Сергей Лукяненко

ДЪЛБИНА

1. Лабиринтът на отраженията
2. Фалшивите огледала
3. Прозрачни витражи

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

1. Лабиринтът на отраженията 2. Фалшивите огледала 3. Прозрачни витражи съставил: stg™ Виртуалният град Дийптаун, наричан още Дълбината, става втори дом за милиони хора – някои от тях обаче не успяват да се върнат в реалността. Малка група от хора, наричащи себе си дайвъри, са способни да напускат Дълбината по собствена воля. Богове на виртуалния свят, те са най-добрите хакери и помагат на онези, които потънат в Дълбината, ръководейки се от свой собствен кодекс. Философията на Дийптаун – свобода за всички във всякакви форми – става притегателна сила за дайвъра Леонид. В стремежа си да получи бленувания Медал за всепозволеност, той приема задачата да спаси Неудачника – играч в „Лабиринта на смъртта" с мистериозна идентичност, който бива убит всеки път, когато се опитва да напусне ниво 33 на играта „Лабиринт на смъртта". Кой стои зад този псевдоним и кой е поръчителят? Леонид тепърва ще се сблъска с истинската същност на Дълбината. Настолна книга на руските хакери, "Лабиринтът на отраженията" е първият роман в киберпънк поредицата за Дълбината. Дийп-програмата превръща схематичния виртуален мираж в осезаема и убедителна реалност. Непредвидими хакери, дръзки дайвъри, мистериозни виртуални посетители... Всичко е възможно във виртуалното пространство – единствено не можете да загинете. Поне преди беше така – но вече не! Във „Фалшивите огледала" привидно спокойният живот в Дълбината е разтърсен от убийството на хакер с виртуално оръжие. Някъде из лабиринтите на Дълбината се е появил мистериозен убиец. И дайвърите се завръщат... Книга трета от поредицата за Дълбината – „Прозрачните витражи", издава се за първи път на български език, ни отвежда в най-отдалечената точка на Дийптаун. Карина Петровна от Министерството на вътрешните работи на Русия е изпратена във виртуален затвор, за да открие евентуален пробив в Дълбината. Впоследствие Карина разбира, че този виртуален затвор е използван от правителството за тайни експерименти с неговите обитатели. Тя трябва да сглоби пъзел, започнала да реди още в детството си.

- СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО
  - ЛАБИРИНТЪТ НА ОТРАЖЕНИЯТА
    - ЧАСТ ПЪРВА
      -
      - 1

- 10
- 11
- 100
- 101
- 110
- 111
- 1000
- 1001
- 1010

- ЧАСТ ВТОРА
  -
  - 1
  - 10
  - 11
  - 100
  - 101
  - 110
  - 111
  - 1000
  - 1001
  - 1010
- ЧАСТ ТРЕТА
  -
  - 1
  - 10
  - 11
  - 100
  - 101
  - 110
  - 111
- ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
  -
  - 1
  - 10
  - 11
  - 100
  - 101
  - 110
  - 111
- ЧАСТ ПЕТА
  -
  - 1
  - 10
  - 11

- 100
- 101
- 110
- 111

- ФАЛШИВИТЕ ОГЛЕДАЛА
  - ЧАСТ ПЪРВА
    -
    - 1
    - 10
    - 11
    - 100
    - 101
    - 110
    - 111
  - ЧАСТ ВТОРА
    -
    - 1
    - 10
    - 11
    - 100
    - 101
    - 110
    - 111
  - ЧАСТ ТРЕТА
    -
    - 1
    - 10
    - 11
    - 100
    - 101
    - 110
    - 111
  - ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
    -
    - 1
    - 10
    - 11
    - 100
    - 101
    - 110
    - 111
- ПРОЗРАЧНИ ВИТРАЖИ
  - 0000
  - 0001

        - 0010
        - 0011
        - 0100
        - 0101
        - 0110
        - 0111
        - 1000
        - 1001
        - 1010
        - 1011
        - 1011.0
        - 1011.1
- notes
    - 1
    - 2
    - 3
    - 4
    - 5
    - 6
    - 7
    - 8
    - 9
    - 10
    - 11
    - 12
    - 13
    - 14
    - 15
    - 16
    - 17
    - 18
    - 19
    - 20
    - 21
    - 22
    - 23
    - 24
    - 25
    - 26
    - 27
    - 28
    - 29
    - 30
    - 31

- ○ 32
- ○ 33
- ○ 34
- ○ 35
- ○ 36
- ○ 37
- ○ 38
- ○ 39
- ○ 40
- ○ 41
- ○ 42
- ○ 43
- ○ 44

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО

ДЪЛБИНА

(цялата трилогия "Лабиринтът на отраженията")

ЛАБИРИНТЪТ НА ОТРАЖЕНИЯТА

Действаме в пълна тъма —
и невъзможното правим,
вечно докрай се раздаваме.
Действаме в пълна тъма.
Когато в хъс се превърнат съмненията,
а този хъс превърне се в съдба,
останалото се изчерпва със умението
да бъдеш себе си във лудостта.

Химн на хакерите,
руски вариант.

ЧАСТ ПЪРВА
ДАЙВЪРЪТ

Иска ми се да затворя очи. Нормално е. Шеметна игра на цветовете, проблясващи светлинки, искрящ звезден вихър — красиво е, но аз знам какво се крие зад тази красота.

Дълбината. Наричат я „дийп“, но ми се струва, че в превод думата звучи по-истински. Красивото етикетче се превръща в предупреждение. „Дълбина!“ Тук се спотайват акули и октоподи. Тук е тихо — и те притиска, притиска, притиска безкрайното пространство, което в действителност не съществува.

Тя, дълбината, общо взето е добра. По свой си начин, разбира се. Приема всеки. Не се искат много сили, за да се гмурнеш. Доста по-трудно обаче е да достигнеш до дъното и да се върнеш. И преди всичко трябва да помниш, че без нас дълбината е мъртва. Трябва хем да вярваш, хем да не вярваш в нея.

Или ще дойде денят, в който няма да успееш да изплуваш.

1

Първите движения са най-трудни. Стаята е малка, бюрото стои в средата, преплетените кабели на компютъра стигат първо до UPS, разположен в ъгъла, после до контакта. Тънка жица осигурява телефонната връзка. До стената с разкошния килим е широкото легло, до отворената балконска врата има малък хладилник. Нищо излишно, само най-необходимото. Преди пет минути проверих какво има в хладилника, така че поне в близкото денонощие не ме заплашва глад.

Обръщам глава наляво, после надясно — притъмнява ми пред очите, но само за миг. Нищо. Случва се.

— Всичко наред ли е, Льоня?

Високоговорителите са на максимум, намръщвам се и отговарям:

— Наред е. Намали звука.

— Звука — намалявам — съгласява се „Windows-Home“ — по-тихо, по-тихо…

— Стоп, Вики — нареждам аз. Хубава програма. Послушна, схватлива и добронамерена. Малко грандоманка си пада като всички продукти на „Майкрософт“, но трябва да се примиряваме, няма начин.

— Успех — казва програмата. — Кога ще се върнеш?

Поглеждам към екрана. В него сред ореол от оранжеви искри плува женско лице. Младо, симпатично, но общо взето нищо особено. Уморен съм от красота.

— Не знам.

— Трябват ми десет минути за самоконтрол.

— Добре. Но само толкова. След десет минути ще имам нужда от всички ресурси.

Лицето на екрана се мръщи — програмата разпознава ключовите думи.

— Само десет минути — покорно казва „Windows-Home“. — Но отново ще ти обърна внимание, че нивото на поставените задачи невинаги съответства на обема на оперативната ми памет. За предпочитане е да се разшири до…

— Млък! — аз ставам от мястото си. „Млък“ е безусловна команда, след която програмата не смее да противоречи. Крачка наляво, крачка надясно… Ха-ха. Не, това не е опит за бягство, а по-скоро доброволно изгнаничество. Придвижвам се до хладилника, отварям вратичката, изваждам кутийка спрайт, отварям я. По гърлото ми плъзва приятна студенина. Това е почти ритуал — в дълбината винаги ти съхне гърлото. С кутийка в ръка излизам на балкона, в топлата лятна вечер.

В Дийптаун почти винаги е вечер. Улиците са залети със светлини на реклами, тихо бучат преминаващи с бясна скорост коли. Двайсет и пет милиона постоянни жители — най-големият мегаполис в света. От височината на единайсетия етаж няма как да видиш лицата. Допивам спрайта, мятам кутийката долу и се връщам в стаята.

— Неетично е… — мърмори компютърът. Не реагирам и излизам в антрето, обувам се, отварям вратата. Стълбищната площадка е празна и светла, блести от чистота. Докато си играя с бравата, през полуотворената врата се опитва да влезе дребно бръмбарче. Ясно. Ламерски номера. Иронично наблюдавам натрапника — равномерният поток на въздушното течение постоянно го изтласква навън. Най-после успявам да затворя вратата, а бръмбарчето се удря в нея при последния си опит да проникне в апартамента, изведнъж нещо приплямва — и насекомото пада на пода.

— Да подам ли оплакване до собственика на сградата? — пита „Windows-Home“. Сега гласът извира от сребърните карфици, забодени в реверите на ризата ми.

— Подай — съгласявам се аз. Все забравям да обясня на програмата, че аз съм собственикът.

Асансьорът ме чака на етажа. Обикновено слизам пеша по стълбите… и надничам в чуждите апартаменти. Нали там и без

това не живее никой… но сега бързам. Асансьорът се спуска с шеметна скорост. Излизам на тротоара и се оглеждам за любителя на насекоми. Но не виждам никой подозрителен, всички бързат по работа. Гадинката явно е долетяла случайно и е серийно производство. От тези, дето ще оцелеят въпреки вечните хайки по улиците и изтребването им по домовете.

И аз навремето се бъзиках по същия начин. Но бръмбарчетата много рядко носят интересна информация.

— Льоня, в компания „Поляна“ е постъпило оплакване от наемател номер едно.

— Игнорирай го — измърморвам, без да свалям поглед от мъжа, който върви по тротоара. Ама че образ! Кръстоска между Арнолд Шварцернегер на младини и Клинт Истууд на стари години. Много смешно, няма що. Мъжът улавя подигравателния ми поглед и ускорява крачка.

Вдигам ръка и след миг до тротоара плавно спира жълта лимузина.

— Льоня, компанията „Поляна“ е игнорирала оплакването ти!

— Добре. Нищо.

Това може да се точи до безкрайност, а сега не ми е до игри… Качвам се в таксито, зад волана седи зализан младеж с колосана риза, който усмихнато се извръща към мен. Такива таксиметрови шофьори предпочитам — ошлайфани, неприказливи.

— Компанията „Дийп-разводач“ ви поздравява с добре дошли!

Не вмъква името ми в приветствието — програмата е спряла таксито анонимно.

— Как ще платите сметката?

— Ето така — казвам аз и изваждам от джоба револвера. Силно удрям младежа по слепоочието. Той прави опит да се защити, но не успява. Гледам пребледнялото му лице, разтърсвам го за яката и заповядвам:

— Квартал Ал-Кабар.

— Посоченият адрес не съществува — казва шофьорът. Той е „зашеметен“ и сговорчив.

— Ал-Кабар. Осем-седем-седем-три-осем — елементарното кодче ми осигурява достъп до служебните адреси на „Дийп-разводач“. Можеше и да не бия шофьора, но тогава във файловете на компанията ще се запази информация за пътуването.

— Поръчката е приета — с усмивка казва той, отново е весел и услужлив. Колата потегля. Гледам през прозореца към бързо редуващите се жилищни квартали, към небостъргачите, тъпкани с дребни дийптаунски мошеници, към огромните, разкошни офиси

на компаниите. Ето ги дългите сиви корпуси на „Ай Би Ем“, пищните дворци на „Майкрософт“, ажурните кули на „Америка Онлайн“, както и по-скромните офиси на останалите компютърни компании, които диктуват правилата на играта.

Е, фрашкано е и с офиси на фирми за продажба на обзавеждане, плюскане, недвижими имоти, офиси на туристически агенции, транспортни компании, клиники… всяка компания, която що-годе шава, гледа да открие офис в Дийптаун.

Именно това изобилие е причина за процъфтяването на „Дийп-разводач“. Да обикаляш пеш из града е удоволствие, което отнема доста време. Летим по магистрали, удряме спирачки на кръстовищата, свиваме в тунели, пресичаме транспортни възли. Чакам. Можех да заповядам на шофьора да избере най-краткия път — но това ще го принуди да се свърже с диспечерите. И ще оставя следа…

Градът свършва внезапно — сякаш някой исполин отрязва с нож стената от дворци и небостъргачи. Околовръстен път, отвъд него — гора. Гъста, непроходима… Тя отделя от суетата онези, които не желаят да се набиват на очи.

— Намали — казвам аз, след като подминаваме екзотичната плетеница на вечнозеленото манго и продължаваме покрай съвсем нашенски, руски гъсталак. — Спри при следващата пътечка.

— Още сме далеч от квартал Ал-Кабар — казва шофьорът.

— Спри.

Колата спира. Отварям вратата, отдалечавам се на крачка от лимузината. Шофьорът покорно чака. Аз също — да се опразни пътят. Защо са ни свидетели? Ето, най-после…

Прицелвам се в колата, стрелям. Изстрелът е почти безшумен, откатът е слаб, но колата пламва моментално. Шофьорът седи и гледа напред. След няколко секунди такситата на „Дийп-разводач“ стават с едно по-малко.

Чудесно. Нека всичко прилича на веселба на пияни гаменчета. Тръгвам към гората.

— Неетично… — долита от карфиците мрънкането на „Windows-Home“.

— Оптимизира ли се?

— Да.

— Край, сега имам нужда от помощ. Търси скривалище, кодът е „Иван“.

— Светещото дърво — информира програмата.

Оглеждам се. Аха. Ето това е — огромният дъб, който мъждука с вълшебна синя светлина. Само за мен мъждука. Приближавам се, бръквам в хралупата, изваждам голям тежък

пакет. Преобличам се в ризата и панталоните от бяло платно, препасвам шарения везан пояс. Къс меч в ножницата, няколко джаджи в джобовете. Скривалището го създадох преди два дни, като използвах незаконно един от компютрите на управлението на задкавказките железници. Техните програмисти са гола вода, дълго няма да забележат това незначително проникване.

— Къде е поточето?

— Вдясно.

Навеждам се над забързания поток и се оглеждам. Няколко пъти плясвам с длан по водата, после започвам да трия с пръст отражението си. Вместо него в потрепващото огледало се изрисуват чертите на русокос и снажен здравеняк. Лицето му е обикновено и добряшко до погнуса.

— Благодаря — казвам на програмата и се изправям. Стоя, любувам се на гората. Откога не съм се измъквал от градската смрад, по дяволите…

— Дали не чакаш мен, юначе? — пита някой зад гърба ми. Обръщам се. От гъстите храсти излиза огромен вълк, стига ми до гърдите на ръст.

— Защо не — казвам аз и му се любувам. Великолепен е, по дяволите! Наистина е сив и не просто сив, ами онзи същински вълчи цвят, в който се смесват светло и тъмносребристото. Козината му тук-таме се е посплъстила, на предната му дясна лапа е кацнал репей.

— Дали да не те изям, юначе? — пита вълкът и се озъбва. Зъбите му са жълти като на пушач, единият е счупен до корен. Стар, печен вълчага.

— Защо се перчиш всуе, от богатирски меч ли искаш да погинеш? — импровизирам аз. — По-добре една услуга ми направи!

Вълкът се усмихва, сяда.

— А как ще ми се отплатиш, богатирю?

— С три бона в зелено — уведомявам го аз. Вълкът доволно кимва, потрива с лапа муцуната си. После пита:

— Ал-Кабар?

— Позна.

— Мисия?

— Кражба.

— А поръчителят кой е?

Повдигам рамене. Отговорът е също толкова риторичен, колкото и въпросът. Поръчителите не обичат гласността.

— Ще се пробваме — решава вълкът. — Готов ли си?

— Напълно.

— Сядай.

Яхвам вълка и в лек тръс се понасяме през гората. Инстинктивно се пазя от клоните, вълкът тихичко се киска. Нищо, нека се кефи.

След броени минути изскачаме от гората. Под нозете ни се стеле жълт пясък. Жега е, адска жега и сме принудени да примижаваме от поривите на вятъра. Отпред е пропаст, към сто метра широка, отвъд нея има ориенталски град. Минарета, куполи, всичките в оранжево, жълто и зелено. Доста е красиво. Наблизо през пропастта е хвърлен… хм… нека го наречем мост. Тънка като струна нишка. Единият й край свършва при опасващата града стена, другия край държи в ръцете си изродска каменна статуя, към десет метра висока. Муцуната на статуята е отвратителна.

— Яко ще се озорим… — отбелязва вълкът. — Не си ли се цанил много евтино, а, Иване, царски сине?

— Само господ знае… — отговарям, докато оглеждам внимателно статуята. — За моста ме предупредиха…

— Какво точно ще крадем?

— Ябълки — сладки, румени…

— Ето защо си се маскирал така… — вълкът се киска отново. — Какво толкова има в тия ябълки?

— Не знам — скачам от гърба на вълка и заставам редом с него, без да свалям ръка от козината му. — Чуй, след миг се връщам, отивам да пийна лимонада…

— Действай — казва вълкът и се озърта.

Затварям очи.

Дълбина-дълбина, не съм твой… Пусни ме, дълбина…

Трепнах, станах от мястото си. Пред очите ми са малките екрани с пустинята, пропастта, статуята, града в далечината. Доста добре нарисувано. Бива си ги дизайнерите на Ал-Кабар.

Виртуалният шлем е тежък, това е един от най-претрупаните серийни модели на „Сони“. С прекрасни цветни екрани, чудесен звук, вградени микрофони и климатична инсталация, която издухва в лицето въздух със съответната температура. Сега лъха пустинна жега… Свалих шлема, сложих го на масата до клавиатурата. На монитора се появи познатото женско лице, прозвуча въпросът:

— Прекъсваш ли потапянето, Льоня?

— Не. Ще чакаш.

В реалния свят стаята ми е същата като във виртуалността. Само че зад прозореца вместо лятната вечер на Дийптаун е влажна петербургска есен. Тихо ръми дъжд, в далечината свири клаксон. Отворих хладилника, извадих кутия спрайт. Ще утоля жаждата си истински… Не се стърпях и надникнах през балкона.

Разбира се, долу я няма празната кутия, която хвърлих на улицата във виртуалността. Какво пък, да заличим разликите.

Избърсах с метнатата на стола риза мокрите си от пот коси, седнах пред компютъра, проверих кабела, който свързва виртуалния костюм с дийп-платката. Костюмът действаше, леко забавяйки движенията, сякаш стъпвах по пясък. Малко по-силно влачех левия крак — програмата пак зацикля. Добре, после ще я настроя.

Като сложиш шлема, все едно пъхаш глава в гореща фурна. Големи гадняри са тия от Ал-Кабар, заобиколили са се с максимален дискомфорт…

Отново гледах виртуалния свят, но засега е условен като евтина анимация. Зърнесто изображение, красива, но леко недодялана рисунка. С тоя компютър толкова.

Повече не ми и трябва. Какво е дълбината без човека?

Примигнах, отпуснах се, опитвайки се да вляза във виртуалността самостоятелно. Разбира се, нищо не става. Не съм в пустинята, а пред клавиатурата вкъщи… Наложи ми се да се пресегна и да набера командата:

deep

А сега — „Enter“.

Над пустинята лумна с безброй цветове дийп-програмата. Още миг виждах екранчетата, меката подплата на шлема, после съзнанието ми се замъгли. Мозъкът направи опит да се съпротивлява, но къде ти! Дийп-програмата въздейства на всички.

Само че се срещат и такива хора — по един на триста хиляди, — които не губят напълно връзка с реалността. Те могат сами да изплуват от дълбината. Дайвърите.

Като мен, например.

Вълкът се ухилва насреща ми.

— Накваси ли гърлото, богатирю?

— Да.

Разглеждам се, за да видя дали всичко е наред. Във виртуалността тялото ми е обикновена рисунка, която компютърът транслира в една или друга точка на Дийптаун и околностите му. Виж, мечът на пояса и джунджуриите в торбата не са само рисунки. Те са „етикетчета“, пускови програмни фрагменти, които ще ми потрябват сега.

— Ще действаме така — решавам аз. — Преминавам сам през моста. После изнасям трофеите и се спасяваме.

— Ти решаваш — съгласява се вълкът.

Вървя по пясъка, горещият вятър не мирясва и дори изпитвам чувството, че песъчинките боцкат очите ми. Това вече не е заслуга на шлема. Мозъкът ми усеща същото, което би трябвало да усеща

в истинска пустиня.

Статуята става все по-близка и по-реална. Рогата глава с озъбена паст, набраздени от каменни мускули лапи. Сигурно е ифрит. Зле познавам арабската митология. В лявата си ръка ифритът стиска тънка нишка.

Мост от конски косъм.

Катеря се нагоре се по крака на изрода. Колко нелепо изглежда сега тялото ми в празната стая — представям си как потреперва и се хваща за въздуха… я да не се разсейвам…

Последният метър е най-труден. Опирам се на възлестото каменно коляно, опитвам да се вкопча в дланта — не успявам. За легалните посетители на Ал-Кабар със сигурност има някакъв друг път…

А пък аз съм принуден първо да се кача върху гранитния фалос на изрода. Чувам как вълкът се киска. Мамка му. На него му е смешно…

Най-после съм на дланта. Проверявам с крак колко е изопната нишката — тя леко се разклаща. Като струна е. Далеч долу в ниското са скалите и небесносинята лента на реката.

— По-смело, юначе! — крещи вълкът.

Не е възможно по тоя мост да минават редовите виртуаладжии. Нещо не е наред…

Дланта, на която стоя, изведнъж потреперва и бавно се свива. Мостът-нишка трепти, всеки миг ще се скъса. А над мен се надвесва озъбената мутра на чудовището, което е оживяло.

— Ти кой си? — гръмогласно изревава то и ми проглушава ушите. На руски, между другото!

— Гостенин! — изкрещявам, опитвайки се да изскубна краката си от хватката на гранитните пръсти.

Чудовището се изкикотва:

— Гостите не носят забранени неща!

Показалецът на дясната ръка се понася към мен, сякаш за да ме смачка. Инстинктивно замижавам. Но чудовището само тиква пръст в меча.

Да, това не е елементарната беззащитна шофьорска програма на „Дийп-разводача“, а отлична охранителна система с псевдоинтелект, с един порядък по-добър от „Windows-Home“. Как ли е изчислила родния ми език?

— Гостите не идват неканени!

— Мен ме поканиха!

— Кой?

Налага се да играя ва банк…

— Ти нямаш право да чуеш името му!

— Аз имам право на всичко — съобщава чудовището.

И пръстите се сключват.

Сега трябва да последва изход в реалността. Като следствие на „смъртоносното“ въздействие. Иначе мозъкът като нищо ще си въобрази, че наистина изпадам в шок от болката, с всички последствия.

Защитите на дийп-програмата би изключил само един самоубиец.

Или дайвър.

Обезобразеното ми тяло лежи върху дланта на чудовището. Черепът е сплескан, едното око гледа към прашното знойно небе, другото — каменния нокът. Ифритът високо, доволно се кикоти, после изкрещява:

— Ти, дошлият в облика на вълк, запомни неговата съдба!

Аха, значи така е определил езика… слушал е разговорите ни. Но не му е стигнал „умът“, за да разбере с кого си има работа…

Чудовището пак се вкаменява. Изчаквам още миг, после ставам. Тялото ми бавно се сглобява в едно цяло. Обикновеният юзър на дийп-технологията сега би се освестил в реалността, пред недоволно врещящия компютър.

Дали защитната програма на Ал-Кабар отчита съществуването на дайвърите?

Чудовището не помръдва. Аз съм мъртъв, отдавна съм мъртъв… Предпазливо стъпвам върху нишката на моста…

— Ти кой си?

Пак почва… Изглежда реагира тъкмо на докосването до „моста“. Насадих се от трън на глог.

— Този, над когото ти нямаш власт — отвръщам.

— А кой има власт над тебе?

Нещо ново.

— Аллах — отговарям напосоки.

Този път чудовището така ме сплесква със свободната си ръка, че аз частично се изплисквам от дланта му. И назидателно произнася:

— Не ти, крадецо, ще споменаваш името на Великия.

Да, програмата има по-скоро американско, отколкото арабско чувство за хумор. Лежа и разсъждавам. Пак се изправям на крака. Засега чудовището не помръдва.

— Вики, има ли заобиколен път? — питам аз.

— Това е единственият външен канал — незабавно ме информира моят компютър. Гласът плува и губи интонациите си… наистина трябва да купя още памет… — Всички други линии на Ал-Кабар се отварят само със заповед отвътре.

— А силово решение? — докосвам дръжката на меча.

Програмата-вирус с локално въздействие е нищо работа, дори не трябва да се тегли от вкъщи. Издърпвам меча, удрям — и…

— Каналът ще бъде разрушен.

Да, разбира се. Чудовището не случайно държи моста в ръка. Ликвидираш ли защитната програма, нишката над пропастта ще се скъса.

— Кофти тръпка.

— Не разбрах.

— Млък…

Разглеждам чудовището. Каменните му клепачи са полузатворени, от пастта му виси като сталактит дълга лига. Това е чисто менте, камуфлаж за виртуаладжиите със слаби нерви. Обикновена „пазачка“ на входен гейт. Някъде дълбоко в „нишката“ минава каналът за връзка с квартала Ал-Кабар. Там се носят сигналите, с които се заповядва дали да бъде пуснат или унищожен неканеният гостенин…

— Хей, Иване, царски сине, аз бързам! — провиква се вълкът. Да, трябва да се действа. Засега програмата ме е отхвърляла автономно, но е напълно възможно следващия път в работата да се включат истинските програмисти на Ал-Кабар. И виртуаладжиите, и консерваторите.

— Съживявай сянката — нареждам аз.

Тъмният силует върху дланта се размърдва, придобива обемност, изправя се, придобива цвят. Правя физиономии на двойника, той гримасничи в отговор.

— Води сянката — заповядвам. — Търси паролата.

Кратка пауза — машината се рови из дисковете, за да зареди в паметта на „сянката“ всичко, което се знае за Ал-Кабар. После двойникът стъпва върху моста. Разбира се, с това не печеля нищо. Освен време.

— Ти кой си? — реве чудовището и сграбчва сянката. Аз едва се спасявам от мърдащите пръсти, пълзя по здраво стиснатия юмрук, скачам върху нишката.

— Ти пък кой си? — долита зад гърба ми. И замахът на десницата ме изпраща при краката на чудовището. Ставам на пихтия. Лежа възнак и разглеждам двойника си, който се мята в пестника на статуята.

Да, свършил съм добра работа… качествена…

— Кой си ти? — повторно пита чудовището.

— Този, над който ти нямаш власт — двойникът продължава да отвлича пазача.

— А под чия власт си?

— Под своя.

Интересно, с още колко видове смърт за крадци се е запасило

чудовището? Я какви зъби и рога има… хм, то и фалосът ще му свърши работа…

— Защо си дошъл тук?

— За да намеря власт над себе си.

— Хайде премини и я намери.

Ръката се разтваря, чудовището се вкаменява. Лежа и дишам с отворена уста. Двойникът стои неподвижно на ръба на дланта.

— Вики, откъде са взети отговорите на сянката?

— От общодостъпния файл на Ал-Кабар — „Процедура за съставяне на виртуална молба за назначаване“.

Вълкът се приближава и прошепва:

— Какво стана?

Обяснявам.

— Ти да не си случайно Иван глупака, а Иване, царски сине? — пита вълкът.

Затрайвам си, защото той е прав. Разбира се, че е трябвало да проуча всички файлове. А не само крадените данни за вътрешното виртуално пространство на квартала.

— Вики, сливане — командвам аз.

Сякаш нещо ме всмуква в „сянката“. Сега това тяло се превръща в основно. Вече допуснато на моста.

Впрочем, победата е пирова. Стражът е рапортувал, че някакъв посетител се опитва да премине моста. Значи ще имам посрещачи.

А онзи, който се опитва сам да се пребори с тълпата, е обречен. Във всяко пространство, дори във виртуалното.

Е, няма как. Време е да тръгвам… по косъма над бездната.

Честно казано, на практика процедурата е невъзможна. Дори за професионален въжеиграч. Защото мостът не е въже, а именно нишка над пропастта. Кулите на Ал-Кабар в далечината са примамливи и недостижими.

Дълбина-дълбина, не съм твой…

Затварям и отварям очи. Виждам пред себе си картинка с пропаст, опъната над нея нишка и сгради в далечината. Даже ме досмешава. Гледам къде стъпвам и внимателно местя стъпала по нишката.

Това е само картинка. Тук няма гравитация, а рисуваното тяло няма център на тежестта. Просто стъпвай по нишката и всичко ще е наред… Майтап — излиза, че дъното на пропастта е само бегло скицирано… значи планинската река е моя фантазия… някой друг би видял долу в ниското скупчени дървета или потоци лава…

Сега, когато подсъзнанието ми не участва в играта, разстоянието се преодолява бързо. След половин минута съм от

другата страна на моста.

Нишката хлътва между зъбците на крепостната стена. Ръбът на стената е широк и там вече стоят двама, които явно ме причакват. Доста добре са нарисувани тия шкембести здравеняци с мечове на кръста, единият е с чалма, другият е плешив… Когато стъпих върху „тухличките“ на стената, веднага прошепнах:

— Вики, включвай дийпа…

Пред очите ми блясват огнени искри. Да, днес попрекалих с включванията и изключванията на подсъзнанието. Утре със сигурност ще ме цепи глава, ще получа сърцебиене и ще съм абсолютно скапан. Но нищо. Дано доживея до утре…

А ето ги и посрещачите — вече с нормален човешки облик.

— Ти пристигна бързо, гостенино — казва плешивият. Има добродушна физиономия на арабски стражник от детска пиеса за Синдбад Моряка. И вторият е карикатурно поарабчен, но изглежда доста по-зловещо, святка с очи и не изпуска дръжката на меча. Да, само боен вирус ми липсва в машината…

— Другите по-бавно ли пристигат? — питам.

— Още никой не е преодолял този мост — любезно ме осведомява плешивият стражник. — Балансирането върху конски косъм не е в човешките възможности.

— Тогава раят пустее — с въздишка казвам аз. Като че ли вече не аз командвам събитията, а те мен. Не ми харесва такъв обрат.

— Затова пък в ада има място за всички.

Хубаво обещание.

— Да тръгваме.

Какво пък, ще се подчиняваме. Ще сме послушни и учтиви. Нали сме на чужда територия…

От стената се спускат широки стръмни стълби. Слизаме надолу. Добрият стражник е отпред, сумтящият недоброжелател — отзад. Грижливо го игнорирам и гледам само кубето на добрия. Точно на темето има голяма брадавица. Интересно дали наистина е нарисувана, или подсъзнанието си прави майтап? Но би било неразумно човек да излезе от дълбината, за да провери подобна дреболия…

Кварталът Ал-Кабар е малък. Във виртуалността заема не повече от квадратен километър. Впрочем това нищо не означава. Някои фирми — такива като „Майкрософт“ например — предоставят на сътрудниците си цели дворци. Евтино и ефектно. Други се задоволяват с такива стандартни стаички, че се чудиш — от какъв зор им е изтрябвала виртуалността?

Явно и Ал-Кабар е от тях. Надниквам в един от прозорците на ниската каменна сграда, покрай която минаваме.

Оборудване… прекалено непознато, за да бъде идентифицирано. Няколко човека зад бюрата. Единият държи епруветка. Ха, химически опити във виртуалното пространство! Това е нещо ново. Има смисъл само ако се работи върху много отровни вещества… или с бактериални среди. Ще си вземем бележка.

— Къде ме водите? — питам охраната. Кубето не се обръща, но отговаря:

— При директора на корпорацията.

Той не назовава име, но и без това е казано много. Ал-Кабар е транснационална корпорация, специализираща се в производството на лекарства, в телефонните комуникации, май и в нефтодобива… Независимо, че целият реквизит е арабски, тя се контролира от Швейцария. Нейният директор Фридрих Урман е прекалено голяма клечка, за да си бъбри с всеки посетител.

Готви ми се топло посрещане.

Спираме при малка беседка, обвита с лоза, подбутват ме в гърба и аз влизам. Охраната остава пред прага.

Вътре помещението е далеч по-голямо, отколкото изглежда отвън. Огромен павилион с басейн по средата, където бавно плуват сънени, лъскави риби. До басейна — масичка с две кресла. Твърде много цветя, дори започвам да долавям уханието им.

И няма никой.

Какво пък… Ще почакаме. Сядам в креслото.

Леко не съм на фокус… както се и очакваше. Сега сондират канала ми за връзка. Опитват се да определят откъде съм дошъл, какъв обем информация мога да приема и предам за една секунда, наличните ми програми…

Хайде, действайте. Минавам през шест наети „за еднократно ползване“ рутъра. И всичките достатъчно защитени срещу атаки. И накрая — платен интернет гейт в Австрия, точно през който съм влязъл във виртуалността.

Следите ще останат, но няма да отведат до никъде.

Във всеки момент могат да прекъснат връзката, да ме „изритат“ от квартала. Само че какво ще спечелят… всички нещица-програмки, които са в мен, незабавно ще се задействат. Почти нищо няма да остане за проучване. А аз много ги интересувам, това е очевидно…

— *Проследен е първият рутър* — информира „Windows-Home“.

Бързи са. Поклащам глава — и в този миг празното кресло срещу мен се запълва.

Господин Фридрих Урман не зачита арабския колорит. Той е по шорти, с риза на цветенца. Възстар, жилав, сериозен.

— Добър ден… дайвър — произнася той. На руски. Гласът е

неестествен, прекаран през програма-преводач.

Ето я и причината за толкова високата чест.

— Страхувам се, че грешите, господин директор.

— Когато преди половин година създадохме моста, имахме само една цел, господин дайвър. Да открием вас. Той не може да бъде преодолян от човек, намиращ се във виртуалността. — Урман скъпернически се усмихва. — За първи път виждам истински дайвър.

Едно на нула… не в моя полза.

— А аз за първи път виждам истински мултимилионер.

— Ето, виждате ли, срещата ни вече дава резултати.

„Windows-Home“ шепне:

— *Проследен е вторият рутър.*

Урман се мръщи — изглежда, и той получава някаква информация. После се интересува:

— Извинете, през колко компютъра минахте, за да стигнете тук?

— За съжаление, не помня.

Урман повдига рамене.

— Как да ви наричам?

— Иван царския син.

Кратка пауза — после усмивка. Обяснили са му.

— О, руски приказен герой. А вие руснак ли сте?

— Нима това има значение?

— Да, напълно сте прав… Господин дайвър, доколкото разбрах, вие сте проникнали в нашия квартал незаконно…

— Нима? — учудвам се аз. — Честно казано, просто търсех работа. Прочетох обявата ви, минах през моста… подчиних се на чудатите охранители…

Едно на едно.

Фридрих Урман пляска с ръце.

— Да… наистина! Но ние и без това нямаме претенции към вас, господин дайвър. Освен заради странните неща, които носите в себе си…

Бавно, демонстративно изпразвам джобовете си. Гребенче, носна кърпа, огледалце.

— Ето. Да ви дам ли меча?

Урман размахва ръце:

— Господи, защо? Нали нямаме намерение да влизаме в схватки? Хайде да си поприказваме…

— *Проследен е третият рутър.*

— Колко жалко, че остава все по-малко време за приказки — с въздишка казвам аз.

— Да, но времето никога не стига. И така, господин дайвър,

имам причини да предполагам, че някои лица биха искали да се сдобият с доста от разработките ни. И даже са се изхитрили да наемат дайвър… за да пожънат чуждите плодове.

— Ябълчици — уточнявам аз.

— Да, именно. При нас работи добър руски програмист, който създаде красива форма за съхранение на информацията… — Урман плясва с ръце и въздухът до нас започва да се замъглява и сгъстява. След миг се появява малко дръвче, отрупано с плодове. — Предполагам, че най-голям интерес предизвиква малката зелена ябълка на долното клонче.

Поглеждам към мечтания плод. Той е дребен, неузрял и червив.

— Как мислите, дайвър, колко биха платили конкурентите ни за този файл?

— Към десет хиляди — малко завишавам цената аз.

Урман ме гледа недоумяващо. Уточнява:

— Десет хиляди долара?

— Да.

— Честно казано, дори сто хиляди ще са малко… Добре, да допуснем, че предлагам сто и петдесет хиляди на човека, който се е опитвал да открадне файла. При условие, че той започне да ни сътрудничи… срещу нормално, добро заплащане.

— Това да не е лекарство против рак? — питам.

Урман клати глава:

— Не. Тогава нямаше да има цена. Само лек за настинка е, но много ефикасен. Готвим се да започнем производството му, но само след като се разпродадат запасите от по-неефикасни лекарства. Та какво ще кажете за офертата ми?

— Страхувам се, че ще ви огорча — казвам аз, като се опитвам да не мисля за предложената сума, — но кодексът на дайвърите директно забранява подобни споразумения.

— Добре — Урман става. — Очаквах подобен отговор. И ценя вашата позиция.

Той отива при дръвчето и с известно усилие откъсва ябълката. Междувременно устните му мърдат — явно произнася парола.

— Заповядайте.

Ябълката е в дланите ми. Доста тежичка е — сигурно има два мегабайта. Няма смисъл да се пробвам да я копирам, трябва да я взема със себе си. Пъхам ябълката в пазвата си — тоест прикачвам файла към виртуалната си обвивка. Поглеждам Урман.

— Действам ва банк — сериозно казва Урман. — Жертвам твърде перспективна разработка. Предайте я на господин Шелербах и го поздравете лично от мен. Само за едно ви моля —

елате после при нас, за да си поговорим за постоянно сътрудничество. Няма да крия, точно сега много, много се нуждаем от услугите на дайвър.

— *Четвърти рутър — проследен… пети рутър — проследен… тревога! Тревога! Тревога!*

— Добре — аз също ставам от мястото си. Всичко е твърде изненадващо… никога не съм очаквал от един сериозен бизнесмен толкова щедри жестове. — Обещавам да дойда. А сега, прощавайте…

— Не, господин дайвър, сега вие ще ме прощавате. Спокойно ще напуснете територията ни, но само след като бъде установен истинският ви адрес. За да имаме гаранция за току-що даденото обещание.

Решетъчните стени на павилиона потъмняват, сякаш са покрити с плътна наметка. Правя крачка — коства ми големи усилия. Не отсичат, а само забавят канала за връзка. Движенията на Урман стават накъсани, всичко плува пред погледа ми, ябълката в пазвата ме притиска към пода, гласът на „Windows-Home“ заглъхва и губи интонация:

— *Тревога… тре… во… га…*

Така значи. Добрите играчи са мултимилионери.

— Вики, намали детайлите! — шепна аз и продължавам да се пресягам към масата. Само програмата да ме разбере, само да се подчини без уточнения…

Павилионът се променя. От стените изчезват плетениците на орнамента, цветята остават без пъпки, окапва и част от дребните листенца, загрубява текстурата на ризата на Урман.

За сметка на това аз се докопвам до играчките си на масата, сграбчвам носната кърпа. От голяма полза са тия нещица за лична хигиена.

Махам с кърпата — движението е забавено, сякаш всичко става под водата, — и бляскава светлинна плоскост разсича задрямалия малък свят на павилиона. Едни наричат тази програма „лепка“, други — „път“. И едното, и другото е вярно. Програмата търси чужди канали за връзка и започва да ги използва за мои цели.

Много, много нова, рядка и почти безотказна програма.

Част от стената рухва и се отваря изход към улицата. Изглежда съм използвал канала за връзка на самия Фридрих. Грабвам огледалцето и гребенчето, хуквам.

От стената изхвърчат назъбени остри копия. Защитната програма на Ал-Кабар. Скачам — правя отчаян опит да се промуша между копията.

Дълбина-дълбина, не съм твой…

Климатичната инсталация на шлема обдухва лицето ми с леден въздух. По екранчетата бавно пълзи тънка линия — процентът на изтеглената информация, а под нея хищно се свива отворът на стесняващия се канал за връзка. Ето как изглежда в действителност красотата на най-напрегнатите виртуални схватки. Линии, буквички, цифрички. Схватка между програми, модеми, байтове информация.

Не искам. Адски е гадно и тъжно.

— Дийп! — нареждам аз.

Веднага ме заболява главата, но какво толкова! Прехвърчам между копията, падам на пода. Бляскавата лента се дипли по улицата и рути всичко по пътя си. Сградите се сгромолясват, стената с грохот се пръсва на парчета. Лентата прескача дерето. Напред…

Насреща ми изскачат одевешните охранители. И двамата размахват мечове, но и аз вече съм измъкнал моя. Чий вирус ще излезе по-сръчен и бърз?

Моят.

Подарък ми е от един познат, Маниака, спец по компютърни вируси. Подаръчето е убийствено — въздухът под удара на острието избухва и като уригване на дракон помита охранителите. Те изгарят на мига. Превръщат се в черни овъглени скелети.

Маниака си пада по красивите ефекти. Сега компютрите на охранителите са се задръстили, защото са заети със страшно важна работа — пресмятат числото „пи“ с точност до милион знака след десетичната запетая. Не са им останали ресурси дори за да издърпат операторите си от виртуалността. Чудесно, нека се потъркалят в дълбината, вместо да сядат на други машини…

— Неетично… — скръбно шепне „Windows-Home“.

Бягам по лентата. Каналът за връзка е прекрасен, след секунди вече съм на стената. Лентата под краката ми пружинира, подбутва ме, кара ме да бързам. Кикотя се, но все пак се оглеждам.

Охо!

Какво става в Ал-Кабар! Улиците са пълни с хора, по лентата вече тичат други охранители, а от една сграда изпълзява нещо огромно, усукано, неприятно. Нямам желание да се взирам.

По-бързо…

Лентата прескача чудовището и като дъга се опира в земята. Охранителят отново е оживял, размърдва се, вдига лапи — скъсва моста нишка, но не успява да ме докопа. А не може и да се помести, защото е направо прикован към своя канал за връзка.

На последните метри лентата внезапно се раздрусва и прави

опит да ме отхвърли. Програмистите от Ал-Кабар са успели да възстановят контрола.

Но вече е късно, аз съм стъпил на земята и при мен дотичва сивият вълк.

— Сядай, Иванушка, време е да изчезваме! — крещи той.

С един скок се мятам на вълка и се оглеждам за последно. От лентата скачат охранители, над пропастта се рее крилата сянка.

— Сакс! — шепнешком изричам любимата ругатня на виртуаладжиите. Сакс — това е „зависнал“ компютър, отказващата да работи програма, прокисналата бира или потеглящия пред носа ти тролей. В дадения случай — прекалено интензивното преследване. Нямаме време, за да изтеглим на спокойствие съдържащата се в „ябълката“ информация и да се изпарим. Трябва да бягаме, да прикриваме следите си.

Моят партньор с вълча кожа ги може тия работи.

Търчим през пустинята, после се шмугваме в гората. Тичешком ни следват размазани сенки — охранителите са пожертвали застрашителния си облик в името на скоростта.

— Далеч ли е потерята, Иване, царски сине? — пита вълкът.

— Близо е! — признавам аз.

— Ох, Иване, не ще те отърва! — реве вълкът.

Изваждам гребенчето, счупвам го и го хвърлям зад гърба си. Чува се страхотен трясък — зъбците се разхвърчават, забиват се в земята и прорастват, превръщат се в исполински дървета. Движенията на тичащите сред тях охранители стават вяли, сънливи — пространството е пренаситено с внезапно възникнали обекти и вражеските компютри затъват сред изобилието от безполезна информация.

За съжаление, номерът е стар и методиката за противодействие е прекрасно отработена. Повечето охранители са успели да стеснят зрителното си поле или да намалят детайлизацията на изображението, и са прескочили опасното място. По-точно това не са го направили самите охранители, а техните дийп-програми. Отпаднали са предимно непрофесионалистите, включили се в преследването от ентусиазъм.

— Ох, Иване, силиците ми привършват! — крещи вълкът. Не разбирам дали наистина се вълнува, или прекалено се вживява в играта на приказки?

Идва ред и на огледалцето. Когато го хвърлям назад, инак въздържаният ми „Windows-Home“ крясва:

— Неетично е!

Разбира се, че е неетично. И още как. Това вече не са детинщините с бързорастящите баобаби, не е дори локалният

меч-вирус. Това е логическа бомба със забележителна мощност.

На мястото, където е паднало огледалцето, се образува и светкавично се разраства малко езеро. Част от охранителите цопват в него и „потъват“, изчезват безследно. Останалите безпомощно спират на брега.

В тази част на виртуалността всички линии за връзка са абсолютно блокирани. Зоната ще е непроходима поне два часа — после езерото ще пресъхне.

— Откъде взе джундурийките? — пита вълкът.

— От Мария Сръчната — след кратко колебание казвам аз. Честно казано, точно този прякор ми даде идеята за днешния маскарад… Вълкът няма да ме издаде. Пък и на него може да му потрябват такива програмки.

— Ще го имам предвид. — Вълкът благодари, бързо се озърта и пита: — Имаш ли нещо за десерт, юначе?

На хоризонта се задава дракон — бойна програма-прехващач от висша класа. Драконът е триглав — очевидно с трима души оператори, плюс обичайния арсенал — нокти, зъби и огън. Към сто най-разнообразни вируса и яка защита. Над езерото драконът само леко намалява скоростта.

— Десерта го сервирах в началото — признавам си аз.

— А защо не взе повече? На приказки ще ми играе, само три неща ще ми взима — и край, така ли? — ръмжи вълкът. Разбира се, че не е прав — тук няма как да носиш със себе си големи количества бойни вируси. Но и двамата сме изнервени.

Вълкът решава нещо и рязко завива встрани, като бяга все по-бързо. Спира толкова рязко до един голям мъхест пън, че аз изхвърчам на земята. Внимателно ме оглежда и прескача пъна.

Лично аз предпочитам да използвам вода, когато променям облика си. Ручей, река, или най-малкото пълен черпак. Но върколаците са консервативни.

Вълкът се премята във въздуха и се превръща в човек. Млад мъж със семпъл сив костюм и лачени обувки. Моят приятел дайвърът както винаги е елегантен. Пада, моментално става, пак скача и се превръща в мое точно копие.

— Вики, трябва ми ручей! — командвам аз, защото съм проумял замисъла му. А бившият вълк вече ме е хванал за раменете и с вик: „Няма време!“ ме хвърля през пъна.

Не е кой знае колко приятно да се подложиш на въздействието на чужда мимикрираща програма. Едва успявам да прошепна: „Вики, замри!“, да не би грижовният „Windows-Home“ да се възпротиви на превъплъщението.

Във вълча кожа съм бил много отдавна, когато виртуалността тепърва се бе образувала и всички си играеха на метаморфози. За

щастие не ми се налага да заставам на четири крака — промяната е само външна. Откопчавам меча, подавам го на новия Иван царски син, той грабва оръжието и скача на раменете ми.

— Дий, кранто! — изкрещява той и ме сритва с токове. Хуквам напред, тъкмо навреме — над дърветата се показва дракончът. Пикира над нас и изхвърля три огнени струи. Точно на пътя ни лумва пожар.

— Хайде! — крещи партньорът ми и шепнешком допълва: — Довечера, на обичайното място…

С едно рязко движение го хвърлям от гърба си и побягвам, а след мен се сипят проклятия.

Дракончът кръжи над нас за секунда, после прави прост избор и каца при приказния герой. Страхливият му партньор не го интересува.

Точно това се искаше.

Тичам настрана и шепнешком казвам:

— Вики, тегли новите файлове!

Зад гърба ми кипи бой. Впрочем, краткотраен. Върколакът успява да закачи дракона с меча, но вирусът е безсилен срещу защитите на програмата-прехващач. Около върколака закипява бял снежен облак и той замира.

Замразяване. Край. Приятелят ми е вън от играта — вече си е у дома, сваля виртуалния шлем. А пред озъбените муцуни на дракона е копието му, заедно с всичките си трофейни програми… стига, разбира се, да са били у него.

Дракончът леко първа с лапа вкочаненото тяло, което се пръсва на ледени парчета. И трите глави се навеждат над тях… търсят откраднатата ябълка.

А аз бягам.

Ябълката в пазвата ми става все по-лека — информацията изтича в моя компютър. Криволича между дърветата, после спирам, за да може „Windows-Home“ по-лесно да тегли файла.

До мен достига ревът на дракона — не е намерил откраднатото и е разбрал каква е работата.

Кой е по-бърз?

Дракончът отново литва в небето. Лесно ще ме намери — придвижванията във виртуалността оставят следи. Стоя и чакам.

— Трансферът на файла е приключен.

Край. Това е победа.

— Изход — командвам аз.

— Сериозно? — уточнява „Windows-Home“.

— Да.

— Изход от виртуалността — съобщава компютърът. Пред очите ми святкат разноцветни искри. Светът губи яркостта си…

превръща се в избледняла, плоска картина.

— Успешен изход от виртуалното пространство! — казва радостно „Windows-Home“. Гласът в слушалките е рязък и прекалено висок. Върху екранчетата на шлема на фона на гъста синева се рее или по-скоро пада бяла човешка фигурка. Познатото лого на дийпа, дълбината, виртуалния свят.

Свалих шлема и учудено примигнах срещу монитора. Там се мъдреше същата картинка.

— Благодаря ти, Вики — казах аз.

— Никакви проблеми, Льоня — отговори „Windows-Home“. Научих я на тази дребна любезност преди около седмица. Приятно е, когато програмата изглежда по-човечна, отколкото се полага.

— Терминал.

Панелът на терминала замести синевата. Включих се ръчно към шестия компютър-рутър, който беше устоял на атаките, и снех своя достъп. После анулирах временния адрес в Австрия.

Главните нишки са прекъснати. А сега ме търсете, момчета от Ал-Кабар. Пресявайте пак файловете в дирене на „Иван царския син“. Дайвърът се измъкна от капана.

Вече без да прибягвам до гласовото управление, изключих „Windows-Home“, изпаднах в триизмерната нортънова таблица, отидох на диск „D“, където се съхраняваше цялата виртуална плячка плюс малка колекция вируси. Ето го файла на „ябълчицата“ — мегабайт и половина. Прилича на най-обикновен документ за текстовия редактор „Advanced-Word“. Впрочем, към него са прикачени още две нищо и никакви файлчета на… защитни програмки? Пуснах сканиращата програма, разработена точно за такива изненади.

Аха. Точно така. Програми-идентификатори, които са длъжни да унищожат файла, ако той попадне в чужд компютър.

Наясно сме с тия номера. И отдавна сме се застраховали — програмите-идентификатори просто не виждат моя компютър. Съхранявам на диск „D“ точно такива опасни неща.

Вътре в самия текстови файл скенерът също откри изненада: някаква малка програмка, която най-вероятно се включва при опит да бъде прочетена информацията. Друго не бях и очаквал. Изкопирах файла първо на магнитна, после и на лазерна дискета. И се заех с изтърбушването на ябълката от градините на Ал-Кабар.

Оказа се невъзможно ликвидирането на защитните програми, без да се унищожи текстът. Наложи се просто да ги „зашеметя“, да ги извадя от работен режим. После се заех с изненадата от пълнежа. Разрязах файла на двайсет парченца, отделих

защитната програма. Тя се оказа абсолютно непознат полиморфен вирус, който — а това вече беше неприятно! — бе успял да се закачи за моя компютър. След два часа работа, от която се откъсвах само за да изпия таблетка аспирин и да отида до тоалетната, стана ясно, че няма да се справя с вируса.

Вече беше късна вечер — време, в което хакерите току-що са се хванали за работа. Опаковах вируса с част от текста и се обадих на Маниака.

Наложи ми се да изчакам около две минути, докато вдигне слушалката. Провървя ми — като нищо вече можеше да броди из виртуалността, безразличен към звънци, пожари, наводнения и всички останали досадни житейски проблеми.

— Моля?

— Маниак, аз съм.

Гласът на хакера леко омекна.

— Привет, Льоня. Какво има?

— Нов вирус за твоята колекция.

— Дай го насам! — каза Маниака и светкавично затвори слушалката.

Включих модема и изпратих изненадата на Ал-Кабар в хищните ръце на създателя на вируси. Извадих от хладилника хляб и салам и отидох в кухнята да сложа чайника. Със сигурност Маниака ще си поиграе с вируса към половин час. Около десет минути ще го разбива, после около двайсет минути ще се наслаждава на структурата му, ще се смее, отбелязвайки неудачните решения и ще се мръщи, когато намира онези ходове, които лично на него още не са му хрумвали. Той се занимава със създаването на нефатални вируси от времената на Московската Конвенция, която се бе примирила с неизбежното и бе легализирала изработката им. Прави добри вируси, които могат да накарат всяка машина да увисне, без да унищожават заложената в нея информация.

Но Маниака позвъни след три минути.

— В Ал-Кабар ли си гостувал? — попита той с меден глас.

— Да — нямаше смисъл да лъжа. — Как се справи толкова бързо?

— Не съм се справял. Това е мой вирус, приятелче.

Не се досетих за нищо по-добро от това да кажа:

— Извинявай…

Маниака или просто Шура в обикновения живот, беше много сериозен:

— Ти какво, да не си им отмъкнал някоя програма?

— Не беше съвсем отмъкване. Но общо взето — да, това беше вградено във файла…

— Свързва ли се с някой друг по модема? След като получи този файл?

— Не.

— Значи си късметлия — уведоми ме Маниака. — Нали разбираш, това не е обикновен вирус, а пощенска картичка.

Не разбрах и Маниака ме просветли:

— Картичка с обратен адрес. Ако вирусът установи, че на компютъра има комуникационно оборудване, той лепва за всяко твое писмо още едно — мъничко, невидимо… пощенска картичка. Без текст, но за сметка на това с обратен адрес. Писмата заминават заедно, а после, вече от чуждия компютър, картичката отпътува в службата за сигурност на Ал-Кабар.

Направо всичко ми изстина отвътре.

— Разкарах вируса от моята машина…

— Не си разкарал самия вирус, а лъжливите отражения, които е създал. Специално за приспиване на бдителността. Масовите програми засега не откриват картичката — прекалено рядък екземпляр е.

— И какво да правя сега?

— Да черпиш по бира — подсмихна се Маниака. — Сега ще получиш от мен писмо, в него има лекарство. Специален антивирус. Без хелпове е, просто пускаш бат-файла да проверява машината. Имай предвид, че ще работи дълго, продуктът не е комерсиален, а нещо като… лична застраховка срещу собствения вирус.

— Благодаря.

— Аха. За малко да загазиш яко, Льоня.

— Много хакери се навъдиха — измърморих аз. — А защо, по дяволите, никога не си ми споменавал за тая джаджа?

— Ами откъде да знам, че се занимаваш с компютърни кражби? — с право ми възрази Маниака. — Питай ме следващия път, когато тръгнеш да се вреш из разни змиярници. Добре, пускай модема.

След две минути стартирах получения антивирус. Наистина работеше бавно, на всяка минута уведомяваше, че е намерена „пощенска картичка“. Полиморфът беше плъзнал из целия компютър.

За малко да загазя, вярно е.

Поглеждайки към екрана, си направих огромен сандвич, налях си чаша чай и излязох на балкона. Вече бе тъмно, пръскаше лек дъждец. Въздухът беше влажен и студен.

Дайвърите ги погубва самонадеяността. Опасностите на виртуалния свят не са страшни за нас и това полека-лека приспива бдителността ни.

А най-жалкото е, че ние изобщо не сме професионалисти. Кой знае защо от хакерите не стават дайвъри — те възприемат виртуалния свят като реалност.

За сметка на това дайвър станах аз, посредственият художник от фалиралата преди три години фирма за компютърни игри, който получи като обезщетение стар компютър и се набута в дълбината. Един от стотината оцелели до днес.

Провървяло ми е.

Сигурно просто ми е провървяло.

10

Само преди пет години виртуалният свят беше измислица на фантастите. Вече съществуваха компютърните мрежи, шлемовете, виртуалните костюми, но всичко бе само една профанация. Създадени бяха стотици игри със свободно придвижване на героя из обемното и ярко оцветено киберпространство, но за виртуалност и дума не можеше да става.

Създаденият от компютрите свят е прекалено примитивен. Той не може да се сравни дори с анимационните филми, да не говорим за игралното кино. А какво остава с реалния свят? Можеше да се бяга из нарисувани лабиринти и замъци, да се водят битки с чудовища — или с приятели, седящи пред същите като твоя компютри. Но дори по време на трескаво бълнуване никой не би сбъркал илюзията с реалността.

Компютърните мрежи позволяваха на хората от цял свят да общуват помежду си. Но това беше просто размяна на редове върху екраните… в най-добрия случай — придружени от нарисувана от събеседника муцунка.

Истинската виртуалност изисква свръхмощни компютри, изключително качествени линии за връзка, титаничен труд на милиони програмисти. Строителството на град като Дийптаун би отнело няколко десетилетия.

Всичко се промени, когато бившият московски хакер, а сега преуспяващ американски гражданин Дмитрий Дибенко изобрети дълбината. Една малка програма, която влияе на човешкото подсъзнание. Говори се, че бил луд по Кастанеда, увличал се по медитацията и пушил трева. Според мен това е вярно. Бившите му приятели признават, че е бил циничен, мързелив, немарлив и посредствен специалист. И на това вярвам.

Но той даде живот на дълбината. Сам по себе си десетсекундният клип е безвреден. Ако го пуснат по телевизията (говори се, че в някои страни били поели този риск), зрителите няма да усетят нищо, няма да станат участници във филма.

Самият Дмитрий е искал просто да сложи на дисплея приятен фон за медитация. Създал го, после го пуснал да обикаля из мрежата и две седмици нищо не подозирал.

А сетне някакъв украинец погледнал как се прелива дъгата на дийп-програмата, недоумяващ повдигнал рамене и подхванал любимата си игра — „Doom“. Нарисувани коридори и здания, гнусни изроди и безстрашен герой с ловджийска пушка в ръце. Същата проста триизмерна игра, с която започна цяла епоха — епохата на триизмерните игри.

И той се озовал в играта.

Празната (било вече късна вечер) зала на патентното ведомство, в което работел, изчезнала. Младежът вече не виждал компютъра си. Натискал с пръсти клавишите, за да накара нарисуваната фигура да се движи, да се върти и да стреля — а му се струвало, че той самият тича из коридорите и се изплъзва от огнените заряди и озъбените муцуни. Разбирал, че това е игра, но не знаел защо е станала реалност и как да я приключи.

Успял да измисли само едно — да я изиграе докрай. И той я изиграл, макар че това се оказало доста по-сложно от преди.

Леката рана сега била не просто намаляване на процента на жизнените сили на екрана, а онова, което би трябвало да бъде една рана. Болка, слабост, страх. Той установил, че залетият с кръв под става хлъзгав, че каменната плоча, зад която е скрит тайникът с патроните, адски тежи, че гилзите са горещи, а откатът на гранатомета едва не събаря на земята. Животоспасяващият елексир имал неприятен, горчив вкус. Оказало се, че брониранатa жилетка е направена от тънки метални пластинки и е достатъчно лека за носене, но за сметка на това е прекалено широка и е много неудобно, че връзчиците са отзад на гърба. След около три часа започнал да заяжда спусъкът на ловджийската пушка и се наложило да го натиска бавно и плавно, поклащайки го с пръст в различни посоки.

В пет сутринта стигнал до края на играта. Чудовищата били победени. На каменната стена отпред излязло менюто и той с вик тикнал дулото на ловджийската пушка в думата „изход“.

Илюзията се разпръснала. Нашият човек седял пред кротко бръмчащия компютър, очите му сълзели, клавиатурата под вдървените пръсти била съвсем раздрънкана. Клавишът, който възприемал като спусък по време на играта, бил хлътнал.

Младежът изключил компютъра и заспал както си седял на стола. Дошлите на работа колеги видели, че целият е насинен.

Разбира се, никой не му повярвал, когато разказал за патилата си. Едва привечер, припомняйки си за случилото се, той се сетил за медитационната програма на Дибенко и заподозрял,

че има нещо гнило.

След седмица треската обхвана целия свят. Загубите на корпорациите, с изключение на продаващите на пазара компютри и софтуер, възлизаха на милиарди — всички, от програмистите до секретарките, искаха лично да се разходят до киберпространството.

Благодарение на Дибенко програмата беше кръстена „дийп“ и започна своето шествие по света. Тепърва предстояха изследванията, в които се доказа, че към седем процента от хората са неподатливи на дълбината, а прекарването на повече от десет часа дневно във виртуалността може да доведе до нервни разстройства и псевдошизофреничен синдром. Оставаше един месец до първата смърт във виртуалността, когато възрастен мъж, чиито изтребител бил изпепелен по време на космическа схватка над планетата на разумни виолетови влечуги, починал от инфаркт както си седял пред компютъра.

Това вече не можеше да спре или уплаши никого.

Светът се потопи в дълбината.

„Майкрософт“, „Ай Би Ем“ и компютърната мрежа „Интернет“ създадоха Дийптаун.

Главното предимство на дийп-виртуалността бе простотата. Няма нужда да се изрисуват с подробности зданията и дворците, човешките лица и частите на машините. Само контури и дребни, познати елементи. Кафява, разделена на правоъгълници стена: тухлен зид. Синева високо горе: небе. Сини панталони: дънки.

Светът се гмурна. И нямаше намерение да се връща на повърхността. В дълбината беше доста по-интересно. Нищо, че оставаше достъпна не за всеки — интелектуалният елит се закле във вярност към новата империя.

Към дълбината…

11

Чак в полунощ успях да изчистя компютъра от картичката-вирус и опаковах получения файл — сега той ще изглежда във виртуалността като обикновена дискета. Главата вече не ме болеше, изобщо не ми се спеше. Кой от обитателите на Дийптаун спи през нощта?

— Вики, презареждане — изкомандвах аз.

Замисленото женско лице върху екрана се смръщи.

— Наистина ли?

— Разбира се.

Екранът леко помръкна, изображението се размаза. Компютърът запримигва с индикаторите на твърдия диск,

започна да се презарежда. Машината ми е слаба работа, „пентиум“, но сърце не ми дава да я заменя с нещо по-добро. Старият кон не разваля браздата.

— Добър вечер, Льоня — каза Вики. — Готова съм за работа.

— Благодаря. Свържи се с Дийптаун… през обичайния канал.

Модемът затрака, набирайки номера. Нахлузих шлема, седнах.

— Свързване на двадесет и осем и осемстотин, каналът е стабилен — каза Вики.

— Пускай дийпа.

— Изпълнено.

Синева, бяло избухване в центъра на екрана, а после — дъга от цветове.

Как си успял да създадеш дийп-програмата, Дима? С тази твоя разклатена психика, дилетантски познания по психология и най-елементарни знания в областта на неврофизиологията? Какво ти е помогнало?

Сега, когато си богат и известен, какво се опитваш да направиш? Да проумееш собственото си прозрение или да измислиш нещо още по-невероятно? Или просто развратничиш и пафкаш трева за свое собствено удоволствие? А може би бродиш по цели дни и нощи из улиците на Дийптаун и гледаш какви си ги надробил?

Бих искал да знам това. Но не и да се озова на твоето място. Защото ти си просто обикновен жител на виртуалността, с всичките ти милиони и прототипа на „осмицата“, който ти служи за домашен компютър. Дълбината те държи също толкова здраво в хватката си, колкото и онзи програмист от затънтената руска провинция, който месеци наред спестява пари, за да посети Дийптаун.

Ти не си дайвър, Дима. И затова аз съм по-щастлив от теб.

…Стаята е същата, но зад прозорците присветват реклами и тихо бръмчат коли.

— Наред ли е всичко, Льоня?

Озъртам се.

— Да. Отивам да се поразходя, Вики.

Взимам от бюрото дискетата с файла-плячка, скривам я в джоба. Сред десетината книги и купчинката CD-та на рафта се мъдри плеърът. Пъхам вътре диска на „ELO“, слагам слушалките и го пускам да свири. „Roll Over Beethoven“. Точно това, което се искаше. Под съпровода на бодрите звуци излизам от жилището и заключвам вратата.

Този път няма бръмбарчета. На тротоара вдигам ръка, спирам такси. Сега ми се пада възрастен шофьор — пълен, много

интелигентен мъж.

— Компанията „Дийп-разводач“ ви поздравява с добре дошли, Льоня!

Кимам, качвам се.

— Към ресторанта „Трите прасенца“.

Водачът кимва, този адрес го знае. Пътуваме бързо и след два-три завоя се озоваваме пред странна постройка от камък, дърво и сламени рогозки. Влизам в познатото до болка ресторантче, оглеждам се.

Помещението е разделено на три части — блюдата от източната кухня се поднасят в онази, която е изградена от рогозки, европейските ястия се сервират в каменната третина, а руските, естествено — в дървената.

Не ми се яде. Виртуалната храна субективно засища и, когато съвсем го закъсам с парите, почвам да се храня в „Трите прасенца“. Но сега просто трябва да дочакам партньора си.

Насочвам се право към бара, зад чийто плот стои набит млад мъж, като свалям в движение слушалките.

— Здрасти, Андрей.

Понякога собственикът на ресторанта лично обслужва виртуалните клиенти. Днес обаче случаят е друг. Погледът на бармана живва, но това е чисто механична учтивост:

— Здрасти! Какво ще пиеш?

— Джин-тоник с лед, както винаги.

Гледам как барманът смесва напитките. Тоникът е оригинален швепс, джинът — доста сносен бифитър. Компаниите-производителки на алкохол, разрешават във виртуалността да се използва видът на продукцията им срещу символично заплащане. За реклама…

Пепси-колата е направо безплатна — това беше техния рекламен трик. За сметка на това цената на Кока-колата е същата като в реалността.

И се купува.

Взимам чашата, намирам си свободно място. Наблюдавам посетителите. Винаги ми е било интересно.

Съотношението между мъже и жени е приблизително еднакво. Всички жени са коя от коя по-красиви. И са най-различни: от блондинки скандинавски тип до негърки с антрацитена кожа. Повечето от мъжете са уроди. Не, в действителност не е така. Просто моето подсъзнание забелязва всяка глупост в мъжките виртуални образи — и диспропорцията на прекалено мускулестите фигури, и твърде познатите физиономии на филмови актьори, лепнати върху телата на културисти.

За жените милостиво се прави изключение. Всичките са прекрасни.

Отпивам глътка джин, нехайно се подпирам на плота. Добре.

Нито един истински бар или ресторант не може да се сравни с виртуалните. Тук винаги готвят вкусно. Тук не се налага да чакаш сервитьорите. Конската доза алкохол не предизвиква махмурлук.

Но що се отнася до напиването, няма проблем. Все пак имаме опит в това отношение… и подсъзнанието радостно се гмурва в алкохолната дрога. Може би междувременно организмът започва да произвежда естествени наркотици — ендорфини, не знам. Във всеки случай, след излизането от виртуалността си още пиян, не ти минава веднага.

— Може ли? — до мен сяда някаква девойка. Русокоса, с чиста, малко бледа матова кожа, обикновен бял костюм. На гърдите има медальонче със златна верижка — със сигурност някаква програмка. Симпатично и слава Богу — непознато лице. Или го е конструирала сама, или е използвала рядка картина, а може би е открила в някой филм симпатично личице, което още не е добило известност.

— Разбира се — извръщам се към нея. Барманът вече й подава чаша вино. Чилийско, „Император“. Девойката има добър вкус.

— Често ви виждам тук — информира ме тя.

Дзън-дзън! — в мозъка ми се задейства аларма.

— Странно — отбелязвам аз. — Не се отбивам чак толкова често тук.

— Затова пък аз наминавам постоянно — казва девойката.

Лъжа.

Мога да изляза от виртуалността и да проверя двайсетината снимки, които пазя в компютъра. На посетителите на бара през последните два месеца — винаги е от полза да се запаметяват новите лица.

Но има ли смисъл, след като и без това помня, че никога не съм мяркал това лице…

— Аз нося и други лица — девойката сякаш чете мислите ми. — А вие никога не си го сменяте.

— Това е скъпо удоволствие — започвам да се преструвам на мухльо аз. — Глупаво е да се правиш на Шварцернегер или Сталоун. А нямам пари да платя на специалист.

— Дълбината сама по себе си е скъпо нещо.

Девойката нарича виртуалността дълбина и това ми харесва.

За разлика от поведението й като цяло.

Свивам рамене. Странен разговор.

— Извинете, нали сте руснак? — пита девойката.

Кимвам. Във виртуалността е пълно с руснаци — никъде по света контролът върху машинното време не е толкова хлабав като нашия.

— Извинете… — девойката хапе устнички, личи си, че се вълнува. — Сигурно съм изключително нетактична, но… как се казвате?

Загрявам.

— Не съм Дмитрий Дибенко. Нали точно това ви интересува?

Девойката изпитателно се вглежда в лицето ми, после кимва. Допива виното на екс.

— Не лъжа — меко казвам аз. — Честна дума.

— Вярвам ви — момичето кимва на бармана, след това ми подава ръка. — Надя.

Стискам ръката й и се представям:

— Леонид.

Ето, че се запознахме, сега можем да минем на „ти“. Дълбината е демократична. Прекалено любезният тон тук се възприема като оскърбление.

Девойката отмята назад коси — красив и естествен жест. Подава чашата си на бармана, който светкавично я пълни отново. Обгръща с поглед залата.

— Как мислиш, той наистина ли посещава виртуалността?

— Не знам. Сигурно. Журналистка ли си, Надя?

— Да — тя се поколебава за миг, после изважда от чантичката си визитка и ми я подава: — Ето…

Визитката е пълна — освен интернет адрес, включва и номер на гласовия телефон, име и презиме. Надежда Мещерская. Списание „Пари“. Репортер. „Windows-Home“ мълчи — значи, визитката е чиста, само лични данни, без никакви изненади. Пускам визитката в джоба си и казвам:

— Благодаря.

Обаче отговор на жеста няма да последва, уви. Но Надя не го и очаква.

— Странно нещо е дълбината — подхвърля тя и отпива от виното. — Ето сега аз съм в Москва, ти си някъде в Самара, това момче е в Пенза…

„Момчето“, мязащо на хубавец от мексиканска сапунена опера, забелязва погледа й и гордо вирва брадичка. Да, Надя е доста наблюдателна, той наистина е руснак…

— Това там е тълпа американоси — без грам уважение продължава Надя, — ей онзи образ сто на сто е японец… нали виждате какви очи си е нарисувал? Всяка нация си има своите комплекси… И така ние се превземаме в несъществуващ

ресторант на чаша измислен алкохол, стотици компютри смучат енергия, процесорите се пънат и прегряват, по телефонните линии текат мегабайти безсмислена информация…

— Няма безсмислена информация.

— Да, може би — Надя ми хвърля бърз поглед. — Тогава нека я наречем неактуална. Това ли е новата ера на световните технологии?

— А ти какво очакваше? Обмяна на файлове и разговори за честотите на процесорите? Все пак сме хора.

Надя се мръщи.

— Ние сме хора на новата епоха. Виртуалността може да промени света, а ние предпочитаме да й слагаме маската на старите догми. Използването на нанотехнологията за имитация на алкохолни питиета е нещо по-лошо от забиването на гвоздеи с микроскоп…

— Ти си александристка — досещам се аз.

— Да! — леко предизвикателно отговаря Надя.

Александристите са последователи на един петербургски писател-фантаст. Те или се бореха за сращване на човека с компютъра, или очакваха от виртуалността някакви немислими блага.

— Какво търсиш тогава в подобно абсурдно заведение? — питам.

— Търся Дибенко. Много ми се иска да го попитам… така ли си е представял всичко? Правилно ли е случващото се, от негова гледна точка.

— Разбирам. Но нима не ти харесва тук?

Надя повдига рамене.

Аз се пресягам и докосвам лицето й.

— Топлата длан, тръпчивото вино, прохладата на вечерния бриз и ароматът на цветята, луната и пясъкът, който боцка босите ти стъпала — нима не харесваш всичко това?

— За това съществува реалността — тя ме поглежда в очите.

— А често ли се случва всичко, което изброих, да съвпадне в реалността? Тук е достатъчно да отвориш вратата — кимвам към едва забележимата вратичка в „японската“ третина на ресторанта — и нещата се уреждат. А на теб никога ли не ти се е искало да стоиш в студена есенна утрин на горска поляна над стръмния бряг на реката и да пиеш горещ глинтвайн от тумбеста чаша… и наоколо да няма жива душа…

— Собственикът на този ресторант е романтик — казва Надя.

— Разбира се.

— Леонид, всичко, което изброи, е точно така. Но мястото на тези удоволствия е в реалността.

— Реалността не е толкова достъпна.

— Както и дълбината, Льоня. Не знам откъде намираш пари за постоянните си посещения тук, не е и моя работа. Но милиарди хора никога не са били в дълбината.

— Милиони хора не са виждали телевизор.

— Виртуалността не трябва да бъде ерзац на реалността — убедено казва Надя.

— Да, разбира се. Да превърнем просяците и недъгавите в информационни банки, да станем импулси в електронната мрежа…

— Леонид, ти си запознат с учението на александристите само от слухове — убедено казва Надя. — Посети някой път нашата църква.

Свивам рамене. Може и да се отбия. Но в дълбината има много интересни места. За всичките няма да ми стигне животът.

— Аз тръгвам — Надя става. Хвърля на плота дребна монета. — Днес имам още половин час време… трябва да ходя на още две-три места.

— В търсене на Дибенко? — кимвам аз. — А може би — топъл пясък, хавайски плаж и червено чилийско вино?

Надя се усмихва:

— Льоня, това вече няма да е работа. Вечерен плаж и вино… ще ми се прииска да има продължение. А виртуалният секс е забавен, но само ако си стоиш вкъщи, в затворената стая. Аз влязох от работата. В стаята има шест компютъра, всичките са заети. Представяш ли си какво шоу ще гледат колегите ми?

Тя е максимално откровена и умна. Добро момиче. Дай боже да е толкова съобразителна и открита и в реалността.

— Тогава успех — казвам аз и кимвам.

— Благодаря, тайнствени чужденецо — Надя се навежда и ме целува по бузата.

— Маркер, Льоня! — шепнат карфиците на раменете ми.

Изваждам кърпичката-вирусояд и изтривам червилото от бузата си. Заканвам се с пръст на Надя:

— Предпочитам да си остана тайнствен, малката.

Изглежда се разстрои. Но успя да се овладее и да разпери ръце, преди бавно да се отдалечи.

Мамка му. Развали купона, глупачко!

Толкова хубаво си поприказвахме…

Изпивам чашата на екс и с щракване на пръсти привиквам бармана.

— Джин-тоник, едно към едно!

Барманът се мръщи, но забърква сместа. Мамка му. Дали да не си поръчам текила с доматен сок — да видим тогава каква

физиономия ще направи?

— Льоня?

Оглеждам се.

До мен стои моят приятел — върколакът. Бял костюм, лачени обувки, малко демоде вратовръзка. С леко изопнато лице.

— Привет, Ромка, сядай.

— Коя беше тая мацка?

— Нищо интересно.

Ние, дайвърите, винаги сме малко параноици. Какво да се прави.

Прекалено много са желаещите да разберат истинските ни имена.

Върколакът шумно поема въздух, мръщи се:

— Тя се опита да те маркира!

— Знам. Не се притеснявай, тя е само журналистка.

Ромка сяда, кимва на бармана. Онзи прави ужасна гримаса, но му подава водната чаша, пълна с „Абсолют-пепър“. Мъка ми е дори да гледам как пие Роман. А той леко се смръщва, докато бърше уста и връща чашата.

Може би в реалността е алкохолик?

Не знам.

Крием се един от друг също като от враговете си. Прекалено ценна стока сме. Дълбоководни риби, изроди, блещукащи с магическа светлина, мечта за всяка акула.

— Донесе ли ябълчицата? — пита Роман.

— Всичко е наред — разтварям сакото, пляскам се по джоба на ризата, където лежи дискетата. — Стоката е налице.

Върколакът леко се отпуска.

— А купувачът?

Поглеждам часовника.

— Срещата е след десет минути. Съвсем наблизо, при реката.

— Тръгваме ли? — Роман взима чашата си.

Аз грабвам своята, и двамата излизаме през вратата на ресторанта, пробита в каменната стена. В малкото преддверие казвам:

— Индивидуално пространство за нас двамата. Достъп за човека, който назове кода „сив-сив-черен“.

— Прието — чува се от тавана. Сега няма да видим никой от клиентите на „Трите прасенца“, независимо от броя на пожелалите да се разходят из виртуалното му пространство. Само купувача, на когото предварително съм съобщил кода.

Зад втората врата има гора. Гъста, първобитна, северна. Студеният вятър пронизва до кости, настръхвам. Спътникът ми нехае за студа. Може би шлемът му е по-обикновен — без

климатик?

Господ знае…

Печели не по-зле от мен, но може би има огромно семейство. Или наистина е алкохолик, който профуква хиляди в зелено за броени седмици?

Зад гърба ни има малка каменна къщичка, така изглеждат „Трите прасенца“ от тази страна. Тръгваме по тясната пътека, като посръбваме от чашите.

— Обичаш ли перцовка? — питам между другото върколака.

— Да.

Сухо и без коментари. Бих искал да знам кой си ти в действителност, Роман.

Но това е невъзможно. Виртуалността е жестока към непредпазливите.

Излизаме при реката. Стръмен склон, обрасъл с ниски бодливи храсти. Вятърът е толкова силен, че примижавам. Небето е покрито с облаци. Не може да се каже, че реката е планинска, но е бистра, с много прагове. В далечината се вие ято едри птици — не знам точно какви са, те никога не се доближават. На ръба на склона е сложена маса с бутилки джин, тоник и „Абсолют-пепър“. Има и никелиран термос, знам, че е пълен с глинтвайн. Хубав е — с канела, ванилия, мускатово орехче, пипер, кориандър. До масата са оставени три плетени стола. Сядаме един до друг, гледаме реката.

Красиво е.

Бяла пяна върху камъните, студен вятър, пълна чаша в ръце, синкави облаци, които се кълбят над главите ни. Утре сигурно ще завали сняг. Но във виртуалността няма „утре“.

— Бих искал да знам — отпивам глътка — откъде е взета тази река.

— Не съм виждал по-красиво място в живота си… — със странен тон произнася върколакът.

Ето така е винаги. Всеки си има своите асоциации и аналогии. Очевидно за Роман този пейзаж означава нещо. За мен е просто красив.

— Бил ли си тук?

— Донякъде да.

Интересно.

— Що за птици са това, Роман?

— Харпии — без да гледа, отговаря той. Мляс — и чашата му е празна.

Но той все едно не се напива.

Как мразя тайната, която ни заобикаля. Страхуваме се един от друг. Страхуваме се от всичко.

— Времето е приятно — подхвърлям напосоки.

— Тази година лятото е доста снежно… — казва върколакът. И ме гледа с ирония. Той познава тази местност. Тя откликва на нещо в душата му.

Не ми е писано да разбера на какво точно.

Наливам си глинтвайн в масивната глинена чаша. Вдишвам аромата. Снежно лято? Така да е. Няма нищо по-хубаво от лошото време.

— Пушиш ли трева, Льоня? — Роман ми подава табакерата.

— Не.

Сигурно наистина е алкохолик и наркоман…

— Разправят, че е доста по-безвредно от алкохола и цигарите.

— Разправят, че в Москва дояли петлите.

Роман се поколебава, но запалва.

Мамка му. Доводите на Надя започват да ми изглеждат недотам налудничави.

Аз си пия греяното винце с подправките, Роман си пуши хашиша. След две минути с щракване на показалеца изстрелва недопушената цигара долу и казва:

— Детска играчка. Сипни ми малко вино.

— Това е глинтвайн.

— Не е ли все тая, да го…

Сега и двамата си пийваме греяно винце с подправки. Роман кимва:

— Рулез!

Кимвам в знак на съгласие. „Рулез“ — това е нещо хубаво. Студена бира, компютър седмо поколение, красива девойка, успешно обезвреден вирус… глинтвайн.

Седим на пъпа на склона и ни е хубаво.

— Какво имаше в ябълчицата?

— Ново лекарство против настинка. Много ефикасно.

Роман се мръщи.

— Заслужава ли си шестте бона?

— Заслужава си стоте бона.

— А… — лицето на Роман се променя.

— Нека първо дочакаме купувача.

Върколакът кимва:

— Операцията е твоя, ти решаваш.

Купувачът се появява след десетина минути, когато вече съм се попритеснил. Познавам го само под прякора Печения, а той мен като Стрелеца. Купувачът е спретнат и не бие на очи — обикновен костюм, незапомнящо се лице. Млад момък с дипломатическо куфарче в ръце.

— Добър вечер, Стрелец! — казва ми той. Гласът е прекалено

монотонен — Печения комуникира през програма-преводач.

— Добро утро — отвръщам, поглеждайки часовника си. Играта е взаимна. Не е малко да изчислиш какво е индивидуалното време на един дайвър, в кой часови пояс живее.

— Толкова ценя хумора ви… — Печения сяда на третия стол, питащо ме гледа: — Узря ли реколтата?

— Тежки се оказаха ябълчиците — изваждам дискетата, слагам я на масата. — Честно казано, очаквах благодарността да е по-голяма…

— Нали сме се разбрали? Шест хиляди долара.

Разпервам ръце.

— Вие твърдяхте, че не струвало повече.

— А нима вие сте на друго мнение?

— Разбирате ли, господин Шелербах…

Печения трепва.

— Сбъркали сте поне с една нула отзад. Настинката е нещо дребно, разбира се… но кой обича да се търкаля в леглото със сополив нос?

— Лично аз не обичам — лицето на Шелербах Печения се променя. Сега е възрастен мъж с волева, но изнервена физиономия. — Аз обаче смятах, че думата на дайвъра е хвърлен камък.

— Така е, не отричам. Ще ви дам файла — с едно щракване пращам дискетата в другия край на масата. — Но следващия път никой дайвър няма да си мръдне пръста заради вас. Вие нарушавате нашата етика, господин Шелербах. Трудът се заплаща според неговата сложност.

Шелербах взема дискетата и замира. Аз си пия глинтвайна и го наблюдавам. Върколакът мълчи. Операцията е моя.

Най-после Шелербах приключва с източването на файла и погледът му става смислен.

— И така? — питам аз.

— Петдесет — казва Печения.

— На всеки?

Той мълчи — много, много дълго. Това са пари. Живи, пълнокръвни, пари, които са необлагаеми, които са дошли отникъде и пак там ще отидат.

— Вашата сметка.

Подавам му листчето с банковата ми сметка в Швейцария.

— Отрицателни проценти… много сте предпазлив, господин дайвър…

— Нямам друг изход, Петер…

Предава се. Аз знам истинското му име, а той моето — не. Банката няма да ме издаде никога. Дори ако международният

трибунал ме обяви за канибал и ме признае за виновен в геноцид.

Точно затова се плащат отрицателните проценти по сметката.

За пълна безопасност.

— По петдесет на всеки. Правя жест на добра воля, господин дайвър!

— Прекрасно.

За няколко секунди в моята сметка се преливат сто хиляди долара. Това е много. Страшно много.

Години спокоен живот във виртуалността.

— Ще се съгласите ли да си сътрудничим и занапред?

Вземам чековата си книжка и с удоволствие разглеждам цифрата. След това попълвам чек за петдесет хиляди на върколака.

— Напълно е възможно.

— А какво ще кажете за постоянен договор?

— Не.

— От какво толкова се страхувате, дайвър? — в погледа на Шелербах има любопитство.

От какво се страхувам?

— От имената, Петер. Истинската свобода винаги върви в комплект с тайната.

— Разбирам — съгласява се Шелербах. Поглежда към Роман: — И вие ли сте дайвър? Или сте само крачещ комплект вируси?

— Дайвър съм — казва Роман.

— Какво пък… успех, господа… — Шелербах прави крачка назад. Спира се: — Кажете… какво е да си дайвър?

— Много е просто — отговаря Роман. — Трябва да си наясно, че всичко наоколо е игра. Фантазия.

Шелербах кимва, разпервa ръце.

— Уви, не става…

Тръгва си по пътечката, ние го изпращаме с погледи. После напълвам чашите.

— За успеха!

Роман явно все още не е оценил мащаба на случилото се. Мълчи, върти чашата си:

— Льоня, кажи, щастлив ли си?

— Разбира се.

— Големи пари… — Той разглежда чека, после решително вдига чаша: — За успеха!

— За него — съгласявам се аз.

— Нали няма да изчезнеш от дълбината?

— Не.

Роман кимва, с явно облекчение. Отпива от виното и казва:

— Знаеш ли, с теб е интересно да се работи. Ти си… необикновен.

За миг ми се струва, че се приближаваме до онази немислима граница, отвъд която дайвърите се разкриват един пред друг.

— Същото важи за теб, Рома.

Върколакът става. Рязко, поривисто.

— Време е да тръгвам… имам посещение…

Той се стопява във въздуха, чашата пада и се търкаля със звън и подскоци.

— Успех, Роман — казвам в пустотата.

Самотата е обратната страна на свободата.

Аз не мога да имам приятели.

— Сметката! — изричам злобно в пустотата. — Сметката, по-живо!

100

Най-лошото е, че не ми се спи. Сигурно, защото денят бе прекалено успешен.

Връщам се в ресторанта. Част от клиентелата се е сменила, компанията американци продължава да се смее на шегите си.

Трябва да се поразходя.

На излизане от „Трите прасенца“ се поколебавам дали да не хвана такси, после тръгвам пеша. Лека-полека се отдалечавам от центъра, движа се към руските форум квартали.

Според мен това е едно от най-интересните места във виртуалността. Място, където просто можеш да си поговориш.

За каквото си искаш.

Дълга редица от сгради, всяка в свой си стил, между тях — градинки и площадки, пълни с хора или пусти. Разглеждам табелките, хитри са. Част от надписите са ясни, някои обаче са с подчертано мъгляво съдържание.

„Вицове“.

„Лаф да става“.

„Сексуални приключения“.

„Странно място“.

„Овесът си расте!“

„Книги“.

„Бойни изкуства“.

Хората идват тук да си общуват на конкретни теми. Това са отгласи от предвиртуалната епоха. По-нататък започват по-солидните клубове, където може да се получи консултация по технически въпроси, да се поспори за програмното осигуряване и даже да се купят на безценица крадени програми. Но мен това не

ме интересува.

Свивам в градинката с табелка „Вицове“ на портала. Както винаги е навалица, шумотевица и пълен хаос. Градинката прилича на парк на културата от шейсетте години. В ъгъла тихо свири малък оркестър — личи си, че не е истински, на пейките са насядали хора, които пият бира и си приказват. Настанявам се отстрани.

На мъничката дървена естрада се качва момък с джинси и снежнобяла риза. Абсолютно безличен. Към него се отправят лениви погледи.

— Излиза Щирлиц от къщи… — подхваща той.

Хлапачката до мен изсвирва и замерва момъка с бирена бутилка. Напълно я разбирам. Деветдесет процента от вицовете, които се разказват тук, са стари. Този клуб е любим на новаците във виртуалността… още не разбрали истината, че няма нищо ново под луната… Само половин час престой тук е достатъчен, за да повярваш, че Каин е убил Авел именно защото последният е обичал да разказва изтъркани вицове.

Въпреки освиркванията и крясъците момчето все пак успява да разкаже вица и избягва от трибуната, като се озърта изтормозено. Някой самотно го аплодира. Да се не надяваш…

Оглеждам се в търсене на бара. Той е далеч, в другия край на градинката. Хлапачката мълчаливо ми подава бутилка бира.

— Благодаря… — казвам аз и отпивам една глътка. Студената „Хайнекен“ веднага подобрява настроението ми.

На трибуната се изкачва още един образ. Притежава доста повече индивидуалност, кой знае защо ми мяза на прибалтиец. Има мошеническо изражение, което ме кара да застана нащрек. Момъкът поглежда косо мъничката кабинка в ъгъла на сцената.

— Господа! — изкрещява той. Наистина е прибалтиец, освен ако моето подсъзнание не си е измислило акцента. — Фирмата „Литокомп“ има честта да ви предложи на най-ниски цени…

Аха. Всичко е ясно.

Аз също поглеждам кабинката — укритието на модератора. Във всеки клуб има човек, който бди за спазването на реда и за това разговорите да съответстват на разрешената тема. Въпросът е само дали модераторът си е на мястото, или ще реагира със закъснение…

На мястото си е.

Вратичката на кабинката се отваря и оттам мързеливо излиза набит мъжага с огромно, зловещо устройство в ръце. Прибалтиецът го забелязва и минава на скоропоговорка:

— …хард дискове „Куантум лайтинг“, „Уестърн диджитъл“…

— Off topic[1]! — лениво, но с глуха злоба произнася

модераторът и бързо вдига пушкалото. Присъстващите притихват и с наслада наблюдават зрелището.

Цевта подрипва и към търговеца със свистене полита нещо кръстоподобно, яркочервено и светещо. Прибалтиецът прави опит да се сниши, но уви. Модераторите не пропускат целта. Върху ризата на търговеца цъфва огнен кръст или „плюс“, както е прието да се казва. Три такива плюса завинаги ще го лишат от право на достъп до клуб „Вицове“.

Тълпата одобрително цвили.

— А може така да му почваше вицът? — провиква се някой от мястото си. Модераторът му се заканва с пръст и се прицелва повторно. Прибалтиецът прекратява безполезните си опити да изчегърта сияещия плюс от ризата си, скача от естрадата и хуква.

— Пречукай го! — подкокоросват модератора, но днес той е милостив. Замята на гръб плюсомета и се прибира в кабинката си, която прилича на селски клозет.

— „Литокомп“… — замислено казва съседката ми. — Трябва да проуча цената, време е да си сменям харда…

Какво пък, търговецът поне нещо постигна. На сцената излиза още един зажаднял за хумор.

— Веднъж Мечо Пух и Прасчо…

Става ми непоносимо скучно.

Защо във виртуалността са толкова популярни вицовете за Щирлиц и Мечо Пух? Това е някаква психологическа аберация…

— Благодаря за бирата — казвам на момичето, ставам и се измъквам от градинката.

Настроението ми не че е лошо, а по-скоро странно. Бродя покрай клубовете. През прозорците с решетки на клуб „Бойни изкуства“ се вижда как крехък момък с азиатска външност демонстрира някакви сложни движения. В лятно кино „филми“ импозантен мъж енергично жестикулира, застанал до екрана. Надниквам и чувам: „Кич. Този филм е отвратителен кич!“.

Скучно е, господа…

Може би александристите са прави. Превърнали сме виртуалния свят в пародия на реалния живот.

А пародиите никога не са по-добри от оригинала. Задачата им е друга — да осмеят, да покажат колко е нелеп и абсурден първоизточникът.

Но ние не можем да променим света. И тази пародия е лишена от смисъл. Тя не е лъвски скок напред, а само крачка встрани.

— Вики…

— Слушам те, Льоня.

— Повикай ми такси…

— Добре.

Може би си струва да се разходя из града. И най-после да посетя центъра за забавления.

Колата на „Дийп-разводач“ спира да мен, отварям вратата, сядам. Водачът е някакъв нов, непознат модел. Брадат мъж с окъсана фланелка и татуирани рамене. На пънкар ли ми се прави тоя?

— Колата сега ще дойде — уведомява ме „Windows-Home“.

И аз загрявам, че шофьорът даже не е произнесъл традиционния поздрав. И че ние вече пътуваме, макар да не съм казал адрес.

— Оттук се минава само по един път — казва таксиджията и се обръща с крива усмивка. Има белег на бузата и гнили зъби. Разбира се, това не е програма, а жив човек.

— Спрете.

— Забранено е — шофьорът се ухилва и продължава небрежно да върти волана.

Ама че номер.

— Вики, изход от виртуалността! — командвам аз.

Няма отговор.

— Програмката ти не те чува — информира ме шофьорът. — Седи мирен, става ли? Така ще е по-добре.

За отвличания във виртуалността още не бях чувал.

— Кой сте вие?

Брадатият само се усмихва.

Разбира се, аз имам изход. Недостъпен за обикновените жители на Дийптаун.

Да изляза от дълбината самостоятелно и да прекъсна връзката.

Само че дали не целят точно това? Да получат разписка, че съм дайвър. И да прекъсна връзката, когато се намирам в „кола“ — транспортна програма, която е напълно възможно да проследява телефонните линии?

И защо днес влязох от основния си адрес, чрез който установяването на самоличността ми е задача за дилетанти?

— Какво искате?

Водачът ме игнорира. Но и не отмества погледа си, изучавайки ме с любопитството на ловец, прострелял жар-птица.

— Сам си го изпроси — казвам аз, като гледам да не изпадам в паника. И изваждам револвера.

Шестте куршума са шест различни вируса. Оръжието е слабо, но аз разчитам на разнообразието на зарядите. Възможно е и защитата на похитителя да не издържи.

Три куршума го пронизват, без да намерят целта. Добър

антивирус, не позволи да бъде видян компютърът му. Един се сплесква и пада на пода — вирусът е ликвидиран. Другите два патрона дори не стрелят — те са обезвредени още в барабана.

Така значи.

Без особена надежда удрям водача с дръжката — това също е слаб вирус, той зашеметява простички програми от типа на „Дийп-разводач“. Но ефект, разбира се, няма.

— Кротувай — съветва шофьорът, като наблюдава как дърпам дръжките на вратата. Всичко е затворено здраво, така че се примирявам.

В края на краищата, информацията никога не е излишна.

Пътуването продължава. Още веднъж се опитвам да се свържа с Вики — никакъв ефект. Блокиран е гласовият канал за връзка.

Дълбина-дълбина, не съм твой…

На екраните на шлема се вижда купето на колата. Леле, колко гот е изпипано. Като на истинска спортна „Ланча“ е.

Сложих пръсти на клавиатурата, набрах няколко команди, натиснах „Enter“.

Получи се.

deep

[Enter]

Отново съм в колата. Шофьорът с безпокойство се извърта към мен. Аз замислено въртя в ръце револвера — той е зареден отново. А джобът ми е провиснал от тежестта на граната.

— Колетче ли получихте? — пита шофьорът.

Сега е мой ред да играя на мълчанка.

— Интересно по какъв начин?

— Ако ми свършат патроните, приятелю, това е недвусмислена заповед да се попълнят запасите.

В тона ми прозира самодоволството на дребен хакер. Версията е правдоподобна. Това, че компютърът е заредил револвера с нови вируси, не ме разобличава като дайвър.

Шофьорът размишлява.

— Дай да изчакаме със стрелбата, а?

Неопределено повдигам рамене. Брадатият успокояващо казва:

— Пристигнахме.

Колата наистина е спряла до непознато здание. Сив куб без прозорци, единствена врата, много широка, като на гараж, и прекалено бронирана, сякаш те предупреждава — влизането без разрешение ще е трудно. Такива здания крият или банални складове със стоки за масова употреба, или разкошни апартаменти.

— Да тръгваме? — предлага водачът.

Мълча.

Брадатият мълчаливо дава газ и колата подскача право към вратата. Секунда преди сблъсъка тя се отваря и ни пропуска вътре.

Това наистина е склад.

Рафтове покрай стените, кутии с ярки етикети на известни фирми. Страшно много хубава стока. Или сме във филиала на крупен дилър, или — което е доста по-вероятно — в свърталище на крадци.

Вратите вече са разблокирани. Сега функциите на колата се изпълняват от стените на това помещение. Връзка с Вики все така няма.

— И така? — измъквайки се от „Ланчата“, питам аз. — Какво искате?

Водачът гледа покрай мен. Това е глупаво, но аз се обръщам.

В ъгъла на склада стои човек без лице.

Черен шлифер до пода, на гърдите — сребърна карфица във вид на роза, къдрава коса — някак пепелява, но изглежда съвсем естествено. А вместо лице — сива мътилка, нещо като кондензирана мъгла. Тези фокуси са забранени по улиците на града, но не и вкъщи. Само че защо ще го правиш? Ако не искаш да те разпознават — вземи си стандартно лице от комплекта на „Windows-Home“ или на друга операционна система. Там ги има колкото си искаш.

Но липсата на лице, съчетана с толкова необичайно облекло, си е чиста глупост.

Макар че е ефектно.

— Остави ни, Семьон — казва човекът без лице.

Водачът кимва, обръща се и потъва сред лабиринта на рафтовете. Крачките му постепенно затихват и аз забелязвам, че тук има прекрасно ехо.

Вероятно за да не можеш да се придвижваш незабелязано.

— Ти си дайвър — казва човекът без лице.

Ама разбира се. Традиционното за деня — пак се опитват да ме изловят. За трети път.

Бог обича троицата…

— Възможно е. А вие вероятно сте Бил Гейтс — отговарям.

Дори да се усмихва, няма никакъв начин това да се разбере.

— Възможно е.

Да бе. Ще тръгне собственикът на „Майкрософт“ да излавя дайвъри из мрежата. Първо, той прави пари по по-традиционни начини и второ — не говори руски. Макар че… кой знае доколко съвършени са програмите-преводачи? Дървените интонации са пасиви, присъщи на масовите и евтини програми.

— Хайде стига сме се будалкали — казвам аз. — Решихте, че съм дайвър, нали? И ме домъкнахте при себе си за разпит. Боя се, че ще се разочаровате.

— Днес сутринта двама хакери, единият от тях — несъмнен дайвър, откраднат в квартал Ал-Кабар файл с технологията за производство на ново лекарство — човекът без лице е търпелив и педантичен. — Не знам колко им е било обещано за работата, но за щастие господин Фридрих Урман уведомил дайвъра, че точната цена би била сто хиляди. По-нататък следват психологически допускания. Например, че дайвърът ще се отърве от горещата информация незабавно. Например, че ще поиска от купувача именно сто хиляди. Например, че ще преведе парите в много надеждна сметка.

Не, не може да бъде… В банките работят професионалисти. Не биха могли да ме проследят.

— Да допуснем също така, че двамата хакери си разделят поравно получената сума. И тук вече става интересно, приятелю мой. Трансферът на пари от една банка в друга е нещо, което в Дийптаун се случва всяка секунда. Но трансферът именно на петдесет хиляди… и то между частни лица… Номерата на сметките остават тайна, но мястото, където е направена подялбата, е по-установимо. Следите ли мисълта ми?

Така значи. Всичко е много просто.

Бройкали са ме още от „Трите прасенца“. Роман си отиде моментално, а пък аз реших да се поразходя.

Сега ще си плащам за глупостта.

И за какъв дявол разделих с него парите поравно?

— Много интересна история. И какво общо има с мен?

Макар събеседникът ми да няма лице, аз знам, че той се усмихва.

— Трябва да се губи достойно, господин дайвър.

Аз още не съм загубил, но той не го знае…

— Разбира се, дайвърът е дайвър, защото не могат да го изловят във виртуалността — казва човекът без лице. — Какво са за вас програмните бариери? Съсредоточавате се — и шмуг вкъщи… за да се изключите ръчно.

Аха. Благодаря за съвета. Тъкмо тогава ще ме проследят, в момента на прекъсването на връзката…

— След денонощие, когато на компютъра ми се задейства таймерът за безопасност — крещя аз — блестящата ви идея ще се разпадне на прах и ще съжалите за глупостта си! Аз съм честен човек, плащам си данъците! Ще вдигна на крака цялата полиция на Дийптаун!

— Възможно е, въпреки че вероятността е нищожна — казва

човекът без лице. — Какво пък, ако се убедим, че сте честен хакер — в последните думи има голяма доза сарказъм, — към вас няма да има никакви претенции.

— Ще ви изловят! — заплашвам аз. — И тогава ви чака вечна екскомуникация!

Най-страшната заплаха за жителите на Дийптаун е екскомуникацията. Трудно се живее без виртуалността, ако поне веднъж си я посетил.

— Едва ли.

Човекът без лице разтваря шлифера си с жест на опитен ексхибиционист. Върху опакото на шлифера има кръгъл диск с цветовете на дъгата. Въртяща се и блещукаща спирала на син фон.

Ново двайсет. Той е от полицията. Най-малкото с чин комисар, щом има дъгоцветна значка.

— Хайде, хайде… — казвам аз с отмалял глас. — Знаех, че ченгетата са говеда, но чак толкова…

— Първо ме изслушайте.

— А какво друго ми остава? — крещя аз — Какво?

Хващам револвера и забивам в стената и шестте куршума. Шест рикошета. По рафтовете се взривяват и лумват кутиите със софтуер. Под тавана със свистене оживяват пръскачките на противопожарната система и след секунда вирусите са обезвредени.

— Стига истерии — казва човекът без лице. Май с леко съмнение в гласа.

Замервам го с револвера, който прехвърча през него и пада при стената.

— Да ви успокоя ли?

Тонът е леден и не предвещава нищо добро.

Сядам на пода, хващам се за главата, шепна:

— Гадове… гадове… долни пръчове…

— Хич не ни пука за твоите игрички в дълбината, дайвър. Кражбата е лошо нещо, но беше крайно време някой да натрие вирнатия нос на Урман.

Тихо хленча и се поклащам като махало.

Човекът без лице игнорира спектакъла ми.

— Престъпления е имало, има и ще има. Аз не съм Христос и не претендирам че съм абсолютен праведник. Гоня други задачи.

— Пък аз си имам малък и законен бизнес! Какво искате?

— Така вече е по-добре. Господин дайвър, да сте чували за Изгубения Пойнт? Или за Невидимия Бос?

Виж това не го очаквах — да ме занимават с древни измишльотини. Вдигам глава.

— Пойнт не беше ли старото наименование на низовия потребител на компютърна мрежа?

— Да. Мрежата „Фидонет“… имаше такава.

— Май съм чувал нещо. За момчето, убито от ток, когато било във виртуалността? И за това, че съзнанието му по някакъв начин продължило да живее в мрежата?

— Да. Юношата с бледо лице и обгорели дрехи, който моли срещнатите да предадат на тринайсети московски възел, че пойнт шестстотин шестдесет и шест се е изгубил… Ами Невидимия Бос?

— Дайте ми стол — аз се надигам от студения бетонен под.

— Да тръгваме.

Минаваме отдясно, зад рафтовете с кутии с програмно осигуряване за „Макинтош“. Неликвидна стока, сега почти никой не използва тези компютри. Първо имало хора и неандерталци, после — „Ай Би Ем“ и „Епъл“. Задънените разклонения са нежизнеспособни.

Зад рафтовете има масичка с разхвърляни върху нея книжа и два стола. Сядаме.

— Невидимия Бос е приказка от същите времена — казва човекът без лице. — Босът е по-висша степен в йерархията на „Фидонет“. Именно към него се обръщали желаещите да станат пойнтове, да се приобщят към виртуалността… впрочем, тогава още е нямало виртуалност. Легендата гласи, че понякога чайниците си намирали чуден бос… който им предоставял най-добрите условия — постоянен мрежови достъп, бърз трансфер, връзка с всички клубове… тогава те се наричали ехоконференции.

Неволно кимвам.

— И всичко вървяло добре — човекът без лице май не е забелязал непредпазливостта ми, — докато някой от пойнтовете не научил, че телефонният номер, по който се свързва с боса, не съществува, а лично него никой не го е виждал. След това Невидимият Бос изпратил на всичките си пойнтове писма: — „Защо ме преследвате?“ и изчезнал.

— Навремето имаше богат фолклор — съгласявам се аз. — Спомням си и за побъркания модератор, и за ехоконференцията „Умри тук!“.

— Аз също започнах от „Фидонет“ — казва човекът без лице.

Мълча.

— За разлика от Урман не целя да разкрия самоличността ви, господин дайвър. Но… Знаете ли кое е най-забавното? И аз, и той се нуждаем от вас за една и съща цел.

— За излавянето на Изгубения Пойнт?

Човекът без лице тихо се смее.

— Това е измишльотина… възникнала в точката на пресичане

на двете епохи, когато „Интернет“ и „Фидонет“ се превръщаха в единна виртуалност. Сега малко хора я помнят. Само пет години са минали — а колко неща са забравени?

— Нищо не е забравено. Погребано е под по-нова информация, но продължава да живее.

— Все едно е, дайвър, същността не се променя.

— Затова пък днес се роди нова легенда.

— Каква?

— За Човека Без Лице.

Събеседникът ми поклаща глава.

— Едва ли е толкова интригуваща, колкото тази за бледия юноша с димящи дрехи…

И двамата тихо се смеем.

— И така, господин дайвър… Да сте играли „Лабиринт на смъртта“?

— Може би.

— Знаете ли, че им сътрудничат двама дайвъри?

— Допускам…

Даже двама? Сигурен бях, че в „Лабиринта“ се задоволяват с услугите на един спасител…

— Мога да ви дам адресите им… мрежовите, или реалните.

А стига бе!

— Единият е украинец, а другият — канадец. Първият живее…

— Недейте — с известно усилие отговарям аз.

— Колко интересно! Мислех, че разкриването на самоличността на един дайвър е обща мечта! Включително и на самите дайвъри!

— Тази мечта спада към най-гнусните престъпления… според нашия кодекс.

За първи път признавам, че съм дайвър. Но едва ли моят събеседник се е съмнявал в това.

— В „Лабиринта“ възникна проблем… и тези двамата не се справят с него… — Човека Без Лице се пресяга през масата, взема листче, химикал, пише кратък адрес. Добре прави, че не ми дава визитка — не бих взел файл от неговите ръце. — Ето координатите ми. След като посетите „Лабиринта“, предложите на администрацията услугите си, и се опитате да разрешите проблема, се свържете с мен. Търсете… Човека Без Лице.

Не е настроен да уточнява нищо повече. И май изобщо не се съмнява, че ще се втурна към „Лабиринта“.

— Защо да го правя?

Човека Без Лице изважда от джоба на шлифера си малка значка. Тя по нещо прилича на полицейската, само че фонът тази

значка е бял, а в центъра няма спирала, а дъгоцветно, изтъкано от най-тънки нишки въртящо се топче.

— Затова.

Значката ляга на масата помежду ни. Гледам я, но не се решавам да я докосна.

Ами ако изведнъж изчезне?

Донякъде това е нещо по-яко от указа „Всичко, което е направено от този човек, е направено за благото на Франция“, даден на лейди Уинтър от кардинал Ришельо.

Пред мен е легендарният „медал за всепозволеност“. Право на всичко, което може да се извърши в дълбината.

Фридрих Урман би отворил вратата и лично би ме изпратил до моста, ако види тази значка.

Вероятно после би наел килъри, за да си разчисти сметките с мен. Но в дълбината би бил крайно учтив.

Досега не бях виждал „медала за всепозволеност“ с очите си. Знам, че навремето такъв е получил Дмитрий Дибенко — за създаването на самата дълбина.

Трябва да направиш нещо жизненоважно за цялото виртуално пространство, за да може от тук нататък всичките ти действия да се смятат за благо.

— Медалът ще ви чака на тази маса — казва Човека Без Лице. — Ще го получите… ако се справите.

Кимвам мълчаливо.

— Имайте предвид, че ще има и други кандидати — информира ме Човека Без Лице. — Ние търсим дайвъри из цялата дълбина. И ще намерим мнозина. И ще ги уведомим за същото, което казахме и на вас.

— Какво става в „Лабиринта“? — питам аз и отмествам поглед от медала.

— Не знам. И точно това ме тревожи.

Позволявам си да се усмихна — чак пък да не знае…

— До този момент всичко, което се случваше във виртуалността, имаше аналози в реалния свят. Развлечения, бизнес, наука, връзки.

Интересно е, че той сложи на първо място „развлеченията“…

— Сега нещо се промени… Пожелавам ви успех, дайвър. Можете да си вървите.

Човека Без Лице кимва към вратата.

— Ще си тръгна по свой си начин.

— Решихте да се разкриете?

— Не, разбира се.

На прощаване поглеждам в мътната мъгла на лицето му.

Дълбина-дълбина, не съм твой…

Свалих шлема и неуверено се пресегнах към модема. Изскубнах телефонния кабел от жака.

— Прекъсване на връзката! — съобщава Вики.

— Зная, момиче.

Ето така, тайнствен непознат. Всичко е много просто. Не стандартно излизане, което може да бъде проследено, а моментално срязана нишка.

Вандалщина, разбира се. За сметка на това липсва обмен на информация между моя адрес и компютъра, в който е моделиран складът.

— Няма тонов сигнал в линията — казва Вики. — Да се провери свързването.

— Изключвай се.

— Наистина ли?

— Да.

Екранът се запълва от небесносиния фон с бялата падаща фигурка.

— Сега можеш да изключиш компютъра — сънено шепне Вики.

Лека нощ, най-вярна от всичките ми приятелки. Щракнах бутона на захранването и тихото бучене на машината замлъкна. После изключих модема. Имам нужда от спокойна нощ, нека пощата изчака до утре. Впрочем, вече е три и половина… небето просветлява.

И много ми се спи. Главата ми бучи от толкова информация.

Смъкнах виртуалния си гащеризон… по дяволите, как смърди на пот, отдавна е за почистване. Пльоснах се върху дивана. Добре, че не го оправих вчера. Станал съм толкова… предвидлив…

Вече от три години, може би…

Събудих се в един без четвърт. Включилият се в десет телевизор тихо бърбореше. Изключеният компютър на бюрото укорително мълчеше.

— Добре… — прошепнах аз към тавана.

Заслужава си да сменя апартамента. Да си купя нормален двустаен в центъра, в хубава тухлена къща с изглед към Нева. Не в този ветровит и прогнил пролетарски квартал.

И Вики ще я преселя в ново жилище. Ще купя нова маркова „седмица“ с лицензиран софтуер, няколкостотин мегабайта RAM или просто „мозък“. Освен това холографски терабайтов хард диск, радиомодем, свръхчувствителен микрофон „Сименс“… цветен принтер, не знам за какво ми е, ама нека се намира, нормален скенер вместо ръчно скалъпени, наета телефонна линия от новата АТЦ… по дяволите, и петдесет бона са малко!

Всъщност, защо са ми две стаи? И без това кухнята ми е празна, отдавна съм преместил в стаята хладилника и микровълновата печка, а ми е по-близо да си наливам вода от чешмата в банята.

Решено — ще спретна ново жилище на Вики. Няма да ме е срам да каня приятели.

Станах, дотътрих се до хладилника, извадих кутия бира. По принцип не пия преди дванайсет, но вече наближава един. Колко навреме се събудих!

Инак леката биричка „Schultheiss“, с която започвам деня, ми се струва почти силна. И така, сбогом, „Амстердам-Навигатор“ и „Бавария-86“, верни приятели на бедния хакер. Само „Гинес“, „Хайнекен“, „Килкени“… А вместо белгийски варен салам — истински московски деликатеси. Освен това… ами, ще си купя кафеварка, например. Писна ми от нес кафета.

Докато се бръснех — за пръв път от два дни, — силно се порязах и фантазията ми на новобогаташ ми подсказа да си взема и „Шик-протектор“. Нямах други идеи, ако не се броят хаотичните мисли за допълнителна телефонна линия и нов модем, за да може докато се лутам из дълбината, Вики да точи пощата и да изпълнява прости задачи.

Всъщност, това все пак си е разточителство. Дори Маниака няма втора линия.

Между другото, имам да го черпя с бира. Изглежда вчера наистина ме е спасил от сигурна смърт.

И по-добре е да не отлагам черпнята. Започнах да подозирам, че след седмица ще мога да го почерпя само с „Навигатор“…

общо взето и това е силна бира, със специфичен вкус…

Пуснах компютъра, свързах се с Интернет и след десет минути без каквато и да било виртуалност преведох пет хиляди долара в петербургската си сметка. Порових се в гардероба, избрах си по-чиста риза и стари, но прани джинси, мушнах в джоба си паспорта и „Визата“. Какво още? А, да, бирата…

На балкона тъгуваше олющена петлитрова туба. Отвъртях капачката и подуших. Миришеше на прокиснала жигулъовска бира. Наложи се да изплакна тубата със студена, после с гореща и пак със студена вода. Пъхнах я в мрежата, закачена на пирончето в антрето още от предишните собственици на жилището — все не ми остава време да изхвърля всички вехтории — и изскочих от къщи.

Колко по-чист и подреден е входът ми във виртуалното пространство! И я няма тази вечна миризма на влажно мазе и бездомни котки!

След като се измъкнах от плетеницата на страничните улички, застанах край пътя и вдигнах ръка. Наложи ми се дълго да стопирам. Най-после една пораздрънкана жигулка благоволи да спре.

— Към банка „Кредо“ — подхвърлих аз.

Колкото и да е странно, шофьорът знаеше пътя.

След около двайсет минути, след като се разплатих с остатъка от налични, под изцъклените погледи на охраната влязох в замъка на явните и тайни капитали. След още двайсет минути, запълнени с всестранни проверки, обаждания до главния филиал и молби за уточняване номера на сметката, служителите на банката станаха по-любезни и ми дадоха хиляда долара. Разбира се, еквивалента им в рубли.

А след още четвърт час влязох в ирландската бирария, бар „Моли“, на улица „Рубинщайн“ трийсет и шест. През деня няма много хора и това ме спаси. Мутрите на входа се бяха отпуснали и при вида на тубата в мрежата направо се вцепениха. Тържествено подминах гишето на гардеробиерната и се озовах в уютния полумрак на полусутерена, след което закрачих към дългия тезгях и се усмихнах на бармана.

Барманът в „Моли“ за щастие е англичанин. Каквото и да си говорим, в тази професия те доста ни превъзхождат. Той се усмихна и въпросително ме зяпна.

— Добър ден, Кристиан — казах. — Може ли пет литра бира?

Явно не беше свикнал да продава бира на литри. Но му бяха необходими само пет секунди, за да се усмихне отново.

— Каква бира?

— Жигулъовска.

Дишането на охранителите зад гърба ми — те кой знае защо бяха ме последвали в залата, стана шумно.

— Шегувам се — обясних. — „Гинес“, разбира се.

И подадох на Кристиан тубата.

Самообладанието сигурно е сред задължителните качества на най-добрите европейски бармани. А Кристиан е един от тях. Той небрежно взе тубата, подхвърли я в ръка, сякаш за да прецени вместимостта ѝ и започна да я пълни от лъскавото кранче.

Мутрите зад гърба ми тихо откачаха. Това безкрайно ме развеселяваше.

— Изчакайте да спадне пяната — каза Кристиан със силен акцент и остави тубата на плота. Браво бе, юнак! Рядко ходя в „Моли“ и не бях забелязал колко е в час по въпроса.

— Тогава още една халба за тук — казах аз и се огледах.

Мутрите се преструваха, че разглеждат наредените зад гърба на Кристиян бутилки. Така. Докато не се убедят, че съм платежоспособен, няма да мога спокойно да си изпия бирата. Бавно извадих от десния джоб шепа дребни банкноти. Заразглеждах ги. Охранителите пак задишаха на пресекулки.

Мамка му, наистина ли изглеждам толкова зле?

От левия джоб извадих тлъста пачка банкноти по сто хиляди. Сложих триста бона на тезгяха, взех халбата и се обърнах.

Като че ли там стоеше някой? Не, сигурно ми се е привидяло…

Седнал на най-близката маса, аз се насладих кротко и от сърце на бирата, най-хубавата от измислените на този грешен свят марки. После взех тубата от развеселения барман (Не е толкова лесно да ги шашнеш европейците!) и след известно двоумение прибрах рестото. Бирата е достатъчно скъпа.

Виж, в дълбината почти няма разлика в цените на кутия „Бавария“ и „Гинес“ наливно…

Сега успях да по-бързо да стопирам кола — или просто времето бе ускорило хода си? Мушнах се в една раздрънкана „Волга“ и радостно изстрелях заповедта:

— Карай при Маниака!

В мен се вторачиха две много големи и кръгли очи.

— Слизай — също толкова кратко ми предложи шофьорът.

Когато спирах следващия желаещ да спечели нещичко, мислено се подсещах, че не се намирам във виртуалността, където търпеливата Вики ще превърне простата команда в разбираем адрес, а съм в реалния свят.

Маниака живее на Василиевски остров. Изкачих се на петия етаж запъхтян — когато е строена тази сграда, асансьорите са били нещо ново — и позвъних на вратата. Едно, две, три… пауза. Едно-две. Дори Маниака да е в дълбината, свързаният с всички кабели в жилището компютър ще се подчини на кодовото позвъняване и ще го изведе от виртуалността.

От вътрешността на апартамента се чуха стъпки. Бързо затулих шпионката с пръст.

— Кой е? — мрачно попита Маниака.

— Да сте поръчвали рекет?

Пауза. Явно Маниака току-що е излязъл от дълбината и не е настроен на вълна хумор.

— Кой е?

— Аз съм, мамка му! — казах и отместих пръста си.

Бравите задрънчаха и Маниака ми отвори. Влязох. Оказа се, че е в облечен на голо виртуален костюм и с пушка-помпа в ръка. Оръжието беше огромно, с него мършавия и тесен в раменете хакер приличаше на дете, което си играе на война. Успях да кажа само:

— Егати.

— Да… тършувах из компа на един тип… едва се отървах — Маниака беше кратък. След като затвори вратата, погледна тубата и със съчувствие попита: — Закъсал си, а?

— Не, не съвсем.

— Имам две-три бутилки „Балтика“…

— Тук има „Гинес“ — гордо обявих аз. Маниака замислено погледна тубата. Подхвърли:

— Извратеняк…

Последвах го в подредената малка кухня и предпазливо попитах:

— А къде е… твоята?

— При техните.

— Да не сте се скарали?

— Защо пък да сме се скарали? — възмути се Маниака. — Щом жената я няма — веднага сме се били скарали. Просто реши да погостува при мамчето си… е, леко се сдърпахме.

— И защо?

— Ами… минах на червено…

Кимнах. Не е лесно да живееш в дълбината и да си женен.

Ама може ли, по дяволите, да се брои за изневяра отбиването във виртуален бардак? Нали там всичко е измислено!

И въпреки това маниашката съпруга се била засегнала…

Седнахме на масата, Маниака се порови в хладилника и извади пакет кренвирши, парче кашкавал, после домъкна от

стаята си две огромни глинени чаши за вино. Тържествено ги напълних с бира.

— Няма лъжа, „Гинес“ е… — призна Маниака, докато изписваше с пръст буквата „М“ върху гъстата пяна. — Глей ти…

— За любовта, Шурка!

— Ъхъ — мрачно каза Маниака. Пресуши чашата, изпъшка. — Да. Любовта. Мамка му, дяволът ме вкара в белята! Трябваше да се отърва от опашката си — лепнаха ми се двама ламери… Реших да надникна в „Ягодовата поляна“

— От какъв зор?

— А ти не си ли в час колко са яки охранителните системи на виртуалните бардаци? — изуми се Маниака. — Нали там постоянно клечат сенатори, депутати, бизнесмени… разни богаташи. Отрязваш като с нож пътя на преследвачите.

Поклатих глава. Не знаех. Срам ме е да си призная, но никога не съм се отбивал в тези заведения…

— Ами, реших да изчакам половин час — продължи да разказва Маниака. — Нали не става да стърчиш там сам, като някакъв глупак! Поканих една девойка… седяхме, пихме бира… „Гинес“! — в пристъп на откровение си призна той. — Е, и… някак от само себе си… а в най-интересния момент — фрас! Яко шамаросване! Момичето ме целува, а мен ме боли. После извънпрограмен изход от дълбината… Галка беше изскубнала кабела на шлема от порта.

Наля си още бира. Аз кимнах със съчувствие. Извънпрограмният изход е неприятно нещо.

За недайвър.

— Ще й мине — казах. — Да не е за първи път?

— Тя каза — за последен — мрачно съобщи Маниака. — От година не бях стъпвал в тия бардаци. Дори гащеризонът ми е без секс стимулатор!

— А моят е със — казах. — Само че не ходя по бардаци.

— И напразно. Ходи, докато си млад…

В действителност Маниака е с две години по-млад от мен. Но той е печен хакер, а аз съм обикновен „чайник“. Освен това е женен, при това повторно.

— Добре де, споко. Утре ще се сдобрите.

— Ще се сдобрим — съгласи се Маниака — Но поне днес трябва да разпусна…

Спогледахме се със съучастнически усмивки и отпихме от бирите си.

— Купи на Галка женски гащеризон — предложих. — Замъкни я в дълбината… и ноу проблем!

— Само това оставаше — промърмори Маниака, очевидно

притеснен. — Виждал ли си мацки, които са опитали виртуален секс? Нали психиката им… става друга. После никой нормален мъжкар не ги задоволява.

Кимнах, макар че нямах ясна представа какво е жена, луднала по виртуален секс. Мъжете си представях. Мнозина бяха изкрейзили заради това, така че не бързах да опитам. Експериментите със закопнели за авантюри девойки са едно, а с професионалистки от виртуални публични домове си е нещо друго.

— Да пием за здравето — предложих аз.

Пихме и напълнихме чашите за трети път. Тубата се преполови, стана ни по-гот на душите.

— За възел пет-нула-осемдесет и три-двеста и седем… — каза Маниака. — За старото „Фидо“…

Пихме мълчаливо, без да се чукаме. Като за умрелите.

— Нали всичко се променя, Шурка — тихо казах аз. — Имаше „мрежа на приятелите“, лафче за всичко на света, завист към „Интернет“, псуване на „Майкрософт“. А сега няма нито „Интернет“, нито „Фидонет“. Остана само виртуалността. А най-удобната програма за нея са „прозорчетата“.

— Те са халтура — упорито заяви Маниака. — Ти да не би още да юзваш „Windows-Home“?

— Да.

— Може и да си прав — тъжно каза Маниака. — Приятно гласче, съвети относно количеството „мозък“ и качеството на желязото… пфу! Няма нужда да мислиш, мърдаш стрелката по екрана и гледаш картинки!

— А ти все с полуоската ли си играеш?

— Защо да си играя? — възмути се Маниака. — OS/2 е най-добрата операционна система, ако не броим „Юникс“! Онзи ден инсталирах новата версия, програмата е бомба!

— Като се отбия при тебе, все това слушам — казах. — „Инсталирах… новата версия… три дни се трепах с нея…“. А аз от две години съм с „Windows-Home“.

— Всеки с късмета си — призна Маниака. И неочаквано попита: — Слушай, Льоня, а как успя да се вмъкнеш в Ал-Кабар през твоите „прозорчета“?

Отместих поглед.

— Из мрежата плъзна слух, че двама дайвъри са прекарали Ал-Кабар — с подмазвачески тон каза Маниака.

Направих последен опит да отбия топката:

— Защо двама? Един дайвър… и един помощник.

Маниака тихо се засмя.

— Не ме прави на ламер, Льоня. Инак такава честитка ще

получиш по пощата, че пак ще се наложи да си преинсталираш целия софт… Дайвърите не взимат обикновени хора за помощници.

Мълчах и го гледах.

— Ясно — каза той. — Какво пък, за успеха. За богатите глупаци и умните хакери.

Чукнахме се.

— Какво имаше там, Льонка?

— Лекарство срещу хрема.

— Сериозно? Яко…

Изядохме по две-три парчета кренвирш, а аз тъжно си мислех, че моята анонимност все пак се е пропукала. Вчера се опитаха да ме хванат три пъти.

А днес просто ме изчислиха.

— Льоня, аз не познавам нито един дайвър — каза Маниака. — И нямам намерение да ги излавям. Нямам никакви комплекси… особено по отношение на приятелите.

— Благодаря — казах.

— Знаеш ли… имам само един въпрос.

На хакерите винаги им се намира по един въпрос. Мислят си, че са способни да попитат нещо такова, след което всички тайни на дайвърите ще бъдат разкрити.

— Е?

— Какво прави един дайвър, когато реши да излезе от виртуалността? Дали просто си помисля: искам, значи, да се озова в реалния свят? Или какво?

— Чувал съм, че един дайвър… — отместих поглед — в този момент промърморва някаква глупава фраза.

— Каква?

— Дълбина-дълбина, не съм твой.

— И това е всичко?

— Понякога добавя: „Пусни ме, дълбина“.

— И това е всичко? — омърлушено пита Маниака.

— Да.

— Колко просто било…

Маниака порови из джобовете си, извади пакет „Лъки Страйк“, запали. С лека обида каза:

— Преди беше лесно. Има хакери, има честни чайници, има ламери. Първите могат всичко. Вторите се учат. Третите са глупаци, с тях не е грях и да се поизгавриш. Ето ти… беше си чайник и такъв си остана!

— Да — съгласих се.

— Но ето че се появи дълбината… изглеждаше, че се сбъдват всичките ни мечти.

Маниака горчиво се засмя.

— А в действителност — ядец. Аз, суперхакерът — предизвикателно заяви той — във виртуалността съм един от милионите! Е, може би съм по-светнат. Все пак имам опит! Но въпреки това… такива неща стават понякога, че…

Замълча, повъртя кренвирша в ръце. После съобщи:

— Тия дни изядох една мишка.

— Какво?!

— Мишка. Компютърна. Е, не самата мишка, тя е твърда… сдъвках кабела.

— Защо? — тъпо попитах аз.

— Случайно. Бях в дълбината. Седяхме с момчетата в „Дъгата“, пиехме бира с пушена рибка… Ами, моята рибка свърши, взех си от чинията на Макс…

— Нали Макс не пие бира!

— Ами той пи „Фиеста“.

— С пушена риба?!

— За да не се цепи от колектива… — Маниака въздъхна. — Изглежда е трябвало далеч да се пресегна… и съм се мръднал рязко в реалността. Излязох — гледам, кабелът на мишката е прехапан! И като че ли е малко по-къс…

— Коремът как е?

— Засега не ме боли…

Напълнихме чашите си. Маниака продължи:

— А „Лабиринта на Смъртта“ знаеш ли го?

— Да — аз тутакси изтрезнях.

— Наскоро реших да се разсея, отбих се право на седемнайсето ниво. Там сега са направили мазало! Не играчка, а плачка… общо взето, затънах.

— Тоест?

— Не успях да премина в следващото ниво. А без това не ти излиза менюто за изход.

— И какво стана?

— Клечах ден и половина вътре — озлобено каза Маниака. — Събрахме се цяла компания… Всеки го застреляха по десетина пъти, после просто се барикадирахме, стояхме в едно мазе, пяхме песни, гърмяхме по изродите, които ни нападаха… докато не ни се задействаха таймерите.

— Трийсет и шест часа ли ти е времето за непрекъснат престой в дълбината?

— Сега е двайсет и четири часа.

— А Галка?

— Ами… тя беше при тъщата… Льонка, а твоя таван за престой колко е?

— Махнах лимита — признах си аз.

— Ясно… дайвър… — Шурка се засмя насила… — По дяволите! Никога не съм вярвал във вас напълно, макар че подозирах!

— Мене ли?

— Разбира се! За чий са му на един чайник бойни вируси и противоотрови?

Понатъжих се. Нещо в отношенията ни се беше променило. И то прекалено рязко. Може би с времето ще отзвучи…

— Въпреки всичко съм си гола вода, Шурка — мога само да излизам от виртуалността. За мене всяка една програма е куп безсмислени символи и стартиращо файлче.

Маниака кимна.

— Разбирам. Но кажи — би ли си сменил мястото с мен? Кое е по-интересно — да създаваш дълбината, или да властваш над нея?

Мълчах.

— Наливай… — каза Маниака с въздишка.

111

Останах при Маниака до късно вечерта. От „Гинес“ минахме на „Балтика“ шести номер, а за десерт Шурка изрови отнякъде кутия „Кроненбург“, останала от Коледата. И ирландската, и петербургската, и френската бира бяха на ниво.

Дълбоко в себе си се радвах, че поне пред някого съм се разкрил. Моите приятели-хакери се делят на две групи — едните пазят тайна до първата бутилка бира, другите след същата бутилка сякаш я забравят. Шурка е от вторите.

Сега поне ще е наясно защо ми е изтрябвал целият вирусен софт, който къде с истина, къде с лъжа изврънквам от него.

Колко по-просто би било, ако дълбината не те засмукваше толкова, мислех си в таксито по пътя към къщи. Колко по-справедливо и лесно.

Нямаше да има делене на късметлии и неудачници, което е неразбиваемо. Нямаше да го има това безумие — великолепни програмисти, неспособни да преминат границата между илюзията и действителността, и некадърници като мене, които не забелязват тази бариера.

Нямаше да я има завистта един към друг — и вечния лов.

Но нима съм виновен? И аз не знам защо става така, каква грешка на съзнанието, а това си е точно грешка — ние сме малцинство — превръща един човек в дайвър. Да не използваш дарбата си е глупаво. Да я предложиш на всички за изучаване е

страшно.

Просто така се получи. Някои скачат осем метра на дължина, някои пишат стихове, някои са неподвластни на виртуалността. Но защо сме толкова малко? Толкова сме малко, че не ни смятат в проценти, а на бройки?

— Пристигнахме ли? — пита шофьорът.

— Да.

Платих, слязох и поех към входа, чувствайки се издут като балон. Сега трябва или да си легна, примирен с това, че на сутринта ще съм разнебитен, или да се гмурна в дълбината. Тя добре лекува махмурлука.

На втория етаж на стълбището, където кой знае защо винаги свети лампата, седяха петима тийнейджъри. Играеха карти право на пода и полугласно си приказваха… не, по-скоро не си приказваха, а си ръмжаха. Познавах двама, другите трима ми се видяха непознати. Малка глутница дребни хищници. От тия, дето с кеф разкъсват единаци в тъмните входове. Но тук съм в безопасност. Хищниците не ловуват близо до дупката си.

— Здравейте — измърмори хлапакът, който живее над мен. В същия едностаен апартамент, заедно с родителите си и с по-голямата си сестра, която често се прибира на развиделяване. У нас се чува прекрасно, в течение съм на всичките им проблеми и скандали.

— Привет — казах аз.

— Да ви се намират цигари, Льоня?

Разликата ни е почти петнайсет години, но тийнейджърите ме броят почти за връстник. Може би защото не съм женен и изхвърлям на боклука предимно празни бирени кутии.

— Момент.

Не съм пушач, но вкъщи винаги се търкаля по някой пакет цигари за наминаващите хакери. При тях пушенето е професионално изкривяване.

Хлапето търпеливо пристъпваше от крак на крак пред прага, докато аз оставях тубата, включвах осветлението и се ровех из шкафа.

— Дръж.

Той кимна с благодарност и отвори пакета, а аз махнах с ръка — вземи го целия — и затворих вратата. Хищниците трябва да се подхранват. Съвсем малко. За да не стават нагли и дори в замъглените им от пиене мозъци да се мярка мисълта, че съм „мъж на място“.

Бързо се съблякох, хвърлих дрехите на леглото и влязох в банята. Постоях малко под студения душ.

Не, никакъв сън. Дълбината ме чака.

През целия ден се опитвах да не мисля за Човека Без Лице и за медала на всепозволеността, който стои в склада. Но сега, в тъмнината, когато виртуалността се приближаваше все повече, те не ми излизаха от главата.

Човекът и медалът.

Камшикът и поничката.

Какво толкова се е случило в „Лабиринта“, че не са се справили двама дайвъри? Професионалисти, които работят на постоянен договор, макар и анонимно? И познават „Лабиринта“ до най-затънтеното кътче…

Нещо без аналог?

Много странно.

Избърсах се, хвърлих пешкира в легена с мръсното бельо, върнах се в стаята, щракнах ключа на захранването на компютъра и се заех да намъквам гащеризона си.

— Добър вечер, Льоня — каза Вики.

— Привет, бабче.

Женското лице на екрана се усмихва. Не, сигурно не съм прав. Трябва да сложа друга реакция на думата „бабче“ — лека обида, нацупени устнички, леко отместен поглед.

— Има ли поща?

— Седем писма.

— Чети.

В пощата нямаше нищо интересно. Покани да посетя два нови клуба, ценова листа на някаква малка търговска фирма, писмо от Маниака, изпратено още сутринта…

— Всичко да се изтрие — казах аз и седнах пред компютъра. Забодох щекера на гащеризона, надянах шлема. — Вики, свържи се с Дийптаун… през резервния канал. Личност номер седем.

Вече около три месеца не съм използвал този вход. И „личността“ също — костюм с цвета на стомана, черна риза, шалче, високи кожени обувки, гъвкаво слабо тяло, мургаво тясно лице, коси до раменете, нисък и силен глас.

— Резервен канал, личност седем — потвърди Вики.

Дъга пред очите, фойерверк, ненаситно пламтене на огнена вълна. Дълбината.

Седя в стая кутийка. Креват, бюро с компютър — не моя, а някакъв съвсем абстрактен, врата. Хотел „Началото на пътя“. Тук на безценица наемат стаи онези жители на Дийптаун, които рядко наминават в дълбината.

— Всичко ли е наред, Льоня?

— Да.

Отварям вратата, излизам. Дълъг коридор, от край до край с врати. До едната стои Силвестър Сталоун и с възхита разглежда

ръцете си.

— Здрасти, Слай — подмятам, когато го подминавам. Почти е сигурно, че е руснак, и е съвсем сигурно, че е новак.

— Приличам ли? — с надежда пита той.

— Да… — аз се спирам. Бирата ме настройва на доброжелателна вълна. — За първи път ли си в дълбината?

— Къде?… Да… за първи.

— Да се докарваш с външността на известни хора е проява на лош вкус. И признак, че си новак. Опитай се да конструираш своя собствена личност… Вземи си, да речем, „Биоконструктор“ и малко си поиграй.

— „Биоконструктор“ ли? — смутено пита момъкът.

— Да. Проста програма, с руски интерфейс. Търкаля се из всички сървъри, в разделите за новаци.

— Благодаря… — Сталоун се помъква след мен. Забелязвам, че е започнал да се прегърбва, сякаш се стеснява от външността си. Добър признак.

Влизаме заедно в асансьора, спускаме се на първия етаж. Фоайето е достатъчно просторно, в него дежурят четирима портиери и двама охранители.

— Отиди при някой — съветвам аз, — и го помоли да те консултира. Къде да отидеш отначало, как да се държиш…

— Неудобно ми е…

— Неудобно е да бъдеш глупак. Тези момчета са тук точно за целта. На улицата искай съвети от хората с нашивки като отворена длан на ръкавите, това са помощници доброволци. Или от полицаите. Нагласи ли си таймера?

— Да, разбира се! За два часа!

— Чудесно. Отдели четвърт час за разговор с портиера. Ще икономисаш много повече време. Щастливо плаване.

— Щастливо плаване! — възхитено казва след мен новакът. Приятно е да си старо куче.

Подмигвам на портиера, кимвам към „Сталоун“ — току виж вземе се притесни сам да се доближи — и излизам от хотела. Вдигам ръка, моментално спира такси. Това не е реалността…

— Компанията „Дийп-разводач“ се радва да ви поздрави, Стрелецо! — казва шофьорът.

— Към „Лабиринт на Смъртта“ — казвам аз. — До сградата на администрацията.

1000

Има игри. Има и Игри.

Разликата е в дълголетието.

Компютърната индустрия произвежда до хиляда игри всяка година. Както предвидени за дълбината, така и елементарни, за обикновените потребители.

Обикновено играта живее активно около половин година. Разпространява се по законни и незаконни канали. В нея се улавят всички хитрини — и заложените от създателите, и случайните. После умира… като се запазват само при сто-двеста фенове.

Срещат се и изключения — и тогава играта живее с години. Появяват се нови, далеч по-съвършени и красиви игри, но и старата запазва тълпите привърженици.

Има и три изключения, който не умират още от предвиртуалната епоха. „Doom“, „C&C“, и „Mortal Kombat[2]“. Разбира се, те са се променяли — десетки пъти. Но промените са били по-скоро козметични, отколкото генерални.

„C&C“ е стратегия. Виртуалното ѝ пространство пресъздава цялата планета. На този безропотен полигон нереализирали се Наполеоновци и Жуковци водят безкрайни войни за световно господство, като управляват в несъществуващи щабове измислени армии. Там отеква грохотът на танкови гъсеници и в небето излитат ракети. Разработват се нови, чудовищни оръжия, с атомни взривове се опожаряват до основи световните столици. В тази игра не трябва да си ловък или точен, тук е от значение стратегическото мислене. Казват, че военните много внимателно я наблюдават… и понякога добрите геймъри получават оферти да постъпят на служба в истинската войска. Някои се плашат, но повечето, тъкмо обратното, са привлечени от тази перспектива. И аз съм пробвал тази игра „на войничета“ за възрастни. Според мен тя е безобидна и спокойна. Разкарваш се с красив мундир и разнасяш чашата с кафе из щаба, гъмжащ от дисциплинирани адютанти, и казваш: „А дали да не хвърлим една термоядрена бомба върху Лос Анджелис?“.

През последната година играта леко се промени, сега се започва от лейтенант, който командва малък взвод в тактически операции, изпълнява чужди заповеди и постепенно се издига до поста главнокомандващ на своята страна. Появиха се възможности за военни преврати, предателства, партизанска война „срещу всички“… Не знам, сигурно играта е станала по-интересна. Но аз обичах старите правила.

„Mortal Kombat“ е още по-лесна и обикновена. Това е виртуален бой. Можеш да сложиш една от стотиците готови маски или да измислиш своя, и да участваш в многодневното състезание за правото да се биеш с главния злодей, който мечтае да пороби цялата Земя. Виж, тази игра е извънредно полезна.

Никъде другаде не се освобождаваш така пълноценно от излишната пара и отрицателните емоции както на мрачните арени на „Mortal Kombat“, където набиваш пета в противниковото чело или го разбиваш с магически заклинания. Хубава игра. Аз се отбивам да играя един-два пъти месечно, а някои изобщо не напускат бойното поле. Казват, че ако не се злоупотребява прекалено с магията — която, уви, е недостъпна в реалността, — можеш да се научиш добре да се биеш. Но мен това ме съмнява. Все пак едно е „ударът“, усетен с помощта на виртуалния костюм, и друго — истинският прът арматурно желязо, с който са те цапардосали на улицата.

И, разбира се, „Doom“. Същата игра, влизането в която постави началото на виртуалната ера.

Основното ѝ поле на действие се нарича без много усуквания „Лабиринт на Смъртта“. Това наистина е лабиринт — петдесет нива, като част от тях е разположена в сгради и подземия, а друга част — из улиците на Сумрачния Град, подобие на условен мегаполис, завладян от извънземна цивилизация. Дълбина в дълбината, пространство в пространството. Със свои закони и правила.

Играта започва с първото ниво — полуразрушена гара, където геймърът пристига с дрезина, въоръжен с един-единствен пистолет. Гарата е пълна с чудовища — бивши жители на Сумрачния Град, и с други геймъри. Трудно е да се каже кой е по-опасен — чудовищата са по-добре въоръжени, геймърите, разбира се, са по-умни от машините. На гарата можеш да намериш оръжие, защитна екипировка, аптечки, храна. След като се измъкнеш от гарата, отиваш на второ ниво — магистрала, задръстена с изоставени коли… е, и с чудовища и геймъри, то е ясно. За да победиш, трябва да достигнеш до петдесето ниво — древна катедрала в центъра на града, и да унищожиш главатаря на пришълците. Трудна работа. Навремето съм стигал дотам. Но оттогава „Лабиринта“ се е променял поне десет пъти — появяваха се нови сгради, оръжия, чудовища. И, разбира се, нови геймъри, за които играта е наркотик и които вече не си представят живота без престрелки по улиците на Сумрачния Град.

Играта е интересна. Преди всичко защото изисква постоянно общуване с други хора. Не „бой до смърт“, както е в „Mortal Kombat“, не размяна на дипломатически послания и заплахи, както в „C&C“, а именно общуване. Сключване на съюзи, споразумения, някакви житейски хитрини на дребно…

Само че какво толкова необичайно е могло да се случи в пространството на „Лабиринта“?

Офисите на администрацията на „Лабиринт на Смъртта“ се намират в покрайнините на Дийптаун, в двуетажна постройка с облицовка от розов черупчест варовик. От нея лъха спокойствие и уют, тя прилича по-скоро на жилищна, отколкото на административна сграда. В подобни вили вероятно живеят средно заможните американски семейства. Входът на „Лабиринта“ е малко встрани и изглежда доста по-ефектно. Стоя в градината и разглеждам охранителя пред вратата. Той е с маскировъчен гащеризон, стандартната екипировка на геймърите, с двуцевка в ръка. Физиономията му е безизразна, стои като закован. Дали е човек или не? Глупаво е да се интересувам, още повече, че добре изпипаната програма не може веднага да се отличи от човек. Подминавам охранителя и се озовавам в малка зала. През прозорците блика ярка слънчева светлина. Покрай стените са сложени масички със списания, меки фотьойли. Насред залата зад масивно бюро седи усмихнато момиче. Секретарка, при това май жив човек.

— Здравейте — казвам аз.

Лицето й леко се променя.

— Добър ден — казва тя. Гласът й е мек и приятен. Изглежда са ме пренасочили към рускиня, която сътрудничи на фирмата.

— Трябва да се срещна с ръководството — започвам без заобикалки.

— По-конкретно, моля.

Девойката е изтъкана от любезност. Но преодоляването на тази бариера не е по-лесно, отколкото чудовището на моста в Ал-Кабар.

— Притежавам поверителна информация за ръководството на „Лабиринта“.

— И все пак ви моля да изложите накратко целта на посещението си…

Какво пък…

— Бих искал да информирам господин Гилермо Агире, че съм осведомен за възникналия тези дни малък проблем и за невъзможността той да бъде решен от дайвърите, които ви сътрудничат. Възнамерявам да ви предложа услугите си за неговото разрешаване.

Секретарката кимва:

— Момент.

Тя бавно става от мястото си и излиза през една от вътрешните врати. Търпеливо чакам. Всичко е много мило и патриархално. Никакви компютри, никакви чудовища. Сякаш не

си в офиса на най-мрачната и скъпоструваща атракция в историята на човечеството, а на дребна фирмичка, търгуваща с тоалетна хартия…

Девойката липсва дълго. Писва ми да стоя и сядам в един от фотьойлите, разлиствам разхвърляните върху масичката вестници. Тишина и спокойствие. Аз съм единственият посетител, макар че в действителност сигурно има и други. Просто не се виждаме, пък и те си общуват с други служителки на фирмата.

— Господин…

— Стрелец — казвам аз и се изправям. — Наричайте ме Стрелеца.

Девойката кимва.

— Господин Гилермо Агире ще ви приеме.

В гласа ѝ има леко любопитство. Май не е подозирала за съществуването на някакви проблеми в „Лабиринта“.

Влизам през посочената врата и замирам.

Красиво е.

Помещение във форма на неправилен триъгълник, едната стена е съвсем прозрачна и през нея от голяма височина се вижда градът, който е залят с червената светлина на залеза. Не е Дийптаун… по-скоро Сумрачния Град. Бюрото на началника на службата за сигурност на „Лабиринта“ господин Гилермо е подковообразно. Върху него са наредени само три монитора и клавиатура. Самият господин Гилермо вече се изправя насреща ми. Възрастен, слаб, много почернял от слънцето, по шорти и спортна фланелка.

— Здравейте — той пръв ми подава ръка. — Значи вие сте Стрелеца, нали? Наричайте ме просто Вили.

Така да бъде, Вили.

Стискам ръката му.

— Казали сте толкова интересни неща… нали? За проблеми, дайвъри, помощ… — Вили се смее и размахва ръце. — Бум! Бум! Такава помощ ли?

Интересна програма-преводач. Силен акцент и паразитни думи, сякаш самият Гилермо говори руски. Веднага някак ти се променя отношението към човека…

— Хайде да си говорим открито? — предлагам аз. Вили-Гилермо смръщва чело и кимва. — Аз съм дайвър.

— Нима? — учтиво се интересува Вили. — А какво е това?

Усмихвам се в отговор. Казвам:

— Предполагам, че украинецът и канадецът, които ви сътрудничат, ще могат по-бързо да ви го обяснят. Имам предвид дайвърите, работещи за вас на постоянен договор.

Вили ме гледа и мълчи. Продължително. После казва:

— Мислех, че Анатол е руснак. Украинец ли е?

Да. Човека Без Лице е по-добре осведомен, отколкото шефът на службата за сигурност на „Лабиринта“.

— Това вече са подробности — казвам.

— Седнете, Стрелец… — Вили премества към мен един фотьойл, а той самият отива до прозореца. Гледа към града, потъващ сред кървавочервеното зарево. — Значи вие сте дайвър?

Кимвам.

— Това е крайно интересно. Това е необичайно! — Вили повдига показалеца си. — Всички търсят дайвъри, всички имат молби, бизнес, въпроси… вие сам дойдохте при нас.

Мълча.

Вили се обръща.

— Имате красив костюм, Стрелец — казва той. — Добре би му пасвал… каскет! Едно малко сиво каскетче!

Ясно. Елементарен тест.

— Вики…

Вили се усмихва. Ясно. Същият номер, до който прибягна и човекът без лице. Отрязан съм от операционната си система. Тия игрички трябваше да се очакват отдавна.

Дълбина-дълбина, не съм твой…

Оказа се, че ме боли главата. От бирата е, значи…

Свалих шлема, пресегнах се към мишката. Пуснах „Биоконструктора“, припряно избрах в менюто „Дрехи“, после „Шапки“, намерих нещо средно между барета и кепе. Залях го със стоманеносива боя. И го нахлупих върху своята фигура — личност номер седем, Стрелеца…

deep

[Enter]

Баретата е на главата ми. Не знам дали господин Агире е имал точно това предвид. Но май го задоволява.

— Ние ценим работата на дайвърите — произнася Вили. — Но нашите постоянни сътрудници се справят с нея. Иска се време, малко. Ще ви предложим интересна работа. Нали?

Клатя глава, баретата се килва на едната страна.

— Господин Гилермо — с почит, но твърдо отговарям аз. — Става дума за един конкретен въпрос, по който ми се ще да помогна на „Лабиринта“.

Веждите му се повдигат учудено.

— Тези дни в „Лабиринта“ е станало странно произшествие…

Мълквам, чакам как ще реагира. Вили очевидно се замисля.

— Произшествие? — кимване по посока на прозореца. — Тук всеки ден има хиляди произшествия. Война! Изстрели! Веселба!

Нима човекът без лице е сгрешил? Започвам да се чувствам

като идиот.

— Вашите дайвъри… — започвам. — Вчера, например, справиха ли се с работата си?

Това е единственото, което знам. Дайвърите на „Лабиринта“ не са оправдали надеждите…

— Аха! — Вили кимва. — Аха! Неудачника!

За всеки случай кимвам утвърдително.

— Това ли е проблемът? — Агире става сериозен.

— Доколкото знам — да.

Пауза. Гилермо преценява нещо наум.

— Какво ви е известно, господин Стрелец?

Безполезно е да го лъжа. Човекът пред мен не е от тия, които си струва да блъфираш.

— Съвсем малко. Уведомиха ме, че в „Лабиринта“ имало проблем. Че вашите дайвъри не могат да го решат. Помолиха ме да ви помогна.

Нова пауза. Аз съм анонимен и е рисковано да ме посвещават в неприятните страни от живота на компанията. Но Гилермо явно има нюх към неприятностите и към начините за преодоляването им.

— Ще подпишете ли еднократен договор? — тонът му става бърз и делови.

— Да.

— Никакво разгласяване на ситуацията — добавя той. — С всички възможни наказателни санкции.

— Да…

— Заповядайте, Стрелец — той посочва бюрото си. Приближавам се, като предполагам, че сега ще се подписват документите за сътрудничество.

Но Вили посочва средния монитор:

— Това е трийсет и третото ниво на „Лабиринта“, господин Стрелец. „Дисниленд“.

Гледам екрана, и нивото никак не ми харесва. Най-малкото защото изглежда доста по-различно от времената, когато съм ходил там.

— Много, много лошо ниво… — казва Вили. Следва уточнението: — Тежко е. Ето го началото. „Руските хълмове“. Това е… — той докосва с пръсти клавиатурата и изображението се мести — …демон-хващач. Лош!

Сякаш във въображението на създателите на „Лабиринта“ са се раждали добри демони…

— Това е той… — още едно докосване до клавишите. — Неудачника.

Гилермо мълчи, но паузата не е театрален ефект — на екрана

няма нищо необичайно. Просто размишлява.

— Значи, точно това е проблемът, Стрелец? Нали?

1010

Нито един нормален обитател на Дийптаун не може самостоятелно да излезе от дълбината. Той просто няма да види компютъра си, няма да успее да въведе команда за изход или да се свърже гласово с операционната система. Само във виртуалните къщи, където има нарисувани аналози на истинските компютри, подсъзнанието милостиво прави изключение. От дълбината се излиза там, откъдето си влязъл. В своя измислен дом, който може да бъде дворец или колиба, но с „истински“ компютър.

Точно затова съществуват таймерите. Те са вградени във всички програми, от майкрософтската „Windows-Home“ до руските „Вирт-Навигатор“ и „Дийп-командър“[3]. Максималното време на престой в дълбината е четирийсет и осем часа. Срок, за който човек няма да умре от глад и обезводняване. Наистина, здравомислещите потребители винаги засичат по-кратко време. С два-три часа или денонощие по-малко… Маниака, който нагласява таймера си на трийсет и шест часа, вече е изключение. Пробуждането на човека, който се е разхождал из дълбината две денонощия, е зрелище, което… смърди.

Разбира се, таймерът може да бъде разбит и изключен. Или разбиването да бъде придружено с добавяне на две-три нули към четиридесет и осемте часа. Но подобни камикадзета се броят на пръсти, а участта им е направо плачевна.

Като тази на Неудачника, да речем.

„Лабиринта на Смъртта“ няма как да се мине наведнъж. Просто е непосилно. Във виртуалността сънят те напуска, но все пак издръжливостта си има граници. Затова в края на всяко ниво геймърите получават достъп до менюто на играта, където могат да запишат своите координати и да излязат в обикновената дълбина. Да излязат, за да се върнат пак.

Но се намират оптимисти, които решават да преминат „Лабиринта“ на един път. Да повторят първото, легендарно потапяне в дълбината. Те разбиват защитния таймер, понякога сами, понякога с помощта на някоя хакерска програма. Отрязват си пътя към гарантираното завръщане. И се гмурват до самото дъно.

Обратно ги измъкват дайвърите. Всички големи игрови центрове имат връзка с някой от нас. А най-големите даже разполагат с анонимни сътрудници на щат. По-евтино им излиза

да плащат на нас, отколкото на роднините на загиналия от изтощение геймър.

Гледах Неудачника. Той носеше обикновен маскировъчен гащеризон и шлем-маска, от всички видове оръжия имаше само пистолет. Или току-що беше влязъл в трийсет и трето ниво, или пък вече го бяха гръмвали. След гибелта си в „Лабиринта“ геймърът автоматично оживява в началото на нивото с минимум снаряжение.

— Пълен абсурд… — казах аз.

— Какво? — заинтригуван попита Гилермо.

— Отдавна ли е там?

— От трийсет и девет часа. Проследяваме геймърите от момента на влизането в системата.

Така. Значи човекът без лице се е заинтересувал от Неудачника почти веднага след влизането му в „Лабиринта“? Следял го е внимателно — и незабавно е започнал да събира дайвъри.

— Възможно е таймерът му да е бил настроен на две денонощия.

— Да. Ах, колко неприятно! — Гилермо въздъхва. — Да пишкаш и да акаш в гащеризона… пфу!

Защо ли Човека Без Лице е вдигнал тревога?

Нали засега не е станало нищо страшно? Просто още един самонадеян фен на играта.

— Отдавна ли седи така?

— Около денонощие — каза Гилермо и кимна. — Да, странно е. Той се опита да премине нивото пет пъти… после се примири. Седна при входа.

— И вие какво направихте?

— Изпратихме Анатол — Гилермо разтваря ръце. — Той умее да прави това… да извежда до края на нивото…

— И какво?

Налага се да тегля информацията с клещи. Не защото Гилермо крие нещо от мен. Той просто не разбира какво точно ме интересува, свикнал е да общува с подготвени дайвъри, които го разбират от половин дума.

— Обяснете ми всичко едно по едно, Вили.

Гилермо кимва.

— Геймърът влезе в нивото преди двайсет и девет часа. Пет пъти се опита да го премине, но го убиваха. Бързо.

— Кой, демонът ли?

— Не, той демона го… пат-пат! Убиваха го други геймъри. После Неудачника седна и не мръдна. Ние изпратихме Анатол, който го поведе със себе си. И двамата бяха убити. Анатол го

поведе за втори път — пак не им провървя. Тоя път убиха само клиента, а пък Анатол много се ядоса. Изпозастреля всичко живо — Гилермо снизходително се засмива. — Днес дайвърите трябваше да опитат заедно. Ще поискам отчет, нали?

— Да — отговарям аз, без да откъсвам поглед от екрана. Виждам младо момче с гащеризон и пистолет. От какво ли се е уплашил човекът без лице? Защо смята, че случващото се е безпрецедентно? Защо дава като награда за една толкова елементарна задача Медала за Всепозволеност? — Вили, а да са ставали други странни неща?

Плахо започнах да се надявам, че е ставало дума за съвсем друга задача.

— Не.

— Нищо?

— Нищо-нищо! — Гилермо разперва ръце. — Ние се притесняваме за клиентите си. В „Лабиринта“ всичко е под контрол.

Гледам екрана и чакам.

— Тъй… — с любопитство казва Агире. — Тъй-тъй… Сутринта са опитали да го изведат още два пъти. И през деня… три пъти. Нищо не става.

— А вие не сте знаели, нали? — не успявам да сдържа сарказъма си.

— Ние не пречим на инициативата на служителите си — с достойнство отговаря Гилермо. — Засега ситуацията не е критична.

Прав е, разбира се. Но у мен се пробужда лека, неясна тревога. Кой е загазилият геймър? Президентът на Щатите, римският папа, Дмитрий Дибенко?

— Кой е той? — питам наслуки.

Гилермо повдига рамене:

— Не се знае…

— Не контролирате ли потребителите?

— Ние сме развлекателен център, а не КГБ — с кеф отговаря той. — Информацията може да се откраднe. Как мислите, дали някой солиден директор на корпорация или арабски шейх ще се зарадва на вестникарска статия за похожденията му в нарисувания свят?

— Голяма работа…

— За вас може да не е. Ама обикновените хора ще се смеят. А солидните хора хич-хич не обичат да им се присмиват!

— Можете ли да го изключите ръчно?

— Как?

Наистина, как? Дори да проследят линията, през която

геймърът е влязъл в „Лабиринта“, и да прекъснат връзката — това не променя нищо. Той или ще увисне в пустотата, или светът наоколо ще замре като снимка, а какво точно ще стане — това вече ще реши неговото подсъзнание. Същото е като да скриеш давещия се под плътен похлупак, за да не притеснява останалите плувци.

— И все пак проследете канала му… — казвам аз.

— Твърде сложно е. — Гилермо изразително сочи към града зад прозореца. — Там геймърите са две хиляди и трийсет и шест… извинете, вече са две хиляди трийсет и пет души. Това са две хиляди трийсет и пет, не, вече станаха и седем… линии! Всичко това постъпва на двайсет и осем основни сървъра, после се разделя на нива, обработва се от наши и наети машини по всички континенти. Ние използваме четири спътника за синхронизация на обмена на данни. В „Лабиринта“ може да влезе и абонат на Интернет, и неорганизиран потребител, който е набрал един от седемстотинте телефонни номера на компанията…

— Ясно — казвам аз. Все пак Неудачника може да бъде проследен. Но това развлечение ще струва толкова скъпо, че е безполезно да навивам Гилермо. — Можете ли да викнете дайвърите си?

— В момента не са в мрежата.

Също разбираемо. Ако наистина са се опитвали да измъкнат Неудачника, сега просто къртят. Единият в Украйна, другият в Канада. Може би псуват насън.

— Добре — решавам аз. — Може ли веднага да отида на трийсет и трето ниво?

Гилермо отмества поглед.

— Отдавна ли сте играли? Запазени ли са записите ви?

— Не…

— Тогава ще ви се наложи да тръгнете от самото начало.

Виж това не го очаквах.

— Какви тия дивотии? Всички игри имат служебни канали за придвижване между нивата! Да не би вие да сте изключение?

— Да.

— Но защо?

— „Лабиринта“ има солиден награден фонд за рекордна бързина на преминаване на отделно ниво или на цялата игра.

— Спомням си, е, и какво… какъв е фондът?

— Голямата награда е половин милион долара. Парите са за онзи, който премине всичките нива и унищожи Принца на Пришълците за четирийсет и седем часа и петдесет и девет минути — в гласа на Гилермо започва да звучи рекламна

тържественост.

Леле-мале…

Защо не съм геймър?

— Сумата е огромна — кой знае защо подчерта Гилермо. — Нали? Всички кодове, даващи на геймъра безсмъртие или пълен арсенал и екипировка, ще бъдат разкрити, щом става въпрос за половин милион. Всички служебни канали ще бъдат намерени и използвани. Би ни се наложило да изплащаме често тези суми… по-точно — никога да не ги изплащаме.

— Но тогава как работят вашите дайвъри?

— Те предварително са преминали „Лабиринта“. Имат записи във всички нива, на всички опасни места. Две-три минути — и са там, където се налага да бъдат.

Хубаво начало.

— Колко време отнема придвижването до трийсет и трето ниво?

— От двайсет и пет часа — до безкрайност.

На какво всъщност е разчитал Човека Без Лице? Ако за денонощие дайвърите на „Лабиринта“ не успеят да измъкнат Неудачника, спасяването му по принцип е невъзможно…

Гилермо мълчи и ме наблюдава.

— Мога ли да получа поне картите на нивата? — питам аз. — Пълните карти?

— Не. Пълни карти няма. „Лабиринтът“ се променя постоянно и самостоятелно. Защото не е филм, нито пък книга, Стрелецо. Това е цял един свят, свят на чудесата! А чудото не може да бъде статично.

ЧАСТ ВТОРА
ЛАБИРИНТЪТ

Порталът, свързващ „Лабиринта“ и останалата дълбина, е красив. Представлява исполинска, извисяваща се към небето арка от черен мрамор. По нея се приплъзват бледолилави искри, а от камъка долита неприятно ниско бучене, което се редува с тежки, нечовешки въздишки. Отворът на арката е запълнен със завихряща се на кълба аленочервена мъгла.

И към тази мъгла бавно, като хипнотизирани, се движат върволици от хора. Несекващ поток. Може би не всички участници са истински, част от тях сигурно са създадени от сисоповете на „Лабиринта“ за по-голяма тържественост. Но въпреки това е доста ефектно.

Вливам се в общия поток.

— Ей…

Хлапакът, който върви до мен ме докосва по рамото.

— Как се казваш?

— Стрелеца.

— Аз съм Алекс.

— Много ми беше приятно… — казвам аз и му обръщам гръб. Но хлапакът не изостава.

— Ти за първо ниво ли си?

— Да.

— Да тръгнем заедно, а? Доста по-лесно е, честна дума!

Оглеждам го. Личи си, че външността му е серийно производство, държи се малко нагло, но уверено.

— Ще изминем заедно първите пет-шест нива — продължава хлапакът. — Елементарни са, но така се свиква по-лесно. А после, ако решиш, се разделяме. Е?

— Става.

Пляскаме длани, тръгваме един до друг. Кървавата мъгла ни обгръща, вече нищо не се вижда. От небето долита нечий глас:

— Режим?

— Двоен вход! — казва Алекс — Алекс и Стрелеца!

— Двоен вход — повтарям аз. — Стрелеца и Алекс!

Мъглата леко се разпръсква. Стоим до дрезина, спряла върху ръждясали релси. Върху дрезината се търкалят два гащеризона и шлем-маски, два пистолета. Всичките ни спътници са изчезнали. Проверяваме пълнителите, преобличаме се.

— На гарата със сигурност ще има засада — мърмори

Алекс. — Не бива да се отпускаме… Ти откъде си, Стрелец?

— От мама и тате.

С това въпросите се изчерпват. Заставаме на дрезината, задвижваме лоста. Старата бричка бързо набира скорост, движим се през разсейваща се мъгла.

— Да не си падаш по Кинг, Стрелец?

— Това пък защо?

— Ами никът ти… или просто си добър стрелец?

— Ще видиш.

Излизаме от мъглата. Пътят минава през ронливи насипи, отпред се задава гарата — сградата е обгоряла като райхстага след щурма. Сходството се усилва от развяващото се върху купола червено знаме. Чудя се дали знамето е детайл от реквизита — много от прозападно настроените геймъри и до днес продължават да разчистват сметките си с комунизма, или обратното — някой болшевик е решил да отбележи годишнината от революцията. По-скоро е последното — след три дни е седми ноември.

— Сега гледай внимателно, приготви се — казва Алекс зад гърба ми. — Непременно ще има засада. Разбираш ли, всеки има нужда от повече пълнители…

— Разбирам — казвам аз и се обръщам. Стрелям два пъти и насоченият вече пистолет пада от ръката на кратковременния ми съюзник. Навеждам се над него. Алекс се опитва да си поеме въздух, като безсмислено ме гледа. Програмата му дава още пет секунди, за да осъзнае поражението си. — И аз обичам Кинг, между другото — информирам аз и вдигам пистолета му.

Такива ми ти работи. Имах пистолет и осем патрона, а станаха два пистолета и четиринайсет патрона.

Изхвърлям трупа от дрезината и той пада до насипа при купчината също толкова мъртви тела. Там, където според плана на Алекс трябваше да се озова аз.

— Играл съм „Deathmatch“, когато ти още не си стигал до клавиатурата — казвам му без злоба за довиждане. Трупът ще изтлее бързо, за около шест часа. Така са нагласени нещата. Иначе цялото пространство на „Лабиринта“ щеше да е затрупано с кости.

Гарата се приближава. Гледам я, опитвам се да разбера какви промени са настъпили в сравнение с предишния път. Май ей онази куличка в дясното крило я нямаше.

Дрезината преминава край застинал влак, новичък и чистичък, със седящи до прозорчетата хора. Телата им са покрити със сивкав налеп. Това е влак с бежанци, изгорен от пришълците по време на опита му да напусне Сумрачния Град. Гледам

благопристойно насядалите край прозорчетата бежанци. Да. Вие сте ламери, скъпи създатели на „Лабиринта“. Не знаете какво е истинска евакуация и истински бежанци.

Скачам от дрезината, изтъркулвам се надолу по насипа. Извозването до гарата е за нахаканите новаци. Аз предпочитам да вървя пеш… бавно.

За по-сигурно.

1

Първото ниво е лесно по дефиниция. И трябва да е такова, за да може новаците да свикнат с играта, да повярват в силите си… за да дойдат пак и пак. Приближавам се към гарата откъм лявото крило, бързо проверявам няколкото скривалища, които помня — в канализационната шахта, в трафопоста и в кабината на преобърнатия локомотив, който се търкаля напреко върху релсите. В шахтата няма нищо, в трафопоста намирам два пълнителя, а в локомотива — сандвич в прозрачна опаковка. Засега няма нито хора, нито чудовища, и това буди тревога.

Доближавам се до един от страничните входове на сградата. Изчаквам секунда пред избитата врата, после рязко се мятам вътре.

Аха.

Скачат ми два мутанта — дребни, човекоподобни демони. Обрасли са с някаква зелена и мъхеста гадост, държат винтовки с възлестите си хипертрофирали лапи. Единият носи още здрави очила със строги, „професорски“ рамки.

Разстрелвам мутантите в упор, те дори не успяват да открият огън. Сменям пълнителите, отивам при труповете. Винтовките са разнебитени от куршумите. Жалко. Само с пистолет си заникъде.

Вървя из гарата. Върволица от празни, мръсни зали, локви кръв, целите стени са изписани с някакви отчаяни призиви и проклятия… Не гара, а Брестска крепост. Според легендата на играта тук се е състояла последната схватка между градската полиция и пришълците завоеватели. Знам, че някъде в подземията мога да намеря умиращ сержант, който ще ми разправи ужасяващи истории за нашествието и преди да умре ще ми подари винтовката си. Но ме мързи да търся тази сладникава, вечно умираща програма. Методично проверявам още няколко скривалища, намирам бокс, който незабавно слагам на лявата ръка, две-три ръчни гранати, и накрая — двуцевка.

Два-три пъти в далечината се мяркат човешки фигури, но те не опитват да ме преследват и аз също ги оставям на мира. Времето е малко. Насочвам се към изхода за гаровия площад.

Там, на масичката, зад която се търкаля окървавен женски труп… той винаги лежи тук… тихо работи компютър. На екрана е менюто на играта. Записвам се, отговарям с отказ на предложението да изляза от играта. Продължавам. Към второ ниво.

С винтовка в ръце тичешком излизам от гарата, доближавам се крадешком до пътя, като се снишавам и се крия зад дърветата. Имало е защо да се крия. Стрелят по мен някъде от горните етажи. Ядец.

Вероятно е човек. Чудовищата са тъпи, но имат точен мерник.

На площада пред гарата е пълно с понапрашени, но здрави коли. Собствениците им са се качили на оня влак… Скривам се зад голям, леко чукнат форд, чакам.

Винаги чакам тук…

След пет минути от гарата изскача човек. С бързи прибежки се приближава към колите.

Ставам и насочвам към него винтовката. Човекът замира. Не е подготвен за тази засада, преди самия край на нивото…

— Качвай се! — посочвам с дулото форда. Геймърът изглежда не ме разбира. Лицето под маската не се вижда, пък и нарисуваното лице няма да ми каже нищо за националността му. Но изглежда си нямам работа с руснак.

— Качвай се в колата и карай!

Разбра. Включила се е програмата-преводач. Бавно се приближава, отваря вратата, сяда зад волана.

— Ей! — извиква някой, гласът едва се чува. Извръщам се леко, без да изпускам от поглед пленника. В пробойната на купола стои фигура, който ми се струва позната. Алекс. Виж ти, настигнал ме е. Влязъл е повторно и ме е настигнал. Изглежда точно той е стрелял по мен в гръб… — Ще те изработя! Чуваш ли? Няма да има спокойствие за теб! Ще те изработя!

Недвусмислен жест го принуждава да открие бърз огън. Но патроните са му малко, а разстоянието е голямо. Хвърля настрана винтовката и се опитва да ме нацели с пистолета, но в този миг зад него изниква пурпурна сянка. Виж ти, огнените удушвачи вече ги има и на първо ниво. Светещите лапи хващат Алекс за гърлото, той пада на колене, гърчи се, стреля през рамо. Мързи ме да изчакам края на схватката.

Качвам се в колата. Пленникът ми, който послушно чака края на разправията, подкарва колата. Шофира бавно, като постоянно се озърта, явно очаква изстрел в тила.

Пътят е оживен. На два пъти се опитват да ни настигнат и да ни блъснат огромни влекачи. Свалям стъклото и стрелям с винтовката, целейки се в гумите и предното стъкло. Това засега

са дреболии, чудовища, рожби на „Лабиринта“. Не от тях трябва да се страхувам.

Мъжът отначало трепва при изстрелите, после свиква.

Истинските врагове ни чакат на кръстовището. Пътят е преграден от три коли, зад които се крият въоръжени мъже. А един тип е застанал на видно място в небрежна, уверена поза. Държи гранатомет.

Мамка му. Бях чувал, че някъде на гарата има тежко въоръжение, но така и не проверих…

— Какво да правя? — пита пленникът ми.

Само идиот би опитал да се справи с такава банда. По-добре е човек да се предаде и да жертва част от екипировката, с надеждата, че после ще го пуснат.

— Полека намали скоростта. След третия ми изстрел спираш.

Мълчаливо кимва.

Бандитът с гранатомета ни гледа с насмешка. Чака.

Дълбина-дълбина, не съм твой… пусни ме, дълбина…

Погледнах изображението, свиквайки с картината. Бандитът… колите… тилът на моя шофьор. Кръстчето на прицела е в средата на екрана.

Аз съм си подляр.

Пресегнах се, докоснах мишката, размърдах я върху подложката. Кръстчето се плъзна по екрана.

Пълен напред!

Открих огън, стреляйки с левия клавиш на мишката, а с десния презареждах винтовката. Бандитът с гранатомета така и не разбра какво става. Ярките жълти гилзи се мяркаха по целия екран, слушалките гърмяха. Видях сметката на тримата, които надничаха зад колите, после започнах да обстрелвам и старото желязо. Да уцелиш резервоара за бензин във виртуалността не е лесна работа, също като в реалния живот. Виж разстрелът на рисувани силуети си е детска играчка.

deep

[Enter]

По дяволите, нали те предупреждавах да спреш!

— Намали! — изкрещявам на шофьора.

Той спира пред пламтящите коли. Обръща се. В очите му, даже зад тъмните стъкла на маската, се четат ужас и възхищение.

— Как успяхте?

— Излизай.

Явно очаква да проехти още един изстрел, но аз недвусмислено му посочвам телата — на онези, които съм застрелял, и на убитите по време на експлозията на колите. Демек, събирай оръжието… Сега вече няма да има кураж да

стреля по мен. Демонстрираните от мен скорост и точност на стрелба на практика са непостижими за обикновените геймъри. На това е способен само дайвър… и стар дуумър, свикнал да борави с мишката.

Дуумърите винаги са се делили на клавиатуристи и мишкари. Вечният спор кои са по-велики така си и остана нерешен, защото се появи виртуалността.

Сега слагам точката над „і“.

Единият от бандитите е още жив. И псува мръсно, толкова цветисто и засукано, че националната му принадлежност не буди капка съмнение. Лицето му е залято в кръв, едната му ръка е наполовина откъсната, с другата се опитва безуспешно да се докопа до аптечката. Останали са му само пет процента живот, но аптечката би го спасила…

Приближавам се. Забелязва ме, гърчи се и крещи:

— Ти кой си? Кой си, мръснико?

И избълва поредната претрупана фраза.

— Стрелеца — отговарям аз и опирам дулото на винтовката в челото на хлевоустия. Мразя мръсните псувни. В края на краищата в тялото ми можеше да е девойка или невръстно дете.

Отиват към пет минути за събиране на трофеите. Сега съм екипиран супер. Пистолети, винтовка с оптически прицел, двуцевка, гранатомет, аптечки, гранати, бронирана жилетка. Моят пленник също се екипира добре — само дето му липсва гранатомет.

В реалността е изключено да мъкнеш такава камара желязо. Но тук всички сме малко Рамбовци.

— Хайде — подмятам на пленника, качвайки се в колата. Разбира ме и без превод. Движим се по шосето, аз не се стърпявам и виждам сметката на още един влекач, като действам с гранатомета. Разбира се, първо слизам от колата… Създателите на „Лабиринта“ имат добро чувство за хумор, затова нямам никакво желание да съзерцавам собствените си черва, полепнали по тавана на купето.

Второ ниво завършва в покрайнините на Сумрачния Град. Заедно излизаме от колата и записваме постигнатия резултат в компютъра, който усърдно работи сред развалините на малка вила. Чак сега спътникът ми се успокоява. Махам му с ръка и поемам към канализационната шахта. Пътят през нечистотиите е най-сигурен за преминаване на третото ниво. Използват го единици — пътят е прекалено гнусен, нищо че в края на нивото има баня с душове. Но на мен не ми пука. Аз ще премина през канализацията, гледайки екрана и движейки мишката.

— Хей! — изкрещява след мен спътникът ми — Защо ти бях

нужен? Не съм виждал по-печен от теб!

Сигурно очаква да му кажа, че като сме заедно е по-лесно, и да му предложа да се кооперираме. Но не ми хареса как едва не се вряза в горящите коли. И аз му казвам истината:

— Не умея да шофирам. А пеша пътят е дълъг.

И той остава да стои до компютъра, шашнат, пълен с впечатления. И много добре въоръжен за края на второ ниво, между другото…

10

Минавам четиринайсет нива. За седем часа.

Днес се роди една легенда.

Зад себе си оставих трупове и руини. Позабавих се на шесто ниво — то е съвсем ново и необичайно. После заседнах на дванайсето — бил съм на подобни места, но арената винаги си е арена, така че да натръшкаш над сто чудовища не е като да натиснеш три бутона.

За щастие, другите геймъри на практика вече не се месят. Слуховете плъзват из „Лабиринта“, като пресичат нивата с недостижима дори за дайвърите лекота. Дълбината не е страшна за слуховете, тях никога и нищо не може да ги спре.

Слуховете са враг на дайвъра. Но сега те всяват страх и това работи в моя полза.

На финала на четиринайсето ниво разбирам, че не издържам повече. Изплувам за миг от дълбината и се убеждавам, че наближава седем сутринта.

За компютрите е вредно да се изключват. При хората е тъкмо обратното.

Четиринайсето ниво е градски спортен център. Компютърът с менюто на играта беше сложен на съдийската маса до огромния басейн с лениво поклащащи се в чистата вода туловища на чудовища амфибии, които мязат на крокодили. Не се трепят лесно, затова се наложи да използвам плазмагъна, за да кипна водата в басейна. Изчаквам я да поизстине, потапям се във вонящия бульон и около десет минути чакам преследвачите си — двама истерични геймъри, момче и момиче, които ме гонят вече три нива. Страшно бързаха, защото бяха сигурни, че веднага ще се спася от спортния център, и нахълтаха в залата непредпазливо, макар и ефектно. Момчето е с плазмагън на колана, момичето — с двуцевка в ръце. Както съм под водата ги нацелвам с ракета и те изчезват в огнения вихър.

Измъквам се от басейна, като се подпирам на хлъзгавото тяло на свареното чудовище, и надничам в зейналата яма. Там не е

останало нищо, детонирали са енергийните клетки на плазмагъна на хлапака.

— Аз съм Стрелеца — все пак казвам аз. Това вече се е превърнало в ритуал, а аз съм привърженик на добрите традиции.

Записвам се — „Стрелец, 14“, и чуквам клавиша за изход. Нека всичко е честно и по правилата. Малко почивка… и пак съм тук.

Непременно ще се върна.

На пода до съдийската масичка се отваря люк — изходът от играта. Скачам вътре и се озовавам в съблекалнята.

Изходът от „Лабиринта“ е не по-малко тържествен и пищен от входа. Но тържествеността е друга — празнична, весела. Стая със стени от розов мрамор, ярка слънчева светлина зад прозореца на тавана, мек диван, масичка с плодове и храна, огромен шкаф от махагон с дърворезба. Свалям брониранатa жилетка, шлема, маскировъчния гащеризон, натиквам ги заедно с камарата желязо в индивидуалното си шкафче. Само аз ще мога да се възползвам от спечеленото имане при следващото си влизане в „Лабиринта“. Вземам душ, преобличам се. Край, трябва да си вървя. Не ми се иска да прекъсвам програмата, защо са ми повече главоболия, в края на краищата, отиването до хотела и излизането по нормалния начин ще ми отнемат само пет минути.

От съблекалните се излиза в просторна зала с колони, откъдето вече се виждат улиците на Дийптаун. Това е границата между Сумрачния Град и обикновената виртуалност, граница, размита като океанска звукова бариера.

Обикновено залата с колоните е празна. Поединично и на групи, геймърите излизат от своите съблекални и бавно тръгват към близкото ресторантче „BFG-9000“ или към бар „Cacodemon“, за да полеят победата или поражението.

Днес тук има поне сто човека. И това е моя заслуга. Май са се събрали всички, на които съм видял сметката. Внимателно оглеждат всеки излизащ от съблекалнята, сякаш е възможно да бъде запомнено лицето ми под шлема-маска. И в мен се взират, но явно обликът ми не се връзва с този на безпощадния Стрелец, врязал се в съзнанието им в последните мигове на играта.

Отивам при най-близката група, разговорът секва и мускулест мъж с квадратна брадичка рязко пита:

— Стрелеца?

За щастие се досещам какво има предвид и кимвам…

— Да… — на лицето ми се изписват яд и злоба. — С гранатомет… ама че мръсник! И вика: „Аз съм Стрелеца!“.

Май прекалих… Нацелят ли те с гранатомет, трудно ще чуеш каквото и да било. Но фигурата на Стрелеца вече е обвита с

ореола на мистиката и думите ми за гранатомета прозвучават като обикновени оправдания на неудачник.

— Ти си стотният — казва типът с квадратната брадичка. — Казвам се Толик.

— Аз съм Льоня.

— Сто души изби тоя, чумата да го тръшне! — с възхита и ненавист съобщава Толик. — Откъде се взе… Запознай се — Жан, Дамир, Катка… Всичките ни изработи на девето ниво.

Честно казано, нямам спомен. Там беше адски шумно… когато геймърите предприеха предпоследен опит да се организират и масово да опаткат наглия Стрелец.

— А мен на петнайсето! — казвам аз. — Така добре се движех, а той…

— Чухте ли? — крещи Толя. — Стрелеца е минал на петнайсето!

Тълпата възбудено забръмчава в отговор.

Безнадеждно махвам с ръка и поемам към изхода.

— Хей! — крещи Толик. — А няма ли да го изчакаш?

— Джобовете ми не са бездънни! — отговарям аз. — Сами ще му натриете мутрата…

— Това да — кимва Толик. — Стига да го разпознаем.

Той въпреки всичко ме подозира, но не може да докаже съмненията си. Кимвам, правя още една крачка. И виждам Алекс.

Първата ми жертва стои леко встрани, мълчи и с интерес слуша диалога.

И като че ли няма намерение да се меси. Вендета, значи. Един срещу един.

Това ме устройва. Отминавам… още две-три секунди и ще изляза от залата на улицата на Дийптаун.

— Стрелец! — някой ме вика отзад по име и стотина души едновременно въздъхват.

Обръщам се. Гласът беше прекалено настойчив, няма смисъл да продължавам да се будалкам.

Не е Алекс. Гилермо е.

— Стрелец — казва той и тръгва към мен. — Извинете, че ви задържам… Вие поставихте осем рекорда за преминаване на нива, нали?

Сигурно е така. Не гледам Гилермо, а към стотината си неотдавнашни жертви. Погледите им не обещават нищо добро.

— Ръководството реши да ви уведоми, че нямате право да претендирате за обявените награди… нали? Понеже работите при нас на договор.

Слава богу, сега поне говори тихо и никой не ни чува.

— Дори не съм възнамерявал — съобщавам аз, замаян от

ярост.

Гилермо май се досеща, че не е избрал най-подходящия момент за разговор. Но така са му заповядали.

— Все пак искаме да ви изплатим малка премия… двеста долара… като благодарност за интензивната работа. Направихте чудесна реклама на „Лабиринта“… едва се справяме с потока нови геймъри.

Прави пауза, оглежда залата и казва гузно:

— Можете да дойдете за парите сега, заедно с мен. Нашият офис има много изходи.

Благодаря. Ако има нещо, което не понасям, това е да ме бутнат в блатото, а после сърдечно да ми подадат ръка за помощ.

— Ще намина при първа възможност.

Гилермо въздъхва, разперва ръце — демек, аз съм само подчинен, така ми наредиха… И тръгва към отдалечения край на залата, където хлътва в някакви служебни коридори.

В мен са впили поглед деветдесет и девет чифта очи.

— Аз съм Стрелеца — казвам.

Деветдесет и девет чифта крака се отлепят от пода. Не, деветдесет и осем.

Алекс стои като закован, само измъква от пазвата си дълъг лъскав пистолет и изкрещява:

— Бягай, скапаняк!

Името не ми харесва, но съветът е разумен. Всеки от обидените, с изключение на Алекс може би, дълбоко в себе си е наясно, че е убит абсолютно честно. Но на глас съвсем други ги приказва. И затова всички са готови да отмъщават за невинно пострадалите другари, като забравят, че те доскоро са им били съперници.

Побягвам.

Зад гърба ми изплющяват няколко изстрела — Алекс отчаяно се опитва да задържи преследвачите, после изкрещява след мен:

— Сам ще те из…

Викът се прекъсва. Не само той има вирусно оръжие, пригодено за улиците на Дийптаун. А може би се е намесила службата за сигурност на „Лабиринта“.

Тичам.

Само това ми липсваше, да се разтворя във въздуха. Ако обидените геймъри разберат, че плюс всичко съм и дайвър — ловът ще прерасне в хайка.

А така ми се спи…

Пресечка, втора, трета. Намалявам детайлизацията, за да тичам още по-бързо. И насмалко да подмина сградата с надпис „Всякакви забавления“ на четирите основни езика на Дийптаун.

За щастие надписите са много големи и аз навреме схващам техния смисъл. Също така се сещам за разказа на Маниака за системите на сигурност във виртуалните бордеи.

Изборът е прост и аз се втурвам към въртящата се стъклена врата.

11

Тук е на мода стилът „ретро“. Масивна мека мебел, широки маси с издути гарафи, блюда с плодове. Брадатият мълчалив мъж в ъгъла изглежда като част от обзавеждането. Знае ли се, може и да е охранителна програма…

А по дървената стълба от втория етаж слиза тъмнокоса жена с дълга рокля. Прехвърлила е трийсетте и лицето ѝ е толкова изписано, че едва овладявам изкушението да изплувам от дълбината и да я видя по нормалния начин. За да разбера как е успяла да си придаде толкова необичаен, човешки облик.

Жената се доближава до мен. И аз най-после разбирам смисъла на израза „зряла красота“.

Наистина е много зряла. В нея няма нищо от онази младост, характерна за Дийптаун. Нещо повече, изключено е да ти мине през ум мисълта за невинност или чистота. И слава богу, че не минава. Тази жена няма нужда от това.

Мълчи и се усмихва. Чувствам, че паузата се проточва, и измънквам:

— Здравейте…

Тя кимва:

— Добър вечер.

— Струва ми се, че вече е нощ — казвам аз.

— При нас винаги е вечер.

Какво пък, вече ще знаем.

— Наричайте ме Мадам — продължава жената.

— Аз…

— Не ми трябва да знам името ви. Съвсем не е задължително.

— Аз съм Стрелеца.

Тя кимва.

— Добре. Отбили сте се при нас по работа… — усмивка — или просто се криете от досадни приятели?

Неволно поглеждам към стъклената врата. Зад нея е тихо и празно.

— Не се притеснявайте. Дошлите при нас не се виждат едни други. Никога.

— Ако става дума за второто, явно ще трябва да си вървя? — интересувам се.

— Не. Ние винаги се радваме на гостите. Можете просто да поседите, да пийнете кафе или вино.

— Кафе — решавам аз.

Мълчаливият охранител се гмурва във вратата. Отивам при диванчетата, сядам. Мадам с усмивка се настанява срещу мен.

— Не ви ли разоряват подобни случайни гости? — питам аз.

— Няма нищо по-полезно от случайностите. Освен това ние си имаме правило — гостите са длъжни поне да прелистят албумите.

Гледам я с недоумение.

— Снимките на момичетата.

— А, да, снимките… — най-после загрявам. — Разбира се. С удоволствие.

Охранителят донася малко джезвенце с кафе, Мадам внимателно го налива в малките чашки. Слагам захар колкото да не е без хич и сръбвам една глътка. Кафето е силно и ароматно, парещо. Дори сънливостта ми отминава, сякаш наистина съм погълнал кофеин.

— Всички албуми ли искате да ви покажа? — пита Мадам.

Като че ли влага двоен смисъл в думата „всички“. Но все още загрявам бавно, така че кимвам. Мадам плавно пресича залата, взима от шкафа няколко дебели албума с кадифени подвързии в различни цветове, плавно ги слага на масата пред мен.

— Ако нямате нищо против, аз се оттеглям, Стрелец. Но в случай, че изведнъж… — усмивка — нещо ви заинтересува, повикайте ме.

— Добре — съгласявам се.

Вече на стълбите Мадам сякаш се сепва и добавя:

— Да… ако си харесате някоя снимка и решите да я разгледате по-обстойно — потъркайте изображението с пръсти.

Кимвам. Пия кафе и разглеждам албумите.

Интересно, има ли тук резервни изходи? Със сигурност.

Впрочем, мога и да се престоря, че таймерът ми се е задействал, и да се разтворя във въздуха.

Във всеки случай се отървах. Натрих носа на стотина разярени дуумъри, спечелих си съмнителна слава и съм с четиринайсет етапа по-близо до Неудачника. Може би все пак ще го измъкнат по-рано, но аз направих каквото можах.

Кафето е допито. Поглеждам в джезвето… гледай ти, пак е пълно! Вълшебната каничка от „Хиляда и една нощ“. Наливам си втора чашка и придърпвам към себе си албума, подвързан с черно кадифе. Тук изглежда има негърки?

Оказва се, че няма.

На първа страница е снимката на прикована към стола жена.

Зад гърба й има плътен зид, главата е отметната назад и лицето не се вижда, но полуразголеното тяло обещава доста. Веригите са лъскави, с преднамерено големи брънки. Под краката на жената, на пода, лежи кожен камшик.

Така.

Затварям албума, отмествам го към ъгъла на масата. Да си чака своите садо-мазо.

Наистина „Всякакви забавления“.

Гледам към дъгата на подвързиите. Да опитаме да отгатнем. Например, за небесносиния албум.

Виж ти, познах! От първата снимка жизнерадостно се усмихва холивудски актьор, на който вече трета година му се шири славата на секс символ. Носи кожено якенце, ботуши и дантелено бельо. Е, приятелче, ама че късмет си извадил.

Разбира се, под снимката не пише нищо. Даже ако нещастният красавец, който никога не е бил хомосексуалист, тръгне да съди бордея, ще е трудно да се докаже каквото и да било. Снимката в действителност е леко изкривена, така че никой няма да я сметне за улика. Освен тези, разбира се, които са били в дълбината и знаят как доизмисля образите възбуденият от дийп-програмата мозък. Но тези, които познават виртуалността не само от слуховете, знаят и нейния закон. Най-главния.

Свобода.

Във всичко и за всички.

Може би така е правилно…

Слагам актьора върху дамата с веригите. Нека да се забавляват, горките.

Розовият албум… нима е с лесбийки? Странно…

А, само двойки. Две хищни мадами с предизвикателни погледи, едната е коленичила, другата се е подпряла на раменете й и е впила поглед в мен. Не, не, не. Не днес. Не и след четиринайсет нива на „Лабиринта“. Я си полегнете настрана, няма да скучаете дори да си останете само двечките, усещам го с цялата си душа.

Кафявия албум. Въображението ми е пас, налага се да го отворя.

Бабишкера с провиснала рокля.

Леле божке, наистина има за всеки по нещо! Подтикнат от любопитство, потривам снимката с пръст. Бабишкерата се съживява. С кокетна усмивка започва да ситни някакъв танц и да разкопчава роклята.

Ти май си се чалнала, бабо…

Слагам кафявия албум върху розовия и избухвам в смях. Охранителят в ъгъла ме гледа накриво, но си трае. Не се

стърпявам и го питам:

— Намират ли се… клиенти?

Ръгвам с пръст кафявото кадифе. Охранителят сдържано кимва.

Виолетов албум. Въртя го в ръце, но абсолютно нищо не ми хрумва. Притеснено надниквам да видя първата страница — ами ако е с дядовци?

Козичка.

Имам предвид коза. Почти козленце. Беличка, с къси остри рогца.

Вече не се смея, не ми останаха сили. Няма начин козата да бъде потопена във виртуалността. Значи или е човек-оператор, или е програма… имитираща секс стереотипите на млада развратена коза.

Бабо, я вземи да издоиш козата.

Остават три албума — бял, зелен и жълт. Отварям белия, незнайно защо измъчван от мисли за елфи, ангели и други ефирни създания. Не познах. Просто жени. Както си му е редът, на първата страница се мъдри прочута манекенка с вечерна рокля на Карден.

Добре, роклята ще я разгледаме после. Претеглям в ръце зеления албум. Какво друго остана от онова, което е подвластно на могъщите еротични фантазии? Децата, разбира се. Отварям албума. Аха. Малолетен милионер, киноактьор и любимец на застаряващите домакини. Я помогни на бабата да издои козата, момченце…

Жълтия албум. Пак отгатнах. Лицето на девойката ми е смътно познато, май също беше актриса. Реквизитът е трепач — прострял се до хоризонта плаж, къпещ се в лъчите на изгрева. Вместо да се припичаш, малката, я вземи занеси кофата с току-що надоено мляко в къщата.

След като приключвам с „най-всякаквите“ оферти за забавления, аз си наливам чаша вино. Кимвам недвусмислено към купчината албуми с нетрадиционни партньори, охранителят мълчаливо ги взима и ги изнася.

Трябваше оня с животните да го разгледам по-добре. Интересно, дали има млади крокодилки и лебеди на зряла възраст като Мадам? Всъщност, дори да няма, въпросът ще бъде уреден по молба на клиента. Ако щеш и зелен октопод или женски питбул.

Започвам да преглеждам бялата книга, като от време на време карам девойките да правят стриптийз. Изборът е смайващо богат. Кинозвездите и манекенките се изчерпват доста бързо, после се занизват непознати лица. Непознати, но симпатични. Не

се сдържам и поглеждам в самия край на албума.

Бял лист и надпис: „Нарисувай своето щастие.“

Да, оттук никой няма да си тръгне с празни ръце.

Започвам по-бързо да прелиствам албума. В края на краищата, има по-икономични начини да разглеждаш голи мацки, не е задължително да го правиш в дълбината.

Негърка с набедрена превръзка, ескимоска с кожи, полегнала на рогозка корейка, полинезийка с пръстен на носа. Във виртуалността няма расизъм.

Прелиствам още по-бързо. Страница, втора, трета…

Вики.

Замръзвам, вперил поглед в девойката, която ми се усмихва всяка сутрин.

100

Мадам се появява безшумно, като призрак.

Сяда до мен и пита:

— Да ви налея ли още вино, Стрелец?

Кимвам. Сигурно доста време съм седял и съм гледал Вики. На снимката е вечерен полумрак, тя седи на парапета на дървена веранда, зад гърба й се виждат тънка ивица гора, тумбест фенер, светещ с бледа жълта светлина сред избуялата трева, черно огледало на басейн.

— При нас идват най-различни клиенти — замислено казва Мадам. — Някои си падат по кинозвезди, а някои по козичките…

Лека иронична усмивка.

— Кое е това момиче? — питам аз.

Мадам ме гледа с недоумение.

— Има ли реален прототип?

Стопанката на бордея се притиска към рамото ми и дълго гледа снимката.

— Нямам право да отговарям на такива въпроси, Стрелец. Пък и не знам. Тук има хиляди лица. Много от тях могат да ви се сторят познати, Стрелец — лека усмивка, — но това е случайно. Тя ви напомня за някого, така ли?

— Да.

— Някой реален?

— Не съвсем… — прекъсвам едностранната си откровеност. — Мадам, мога ли… да се срещна с тази девойка?

— Разбира се — погледите ни се кръстосват, лицата ни са близо, в очите й се четат ирония и присмех. — Десет долара на час. Четирийсет долара на нощ. Цените ни са умерени. Достъпни за всеки хакер.

— Вие сте жестока — казвам.

— Да. Ставам жестока, когато ми се стори, че някой симпатичен младеж започва да превърта.

Изваждам кредитната си карта.

— Четирийсет долара ли?

— Да.

Тя тегли парите. След кратка пауза казва:

— Чуйте една история, Стрелец… Имало едно малко глупаво момиченце, то ходело на лекции, подскачало из дискотеките, флиртувало с момчетата. И обичало един певец. Тоя певец често го давали по телевизията, постоянно го интервюирали и слагали снимките му по кориците на лъскавите списания. Той пеел добре, пеел за любовта. Момичето много вярвало в любовта.

— Знам как завършват тези истории — казвам аз. Не само Мадам може да бъде жестока.

— Певецът пристигнал на турне в родния й град — продължава Мадам. — Момичето ходило на всичките му концерти. Припкало на сцената с букетите цветя, получавало целувки по бузата. Разбира се, успяло да постигне своето. На втория ден влязло в хотелската му стая и излязло чак на сутринта. И спряло да ходи на концерти. Не, певецът наистина се оказал добър човек и красавец. Той бил нежен и мил, остроумен и весел. Момичето не съжалявало за нищо. Но престанало да вярва в любовта. И знаете ли защо?

— Защото е смесило илюзията и реалността — отговарям аз.

— Вие разбирате. Да, естествено. По-добре да се беше оказал тъп, грозен и прост. Щеше да е много по-добре. Момичето щеше да си намери друг идеал или просто би продължило да обича образа на певеца. А така… това приличало на огледало. Любов към отражението. Истинско и безукорно чисто. Но тя наистина е срещнала мечтата си. Намерила е идеала си. А той трябва да се обича от разстояние.

Кимвам.

Разбира се, Мадам… Естествено, мъдра стопанко на бордея. Безспорно познала живота издъно повелителко на любовта и секса.

Аз знам това.

— Мадам, подсетете ме дали ви платих вече?

Жената въздъхва.

— Да тръгваме, Стрелец…

Изкачваме се по стълбите. Коридор, врати. Мадам ме отвежда при вратата с номер „6“, докосва рамото ми.

— Всичко добро, Стрелец… Впрочем, онази история не се е случила на мен. Но аз знам много такива истории.

Не влизам в стая, а в градина. Нощна градина с тиха песен на щурци, свежест и прохлада, висока и гъста трева.

А какво всъщност би трябвало да очаквам?

Хотелска стая с разклатено легло и още мокри от честото пране чаршафи? Това й е хубаво на виртуалността, че можеш да докараш по желание големината на вътрешното пространство в дома си.

Тръгвам към светлината на фенера в тревата.

Движенията ми са бавни и вяли, почти не ми се спи, но ме е налегнала тежка като олово умора.

Къщичката е малка — нещо средно между хубава вила и скромно семейно жилище. Няма никой, фенерът свети самотно и тъжно. За миг ми се струва, че състрадателната Мадам е решила да ме остави насаме със себе си. Не, едва ли. Съчувствието си е съчувствие, бизнесът обаче е на първо място.

Сядам пред фенера — старинна газова лампа с мрежа на корпуса. С такива се спускат в подземията. В дълбината.

Около лампата се въртят мушици, блъскат се в стъклото, безсилни да нахлуят при светлината. Хората са доста по-глупави от мушиците. Те винаги намират огън, за да опърлят крилете си. Но нали точно затова са хора.

Не чувам стъпки, върху раменете ми просто лягат нечии длани. Несигурно, плахо. Сякаш за да свикнат.

— Тук винаги ли е толкова тихо? — питам аз.

— Не.

Потрепервам. Даже гласът й ми е познат.

— Всичко зависи от гостите.

— Харесвам тишината — казвам аз, пак без да се обръщам.

— И аз — съгласява се тя. Може би и от желание да ми се хареса. А може и да е искрена.

И аз решавам да се обърна.

Тя е същата като на снимката. С къса пола — не сексапилно къса, а просто с удобна лятна дреха. В блуза от коприна с цвят на утринна мъгла. Обута е със сиви сандали, тъмните коси са стегнати с тясна лента на челото.

Погледът й е сериозен, изучаващ. Сякаш не съм клиент, чието обслужване е задължително, а наистина съм гост, когото може да приеме, а може и да изгони в нощта.

— Днес през целия ден ми викаха Стрелеца — казвам аз. — Но ти по-добре ме наричай Леонид.

Тя кимва в знак на съгласие.

— И… ако може — допълвам аз. — Ако може, нека те наричам Вики.

Следва дълго мълчание и аз решавам, че неволно съм я обидил. Но тя само пита:

— Защо? Напомням ли ти някого?

— Да — признавам си аз. — Все едно ще забравя и пак ще те нарека така. Хайде по-добре да избегнем недоразуменията.

— Хайде — съгласява се тя, сяда до мен и протяга ръце над фенера, за да ги сгрее като над огън. — Аз лесно свиквам с имената.

— Аз също.

Седим и мълчим. Усещам, как лека-полека пропадам — все по-дълбоко и по-дълбоко…

— Вики…

— Какво, Леонид?

— Голям глупак ли ще бъда, ако заспя сега?

— Не знам — казва тя. — Тежък ден ли си имал?

— Следващият ще е още по-тежък.

— В къщата има легло… както се досещаш.

Кимвам. Не ми се става и не ми се отива от живата в мъртвата тишина.

— А ако искаш, ще ти донеса одеяло — продължава Вики.

— Благодаря. Това ще е чудесно.

Тя става и аз събирам последните си сили.

Дълбина, дълбина, не съм твой… Пусни ме, дълбина…

Първо отидох до тоалетната. Слава богу, кабелите на костюма и шлема са достатъчно дълги. После се завлякох до леглото, рухнах върху завивките, като метнах настрана възглавницата. С виртуалния шлем главата ти и без това е нависоко. До сутринта вратът ми ще изтръпне, но сега не ми се излиза.

— Вики, пускай дийпа… — прошепнах на „Windows-Home“. Цветна виелица и отново съм в дълбината.

— Какво каза? — Вики стои до мен. Онази Вики, която е жива… почти…

— Не, нищо.

Вземам одеялото, разстилам го на земята, лягам. Момичето сяда до мен.

Гледам звездите. Те са толкова близо, толкова примамливо ярки. Липсват ми само прозрачни тънки криле — за да литна и за да се разбия в невидимото стъкло…

— Не си ли самотна тук, в тоя пущинак, Вики?

— А защо реши, че е пущинак?

— Звездите са прекалено ярки.

— Не. Тук е хубаво…

Ляга до мен и аз се отмествам, за да има място и за двамата на одеялото.

— Обичаш ли небето? — пита Вики.

— Да. Обичам да гледам звездите. Само дето изобщо не знам как се наричат.

— Изтрябвали са им имената, с които ги кръщаваме… — Вики докосва ръката ми. — Виж, падна звезда. Право над нас.

— Можем да отидем да я потърсим — казвам сериозно. Вики не отговаря веднага и аз с ужас разбирам, че сега ще ни се наложи да станем.

— Не — решава тя. — Ти едва се държиш на краката си, Стрелец. Ще я потърсим сутринта. Тъкмо звездата ще е изстинала и ще можем да я вземем в ръце.

— Сутрин е прекалено светло — отбелязвам. — По-добре утре вечерта.

— Ти си странен — тихо казва момичето. — Добре. Ще я потърсим утре.

— Намирала ли си някога падаща звезда?

Вики мълчи, но аз усещам, че клати глава.

— Виртуалността ни отне небето — прошепвам.

— И ти ли си го разбрал?

— Естествено. Светът се потапя в дълбината. В отражението на реалността. Защо да летим до Луната или до Марс, ако тук вече са ни достъпни всички планети? Изчезна тръпката. Изгуби се интересът.

— За сметка на това се развиват електронните технологии.

— Нима? „Осмицата“ просто си е едно яко 686… — преднамерено наричам „пентиум-про“ с името, което не е прието да се използва. — През последните пет години нищо ново не се роди. Тъпчем на едно място.

Вики тихо се смее.

— Господи… спор за развитието на технологиите… Леонид, все пак си в бордей.

— Знам. Не ти ли е интересно?

— Интересно ми е. Аз… аз просто съм отвикнала от подобни разговори.

Тя замълчава, после леко докосва с устни бузата ми.

— Спи. Езикът ти се заплита, Льоня.

Не споря. Изобщо не ми се спори с нея.

Още повече, че има право.

Затварям очи и заспивам — на мига.

Присънва ми се сън. Често сънувам — през деня съзнанието така адски се изморява, че просто е необходимо да се разтовари. А сънищата идват точно за да ни спасят от пороя от впечатления, да доизкажат онова, което е останало премълчано.

Обикновено не помня сънищата си. В главата ми се въртят само хаотични откъслеци, така и не осъзнати напълно. Но сега сънят е ярък и се врязва в съзнанието. Може би защото спя във виртуалността.

Стоя на сцена, зад тежкото платно на завесите. На сцената има човек с китара, неподвижен, сякаш прикован с невидими вериги. Той пее, но думите не достигат до мен. Между нас е дълбината — оживяла, превърнала се в призрачна стена. И аз се напрягам, опитвам се да тръгна към него, да разбия стената и да чуя думите. Но дълбината е тежка и еластична като гумена плоча. Отхвърля ме обратно, падам на колене, замирам, останал без сили да помръдна.

Певецът обръща глава към мен и ме гледа. Сякаш запява по-високо. Но аз все така не го чувам. Обездвижен съм от дълбината, сякаш са ме повили в пелени. Аз съм безпомощен.

Певецът кимва и се извръща. Изведнъж разбирам, че точно това е Неудачника от „Лабиринта“. Този, когото трябва да спася… да спася, а не да се търкалям коленичил под невидимата гумена тежест.

Но все така нямам сили.

От срещуположния край на сцената, зад завесата, изниква още един човек. Носи маскировъчен гащеризон, държи в ръце уинчестър. Ухилва се, загледан в мен, вдига оръжието. Това е Алекс.

„Не!“ — изкрещявам аз, но звукът потъва в дълбината.

Алекс стреля. Куршумът пробива грифа на китарата, струните изпищяват и се свиват на стегната спирала, бариерата на тишината се пропуква. Скачам, тежестта е изчезнала и певецът недоумяващо гледа убитата китара, Алекс презарежда, а аз вече тичам, скачам, събарям певеца на земята, закривам го с тялото си.

— Казах ти, че ще те изработя — произнася Алекс.

Стреля, куршумът се забива в гърдите ми, разкъсва сърцето, пронизва ме целия и улучва певеца. Тялото му потрепва и той умира.

Това е краят. Провалих се.

Изправям се, вървя към Алекс. Сърцето в гърдите ми вече не тупти, но какво ми пука? Аз съм дайвър. Единственият враг на дълбината, стражът между световете, онзи, който не биваше да се проваля. Свикнал съм да живея без сърце. Не могат да ме убият

толкова лесно.

Залата зад гърба ми реве, аплодира, подсвирква, тропа с крака.

— Изработих те — казва Алекс и отпуска уинчестъра.

Зад гърба му излиза Вики. Протяга напред ръка — в дланта й има дебел слой сива пепел.

— Аз намерих онази звезда — шепне. Разтваря длан.

Пепелта се завихря, изтича на пода.

И тогава умирам.

Когато се събуждам, не мога да си поема дъх. Вече се е развиделило. Въздухът е опияняващо чист. Вики спи, притиснала се е до рамото ми зиморничаво сгушена.

Хубав сън, няма що…

Как беше в оня виц за Фройд… „Знаеш ли, дъще, има и просто сънища…“

А и общо взето казват, че да се спи в дълбината е лоша поличба.

— Вики… — докосвам я по рамото, тя трепва, но не се събужда.

Ставам, завивам я с края на одеялото, фенерът в тревата е угаснал, догорял. Отивам в къщичката.

Тя е мъничка, само с една стая — разкошна спалня, баня с вана, тоалетна и кухня. Изваждам от хладилника сметана, сирене, пастет. Сварявам кафе на котлончето, правя сандвичи, нареждам всичко на малкия поднос, връщам се при Вики.

Тя още спи.

Дълбина-дълбина, не съм твой…

Какво пък, добре си починах. Станало е три следобед.

Отидох до банята. Вкарах се в ред, даже си измих зъбите, като преди това свалих шлема и го стиснах под мишница. Когато се върнах в стаята, извадих от хладилника кутия лимонада, кисело мляко, парче салам. Тъпо съчетание, но какво значение има какво точно ще ям в реалността? Важното е да се натъпча.

Онази Вики, която е на екрана на компютъра, също дреме. Почувствах лек срам, срам пред програмата, на която изневерявам с човек.

deep

[Enter]

Милвам косите на Вики — почти истинската Вики. Шепна:

— Време е за ставане.

Тя се събужда. Поглежда ме с недоумение, после се усмихва.

— Благодаря.

— За какво?

— Ами… чудесно си починах. Рядко ми се случва…

— Донесох закуска — казвам аз.

— Това е мое задължение — казва Вики и въздиша с престорено недоволство. — Благодаря, Леонид.

Пием кафе, ядем сандвичи. Някъде далеч в гората звъни гласът на птица.

— Сънувах лош сън — съобщава Вики.

— А сцена имаше ли? — питам аз и сърцето ми замира, сякаш в него пак се забива куршум.

— Не. Присъни ми се, че уж съм намерила падналата звезда, но тя вече беше изгоряла. Изтляла.

Сърцето ми отново трепва, отеква в слепоочията, кънтящо и мъчително.

Лоша поличба е да спиш във виртуалността.

Какви връзки са се изопвали между нас, заспалите в дълбината? Беззвучен шепот и сънени гримаси, напрегнати мускули и пърхащи мигли — всичко това се е претопявало в електронни импулси и се устремявало през дълбината.

За да докосне тази, която е била редом с мен.

И също е спяла.

За да се приплъзне в съня ѝ.

Лоша поличба е да се спи в дълбината.

— Ще я потърсим утре — казвам аз.

Вики ме поглежда с ирония. Пита:

— Да не си племенник на милионер?

Свивам рамене.

— Искам да те видя пак. Просто да те видя.

Тя се поколебава, преди да попита:

— Кажи… не те ли привличам?

— Сексуално?

Вики кимва.

— Привличаш ме.

— Тогава… защо?

— Това не бива да е толкова лесно — аз също не намирам сили веднага да завърша: — И не трябва да е стока.

— Льоня, ти полудяваш.

— Възможно е.

— Та ти не знаеш коя съм. Това — тя рязко вдига ръце към лицето си — е маска. Грим. Аз мога да бъда всеки на този свят.

Мълча. Ти си права, права си. Не споря.

— Та нали в действителност може да съм бабичка? — безжалостно продължава Вики. — Грозотия. Извратеняк. Разбираш ли?

Разбирам.

Това за извратеняка, разбира се, е съмнително…

— Не прави глупости, Льоня. Не се влюбвай в мираж.

— Просто искам да те видя отново.

Тя се решава.

— Ще дойдеш в „Забавленията“ и ще помолиш да извикат Вики. Без поръчки. Става ли?

— А Мадам няма ли да се разсърди?

— Не.

— Добре — казвам аз и докосвам ръката ѝ. — Разбрахме се.

Допиваме остатъка от кафето, дояждаме сандвичите. Вики ме поглежда, но мълчи.

Нека.

Вътре в себе си ликувам. Вътрешно съм стегнат и делови.

Отново съм двайсетгодишен хлапак, който ухажва капризна връстница.

Само че за разлика от хлапака не ми се завива свят при мисълта за леглото.

Разменяме си празни фрази и заедно вървим към изхода от градината. Вратата стои право в тревата, напомня ми сцена от някакъв стар детски филм. Вики я отваря и първа излиза в коридора на бордея, а аз я следвам.

Тихо и тъжно.

Посетителите не могат да се виждат едни други. Спокойно могат да се лекуват и зайчето, и лисицата.

— Време ми е — казва Вики. — Сега ще се задейства таймерът ми.

Кимвам. Как да не я разбере човек, таймерът е нещо свято.

— Благодаря.

— За какво?

— За падналата звезда.

Струва ми се, че тя иска да каже нещо. Но изглежда наистина времето ѝ е било на привършване.

Вики се разтваря във въздуха.

— Довиждане — прошепвам аз. Слизам по стълбата. В хола клечи вече друг охранител, намигам му и без да чакам отговор поемам към изхода.

— Стрелец!

Обръщам се.

На горната площадка стои Мадам, леко облегната на парапета.

— Струва ми се, че не биваше да идвате при нас, младежо.

— Може би — съгласявам се аз. — Но просто така се получи.

Мадам въздъхва и ми обръща гръб. Нека.

Днес не ми трябва „Дийп-разводач“. Още помня маршрута на вчерашното си бягство, а изходът от „Лабиринта“ и входният портал са на пет минути пеша един от друг. Вървя по обичайно вечерните улици на Дийптаун и се оглеждам в очакване на засада.

Но от вчера до днес я хъсът на преследвачите се е уталожил, я са поолекнали кесиите им.

— Аз съм Стрелеца! — провиквам се аз на влизане в аленатa мъгла на портала. Всички се извръщат към мен и аз се смея и простирам ръце към пронизваната от мълнии арка. — Аз съм Стрелеца! Стрелеца! Стрелеца!

111

Днес се превъплътих в смъртта, а тя се превъплъти в мен.

Случва се понякога.

Изминавам нивата на „Лабиринта“, почти без да се крия, като избивам чудовищата и заобикалям другите геймъри. Геймърите също ме заобикалят.

Освен тези, които ми имат зъб от вчера, и тези, които отколе се смятат за герои.

Тях ги убивам.

И мен ме убиваха на два пъти. Първият път изгубвам цялото си оръжие и се връщам на старта на деветнайсетото, водното ниво. Така ме подреди цял отбор, към двайсет човека, нямам представа какви са тия сървъри на „Лабиринта“, дето успяват да координират действията на подобна тълпа.

Засягам се и ги избивам всичките. Един по един ги излавям в блатистите буренаци на градския язовир, гмурвам се и ги завличам под водата, където издържам доста повече от тях, понеже излизам от виртуалността. На последния — ако не греша, това беше Толик — му прерязвам гърлото с острото като бръснач листо на чуждопланетна блатна трева. Това е нещо ново в програмата на „Лабиринта“ — има възможност да се използват подръчни предмети.

После събирам снаряжението им и продължавам по-нататък.

На двайсет и четвъртото ниво — това е мостът, който отделя промишлените от жилищните райони на Сумрачния Град, — ме настига Алекс.

Тъкмо приключвам преминаването през моста — процедура, изискваща по-скоро чувство за равновесие и здрави нерви, отколкото умение да се стреля. За щастие разполагам с начина, изпробван още на моста от конски косъм в Ал-Кабар.

Взривът изтрещява пред мен тъкмо когато скачам от

последната надвиснала над пропастта греда. На моста цъфва огнена яма, ударната вълна ме запокитва върху бетонния парапет.

Алекс стои в началото на нивото. Поглеждам през бинокъла, намерен в главното скривалище на двайсето ниво и вече мога да го разгледам подробно. Снаряжението на Алекс е възможно най-минималното — двуцевка, гранатомет и чифт аптечки.

— Стрелец! — крещи той и маха с ръка.

Все още има страшно много муниции, но Алекс не стреля. Аз също.

— Ще те изработя, пич! — крещи той. — Чуваш ли? Ти си труп!

Върви след мен от първо ниво — и почти се изхитря да ме догони. Дали и той не е дайвър? Още един претендент за Медала за Всепозволеност? Хващат ме нервите, излизам от дълбината, улавям Алекс в мрежата на прицела и изстрелвам една след друга три ракети.

Той успява да се отдръпне и взривовете изтрещяват зад гърба му, разкъсвайки на парчета някакъв нещастник, който тъкмо е влязъл в нивото. Обаче ушите на Алекс заглъхват, той клечи и тръска глава, прави опит да се изправи. Прицелвам се с гранатомета, после свалям оръжието.

Ядът е отминал.

— Живей бе, ламер! — изкрещявам аз, мятам гранатомета на гръб и напускам нивото. Ако Алекс не е дайвър, още дълго ще си остане на моста.

На трийсет и първо ниво с мен се залавят чудовищата. Тук са около двеста, като се започне от тъпите и немощни мутанти и се завърши с летящите, скачащи и заравящи се в земята и асфалта нечисти сили.

Около седем минути стоя в началото на нивото — във фоайето на небостъргача — и разстрелвам радостно приижащите изроди. Свършват патроните за уинчестъра и двуцевката, ракетите за гранатомета. Захвърлям използваното оръжие. Раняват ме на два пъти, налага се да използвам няколко аптечки.

Стъклото на фоайето се напуква, на него цъфва някаква полупрозрачна муцуна. Изродите продължават да приижат.

Свалям от рамото си плазмагъна и откривам огън. Имам много енергийни заряди, защото още не съм използвал най-мощното от достъпните ми засега оръжия.

Цялото ниво гори.

Сините камшици на изстрелите сриват етажите заедно с гадините и останалите геймъри. Изпепелявам целия квартал.

Изродите са вън от играта.

Вървя през руините.

Няколко атаки — вече доста по-вяли.

Излизам от нивото с празни ръце. Много, много неприятно ниво. Разбира се, чудовищата са доста по-тъпи от хората, колкото и да се напъват програмистите. Но за сметка на това качеството се компенсира с количество.

На трийсет и второ ниво ме убиват моментално. При входа стои някакъв пич с уинчестър и ме разстрелва от упор. Нямам муниции, опитвам се на бегом да стигна до врага и да го пречукам с бокса, но три последователни куршума ме лишават и от последните остатъци живот.

Започвам нивото отначало. Без броня и с един пистолет, както си му е редът.

От ярост ми притъмнява пред очите. Разстрелвам гаднярчето, като се приближавам се към него на зигзаг, то изпуска уинчестъра и се просва по гръб. Започвам да тряскам главата му в асфалта, като изтръгвам по процент живот при всеки удар. Той даже не се опитва да се съпротивлява, само радостно мърмори:

— Убих Стрелеца! Убих Стрелеца!

Вземам всичките му оръжия — за съжаление те са малко, и отминавам, оставяйки на чудовищата да довършат полуживия идиот.

За щастие това ниво — „търговската улица“, — е доста лесно. Глътка въздух за онези, които са преминали през месомелачката в предходното. Дълги редици от супермаркети и тесни магазинчета… ако не се забиеш прекалено навътре, няма особена опасност. Набавям си двуцевка, гранатомет, бронирана жилетка и малко муниции. И избягвайки сблъсъците, се промъквам към изхода.

Към Неудачника… проклет да е.

Когато проникваме на територията на Дисниленд (до празнично украсения портал се търкаля окървавена кукла и купчинка детски кости) неволно си помислям, че вече може и да са спасили Неудачника.

Това ще е голям майтап.

Но Неудачника е налице.

Дълго се оглеждам наоколо, за да запомня обстановката. При последното ми преминаване през „Лабиринта“ този лунапарк просто го нямаше. Трийсет и трето ниво си беше кофти, но съвсем стандартно.

Неудачника седи свит до разтопената тук-таме желязна

ограда на „Руските хълмове“… лично аз все пак предпочитам да ги наричам „Американски“. От едната страна го прикрива кокетната кабинка с механизмите за управление на атракцията, а от другата — стената, опасваща целия Дисниленд. Местенцето е удобно, невъзможно е да се доближиш незабелязано. И аз бих поседнал тук.

Но не чак за толкова време. Не за почти две денонощия.

Тръгвам към Неудачника — открито, с вдигнати празни ръце. Неудачника не реагира. Може би спи.

А може и да е мъртъв.

Неприятно нещо е смъртта във виртуалността. Виждал съм такъв труп… най-страшното беше, че той беше „жив“ — продължаваше да върви по улицата, блъскайки се в минувачите, потрепервайки, възпроизвеждайки последните конвулсии на злочестия си стопанин. Изключиха го ръчно, след двучасово проследяване на входния канал. Гадна работа е по улицата да върви мъртвец.

Но Неудачника трепва и надига глава.

— Привет! — извиквам. — Hello! Не стреляй! Don’t shoot!

Той не отговаря. Но и не се пресяга за пистолета в скута си.

— Дойдох да ти помогна! — Дочувам шум зад гърба си и се обръщам. Някакъв мъжага с плазмагън ме гледа шашардисано.

Заканвам му се с пръст и му кимвам да се разкара.

Не ми се налага да го агитирам. Разпознал е Стрелеца и не гори от желание да се състезава по точност.

— Хайде да си поговорим! — казвам аз, след като се доближавам до Неудачника. — Става ли? Аз съм твой приятел! Go steady!

Изглежда няма желание за нищо. Нито за сприятеляване, нито за стрелба.

Прикляквам до него, протягам ръка и внимателно му взимам пистолета. Неудачника не се съпротивлява.

— Разбираш ли ме? — почти изкрещявам аз. И Неудачника благоволява да отговори. Устните му се помръдват, и аз по-скоро отгатвам, отколкото чувам: „Да…“

Това вече е нещо. Сънародник.

— Отдавна ли си тук? — питам предпазливо. Интересно, дали вече не е изгубил представа за времето?

Кимване. Поне това го разбра.

— Пуснат ли е таймерът ти?

Никаква реакция.

Разтърсвам го за рамото, повтарям:

— Пуснал ли си таймера? Таймерът пуснат ли е?

Неудачника клати глава. А така. Най-лошият вариант.

Обръщам се — Гилермо със сигурност ме наблюдава, и крещя:

— Виждате ли? Той няма да излезе самичък! Проследете канала!

Но все пак не вярвам особено в успеха на това начинание. Значи ще се наложи да мъкна Неудачника до края на нивото и там да го кандърдисвам, да го принудя да натисне клавиша за изход.

Впрочем, в това няма нищо невъзможно.

— Сега ще станем и ще тръгнем — казвам му благо, сякаш е малко дете. Всъщност е напълно възможно Неудачника наистина да е дете, докопало се до жадуваната играчка в отсъствието на родителите си. И това се случва. — Можеш ли да вървиш?

Колебливо кимване.

— Нека да си починем. — Наясно съм, че дрънкам щуротии, Неудачника си почива вече повече от трийсет часа, но продължавам: — Ще си починем, ще хапнем и ще продължим нататък. Нищо страшно няма да се случи. Ще те водя с мен.

Смъквам шлема-маска, в това ниво въздухът е достатъчно чист, изваждам пакета с храна. Давам на Неудачника огромен сандвич и кутия лимонада. Виртуалната храна няма да помогне на тялото му, но ще му вдъхне фалшива бодрост в дълбината.

Отхапвам от сандвича си, дъвча, гледам Неудачника. Той просто си седи със сандвич в ръка. Да. Никак няма да е лесно.

Да бях дошъл денонощие по-рано…

— Похапни… — приканвам го аз. Протягам ръка, смъквам маската му. Гумата на респиратора е оставила червен овален отпечатък, а инак лицето му е приятно, хем обикновено, хем нестандартно. Светлокосо младо момче, само дето погледът му е уморен, угаснал. — Хайде! — окуражавам го аз.

Поднася сандвича към устата си, бавно започва да дъвче. А така, моето момче. Хапка за мама, хапка за тати, хапка за чичо дайвър. Дали наистина не е дете?

— Аз съм Стрелеца. А ти как се казваш? — питам аз. Неудачника не отговаря, прекалено е зает със сандвича. — На колко години си?

Последният въпрос си е сериозна обида. Във виртуалността всички са равни. Ако Неудачника има поне малко опит от живота в Дийптаун, той непременно ще отговори… при това не както и да е.

Но той мълчи.

Тежка работа ми се отвори.

Но и наградата е голяма. Не бих я разменил и за бленувания половин милион на „Лабиринта“. Медалът за Всепозволеност не се купува — дори един-единствен подобен случай веднага би го

обезценил.

— По-добре ли си? — питам Неудачника.

Той кимва.

— Чудесно. Сега се изправи.

Той послушно се изправя и аз му връщам пистолета. За трийсет и трето ниво това оръжие е чисто символично, още повече в неговите ръце. Но така Неудачника ще се почувства по-сигурен. Много ми се иска да вярвам в това.

— А сега да тръгваме — казвам. — Спокойно, уверено…

Аз съм идиот.

Забравям за демона хващач, окопал се зад ъгъла. Забравям как Гилермо ми го показа. Вървя покрай оградата на атракцията сякаш марширувам на парад.

И демонът радостно ме сграбчва с дългата си като маркуч ръка и ме понася нагоре. Той прилича на обрасъл с пипала пън… баобабов, вероятно. Точно по средата му зее зъбата уста, а израстващата от дънера сръчна седмопръста лапа сега ме върти във въздуха и ме мачка, за да ме превърне в топче месо за една хапка.

Пистолетът на Неудачника шепти „па-па-па“, изпразвайки пълнителя в чудовището. Докато се кандилкам във въздуха, успява да ме учуди странната му стойка — наклонено тяло, изпънати рамене, пистолет в изпруженатa лява ръка.

С това оръжие не се убива демон.

Но лапата изведнъж спира да троши ребрата ми, разхлабва хватка и аз падам от височина три метра право в лакомо отворената уста.

За щастие чудовището вече не може да дъвче и гълта. Измъквам се от вонящата дупка, като правя всичко възможно да не поглеждам към десетсантиметровите зъбчета. По тях има парчета от дреха. Не от моята.

Целият съм олигавен и слюнката съска върху брониранатa жилетка. Скубя жълта, изсъхнала трева и се бърша. Отивам при Неудачника. Той отново е вял, отпуснат и полужив.

Външно…

— Благодаря — промърморвам аз. Допирам до ръката си аптечката, тя изщраква, инжектирайки лекарствата и се разпада. Здраво са ме смлели.

— Няма за какво — тихо, но ясно казва Неудачника. Всъщност, това име вече не му пасва чак толкова. Да очисти демон с пистолет!

Впрочем, на теория това може би е възможно. Създателите на „Лабиринта“ неведнъж са заявявали, че всяко едно от чудовищата може да бъде убито с пистолет или дори с бокс. На теория. Ако се

знае една-единствена за цялото тяло свръхуязвима точка.

Но аз не съм чувал за подобни подвизи.

Смъквам от рамото си винтовката и я подавам на Неудачника. Той меланхолично я поема.

А пък аз се въоръжавам с гранатомет. Само с четири заряда, но сега ще опитаме да си набавим още.

— Как се казваш?

Отговор няма.

Тогава си гледай работата. Оставаш си Неудачника.

„Дисниленд“ е направен великолепно. Не знам дали копира някакъв реален парк, или е осъществена фантазия на гейм-дизайнерите. Но изродите, които се возят на виенското колело и се замерват с огнени клъбца като със снежни топки, със сигурност са рожби на нечие болно въображение. Гледката е толкова завладяваща, че зяпам две-три минути, преди да изстрелям една ракета право в оста. Взрив — и колелото се сгромолясва. Отломките се разхвърчават на двайсет метра.

Поглеждам периферно Неудачника — дали ще оцени зрелището?

Нищо подобно…

— Да тръгваме — подхвърлям аз. Май започвам вече да свиквам с мълчаливия си спътник.

Преминаваме покрай водните атракции. В басейните вместо вода се плиска кръв. Някои от плъзгащите се по гладката алена повърхност катери са пълни със седящи скелети, другите са празни. По време на движение механизмите пискливо и гнусно скрибуцат — явно не са приспособени да функционират в подобна течна среда.

Отвратително.

А ето цяло котило мутанти — семейна двойка с трите си отрочета с роклички на цветенца, — което си е спретнало пикник. Пържат на газово котлонче парче от крак с кожена обувка. Похарчвам още една ракета.

Дори не понечват да се разбягат. Това не са бойни чудовища, те са създадени само за нагнетяване на кошмара.

Прищява ми се да намеря направилия тая гадост и да му размажа физиономията. И то не във виртуалността.

— Малко ни остана — казвам на Неудачника. — Добре се справяш.

Кимва, като че ли с лека благодарност. И защо дайвърите на „Лабиринта“ толкова са се туткали? Момчето се движи супер.

Заедно отбиваме атаката на цял рояк дребни летящи твари.

Неудачника стреля пестеливо и точно, кожестите криле са прекършват, телата тромаво падат и се пръскат.

— Да вървим — казвам аз.

Обаче при огромната бетонирана писта с бавно плъзгащите се шарени колички става засечка.

В една от количките се вози детенце. Малко тъмнокожо момченце. То бясно върти кормилото, за да се изплъзне на тройката мутанти, които със скърцащ смях го преследват из цялата писта. Единия път хлапенцето минава край оградата и ни хвърля обезумял от страх поглед.

Неудачника вдига винтовката си.

— Това не е играч — уморено обяснявам аз. — Част от програма е. Бонус. Спасяваш детето, завеждаш го на сигурно място, там намираш някакво оръжие или броня. Да вървим, няма смисъл да губим време.

Но Неудачника май тотално е изгубил връзка с реалността. Започва да стреля. Три изстрела — по един на мутант. Опитват да се защитят, замервайки ни с огнени топки, обаче Неудачника е по-бърз и по-точен.

В престрелката се включва изпълзял отнякъде исполински паяк и ни засипва с откоси от срасналата се с мутрата му картечница. Налага се и аз да се намеся. Две ракети под опашката на котката… по-точно под мандибулите на паяка. Настава тишина, ако не се брои плачът на малкия, който е слязъл от количката и клечи до нея.

— Да тръгваме — решавам аз. Сега вече е задължително да заведем детето в скривалището, за да си приберем честно заработените муниции.

Прехвърляме се през разкъсаната от картечния огън ограда, отиваме при момченцето. Леко изоставам и подритвам с крак останките на паяка, за да преценя дали картечницата му може да се приспособи за ръчна стрелба.

Слуз, хитин и парчета желязо. Нищо, което да върши работа.

Неудачника идва при мен, грижливо понесъл на ръце детето. И аз неволно се изпълвам със симпатия към него. Глупак е, изключил е таймера си и се е изгубил в дълбината, но все пак не е лош човек.

— Къде са родителите ти? — питам момченцето с надеждата, че програмката не е много сложна и няма да си губим времето да го придумваме и да го коткаме. Момченцето мълчаливо сочи към разположената недалеч сграда. Е, слава богу…

Вървим към сградата, държа гранатомета и съм готов за стрелба, тъй като Неудачника е небоеспособен.

Входната врата ме кара да застана нащрек. Полуоткъсната е

от пантите и скърца, макар че няма никакъв вятър. Зад нея е тъмнина. Отвътре дограмата на прозорците е покрита със син мъх.

— Там ли? — уточнявам аз. Момченцето кимва.

Понечвам да престъпя прага.

— Простете ми… — ясно прошепва малкият, — те казаха, че ще пуснат мама, ако аз…

В последния миг успявам да отскоча назад и огнената струя префучава покрай мен. Вътре в сградата нещо тромаво шава и тежко се търкаля по пода. Подхвърлям в отвора последната си граната.

Но след взрива звуците само се усилват. Хлапето реве, прави опити да се изтръгне от ръцете на Неудачника. Той пък се опитва да го задържи, но малкият го одраска по лицето, изплъзва се и хуква през вратата.

— Маменце! — чува се тънкия му вик. После нещо звучно измляска и настъпва тишина.

— Е, поразходихме се… — казвам аз, хващам Неудачника за рамото и се опитвам да го отдалеча от сградата. Той изглежда е готов да се хвърли след момченцето, право в гостоприемната паст на неизвестното чудовище.

— Защо? — шепне Неудачника и се извръща към мен. — Защо той постъпи така?

Да му разясня логиката на създателите на Лабиринта е безполезно. Той очевидно приема случващото се напълно сериозно.

— Принудили са момченцето да примамва минувачите в капана — казвам аз. — Заплашили са го, че ще убият майка му. И то се е подчинило.

Неудачника мълчи, сякаш обмисля думите ми. После пита:

— А то защо изтича вътре?

Ако не друго, моят човек поне се разприказва.

— Изплашил се е за майка си.

— Трябва да им помогнем — казва Неудачника и хваща винтовката си по-удобно. Явно е готов да се напъха и в пъкъла.

— Те вече са мъртви! — извиквам аз. — Загинали са, повярвай ми!

Той ми вярва и отпуска оръжието. Слава богу, че поне не настоява да си отмъсти за нещастното детенце.

Продължаваме нататък.

Аз имам празен гранатомет, а Неудачника — винтовка с десет патрона. Няма що, добре сме въоръжени. Прекрасна разходка. А когато забелязвам с периферното си зрение, че на стотина метра от нас стои някакъв човек и ни наблюдава,

настроението ми напълно се скапва.

— Застреляй го — нареждам аз.

Неудачника се обръща към мен с недоумение.

— Защо?

Правилно. Ако той вярва в случващото се, няма да започне да стреля по хора. Голям симпатяга.

— Дай ми оръжието! — заповядвам аз, като се вглеждам в непознатия. Дали не е Алекс? Ех, защо го няма сега бинокъла ми…

— Няма да го дам! — твърдо отговаря Неудачника и крие оръжието зад гърба си.

Дори не ми се спори. Стоя и гледам натрапника. Той също ни изучава с поглед, после прави крачка и изчезва зад ъгъла на сградата.

Май не беше Алекс.

— Да тръгваме, мъко моя… — казвам.

След половин час положението ни малко се подобрява. Яркочервените облаци в небето се разпръскват и оголват свирепото южно слънце. Почти сме стигнали изхода от Дисниленд, Неудачника се е изхитрил да отблъсне нападението на две паякоподобни чудовища, аз съм намерил заряди за гранатомета и плазмагън с една енергийна клетка. Животът става по-весел.

Правим почивка в сянката на разрушена пицария.

Този път не ми се налага да уговарям Неудачника да хапне. Наблюдавам как съсредоточено дъвче последния сандвич. Не че имам нужда от храна, ламер, но можеше да предложиш да си го поделим…

— Защо искаше да убиеш онзи човек? — пита Неудачника.

Не се решавам да му кажа, че чуждото снаряжение би ни свършило добра работа.

— Той можеше да ни нападне.

— Не. Дик е добър.

— Дик?

— Да. Той се опита да ми помогне. Днес сутринта.

Мозъкът ми скърца от напъване.

Значи ни следи един от дайвърите на „Лабиринта“? Без да се меси, без да помага, но и без да пречи.

Всичко това е странно.

— Анатол също ли е добър? — опипвам плахо почвата аз.

Неудачника енергично клати глава. Но не се опитва да ми обясни какви са причините за неприязънта му към втория дайвър.

— А аз? — става ми интересно.

Неудачника спира да дъвче. Размишлява.

— Още не знам — обявява той заключението си. И с извинителен тон добавя: — По-скоро си добър.

Не си струва да прекъсвам завързалия се разговор. Предпазливо хващам Неудачника за ръката и казвам:

— Ти разбираш ли, че ни заобикаля виртуална реалност?

— Да.

Прекрасно! Това вече е наполовина свършена работа!

— Момче… как се казваш?

— Не мога да кажа — с очевидно съжаление признава Неудачника.

— Сигурен ли си?

— Не мога.

— Момче, ти си във виртуалността вече денонощие и половина. Това е много, страшно много. Тялото ти е изморено, нуждае се от почивка, храна, вода…

Надявам се гласът ми да звучи омайващо като на хипнотизатор…

— Трябва да изляза — съгласява се Неудачника.

— Ще ти помогна — обещавам отново аз. — Вече сме заедно. Но ако нещо се изпорти, ще е по-лесно да ти се помогне по друг начин.

Неудачника поглъща остатъка от сандвича и ме поглежда въпросително.

— Кажи адреса си в мрежата — моля го аз. — От „Лабиринта“ ще уведомят твоите провайдъри, те ще изпратят човек и той ще те изведе от дълбината ръчно. В това няма нищо срамно, заклевам се. На всеки се случва.

— Не, това е невъзможно.

— Чуй ме… ако толкова се притесняваш от случилото се или те е страх… аз сам ще дойда при тебе. Където и да си. Аз съм частно лице. Изобщо не ми пука за „Лабиринта“. Просто искам да разреша проблема ти. Вярваш ли ми?

— Вярвам ти.

— Тогава казвай адреса… — за миг ми се струва, че съм победил. Наистина съм готов да изскоча от дълбината, да купя самолетен билет и да потегля към дома на Неудачника. Ако ще на Сахалин или до Магадан.

— Не.

От яд удрям с юмрук по стената и наранявам кокалчетата на пръстите си. И командвам:

— Тогава ставай!

Изходът от „Дисниленд“ се намира във вътрешността на огледален лабиринт. Лабиринт в „Лабиринта“… завива ми се свят, когато си представям тази матрьошка от виртуални

пространства.

— Значи така… — казвам аз на минаване покрай превърналото се в каменна статуя мустакато старче, стиснало с гранитни пръсти тесте рекламни листовки. Старчето наскърбено наблюдава излизащите от нивото геймъри. — Аз тръгвам пред теб. А ти се движиш плътно зад мен, ясно? И гледай пръв да забележиш врага. Имаш зорко око.

— Добре — казва Неудачника.

Влизаме в огледалния лабиринт. Отначало това е обикновен коридор с огледала по стените. После започва да се разклонява, да се редува с колони, и аз съвсем изгубвам ориентация. Наоколо има десетки двойки дайвъри и Неудачници. Светът се раздробява, върти, плува.

Дяволска работа.

В истинските огледални лабиринти, по които толкова си падат режисьорите на евтини фантастични кино приказки, нещата изобщо не стоят така. Няма начин да объркаш реалността с илюзията, колкото и да се стараят режисьорите.

Тук няма разлика.

Замислям се дали да не изляза от дълбината. Всъщност от това не би имало особена полза. Подробната илюзия ще се смени със схематична и това е всичко.

— Внимавай, Неудачник! — предупреждавам аз, като машинално го наричам с измисления от Гилермо прякор. Неудачника не възразява.

Бродим двайсетина минути из огледалния лабиринт и накрая излизаме в голяма зала.

Също огледална. Тринайсетостенна призма.

Покрай ръбовете на стените стоят компютри. Изходът!

А под тавана има балкончета и на всяко стои по двойка чудовища. Такива още не бях виждал — огромни изпъкнали очи, дълги ръце, стиснали здраво винтовки, люспести тела. В останалото са съвсем човекоподобни.

— Назад! — крясвам аз. И Неудачника сякаш трепва в стремежа си да отскочи назад, в огледалния проход. Обаче в този момент чудовищата започват да стрелят.

Куршумите се врязват в огледалния под и в тялото ми се забиват остри игли. Стрелям наслуки в едно от балкончетата, наясно съм, че само едното е истинско, а всички останали са отражения.

Огнен ураган, огледалната зала се забулва от дим.

Гърмят изстрели. Раняват ме в дясната ръка, аз се сгърчвам от болка, прехвърлям тежката тръба на гранатомета на лявото си рамо. Няма време дори за изход от виртуалността.

И Неудачника се втурва обратно в залата.

Стоим рамо до рамо, стреляме в проклетите огледала и те се пръскат с подигравателен звън. Раняват ме още веднъж, аз изкрещявам, но продължавам да стрелям.

И последната граната не намира целта, аз хвърлям гранатомета по едно от трите оцелели балкончета и улучвам — стъкло!… после сграбчвам плазмагъна и правя труден избор между двете последни цели.

Погрешен избор.

Синият огнен бич халосва помътняващо огледало.

Енергийната клетка е празна.

Едното чудовище е мъртво, може би засегнато от енергийния разряд или пък съсечено от отломките на огледалото. Но второто продължава да стреля. Винтовката му е насочена към мен, то натиска спусъка.

Неудачника ме закрива с тялото си.

Той поема целия откос и се свлича. Чудовището презарежда винтовката — ловко, сръчно… а аз стоя вцепенен, неспособен да осъзная случилото се.

И няма как да отвърна, нямам с какво да стрелям.

Изстрелът гръмва ниско над самото ми рамо, оглушава ме. На балкончето лумва огнено кълбо, изпепелява чудовището, изплисквайки на всички страни гъвкави бичове на енергийните разряди в опит да намери още някоя цел.

„BFG-9000“.

Оръжието, с което така и не успях да се снабдя по време на препускането из нивата.

Дори не поглеждам кой е стрелял. Навеждам се над Неудачника.

Лицето му е кървава маска, гърдите са разорани от куршумите, но той все още е жив — петте прощални секунди, подарени от играта…

— Отражението… — шепне той.

С длан избърсвам кръвта от лицето му и се изправям.

Зад мен стои едър мъж с пълен брониран екип, окичен с оръжия като новогодишна елха. Лицето му е студено и спокойно, дихателният филтър е смъкнат под брадичката.

— Трудно се убива гвардейският ескорт на Принца на Пришълците — казва той. Гласът е тих, но под сдържаността се усещат бушуващи емоции.

— Ти си дайвър… — прошепвам аз.

— Ти също.

Гигантът с броня не прилича на човека, който ни следеше.

— Анатол?

Той кимва и аз си спомням за правилата на учтивостта от кодекса на дайвърите.

— Леонид — представям се аз.

Дайвърът на „Лабиринта“ кимва и мята „BFG-9000“ на рамото си. Вероятно сме се срещали на някоя сбирка. Просто е бил в друго тяло — както и аз, всъщност. Анатол се доближава до трупа на Неудачника, поглежда го в лицето и кимва.

— Както винаги.

Той лекичко подритва Неудачника с крак, сякаш за да се убеди, че той наистина е мъртъв.

И тогава аз го удрям по лицето. Удрям го толкова силно, че Анатол отлита към стената.

1000

Разтървава ни Дик, вторият дайвър на „Лабиринта“, този, когото Неудачника нарече добър човек.

Бием се около пет минути, не до смърт, а просто за да излеем яростта и омразата си. Дик провира между преплетените ни тела цевта на своя „BGF-9000“ и тихо казва:

— Още три удара — и стрелям.

Анатол извърта очи към него, отдръпва се и отсечено ме удря в ребрата. Поемам си дъх и го ритвам в слабините. Сега е негов ред да се превие от болка.

Дик невъзмутимо чака трети удар. Но ние стоим в стойка мирно.

— Добре — решава Дик и навежда оръжието си. Говори на руски, много чисто и почти без акцент. — Д-дайвъри… ваш'та мама.

— Тоя смахнат ламер… — изсъсква Анатол. — Тоя смотаняк…

— Успокой топката — съветва го Дик. — Добре се движеше, наблюдавах го. Не винаги честно, но винаги добре.

Дик е сравнително нисък, слаб, гъвкав. Но в тази двойка той е главният. Анатол млъква и започва да бърше кръвта от лицето си.

Аз правя същото.

— Ти игра добре — казва Дик. — Но нещата не са толкова прости.

— Това го разбрах — съгласявам се аз и отмествам поглед от Неудачника. — Какво става всъщност?

— Обясни му, Ан — подмята Дик и сяда върху опушения, натрошен огледален под.

Анатол се мръщи, сякаш са му наредили да изяде шепа

пиявици. Но се подчинява.

— Ти какво, чудако, да не мислеше, че ние тук се будалкаме? — пита ме той.

— Ти знаеш по-добре — озъбвам му се аз.

— Ние непрекъснато се опитваме да го изведем! — крясва ми Анатол. — Аз го водих седем пъти! Дик — осем! Разбираш ли, пън такъв! Ние познаваме всяко ъгълче тук. Надушваме, когато нещо се променя! Разбираш ли?

Започвам да разбирам.

— Гилермо каза ли ти, че се опитваме да измъкнем човека? — отегчено пита Дик.

— Да… — казвам аз и подсмърквам с разбития си нос.

— Прекрасно! — живва Дик. — Тогава за чий… — той преглътва псувнята и уморено маха с ръка.

— Той какъв ти се пада? — начумерено пита Анатол.

— Кой?

— Неудачника! — крещи Анатол. Очевидно възнамерява да ритне останките в подкрепа на думите си, но се спира навреме. — Сват, брат? Какъв ти се пада? Ти какво, мангизи ли нямаш, та си тръгнал да вършиш нашата работа?

— То си личи как я вършите!

— Анатол ти зададе добър въпрос — отбелязва Дик. — Какъв ти е той?

— Никакъв.

— Момче, ако знаеш адреса на Неудачника, по-добре го измъкни оттук ръчно.

— Не знам адреса му — казвам. — Вярваш ли ми? Той е просто клиент. Наеха ме да го спася.

— Кой те нае?

— И това не знам. Поръчителят нямаше лице.

Следя каква ще е реакцията им, но такава няма. Възприели са фразата ми за Човека Без Лице като метафора.

— Става все по-зле — казва Дик.

— Лошо — механично го поправя Анатол. — Става все по-лошо.

— Благодаря. — Дик ме поглежда накриво. — Как се казваш, мъжки?

— Леонид. Льоня.

Дик кимва.

— Ти ме познаваш под името Крейзи Тосър.

Примигвам. Крейзи Тосър е един от най-старите и уважавани дайвъри. Поостарял весел шишко… в такъв облик се явява на сбирките.

Ето къде Крейзи заработва насъщния си…

— Момчета, нямам намерение да ви вземам хляба — казвам аз. — Имам конкретна поръчка — да спася Неудачника. Не можех да откажа.

И двамата дайвъри веднага омекват. Изглежда вчерашната шумотевица и устремното изминаване на нивата на „Лабиринта“ им е внушавало някакви конкретни страхове.

— Ти си дуумър, нали? — пита Анатол. — Още от старите.

— Да.

— Ами… нормално се движеше… — казва Анатол, като се извръща. — Дочух някои неща. Дори и половината да са раздувка, все едно…

— Благодаря — казвам аз. Дори на чайниците им е приятно да чуят блага дума за себе си.

— Невъзможно е да бъде спасен Неудачника — казва Дик.

— Какво?! — стъписвам се аз.

— Невъзможно е.

— Дик е нашият фаталист — усмихва се Анатол. — Добре, седни. Ще ти обясня.

Разполагаме се около тялото на Неудачника и Анатол започва разказа си. Слушам, като се дистанцирам от детайлите и запомням основните факти.

Неудачника не казва името и адреса си.

Неудачника е великолепен стрелец… и при малко повече късмет би изминал „Лабиринта“ за денонощие, и би прибрал всичките награди.

Неудачника никога не стреля по геймъри.

— Какво-какво? — питам аз.

— Такова. Той не стреля по геймъри. Чудовищата ги избива като пилци — мърмори Анатол. — Направо е за завиждане. Но в хора нито веднъж не е стрелял. Когато го мъкнех втория път, точно затова се прецаках. Бях сигурен, че ще ми помогне…

— Той „плува“… — казвам. — Смята случващото се за реалност… не! Не, нали той самият ми каза, че това наоколо е виртуалността!

— Аха — съгласява се Анатол. — Не е загубил ориентация. Но човеколюбието му е фикс идея.

— Вярващ? — предполагам аз. — Пацифист?

Анатол само повдига рамене.

— Значи всеки път са го убивали геймъри?

— Убиваше го съдбата — включва се в разговора Дик. — Убиваха го геймъри, чудовища, срутен таван, рикошет, потъна в разтопен асфалт и падна от високо. Петнайсет пъти умира — и всеки път с различна смърт.

— Това е невъзможно — отбелязвам аз. — Освен ако той

самият не си го търси.

— Ако е самоубиец, то той е много-много хитър — не се съгласява Дик. — Всичко изглежда случайно. Само че станаха прекалено много тия случайности.

— Дик смята, че това е неговата карма — казва Анатол. — Заради нещо е заслужил такава съдба. И каквото и да правим, не е възможно да го измъкнем.

— Крейзи, това са глупости — казвам. Дик само се усмихва. — Момчета, наистина ли няма начин да се изключи геймъра принудително? Без да се знае адресът му?

Дайвърите на „Лабиринта“ се споглеждат.

— Не го усуквайте — моля ги аз. — Работата е сериозна.

— Имаше един начин — признава Дик. — Анатол го изпробва.

Поглеждам Анатол, очаквам разяснения.

— Тринайсетократната смърт — неохотно казва той. — Ако геймърът загине тринайсет пъти последователно с интервал, по-малък от пет минути, то програмата го изхвърля, без да му дава обяснения за причините. Това е бариера за абсолютните бездарници.

Все още не разбирам.

— Днес сутринта изпробвах тоя начин — казва Анатол. — Не го помъкнах през нивото. Просто застанах в началото му и се заех да убивам нашия човек. Тринайсет пъти поред. После го думнах още два пъти, реших, че съм сгрешил при броенето. И нищо!

— Спри! — крещи Дик и скача от мястото си. — Леонид, още една крачка — и ще те убия. Това е игра, разбираш ли?

Отдръпвам се от Анатол. Дик е прав, ставащото в „Лабиринта“, не бива да се мери с критериите на реалния живот или дори на Дийптаун. Това е дълбина в дълбината.

— Как се държа той? — питам.

— Обясних му всичко предварително! — Анатол също е настръхнал. — Да не мислиш, че ми беше много кеф? Всичко му обясних, стрелях с уинчестъра право в главата му. Мислех, че поне ще започне да се съпротивлява. А той отначало се опитваше да избяга, после просто седеше и чакаше!

Сега е ясно защо Неудачника има такова мнение за него.

— Леонид, това е игра — повтаря Дик. — За да преминеш седемнайсето ниво, трябва да бъде застреляно момченцето, което е завързано за вратата към тунела. Ти това направи ли го?

Направих го, разбира се… Просто не беше възможно да го развържа.

— Това беше само програма, Дик. Картинка и звуков файл. Тя ми пречеше да отида при жив човек.

— А колко души разстреля първия ден, за да си заработиш реномето? — крещи Анатол. — И не ми говори за честни двубои! Ти си дуумър от старата школа, ти си дайвър! Всичките персонажи на „Лабиринта“ нямат и половината от твоите възможности при един двубой! Ти можеш да изскочиш от дълбината и да не усещаш болката! Да стреляш като в стрелбище! Да преминеш по жица като въжеиграч!

Той замлъква, мръщи се.

— Онова в Ал-Кабар твоя работа ли е?

Кимвам.

— Красиво… — Анатол изпуска парата също толкова бързо, колкото се е разгорещил. — Общо взето нещата са такива, Леонид. Няма да ти пречим. Опитай. Но ни остави на мира. Ние си вършим нашата работа.

— И сега е наш ред — добавя Дик. — Ела след шест часа. Ако дотогава не измъкнем момчето, пак ти ще си на ред.

Не споря. Те са домакини, аз съм гост.

Изправям се и тръгвам към компютъра до стената.

— Ей, Леонид, знаеш ли защо не изби ескорта от гвардейци веднага?

Клатя глава в знак на отрицание.

— И програмите могат да мамят. Където и да стреляш, точен ще е последният изстрел.

Какво пък, благодаря за информацията… Докосвам клавиатурата, записвам се.

— След шест часа — казва след мен Дик. — Не по-рано!

1001

Този път в залата с колоните хората са по-малко. Все пак има към десет човека, които пият бира и явно чакат мен.

Подминавам ги.

— Стрелец!

Обръщам се. Две непознати момчета и дългокосо момиче се приближават към мен.

— Да, аз съм Стрелеца — съгласявам се.

— Кой си ти? — пита прегърбен очилатко. Мнозина си придават такава миролюбива външност, за да приспят бдителността на съперниците.

Разчистване на сметките със стрелба май няма да има. Е, добре. Вчера всички беснееха, но за денонощие страстите са се поохладили.

— Няма значение кой съм.

— Стрелец, какво се опитваш да направиш? — включва се в

разговора момичето. — Просто играеш, така ли?

— Не.

— Тогава какво искаш? През целия ден са те виждали на трийсет и трето ниво. Да не си заседнал там?

— Не.

Делегацията тъпче на място, после момъкът с очилата вдига ръце.

— Мир, Стрелец?

— Мир — отговарям с недоумение.

— Народа го е страх да минава през трийсет и трето ниво — пояснява той. — На трийсет и второ са се струпали към петдесет човека. Ако не гърмиш по геймърите, те също няма да те закачат, Стрелец. В противен случай се обявява голямата хайка. И то не само в Сумрачния Град.

— Добре — съгласявам се аз. — Само при едно условие обаче… в самото начало на нивото клечи въоръжен с пистолет хлапак. И него няма да го закачате.

Цайса и момичето се споглеждат.

— Разбрахме се, Стрелец.

Стискаме си ръцете.

— Да отидем в „BFG“? — предлага момичето.

Редно е сключеният договор да се полее с бира. А аз имам шест свободни часа. Кимвам. Остатъкът от делегацията се присъединява към нас и сплотената ни група се изнизва от залата с колоните. Оглеждам се — Алекс не е сред спътниците ми или пък се крие в друго тяло.

— Ако някой наруши уговорката и ме нападне…

— Това ще са твои и негови проблеми — потвърждава очилаткото.

— Прекрасно.

— Ти дуумър ли си, Стрелец?

— Да.

— Сигурно си играл още на „тройка“?

— На „двойка“.

— „Doom“? — с ирония пита очилаткото.

— Не, разбира се. „Волфенщайн“.

Следва шумен изблик на одобрение. Повечето само са слушали за най-примитивната от триизмерните игри.

— Между другото — казва момичето, — скоро се запознах с един пич, който влиза в Дийптаун с „тройка“.

— Какво?! — очилаткото е смаян.

— Каквото чу. Без шлем и костюм, на сухо. Разправяше, че е сержант на срочна служба. Работи някъде в тундрата, в станция за космически комуникации. Оборудването им било направо за

музея. Но имат връзка с „Интернет“, през някаква военна локална мрежа. Качил на „386-DX-40“ дийп-програмата, влязъл в Дийптаун през някакъв гейт и тръгнал да се шляе из града. Забелязах го заради отсечената походка — веднага си личеше, че модемът му е скапан.

— Блъфира — клати глава очилатото. — Не може да се влезе във виртуалността с „тройка“.

— Защо? Ако е с „копро“, няма проблем!

Започва се дълъг спор дали става да се влезе във виртуалността с „IBM-386“ и дали за това спомага математическият копроцесор — „копро“. Не се намесвам, слушам, въпреки че знам отговора.

Става.

Самият аз започнах с „тройка“. Също без шлем и костюм, като хипотетичното войниче, предприело най-необикновената самоотлъчка в историята.

Но такава информация не се споделя наляво и надясно.

Както си приказваме, стигаме до „BFG-9000“. Постройката е малко зловеща, издържана е в стила на „Лабиринта“ или по-точно на неговия предшественик, играта „Doom“. До масивната желязна врата стоят две чудовища с ливреи и аз инстинктивно правя рязко движение с рамо, за да грабна в ръце изхлузилата се вече несъществуваща винтовка. Най-смешното е, че още няколко човека правят същото като мен.

Играта „Лабиринт“ не прощава на никого.

Избълскваме чудовищата портиери и нахълтваме в ресторанта. Обстановката е до болка позната — това е последното ниво на играта „Doom-2“. Огромна зала, наполовина залята с блещукаща зелена течност, наполовина заета от каменна тераса с наредени на нея маси. На стената над зелената помия се мъдри муцуната на гнусен демон, от чието чело периодично изхвърчат въртящи се кубчета. Над терасата кубчетата се пукват, за да се пръкне поредния изрод, който ще броди броени секунди между масите, преди да се изпари. Никой не им обръща внимание — за разлика от играта тук те са безплътни и безопасни.

— Нивата бяха лесни — подхвърля едно хлапе от нашата група. Затрайвам си. Бих искал да го видя на това ниво, дори без виртуалност. Да погледам подвизите на младото поколение. Единици успяваха да изминат нивото честно, без да въвеждат кода за безсмъртие.

Сядаме до зелената помия, като събираме няколко маси. Пристига келнерът — също изрод, летящо алено кълбо с изпъкнали зъркели.

— Бира! — поръчва очилатото. — Маркова, за цялата компания! Аз плащам!

Чудовището отваря уста и аз инстинктивно се отдръпвам. Но от муцуната не изхвърчат огнедишащи черепи, а запотени халби бира.

Двама идиоти се изсмиват. Останалите се споглеждат с разбиране.

Каква е разликата между обикновения човек и дуумъра? Дуумърът първо наднича зад ъгъла и чак след това завива.

Дуумърът разпознава отдалеч себеподобните. Старите геймъри не се изненадват от реакцията ми.

Вдигаме халбите и се чукаме.

— За примирието! — провъзгласява очилатото. — Между Стрелеца и всички нас!

Бирата е гъста, тъмна, не е „Гинес“, а нещо със сходен вкус. И е много силна.

Интересно, каква е тая магия, с която собствениците на ресторанта са се изхитрили да направят така, че несъществуващата бира да въздейства като силна?

— Дамир — представя се очилатото.

— Стрелеца.

Дамир кимва, примирен с факта, че няма да сваля маската си. Не знам защо ми се струва, че тази му външност е пълна противоположност на реалния му облик. Сигурно е висок и як.

Обратната маскировка е нещо обичайно. Чел съм две-три психологически изследвания за дълбината, където се констатира, че този метод се използва в две трети от случаите.

— Защо не си се появявал преди в „Лабиринта“? — интересува се Дамир.

— Не ми е интересно — признавам си аз.

Демир приема фразата ми спокойно, а младежта започва да се мръщи.

— Случайно да си бил на московския турнир на дуумърите през деветдесет и седма? — интересува се отново Дамир.

— Не.

— Все едно, твоят стил ми е познат — решава Дамир. Седим, пием си бирата. Честно казано се радвам, че редовните геймъри на „Лабиринта“ ми предложиха примирие. Ако там ми налети цялата глутница, никакви дайвърски номера няма да ме спасят.

Междувременно залата живва. Отнякъде се появява мургав и дългокос младеж с китара. Смутено се усмихва, размахва ръка за поздрав, стъпва върху помията. Течността под краката му съска. Стига до малката бетонна площадка в центъра на зелената зона, където има стол, сяда на него и нехайно започва да настройва

китарата. И аз му махам с ръка, въпреки че няма начин да ме познае в облика на Стрелеца. Тази личност е легендарна в дълбината, не само е хакер от старата школа, но и бард. Отдавна не се бяхме засичали. Обикновено гастролира в „Трите прасенца“, където според слуховете даже има малък дял. Напълно е безразличен към „Лабиринта“ и отбиването му тук е рядък шанс. Той отмята коси от челото си и запява:

Влажно, сиво, каква красота,
Каква киша, каква мъгла!
Пък аз се усмихвам, бог знае защо
Като града съм — опиянен от мъгла…

Момичето потропва с длан по масата, отмервайки такта, бирата се лее като река. Запознавам се с цялата компания, като за всеки случай карам Вики да запомни лицата и имената. В суматохата един от симпатягите дълго стиска ръката ми и междувременно залепва на рамото ми най-обикновен маркер. Правя се на ударен. В израз на чувства на свой ред прегръщам хлапака и му прехвърлям маркера.

Ха сега ме проследявай, ламер.

Бродя сред мъглата сякаш съм в океан.
Може да съм лодка, може да съм кит
А може би просто нещо опулено,
Сред водорасли-дървета пълзи…

Веселбата е в своя разгар. Всички са доволни, включително и изобретателният ламер.

Не знам мелодията, нито я помня.
Забравил съм текста, пък и за какво ми е.
Ще се изпълня с тая гъста мъгла,
Стига да се побере във моята глава…

Лично аз вече съм пълен до козирката с алкохолна мъгла. Ставам, усмихвам се на геймърите.

— Време е да тръгвам.

Никой не пита защо, никой не ме убеждава да остана. Престоят в дълбината е скъпо удоволствие. Проправям си път между масичките, илюзорните кубчета над главата ми съскат и се пукат, изплювайки чудовища. Полагам усилие да не се

отдръпвам.

Имам още към пет свободни часа. Сега дайвърите на „Лабиринта“ се занимават с Неудачника. Не знам защо, но съм сигурен, че нищо няма да постигнат.

Свивам в пресечката, спирам се.

Дълбина, дълбина, не съм твой…

Първото, което направих, след като свалих шлема, беше да отворя хладилника. Извадих лимонада, салам, кофичка кисело мляко. Трябва да обядвам.

На екрана всичко е наред. Стрелеца стои, облегнат на стената, редките минувачи не му обръщат никакво внимание. Някакъв странен тип се мушва във входа на „Всякакви прищевки“

— Само не при Вики! — казах след него.

— Не разбрах, Льоня — обади се „Windows-Home“.

— Нищо — отговорих аз и отместих поглед. — Всичко е наред.

Изведнъж ми призля. Ами ако при Вики — онази, виртуалната, е отишъл някой? Представих си как попилявам несъществуващия бордей и се усмихнах.

Но въпреки това започнах да ям много по-бързо.

— Льоня — каза „Windows-Home“, — длъжна съм да направя ежемесечните подсещания.

— Давай! — промърморих.

— Трябва да се обадиш на родителите си — с укор произнесе Вики. — Мога да набера номера, но това ще изисква освобождаване на линията…

— Не.

Това не е хубаво, разбира се, но по-добре да им се обадя вечерта.

— Трябва да платиш сметките…

Да, и това не бива да се протака. Че ще ми изключат телефона в най-неподходящия момент…

— Благодаря.

— Трябва да почистиш апартамента.

Бързо се огледах. Да, не е зле да измия пода. И да избърша прахта. Да боядисам радиатора там, където е избила ръжда.

— Благодаря, Вики, разбрано.

— Освен това, за пореден път ти обръщам внимание, че равнището на поставените ми задачи не винаги отговаря на обема на оперативната ми памет…

— Млък.

Сложих длани върху клавиатурата, бутнах с лакът празната кофичка от кисело мляко на пода, за да не пречи.

deep

[Enter]

Отлепям се от стената и влизам през стъклените врати на бордея.

И Мадам излиза насреща ми.

— Днес сте подранили, Стрелец.

— Но пък се отбивам за малко.

Мадам се усмихва, протяга ръка, докосва бузата ми.

— Само не баламосвайте момичетата, Стрелец.

— Ще се опитам — отговарям аз с гласа на послушно дете.

Мадам кимва, без особена убеденост. Обръща се към охранителя:

— Отведи го до служебните помещения. При Вики.

— Благодаря! — казвам от сърце. Мадам уморено маха с ръка и тръгва към стълбите за втория етаж. А охранителя кимва към мъничката врата, до която стои.

Тръгвам след него, донякъде смутен.

Право в сърцето на бордея.

Чистичък коридор, зад прозорците е лято с гора, река и ярко слънце. Аха, пък Мадам нали ми разправяше, че при тях винаги било вечер. Всеки иска да почувства слънцето, това е положението.

В коридора са врата до врата, всичките са без табелки с номера или имена, обаче навсякъде има стикери с картинки. Котета, кутрета, мишлета, зайчета. Малко като в детска градина. Но от една от вратите изведнъж се подава полуоблечена блондинка, възкликва, изразително прикрива бюста си с ръце и се шмугва обратно.

Мъча се да вървя с каменна физиономия. Зад вратите, край които преминавам, долита едва доловим шум. Знам, че ако се обърна, ще видя десетина надничащи в коридора любопитни лица.

Затова хич не се обръщам.

Охранителят спира до вратата, на която е сложена снимка на умислено черно котенце. Почуква.

— Да? — чува се в отговор и аз трепвам, защото гласът ми е познат.

— Посетител — казва гардът.

— Нека влезе.

Охранителят леко ме потупва по рамото и се отдалечава. От полуотворените врати шепнешком го питат нещо, но той запазва мълчание.

Влизам, съпроводен от присмехулния поглед на котето.

Стаята е като на планинска хижа. Прозорецът е широко отворен, отвън полъхва студен вятър. Шуми река. Вики седи пред

прозореца на обикновен дървен стол и се оглежда в малко огледалце. До нея, върху грубо скована маса, стои комплект модерна козметика.

— Привет — подхвърля тя. — Почакай ме мъничко, става ли?

Кимвам и се оглеждам. На стената висят акварели, не са ми познати, почти на всичките има планини, мъгли, борови гори. На пръв поглед изглеждат еднообразни като кич, изложен за ежеседмична разпродажба. Но когато се вглеждам по-внимателно, кимвам с одобрение. Това не са щампи, рисувани от обиграна ръка, а просто цикъл.

— Как би ги нарекъл? — пита Вики, без да се обръща. Лесно й е, има си огледалце.

— Нямам представа — признавам си аз. — Винаги съм имал проблем с измислянето на имена. Ами, например…

Преминавам покрай стената, като предпазливо докосвам рамките. Планини или една една-единствена планина, но в различни ракурси, пълзящи филизи от гъста мъгла, впили се в стръмните склонове борови гори. Утринен хлад и сух втечнен въздух. Звъняща струя на поточе, шепот на вятър — сякаш картината е способна да предава звука.

— Лабиринт — казвам. — Лабиринт на отраженията.

Вики черви устните си. Замислено се съгласява:

— Може… важното е, че е неразбираемо. С такива имена са по-продаваеми.

— Това твои картини ли са?

Последните дни мисълта ми е адски бавна.

— Да. Това не ми подхожда, така ли?

— Подхожда ти. Но аз мислех, че просто си ги подбрала с вкус.

— Ама и мъжете станаха едни… — Вики най-накрая става. Носи бяла ленена рокля до коленете, сандали, сребърен медальон на верижка. — Това ли е комплиментът за първа среща?

— За втора — опитвам се да отвърна на шегата с шега.

— Не, за първа. Сутринта се видяхме по работа.

— Тогава започвам с комплиментите — мърморя аз. — Ти си умна, красива, талантлива…

— Добави — прецизна — Вики стяга косите си с бяла лента.

— Не, по-добре да добавя — щедра. Да се продават такива картини е подвиг.

— Нищо работа е — с лекота се изплъзва Вики. — Продавам реалните оригинали. А тези оставям за себе си. Те са по-добри.

Вики не забелязва каква грешка е допуснала. Това безумно ме радва. Бързам да попитам:

— В какво са по-добри?

— Те звучат.

Значи такава била работата. Шумът на вятъра и плискането на водата, долитащи от картините, не са слухова измама.

— Ражда се ново изкуство — казвам аз.

— То се е родило отдавна. При това не само едно. Просто засега не сме наясно, че става дума за изкуство. Когато пещерният човек е рисувал елени по стените, това също не е било признато веднага за творчество.

— Ако е така, то целият Дийптаун е произведение на изкуството.

— Разбира се. Не целият, но тук-таме — несъмнено. Ела тук.

Вики безцеремонно ме хваща за ръката и ме повлича към прозореца.

— Виж.

Ето какво било. Вики е рисувала от натура… Само че дали в природата съществуват такива гори?

Най-високият връх в центъра — със сигурност не. Той се издига на около десет километра в небето и се изскубва от планинската верига като горд бунтар. Край него се кълбят облаци, безсилни да го захлупят със своята шапка. Планината сякаш е нарязана на слоеве — тъмната горска зеленина, резедавата ивица на алпийските ливади, снежния пръстен и сивия, мъртъв гранит на върха.

Между нашата хижа — а тя също е кацнала доста нависоко — и върха гигант се е разпростряло езеро. Не от най-големите, но идеално кръгло, бих казал — нарисувано, ако не беше толкова живо. Водата е тъмносиня, тежка, на ръба на вледеняването.

Аз мълча.

— Не се ли страхуваш, че това е марков реквизит за капризни клиенти? — пита Вики.

— Как пък не. Изтрябвал им е.

Гледаме планините.

— Дълго ли ги рисува? — питам тихичко аз.

— Две години — безгрижно казва Вики.

Кимвам. Това си заслужава да изгубиш и повече време. Не са щампованите красиви пейзажчета, които се продават на всеки ъгъл. Струва ми се, че дори да взема много силен бинокъл, няма да ми се наложи да мислено да дорисувам каквото и да било. Картината е направена цялостно — в нея има всичко.

— Много ми се иска да се спусна там — казва Вики, като гледа езерото.

Мълчаливо кимвам в знак на съгласие.

— Страшничко е. Пътят е доста труден — казва с въздишка Вики. — Ако се завърже вече за прозореца, лесно ще достигнем

до пътечката. Но на северния склон преди половин година имаше свличане. Пътечката със сигурност е затрупана.

Обръщам се към нея и я поглеждам в очите.

Не, тя не лъже и не се шегува.

— Искаш да кажеш, че всичко това е живо? — питам аз. — Мога да отида там, така ли? Да изкача върха, да се изкъпя в езерото?

— Водата е ледена, ще изстинеш.

— И всичко това живее? Пада сняг, спускат се лавини, разразяват се бури?

Вики кимва.

— За да се поддържа такова пространство, е нужен отделен сървър.

— Два сървъра. Единият е изцяло зает, а другият поддържа и заведението.

Поемам глътка студен въздух. Питам:

— Така… и защо работиш тук? Всяка фирма ще те вземе за пространствен дизайнер, стига да им позволиш да погледнат през това прозорче!

— Имам си причини — казва Вики, като леко повишава тон, и аз разбирам — въпросът е неуместен.

Свобода за всеки и във всичко.

Може би й харесва да бъде виртуална проститутка?

— Благодаря — казвам аз.

Вики са намръщва с недоумение.

— Благодаря ти, че ми позволи да видя всичко това — обяснявам аз. — Нали не пускаш всеки тук?

— Не всеки. А ти ще ми покажеш ли картините си? — с усмивка пита Вики. Трепвам. — Ти каза, че не умееш да измисляш имена. Значи си се занимавал с това.

А така. И аз съм се издънил. И също като Вики не съм забелязал грешката си.

— Отдавна съм спрял да рисувам — признавам си аз. — Така се получи. Може и да е за добро, все едно не съм способен да постигна нещо подобно.

Вики дори не се опитва да ме опровергае от учтивост. Тя добре знае цената си.

— Знаеш ли, исках да те поканя на ресторант — казвам аз. — Ако се съгласиш…

— Не.

Чувствам се като нищожество. Не знам защо, но бях сигурен, че Вики ще се съгласи, че ще й харесат „Трите прасенца“, че ще постоим над планинската река — нищо че не аз съм създавал онзи пейзаж, но аз го обичам…

— Разбирам — казвам аз.

— Не, не разбираш. Работата не е в клиентите, в момента е затишие, а момичетата ще ме сменят. Аз съм тази, която те кани. В нашето ресторантче.

Нищо не разбирам, но се съгласявам. Вики ме оглежда взискателно, оправя яката на ризата ми.

— Става — решава тя. — Да тръгваме.

— Далече ли е?

Вики само се усмихва, грабва от масата някаква велурена чантичка. Излизаме в коридора и аз забелязвам, че вратите вече не прискърцват любопитно.

— Хайде, хайде…

Вървим, благонравно хванати за ръце като възпитани деца на разходка. Коридорът свършва с виеща се стълба, ние се изкачваме по нея. Изброявам седем извивки, преди на пътя ни да се изпречат тежки кадифени пердета. За миг ми минава през ума, че пространството тук е изкривено, и ние ще се озовем в хола на първия етаж.

— Нищо да не те учудва — казва Вики и пристъпва напред.

Следвам я с пълната убеденост, че мога да изпълня тази нейна молба.

Излизаме на морски бряг.

Залезът обагря небето в оранжево и златисто. Морето диша уморено, милва брега. Пясъкът под краката ни е черен. Целият плаж е черен като антрацит. Знам, че има такива плажове. Никога не съм предполагал, че е толкова красиво.

На брега има чадъри, а на белите маси под тях са насядали хора. Всичките са живи, а не програмни отливки, веднага го усещам. Повечето са момичета, само на масичката, която е най-близо до морето, седят двама мускулести младежи. Освен това на дългия бар плот се е настанил кльощав образ по боксерки.

— Това е зоната ни за отдих и развлечения — прошепва Вики. — Да вървим.

Сядаме на една свободна маса, Вики се навежда към мен:

— Тук сме на самообслужване. Отиди на бара да ми вземеш шампанско.

Вървя и краката ми затъват в пясъка. Трима мъже и двайсет жени ме наблюдават. Всичко изглежда до немай-къде странно — сякаш през крайбрежието е преминал чудовищен тайфун и е отнесъл хотелите и къщите, но е пощадил част от ресторантчето на открито. Впечатлението се подсилва от забулената с щори врата, през която сме влезли — тя се извисява самотно насред черния пясък.

— Привет! — казва ми образът на бара и бързо ми тика ръка.

Машинално стискам дланта му.

— Вики обича сухо шампанско — казва момъкът. — Само да не е френско, вземи „Абрау Дюрсо“, то е някъде вляво под бар плота… За първи път ли си на това място? Не съм те виждал преди. Днес е свободен ден и всички девойки са се събрали тук. Сега ще те обсъждат надълго и нашироко.

Той бърбори с енергията на Робинзон, срещнал своя Петкан. Има извънредно подвижно лице, в устата му липсват няколко зъба.

— А ти ми харесваш — казва момъкът и се почесва по лющещия се от загара корем. — Мамка му, наистина ми харесваш! Хи-хи! Изплаши ли се? Не, аз не работя тук, тоест работя, но не това. Гледай да не те харесат ония двамата там, при водата!

Вече ми се вие свят. Изцеждам жалка усмивка, минавам зад бар плота, изваждам от малка кофа с лед шампанското, вземам две високи чаши.

— Глей, вчера се препекох! — възкликва в това време момъкът и откъсва дълъг пласт олющена кожа. — Обзаложихме се с момичетата, че ще изгоря, те не ми вярваха. Идват на сутринта и какво да видят — наистина съм изгорял.

Той пъха под носа ми тленните останки на своята кожа.

— Супер, нали? Цяла нощ бачках, правих симулация на загар. Трябва да го пласирам някъде, ще се разграбва като топъл хляб право от ръцете ми! Обаче тях не си ги давам!

Припяно кимвам и се измъквам с трофеите си. Вики ме чака и се превива от смях.

— Кой е тоя? — питам аз и се отпускам на стола. Тихият шум на вълните ми се струва небивала благодат.

Вики продължава да се смее, после прави сериозна физиономия.

— Това е нашият програмен гений, хакер и охранител, познавач на харда и софта. Наричай го компютърния Маг. Или просто Мага. Той обича това. Само не му викай Зуко.

— Зуко ли?

— Да. Той обича разтворимите напитки „Сприм“, „Зуко“ и цялата останала химия. Момичетата му лепнаха тоя прякор и той много се засяга.

— А защо е толкова… странен? — питам аз предпазливо.

— Не знам. Може би за да сплаши нашите гейове, а може и по природа да си е такъв.

Поглеждам периферно младежите при брега. Те също ме разглеждат и обсъждат нещо. После единият леко пляска другия по устните и онзи обидено се извръща.

Призлява ми. Но Вики не престава да се усмихва и аз я питам с престорено любопитство:

— За какво са ви младежи? Девойките не успяват винаги да насмогнат, що ли?

— Разбира се. Нали помниш небесносиния албум?

Помня. Дяволът ме дърпа за езика и аз се интересувам:

— Ами козичките, те къде пасат?

Засмиваме се и двамата едновременно, напрежението спада.

— Това е програма — признава си Вики. — Пробвахме се да слагаме тела на животни, но не можем да докараме адекватно поведение. Клиентите за тая услуга са малко, но за сметка на това имаме всичко. Всички видове фантазии.

Разливам шампанското по чашите, чукваме се.

— Става — казва Вики.

— Да, супер е — съгласявам се аз и оставям изпразнената чаша.

— Щом е „Абрау Дюрсо“, значи няма как да е лошо. Имах предвид теб, когато казах „става“. Чудех се как ще се държиш в такава компания.

— А какво толкова има? — произнасям аз с гласа на човек, който всеки ден се весели в компанията на проститутки и хомосексуалисти.

Вики размишлява.

— Не, ти още не мислиш така — казва тя. — Но нищо. Важното е, че се съгласяваш на думи. Значи ще се принудиш да повярваш в това наистина.

— Може ли? — Компютърния Маг стои до масата, някак невъзможно прегънат и направил умолителна гримаса. — Не говорите ли за мен? Не преча ли? Може ли да седна?

— Сядай… — обречено въздъхва Вики. Мага се пльосва на свободния стол, с фокуснически жест вади зад гърба си чаша и още една бутилка. Някакъв бананов ликьор.

— Благодаря, Викче! — казва той. — Вече си мислех, че ще тъна в самота! Искаш ли?

Вместо отговор Вики си налива още шампанско. Аз също се отказвам от ликьора. Мага го изплисква в чашата си.

— За запознанството! — казва той. — Аз съм Компютърния Маг!

— Аз съм Стрелеца — отговарям машинално.

— Оу! — Мага се отдръпва на стола си. — Не ме убивай! Нима си оня пич, дето от два дни тормози „Лабиринта“? Вики, моите поздравления, запознала си се с много як дуумър! Всички плачат от него! Той убива и убива, наляво и надясно!

— Вярно ли е? — пита Вики.

Кимвам.

— Никога не бих предположила — казва Вики.

— Трябваше и аз да те изненадам с нещо.

— Виж какво, Стрелец, не прави повече бели в „Лабиринта“! — възкликва Мага. — Че ще взема отпуска от Мадам, ще дойда там и ще помеля всичко. Общо взето съм кротък, но като ме хванат бесните — кошмар! Трябва трима да ме озаптяват, че двама са малко! Веднъж например…

— Маг — казва Вики. — Ние си говорим. Имаме сериозен разговор. Побъбри си с Тина или с Ленка.

Мага тъжно кимва.

— Ето, винаги става така… Тръгвам си, тръгвам си. Никой не ме обича…

— Знаеш, че много те обичам — казва Вики. — Но Тина е в депресия от вчера. Разсей я, ти го можеш това.

— Без проблем! — засиява Мага. Взема със себе си бутилката и с подскоци поема към масичката, на която пищна брюнетка съсредоточено пие водка.

Само поклащам глава.

— Тук си имаме собствен малък свят — казва Вики. — Достатъчно тих и спокоен. Между другото, тук всички момичета се появяват само в базисните си тела. Не в тези, които слагаме за клиентите.

— Значи това е основното ти тяло във виртуалността?

— Да.

Правя следващата крачка.

— И името също? Вики ли се казваш?

— В дълбината — да. Точно затова ти позволих да дойдеш, защото го позна.

Тя тъжно се усмихва.

— Отначало дори помислих, че си някакъв шпионин, хакер или дайвър, че си разкрил моята самоличност…

Сърцето ми започва да бие бясно.

— А сега вече не мислиш така?

Вики повдига рамене:

— Кой знае? Но ти ми харесваш. Иска ми се всичко да е съвпаднало от само себе си. Изненадващо и красиво.

Не успявам да отговоря, щорите на вратата се разтварят, за миг се показва личицето на някаква девойка:

— Наташа, Тина, хайде идвайте. Зеления и жълтия албум.

Пищната девойка, при която вече се е настанил Мага, мята бутилка към вратата. Вики се надига:

— Елис! — тихо, но ясно произнася тя. — Смени Тинка!

Едно момиче на съседната маса кимва, но Тина вдига ръцете

си в знак на протест:

— Аз съм наред, Вики.

Тя говори през програма-преводач, но даже и така се долавят нотки на умора и яд.

— Ще поработя като малолетна. Всичко е наред. Вчера Каскетчо ме изкара от нерви.

Един от гейовете става, минава бързо между масите. Прегръща Тина през раменете, шепне ѝ нещо, кара я да седне обратно. Въпросително поглежда Вики.

— Добре, Анджей — съгласява се тя. — Благодаря.

Геят и едно от момичетата излизат през вратата. Вики сяда, изпива шампанското на екс. И неочаквано казва със свистящ шепот:

— Пръчове. Всички вие, мъжете, сте пръчове.

— Кой е тоя Каскетчо? — питам.

— Клиент. Постоянен. Обикновено с него работя аз, но вчера… бях заета.

— С мен?

— Да — сурово казва Вики. — Момичетата не трябва да работят с него, после не са на себе си.

— А какво иска?

— Червения албум.

Спомням си предишната вечер.

— Не помня такъв.

— Това е притурка към черния албум. Не я показват на всеки — Вики става. — По дяволите, Льоня, извинявай…

И аз се надигам.

— Ти искаше да ме поканиш някъде?

— Да.

— Ами кани ме, де!

В хола се озъртам в очакване да видя Мадам, но тя така и не се появява. Хващам такси, и давам адреса — „Трите прасенца“… Вики постепенно се успокоява. Иска ми се да я поразпитам за червения албум и Каскетчо, но си трая.

Не бива. Поне засега.

— Ето че ти показах как живеем — казва Вики. — Интересно ли е?

— Нищо особено — казвам. — Нормално.

— Нищо особено… — Вики вади от чантичката си цигари, щрака със запалката. — Нормално…

Не ми харесва, когато момичетата пушат. Дори във виртуалността.

— Вики, а ти какво очакваше? Да вия: „леле, какъв ужас“? Не съм лицемер. Да съм във възторг? И за това не намирам причини.

Тя леко докосва ръката ми.

— Извинявай, Льоня. Малко съм разстроена заради момичетата. Разбираш ли, ти си случаен клиент. Измъкваш се от преследвачи, отбиваш се набързо в бардака, изкрейзваш по снимката ми… Извинявай. Нямаш нищо общо.

Стигаме до „Трите прасенца“. По това време има малко хора. Във виртуалността няма часове пик — поясното време е заличило това понятие. Но от време на време има случайни приливи и отливи. Ето сега, например, залата е претъпкана.

Пробиваме си път до бара и аз изкрещявам на бармана:

— Здрасти, Андрей!

— Здрасти-здрасти — казва Андрей и в същото време подава на някакъв клиент чаша с коктейл. — А ти кой си?

Брей. Това е наистина той, а не програма-барман.

— Леонид — казвам аз.

Андрей смръщва чело. Не ме е виждал в това тяло и се презастрахова.

— Човече! — казвам със страшен шепот аз. — Какво става? Пак ли те мъчат данъците? Да не са ти свили файловете рекетьори? Така кажи, ще ги намерим…

Андрей се навежда над бар плота, крещи:

— Ха! Не те познах. Глей как си пораснал! Истински мъж!

Вики търпеливо пристъпва от крак на крак до мен. Май не се чувства много комфортно.

Както и аз в зоната за отдих на публичния дом.

— За тебе обичайното, нали? — интересува се Андрей и протяга ръка към бутилката.

— Джин тоник, едно към едно — ухилвам се аз. — Аз съм, наистина. Само че ние предпочитаме да поседим над реката, сами.

Андрей леко се намръщва и бегло поглежда под бар плота — там си има терминал.

— Всичките канали ли са заети? — ужасявам се аз.

— Ще намерим един за теб — решава Андрей. Протяга ръка, натиска нещо. — Нищо работа… Какъв късмет! Прекъсна връзката и един канал се освободи! Хайде, само че побързайте!

Дръпвам Вики за ръката, повеждам я към вратата в каменната стена на ресторанта. В пристройката нареждам:

— Индивидуално пространство за нас двамата! Никакъв достъп за други!

— Прието — прошепва таванът. — Никакъв достъп за други. Вие сте гости на ресторанта. „Трите прасенца“ ви пожелават приятна почивка.

— Направо жестоко — иронично казва Вики. — А ти

постоянен клиент ли си тук?

— Да.

Не навлизам в дребните детайли, като дайвърската афера с издирването и поставянето на място на рекетьорите, свили от собственика на заведението оригиналните финансови файлове. Ако не бях разубедил тая шайка недоучили хакери, Андрей щеше бая да се охарчи. Или за рекетьорите, или за данъчната инспекция на Дийптаун. А така… всичко се размина кротко, даже рекетьорите в крайна сметка останаха доволни. Че са се отървали толкова леко.

Навлизаме в есента.

Вики спира за миг и се оглежда. Вдига от земята изгнило листо, мачка го с пръсти. Докосва кората на дървото.

Чакам. И аз се колебая също като нея, когато влизам в нови виртуални пространства. Вярно, че тогава аз излизам и от дълбината, за да преценя какъв е истинският облик на местността. Това е недостъпно за Вики, но и пространствените дизайнери си имат своите методи.

— Страхотно — казва тя. — Може да е дело и на самия Карл Сигсгорд… Хваща ме завист.

— При теб не е по-лошо — утешавам я аз, но Вики клати глава:

— Не във всичко. Той има невероятно чувство за мярка. А аз се увличам…

Тя като дете подритва с крак листата, те вяло политат и падат. Вече са летели колкото им е било писано.

— Да тръгваме. — Аз я хващам за ръката и я повеждам към реката. Масата е сервирана като за банкет. Голямо блюдо със специалитета на заведението — печено свинско „По прасешки“. Любимият ми глинтвайн плюс приличен асортимент от вина.

Вики не гледа масата, застанала е на ръба на високия бряг и се взира в далечината. Заставам до нея. До брега отсреща потокът плакне клоните на повалено дърво. Навярно е имало буря. И това пространство е живо, също като планините на Вики.

— Благодаря — казва тя и на мен ми става хубаво. Мисля, че трябва да й покажа и морския бряг, и кътчето от старата Москва, които стигат до ресторантчето. Но и това ще го отложа за по-късно. Тепърва ще имаме време, сигурен съм.

Иначе защо е всичко това?

— Знаеш ли, много рядко излизам от своето пространство… — казва Вики. — Не знам защо.

Тя се колебае, но продължава:

— Сигурно се страхувам да не видя някой от онези, които идват при нас… да не ги видя такива, каквито могат да бъдат.

Весели, добри, мили хора.

— Защо?

— Тогава ще излезе, че всички хора са двулични. Нали ние сме бунище, Леонид. Бунище, където изхвърлят целия натрупан в душите боклук. Страха, агресията, незадоволените желания, презрението към себе си. В твоя „Лабиринт“ вероятно е същото.

— Не е мой. Там съм по работа.

— Тогава ти е по-лесно. А при нас идват сополанковци, които нямат търпение да станат мъже, мъже, на които им е омръзнало да бъдат такива, изтормозени от приятелките си младежи, за да се сдобият със самочувствие… Понякога идват и пробват всички албуми. Казват, че в живота трябвало да се опита от всичко.

Отново се овладявам и не я питам защо работи в „Забавленията“.

— Защо влачим със себе си в бъдещето най-лошото, което е в нас? — казва Вики.

— Защото го има. И няма къде да се денеш. Представи си, че наоколо има само джентълмени в смокинги, дами с вечерни тоалети, всички говорят умни и красиви думи, всички се държат учтиво и културно…

Вики тихо се смее:

— Не ми се вярва.

— И на мен също. Всяка обществена промяна — техническа, социална или комплексна — от сорта на дълбината, по никакъв начин не е променяла индивидуалния морал. Постулирано е всичко, каквото ти скимне — от презрението към робите до равенството и братството, от аскетизма до пълната слободия. Но изборът винаги е бил индивидуален. Глупаво е да се смята, че виртуалността е направила хората по-лоши, отколкото са. Смешно е да се надяваме, че ще ги направи по-добри. Даден ни е инструмент, а дали ще строим, или ще си разбиваме черепите, зависи от нас.

— Не това е инструментът, Льоня. Всички разбират, че в действителност седят вкъщи или на работа, облещени в екрана или нахлузили шлема. Ето защо е възможно всичко. Това е игра. Мираж.

— Говориш като александристите.

— Не, и техният подход не ми допада. Нямам никакво желание да се превръщам в поток електронни импулси.

— Вики… — Ръката ми ляга на рамото ѝ. — Не си струва да гадаем бъдещето, нито да се тормозим. Дълбината е на пет годинки. Тя е още дете. Взима всичко, което ѝ падне, говори глупости, смее се и плаче без повод. Ние не знаем каква ще стане, когато порасне. Не знаем дали няма да се появят нейни братя и

сестри, които ще са подобри. Трябва просто да й дадем време.

— Трябва да й се даде цел, Льоня. Гмурнахме в този свят, без да сме разбрали оня, който остана зад гърба ни. Не се научихме да живеем в единия свят, а създадохме друг. И не знаем накъде да вървим. Към какво да се стремим.

— Целта ще се появи — казвам без особена убеденост. — Все пак, дай на дълбината време… позволи й да се осъзнае.

— А може би тя вече се е осъзнала? — насмешливо казва Вики. — Оживяла е. Като във фантазиите на хората, които никога не са били в нея? Може би сред нас се разхождат хора, които ги няма в реалния живот? Отражения на празнотата. Може би ти или аз изобщо не съществуваме? И всичките ни представи за реалността са фантазии на оживялата мрежа?

Изведнъж ме хваща страх.

Не, не съм склонен да мисля, че в действителност ме няма.

И за Вики съм почти спокоен.

Но ми се струва, че познавам кандидат за „отражение на празнотата“.

А Вики продължава, сякаш си е поставила за цел да ме подлуди.

— Представи си какво би могло да стане. Стотици хиляди, а може би вече милион компютри са включени постоянно в мрежата. Потоци информация се носят между континентите, настаняват се по хостовете и рутърите, утаяват се в паметта на машините. Несъществуващите пространства живеят по свои закони, променят се. Падат листа от дърветата, нашите стъпки оставят следи, гласовете ни отприщват лавини. Информацията се дублира, обърква се, смесва се. Програмите са послушни, те създават отливки, обвивки, но кой знае кога точно обвивката ще се запълни с истински разум?

— Всеки хакер, който те чуе, ще умре от смях — казвам сковано.

— Не съм хакер. Просто наблюдавам какво се случва наоколо. И си мисля какво би видял човек, дошъл от никъде и появил се в Дийптаун с твърдата убеденост, че е истински и жив? Маниерничещи позьори? Хора, които се лутат из „Лабиринта“ и с радост се избиват помежду си? Психопати, развличащи се в бардаците? Тук има всичко, което съществува и в реалността. Слънце и небе, планини и море, градове и дворци. Пространства в пространствата, смесване на времената и народите, на достойнствата и пороците. Всичко! Всичко и нищо. А на нас ни трябва само онова, което е отвратително в реалния живот. Смърт, кръв, фалшива красота и присвоена чужда мъдрост. Така че какво ще си помисли дълбината за хората, ако се научи да мисли?

Аз мълча. Спомням си Неудачника, който убива чудовищата с пистолет, но никога не стреля в геймъри. Който не казва името и адреса си. Който вече две денонощия кисне във виртуалността — но езикът му не се заплита от жажда и краката му не се подкосяват. Който не разбира, че бягащото от мутантите дете е само стотина килобайтова програма на сървъра на трийсет и трето ниво.

Спомням си думите на Човека Без Лице — „Сега нещо се промени“. Та това си беше директно подсказване — заедно със споменаването на Невидимия Бос и Изгубения Пойнт. Случило се е нещо, което няма аналози, освен във фолклора.

И ме побиват тръпки.

Не може да има случайност петнайсет пъти подред — дайвърите на „Лабиринта“ биха измъкнали Неудачника… ако самата мрежа не пречеше на това. Неудачника няма къде да бъде измъкнат от дълбината — той живее само в този свят. Той е прикован към „Лабиринта“, към света на изстрелите и предателствата, кръвта и руините. Той умира и оживява, без да разбира какво се случва с него.

— Вики… — шепна. — Вики, да не дава Господ…

— Какво? — тя ме поглежда и отстъпва крачка назад. — Какво ти става?

— Да не дава Господ да си права… — шепна аз. — А на мен ми се струва, че си права…

Тя ме хваща за ръката, стиска я, силно, почти до болка, крещи:

— За колко часа си настроил таймера? Къде живееш? Льоня, опомни се! Ти си жив, истински си! Говоря глупости, глупости!

Става ми смешно — Вики се е изплашила за мен.

— Добре съм — казвам аз. — Жив и истински съм. Нямам дийп-психоза. Но познавам човек, който не може да бъде жив.

Колкото и да е странно, Вики се успокоява. На нейно място бих се изплашил още повече.

— Аз също съм срещала такива… — отговаря.

Поклащам глава.

— Вики, познавам човек, който се държи като в твоята фантазия. Не различава реалността и виртуалността, не усеща границата между тях; не играе, а живее в дълбината.

Тя веднага се досеща:

— В „Лабиринта“?

— Да.

— Това се нарича загуба на чувството за реалност. Нервен срив и нищо повече.

— Виждал съм нервни сривове — казвам аз. — Това… това е

друго.

— Льонка — Вики се усмихва. — Наприказвах глупости, а ти се изплаши… Знаеш, че аналогиите понякога са фалшиви.

Иска ми се да й разкажа всичко. За Човека Без Лице и за Неудачника. За случайностите, които са станали система. Но съм подписал договор, обещал съм да пазя конфиденциалност.

Освен това би ми се наложило да кажа, че съм дайвър.

А аз имам опит от подобни признания.

Досещам се за какво мислят момичетата, докато се целуват с дайвър. „Сега той ще излезе от дълбината, и лицето ми ще се превърне в маска от мънички квадратчета-пиксели. Той е свободен тук, а аз съм пленничка…“

Не искам Вики да си мисли такива неща. Не искам това да се изпречи като стена между нас.

— Права си… — прошепвам аз. Вики се сгушва в мен.

Стоим над стръмнината, целуваме се, реката реве долу в ниското, а вятърът роши косите ни. Самотен крясък на птица, секунден проблясък на слънцето в процеп между облаците, килим от листа под краката. Той е мек и тръпчиво ухае. Свалям роклята на Вики, а тя ми помага да се съблека. Целувам тялото й, устните ми докосват жива топлина, не съм в дълбината, дълбината е в мен, това наоколо е нашият свят, никога няма да си тръгна оттук, ще се изгубим в тези гори и ще намерим пътя към планините, които се виждат от нейния прозорец.

Вики шепне нещо, но аз не чувам думите й — ние сме прекалено дълбоко, ние сме извън всички пространства.

Сетне настъпва краткият миг, когато пространствата се сливат едно.

Ние сме заедно — през разстоянията и неизвестността.

— Не си отивай от мен, Стрелецо — шепне Вики. — Само да си посмял да си тръгнеш…

— Няма да си тръгна — казвам аз. Притискаме се един към друг, вятърът се плъзга по кожата, мократа шума студенее на гърба ми. Гледам нагоре, но облаците се струпват, въртят се под мен, още миг — и ще падна в небето, ще се изгубя сред реалностите като Неудачника…

— Кой си ти, Льоня?

Не мога да й отговоря. Отново привличам Вики към себе си и устните ни се сливат, като правят думите празни и излишни.

— Времето ми свършва — шепне Вики. — Ще трябва да излизам… ето сега…

Разбирам. Прегръщам я още по-силно, сякаш е по силите ми да спра хода на таймера на другия край на невидимата нишка, да задържа Вики в дълбината още минута, още миг…

— Ела — Вики високо вдига глава и се надига над мен на лакти. — Ела днес, ще те чакам.

Кимвам, посягам към нея, но е вече късно.

Тялото ѝ избледнява и угасва, разпръсква се на облак от люляково лилави искри, роклята на земята се стопява, сякаш е шепа сняг. Миг — и оставам самичък под небето, което ме моли да падна в него, да се изгубя в облачната мъглявина, да стана поредния човек, който не различава границата между световете.

И Вики ще бъде с мен винаги, ние ще станем еднакви и никога повече няма да ми се налага да отговарям с целувки на въпросите ѝ…

Клатя глава, с все сила се притискам към спаружените листа.

Случва се. Всеки дайвър е изпитал онзи миг, в който ти се иска да станеш като всички останали…

Трябва да бягам…

Дълбина-дълбина, не съм твой… пусни ме, дълбина!

Екранчета пред очите, студен полъх от климатичната инсталация.

— Похапна ли си? — попитах дълбината. — Услади ти се, а? Не те ли болят зъбките?

Дълбината мълчеше. Нямаше какво да отговори. Отново беше загубила.

Светът сякаш се разчупи на две половини. На онази, в която беше любовта, и на онази, в която се търкалях по пода и прегръщах празнотата. Проклето да е това раздвоение, след което се чувстваш пълен идиот.

Смъкнах шлема. Тялото ми беше изтръпнало, разнебитено. Да можех да се наспя. Протегнах се, и изтръгнах кабела на костюма от порта.

— Проблеми в периферията! — изплашено каза „Windows-Home“. — Льоня, провери връзките на виртуалния костюм.

— Пауза — казах аз. Изпънах рамене, изправих се.

Трябва да изпера костюма.

Отидох в банята, разсъблякох се, влязох под душа. Постоях половин минута, подложил лице под жилавите струи вода. После вдигнах костюма от пода, взех сапуна за пране и се захванах за работа.

Така обикновено се съсипват скъпите вещи — от мързел… или от срам да ги дадеш на химическо чистене.

След като много добре изпрах костюма, аз го сложих на закачалка, която провесих на куката над ваната. Потекоха струи вода. Изстискването на тъкан с вградени в нея стотици кабели, датчици и симулатори на налягане е още по-голямо безумие от прането. Добре, ще се доверим на реномето на фирмата

„Филипс“. Може би те са взели под внимание дори руското нехайство.

Старият ми виртуален костюм — китайски, но достатъчно приличен, се търкаляше в шкафа. Все се канех да го продам, но не ми оставаше време да пусна обява в мрежата. Сега се радвах, че не съм го направил.

След като намъкнах шаренкия трикотаж, се разходих из стаята. Нищо. Леко ми е омалял, но става. Люлеейки в такт кабела за захранването, аз даже си заподсвирках някаква мелодия.

Вики говореше щуротии. Тя наистина си фантазираше, а аз бях изгубил своята критичност. Мрежата — това са просто стотици хиляди компютри, закачени за телефонните линии. Виртуалността е шантава измислица на съзнанието.

Не е възможен електронен разум на базата на пентиуми и „четворки“.

Това ще ви го обясни всеки компютърджия… ако не го домързи да оспорва тази очевидна глупост.

Мушнах кабела на костюма в порта и „Windows-Home“ радостно съобщи:

— Открито е ново периферно оборудване. Да го инсталирам ли?

— Да.

Основният ми костюм ще съхне три дни. Нека „Windows-Home“ инсталира стария костюм както трябва.

— Датчици за движение… тестът е успешен… симулатори на налягане… тестът е успешен… разход на енергия… тестът е успешен… ограничение на критическите натоварвания… тестът е неуспешен! Внимание, този модел виртуален костюм не се вмества в пределно допустимите параметри на безопасност! Възможен е дискомфорт при виртуални контакти! Не се препоръчва…

— Продължи инсталирането — заповядвам аз. Всички китайски костюми страдат от тоя недостатък — непоправим от гледна точка на западноевропейците и американците. Ако във виртуалността ме смаже бетонна плоча, костюмът може да реагира прекалено енергично и да остави синини по тялото ми.

Честно казано, това не ме тревожи особено.

— Тестването е приключено. Препоръчва се прекъсване на инсталирането на оборудването.

— Оборудването да се приеме — казах аз и нахлузих шлема си.

— Сериозно ли? — попита „Windows-Home“.

— Да.

— Оборудването е инсталирано — със скръбен глас се съгласи програмата.

deep

[Enter]

Вятърът се е усилил. Настръхвам и отстъпвам назад от стръмнината. Главата ми е мокра и не е много уютно да стоя тук.

Особено самичък.

Вземам термоса, наливам си глинтвайн. Две-три глътки, просто колкото да се стопля. Пак ще идваме тук, заедно с Вики. Много се надявам, че й е било хубаво. Във виртуалността няма чак толкова места, които ми харесват безусловно.

— Доскоро — казвам на реката, на вятъра, на есенната гора. Тръгвам към изхода.

Ако се поразходя до „Лабиринта“ пеша, поне ще убия времето, което ми остава.

А дайвърите ще приключат с опитите си да спасят Неудачника.

Не знам защо съм сигурен, че нищо няма да постигнат.

1010

Първото, което виждам при излизането ми на трийсет и трето ниво, е излегналият се върху моравата Анатол. Веднага ми минава през ума, че всеки си намира майстора. Но Анатол надига глава и ми маха с ръка.

Неудачника също е на мястото си — в своето ъгълче.

— Ей, Стрелец! — Анатол явно няма намерение да сменя хоризонталното си положение с вертикално. — Я ела насам!

Сядам до него и питащо кимвам.

— Ние искаме да се откажем от тази… — Анатол кимва към Неудачника — задача.

Мълча. Нека да се изкаже докрай.

— Не вярвам в кармата — казва Анатол. — Ако мъкнеш човека към изхода, внимателно, сякаш е кристална ваза, а той се гътне — значи той самият го иска.

— Тоест?

Анатол снижава гласа си до шепот:

— Слушай, ти си имаш свои причини да го спасиш… опитай. Но първо помисли — той вече две денонощия е в дълбината. Виждал ли си такива юначаги по-рано?

— Да.

— С пресипнал глас, походка на автомат, разбиращи всичко чак като им се повтори три пъти… Загряваш ли?

Поглеждам към Неудачника и поклащам глава.

— Значи той яде и пие. Ходи до кенефа. Ориентира се какво става.

Анатол се надига и прикляка.

— Стрелец, тоя пич ни взема за идиоти. Или е тук по заповед на дирекцията — проверява как работим, или е дайвър, също като нас. Или е и двете наведнъж.

Нямам какво да кажа — Анатол, разбира се, е прав. От гледна точка на нормалната логика не може да има други варианти. Но аз в последно време нещо не са разбирам с нормалността.

— Крейзи отиде в дирекцията — казва Анатол. — Или ще си признаят, че са организирали проверка на способностите ни, или нека не искат от нас невъзможното.

— Те ще решат, че Неудачника е дайвър — съгласявам се аз.

— Абсолютно!

— Това е много удобна версия, Анатол. Дайвър-шегаджия, който е решил да се погаври с индустрията за развлечения и с колегите си… Нали не върви да се блокира целия „Лабиринт“ заради подобна дреболия.

— Стрелец, влачих го през цялото ниво — уморено казва Анатол. — В огледалната зала избих всички гвардейци.

Кимвам. С неговото снаряжение и опит това е напълно възможно.

— Знаеш ли какво стана после? — в гласа на дайвъра се прокрадва озлобление. — Той изпусна винтовката. И тя го гръмна право в челото!

Мълча. Какво да кажа?

Неудачника не иска да излиза от нивото…

— Нямам сили вече… — Анатол плюе върху моравата. — Не мога вече да го гледам тоя скапаняк, камо ли да го спасявам.

— Нищо не се прави без цел, Анатол.

— Тогава какво цели той? А? Ще ти кажа! Иска да скъсаме договора! За да се вреди той на топлото местенце! Сам… или в двойка с още някой. С дайвър, който уж ще го спаси!

Той ме гледа в очите и аз приемам предизвикателството.

— В двойна игра ли ме обвиняваш?

Дайвърите не си подливат вода взаимно. Прекалено малко сме. Точно затова беше създаден Кодекса, точно затова се събираме три пъти годишно — като пренебрегваме предпазливостта и взаимното недоверие.

Ако дайвърите в Дийптаун започнат да уреждат сметки помежду си, ще пострада цялата мрежа. А животът на мрежата е над всичко. И без това тя си има достатъчно врагове в реалния свят.

— Не знам — Анатол извръща поглед. — Може би не.

Извинявай. Но тебе също те работят. Кой ти поръча да спасиш Неудачника?

— Анонимно лице. Имам канал за връзка с него, но се страхувам, че е еднократен и прекалено добре защитен.

— Възможно ли е този анонимен да е дайвър?

Свивам рамене.

— Прави си изводите сам. Ние вече се изложихме, ти нашумя из целия „Лабиринт“, но също ще се издъниш. Тогава ще довтаса някакъв чичко от майната си, ще измъкне Неудачника и ще си уреди договора.

Анатол става, разкопчава брониранатa жилетка на гърдите си и делово предлага:

— Стреляй.

— Какво?

— Убий ме. Така ще можеш да вземеш цялото ми снаряжение. Или смяташ да воюваш с двуцевка?

Колебая се и Анатол клати глава:

— Е, Стрелец, и ти си същия като Неудачника…

Допира плазмагъна до гърдите си, стреля. Кратък взрив, плисва кръв, но той още е жив. Дайвърите на „Лабиринта“ имат огромен резерв от сили.

— Твойта мама! — хрипти Анатол и се прострелва повторно.

Брониранатa жилетка е оплескана яко с кръв, но гледам да не се впечатлявам. Свалям доспехите, нахлузвам ги, събирам оръжията, муниците, боеприпасите.

Неудачника или не гледа към мен, или не реагира на твърде странната процедура на размяна на снаряжение.

Приближавам се и сядам до него. Всичко е като първия път. Наведена глава, унил поглед изпод маската. Възможно ли е наистина да е дайвър? И да седи сега, да си пие кафето, да си хапва сандвича, поглеждайки към екрана, готов във всеки момент да се гмурне в дълбината и да започне да ме баламосва…

— Не ти ли е скучно тук? — питам аз. Минава секунда — интересно за какво е изразходвана — за обмисляне на отговора или за стартиране на дийп-програмата, — и Неудачника изхърхорва:

— Нямам друг избор.

— Защо да нямаш? Хайде да излезем от „Лабиринта“. Бил ли си в „Трите прасенца“? Или в „Стария хакер“?

Неудачника поклаща глава.

— Там е доста по-интересно — казвам. Седим един до друг, аз държа моя „BFG-9000“ на колените си, готов на секундата да изпепеля който и да било противник. С такова снаряжение ще издрапаме. Не можем да не издрапаме. Но засега не бързам. —

Между другото, благодаря ти.

— За какво?

— Ти ме прикри в огледалната зала.

Неудачника сваля респиратора си. Изведнъж забелязвам, че движенията му са много странни. Някаква необикновена мекота и пластика — сякаш всеки жест му доставя удоволствие. Така се държат понякога самовлюбените актьори. Но за разлика от тях Неудачника не буди раздразнение.

— Нима за това се благодари? — казва той с ирония.

— Да — отговарям аз. — Разбира се.

— Ти би ли постъпил по друг начин?

— Ако бях на твое място — да.

Пауза. Неудачника, изглежда, е смаян.

— Защо?

— Ти си в беда. Ти си този, който трябва да бъде измъкнат от „Лабиринта“.

— Не аз съм в беда — клати глава Неудачника.

— Дайвър ли си? — питам направо.

— Не.

— Не ме баламосвай, човече. Повече от две денонощия си в дълбината. Досега трябваше да си умрял от глад и жажда.

— Жаждата не е най-страшното.

— А кое е по-страшно?

— Тишината.

— Какво?

— Тишината, Стрелец.

Той ме гледа право в очите. Не отмествам погледа си. Лицата ни са на педя разстояние.

И неговите очи оживяват, в тях вече няма вяла немощ. Черна дълбина… безкрайна тъмнина, сякаш се взирам в нощно небе, където за миг са изгаснали всички звезди. Във водовъртеж от тъма, всмукваща и безмълвна, отвъд пределите на световете.

— Тишината — шепне Неудачника.

Чувствам я, онази Велика Тишина, за която се опитва да ми разкаже. И това, че сега мълчи, е хубаво. Думите са безпомощни, те дращят по покрова на Тишината, без да имат сили да го пробият и само ми пречат да разбера.

Тишината.

Който и да е Неудачника, той знае за нея повече от когото и да било на света.

Още миг — и ще падна в Тишината. Ще разбера Неудачника.

Не искам да го разбирам!

— Ето от какво се страхувам — казва Неудачника и натрапчивият кошмар се разсейва. Просто седим един до друг.

Две нарисувани човечета, които си разменят мъгляви фрази.

Интересно, полудяват ли в дълбината? Може би аз ще съм първият?

— Защо се самоуби? — питам аз.

— Кога?

— Анатол почти те е бил извел, ти си изпуснал винтовката и си се гръмнал в челото. Искаш да кажеш, че това е било случайност?

— Няма случайности.

— Тогава защо?

— Анатол не може да ме изведе.

— Защо? — крещя аз. Разговор между глухи, отговори, които не обясняват нищо.

Неудачника не отговаря.

Добре, нека.

Стигат ми толкова загадки. Просто ще го изведа.

И той няма да има никакъв изход, освен да излезе от нивото.

— Ставай! — крещя аз. Сграбчвам го за раменете, и го принуждавам да се изправи. Изваждам от кобура пистолета му, изпразвам го и го изхвърлям.

— Тръгваме! Марш!

Той не спори, пък и само да беше опитал… Ако трябва, ще го мъкна на гръб.

Няма да има друг изход.

Преминаваме през целия Дисниленд, разстрелвам чудовищата, без да пестя муниции. Имам предостатъчно за това ниво.

Гранатометът се нагорещява от непрекъснатата стрелба, изгарям рамото си даже през бронята. Голяма работа!

На площадката с количките едно детенце отново се мъчи да избяга от три ловки демона. Само че този път не е негърче, а латиноамериканче. Писнало ми е от тия американски расови комплекси… Неудачника се спира като втрещен и ми се налага да повторя краткия дуел с демоните и паяка-картечар. Отиваме в сградата, която ни посочва момченцето. Но този път Неудачника го държи здраво и то не успява да се измъкне. Вместо него вътре влизам аз.

Почти целият хол е окупиран от полупрозрачен зъбат мях, който се тресе като желе. Ракетите преминават през него, без да се взривят. Изпепелявам тварта с плазмагъна, като изхарчвам две енергийни клетки.

В следващата стая се гърчат омотани в слузеста паяжина мъж и жена. Пази ги някакво дребно изродче, което даже не се опитва да ме атакува, а се хвърля да довърши пленниците. Разстрелвам

го с винтовката и заедно с Неудачника освобождаваме родителите на хлапето. По-нататък всичко върви по стандартния сценарий — разкази за ужасите на нашествието на извънземните, съвети за преминаването през огледалния лабиринт и тържествено връчване на дара — един плазмагън. Програмите са примитивни, те не забелязват, че вече имам това оръжие. Прозявам се, докато приемам подаръка. Семейството, щастливо, че отново е в пълен състав, се оттегля. Всичко е показно до отвращение — свидната рожба върви по средата, трогателно вкопчена в ръцете на родителите си… Демек, те ще се спасят от ужасите на Сумрачния град. Поглеждам Неудачника — той е напълно сериозен. Сякаш наистина е спасил три човешки живота.

Тръгваме към огледалния лабиринт. Така и не давам оръжие на Неудачника. Изтрябвали са ми номерата му с падащите и гърмящи пушки.

— Слушай сега — командвам аз. — Спираш до входа на залата. Чакаш, докато не те повикам. После спокойно отиваме при компютъра и се измиташ оттук право вкъщи. Ясно?

— Да.

— Разбра ли ме добре? Нали няма да правиш никакви глупости?

Неудачника ме поглежда в очите.

— Глупост е да те прикривам от изстрели, така ли?

— Да. Аз ще се оправя сам, а ти ще се измъкнеш оттук. Разбра ли?

— Разбрах.

Ох, изобщо не вярвам в искреността му… Но какво да се прави. Преминаваме през огледалните коридори, при входа на залата потупвам Неудачника по рамото. Той спира послушно.

— Чакай тук. Чакай ме и ще се върна — казвам. Правя крачка към отвора, но не издържам и се обръщам.

— Слушай… който и да си… Адски съм уморен.

Неудачника кимва.

— Писнаха ми тия глупости — казвам аз. — Обещай ми да не ставаш мишена на изстрелите. Обещай, че никъде няма да ходиш. Искам да те измъкна и да се върнеш вкъщи.

— Ще направя всичко, както го искаш — произнася Неудачника. И най-неочаквано разбирам, че му вярвам.

— Благодаря — прошепвам аз, преди да се втурна в залата.

И започва огнена въртележка.

Гвардията на Принца на Пришълците ме обстрелва от тринайсетте балкончета, аз също стрелям — наслуки. „BFG-9000“ изгаря три огледала с един изстрел. Помещението е изпълнено със сребърен пушек. Куршумите блъскат по бронята, събарят ме

на пода. Стрелям, падайки, завъртам се на гръб сякаш танцувам забравения танц на младостта ми — брейк, после стрелям още два пъти. Три огледала, още три, и още три…

Последна огледална стена и идва ред на истинското балконче с двете чудовища. Те са облени в зелена кръв, „BFG“ яко е посякъл люспестите им туловища. А бронята ми все още се държи — смачкана, нажежена, но все така сигурна.

Последен изстрел — огнено кълбо, трясък на вторичните разряди… Чудовищата пищят в смъртна агония, превръщат се във вихри от черна пепел.

И настана тишина.

Огледалната зала е изпепелена и разрушена, само екранът на компютъра за изход тържествено блещука насред погрома.

— И настана тишина… — шепна аз, като се изправям на колене. Благодаря ти за бронята, Анатол, благодаря ти… — Неудачник!

Слаб звук от коридора — несигурни крачки. И два кратки глухи изстрела на двуцевка.

Не се нуждая от никакви обяснения.

От утеха — също.

Тръгвам зашеметен към отвора, прекрачвам през окървавеното тяло на Неудачника и гледам към огледалната безкрайност на коридора.

Алекс стои, заобиколен от безплътните си двойници, отпуснал двуцевката. Брониранатa му жилетка представлява жалки останки, лицето му е в кръв. Дулото на двуцевката е насочено към пода, към отражението си.

— Свърших патроните — казва той.

Хвърлям настрана „BGF-9000“, свалям пистолета от колана си. Тиквам дулото в челото му така, че той се отдръпва.

Даже не съм озлобен.

Алекс мълчаливо чака изстрела.

— Сядай — казвам аз, като отпускам оръжието. — Сядай, гад такава…

Той сяда, аз се отпускам до него на пода, а тялото на Неудачника, на когото пак не му е провървяло, гледа сляпо в тавана.

— Защо го уби?

— Аз… исках тебе да те убия — казва Алекс. — Теб те преследвах. Страхувах се да не закъснея. Не забелязах, че е без оръжие.

— А мен — защо?

Алекс изкривява лицето си в усмивка.

— Ти ме прецака на първо ниво. Да не би да забрави?

— Не. И само това ли е причината?

— Нали се бяхме разбрали да вървим заедно!

Боже, защо ме наказваш така?

— Искаш да кажеш, че лично ти нямаше намерение да ме застреляш? Заради някой друг пълнител?

— Минаваше ми през ума — спокойно си признава Алекс. — Ама нали тогава още не го бях решил. А ти ме уби.

В този момент избухвам в див смях. Тръшвам се на пода, като фрасвам шлема си в крака на Неудачника. Удрям с длан по огледалното стъкло.

— Изрод! — изкрещявам. — Дръвник!

Кой знае защо Алекс се засяга.

— Нали не стрелях по теб! — крещи той. — А ти по мен — да!

— Пич, ти явно си се чалнал! — казвам аз. — На отмъстител ще ми се правиш, мамицата ти… Зоро недоправен… Аз съм дайвър! Разбираш ли? Момчето, дето го опатка, от две денонощия е в дълбината! Таймерът му е изключен! Ако не го измъкна, може да пукне! А ти, със своите комплекси… идиот, идиот…

— Дайвър? — тъпо повтаря Алекс.

— Дайвър! — в момента хич не ми дреме за вечната конспирация. — Пикал съм аз на тоя „Лабиринт“ от четирийстия етаж! Опитвам се да спася човека, а ти си играеш на война, хлапе! На колко години си, момченце?

Алекс не отговаря веднага. Но все пак го прави.

— На четирийсет и две.

Обзема ме нов пристъп на необуздан смях.

Това е то, царството на Питър Пан, островът на вечните деца.

Почитател на военните игри, който е поел към петдетсетака.

Във виртуалността няма възраст. Всички са равни — и солидният позастарял бизнесмен, и голобрадият хлапак, който обаче е успял да се докопа на работата до компютър и модем.

Всички имат право да тичат из нарисувания лабиринт, да си спомнят за детските закони на честта и да крещят: „Не се брои!“

Всеки може да си играе на благородни герои и храбри рицари, забравил, че животът е много по-сложен от десетте божи заповеди.

— Много съжалявам — казва Алекс. — Не знаех, че се занимавате с толкова сериозна работа…

Леле, какъв майтап… Не, нищо сериозно, просто се отбих тук да се изпишкам…

— Ако мога да помогна с нещо… — сподавено казва Алекс. — Да заплатя времето, което сте изгубили…

— Времето не се купува — отговарям аз. Все пак е за

предпочитане, когато Алекс се държи като млад програмист… — Сега някъде умира от глад и жажда оня пич, когото ти светна с шибаните си куршуми!

— Много съжалявам… — Алекс става и се приближава. Гледам го, без да правя опити да се изправя. — Просто вие се държахте неетично. Стреляхте в мен без явна причина…

Няма никакъв смисъл да разговарям с него…

— Може и да не съм прав — гласът му става малко по-уверен. — Но разбирате ли, за всичко е виновна първоначалната ви постъпка. Вие, очевидно, сте по-млад от мен…

Поглеждам в тавана, към отражението на Неудачника. Към вкочаненото му, мъртво лице.

— Но вие трябва не по-зле от мен да разбирате, че се намираме в нереален, несъществуващ свят — нарежда Алекс. — Това е опасна илюзия… хората могат лесно да изгубят житейските си жалони, моралните си норми, да се поддадат на усещането за безнаказаност. Може би не постъпих съвсем правилно, но аз винаги се опитвам да запазя обикновените човешки императиви. „Лабиринтът“ е игра, обаче в нея са въплътени вечни идеали. Идеалите на рицарството, ако щете. Борбата между доброто и злото.

Още един борец срещу илюзиите. Нагледал съм се на много такива типове — на хора, опитващи се да направят от дълбината точно копие на реалния свят. Най-смешното е, че най-много шум вдигаше един писател фантаст…

— Вие от самото начало се държахте нечестно — казва Алекс. — И ето я тъжната равносметка. Знаете ли, дайвър, ами то винаги е ставало така. Откакто е създаден този свят. Цялата история е жив пример за това.

— А в кипящите казани на отколешните кланета и размирици… — прошепвам аз. — Има толкова храна за мъничките ни мозъци![4]

Алекс млъква.

— Разчисти ли си сметките с мен? — питам го. — Отговаряй, разчисти ли ги? Или искаш собственоръчно да ме застреляш? Хайде!

Подхвърлям му пистолета. Разпервам ръце.

— Аз… изобщо не затова… — мръщи се Алекс. — Ако просто бяхте признали, че не сте прав, това щеше да е напълно достатъчно…

— Признавам — казвам аз и с двете си ръце забивам в гърдите си дулото на гранатомета. — Признавам си. Трябваше да чакам, докато ти да ме застреляш. Доволен ли си?

Алекс отстъпва една крачка и размахва ръце в знак на

протест. Изобщо не е доволен от този изход, не е успял да се оправдае в собствените си очи.

Дълбина-дълбина, не съм твой…

А скобата на спусъка е тегава, едва смогвам да я натисна.

На екранчетата на шлема има кръв.

А вътре в мен цари тишина.

Не, аз не измъкнах от мрежата геймър без късмет и не се опитвах да надхитря безскрупулен колега. Това беше мрежата.

Самата виртуалност бе въстанала против мен.

ЧАСТ ТРЕТА
ЧОВЕКА БЕЗ ЛИЦЕ

Бях свидетел на раждането на виртуалното пространство. Аз съм сред първите, изпробвали дийп-програмата на Дибенко. И не изпитвам мистичния страх на обикновения човек от компютъра.

Няма разумни калкулатори.

Вики може да фантазира колкото си иска за самозародил се електронен разум — аз не мога да повярвам в него. Всичко случващо се в дълбината е само пресичане на различни програми. Ако ставащото там е извън пределите на възможното — значи зад всичко това стои човек.

Но кой, кой може да стои зад безкрайния низ от смърти на Неудачника?

Добрите дайвъри или печените обитатели на дълбината са способни да инсценират собствената си смърт отново и отново. Всички тези изпуснати пушки са дребна работа. Но защо самата мрежа партнира на Неудачника? Защо Алекс се изхитри да ни настигне точно в момента, в който не прикривах Неудачника? Случайност ли беше това?

И двамата професионалисти, опитващи се да изведат Неудачника, и те също да не успяват да го опазят от случайностите?

Не мога да повярвам в това.

Седя в съблекалнята на „Лабиринта“, след като пак съм влязъл в дълбината — унижен и посрамен, дайвър-неудачник, който се е смятал за по-умен от останалите. Дълбина-дълбина… колко лесно и незабележимо ме сломи. Битката е изгубена, ако врагът не е излязъл насреща.

Не напразно Човека Без Лице ми предлагаше такава награда, за да спася Неудачника. Той знаеше доста повече, отколкото каза. Точната стрелба и добрата реакция няма да ми помогнат.

Значи стига съм блъскал по несъществуваща врата. Трябва да търся истинския изход.

Хвърлям бронята и снаряжението в шкафчето, пъхам се под душа, близо минута тихо се въртя ту насам, ту натам под ледените струи. Обърквaнето и безсилието отстъпват място на озлоблението. Прекрасно. Здравей, бяс. Точно ти ми трябваше. Стига с тия игри по правилата.

Обличам се и излизам в залата с колоните.

— Администрацията на „Лабиринта“ моли Стрелеца да отиде

при началника на „Службата за безопасност“ — незабавно се разнася във въздуха. — Администрацията…

Съпроводен от погледите на всички в залата се насочвам към вратата, през която предишния път мина Гилермо. Блъскам я — не е заключена.

Този път кокетната административна сграда е оживена. Пуснали са ме в общото работно пространство на сисоповете на „Лабиринта“ — аз мога да ги виждам, както и те мен. Всъщност, тук едва ли ще съм интересен на някого. Вървя по коридорите и надничам зад стъклените врати — вътре са терминалите и младежите и девойките, седнали пред компютрите. Зад няколко от вратите има цели зали, където на огромни маси са качени макети. Макети на нивата на „Лабиринта“ — хълмове и дерета, здания и руини, реки и бушуващи пожари. Край макетите лениво се разкарват някакви хора. Ето, замислен младок се навежда над макета и излива в малката рекичка колба зелена каша. Рекичката започва да клокочи. Младокът побутва приятелчето, което стои до него, оня се заглежда в омаскарения пейзаж и свива рамене.

Ето така се конструират нивата. По точно — скелетът им, който тепърва ще заживее свой собствен електронен живот, ще се засели с геймъри и чудовища. Няколко седмици или месеца нивото ще провокира въображението на феновете на „Лабиринта“. После ще го сменят.

— Вие ли сте Стрелеца?

Девойката се приближава към мен тихо и незабележимо. Красива и русокоса.

— Да.

— Да вървим. Господин Агире ви очаква.

Тръгвам след нея. Общо взето, знам какво ще ми кажат. Но защо да не изгубя десетина минути за формалности?

Гилермо стои до прозореца към „Лабиринта“, един тъмен силует на фона на кървавочервено зарево. Всичко в триъгълния кабинет е добре обмислено — на фона на прозореца домакинът изглежда мъничък и изгубен… и приковава погледа. Влизащият се озовава на върха на пирамидата, като неволно започва да осъзнава значимостта на собствената си персона… и започва да се чувства неуютно.

— О, Стрелец! — Гилермо с енергична крачка тръгва към мен. — Седнете, седнете…

— Прекратявате ли ми договора? — питам направо аз.

Гилермо се спира. Почесва се по носа.

— Хм-м… говорихте ли с Анатол?

— Говорихме.

Сякаш не ти контролираше разговора ни…

— Стрелец, съгласен ли сте с мнението на нашите дайвъри?

— Не.

— Защо?

— Нима това ще промени нещо? — отговарям аз на въпроса с въпрос. — Вече сте взели решение да се откажете от спасяването на Неудачника.

— Аз не съм вземал никакви решения — казва Гилермо. Като леко акцентира върху думата „аз“.

— Но ще прекратите договора?

Гилермо въздъхва.

— Ние ценим опитите ви да помогнете… огромно ценим.

За първи път се изразява неправилно и аз разбирам — Гилермо не общува през програма-преводач, той знае руски. Дяволски добре го знае. Това е приятно. Но не е изненада — процентът на геймърите руснаци е доста висок. Изглежда поради факта, че прословутото ни национално нехайство е оцеляло до днес… и много фирми, без да подозират, плащат за развлеченията, а не за работата на сътрудниците си в дълбината.

— Но се наложи мнението, че сме се сблъскали с акция на враждебно настроен дайвър. Продължаването на спасителната мисия означава поддръжка на плановете му. Не е ли така?

Кимвам. В гласа на Гилермо няма увереност. Но и аз не мога да противопоставя нищо на думите на дайвърите на „Лабиринта“.

Поне за момента.

Излишно е да споря.

— Фирмата ще ви изплати възнаграждение — казва Гилермо. — Дори можем да се пазарим за сумата… мъничко.

Той лукаво и доброжелателно се усмихва.

— Оставям сумата на вашата преценка — казвам аз.

Гилермо ме поглежда изпитателно. После сяда на бюрото. Попълва чек. В ръцете си държи позлатен „Паркър“ и чекова книжка на „Чейз Манхатън“. Сумата не ме смайва така, както би станало преди операцията в Ал-Кабар, но въпреки това внушава уважение.

— Благодаря — тържествено казва Гилермо и ми връчва чека. Това е просто формалност, парите вече са преведени на тайната ми сметка, посочена в договора. Но е приятно да държа в ръце несъществуващия чек.

Кимвам, стискам ръката на Гилермо. И това е всичко, мога си да тръгвам. На малкото момченце му дадоха бонбонче и го изпъдиха от компанията на възрастните, които играят на сериозни игри.

— По чашка за на добър час? — господин Агире с усмивка изважда от бюрото бутилка. Истински френски „Арманяк“. Във

виртуалността той струва малко повече от кока-колата, но самият жест е приятен. Агире сякаш не се съмнява, че вкусът на тази напитка ми е познат.

Чукваме се и отпиваме по мъничко. Не съм почитател на коняците и брендитата, но винаги е полезно за самочувствието за миг да се почувстваш познавач на благородните питиета.

— Досещам се как ще похарчите тази сума — неочаквано казва Гилермо.

— Ще споделите ли?

— Те ще се върнат в сметката на „Лабиринта“ — Гилермо се усмихва.

— Не.

Той смаяно повдига вежди.

— Ще се откажете? Наистина?

— Ще спася Неудачника. Но за целта си имам свои пари. А чека… ще го върна. За да промените сумата.

Гилермо кимва. Той е очаквал моята настойчивост и е напълно удовлетворен от обещанието ми.

— Късмет, дайвър.

— Ако в „Лабиринта“ се случи нещо неочаквано… дали ще можете да ме уведомите? — интересувам се аз. — Неофициално.

— Адресът — делово казва Гилермо.

Давам му визитка, на която е посочен адресът ми в мрежата. Това не са моите координати, а само пощенска кутия, на която, след като въведа паролата, ще мога да получа писмо, адресирано до Стрелеца.

— Да ви извикам ли такси? — интересува се господин Агире на прощаване.

— Благодаря, Вили, няма нужда.

Спирам кола на „Дийп-разводач“, след като съм се отдалечил на два-три квартала разстояние. Не защото се страхувам да не ме проследят, а защото човек не бива да изневерява на добрите си навици.

— Квартал Ал-Кабар — нареждам аз. Този път шофира миловидна червенокоса жена със ситни бръчици около очите. Великолепно изградено лице…

— Посоченият адрес не съществува — огорчава ме тя.

— Ал-Кабар. Осем-седем-седем-три-осем.

— Поръчката е приета.

Колата потегля, улиците бързо прелитат покрай нас. Помолвам Вики да смени мъжествения облик на Стрелеца с простодушната физиономия на Иван царския син. Секунда — и в огледалцето се отразява юнак в бели дрехи.

Картинки, картинки и нищо повече. Сега програмите на

„Дийп-разводач“ прехвърлят моя канал за връзка от сървър на сървър, подготвят се да ме свържат с Ал-Кабар — да ме закарат при моста от конски косъм и неговия пазител — ифрита. Картинки, и нищо повече. Дълбината не може да има собствен разум!

И все пак не се чувствам сигурен дори в собствените си мисли.

1

Пустинята ме посреща с горещия си полъх, а ифритът — с кански рев.

— Нима посмя да се върнеш, крадец с крадците!

Добра програма… с памет…

Ифритът откъсва от пясъка каменните си стъпала, прави крачка, втора. Мостът-косъм се изопва и звънти, но засега не се къса. Това е нещо ново — през изминалите дни програмистите на Ал-Кабар са добавили към функциите на програмата и подвижност!

— Стой! — крясвам аз и вдигам ръце. — Дошъл съм при Фридрих Урман. Не съм в твоя власт!

Исполинският юмрук трепери над главата ми. Между пръстите пращят искри.

— Открит е неизвестен вирус! — тревожно шепне „Windows-Home“ — Внимание! Стартирам „уеб“!

Пространството се забулва от лека пелена. Антивирусната програма „уеб“ започва да орязва част от постъпващата информация, като се опитва да защити компютъра от действието на вируса. Защитата не е идеална, добрият вирус така или иначе ще се провре през моя канал. Но аз не спирам Вики — тя е в паника… ако, разбира се, тази дума е уместна в случая… фигурата на ифрита се деформира, става неясна.

— Кой си ти? — реве чудовището. Гласът също е изкривен.

— Дайвър! — извиквам. Сега нямам какво да крия.

— Чакай! — заповядва ифрита. Искрите по дланите му угасват, и Вики спира „уеба“.

Няма как, трябва да чакам. Чудовището е неподвижно, само очите проблясват, шарейки по мен с втренчен, почти физически осезаем поглед. Това предишния път беше направо песен — пуснаха ме в капана, защото бяха сигурни, че няма да се измъкна. Сега, след като носовете им са натрити, програмистите на корпорацията са способни да стоварят върху мен всичките рожби на фантазията си. А сред тях със сигурност има такива, които могат да хвърлят в потрес не само мен, не само Маниака, а дори

самия Лозински. Не е най-подходящия момент да си спомням легендите за вируси, скапващи компютърния хардуер…

— Върви! — казва оживялото чудовище.

Стъпвам върху моста от конски косъм.

Дълбина-дълбина…

Този път ме посрещат не две карикатури на охранители, а цяла въоръжена тълпа. Ако имах такъв конвой предишния път, щях да измъкна мегабайтовия файл на куково лято.

Охраната ме води по улиците, пазейки ледено мълчание. Очаквам, че ще ме отведат в предишната беседка, но процесията ни я отминава.

Движим се към мрачна сива постройка.

Да не смятат да ме тикнат в затвора? Майтап. Дайвърите са неуязвими. Могат да ни попречат да крадем файлове, но не и да ни заключат във виртуалния свят.

Част от стражата остава пред вратата, четирима ме въвеждат в крепостта. Двама отпред, двама отзад. С извадени мечове. Уф, ако ми натресат някакъв вирус на компютъра, ще ми дойде в повече. Този, който знае какво е да ти се скапе хард диска, ще ме разбере. Веднъж, по време на дребна и почти непечеливша операция, благодарение на глупостта си хванах едно мъничко сладко вирусче, което смеси FAT-а и partitution table-а на хард диска в еднороден коктейл. Маниака цяло денонощие изчовърква от мъртвия хард остатъците от информация. Спаси почти всичко. А аз дрънках някакви простотии за пиратския диск с игри, от който бях лепнал вируса.

Щом някакви ливади се изхитриха да заразят компютъра ми с такава напаст, направо не ми се мисли какво могат да направят момчетата от Ал-Кабар.

Вратата зад гърба ми се затваря с трясък. Крепостта тъне в мрак. Вървя като слепец, побутват ме в гърба. Всичко е ясно. Максимално е свит каналът, по който информацията тече към мен. За да не открадна още нещо. Отрязана е видимостта.

— Стой! — командват зад гърба ми. Послушно спирам.

Вероятно околните ме виждат като на длан и това не ме ободрява особено.

— Имате нахалството пак да дойдете тук, а, Иване?

Разпознавам гласа на Урман — по-точно интонацията на преводача му. Обръщам се, като се опитвам да не пуля ослепелите си очи.

— Такава ни беше уговорката.

— Нима?

— Вие ми дадохте доброволно файла срещу обещание за нова среща.

Пауза. Трае дълго. Не лъжа и Урман се озовава в глупаво положение. Колко е хубаво да не лъжеш. Пък и защо ти е да го правиш? На света има толкова много истина, че лъжата е просто излишна.

— Какво искате?

— Аз ли? Нищо. Вие молехте за среща, явно имате някакви предложения?

Отново мълчание. Разбира се, Урман не е очаквал, че ще дойда след опита да ме проследят. За всеки случай допълвам:

— Между другото, не се пробвайте да проследявате канала ми за връзка. Защото ще си изляза.

Мълчанието се проточва и аз мислено виждам Урман да кимва на охранителите: „Я му разкажете играта…“

— Възстановете канала му за връзка в пълен обем — нарежда Урман. — И прекратете наблюдението.

Ярка светлина. Жумя и разглеждам вътрешността на крепостта през цепката на полузатворените си клепачи. Мрачни масивни стени, а над тях — решетки, и мънички прозорчета от огледално стъкло. В центъра на помещението има маса и кресла.

— Това е залата за съвещания — обяснява Урман. Той е с класически костюм и вратовръзка. Вероятно дрехите му автоматично се нагаждат към интериора на помещението. Чувал съм за подобни номерца. — Тук се провеждат съвещанията на борда на директорите и някои срещи.

Ясно. Най-добре защитеното място във виртуалното пространство на корпорацията. Оттук не можеш да избягаш лесно като от беседката.

Всъщност аз няма с какво да избягам — дошъл съм абсолютно невъоръжен.

— Оставете ни насаме — продължава да раздава заповеди Урман.

Охраната се подчинява безпрекословно.

— Благодаря, Фридрих — казвам аз.

Урман мълчаливо кимва и сяда в едно от креслата. Настанявам се до него.

— Пласирахте ли… ябълчицата?

— Да, благодаря.

— Радвам се за вас.

Май не умира от яд. Което ме кара да застана нащрек.

— Надявам се, че това не е объркало много финансовото положение на корпорацията?

— Не. Не много.

Въпросително поглеждам Урман.

— Предишния път забравих да ви съобщя, че превъзходното лекарство има един недостатък — отбелязва Урман. — Страничен ефект. Открихме го съвсем случайно… предполагам, че господин Шелербах и „Транс-Фарм-Груп“ няма да се натъкнат на него.

Става ми неуютно.

— Не се измъчвайте, дайвър, проверката дали лекарството е безвредно не е влизала в задълженията ви — казва Урман и се засмива. — Между другото, нищо смъртоносно… не е раков тумор, нито има тератогенен ефект. Но пациентите ще са недоволни.

Хората от Ал-Кабар са се застраховали… Интересно, какъв ли е страничният ефект на лекарството за настинка? Позеленяване на кожата, импотентност, оплешивяване? Урман няма да ми каже.

Какво пък, до края на дните си ще лекувам настинката с аспирин.

— Добре, да забравим взаимните обиди! — великодушно предлага Урман.

Кимвам.

— Както споменах, имам за вас интересно предложение — казва директорът на Ал-Кабар. — Постоянна работа.

— Не.

Гледаме се в очите. Казват, че те са огледало на душата. Само че имат ли души виртуалните ни тела?

— Някои дайвъри имат постоянни договори — забелязва Урман. — Значи… не е забранено?

— Не е забранено. Но има разлика дали работиш в център за развлечения или бюро за виртуално разследване, или за вас. След месец, два, три — ще откриете кой съм.

— Толкова ли се страхувате от известността?

— Разбира се. Ние сме алхимици на виртуалния свят. Магьосници. А нито един нормален човек не би пуснал алхимика от комфортната подземна тъмница. За да не изобрети барут за враговете.

— Тъжно… — Урман не се опитва да спори. — За много неща сте прав, господин руски дайвър… Че сте руснак — поне това го знам, извинявайте. Гласът ви беше анализиран — това изобщо не е програма-преводач.

И аз не споря с него. Толкова приятен и дружелюбен разговор. Толкова сме лоялни един към друг — направо красота.

— В такъв случай ви предлагам еднократно сътрудничество! — весело казва Урман. — Работата е лесна, а заплащането ще е добро.

— Мислите, че е толкова лесно да бъде измъкнат Неудачника

от „Лабиринта“?

Право в целта! Стопроцентово! Лицето на Урман трепва, след което той овладява емоциите си, но не и тика под лявото око. Едно на нула, не!… пет на нула!

— Ще ми обясните ли какво имате предвид? — неубедително пита господин директорът.

— След вас.

Сега или ще ме убият, или ще сложат всички карти на масата.

Все пак Урман умее да пази самообладание.

— Една от областите на дейност на нашата корпорация е демографският контрол на Дийптаун.

Поклащам глава — не разбирам…

— Броят на населението във виртуалността — във всеки един момент. С точност до човек. По райони, здания, пространства в пространството — като нашето.

— Защо? И с какво право?

— Това беше общо решение, прието още преди година — свива рамене Урман. — Сравнение между натоварванията на отделните сървъри, съгласуване с времето на денонощието — всичко това позволява да се координира работата, да се направи по-евтино използването на виртуалното пространство. „Америка Онлайн“ е сред от основните поръчители, по-дребните компании също се присъединиха.

Отново ме подвежда пренебрежението към общодостъпната информация.

— Извършвахме контрола според броя на входно-изходните сигнали на сървърите — продължава Урман. — Много просто и сигурно. Много оперативно. Сървърите се отчитат на всеки две минути. Не се нарушават правата на никой, но знаем общото количество хора, които се намират във виртуалността. Това не е шпиониране, а просто статистика.

Кимвам.

— Успоредно с това се контролира количеството обработени от компютрите обекти във всеки район — продължава Урман. — По този начин знаем колко хора се намират в една или друга област на пространството. И това отчитане се извършва на всеки две минути. Съвсем елементарно е, че ако се сумират активно действащите обекти от всички райони, ще се получи едно вече известно число — броят на хората, влезли в дълбината.

Започвам да загрявам.

— Цифрите не съвпаднаха?

— Да. Във виртуалността се намира един човек в повече. Компютрите го разпознават, той функционира в киберпространството, но никога не е влизал в мрежата.

Урман става, размахва ръка — и на стената, върху бетона и стоманената решетка, се разгръща огромен екран. Надигам се. Това е карта на Дийптаун и околностите му, сякаш сшита от мънички парчета плат. Всяко парченце е сървър, обслужващ съответния парцел от пространството. Върху парченцата има ситни червени обриви — това са входните сървъри, телефонните линии за влизане в дълбината.

Красиво е. Всички буржоа си падат по ефектите.

— Могат да се видят данните по райони — съобщава Урман. — Ето, например…

Пристъпва към екрана, протяга ръка и тиква пръста си в квартал Ал-Кабар. Над екрана се разгръща таблица. „1036/1035“.

— Стана ли ви ясно?

— Сървърите ви поддържат във виртуалното пространство хиляда трийсет и шест човека, в това число и мен. И всички, освен мен, са се свързали чрез вашите собствени канали?

— Разбира се. Рисковано е да се пропуска секретна информация през чужди линии — дори и на най-надеждните провайдъри. Имаме собствени канали в дванайсет града, в които живеят наши сътрудници.

— Но тогава е невъзможно да откриете Неудачника!

Приближавам се към картата, откривам ресторанта „Трите прасенца“, опомням се навреме и тиквам пръста си в друго заведение, което се намира наблизо. Ходил съм там само два-три пъти, но не ми хареса. Прекалено шумно и помпозно.

„63/2“.

— Това е по-често срещаната картина, нали? В пространството на ресторанта се забавляват шейсет и три човека, но само двама са влезли от собствената телефонна линия.

Урман кимва.

— Попаднахме на „Лабиринта“ по друг начин.

Вече съм забравил, че имам пред себе си хитър и не твърде доброжелателен събеседник. Интересно ми е да разбера как са открили човека, който не е влязъл в дълбината.

— Така… да се проследява всеки отделен сигнал е немислимо. Излиза скъпо, отнема много време, пък и е забранено.

Урман ме поглежда с такова самодоволство, сякаш сам е разрешил проблема, а не е дал заповед на специалисти.

Да помислим. Понякога е полезно.

Имаме поток от електронни импулси. Засега няма значение откъде се е взел. Това е информация — простичко триизмерно изображение на човек, на Неудачника. Тя влиза в компютъра, създал трийсет и третото ниво на „Лабиринта“, който разполага

изображението в началото на нивото и се приготвя да управлява движенията на Неудачника, да транслира гласа му към останалите геймъри, да изчислява резултата от изстрелите му и да премества камъчетата, които той подритва. Е, и да изпраща на Неудачника картинките, които той вижда с лявото и дясното си око, звуците, които той чува, ударите, които усеща с помощта на виртуалния гащеризон.

Стоп — къде да ги изпраща? Ами ако той не е влизал в дълбината?

Получава се нарушаване на работния режим. Компютърът обработва действията на Неудачника, но не знае откъде са се взели и къде да изпраща резултатите. Може ли това да се отрази на показателите на сървъра? Би трябвало. Но на съвсем специфичните, като, да речем, съотношението между обема на обработваните от процесора данни и количеството изпратена-приета информация. Трябва предварително да сме се интересували от тези показатели, за да може за няколко часа да разкрием сървъра, на който се е появил неканен квартирант…

— Вие сте го очаквали — казвам. — Знаели сте, че ще се появи!

— Допускахме такава възможност — уточнява Урман. — Рано или късно трябваше да се появи човек, който може да влиза в дълбината самостоятелно.

— Без компютър? — аз произнасям тази безсмислица, която, та това е смешно — изобщо не би се сторила безсмислица на човек, който не е на ти с компютрите и мрежите! Също толкова смешно е, колкото и да си представиш човек, способен да се включва в телефонна линия. Това е просто глупаво.

Обаче Урман може да е всякакъв, но не и глупак. Той е обикновен милионер, извличащ за Ал-Кабар печалба отвсякъде — от земните недра, космическите спътници-предатели и хремави носове.

— Не само ние работим върху алтернативните варианти на компютърен интерфейс — казва Урман. — Клавиатурата, мишката, шлемът и гащеризонът са само остатъци от предвиртуалната епоха. На дневен ред е директното свързване към зрителните и слуховите нерви. Слотове… — той завърта пръсти до слепоочието си, не знам дали защото се е усъмнил в здравомислието си, или защото се опитва да изобрази розетка, присъединена към ухото. — Но това изисква много сериозна работа над манталитета на обществото. По-трудно е да се пречупи психиката на хората, отколкото да се пробие дупка в черепа и да се забоде микрочип в мозъка. Ако това се окаже излишно… ако стане така, че всеки да може да влиза както си

иска във виртуалността… светът ще се преобърне.

— А вие толкова ли копнеете да го преобърнете?

Фридрих е сериозен.

— Когато светът се преобръща, приятелю, най-важното е пръв да заемеш челна стойка.

Мълча — нямам какво да кажа. Ще искам ли да влизам в дълбината без компютър? Без Вики зад гърба си? Без страха от вирусни оръжия? Без смущенията на телефонните линии и вечната надпревара за по-висока скорост на модемите?

Смешен въпрос, разбира се, че ще искам. Само че не вярвам в такива неща.

Но много искам да повярвам.

— Доколкото знаем, опитите да бъде изведен Неудачника от дълбината са правени от дайвърите, работещи в „Лабиринта“? — небрежно казва Урман.

Кимвам. Разузнаването им си го бива. Какво ли не правят доларите, употребени в подходящ момент и в необходимите количества?

— А също някой си Стрелеца — допълва Урман. — Вероятно, също дайвър?

— Да. Това бях аз.

Урман кимва.

— В такъв случай очаквам обещаните обяснения.

Сигурно ще е най-добре да прошепна под носа си „дълбина, дълбина…“ и да изчезна. Но как да го направя след откровеността на Урман. Дупка в черепа — това наистина е полезно, отколкото дупка в жизнените принципи…

— Скоро след първата ни среща бях принуден да се срещна с него от…

Урман повдига вежди.

— Точно така, *бях принуден* от човек, чието име не знам. Той ми предложи да се справя с възникналата в „Лабиринта“ ситуация. Не ми обясни подробностите. Едва по-късно разбрах, че е ставало дума за Неудачника.

— Ние го наричаме „Плувеца“ — отбелязва Урман. — По аналогия с вас, господа дайвъри.

— По принцип това е всичко — казвам. Не обичам да ме прекъсват.

— Обещаха ли ви награда?

— Да.

— Голяма ли?

— Много… — Не се сдържам и добавям: — Страхувам се, че не можете да ми предложите по-голяма.

Урман е много сериозен — разговорът е приел делови обрат.

Но засега не спори за възможности и не се наема да доказва колко велики са Ал-Кабар.

— Как ви намери този човек? И защо избра точно вас?

— Организирал беше хайка за дайвъри. А аз се поиздъних.

— Имате ли предположения относно неговата самоличност?

— Никакви — честно казвам аз. Но явно не достатъчно честно, защото Урман мълчи и въпросително ме гледа в очите. Възможно е думите ми да се проверяват с детектор на лъжата и някой да съобщава на Урман резултатите от проверката…

— Само една подробност. Той знаеше за посещението ми… при вас. И беше добре осведомен за нашия разговор. Знаеше и това, че искате да ми предложите работа.

Урман понесе удара. Малко ли ги е понасял през живота си? Но върху маската на спокойствие трепери един клепач. Не е приятно да разбереш, че под носа ти има шпионин.

— Благодаря ви, дайвър.

Усмихвам се снизходително. Какви дреболии… Нека двата паяка се посуетят в паяжините си…

— Можете ли да ни кажете нещо за Плувеца?

Свивам рамене.

— Нищо особено. Най-обикновен човек. Понякога се появява усещането, че има дийп-психоза, прекалено сериозно се отнася към случващото се. Но иначе е напълно адекватен.

Урман кимва. Изглежда, те са успели стабилно да се закачат за компютрите на „Лабиринта“ и наистина контролират събитията. Това ме кара да попитам:

— Опитахте ли все пак да проследите сигнала на Неу… на Плувеца?

— Няма никакви сигнали.

Или Урман също страда от болезнена откровеност, или има интерес окончателно да ме убеди…

— Сървърите на „Лабиринта“ не предават данните на Плувеца. В никоя от посоките. Той… броди из нивото самостоятелно.

Значи е истина. Това за човека, влязъл директно в дълбината?

— Администрацията на „Лабиринта“ все още се опитва да проследи канала му за връзка — подхвърля Урман. — Но след пет, максимум — осем часа, според данните на експертите ни, там ще стигнат до същите изводи като нас. Тогава ще започне истинската паника.

Представям си. Ще изолират нивото, а вероятно ще разкарат геймърите и от целия „Лабиринт“. Спешно ще пробият преки проходи до трийсет и трето ниво — това, че засега няма такива,

съвсем не означава, че е невъзможно да бъдат създадени. Ще изключат всички чудовища, даже ще замразят всички здания — да не би случайно Неудачника да го фрасне някоя паднала тухла. Тълпа психолози, хакери, чиновници, Анатол и Дик — всички те ще нахлуят в опустялото ниво. Ще обсипят Неудачника с грижи и ласки, ще го понесат на ръце към изхода…

Мога смело да предположа, че моите услуги няма да им потрябват.

— Съгласен ли сте да ни сътрудничите?

Поглеждам към Урман — май не се шегува.

— Вече работя за човека, чието име не знам.

— Възможно е да ви е обещал страшно много, този тайнствен мистър Хикс. Но оказал ли ви е поне малка помощ?

Поклащам глава.

— Ако наистина сте Стрелеца, могли сте лично да се убедите, че обикновените методи са неприложими към Плувеца. Още два-три опита няма да променят нищо. После ще изолират „Лабиринта“ и с проблема ще се заемат собствениците на… атракцията.

Последната дума е изречена с известно презрение.

— Който и да ви е наел, изобщо не го е направил заради дайвърските ви таланти.

— А заради какво?

Сега пък той ме накара да се объркам.

— Далеч по-лесно би било да се купят дайвърите на „Лабиринта“. Или да се наеме група. Да, трудна работа е да се научат истинските ви имена. Но е напълно възможно да се уреди една среща с вас и да ви се предложи работа. Нали, в края на краищата, вие живеете от това. Тайнственият ви работодател е бил привлечен от нещо по-сериозно от дарбата ви да излизате от виртуалния свят.

Май имам всички основания да се пръсна от гордост. Но само ме обзема тревога.

— И ми се струва — замислено казва Урман, — че е бил прав. Това с Плувеца е работа тъкмо за вас. Делото на живота ви. И аз мога да ви помогна да се справите.

Едва ли би могъл да ми предложи Медала за Всепозволеност. Тези неща все пак не се купуват. Но залогът е необичаен, и наградата може да бъде много, много голяма.

За какво ми е Медала, щом до края на живота си ще мога да си позволя лукса да не се занимавам с далавери във виртуалността?

— Подписахте ли договор? — пита Урман.

— Не.

— Устна уговорка ли е?

— Не.

— Тогава защо се притеснявате?

Мълча. Не знам защо съм се вкопчил в предложението на Човека Без Лице. Той ме принуди със сила да се срещнем. Изпрати ме в „Лабиринта“, без да ми обясни абсолютно нищо. И е напълно възможно обещанието му да е блъф.

— Трябва да помисля.

— Добре — съгласява се Урман. — Имаме почти гарантирани пет часа на разположение. Вие, очевидно, ще посетите отново „Лабиринта“?

Неопределено кимвам.

— Ще предприема собствени действия — казва Урман. — Вие непременно ще ги забележите, дайвър. И ще можете да направите избора си.

— Мъгляво е, Фридрих.

Урман се мръщи в недоумение, докато програмата-преводач се опитва да разбере, че не говоря за капризите на времето.

— С какво всъщност съм ценен за вас?

— Ще разберете, скъпи Иване, Царски сине. Между другото, какъв е Плувеца по националност? Как мислите?

— Руснак… — отговарям машинално.

Урман кимва насмешливо.

— Възможно е, да… Довиждане, дайвър. Помислете и вземете решение.

Едновременно с тези думи вратите широко се разтварят и се появяват охранителите. Този път не са оголили мечовете си.

— Ще ви изпратят до моста — уведомява ме Урман.

10

Или не ме следят, или го правят прекалено хитро, щом Вики не ме алармира. Изкачвам се на стената, съпроводен от погледите на охранителите, стъпвам на моста от конски косъм.

Интересно, колко метра мога да измина, без да излизам от дълбината?

Крачка, две — нишката трепери под краката ми, вие ми се свят. Стотина метра по-долу сред камарите от скали криволичат небесносините ленти на реките и блещукат нажежените до оранжево езера от лава.

— Хей, дайвър, ти залиташ! — подигравателно подвикват зад гърба ми.

Пък аз вече не залитам, а падам.

Сигурно така се сурват грешниците мюсюлмани при опитите

си да отидат в своя рай, при нежните хурии и планините от рахат локум…

Подхлъзвам се, политам, вкопчвам се в нишката — и тя равнодушно отрязва пръстите на ръцете ми. Въздухът ме шибва в лицето с остър хлад, приканва ме на кратко пътешествие, скалите долу се завъртат и се уголемяват, върховете им настръхват като игли. Когато се докосна до камъните, сървърът на Ал-Кабар ще рапортува, че съм се подложил на смъртоносно претоварване — и ще се задейства дийп-програмата за изход.

Но изобщо не ми се ще да науча с каква именно болка въображението ще оцвети смъртта ми.

Дълбина, дълбина, не съм твой…

На екранчетата — кървища. Свикнали сме.

Смъкнах шлема, погледнах бюрото, изтръгнах кабела от слота.

— Прекъсване на връзката! — каза Вики. — Няма тонов сигнал в линията! Провери свързването!

— Всичко е наред — промърморих аз и мушнах кабела на мястото му. — Презареждане.

— Сериозно?

— Да.

На монитора едно малко човече пада в синевата. Чувствам се гадно.

Набъркал съм се в много сериозна каша. Ако хората от Ал-Кабар, „Лабиринта“ и онези, които стоят зад Човека Без Лице, се сдърпат заради Неудачника… Лелеее… По-добре да не се набутвам между тези воденични камъни. Сега ще е най-добре за две-три седмици да забравя за виртуалността. Ще поиграя на обикновени игри, ще пия бира с Маниака, ще ъпгрейдна компютъра, ще замина някъде в Анталия, където все още е топло, за да се изкъпя в морето.

Разбира се, ще се наложи да забравя за Вики. За истинската Вики. При това за дълго време.

Ще трябва завинаги да се простя с мечтата за Медала за Всепозволеност.

И, разбира се, да изтрия от паметта си Неудачника.

А кой е той всъщност, че толкова да се притеснявам за него? Хомо Компютърус? Компютърен човек, който може да влиза във виртуалното пространство без никакви модеми и телефони? Е, и какво? Нереално е да се надяваме, че тази негова способност — ако тя наистина съществува — лесно може да се прихване.

Разните специалисти ще го изследват, ще записват енцефалограми и ще измерват всички видове параметри. Ще слагат Неудачника пред какви ли не компютри, ще включват и

изключват модеми, ще го свързват с телефонни линии и ще го крият в подземни бункери. И ще изискват — влез в дълбината… разкажи какво чувстваш… какво усещаш с палеца на левия крак при влизане във виртуалността, как се променят изпражненията ти след три денонощия престой там. Ще прекара остатъка от дните си някъде в охранявана швейцарска вила или в пустините на Тексас, в някакъв научен център на ЦРУ. Като безценно и уважавано морско свинче.

Всъщност той е руснак, много вероятно е да е руски гражданин. Ако се подхвърли информацията за Неудачника открито в мрежата — или на съответните органи…

Даже се засмях на наивността си. Е, и какво? Старицата Русия ще изпрати самолетоносачи и танкови бригади да пазят Неудачника? Малко ли талантливи програмисти бяха изведени от страната? Четиринайсетгодишният хлапак от Воронеж Саша Морозов например, го отведоха със специален чартърен полет. У нас на никой не му трябват мозъци. Освен ако разузнаването не събере остатъците от някогашната си смелост и не се пререди, за да измъкне Неудачника. Само за да го зазида в собствен изследователски център, някъде в Сибир или на Урал…

Когато се раждаше дълбината, нейно знаме бе свободата.

Ние сме независими от продажните правителства, овехтелите религии и пуританския морал. Ние сме свободни във всичко — и завинаги. Информацията няма право да бъде засекретявана — и ние имаме право да говорим за всичко. Свободата на придвижване не може да бъде ограничена — и за Дийптаун границите няма да важат. Ние ще отстоим правото си да имаме всички права. Ще изгоним от редиците си само тези, които въстанат срещу свободата.

Колко наивни и въодушевени сме били!

Хората на новия киберсвят, на свободното пространство без граници!

Опияняващи се от свободата, играещи си с нея като малки деца, съвзели се от дълго боледуване, радостни и горди от себе си. Интересите на дълбината — всичко за нея, всичко в нейното име, во веки веков… амин.

Но защо продължавам да вярвам в тези смешни лозунги също толкова радостно, както като малък вярвах в комунизма?

Защо толкова ми се иска да вярвам — въпреки всичко?

Да нарушавам закона, да разбивам чужди компютри, да крада „чужда интелектуална собственост“, да не плащам данъци на осиромашалата родина, да не се доверявам на никого, освен на десетина приятели — и да вярвам в нещо топло, чисто и вечно? В свободата, добротата и любовта?

Изглежда просто съм от онези чешити, които не могат да живеят по друг начин.

И общо взето никой не ми пречи да вярвам в свободата и така нататък. Стига да се спотая в реалността за десетина дни, да сменя входните канали за дълбината и мрежовия си адрес.

Много е лесно да вярваш.

Гледах триизмерната мрежа на нортъновата таблица, спретнатите редове на директориите и поддиректорите. Три гигабайта, и всичките пълни до пръсване. Служебни програми, вируси-антивируси, късчета от съзнанието на Вики, музикални файлове и игри, откраднатата информация и съвсем нови книги, които още не са излезли от печатницата. Ето я творбата на Василев „Сърца и мотори — отново на път“, тук са и току-що написаното криминале на плодовития като пираня Лев Курски и нашумелия роман на Олди. Колко добре би било сега да взема да изляза, да се запася с бира, да разпечатам на старичкия „Лазер джет“ две-три книжки и да се изтегна на дивана. И да се наспя като хората. А господин Урман, когото никога няма да видя на живо, и господинът Без Лице, когото пък е съвсем изключено да видя, нека се сражават на воля с Вили-Гилермо за Неудачника…

Никога не съм харесвал глупаците и камикадзетата.

Взех от кутията на „петицата“ ми телефонната слушалка и набрах номера на Маниака. Отново ми провървя — той не се шляеше из виртуалността и не спеше.

— Ало?

— Шура, аз съм.

— А… — сниши тон Маниака.

— Да не си зает?

— Е… малко.

— Програма ли пишеш?

— Не, беля картофи. Галя готви вечеря.

— Моите поздравления.

— За какво? — наежи се Маниака.

— По повод одобряването!

— А… айде стига.

Не си заслужава да злоупотребявам с времето му, при това на фона на скорошното сплотяване на семейството.

— Шура, кажи ми дали е възможно да се влезе в „Лабиринт на Смъртта“ с оръжие?

— С вирус ли? Не ти ли стига „BFG“-то? — На Маниака явно му става весело. — Майтапиш се. Това е пространство в пространството, конструирано с твърдо заложени цели. По-лесно е да пробуташ вирус на Пентагона, отколкото да го пренесеш през филтъра на „Лабиринта“.

— Да не би тоя филтър да си го правил ти?

— Не — със съжаление си призна Маниака. — Не съм аз. Но знам кой и как го е направил.

— И как?

— На входния портал външният ти образ се копира. Ако носиш със себе си каквито и да било програми, те се орязват. През сървъра на „Лабиринта“ преминава точното ти външно копие.

— Няма ли начин да се заобиколи? — поинтересувах се безпомощно аз.

— Помисли.

— Уф, прекалено често ми се налага… омръзна ми — промърморих аз. — Шура! Я ми кажи дали може да се пробие филтъра?

— Пробиват се само стените с глава — каза назидателно Маниака. — Какво е станало?

— Много гадна история.

— Гадна за кого?

— За цялата дълбина. И за един добър човек.

— А за тебе? — попита направо Маниака и аз неволно си спомних за „Тримата мускетари“.

— Много кофти, вярвай ми.

Маниака не отговори веднага. Даже започна да си подсвирква някаква мелодия.

— Шурка!

— „Warlock-9000“ ще ти свърши ли работа?

— А какво е това?

— Локален вирус. Както обикновено.

— Ще мине ли през филтъра?

— Може би.

— Шура, много ли те отвличам? От картофите? — попитах аз, обзет от внезапно разкаяние.

— Нищо, вече привършвам…

Не обичам радиотелефоните. Стигат ми и излъчванията от компютъра. А пък Маниака не си представя живота без тях. Ето и сега, сигурно е притиснал с рамо слушалката и продължава да бели картофите.

— Хвърли ми го.

— Направо да ти го хвърля?

— Да — помолих аз, щом понасъбрах наглост.

— Чакай, не е толкова просто. Ти какви програми използваш за създаване на облика си?

— Най-различни… „Биоконструктор“, „Морфолог“, „Маска“…

— Ясно. С коя личност ще използваш вируса?

— Личност номер седем, „Стрелеца“, „Gunslinger“…

— Какво е разширението на файла?

— А? Разширението? Струва ми се…

— Пускай терминала — уморено заповяда Маниака. — Сложи пълен достъп за парола… е, например „12345“.

— Едно-две-три-четири-пет — повторих като глупак аз.

— С цифри! — уточни Маниака. — Самичък ще настроя всичко.

— Благодаря!

— Няма да ти се размине… бирата е от теб.

Маниака въздъхна отново и преди да затвори, се закани:

— Звънкам ти след пет минути. Брякмата ти вече работи, чака ме и е послушна като гимназистка. Ясно?

Хвърлих се към компютъра. След три минути Вики се съгласи да се подчини на този, който позвъни с парола „12345“, и аз отидох в кухнята да приготвям вечерята си. Още не бях успял да напълня чайника, когато в стаята издрънча телефонът, след което засвирука свързващият се модем.

Все пак съм глупак. И камикадзе.

Впрочем, глупаво е човек да обича себе си. Значи мога да си позволя известно време да бъда глупак.

Изпих чая със залежалото в долапа сладко, после пак напълних чашата си и се върнах в стаята. Маниака тъкмо прекъсваше връзката с компютъра и насред екрана пламна в червено надписът: „Взех си неща за четене и игри от твоите боклуци вирусът пришит гласови инструкции след минута“.

Маниака нехайно е пренебрегнал препинателните знаци.

Влязох в „Нортън“, издирих файла с външността на Стрелеца (разширението на програмата се оказа съвсем обикновено — .clt) и го сравних с другите, непроменени облици. Не забелязах да има някаква промяна.

Което и се очакваше.

След пет минути Маниака звънна и ми обясни набързо какво трябва да направя. Когато проумях какво е направил с моята външност номер седем, само поклатих глава.

„Warlock-9000“ явно беше негова отдавнашна разработка, пазена за специални случаи. Ако подобно нещо се използва поне веднъж, ще се навъдят стотици плагиатори.

— Бира, бира и още веднъж бира… — казах аз, докато изключвах телефона. Но не се знае дали ще имам възможност да осигуря тази бира.

Канех се да развихря в дълбината такава буря, каквато отдавна не е бушувала там.

Буря, каквато тя си беше заслужила.

11

— Терминалът е включен — отрапортува Вики. Щракнах с курсора върху иконата за свързване и след секунди бях на сървъра на „Русия Он Лайн“.

Помнех наизуст адреса, оставен ми от Човека Без Лице. Някакъв полски сървър, което не означава абсолютно нищо. Нищо повече от ретранслатор, вероятно по пътя към тайнствения непознат сигналът ми ще прелети през още поне два-три държави.

Сървърът не поддържаше видео. Никакви нарисувани муцунки или анимирани снимки на екрана. Строго меню на полски и английски, с възможност за поддържане на още десетина езика, сред които румънски и корейски… без руски. Уви, братският народ не е много благосклонен към нас. Отговорих на поздрава на оператора и помолих да ме свърже с „Man without face“. След половин минута операторът се прехвърли на руски драйвер за клавиатура и помоли да напиша името на абоната на родния си език.

„Човека Без Лице“ — набрах аз.

Започнаха да ме прехвърлят от сървър на сървър. Първите два бяха достъпни за всички, за следващите три не разбрах нищо. После върху екрана се показа надпис: „Моля, почакайте“. На руски, между другото.

Чаках четвърт час.

Първите пет минути тихо и скромно, после извадих една бира и пъхнах в cd-то стар албум на „Наутилус“.

Събуждам се облян в студена пот.
Събуждам се насред бълнуване кошмарно…

— пееше Бутусов. Добър певец, когато не се опитва да съчинява текстове.

Сякаш нашият дом е залят от потоп,
И само ние с тебе живи сме останали…

Спомних си за съня си с певеца на сцената и несретника Алекс. Донякъде пророчески сън. Само че защо си представях Неудачника като певец? Нямам познати музиканти, а самият аз рискувам да си тананикам само насаме.

Над нас — километри вода,

И китове удрят с опашки
И за двама ни въздух не стига — лежа в тъмнината
И се вслушвам във нашето дишане…
Вслушвам се в нашето дишане…

Харесвам тази песен. Сякаш е за моята дълбина, за виртуалния свят, който все още не е съществувал преди пет години, когато е написана песента. А аз съм този, който прави опити да се отучи да диша и не вярва в красотата на киберпространството.

„Кой е?“

Трепнах, обърнах се към екрана и без да му мисля много-много, написах:

„Аз.“

„Как се справяш, дайвър?“

„Предполагам, че знаете.“

Какво ли не бих дал, за да разбера кой е той — Човека Без Лице.

„Да.“

„Не мога да се справя.“

„Това си е твой проблем.“

„Не само мой.“

Забавяне — или Човека Без Лице мислеше, или някъде по линията имаше пропадане на информацията.

„Какво искаш?“

„Помощ.“

„Нямам с какво да ти помогна. Всичко, което ти трябва, е в теб самия.“

Ако беше до мен — реален човек, от плът и кръв, бих му казал онова, което си заслужава да бъде изречено само на глас, а по-добре да се премълчи изобщо. Така че си го казах наум. Но мрежите се имат свои норми на общуване и пръстите ми натракаха на клавиатурата:

„Кой е той?“

„Вече ти казаха.“

Паяци. Пуснали тънките си нишчици в чуждите леговища. Урман надзирава „Лабиринта“, а Човека Без Лице контролира Ал-Кабар.

„Това истина ли е?“

„Може би.“

„НЕ СЕ СПРАВЯМ!“ — написах аз.

„Жалко.“

И почти моментално в долната част на екрана се появи

надписът: „Връзката е прекъсната по желание на абоната“.

— Връзката е прекъсната! — потвърди Вики. — Да те свържа ли повторно?

— Не — отговорих. Не знам защо, но изобщо не се съмнявах, че полският сървър повече няма да ме свърже с Човека Без Лице.

Може би ми се сърди, че съм разказал на Урман за него. А може и да е изгубил вяра в способностите ми. Резултатът е един и същ.

— Вики, аз умен ли съм? — попитах аз.

В „Windows-Home“ са натъпкани близо хиляда ключови думи. Понякога с компютъра могат да се водят много забавни… дори бих казал почти смислени разговори.

— А какъв отговор искаш да чуеш? — избяга по тъч линията Вики. Както го прави винаги, когато думите нямат вид на заповед, но тя не ги е разбрала.

— Искрен.

— Не знам, Льоня. Много бих искала да ти отговоря, но не знам.

— Глупачка си ти, Вики.

— А ти си грубиянин.

Засмях се. Ако ни слушаше някой, не съвсем добре запознат със съвременните операционни системи, непременно би решил, че „пентиумът“ ми е разумен.

— Извинявай, Вики.

— Нищо. Не се сърдя.

Разум — имитация на разум… Къде е границата помежду им? Ние вече разговаряме с компютрите си, те се здрависват с нас и ни пожелават приятни сънища. Мнозина, какъвто е случаят с мен, например, прекарват във виртуалното пространство по-голямата част от живота си. Но това не е победа на човешкия разум, това е само имитация на победа. Ярки знамена и фойерверки над една пустош. По-голяма честота на процесора, повече памет — и машината заприличва на човек. Но само толкова…

А Неудачника също може да е програма. Също толкова хитра, колкото и вирусът на Маниака. Промъкнала се през филтъра под формата на човек, пуснала корени в сървъра на трийсет и трето ниво. Способна да поддържа разговор и да убива чудовища.

— Мамка му! — изкрещях аз.

Та това е толкова просто! Стотина фрази, произнесени кога на място, кога ни в клин, ни в ръкав. Програма, която се обучава от собствените ти думи и ти отвръща със собствените ти мисли. Която послушно върви след наивните спасители… Тя, разбира се, няма никакви канали за връзка.

Какво говорех на Неудачника, как ми отговаряше той?

Напрягам паметта си.

Не знам. Може и да е програма. В такъв случай Ал-Кабар и Човека Без Лице изобщо не са в час…

Колко хубаво би било, ако съм познал! Колко лесно се решава загадката!

Тишината, Стрелец…

Побиха ме тръпки. Спомних си пустотата, която ме обзе след думите му.

Програма ли?

Неудачника, който грижовно носи нарисуваното момченце…

Програма?

— Нищо не разбирам, Вики — казах аз. — Нищичко. И ти не можеш да ми помогнеш.

— Аз мога ли да помогна? — не на място отговори Вики.

— Не!

— А кой може?

Помълчах, преди да отговоря.

— Истинската Вики. Дълбината!

— Да стартирам ли дийп-програмата?

Вместо отговор нахлузих шлема и сложих ръце върху клавиатурата.

deep

[Enter]

Падащи звезди начертаха своите дири върху тъмнината на екраните, пред очите ми се завърти спирала в цветове на дъгата. Заличавайки реалността, водейки ме към небостъргачите на Дийптаун.

Първият момент е най-труден. Стаята изглежда същата, но аз знам — това е фантасмагория, мираж.

— Всичко ли е наред, Льоня?

Завъртам глава.

Стаята е в ред. Аз не съм същият.

— Личност номер седем, „Стрелеца“.

— Изпълнявам…

Този път външността ми се променя мъчително дълго. Какво да се прави, неизбежната отплата за оръжието.

— Всичко ли е наред, Льоня?

Ставам, поглеждам се в огледалото.

— Да. Благодаря, Вики.

Приближавам се към хладилника, търся нещо за пиене. Спрайт вече няма, останала е само Кока-кола. Става.

— Успех, Льоня.

— Благодаря.

Пия на големи глътки най-популярната напитка в света,

замислена — колко смешно! — като лекарство срещу диария. Урман мислеше, че ми остават още пет часа. Сега са само четири. Почти усещам как някъде далече, из другите континенти, скърцат мозъците на различните чиновници, започващи да осмислят феномена Неудачник. Скоро ще закрият трийсет и трето ниво. Скоро ще организират хайка за Неудачника. Няма значение дали е човек, или програма. Аз ще го измъкна.

— Извикай ми такси — казвам аз и излизам от апартамента. Слизам с чистичкия светъл асансьор, отварям вратата на входа.

Причаква ме стар форд. Шофьорът е зализан младок с бяла риза. Копие на онзи, когото убих преди два дни при проникването в Ал-Кабар. Направо ме досрамява от доброжелателната му усмивка.

— Публичен дом „Всякакви забавления“! — изревавам аз.

Навярно Вики е убедила Мадам да ми даде особен статут. Във всеки случай, когато влизам във фоайето, там вече седят трима мъже. И тримата рязко вдигат глави — в погледите им се чете смущение и уплаха. Те не се виждат помежду си, а двама от тях дори частично се пресичат в пространството, наподобявайки уродливи сиамски близнаци.

Тези двамата са снажни синеоки брюнети — със стандартни тела от комплекта на „Windows-Home“. Очевидно, избрани за маскировка. Третият е гладко избръснат мургав здравеняк. Общото между всичките е само погледът. На човек, уловен в момент, в който си изстисква пъпките.

Май сега се ползвам с правата на служител на бордея? Виждам едновременно всички клиенти, мога да влизам в служебните помещения?

— Привет! — поздравявам аз и вяло вдигам ръка. И тримата бързо кимват. Единият с престорено-небрежен вид оставя зеления албум, другият запраща на мястото му виолетовия.

Само бръснатият здравеняк упорито продължава да прелиства черния албум и с любопитство да разглежда снимките.

Стигам до охранителя. Той послушно разтваря вратата пред мен и аз излизам от фоайето и спестявам на посетителите душевните терзания.

Никой няма намерение да ме съпровожда, но аз помня пътя. Коридорът е празен, част от вратите са отворени, част — не. Зад едната врата долита кискане. Надниквам вътре и съзирам беседка, заобиколена от цъфнали сакури. На небето грее меко есенно слънце, в далечината се забелязва конусът на Фуджи. В беседката седят две момичета и пият чай. Когато ме виждат, безгрижно ми махват с ръце.

— Стрелец, привет! Искаш ли чай?

— Н-не — измънквам аз и бързо се отдалечавам. От една от другите врати изскача абсолютно гола девойка. Но не й личи да изпитва някакъв свян.

— Пък Вики е заета — казва тя. — Защо не поседиш при мен? Толкова е скуууучно!

В думите й няма никакъв намек. И мисълта за секс я възбужда не повече от процеса вдишване-издишване. Но има нещо страшно в самата ситуация… в тези весели, дружелюбни, млади момичета…

Изведнъж разбирам за какво ми напомнят те.

За някаква стара фантастична книжка за веселата младеж,

която се занимава с любимите си неща, прекарва дните и нощите на работното си място, и всички са дружелюбни, винаги готови да помогнат на приятелите си, неспособни да си кажат нито една лоша дума…

Това е като криво огледало, фалшиво отражение. Злото е навлякло дрехите на доброто — и, странна работа, те са се оказали по мярка!

— Благодаря, но все пак ще я изчакам в нейната стая! — отговарям аз с усмивка на отчаяние. — Благодаря!

Момичето прави тъжна муцунка и изчезва в стаята си. А аз продължавам нататък.

Докато не срещаме погледи с черното котенце от снимката.

— Мяу! — прошепвам едва чуто, като побутвам вратата. Котето отваря уста, тихичко измяуква в отговор и отново замира.

Планинската хижа е празна, само вятърът развява късите перденца на отворения прозорец. Облегнат с лакти върху перваза, дълго се взирам в планината.

Не, това е невероятно. Да направиш цял един свят, съвсем сам! И не за пари или за слава, не по поръчка — просто за себе си. Не за да се преселиш в него.

Само за да знаеш, че го има. Наблизо, зад прозореца. Искрящите снежни върхове, безкрайната синева на небето, камъните по склоновете, черният мъх под боровете, реещите се във въздуха птици и сновящите по дърветата катерички. Свят на тишина, чистота и покой. Свят, в който не е измислена думичката „мръсотия“.

Струва ми се, че Неудачника може би ще го хареса.

Много се надявам, че ще го хареса…

— Льоня?

Вики влиза безшумно и ме заварва неподготвен.

— Извинявай… не те ли предупредиха?

Тя поклаща глава.

— Прииска ми се да поседя при теб. За малко — неволно започвам да се оправдавам аз. — При теб… всичко ли е наред?

Вики кимва.

— Не си заслужава така често да се гмуркаш в дълбината — казвам аз, докато вървя към нея. — Поне похапна ли?

— Мъничко. Днес е пълно с клиенти.

Не извръща поглед. Свикнала е да смята това за бизнес.

Но при мен нещо не е наред. Усещам в гърдите си студена буца, ронлива и чуплива като сняг в студа. Поемам си въздух и казвам:

— Наистина ли трябва да работиш толкова много… Мадам?

Вики се приближава до прозореца. Пита, без да се обърне:

— Как разбра?

— Почувствах.

— Върви си, Леонид. Отивай си завинаги, става ли?

— Не.

— За какъв дявол си се лепнал за мен? — изкрещява тя, като се обръща. — За какво ти е приятелка-проститутка? Махай се! Всичко това ми харесва, ясно ли ти е? Да се чукам по сто пъти на ден, да сменям телата си, да командвам момичетата и да се правя, че съм една от тях! Ясно? Ясно ли ти е?

Просто стоя и чакам да се накрещи. После се приближавам и заставам до нея при прозореца.

Сега не трябва да говоря, нито пък да я докосвам. Опасно е да мълча, но нямам друг изход и чакам. И аз не знам какво.

Планините потреперват и подът под краката ни започва да се люлее. Вики изпищява и се хваща за перваза, аз я стискам за рамото и със свободната ръка се подпирам на стената. Земята се тресе. Снежните шапки се свличат сред облаци бял дим, протягат надолу пипалца от лавини. Край прозореца с грохот префучава огромна морена.

— Майчице… — шепне Вики и сяда на пода. По-скоро е възбудена, отколкото уплашена. — Наведи се, Льоня!

Падам до нея тъкмо навреме — в прозореца се блъсва мощен залп от каменни шрапнели.

— Пета степен! — крещи Вики. — Седма!

— Осма! — подкрепям я аз. Едва ли е виждала истинско земетресение, иначе нямаше да й е толкова весело.

Подът на хижата още се друса, но вече доста по-слабо, люлеенето преминава в краткотрайни конвулсии.

— Яко! — шепне Вики, като се изтяга на пода. Срещам погледа й, докосвам я с ръка по бузата. — Не ми се сърди, Льоня.

— Не се сърдя.

— Клиентите понякога… ме изкарват от кожата.

— Каскетчо ли? — спомням си аз.

— Точно той.

— Кой е той?

Вики повдига рамене.

— Не знам. Идва с най-различни тела и не разправя нищо за себе си. Само дето… — тя се усмихва — винаги носи каскет. Затова му излезе тоя прякор.

— Садист ли е?

— Вероятно. Само че в особен аспект.

Устните й беззвучно прошепват някаква ругатня.

— Вие да не приемате всякакви клиенти? Даже такива, от които ви иде да си биете главата в стената?

Вики мълчи.

— Мислех, че отсявате най-големите идиоти. Ако бяхте усетили по-рано какъв е Каскетчо…

— Не отсяваме никой.

— Това пък защо? Заради честта на фирмата? „Всякакви странности“, а?

— Можеш да го разбираш и така.

Земетресението като че ли свърши. Изправям се и поглеждам през прозореца. По склоновете все още се спускат лавини, рекичката в ниското е преградена от свлачището и бавно се разлива в търсене на ново корито.

— Утихна… — прошепвам аз, като неволно понижавам глас. Сякаш думите ми могат отново да пробудят стихията. — Вики, защо предизвика земетресение?

— Какво общо имам аз? Този свят живее свой живот. Аз вече не мога да го управлявам.

— Изобщо ли?

Вики ми мята кратък поглед, става, разглежда променения пейзаж.

— Абсолютно. Светът става истински само когато е свободен.

— Като човека.

— Разбира се.

— Толкова ли вярваш в свободата?

— В свободата не трябва да се вярва. Когато я има, ти сам го усещащ.

Навярно очаквах да каже точно тези думи.

— Вики, ако някой човек — добър човек, е заплашен от опасност… Ако може да изгуби свободата си завинаги… би ли се съгласила да му помогнеш?

— Да, бих се съгласила — отговаря тя спокойно. — Дори да не е чак толкова добър. Това е някакъв принцип, ако щеш.

— Трябва да скрия един човек.

Вики смешно започва да клати глава, така че косите се разпръсват по раменете ѝ.

— За какво говориш, Льоня? Къде да го скриеш?

— Във виртуалността.

— Защо?

— Той не може да излезе.

— Имаш предвид онзи, от „Лабиринта“?

— Да.

— Льоня… — Вики ме хваща за ръката. — Отдавна ли си ходил в реалността?

— Преди половин час.

— Сигурно ли е? Ти самият нямаш ли нужда от помощ?

Имам… — тя прехапва устни — един познат дайвър. Те наистина съществуват, това не са празни приказки!

Колко забавно…

— Искаш ли да го помоля да се срещне с теб?

— Вики…

Тя млъква.

Честно казано, не съм свикнал някой толкова да се грижи за мен. Това е моя специалност — да се притеснявам за хора, които са се изгубили във виртуалността.

— Ще ти помогна — казва Вики. — Но не си прав… струва ми се.

Сега не ми е до спорове.

— Благодаря. Сигурни ли са системите ви за безопасност?

— Напълно. Разбираш ли от тези неща?

Кимвам утвърдително. Естествено, не бих могъл да напиша защитна програма. Но толкова пъти ми се е налагало да ги разбивам, че вече мога да се смятам за експерт.

— Вземи поразпитай Мага.

— А той ще ми каже ли?

— На теб — не. Както и на мен, но виж на Мадам…

Вики прави пауза и ми хвърля такъв поглед, сякаш ме моли да изляза. Тръгвам към вратата, но ме спира възгласът й:

— Льоня… Недей. Искам да видиш.

Тя се доближава до стената и прокарва ръка по нея. Дъските се разтварят и се показва тясна врата.

Там, зад вратата, струи светлина. Студена синкава… мъртвешка светлина. Силуетът на Вики за секунда стои пред процепа, после изчезва вътре. И аз тръгвам след нея, колкото и да не ми се иска. Като хипнотизиран.

Барака. Или морга. Или музеят на Синята Брада.

От стените стърчат блестящи никелирани куки с увиснали на тях човешки тела, чиито крака почти опират в пода. Предимно момичета, блондинки и брюнетки, няколко червенокоси и едно с абсолютно гола глава. Но има и дами на средна възраст, две-три старици, няколко момичета и момчета.

Всичките са с отворени очи и погледите им са празни.

— Тук се костюмирам — казва Вики. Аз мълча. Вече съм се досетил.

Вики тръгва край поклащащите се тела, наднича в мъртвите лица, шепне нещо — сякаш ги поздравява. Мадам виси в края на първата десятка. Вики се оглежда да към мен, убеждава се, че я гледам — и се притиска към разкошното тяло на собственичката на заведението, прегръща го — сякаш в пристъп на извратена страст.

За миг не се случва нищо. После — не успявам да забележа момента на прехода, Вики и Мадам си сменят местата. Вече не Вики, а Мадам се отдръпва от безжизнено увисналото тяло.

— Това е всичко — казва Мадам с ниския си, гърлен глас.

— Защо… е толкова гнусно? — питам аз. — Тези куки… тази морга… защо? Вики?

Мадам гледа Вики, тъжно кимва:

— Вики, защо, миличка? Да обясним ли на Льоня?

Вики, чийто тил е нанизан на куката, мълчи.

— За да не забравям, Леонид. Да не забравям нито за миг, че те не са живи.

Вглеждам се в Мадам — доста по-спокойна и мъдра е от Вики. И ако се подхожда непредубедено — много по-красива.

— Просто трябваше да видиш това — казва Мадам.

— Видях.

Излизаме от склада с човешко месо през друга врата, която води към стаята на Мадам. Това е съвсем различен свят. Шумен и претъпкан плаж зад прозореца, нажежено слънце в небето, самата стая е пълна с разкошни стари мебели, навсякъде са разхвърляни книги, отворени кутии със сладкиши, евтини бижута и златни гривни, полупразни шишенца с парфюм, карти за игра. Огромното легло под кадифения балдахин не е оправено, под него се търкаля една пантофка. В шкафа има върволица от наченати бутилки, на стената виси прашна китара, персийският килим на пода е прояден от молци и зацапан с петна от вино.

— Сега можеш да гадаеш каква съм в действителност — казва Мадам.

Нямам намерение да гадая. В света все едно няма друга истина, освен онази, в която ни се иска да вярваме.

Не се застояваме в стаята на Мадам, което страшно ме радва. Тук е доста задушно.

— Льоня, понякога ми се струва, че все още си малко момче — казва Мадам. — Не трябва да си такъв наивник.

— Защо?

— Трудно се живее така.

— Никой не ми е обещавал, че ще е лесно.

Вървя до Мадам и се питам как ли изглеждаме в очите на другите. Бледият и висок Стрелец може да бъде син на Мадам, но двамата изобщо не си приличат. Същинска визита на предрешен аристократ в евтин бордей.

— Стъпалата са стръмни — предупреждава ме Мадам.

— Спомням си.

Влизаме в зоната за отдих и развлечения и момичетата под чадърите поздравяват Мадам с одобрителни писъци. Геят, който

се плацика във водата досами брега, припряно се изправя и маха с ръка. Под бар плота се подава чорлавата глава на Компютърния Маг и веднага се мушва обратно.

— Виждаш ли, Вики я няма — високо ми казва Мадам. Покровителствено слага ръка на рамото ми: — Момичета, Стрелеца ще почака приятелката си! Не се дръжте зле с него!

Общо взето всички отговори са в смисъл, че непременно ще се държат зле с мен, но това ще ми хареса. Мадам се заканва на момичетата с пръст, после тръгва към бар плота. Магът се показва, сякаш усетил приближаването й.

— Поговори със Стрелеца — ласкаво го моли Мадам. — Той има някои въпроси… отговори на всичките.

— На всички до един? — пита Мага.

— Абсолютно.

— Е, Мадам, аз не съм ви дърпал за езика! — заявява Мага.

— Де да имаше нужда от това… — въздъхва Мадам.

Изчаквам Мага на масата, която е малко отдалечена от останалите. Няма защо момичетата да слушат разговора ни.

— Шампанско! — заявява Мага, когато стига до мен. — Здрасти, Стрелец! Ти пиеше шампанско, нали така? Аз не го пия, много е газирано, после ми къркорят червата!

Той се движи някак странно. Много равномерно, сякаш върви по асфалт. Поглеждам стъпалата му — те не докосват пясъка. Босите крака на Мага са обути с износени чехли, от които израстват миниатюрни пърхащи крилца.

— Шампанско пия само с женска компания — възразявам аз. — Там има ли водка?

— Там има всичко! — Мага трясва на масата бутилка ликьор с отровно-виолетов цвят и изчезва с отхвърленото „Абрау-Дюрсо“. След минута, все така реещ се над плажа, той се връща с водка „Урсус“, кристална кана, пълна с вода, и пликче „Зуко“.

— На, разбъркай си го!

Никога не съм опитвал „Урсус“, но съм чувал, че водката е добра. Наливам си малко с надеждата, че подсъзнанието ми ще докара вкуса до нужната кондиция. Мага грабва каната, изсипва вътре пликчето и разбърква сместа, като вместо миксер използва дланта си.

В края на краищата, сме във виртуалността… тук няма микроби. Изпивам на екс водката и си сръбвам направо от каната. Питам:

— Откъде се снабди с такива обувки?

— С чехлите ли? А, днес ги направих… писна ми да затъвам в пясъка. Разбираш ли, в Дийптаун може да се върви само по пода. Така че се наложи да залепя за подметките парчета от подовото

покритие. И сега няма проблеми — разхождай си се по въздуха, докато не се умориш!

Мага се кикоти и започва да ситни на едно място, като се издига почти до равнището на масата. После свива краката, пльосва се в креслото и отваря шишето с ликьора. С мляскане се впива в бутилката.

— Много е шик! — заявява той. — Сладко та дрънка! Истинско кюрасо!

— Целия ден ли прекарваш тук? — интересувам се аз.

— Ден ли? Ха! Излизам оттук само за да хапна и, пардон, за да отскоча до тоалетната.

— Мадам казва, че цялата защита тук се крепи на теб…

— Меко казано! Тук всичко се крепи на мен.

— Може ли да влезе външен човек?

— А как щяхме да се издържаме, ако не ги пускахме?

— Имам друго предвид. Възможно ли е да се проникне в служебните помещения на бордея.

— На заведението! Това не е бордей, а Заведение! Не, не може.

— По никакъв начин?

Мага въздъхва и става по-сериозен:

— Какъв си, хакер или ламер?

Въпросът е риторичен, но все пак отговарям:

— Чайник съм.

— Ясно… Абсолютни защити няма. Колкото повече се доближаваш до абсолютната сигурност, толкова по-неудобен става престоят ти във виртуалността. Зависимостта е обратно пропорционална — колкото по-добра става защитата ти, толкова повече намалява способността ти да приемаш и предаваш информация. Най-важното е да намериш оптималното съотношение между защитата и удобството. Охранителната ни система е с елементи на изкуствен интелект. При установяване на опит за взлом се изпраща известие, въвеждат се допълнителни пароли, включват се глупчовците…

— Глупчовци ли?

— Автономните мобилни охранителни програми, фагоцити. Аз им викам глупчовци, понеже всичките са страшно тъпи. Ти защо не пиеш?

Наливам си още.

— Ако е организирана интензивна атака — продължава Мага, — степента на защита нараства неограничено, почти до пълно капсулиране на Заведението. Разбира се, на практика нямаме такива случаи, но всичко би трябвало да работи точно така…

— Искаш да кажеш, че защитата все пак е идеална?

Мага се колебае. Суетата, която явно не му липсва, се бори с желанието да бъде обективен.

— Не… Ако проникването е замислено от голяма група професионалисти, те ще успеят да влязат преди охраната да заработи на пълни обороти. Само че на кого му е изтрябвало?

Разбирам, че би било смешно да се очаква друг отговор. За всеки щит си има съответния меч.

— Благодаря, Маг.

— А, дребна работа! — Той махва с ръка. — Искаш да нагласиш охранителната си система, така ли? Докарай ми я, ще ти помогна. Или не, по-добро да отидем у вас! — ентусиазира се Мага. — Всичко ще оправя. Тук ми е скучно!

Поклащам глава в знак, че не е познал.

— Просто се интересувам как стоят нещата тук.

— А, значи си от инспекторите? — подскача Мага. — Ш-ш-т! Разбрах всичко, тишина… Защо Мадам не ми каза веднага?

Интересно, кой може да инспектира виртуален бардак? И защо? Много интересно… но не се решавам да поразпитам Мага.

— Ще тръгвам, може и Вики вече да се е освободила — казвам аз. Мага веднага придобива тържествен и важен вид.

— Гледай да не причиниш нещо лошо на Вики! — предупреждава ме той. — Че… тя е прекрасно момиче, заради нея съм готов да фрасна всеки по мутрата!

Мага въздъхва и замечтано поглежда към морето.

— Исках да я сваля, ама ти ме изпревари… — признава си той. — Та тя беше влюбена до уши в мен! И сигурно още е… ама ти не се шашкай. Аз не отнемам момичетата на приятелите си.

Някога си мислех, че компютърджиите от телевизионните сериали са измислени образи. Де да беше така! Има ги и в живота.

— А пък до тая, русичката, хич не се и приближавай! — допълва той. — Хлътнала е по мене, вече половин година линее.

Горкото момиче, което изобщо не подозира за тежката си участ, весело се кикоти и се прегръща с приятелката си.

— Дали пък да не се пусна на Наташка… — размишлява Мага. — Всички тук са толкова влюбчиви!

Грабва ликьора си и с танцова стъпка се отправя към веселящата се блондинка. А аз използвам момента, за да офейкам.

101

Изглежда, съм направил два-три кръга повече по витата

стълба, защото съм слязъл във фоайето. Предишните посетители ги няма. Навярно вече вкусват от радостите на живота.

Само някакъв младок седи на масата и прелиства черния албум. Сравнително нисък, прегърбен, с лице на прегладнял гризач, под нахлупения до очите каскет се подават дълги кичури коса.

Подминавам го и чак пред вратата, водеща към служебните помещения, загрявам кой е. А типът вече е захвърлил албума и без да бърза се отправя към изхода.

— Каскетчо! — подвиквам му аз.

Той се спира и бавно се обръща. Очите му са празни, а погледът им е жизнерадостен колкото на варена риба.

— Ти си Каскетчо — повтарям аз.

Никаква реакция. Типът се пули насреща ми с празен поглед.

— Ти не ми харесваш! — казвам с неочаквана радост аз. — Чуваш ли? Никак не ми харесваш.

— Три пъти „ха-ха“ — отговаря Каскетчо, като извръща безцветния си поглед. И отново се обръща към вратата. Любопитството изглежда изобщо не му е познато.

— Стой! — извиквам след него аз и той се спира. Равнодушно чака. — Не бива повече да идваш тук — казвам аз.

Каскетчо се ухилва. Първата емоция, изписана на лицето му — но тя е толкова механична, сякаш общувам с програма, а не с човек.

— Какво правиш тук?

Май съм налучкал въпроса, на който е готов да отговори.

— Някои проучвания на груповата психология.

— Провеждай ги на друго място.

Белезникавите очи ме обхождат от долу до горе.

— Тук ли работиш?

— Не.

— Значи си мутант.

Обърквам се от тази странна характеристика и Каскетчо пояснява:

— Загуба на социална и етична ориентация. Разпадане на личността. Неизбежна и отвратителна метаморфоза.

Вече отворил вратата, той добавя:

— Колко отегчително…

…Гласът на Вики ме догонва на изхода:

— Чакай, Леонид. Недей!

Съвземам се доста трудно. Оказва се, че дясната ми ръка е впита в колана, а лявата е свита в юмрук. Гледам Вики и усещам как яростта ми постепенно утихва.

— Каскетчо ли беше това?

— Да.

— Май започвам да разбирам вашата реакция…

— Укроти ли се? — интересува се Вики. — Добро момче. Да тръгваме.

Все още не съм се успокоил напълно след скорошното избухване. Странно, не съм очаквал, че толкова лесно могат да ме изкарат от равновесие с общо взето нищо незначещи думи.

— Кой е той, Вики?

Тя усеща, че ще се наложи да отговори на въпроса.

— Нищо особено. Просто човек, който мисли, че има право да съди другите.

— Например — виртуалните проститутки?

— Не само. Знам още две-три места, където Каскетчо провежда експериментите си.

— Говореше нещо за психология…

Не знам защо, но тези думи развеселяват Вики:

— Всяка личност, която не е способна да твори, непременно търси оправдания за деструктивното си поведение. Много често те се изразяват в отчуждено наблюдение на недъзите на света. Особено на такива като нашия бордей…

Влизаме през вратата, от която се усмихва черното коте, и Вики продължава:

— Психологията, според общоприетите разбирания, е крайно елементарна наука. Хора, които не са в състояние сами да забият дори един пирон или да римуват две строфи, нямат и сянка на съмнение относно способността си да разбират и да съдят другите. За тези, при които се стига до крайности, това се превръща в смисъл на живота и извор за самоутвърждаване.

— Каква си ти, Вики?

— Психолог. Кандидат на науките, ако толкова искаш да знаеш.

Тя изтупва от стола ситните камъчета и сяда. След земетресението стаята явно се нуждае от почистване. Понеже втори стол и така и така не се намира, аз клякам.

— А каква е темата на дисертацията ти?

— „Сублимация на анормалните поведенчески реакции в условията на виртуалната реалност“.

Сякаш за да се извини, тя добавя:

— Прието е да се формулира по такъв начин.

Ето какво било…

— Ти изучаваш такива като Каскетчо? — питам аз. — Истинският ловец дебне за ловци ментета, а?

— Не. Вече отдавна не, Льоня. Беше ми интересно да ги изучавам половин година, година. А сега всички ми изглеждат

еднакви. И Каскетчо, и другите като него. Всички патологии са еднакви и ако познаваш един психопат, можеш да предскажеш поведението на хиляди.

— Тогава защо…

— Защото ги има. Тук напиращата от тях деструкция може да причини болка на един, на няколко човека. В реалния живот те оставят след себе си диря от разбити съдби, отровена любов, поругано приятелство. Може би даже белязана с кръв. А тук са безобидни. Цялото им високомерие, животински реакции, интриги и самонадеяност — всичко това е прах. Прах, носен от вятъра.

— Но нали ти тежи да си тук!

— И какво от това? Не истинската, а нарисуваната Вики изпитва болката.

— Вики…

— Моля те — не се меси в работите на заведението. Защото Мадам ще ти отнеме достъпа.

Тя се усмихва и аз се обърквам.

— Добре. Когато съм тук, няма да се меся.

— А когато не си?

— Това вече е въпрос на лична свобода.

Вики разперва ръце.

— На колко години си, Леонид?

— Става ли да направим размяна? — питам бързо. — Информация за информация?

Във виртуалността никой не афишира биографичните си данни. Но Вики дори не подозира доколко не съм свикнал да ги афиширам аз.

— Добре. Аз съм на двайсет и девет, Леонид.

Успял съм да се зарадвам, преди да отговоря.

— На трийсет и четири.

— Не е за вярване. Давах ти малко над двайсет.

Не си заслужава да споменавам, че моите опасения са били напълно противоположни.

— Виртуалността мами.

— Не. Виртуалността е като лед. Замразява ни в себе си веднъж и завинаги. Невъзможно е да свалим първата си маска. После можем да си измислим стотици тела, но онова, първото, винаги ще се забелязва.

— Първата ти маска Мадам ли беше?

Вики взема от масата чантичката си, вади цигара, запалва.

— Да, Льоня. Получихме субсидия за изследване на сексуалното поведение на хората във виртуалното пространство. Западняците бяха малко побъркани на тая тема… все пак една

трета от информацията в мрежата засягаше секса. Затова и аз си измислих този образ — нахакана, вряла и кипяла, нагледала се на какво ли не притежателка на бордей.

— Сполучлив е — признавам аз.

Вики издишва дима и пита с лека ирония:

— Може би наистина съм такава? В дъното на душата си?

— Хич не ми пука.

Лъжа, разбира се. Но Вики не спори.

— Зуко успокои ли те?

— Почти.

— Той е добър специалист. Можеш спокойно да доведеш приятеля си.

Поглеждам часовника. Има време.

— Няма да е толкова лесно, Вики. Важно е да уцеля точния момент, в който да го взема.

— Смешни хора сте вие, хакерите — подхвърля Вики. Мен също ме досмешава. Ама че майтап! Да ме вземат за суперпрограмист.

— Може ли да дремна при теб?

— Моля?!

— Да дремна. Почти от денонощие съм в дълбината, а по-добре се работи на свежа глава.

Вики — каква изненада — подхожда към въпроса делово.

— Да те събудя ли?

— Да, след два часа.

— Спи. Чувствай се като у дома си. Лично аз ще те събудя.

Тя разрошва косата ми. Жестът би подхождал повече на Мадам, но все едно ми е приятно. Кимва към кревата и излиза през вратата, която води към помещението с костюмите. След минута Мадам ще излезе от стаята си и ще тръгне да командва момичетата.

Пък аз извършвам недотам коректна постъпка. Изваждам от джоба на якето макара с навита на нея тънка нишка. На края на нишката има тежест.

Вятърът зад прозореца не отслабва нито за миг, нишката се люлее, но аз все пак успявам да я отпусна до края. Когато тежестта докосва склона, поглеждам нишката: всеки метър е отбелязан с червена резка.

Седем и половина метра. Тук няма да помогнат чаршафите. Е, нищо, в бордея сигурно има някакви въжета, поне в стаите за мазохисти ги има със сигурност.

Изхвърлям макарата през прозореца. Леко ме досрамява, но се утешавам с това, че Вики със сигурност би разрешила този малък експеримент.

Нали ми каза: „Чувствай се като у дома си“…

Пльосвам се върху тесния креват, право върху покривката. Затварям очи. Но преди да си позволя да заспя, все пак излизам от виртуалността и нареждам на „Windows-Home“ да ме събуди след два часа.

Сънят идва почти моментално. Кой знае защо се надявам, че пак ще видя нещо пророческо със завладяващ сюжет — както предишния път, когато Алекс застреля Неудачника. Но сънувам някаква пълна каша.

Над Дийптаун сияе дъга. Ослепителните проблясъци наподобяват дийп-програмата. Само че тази дъга е изградена от стъпала, това е библейската стълба към небесата. Вървя по нея, сякаш съм Компютърния Маг с неговите крилати чехли.

Оказва се, че цветовете имат различна плътност — пропадам във виолетовите и сините слоеве, леко се опирам на зелените и твърдо стъпвам по жълтите. Градът под мен е ярък и украсен, аз го виждам през цветна мъгла.

В съня си дори съм наясно защо вървя към небето. Някъде там, горе, е кристалният купол на дълбината, който е разполовил света. Трябва да го строша — или с оръжието на Маниака, или с голи ръце — както дойде. Кристалът ще се пропука и ще се излее върху града като ослепителен звезден дъжд. Нали звездите са от кристал — и това не подлежи на съмнение. От чуплив кристал, който отразява светлината на нашите очи.

И нещо ще се случи. Може би звездите ще ни изпепелят. Може би ще успеят да изстинат и ще паднат в гостоприемно разтворените ни длани. Не знам точно какво ми се иска да стане.

Главното е да не сбъркам и да ударя навреме. Той вече е предопределен, онзи миг, в който ще успея да превърна бариерата в милиони кристални звезди. Почти му е дошло времето…

— Време е… Леонид, време е…

Отварям очи под шепота на „Windows-Home“. Минават две-три секунди преди да осъзная къде се намирам.

А след още миг в стаята влиза Вики.

— Събуди ли се?

Кимвам, сядам върху смачканите завивки, разтърквам чело. Главата ми тежи. Трябваше или повече да поспя, или да не лягам изобщо.

— Ще направя кафе — казва Вики.

Облегнал съм се на дървената стена и я наблюдавам. Тя изважда от шкафа на потъмнелия не от мръсотия, а от годините бюфет платнена торбичка с кафе. Смила зърната с малката ръчна кафемелачка, чиято медна повърхност е излъскана до блясък.

Сръчно разпалва огнището.

Ухае на сухи борови дърва, кипнало кафе и на някак абстрактна, нестерилна чистота… нещо средно между аромата на планински ручей и нагорещен от слънцето пясък.

Хубаво е.

Мога да прошепна моето стихче и да изляза в реалността.

Да си приготвя истинско кафе и дори да го подсиля с остатъците от коняка. Да се измия със студена вода.

Проклет да съм, ако го направя.

Тук е мястото, където всичко е истинско — чистият въздух, живата вода, утайката от кафето на дъното на чашата, загрижените поглед на Вики. Навън ме чакат занемарената прашна стая, влагата, застоялата чешмяна вода.

…Прекалено често започна да ме обзема това самоубийствено желание — да стана като всички останали…

— Коняк? — пита Вики. Сипва ми мъничка чашка „Ахтамар“.

— Имам още пет минути — казвам аз. — После… трябва да тръгвам.

— И като се върнеш, няма да си сам?

— Надявам се.

— На влизане хвани приятеля си за ръка. Така и той ще получи привилегирован статут. Ще помоля Мага.

— Благодаря.

— Ще благодариш на Мадам. Всичко зависи от нея.

— С Мадам сме приятели, тя ще разреши — усмихвам се аз.

Успявам да изпия две кафета и две чашки коняк, преди времето ми наистина да изтече.

Трябва да потеглям.

Тръгвам да излизам, а Вики се залавя да подрежда стаята. Неволно си спомням за ерзац семействата, които се нароиха напоследък. Всички онези живеещи в различни градове двойки, които наемат общи квартири в Дийптаун. Казват, че много обичали да домакинстват, да чистят с прахосмукачка и да перат — сякаш имитирането на бита ще направи съюза им истински.

„Имате ли семейство?“

„Да. Приятелката ми е проститутка, имаме си малка планинска хижа в бордея. Наминете някой път, тя ще направи чудно кафе. При нас е винаги чистичко и уютно, дори и след земетресение!“

Хваща ме страх, че изобщо не се дразня от тази картина.

Проблемът трябва да се реши. Все едно как.

Тътря се по улицата към входния портал. Подминавам павилионче на авиокомпания с умиращ от скука оператор. До

павилиончето се е намърдал някакъв просяк. И това е нещо ново — допреди месец във виртуалното пространство нямаше просяци.

Той е чист, но дрипав и мършав, фигурата му леко прозира и на моменти потреперва — така се пробва да покаже колко му е ниска скоростта на модема и колко е зле с програмното осигуряване.

— Help me… — стене просякът.

— Бог ще ти помогне — уведомявам го аз.

— Господин хакер, поне един долар — изскимтява той след мен.

Разправят, че повечето от тези просяци били руснаци. Говори се също, че никой от тях не е закъсал за пари. Било просто купон, особено развлечение на руските новобогаташи. Да похленчиш, да се туриш в кожата на сиромаха. Уж било модерна и ефикасна психотерапия. Маниака се кълнеше, че е лепнал маркер на един от тия дрипльовци и се оказало, че той е шеф на голяма банка.

— Бачках в „Майкрософт“ — бръщолеви просякът, който се мъкне подире ми — Веднъж нарекох „прозорчетата“ бъгава програма и похвалих „Полуоската“. На другия ден ме уволни лично Бил Гейтс и ме тури в черния списък. А бях много як хакер… пък сега докъде се докарах…

— На кое прекъсване виси модемът ти? — изкрещявам аз, като се обръщам. — От какво зависи появата на съобщението „натиснете този бутон за начало“ в „Windows-Home“? Кои са трите най-добри начина да увиснат „прозорчетата“? Кой е изобретил текстурната графика? Ами най-подходящият протокол за модеми марка…

Просякът вече бяга.

Сигурно Маниака не ме е лъгал.

Но в крайна сметка тия забавления са по-безопасни от уличните ралита, които бяха на мода сред новобогаташите допреди година. Заради тях забраниха използването на лични автомобили и оттогава „Дийп-разводач“ победоносно окупира пазара на транспортните услуги.

Срещата с просяка ме разведрява и стигам при портала на „Лабиринта“ в съвсем друго, бойно настроение.

Както винаги навалицата е голяма. Засега „Лабиринта“ продължава да функционира, значи съм изчислил всичко правилно. Но страхът да не закъснея и да не се озова в последния миг пред затворена врата не ме напуска. Провирам се между геймърите, бързам.

И чак когато въвеждам кода си и излизам на трийсет и трето ниво се успокоявам.

Почва се!

Аз съм Стрелеца!

110

Ветровито е. Желязната кабина на „Американските хълмове“ се клати и скърца, наполовина излязла от релсите и надвиснала над самата глава на Неудачника.

Прекрасно, още един начин за сигурна смърт.

— Хей! — изкрещявам аз, когато стигам при него. — Това съм аз!

Неудачника вдига глава. Дали пък това не е добър знак…

— Скучаеш ли?

Сядам до Неудачника и той сам сваля респиратора си. Гледа ме уморено и безнадеждно.

— Ти програма ли си или човек? — питам без заобикалки. Той клати глава. Тълкувай отрицанието както искаш…

— Наясно ли си, че ти викат Неудачника? — казвам аз. — Ама дори на Йов му е вървяло повече от теб, да знаеш! Твоят лош късмет е нещо уникално!

Най-накрая той отговаря:

— Това не е само мой… лош късмет.

— Искаш да кажеш, че не са те спасявали добре?

Приказлив и оживен съм, сякаш съм си подпийнал. Трябва да поразмърдам Неудачника. И колкото и глупаво да звучи — да се убедя, че не е програма.

— Добре ме спасяваха. Просто никой не премина бариерата.

— Каква бариера?

— На съзнанието.

Неудачника е търпелив в обясненията си, но какво от това? Те не хвърлят никаква светлина върху проблема.

— Хайде да се махнем от тая гадория — посочвам с поглед клатещата се кабинка. — Нямаме много време.

— Така или иначе няма да успееш… — прошепва Неудачника, но послушно става и сяда по-встрани.

— Ще видим, ще видим…

Чакам и аз не знам какво. Обещаната от Урман акция, затварянето на нивото?

— Неудачник… може ли да те наричам така? Обичаш ли поезията?

Мълчание.

Една програма би могла да имитира разговор, като черпи отговорите си от моите думи.

Но не е способна да пише програми.

— „Почтен е чичо ми, признавам“[5] — декламирам аз. — Продължавай! А? Неудачник?

Той ме поглежда с такава ирония, че ме изкарва от равновесие:

— „Когато зле се разболя“… Стрелец, само Пушкин ли знаят наизуст всички руски дайвъри?

— Анатол ли?

— Да. Той пък си спомни „оня миг прекрасен“[6].

Мога само да се засмея на глупостта си. Над тези клишета, които са набити в съзнанието ми. Но вместо това питам и нещо у мен започва да се руши, може би прословутата бариера, а може би — здравият разум:

— А Дик какво ти чете? Шекспир?

— Карол — отговаря някой зад гърба ми.

Дик стои до мен. Анатол е на около пет метра разстояние, с „BFG“, готово за стрелба.

— Точно като теб седях до него — казва Дик. — Сядам…

Той сяда пред безучастния Неудачник и произнася:

> Twas brilling, and the skithy toves
> Did gyre and gimble in the wabe.

Чакам като омагьосан. И Неудачника продължава:

> All mimsy were the borogoves,
> And the mome raths outgrabe.[7]

Някъде далече-далече „Windows-Home“ надава тревожен писък и шепне:

— Непреводимо! Няма го в основния речник. Непреводимо!

Дик вдига поглед към мен и ме пита:

— Та така, значи според теб Неудачника е руснак?

Нали и Урман ми зададе същия въпрос?

— Кой си ти? — питам Неудачника. Той се усмихва и става. — Кой си ти?! — изкрещявам аз.

Неудачника казва:

> И както той задумано стоеше,
> Ей Джаберуока с огнени очи

Анатол се засмива високо и продължава:

Цвирейки във леса довтасал беше,
Рикае, мята снопове лъчи.[8]

Същинска лудница. И аз съм най-тъпият пациент.

— Върви си, дайвър — заповядва ми Дик. — Игрите на спасяванка свършиха. Всичко е много по-сериозно, отколкото предполагаш.

Сякаш в потвърждение на думите му над нивото изригва плътен, механичен рев на сирени, толкова силен, че ушите ми заглъхват. После настъпва тишина — само разтревожените чудовища дюдюкат, скимтят и подсвиркват. След малко от небето ги надвиква женски глас, който започва да дудне:

— Attention! Внимание! До всички, които се намират на трийсет и трето ниво на „Лабиринт на Смъртта“! Незабавно напуснете зоната на играта! Това е официално предупреждение! Имате половин минута за напускане на зоната на играта! Можете да използвате оръжието си за самоубийство и ще се върнете в залата с колоните на „Лабиринта“. Ще ви бъдат дадени всички необходими обяснения и ще ви бъдат изплатени компенсации. Внимание! До всички…

— Да ти помогна ли? — пита Анатол, като насочва към мен „BFG“-то. — Или самичък ще го направиш?

— Ще нараниш Неудачника — казвам аз. Анатол кимва, хвърля „BFG“-то и сваля от рамото си гранатомета.

Но в този момент аз изтръгвам под защитния си гащеризон кожения колан на Стрелеца. Това е най-обикновен колан — докато се намира на тялото ми.

В ръката ми ивицата кожа с бучене се свива, удължава се, обгръща се със сини искри. Маниака е конструирал „Warlock-9000“ във формата на бич.

Замах — и бичът се изопва, едвам го удържам в ръката си. Крайчецът му удря Анатол по брониранатa жилетка.

Син огнен поток заструява по бича и се излива в тялото на Анатол. Това е бойно оръжие, то не прави разлика между бронята и голата плът. Дайвърът изчезва сред вихъра на виолетов пламък, пропада в земята. Но вихърът не затихва, огнената фуния бучи и бавно се разширява.

— Ти! — крещи Дик. — Ти си пренесъл вирус!

Лицата ни са обагрени от синьо сияние. Неудачника омагьосано гледа нарастващата вихрушка. Кимвам. За какво са ни думи сега?

— Петнайсет секунди… — произнася гласът в небето.

— Ти удари Анатол! Наруши кодекса на дайвърите! — Дик не

се опитва да вземе оръжието си в ръце и това ме радва. Не ми се иска да го убивам.

— Всичко е прекалено сериозно — повтарям думите му.

Нов звук — звън на пръсващо се стъкло, трясък на срутващи се стени, стържене на спаружен метал.

От яркочервените облаци пада сребрист пръстен. После става тъмно. Сякаш исполинска чаша захлупва трийсет и трето ниво. Бих си помислил, че капсулирането на „Лабиринта“ изглежда точно така, ако не са ужасът и объркването върху лицето на Дик.

От Ал-Кабар са се включили в играта.

Но Дик е склонен да обвинява за всичко мен. Той смъква винтовката и аз реагирам, без да мисля. Бичът го удря по врата и го обезглавява с ентусиазма на безработен палач.

— Едно-две-три! Тревата гори, Зиг-заг, зиг-заг мечът коси… — произнася Неудачника.

Хващам го за раменете и го блъсвам към огнената фуния. Зад гърбовете ни върху тялото на Крейзи Тосър лумва нов вихър.

— Защо? — успява да попита Неудачника.

Трябва да се бърза. Сега, когато хакерите на „Лабиринта“ и Ал-Кабар се сражават за трийсет и трето ниво, е най-удобното време да се офейка. „Warlock“ е не просто убиец. Това е и тунел, който пробива като свредел дълбината.

— За да има връщане назад! — крещя аз, блъсвам Неудачника към синия пламък и скачам след него.

Огън.

Падаме.

Спиралата от син огън е стената на тунела, а виолетовата мъгла е плътта му.

Под краката ни има замъглени огледала — чупим ги в полета си надолу. Отраженията на лицата приличат на сенки, пространствата — на бледи акварели.

Разрушената гара на първо ниво… болницата на двайсет и първо… катедралата на петдесето! Даже различавам озъбената муцуна на Принца на Пришълците, огнения отблясък на гранатомета, който е нарамил — но ние вече се носим по-нататък.

Дийптаунска улица — лицата на минувачите, капак на такси, рекламен надпис: „Само след като сте поработили за…“

Книжарница — дъга от корици, момиче с очила, прелистващо списание — шумоленето на страниците отеква като гръм, млад касиер…

По ръцете ми пълзят сини мълнии.

Неудачника е обгърнат от пламтящ тюркоазен ореол.

Супермаркет — право пред очите ми се мярва буркан

портокалов конфитюр. Празен.

Магазин за животни. Бяло зайче в клетка…

Интересно, може ли да се халюцинира в дълбината?

„Warlock“ вече трябва да миряса. Има си вграден брояч на изминатите пространства, но Маниака не даде гаранция, че ще работи без грешка. Нямал е възможност да изпробва вируса…

Някаква немислимо плоска равнина, цялата е изпепелена, с четири пълзящи по нея коли…

Облаци или пък море от бял пух, кристални дървета чак до хоризонта, побелял старец с хламида[9] до петите, който ни изпраща със смаян поглед, мелодично пеят арфи…

Моравочерен вихър, нисък бучащ рев, воня на сяра и блясък на стомана в тъмата…

Небесносини разряди пронизват всяка наша клетка, всяко косъмче на кожата пращи и боцка, сякаш се забива в тялото.

Зелена поляна, по която тича оглупяло от възторг и напираща енергия кутренце. Сподиря ни джафкане…

Спри, „Warlock“, спри!

Бушуващо море, звезди в процепите на мъглата, солен вкус върху устните, мъничка яхта, спускаща се по гребена на вълната, на носа стои, здраво хванато за въжетата, голо до кръста момче с харпун в ръка…

Полумрак, кръгла зала, стени от екрани, кресло, което прилича на трон…

Това огледало не се троши, а ни всмуква — и ни изхвърля върху студен мраморен под. Нямам време да проверя дали всичко ми е здраво.

Скачам и замахвам с бича.

Но май няма никаква опасност. На креслото трон достолепно седи набит мъж на средна възраст с невероятно разкошна и същевременно полууниформена дреха. Гърдите му са окичени с ордени. Сякаш не ни вижда — цялото му внимание е приковано от някакво същество върху най-големия екран. Съществото прилича на грамадна червена мравка.

— Ние трябва да обединим усилията си! — дудне мъжът. — Обединени, нашите раси…

Помагам на Неудачника да се изправи. Изтърсили сме се на сървъра на някаква игра. Не е зле.

— Хората показаха лъжливата си природа! — изревава мравката от екрана. — Ще превърнем в прах дори и спомена за вас!

Екранът изгасва, мъжът плътно закрива с длани лицето си и замрял в тази поза, започва да се клати като махало.

— Какво е това? — пита Неудачника.

— Игра — обяснявам аз, докато се озъртам в търсене на изход. Врата има, но едва ли се отваря. Помещението прилича на команден бункер на ракетна база от ония, дето ги показват на кино. Суровата обстановка се разчупва само от пробитата в тавана назъбена дупка — оттам все още се стеле бледолилава мъгла, ронят се и се разпадат на прах парчетата огледало. „Warlock“ продължава да работи, като по инерция се крепи на няколкото най-близки сървъра.

— На какво се играе?

— На междузвездни войни.

Отивам при мъжа. Стъпалата на трона са изработени от кристал. Хлъзгаво и адски неудобно.

— Хей, спасителю на човечеството! — потупвам геймъра по рамото.

Той се изпъва назад в креслото. В очите му напират оскъдни мъжки сълзи.

— Денеб! — гласи заповедта му. Екранът грейва, на него се появява офицер, накичен с не по-малко ордени от своя главнокомандващ. — Полковник! Изведете ескадрата на орбитата на Сол!

— Но, императоре, планетата ни е беззащитна…

— Най-важното е да бъде опазена човешката родина! — отсича императорът. Полковникът кимва, по лицето му се изписва мъка.

— Заповедта ви ще бъде изпълнена, императоре!

Закривам лицето на „императора“ с длан. Може да сме невидими за него? Но мъжагата отблъсква ръката ми и измърморва:

— Смущения… връзката е лоша…

Майко мила! Гледай само как изведнъж ми се отвори работа! Дийп-психозата му е в разгара си. Мъжът просто не желае да ни вижда — това не се вмества в стереотипите на обикновената стратегическа игра, в която се е потопил.

— Как да изляза! — крещя аз. — Къде е изходът?

Той протяга ръка, натиска някакъв бутон. Не ни възприема със съзнанието си, но подсъзнателно е готов да направи всичко, за да отстрани „смущенията“. Движенията му са апатични и неуверени. Поне от денонощие е в дълбината. Зад гърба ми с бучене се отваря врата.

— Какво му има? — казва Неудачника и се приближава.

— Дийп-психоза.

Озъртам се към вратата. Трябва да се бърза. „Warlock“ е оставил следи, които рано или късно ще бъдат открити. А несретникът-император сигурно е с включен таймер…

— Измитаме ли се? — пита Неудачника.

Да, аз наруших кодекса на дайвърите, като използвах оръжие срещу Анатол и Дик. Но все пак съм дайвър. Пазител на дълбината.

Ако не аз, тогава кой?

— Вики! — командвам аз.

— Льоня? — гласът на „Windows-Home“ е глух и безизразен. Машината е претоварена, на програмата не са и останали сили да украсява нещата.

— Стандартен комплект екипировка.

Пауза. Много дълга. После джобовете ми провисват от тежестта на пратката.

Събличам окъсаните — нима от падането през огледалата? — останки от защитния гащеризон. Оставам с дрехите на Стрелеца, внимателно сгъвам бича — той отново се превръща в колан.

— Какво ще правиш?

Неудачника е изтъкан от любопитство.

— Ще го измъкна!

Сега трябва да прихвана канала за връзка между геймъра и домашния му компютър. И да разбия защитата — едва ли е много сложна, по всичко личи, че си имам работа с типичен чайник. После или ще стартирам дийп-програмата за изход, или ще нулирам таймера.

Изваждам от левия си джоб слънчеви очила, слагам ги. Тъмнината е почти непрогледна, само при основата на трона блещука и се извива оранжева нишка. Ето го канала. Оглеждам стаята. Виждам собствената си „пъпна връв“, чиито колелца се търкалят на пода и водят към прогризания от „Warlock“ тунел. Това е лошо, значи не сме се включили към сървъра на геймъра, а сме влезли неизвестно откъде. Сега каналът ми сигурно блуждае из континентите, прескача от спътник на спътник или се плъзга по влакнестата оптика на океанското дъно. Прекалено много бяха на брой всички тези пространства по пътя от „Лабиринта“ до тук… и сега са наоколо. В тунела проблясва светлина, от време на време изпадат гаснещи парчета от скъсани нишки.

А от Неудачника наистина не излизат никакви сигнали. Или излизат, но са прекалено добре замаскирани, за да бъдат видени с най-обикновен скенер. Представлява само неподвижен тъмен силует, който ме наблюдава как действам.

В десния си джоб имам метална кутийка. Отварям я — върху меката подложка шава и рита с крачка сияещ изумруден бръмбар. Хващам го, той енергично се опитва да се изплъзне, устремен към моя собствен канал. О, не, приятелче! Не там.

Поставям бръмбарчето при основата на трона и то замира,

само главата му леко потреперва. После се мушва в оранжевата нишка.

Сега ще чакаме — и ще се надяваме, че компютърът на императора има само стандартен антивирусен комплект.

— Кой е?

Отначало ми се струва, че това е гласът на Неудачника. Също толкова спокоен и безизразен е като неговия. Но когато се оглеждам, разбирам, че в залата сме вече четирима… разбира се, ако броим „императора“ за пълноценен участник в събитията.

От дупката в тавана се спуска мъждукаща бяла нишка, в чийто край има дълга сгърчена фигура. С размити контури и конвулсивни и нелепи движения. Човекът върти глава, но май не вижда какво става наоколо. Боже мой, кой знае от колко далеч се е сурнал тук и как е издържал падането през тунела? „Warlock“-ът е поработил здраво, личи си!

— Не е твоя работа! — подхвърлям аз възможно най-агресивно. Ако непознатият е обикновен потребител на мрежата, по никакъв начин не може да ми попречи.

Но гостът не харесва реакцията ми. Той изопва ръце и към мен се насочва гъвкава блещукаща връв. По точно — не към мен, а към канала ми.

Майтап. Ама че парадокс, да се насадиш така — измъкваш неизвестно кого, наред пътя се хвърляш да спасяваш идиот с дийп-психоза и като капак отнякъде се изтриса хакер с комплект служебни програми.

Добре е, че поне каналът му е максимално тънък, едва мъждука. Изваждам „ръкавиците“, слагам ги, хващам въженцето и го завързвам на възел. После го съветвам:

— Разкарай се! Аз съм дайвър.

Обикновено това действа без грешка. Но гостът или се смята за най-якия пич в дълбината, или не ми вярва.

— Не ми дреме, ако ще да си татко Карло! — отговаря той. Второто усукано въженце е по-бързо и повратливо. В неговия край щракат малки щипки. Улавям го почти при самия ми канал и с кеф го стискам. „Ръкавиците“ безотказно зашеметяват програмата.

Ще ми се да направя същото и с госта, но „ръкавиците“ няма да го спрат, а не желая да използвам „Warlock“-а. Вирусът е прекалено мощен, не съм очаквал подобен ефект.

Пък и Неудачника, загубил всякакъв интерес към мен, непрекъснато обикаля в кръг около хакера. Онзи изобщо не го забелязва, явно също гледа през скенер, фиксиращ само каналите за връзка.

— Слушай, какво си се лепнал? — питам аз, като се

приспособявам към речника на госта. — В момента работя.

— И аз.

Скованият глас на събеседника ме дразни, но е цяло чудо, че изобщо чувам нещо. Нишката на канала му е изтъняла максимално, движенията му са резки и накъсани, главата се килва встрани, носът се наслагва върху бузата, за сметка на това ръцете се удължават. Гледката е комична и ядът ми минава.

— Слушай, изрод… и тебе може да се наложи някой път да те измъквам! Разкарай се! Чайникът ще вземе да пукне!

Хакерът най-после загрява, че работата е сериозна. Престава с опитите си да се докопа до канала ми, но измъква нещо като фенерче и осветява „императора“. Някаква полуактивна сканираща програма. Нека гледа, в методите ми няма нищо секретно.

— Системата на клиента е под контрол — шепне „Windows-Home“.

Никога не се знае как ще изглежда пълнежът на чуждия компютър, гледан от дълбината. Затова избирам най-лесния начин. Блъскам чайника — той се изтърколва от трона и непохватно сяда на пода. Заемам местото му, свалям „ръкавиците“, хващам оранжевата нишка с голи ръце, дърпам.

— Вики, терминал!

Пред мен се разгръща екран. Аха. „Вирт-навигатор“. Нелоша операционна система, но предвидена за хора с инстинкт за самосъхранение, а не за чайници експериментатори. Да се изключи таймерът ѝ е точно толкова трудно, колкото и да се изплюеш.

И ето че този нереализирал се повелител на галактиката се е изплюл… и вече двайсет и осем часа е във виртуалността!

Изобщо не ми се занимава с таймера. Намирам файла за аварийно излизане от виртуалността и го стартирам. Дийп-програмата не се подчинява веднага, иска потвърждение. И на това ако му се вика „авариен изход“…

„Императорът“ тихо простенва, хваща се за главата. Опитва се да тръгне към вратата.

Скачам от трона, с едно махване на ръката свивам терминала. Сграбчвам мъжа за врата, блъскам го към трона. Нареждам му:

— Сваляй шлема. Изключи машината.

— Аз… аз… не исках — мърмори „императорът“.

— Ще ти изпратя сметката за спасяването — отсичам аз. — Излизай, по-живо!

Ръцете на мъжа рязко се пресягат към главата му, после започват неуверено да вършеят из въздуха, фигурата му

избледнява, оранжевата връв изгасва. Свалям очилата.

Хакерът под дупката на тунела вече е почти безплътен. Бавно върти глава, оглежда се. Ето така се раждат легендите за дайвърите-чудотворци.

— Да вървим — казвам на Неудачника. Той все още обикаля хакера и поглежда към отвора на тунела, откъдето продължават да се сипят боклуци. — Хайде!

Налага се да го водя за ръка, като малко дете. Хакерът остава в опразнената зала — все още го гложди любопитство. Дупката в тавана бавно се стеснява и след около десет минути каналът му ще бъде прекъснат. Но нека сам се справя с тези дребни проблеми — нали е много велик…

Вратата ни извежда в малка заличка с още седем подобни врати и ствол на асансьорна шахта. Някъде наоколо вероятно бленува на трона си вождът на червените мравки, мъти коварните си планове властелинът на разумните медузи и се вживяват в ролите си други гейм-маниаци…

— Защо така се беше лепнал за тоя хакер? — питам Неудачника в асансьора. Но той мълчи.

Много му здраве. Омръзна ми да вниквам в приумиците му.

Важното е, че го измъкнах от „Лабиринта“! Под носа на две могъщи фирми.

Асансьорът ни сваля на една от улиците на Дийптаун. Въртя глава и се оглеждам наоколо. Ето я кулата на „Америка Онлайн“, ето ги дългите редици на хотелите, зеленината на парка „Градините на Гилтониел“. Аха. Не е чак толкова зле. Намираме се на границата между руския, европейския и американския сектор на града. Неудачника вирва нагоре глава и произнася:

— Звезди и планети: Господарят на Сириус!

Проследявам погледа му. Над зданието, от което сме излезли, проблясва в различни цветове ярка реклама: „Stars&Planets: Master of Sirius!“

Известна фирма. Заслужава си да им предложа услугите си на дайвър — работата е лесна, а доходите — постоянни.

— Неудачник, кой е роднят ти език? — интересувам се.

— Ти не го знаеш — отбягва отговора той.

Изказвам предположение:

— Може би Бейсик?

И двамата се засмиваме.

— Добре — съгласявам се аз. — Ти си жив. Не си плод на компютърен разум.

— Благодаря.

— Но кой си ти?

Неудачника свива рамене. Разглежда минувачите с

любопитството на човек, за пръв път попаднал във виртуалността.

— Свали маската — съветвам го и лично смъквам от лицето му респиратора. — Няма нужда да плашим народа.

— Ще отидем ли още някъде? — пита Неудачника.

Честно казано, и аз не знам. Страхувах се от бързо и енергично преследване, от което би се наложило да се измъкваме с шумотевица и проливане на кръв. Тогава веднага бихме се завтекли към „Всякакви забавления“.

— Ще се поразходим — решавам аз. — Бил ли си в градините на елфите?

— Не.

— Тогава да вървим. Атракцията си я бива… — започвам аз. Но явно днес не ми е писано да изиграя ролята на екскурзовод.

Във вечерното небе пламва дъга и засенчва звездите. Чува се кристален звън. Това е сигналът за общомрежово предаване. Спомням си да е имало само пет-шест такива досега.

И се досещам каква ще е новината, която ще излъчат.

— Такси! — изкрещявам и вдигам ръка. След миг до нас спира кола, аз набутвам вътре Неудачника, след което се шмугвам до него. Шофьорката — младичка къдрава негърка с усмивка се извръща към нас.

Нямам револвер, затова надявам ръкавиците и зашеметявам момичето с юмрук. Неудачника не протестира, той различава хората от програмите без грешка.

— Към публичния дом „Всякакви забавления“! — нареждам аз. Момичето се подчинява.

Колата рязко потегля от мястото си.

— Граждани на Дийптаун!

Гласът приижда отвсякъде. Няма спасение — нито в уютните утроби на колите, нито зад стените на сградите.

— Към вас се обръща Джордан Рейд, комисар на градската служба за сигурност…

Познавам Рейд. Железен е, нищо че е американец. Един от тези, които са готови да контактуват с дайвърите и да търпят дребните престъпления — заради живота на самата мрежа.

— Предава се важно съобщение… моля да обърнете внимание… — бърбори негърката.

Но аз и без това съм наострил уши.

— Преди около половин час на територията на „Лабиринт на Смъртта“ бе извършено престъпление, което заплашва съществуването на Дийптаун — казва Рейд.

Майко мила! Това пък какво е?

— Двама човека, единият от които е дайвър, са обвинени в употребата на вирусно оръжие от тип, забранен от Московската

Конвенция. Това е полиморфен вирус, който е белязан с монограма „Warlock-9000“ и има неограничена способност за разпространение…

Що за глупости? Маниака никога не би пуснал такъв вирус!

— Една от особеностите на действието му е поемане на контрол над комуникационното оборудване. Сред пострадалите са корпорацията Ал-Кабар и „Лабиринт на Смъртта“.

Сега вече вдявам какво точно става. Когато сдърпалите се противници са разбрали, че дивечът се е изплъзнал, те са се сплотили. И са обвинили за всичко мен, включително и за разгрома на трийсет и трето ниво.

Страхотно! А сега се опитай да докажеш, че „Warlock“ само е пробил за нас таен проход и после кротко е издъхнал, както подобава на един възпитан вирус, който спада към разрешените за използване. Даже да предоставя на полицията сорса на вируса, никой не би рискувал да ме оправдае. Казва ли ти някой как е могъл да взаимодейства „Warlock“ с виртуалния свят на „Лабиринта“?

— Дявол да го вземе — прошепвам аз.

— Лошо ли е? — пита Неудачника.

— Меко казано, да.

Пресягам се през рамото на негърката, вземам от таблото с уредите слушалката на телефона, набирам на клавиатурата адреса на Гилермо.

— Сега ще видите външността, използвана от заподозрените в „Лабиринта“ — съобщава Джордан. — Предлагаме на въпросните лица да се явят доброволно в управлението за сигурност на Дийптаун. Молим също всички, които познават тези хора, да се свържат с мен.

В небето грейват портретите ни. После започват да демонстрират двама ни с Неудачника в пълен ръст и в движение.

Впечатляващо е, особено когато отсичам с бича главата на Дик.

— Гадове… — измърморвам аз и се отлепвам от стъклото.

Връзката се осъществява след около десет секунди.

— Hello!

— Привет, Вили — изстрелвам на скоропоговорка. — Как да разбирам това?

Пауза.

— А! Стрелец? Къде сте?

— В една кола.

Не рискувам нищо, зашеметената транспортна програма не изпраща отчети за местоположението си.

— Станало е недоразумение — бързо казва Гилермо. —

Елате, ще оправим всичко.

— Първо оттеглете обвиненията.

Вили въздъхва:

— Стрелец, това не е в моята… ъ… власт.

— Много жалко. Пак ще се свържа с вас — обещавам аз и трясвам слушалката.

Пристигаме при бордея и пред мен изниква нов проблем: какво да правя с колата? Ликвидирането на програмата е мъчна работа. Ако си тръгне по живо по здраво, „Дийп-разводач“ ще възстанови връзката с нея и ще проследи маршрута.

Налага се да прибягна до помощта на самия „Дийп-разводач“…

Изваждам от джоба си кутийката с изумрудения бръмбар и очилата. Командвам:

— Неудачник, излизай.

Измъквам се от колата след него, мятам тъпото насекомо в купето и затръшвам вратата. Резултатът следва незабавно.

„Дийп-разводач“ не охранява много-много такситата си, предпочита да се примирява с лудориите от рода на моите безплатни и недокументирани пътувания. Но безмилостно елиминира опитите за проникване на сървърите й. Такива примитивни програмки като „бръмбара“ не могат да преодолеят защитите.

Таксито избледнява и се разтваря във въздуха — каналът за връзка е бил отрязан при първия опит на „бръмбарчето“ да проникне в чуждия компютър.

— Да тръгваме — разтърсвам Неудачника и го хващам за ръката. Ако в момента във фоайето има посетители, съвсем сме загазили.

Но ни провървява — там няма никой. Дори охранители.

— Това е публичен дом — уведомявам за всеки случай Неудачника. — Можеш да прегледаш албумите.

Той клати глава в знак на отрицание.

— Защо ли не съм изненадан? Да вървим…

Почти тичаме из коридора. Очаквам, че служителките пак ще започнат да надничат през вратите, но цари пълна тишина. Абсолютно никой! Сякаш бордеят е гробница.

Блъскам вратата на стаята на Вики, вече готов за това, че и нея я няма. Неудачника пристъпва от крак на крак зад гърба ми.

— Мога ли да те поздравя, Леонид? — с леден глас пита Вики.

В хижата е чистичко, сякаш не е имало никакъв земетръс. Не знам как е при другите, но аз обикновено правя такова подреждане само когато съвсем изляза от релси. На масата се е

появил малък радиомагнетофон. Вики се е преоблякла, сега носи сиви джинси и пуловер в същия цвят.

Освен това, съдейки по тона, чака обяснения.

— Чу ли какво каза комисаря?

— А има ли някой, който да не е чул? — Вики става и аз бързо правя крачка назад. Когато една жената е бясна, по-добре е мъжът да не оказва съпротива. — Значи спаси… приятеля си. Той спаси ли те, момче?

Неудачника свива рамене, усмихва се и Вики леко намалява оборотите.

— Как се казваш?

— Неудачника.

— Аха. Виж какво, приятелче, не предизвиквай съдбата, постой тихичко до прозореца!

Неудачника се подчинява, а Вики се заема с мен. Ох, не е избрала правилната самоличност — това е маниерът на Мадам.

— Значи, спаси го. Значи, прекара Ал-Кабар и „Лабиринта“?

— Вики, те лъжат! — казвам бързо аз. — „Warlock-9000“ е локален вирус, той отговаря на изискванията на конвенцията!

— А за дайвъра — също ли лъжат? — изкрещява Вики. И аз най-накрая разбирам какво я е изкарало от равновесие. — Те ли лъжат? Или някой друг… друг!

Нямам голям опит с получаването на шамари. Държа се за пламналата буза и стоя вкаменен. Неудачника послушно гледа през прозореца, но не може да не е чул изплющяването.

— Дайвър? — продължава да кипи Вики. — Дайвър, а? Пък аз, глупачката му с глупачка дори ти предлагах помощ! Не можа ли да ми кажеш, че самият ти си дайвър?

— Не… — прошепвам аз.

— Защо? Не ми ли вярваш?

Никога няма да повярвам, че бог е създал жената от реброто Адамово. Не, създал я е също като мъжа от глина, която обаче е била съвсем друга.

Прекалено различни поводи за гняв намираме.

— Страхувах се, че ще те изгубя.

— Ето че… — започва Вики и млъква.

— Невъзможно е да обичаш човек, който вижда дълбината без илюзии. Знам, Вики, опитвал съм да се разкрия. И това винаги… винаги се случва. Щеше да ме намразиш. Неусетно. Дори сама нямаше да разбереш какво става…

Говоря, вече осъзнал, че всичко е свършено. Ние можем да си останем приятели, но нищо повече. Нито една жена в света не би обикнала човек, който вижда лицето й като мозайка от цветни квадратчета.

— Да, трябваше да ти кажа — шепна аз. — Веднага. Не можах, моля те, прости ми. А ти би ли имала куража да ми кажеш, че си дайвър?

Вики мълчи. В очите ѝ има сълзи, които в действителност не съществуват. Между нас има стена — отсега и завинаги.

— Не — тихо казва тя. — Аз също не можах. Аз… страх ме беше, че ще те изгубя.

Май съм полудял.

Само че какво от това, ако когато прегърна Вики, между нас няма стена…

— Моята работа… заради нея. Отвратително е, когато всичко е истинско. Не знам защо се получи така… беше прекалено гадно… уплаших се и изпаднах от дълбината…

— Ние казваме — изплувах…

— Изплувах…

Неудачника гледа планините. Браво на него, готов е да стои така цял ден.

— Винаги изплувам. Затова поемам най-големите изроди, защото ми е все едно…

На устните ми напира въпросът, който никога няма да задам. Но Вики сама ми отговаря:

— Там, при реката, не излязох. За пръв път в живота си. Наистина.

Вярвам ѝ, както вярват всички мъже от началото на времето.

В този свят само вярата ни се превръща в истина.

111

Вики прави кафе и дори Неудачника се оживява. Седим на масата, в малката каничка има прясна сметана, в захарницата — хълмче бял пясък, пълната бутилка „Ахтамар“ чака реда си. Впрочем, Вики веднага налива коняка в чашите.

— За успеха ти, Льоня — казва тя.

— Такива успехи нямат голяма стойност — отговарям аз.

— Защо?

— Общомрежово издирване.

— И какво от това?

— Ще ми се наложи да изляза. Този образ е разкрит, а Стрелеца са го виждали тук.

— Кой? — Вики сякаш не разбира колко е напечено положението. — Моите момичетата ли?

— Поне те със сигурност.

— Те няма да кажат на никого. Или си мислиш, че виртуалните проститутки съчувстват на силните на деня? Да ти

кажа, всичките сме ги виждали какво представляват без гащи… и директорите на корпорации, и президентите на фирми. Хората, които обичат да бият жената с камшик, преди да преспят с нея, не будят съчувствие.

— Говориш така, сякаш всичките са извратеняци.

— Не, разбира се — Вики се усмихва. — Но се запомнят точно тези гости. Нито едно от нашите момичета няма да натопи Стрелеца. Още повече, че ти не си правил оргии и не те е било гнус да седнеш на една маса с нас.

— Защо си толкова сигурна?

— Льоня, целият ни персонал е от Русия, Украйна, Беларус, Казахстан. Как мислиш, процъфтява ли в тези държави любовта към правителството и едрия бизнес?

— Не съм забелязвал такива извращения.

— Точно това имах предвид. Да пием за успеха ти.

Отпиваме от коняка си, Неудачника следва примера ни. Лицето му е невъзмутимо, сякаш е дръпнал глътка чай.

— А Каскетчо? — сещам се аз. — Виж, той сто на сто ме е запомнил!

— Не е от тази порода. Ярко изразен асоциален тип… Няма да тръгне да доносничи.

— Стори ми се, че е способен на много неща.

Вики барабани с пръсти по масата.

— Льоня… Каскетчо винаги взема червения албум. Това е особена група, където е разрешено всичко. Не просто вериги, камшици и дребните удоволствия на садиста, а всички видове зверства. Убийства, разчленяване… може ли да не продължавам?

— Имай тази добрина.

— Та така, Каскетчо не се занимава с подобни неща. Той идва при нас да общува… да разговаря.

— И с това е подлудил всички служителки?

— Льоня, когато един солиден чичко си поръча червения албум, заведе момичето в подземието, където крещи, че е вампир и се впива със зъби в гърлото й, това е гадно и гнусно, но разбираемо. Това просто е болест. Когато с нищо незабележим юноша седне пред момичето и започне да води разговори за душата… когато харчи пари, за да й докаже за един-два часа, че е мръсница и жалка твар, недостойна да живее на тази Земя… Това е още по-страшно, повярвай ми.

— Защо? — неочаквано се включва в разговора Неудачника.

— Защото това е проклятие. Правото да съдиш и заповядваш. Правото да владееш истината. Лесно е да проумееш какво представлява глупакът или звярът. Много по-трудно е с онзи, който се смята за свръхчовек. Умен, чист и непорочен. Генерали,

борещи се за мир, управници, анатемосващи корупцията, извратени типове, осъждащи порнографията — господи, малко ли сме ги виждали тук? Може би над хората тегне такава прокоба? Обещават ли ти ред, очаквай хаос, пазят ли живота ти, дебне те смърт, а когато бранят морала — хората се превръщат в зверове. Достатъчно е само да кажеш — аз съм по-извисен, по-чист, по-добър — и веднага идва разплатата. Само тези, които не обещават чудеса и не се издигат на пиедестал, носят добро на света.

Усещам, че здраво ще се сдърпат. Бързо се намесвам:

— Стоп! Вики, хайде стига дискусии за доброто и злото! Така можем да изкараме и праведниците, че са убийци и крадци!

— Ти самият си крадец — отбелязва Вики.

— Аз помагам да се разпространява информацията.

— А джебчията учи хората на бдителност. Само че има ли нужда от подобни уроци многодетната майка, на която са свили портмонето със заплатата?

Имам милион възражения. Мога да обясня, че кражбата на чужди файлове не е основното в работата на дайвърите. Един хакер, без да влиза във виртуалността, може да се справи много по-успешно с тази задача. И има разлика между кражба и копиране на информацията — аз не оставям зад гърба си празни компютри. Какво го интересува човечеството кой пръв ще пусне на пазара нов вид шампоан или лекарство против настинка?

Но не искам да споря с Вики.

— Извинявай. — Тя докосва ръката ми. — Не съм права.

— Защо пък? Натри ми носа напълно заслужено…

— Извинявай… Разбираш ли, Неудачник, ние попаднахме в чисто информационен свят. Свят, в който всичко е позволено. Може да се стреля, да се развратничи, да се хулиганства. Няма подготвени закони, а най-важното — не е подготвена и човешката психика. На практика в дълбината няма наказания — дори да те отлъчат от мрежата, имаш право да влезеш под друго име. Можеш да си докараш ядове, ако крадеш информация, но и тук нормите за забрана са мизерни. Опитай да докажеш на дванайсетте съдебни заседатели, че именно мистър Джон Смит е свил новата игра от сървъра на „Microprose“ и я е предал на Ваня Петров, който пък с помощта на Ван Хо пиратски я е пуснал на пазара. Свят на недоказуеми престъпления и мнима смърт. Само болката в душите ни остава истинска — но кой ще измери болката, плъзнала се по кабелите и стиснала сърцето ти? Нищо не ни е останало, освен морала. Смешен, остарял морал. И се оказа, че е много по-удобно да си негодник или праведник, отколкото човек… просто човек, истински човек.

— А какво е това човек? — казва Неудачника. — Просто човек, истински човек?

— Бих ти обяснил — отговарям. — Ако бях Бог. Спрете се, а?

— Ама на мен наистина ми е интересно — Неудачника продължава да говори със спокоен, даже равнодушен глас, но в очите му приплямва любопитство.

— Ти си човек.

— Защо?

Наистина, защо? Та нали бях готов да го нароча, че е само хитра програмка. Обърквам се, но Вики също ме гледа в очакване на отговор и аз казвам:

— Не знам. Ти не стреляш по хора в „Лабиринта“, спасяваш несъществуващо дете. Но това са пълни щуротии… Цитираш Карол в оригинал, но нали човекът не е запас от назубрени знания… Вече трето денонощие си в дълбината, и нищо — държиш се…

Вики поглежда Неудачника смаяно.

— И не е ясно как си влязъл в дълбината… само че това надали показва, че си човек, а тъкмо обратното…

Той чака търпеливо.

— Знаеш ли, това сигурно е вътре в нас — казвам неочаквано за мен самия. — Лично аз те смятам за човек… защото бих искал да ми станеш приятел.

Неудачника май се обърква.

— Тук, в дълбината, всички сме с маски. Може така да е и по-добре, по-истинско. Не знам. Когато излезеш в реалния свят, можеш да се окажеш адски неприятен тип. Но тук и сега те смятам за човек. И нямам никакви обяснения защо.

— Може би тогава е по-добре, че не мога да изляза в реалността? — пита Неудачника. Поглежда към Вики, усмихва се смутено. — Аз наистина не съм човек.

Дойдохме си на думата.

Безумие, част втора.

Вики разглежда Неудачника и се усмихва, а аз усещам хладен повей в сърцето си.

— Вики… той не лъже. Той никога не лъже — казвам аз и ставам. — Ако не иска да отговаря, просто си мълчи… — Хващам я за ръката и я дръпвам от масата. Неудачника ни наблюдава тъжно и спокойно.

— Шегуваш ли се? — Вики въпросително кимва на Неудачника.

— Не.

— Той не умее да се шегува — потвърждавам аз. — Не можеш да излезеш от дълбината, нали?

— Не мога.

— Човек ли си?

— Не.

— Тогава кой си?

Мълчание.

— Виждаш ли? — почти изкрещявам аз. — Той не отговаря!

— Преди минута ме нарече човек — казва Неудачника. — Дори допълни, че искаш да станем приятели. Истина ли беше това?

Мой ред е да си замълча.

— Ти каза, че истината е тук и сега — продължава той. — В дълбината всеки може да бъде себе си, без грим. Само душа… ако има вяра в душата.

— Да — казвам аз. — Да! Не лъжех!

— Тогава от какво си изплашен? От моето признание?

Кимвам. Вики се притиска към мен и аз усещам как потреперва.

Не очаквах, че тя чак толкова ще се уплаши.

— Защо не го каза по-рано? — изкрещявам аз.

— Казах ти достатъчно, Леонид.

В този момент Вики започва да се смее неудържимо.

— Вие сте полудели, и двамата! Не си човек, така ли? — тя се отскубва от мен, приближава се до Неудачника, хваща го за ръката. — Отговори!

— Какво влагаш в понятието човек?

— Двуного без пера!

— Не съм човек.

Кошмарът продължава. Неудачника играе своите си игри, Вики е объркана, а аз вече не знам как да разкъсам веригата от недомлъвки и загадки.

Компютърният разум е невъзможен! Рано е, прекалено е рано да се появи. Но не е по силите ми да сметна думите на Неудачника за лъжа!

Спасението идва с телефонния звън, който разкъсва тишината.

Вики се отдръпва от Неудачника, отваря вратичката на бюфета, протяга ръка. Там сред малки и големи кутии и пакети се търкаля радиотелефон.

— Да? — произнася тя, без да откъсва поглед от Неудачника.

Гласът в слушалката е силен и уверен, той достига до мен и аз веднага го разпознавам.

— Дайте ми Стрелеца.

— Кого? — много искрено се смайва Вики.

— Стрелеца. Кажете му, че Човека Без Лице иска да си

поговори с него.

Правя крачка напред и вземам слушалката от ръката й.

— Казвай.

— Първо, искам да ви поздравя, Стрелец. Второ — предлагам да излезете.

— Няма начин — отговарям кратко аз.

— Стрелец, нямаме време за игрички. Аз съм пред главния вход. Но този път съм изпреварил конкурентите само с две-три минути. В Ал-Кабар са проследили маршрута ви. Излизайте.

— И какво следва?

— Вие ще получите обещаната награда, а аз — Неудачника.

Гласът в слушалката звучи силно, прекалено силно. Поглеждам към русолявия тип, който не се смята за човек. И към мръщещата се Вики.

— Мисля, че той не иска да дойде с вас — отговарям аз. — Извинявайте.

— Стрелец, имахме договор…

— Не съм обещавал да ви давам човека. От „Лабиринта“ го изведох, останалото си е наша работа.

— С много голяма тежест се нагърбваш, дайвър.

— Все някой трябва да взема решения.

— Какво пък, ти решаваш.

Гласът изчезва. А след секунда подът потрепервa, подмята ни към тавана, сглобените от греди стени скърцат и се огъват. Върху мен пада картината с водопада — и ромоленето на водата до ухото ми ме кара да дойда на себе си.

Надигам се и запълзявам по надипления под. Това не е земетресение. Разрушават стените на бордея. Разбиват защитата, наивно превъзнасяна от Компютърния Маг.

Между другото, ако още не са нахлули в хижата, значи защитата не е чак толкова лоша.

— Вики!

Помагам й да се изправи. Лицето й е окървавено, единият ръкав на пуловера й е разкъсан.

— Мръсници… — шепне тя.

Само Неудачника не е паднал — той стои, долепен до стената с разперени ръце, за да запази равновесие.

— Ще изляза от сгра… — започва той, но грохотът на следващия взрив прекъсва думите му. — Това е неизбежно…

— Искаш се предадеш ли?

— Не, но…

— Тогава мирувай! — Леко разтърсвам Вики за раменете. — Има ли въже в стаята?

Тя объркано клати глава.

— Трябва ми въже!

Вики мести поглед върху прозореца. Разбрала е.

— Може да се скочи…

— Седем и половина метра, ще се пребием!

За щастие тя не обръща внимание на точната цифра, иначе щеше да вдигне скандал, на който не му е времето сега. Жените са изваяни от друга глина.

— На третия етаж… — започва тя, но в този момент вратата се отваря широко. Изтръгвам от кръста си колана, който с шумолене се превръща в бич. Но под касата не стои Човека Без Лице, нито някой негов наемник. Там се клатушка Компютърния Маг, балансирайки благодарение на крилатите си чехли. Коридорът зад гърба му е обгърнат от разноцветни блещукания, от взривове светлина и когато поглеждам към тази карнавална мъгла ми става нещо — движенията ми се забавят, губят точност…

— О, деветохиляден Warlock! — радостно изкрещява Мага при вида на бича в ръката ми. Доплува в стаята, затръшвайки вратата след себе си, и неочакваното забавяне на движенията ми преминава. — Вики, къде е Мадам?

— Аз я заместват!

— Атакуват бордейчето! — продължава да се весели Мага. — Помляха първия етаж, отиде на майната си. Включи се пречилката, но те продължават да напират.

Той долита при мен, хваща ме за ръкава и възбудено пита:

— Видя ли каква илюминация? Толкова излишна информация се бълва към модемите им, че всеки компютър би се задавил! Е, освен добрите… Та къде е Мадам, Вики?

— Ще устоим ли? — пита тя.

— Майтапиш ли се? Не. Работят много яки специалисти. Но нищо, всичко се записва, такова оплакване ще изпратим, че ще им се разкаже играта! Къде е Мадам, няма да стартирам активните системи без нейна заповед!

Тялото на Вики затрептява, разширява се в гърдите и бедрата, лицето се топи като восък. Ето как изглежда отстрани дайвър, който е изплувал от дълбината и сменя тялото си…

— Стартирай всичко, което имаме — командва Мадам.

— Ох! Леле! — Мага широко разтваря очи в израз на театрално учудване. Интересно дали може да спре да маниерничи? — Знаех си, знаех си аз!

Впрочем, ръцете му не играят театър — те изваждат от джоба малък пулт и започват да набират някакви команди.

— Само че все едно няма да устоим, Мадам Вики!

— Трябва да се измъкнем, Маг!

— Мадам! — Мага притиска ръка към сърцето си. — Аз не мога да помогна ей така, отведнъж. Тук трябва дайвър!

— Дайвърите нямат нищо общо — аз махвам с ръка към прозореца. — Трябва ни въже!

— За да се обесите? — кикоти се Мага. Свива крака, пада на пода и понечва да свали чехлите си, без да спира да бърбори: — На третия етаж, егати майтапа, оня тъпанар, дето си пада по шведските тройки, оня де, дето си трае кой е, така се уплаши, че скочи от прозореца! Цопна в басейна, започна да се дави и да крещи, че не можел да плува и че бил депутат от Държавната дума, та трябвало да го спасяват…

Той ми мята чехлите си.

— Дръж! Няма ограничение на мощността, и тримата ще се спуснете. Мадам, а ти защо не ми каза, че Вики е твоя маска, знаеш, че не съм клюкар, щях да си трая!

Обувам чехлите. Крилцата възбудено потрепват и ме удрят през пръстите. Смешно е: за Мага Вики е маска на Мадам, за мен е тъкмо обратното.

— Леле, какви скандали ще има сега! А ти пък кой си, приятел?

Неудачника не отговаря. Може би и той се е шашнал като мен? Компютърния Маг прилича на многофункционална операционна система, която едновременно върши и палячовщини, и сериозна работа.

Аз не мога така.

— Благодаря — казвам аз и се опитвам да се изправя. Мага ме хваща за лакътя, придържа ме докато балансирам във въздуха, за да свикна. Усещането е направо шантаво, не е като да се придвижваш във въздуха с реактивната раница, която се използва на някои нива на „Лабиринта“.

— Като по стъпала — шепне Мага. — Сякаш вървиш нагоре-надолу по стълби.

— С колко време разполагаме, Маг? — Мадам делово оглежда хижата, слага на рамо чантичката на Вики, после започва да вади от шкафа кутии и пакети и със замах на баскетболистка ги хвърля през прозореца. Съмнявам се, че ще имаме време да ги съберем, но не споря.

— Само за прощална целувчица!

— Тогава ще я отложим за следващата ни среща. Маг, моля те, задръж ги колкото можеш. Забаламосай ги с приказки или нещо подобно!

— Ще опитам — неочаквано се притеснява Мага. — Ама… не знам, не умея…

— Вики, върни се в предишното си тяло — помолвам аз, като

оглеждам мощните габарити на Мадам. Отивам при Неудачника — той все още е прилепен към стената.

— Все едно ми е кой си. Човек или програма. Приемам и едното, и другото!

Той мълчаливо ме гледа в очите.

— Не искам да те давам на тези изроди. Ще се опитам да те спася. Вярваш ли ми?

Неудачника мълчи.

— Все така искам да съм ти приятел — казвам аз. — Който и да си.

Той прави крачка към мен. Допълвам:

— Моля те… нека лишим тези мръсници от удоволствието да ни хванат.

Изглежда съм казал не каквото трябва.

— Добро — въпреки злото? — интересува се Неудачника.

— А как иначе? — неочаквано се намесва в разговора Мага. Той се е пльоснал в креслото с кръстосани крака и е станал неочаквано сериозен. — Ако няма някаква начална точка — всичко губи смисъла си.

Неудачника млъква и послушно отива с мен при прозореца. Вики — не Мадам, а именно Вики — вече се е качила на перваза и с особен израз на лицето гледа надолу.

— Да не те е страх от височината? — питам я със закъснение.

— Не се бавете, става ли? — крещи зад гърба ни Мага. Хвърлям поглед към него — пръстите му удрят по пулта и зад стената долита рев, сякаш там се засилва преди излитане „Боинг“. Ревът почти заглушава нечий вик. По дървената врата пробягват огнени езици.

— Ами ти, Маг?

Компютърният Маг се усмихва и изважда от джоба си някакво подобие на кокоше яйце.

— Аз имам това.

— Какво по-точно?

— Ще видите — обещава Мага.

Вики и Неудачника увисват на раменете ми толкова синхронно, че няма нужда от команди. Прекрачвам перваза и стъпвам върху въздуха.

Въздухът държи.

Вятърът ме удря в хълбока, реката шуми на стотина метра под мен. Вие ми се свят. Трябва да изляза, да се измъкна от дълбината.

Само че… не искам да видя лицето на Вики като квадратчета от разноцветни пиксели.

Първоначално възнамерявах да се спусна по склона, но сега

разбирам, че е безсмислено. Пътечката е затрупана с морени… проклет земетръс!

Вървя напред и надолу. Над склона, над отвесната скала, над ревящата планинска река — към противоположния склон, гъсто обрасъл със зеленина.

— Даже със самолет ме е страх да летя… — шепне Вики. С мъка откъсвам поглед от ширналата се долу бездна и я поглеждам.

— Дръж се, миличко…

— Ти… изплува ли?

— Не!

Тя затваря очи за миг, после рязко вдига глава:

— Льоня, изплувай! Не се мъчи!

Аха. Ще има да чакаш.

Аз съм направен от друга глина!

— Успех, момчета! — крещи след нас Мага. Сигурно се е показал от прозореца.

— Момчета… — възмутено шепне Вики. — Всички мъже сте еднакви!

— А на тебе, Викче, хиляда и половина целувки! — продължава Мага.

Сега се радвам на бъбривостта му.

Остават ми още стотина метра.

Хвърлям поглед наляво — лицето на Неудачника е абсолютно спокойно. Гледа пропастта под нас с детско любопитство. Ето кой трябваше да обуе крилатите чехли.

Не знам защо Вики се самоподценяваше, когато възхваляваше Сигсгорд. Нейното пространство с нищо не отстъпва на неговото.

Може би дори е по-истинско.

В лицето ме удрят борови клони, пред очите ми прелита светлолилава шишарка. Колкото и да е странно, сега съм сигурен, че има такива.

Обикалям по спирала бора, като се спускам все по-ниско и по-ниско. Скалата, на която е кацнала малката хижа, остава от другата страна на пропастта. Мага вече го няма на прозореца.

— Льонка… — шепне Вики, когато до земята остава към метър и половина, и разперва ръце. Не биваше до го прави. Тя успява да скочи нормално, обаче ние с Неудачника изпадаме в неприятно положение. Килвам се наляво, чехлите трескаво ритат въздуха, но не могат да ни удържат.

Падаме един върху друг.

Не бяха ли прекалено много паданията днес? Още повече, че съм с китайския костюм, с неговите слаби ограничения на силата на ударите?

Смъквам чехлите, увиснали пред мен, надигам се, жадно вдишвам въздух и потривам натъртения си хълбок. Неудачника със стон се изправя в клекнало положение.

Вики ни гледа смутено.

— Боли ли ви, момчета?

— Не, всичко е наред! — измърморвам аз и помагам на Неудачника да се изправи. Над нас има гъста зелена завеса, на пет метра от пропастта сме. Бученето на водата заглушава шумоленето на окапалите иглички под краката ни. Колко е приятно да стъпиш на твърдата земя.

— Льоня…

— Да потегляме — прекъсвам я рязко. В края на краищата, много добре знам какво е страх от високото. Нали и аз не успях да премина по моста на Ал-Кабар в дълбината.

Измъкнахме се от бордея, което е най-важното. Вече не сме в пространството, атакувано от хората на Човека Без Лице. Заобикалят ни планините, създадени от Вики за лично ползване. Планините, където никога не е имало хора. Пространство в пространството, скрит свят, живеещ по свои закони. Единствената врата към него е хижата на склона…

От прозореца на хижата изригва гъст оранжево-черен пламък и дървените стени моментално лумват, обзети от опустошителен огън.

„Ще видите“ — каза Мага. И е прав, трудно е да не се види как действа файлът-бомба. Единственият проход до нормалната дълбина догаря пред очите ни.

— Надявам се, че ти си там… Човеко Без Лице — казвам аз.

— Какво ти беше обещал в замяна за Неудачника? — пита Вики.

Хвърлям кос поглед към обекта на пропадналата сделка и признавам:

— Медала за Всепозволеност.

— Какво?

— Наистина ли не си чувала за него? Дибенко е получил същия за това, че е създал дълбината. Право на всякакви действия във виртуалния свят.

Вики се усмихва.

— Това струва повече от парите — казвам аз. — Това е индулгенция за всички грехове…

— Излъгали са те, Льоня.

— Защо?

— Медалът за Всепозволеност е уникален тъкмо защото съществува в един-единствен екземпляр. Всяко създадено копие автоматично се смята за фалшификат и се унищожава. Знам го,

защото… познавах един образ, който се опитваше да го изкопира.

Най-смешното е, че не изпитвам и грам учудване. Намигам на Неудачника и казвам:

— Ти наистина си важна птица. Щом дори Димка Дибенко е готов да даде за кожата ти най-ценното си съкровище.

Неудачника поклаща глава.

— Не, аз съм още по-важен.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
ДЪЛБИНАТА

От изхвърлените през прозореца продукти сякаш напук на законите на физиката са се запазили цели-целенички само стъкленият буркан със сладко и хартиеният плик с крекери. Всичко останало е цопнало в пропастта или се е размазало върху камънаците. Според мен все едно е безсмислено да се запасяваме с храна, но въпреки това взехме буркана.

Сигурно е израз на инерцията на съзнанието. За паническата лакомия на разума, озовал се сред дивата природа.

— Имаш ли някакъв план? — питам Вики.

— Защо питаш мен? Нали ти предложи да избягаме през прозореца — справедливо възразява тя.

— Нямаше друг изход.

— Имаше. Нали си дайвър?

Кимвам към Неудачника.

— А той какъв е?

Само един час беше достатъчен, за да се умори Вики от този въпрос. Сядаме на меката морава, в сянката на дърветата. Над останките на хижата продължава да се вие бял дим.

Мълчаливо наблюдаваме Неудачника — той броди по склона, докосва боровете, събира от земята някакви иглички и камъчета. Градско чедо, което за пръв път се е озовало сред природата. Заточеник, офейкал от подземията на замъка Иф.

— Леонид, аз май прекалено се увлякох, когато ти разправях за компютърното съзнание — започва Вики. — Та така — той е човек. Обикновен човек, който те води за носа.

— От три денонощия е в дълбината.

— Стимулатори. Или също е дайвър.

— Не се проследява каналът му за връзка.

— Добра маскировка.

— Преследват го две големи фирми и Дибенко.

— Навсякъде е пълно с глупаци.

Прекрасно нещо е бръсначът на Окам. Отрязва до корен всичката мистика. До кожа.

— Вики, ти си психолог… има ли тестове за разкриване на хора?

Тя тихо се засмива.

— Не, разбира се. Досега не е имало нужда от тях.

— Срещал съм в някаква фантастична книга начин за

проверка…

— И вярваш, че една схема, измислена от писател на чаша кафе, може да работи реално?

— Все пак трябва да се опита — упорствам аз. — Нали има институти, занимаващи се с проблемите на изкуствения интелект? Би трябвало да съществуват разработки по въпроса. Има фенове, които измислят абстрактни тестове… за бъдещи нужди. Ще изляза от дълбината и ще пообиколя Интернет.

— А как ще се върнеш? Вече няма вход за това пространство. — Вики горчиво се засмива. — Страхувам се, че то е загубено изобщо, завинаги. Превърнало се е в затворена система, която ще живее на компютъра сама за себе си.

— Някой добър хакер ще пробие проход.

— Това вече ще е друг свят. Планините ще се съпротивляват до последно. Проникне ли някой тук, те губят свободата си.

Разбирам я, и то чудесно, но мразя подобен предвидлив песимизъм.

— Ще нарисуваш нови планини.

Вики не се обижда.

— Следващия път ще измисля море. Море, небе и острови.

— И не забравяй за резервния изход.

— Пространствата живеят по свои закони… — Вики става. — Може и да има изход, Льоня. Когато създавах тези планини, програмата търсеше други ландшафти, на всички достъпни сървъри. Крадях отвсякъде по парченце… — тя смутено се усмихва. — И оставях пролуки. Съвсем малки. Намерим ли една от тях, ще можем да излезем.

— Това звучи по-добре.

В най-краен случай имам „Warlock“-а. Но е рисковано да го използвам — враговете ще открият следите на вируса.

— Трябва да се махаме оттук — решава Вики. — До здрачаване остават около пет часа. Ако нападателите успеят да възстановят хижата, по-добре е да сме колкото се може по-далеч от нея.

1

Спираме едва когато слънцето изчезва зад планинските зъбери и оранжевият отблясък върху облаците угасва. Изминали сме към десет километра и това е много, страшно много път. А нощем из планините бродят единствено самоубийците.

Изразходваме последния четвърт час за събиране на нападали клони. За щастие ги има в изобилие, защото сме на границата между гората и алпийските ливади. Заедно с

Неудачника довличаме повалено от вятъра борче и аз си одрасквам ръцете, докато отчупвам клоните и майсторя от тях пирамидка за лагерен огън.

— Достатъчно, момчета — решава Вики. Пали цигара, после бързо и сръчно запалва и огъня.

Вечерята е символична — малиново сладко и сухи бисквити. На Неудачника му е все едно — той дъвче с апетита на електрическа месомелачка. На мен всяка хапка ми присяда. Яде ми се пържола с пикантен сос и зелен грах, пие ми се студена бира. А всичко е на две крачки оттук! Просто трябва да изляза от дълбината, да вляза отново в нея, да се отбия в „Стария хакер“ или „Трите прасенца“…

Погледите ни с Вики неволно се срещат.

Не знам дали си мечтае за свинско с бира или за пъстърва с бяло вино. Но сто на сто не е закопняла за бисквити със сладко. И двамата не ставаме нито за Карлсон, нито за Лошото Момче.

— Вкусно ли е, Неудачник? — интересува се Вики.

— Ъхъ.

— А какво ядеш обикновено?

— Всякакви гадости.

Търпението ѝ секва внезапно.

— Чуй ме, момче…

Неудачника отдръпва ръка от бисквитите и въпросително поглежда Вики. Ние сме от едната страна на огъня, той от другата. Противостоене.

— Имаме проблем — започва Вики. — И този проблем си ти. Може би не разбираш напълно възникналата ситуация… затова ще се опитам да я конкретизирам. Ако сбъркам някъде, поправи ме, става ли?

Неудачника кимва. Притискаш ли един човек, най-важното е да му дадеш възможност да възразява. Или поне да се престориш, че му я даваш…

— Ти се озова в „Лабиринта“ и не можеше да излезеш самостоятелно. Нали така? Леонид изразходва голямо количество време и пари, за да те измъкне. И го направи. Нали така?

Не е съвсем така — нали тези от „Лабиринта“ първо ми плащаха за тая работа… Но си замълчавам, а Неудачника послушно кимва.

— Льоня те спаси, доведе те при мен. Щеше да получи награда, и то много голяма, ако те беше предал, но той не го стори. В резултат на това са го обявили за престъпник, търсят го из цялата мрежа. Така ли е? После сринаха заведението ми, докато се опитваха да те изловят. Не е трудно да се възстановят програмите, обаче „Забавленията“ изгубиха завинаги реномето

си. Ще ми се наложи да започвам всичко от нулата.

— Много съжалявам… — тихо казва Неудачника. — Аз… изобщо не съм смятал да ви създавам подобни проблеми…

— Чакай малко. Сега продължаваме да сме бегълци. Ако още не си загрял, ще ти обясня — от това пространство е невъзможно да се излезе по нормалния начин. Може да има изходи. Но не се знае дали ще ги намерим в близките години. Ние с Льоня сме дайвъри. Способни сме всеки момент да излезем оттук. Но вече няма да можем да се върнем обратно и ти ще останеш сам. Вероятно завинаги. Ето това е положението… от морално-етична гледна точка.

— Много съжалявам — повтаря Неудачника.

— Сега да поговорим ли за теб? Все пак ти си причината за всичко, което се случи.

Неудачника настръхва, но продължава да мълчи.

— Ти или си човек, или си рожба на компютърен разум. Но второто е твърде съмнително. Ако си човек, вероятно можеш самостоятелно да излизаш и да влизаш в дълбината. Като дайвърите, даже си по-печен. Така ли е? Иначе нямаше да си такъв свежар след четири денонощия престой във виртуалността. Можеш ли да ми възразиш?

Тишина.

— Момче, аз допускам такава възможност — казва Вики. — В края на краищата, цялата маса сиво вещество е далеч по-голяма загадка от грамовете силиций в някаква микросхема. Мога да си представя човек, който е способен да влиза във виртуалността, без да използва шлемове, модеми, дийп-програма… и дори си представям възторга му… донякъде и шока от това събитие. Защо пък да не баламосаш околните, да не се заобиколиш с тайнственост? Всичко е напълно обяснимо… Но разбери, сега вече не се шегуваш с нас, а ни караш да страдаме. С всяка измината минута затрудняваш разрешаването на конфликта. Разбери, ние не можем да се занимаваме с теб постоянно!

— Аз… се изморих… просто се изморих… — Неудачника ме поглежда, сякаш очаква подкрепа.

А, не е познал.

— И последно — как да се оправи положението — отсича Вики. — Да продължаваме в този дух е нелепо. Проточването на конфликта няма да ни доведе до нищо добро. Ако не искаш да се разкриваш, не ни доверяваш или не искаш да разваляш една красива легенда кажи ни, и ще си отидем. После чайниците ще има да съчиняват приказки за изгубилия се в дълбината… Ако според теб заслужаваме доверие, тогава ни обясни — кой си и защо си започнал всичко това. Имаш два изхода — и това не е

никак малко.

Тя млъква и аз крадешком взимам нейната длан в своята, за да й стисна ръка. Никога не би ми достигнала твърдост да доведа ситуацията до такава яснота, до положението „или-или“.

— Аз… — Неудачника млъква, загледан в огъня. Съчките тихо пращят, към тъмното небе подскачат искри. — Аз съм виновен. Уморих се, уморих се от тишината… Не биваше да постъпвам така…

— За какво говориш? — пита Вики. Навярно прекалено рязко. Но Неудачника сега е объркан и деморализиран.

— Прекалено тихо… — измърморва той. — Това никога не можеш да го разбереш преди да го изпиташ. Звуците станаха мъртви, цветовете избеляха. Секундите станаха като векове. Милиарди векове. Предупреждаваха ме, но не вярвах.

Той поема дъх и протяга длан към огъня. Пламъците докосват пръстите му.

— Нищо — нито болка, нито радост. Велика тишина. Навсякъде. Вечното Нищо. А Нищото няма граници. Аз… не издържах…

Дланта му нежно гали пламъка.

— Не мога да ви обясня нищо. Вървете си.

Поглеждам Вики — сега ще му разкаже играта. Но в очите й има само отблясък от огъня, черна нощ и червен пламък. Докоснала я е Тишината, за която говори Неудачника. Както и мен първия път.

Ставам и издърпвам Неудачника встрани от огъня. Самовнушението е могъщо нещо. Ако се изгориш в дълбината, очаквай истински мехури по кожата. Карам го да клекне над ручейчето и да потопи ръка в студената вода.

— Значи така — решавам аз. — Сега ще спим. Просто ще спим, без да се баламосваме взаимно. Ние с Вики ще изплуваме, трябва да хапнем по нормалния начин. А ти… прави каквото знаеш. Утре ще решиш какво, в края на краищата, искаш.

Неудачника мълчи, плакне длан в поточето.

Отивам при Вики. Тя вече е наред, но настойчивостта й се е изпарила някъде.

— Податлива ли си на хипноза? — интересувам се аз. Тя хмъква пренебрежително. Въпросът е риторичен, след дайвърите няма такива. Щом преодоляваме дори упойващото въздействие на дийп-програмата, то с думи не могат да ни повлияят.

— Това е то — казвам аз. — Всички можем да се правим на глупаци. Ама когато трябва да потопиш събеседника си в тишината?

— И аз се уморих — шепне Вики. — Знаеш ли, след още един

час ще започна да говоря с такива гатанки, че и Неудачника ще ми завиди…

— Сега лягаме да спим. После изплуваме, без да прекъсваме канала. Похапваме. У вас ще се намери ли нещо за ядене?

— Разбира се.

— Прекрасно. Ядеш и спиш. На сутринта се връщаме и решаваме всичко.

Така и правим. Карам Неудачника да ми помогне, спретваме с него три наръча клони, оставяме ги близо до огъня.

Тази постеля от хвойна се оказва толкова удобна, че едвам преборвам желанието си да се откажа от вечерята.

Дълбина… дълбина… не съм твой…

Клепачите ми тежаха като олово и с мъка ги отлепих. На екранчетата танцуваше огън, в слушалките шумоляха смърчовите клони — Вики се въртеше, за да се настани по-удобно.

— Льоня, прекъсваш ли потапянето? — попита „Windows-Home“.

— Не.

Свалих шлема, погледнах часовника.

Късна вечер. Но не чак толкова, че да ти е неудобно да се отбиеш при съседите. Бирата мъничко ще почака.

Измъкнах кабела на виртуалния костюм, успокоих уплашения компютър и се огледах в огледалото.

Клоун. С щепсел на колана. Дали да не стреснем някоя бабка?

Трикото се търкаляше в легена за пране. Нахлузих го върху виртуалния костюм, навих кабела и го пъхнах под колана, облякох отгоре якето. Не изглеждам зле, направо съм готин, е, леко съм подпухнал…

На стълбите на входа тихо подрънква китара. Погледнах през шпионката и една по една отключих бравите.

Компанията на тийнейджърите се е разположила на площадката между етажите. Единият тормози струните и тихо пее:

— Самотна птица, ти летиш високо…

При вида ми публерите кой знае защо се смутиха. Само съседът ми от горния етаж бързо попита.

— Льоня, да ви се намира някоя цигара?

Поклатих глава. Забелязах, че младокът поглежда накриво издутината на хълбока ми. Досущ като от пакет цигари. Едва ли се досеща, че някои живеят с розетка на колана.

След като позвъних на съседната врата, търпеливо изчаках приближаването на тътрещите се крачки и подозрителното: „Кой е там?“. Бабката няма доверие нито на шпионката, нито на

собствените си очи.

— Людмила Борисовна, извинете, за бога — казах на вратата. — Може ли да позвъня от вас? Повреди ми се телефонът.

След минутно колебание допотопните брави се разщракаха.

Промъкнах се през тесния процеп и вратата незабавно се затръшна.

— Младежта пак ли е на седянка? — поинтересува се Людмила Борисовна. Вече е прехвърлила седемдесетте и не рискува да влиза в пререкания с невръстни хулигани.

— Да.

— Поне ти ги засрами, Льоня. Че няма мира от тях!

В апартамента не достига шумът от стълбището, вратата е масивна, но аз не споря:

— Непременно ще го сторя, Людмила Борисовна.

— А защо ти се повреди телефонът? Не си платил навреме и са ти го спрели?

Кимнах покорно, възхитен от нейната досетливост.

— Обичаш да си бъбриш по телефона — мърмори бабката. Навремето бяхме дуплекси, но разбира се, направо не се живееше. Платих за обособяването на номерата, които станаха директни, освен това я субсидирах, защото предишният телефон й излизаше малко по-евтино. Сигурно ме сметна за малоумен.

Обаче за сметка на това ни се оправиха отношенията.

— Хайде, звъни, че става късно… — Людмила Борисовна кимна към телефона. Явно няма никакво намерение да се отдалечи.

Любопитството не е порок…

Набрах номера на Маниака, като гледах да не обръщам внимание на мръсната телефонна шайба и лепкавата слушалка.

— Ало?

— Добър вечер, Шура.

— Аха… — с доволен глас произнесе Маниака. — Появи се… престъпникът.

— Шура, те…

— Добре, ясно ми е. Имам си лиценз за производство на локални вируси, тука няма за какво да се хванат.

— Регистрирал ли си „Warlock“-а?

— Разбира се. При самия Лозински. Всички сорсове отговарят на Московската Конвенция, така че ония да се ритнат отзад.

Постепенно се успокоявам. Ако вирусът не беше регистриран при някой от създателите на антивирусни програми, Маниака щеше да си има големи ядове. Разбира се, могат да ме обвинят за непредпазливо използване на оръжие, за нанасяне на щети… но за целта първо трябва да ме издирят.

— Питаха ли те кой е купил вируса?

— То се знае. Дадох им твоя адрес. Оня, дето е пълно менте.

Още преди две години, когато започнах да балансирам на ръба на закона, някой от дайвърите ме посъветва да си купя два-три адреса и никога да не ги използвам. Тези мъртви души опираха пешкира заради всички вируси, с които се сдобивах от Маниака.

— Казах им, че си се ръснал за вируса хилядарка в зелено — продължава Шурка.

— Знаеш ли, ще е редно аз да…

— Споко. Вече имам пет поръчки за закупуването на „Warlock“ на тази цена — Маниака доволно се изкикоти. — Супер яко! За такава реклама съм готов да черпя Джордан с бира. Целият Дийптаун е бръмнал!

— А не са ли забранили продажбите?

— Засега не. Ровят се в сорса. По-добре кажи къде беше преди час — час и половина.

— Ами… както обикновено.

Людмила Борисовна се поизкашля. Любопитството й се бори със старческата стиснатост. Заплащането на импулси е най-големият враг на компютърджиите и бъбривците.

— Ясно, в дълбината. А аз идвах. Исках да пием по бира.

Маниака изведнъж започва да се колебае.

— Ти… я погледни пред вратата.

— Защо?

— Звъннах на звънеца, слязох, поседях долу на пейката, пийнах бира. Пак се качих и звъннах. После оставих пред вратата ти две бутилки „Холстен“. Светло. Погледни, още ли са там?

Издадох звук, подобен на скърцане на стар грамофон.

— Шура, да не би от сутринта да са въвели комунизма? Какво ти става?

— Погледни, може и да са там… — измънка Маниака.

— Не, не са там! Звъня от съседите.

— Ами… майната им — каза Шурка.

Все пак понякога разумът ми е пас, когато общувам с истински компютърджии. Може би Маниака е объркал реалния свят с дълбината, където цената на бирата е съвсем символична?

— Това ако го разкажа, няма да ми повярват…

— Е, тия, които са изпили бирата, ще ти повярват — мрачно отбеляза Маниака.

— Намини утре към десет — помолих аз. — Трябва да си поговорим за това-онова.

— Само да не забравиш да изплуваш. Ще намина.

— До скоро, Шурка.

Затворих телефона и засрамено погледнах Людмила Борисовна.

— Извинявайте, май прекалих.

— Няма нищо — махна с ръка тя. — Бизнес, аз ли не ги разбирам тия работи? А какво продаваш?

— Бира — изръсих първото, което ми дойде на ум.

— Обичах да си пийвам бира навремето. Но сега, при тая мизерна пенсия…

— Людмила Борисовна, хайде да ви почерпя, а? — предложих радостно аз. — Тъкмо в момента имам мостри у дома!

Това е идеалният изход от ситуацията. Иначе бабката задължително ще ми се натресе и ще звъни от моя телефон… за да компенсира щетите. А в апартамента ми не е препоръчително да влизат хора със слаби нерви.

— Може би само една бутилчица… — оживи се домакинята.

Когато минах покрай площадката с бутилката „Ораниенбаум“, младото поколение ме изпроводи с хищни погледи. Какво да се прави, като две бутилки слаба бира са несериозна работа за четирима яки хаймани.

10

В снежните недра на хладилната камера намерих вкочанен кренвирш. От консервите е останала само кутията цаца, купена или в период на пълно безпаричие, или от носталгични подбуди.

Умирах за сън, но все пак затоплих нещастния кренвирш, взех ножа за консерви, сложих на масата две бутилки пилзенско „Уъркуел“. Вечеря на свещи — именно запалени свещи трепкат върху монитора на компютъра. Включил се е скрийнсейвърът — пазителят на екрана. Пращенето на огъня, което долиташе от слушалките на шлема, беше съвсем на място.

Я да върви по дяволите тая дълбина! Заедно с Неудачника! Сега, в реалния свят, всичко ми изглеждаше като пиеса на абсурда. Ако утре сутринта Неудачника не изплюе камъчето — излизаме с Вики от пространството на планините. Завинаги. Нека да разказва небивалиците си на скалите и на боровете — те ще ги оценят по достойнство.

Отпих от студената бира и изстенах от удоволствие. Залових се с отварянето на консервата. Внимателно срязах капака, повдигнах го с вилицата…

И едва не паднах от стола.

От отворената консерва ме гледаха с укор стотина рибешки глави.

Някъде във виртуалността подобна шега не би ме изненадала.

Но виж, в истинския свят…

Разрових залетите с доматен сос глави в търсене на поне една цяла риба. Нищо. Майсторска работа, няма що. Представих си консервния завод… такава една плаваща канара… дали пък не обработват цацата на брега? Конвейера с долнокачествената продукция. Оглупелите от вонята на риба и от монотонната работа момичета край поточната линия. Ето едното взима от лентата празна кутия и здраво я натъпква с рибени глави. Майтап.

Наистина се засмях и с тръпка на отвращение захлупих кутията. Нямаше какво да вечерям, но не ме беше яд на работничката. Напротив. Всичко се оказа съвсем уместно.

Надигнах бутилката и на екс опустоших първия „Уъркуел“.

Приискаха ти се чудеса, а, дайвър? Машинен разум и хора, самостоятелно влизащи във виртуалното пространство.

Съвземи се, дайвър! Ето ги достъпните за съвременния свят чудеса! Откраднатата бира, главите на цацата с пълнеж от очи, задухът и мръсотията в апартамента на бабката, малолетните хулиганчета на стълбището, отегчително капещият кран на кухненската чешма.

Животът е това. Колкото и да е глупав и скучен. А там, в шлема, е създадената от машините и подсъзнанието приказка. Нашият електронен ескейпизъм.

Отворих втората бира, взех консервата, излязох на балкона и изтръсках главите от цаца в посърналата градинка. Скитащите котки ги чака пир тази нощ.

— Неетично е! — смъмрих се сам. В мозъка ми е загнездено също толкова здраво, колкото във Викината програма, желязното правило, че боклукът не бива да се изхвърля през прозореца.

Но за разлика от машините, ние можем да плюем на забраните. От балкона.

Без да изпускам бутилката с остатъка от бирата, отидох в тоалетната. Разкопчах гащеризона и погледнах бутилката. Вече не ми се пиеше.

— За какво е този дълъг и уморителен процес? — попитах риторично и излях остатъка от бирата в клозетната чиния.

Дотътрих се до леглото, изгасих лампата. Докога ще спя, превит над бюрото, с електронна тенджера на главата? Беше тихо, много тихо. И хлапаците на площадката се бяха уморили да мъчат китарата.

Само компютърът бръмчеше равномерно и свещите върху екрана трептяха.

Преобърнах се и забих лице във възглавницата. Но сънят беше отстъпил. Там, в дълбината, лежи неподвижното мъртво

тяло на Стрелеца. Дали му липсвам? В това има нещо, съвсем мъничка частица предателство.

— За последен път! — изстенах аз и се надигнах. Нахлузих шлема, включих кабела на костюма в порта. Сложих ръце върху клавиатурата.

deep

[Enter]

В съня си се притискам към Вики и тя промърморва нещо, като се обръща на другата страна. Колкото и да е тих гласът й, все пак се събуждам.

Значи тя също спи в дълбината.

Огънят вече догаря. Сигурно наближава утрото, но тъмнината засега не е отстъпила. Блещукат само червените отблясъци на гаснещия огън. Неудачника лежи встрани неподвижно като чувал. Ами ако взема да те сритам, приятелче? Дали си тук, с нас, или си излязъл от дълбината и сладко си отспиваш в топлото и меко легълце?

Гледам в небето, в черния искрящ кристал. Как го бях казал на Вики? „Откраднаха ни небето.“…

Да, откраднаха го. И колкото повече хора дойдат тук, толкова по-далечни ще станат звездите.

Между другото, проблемът не е само в звездите. Винаги ще ги има онези, на които е недостъпен този свят. Обърканите юноши, които не могат да си намерят работа, момичетата от консервните заводи… В началото — подреждане на рибешки глави в кутията. Шега или безмълвен вик, протест. В началото са рибешките глави. Чак след това ще се търколят от раменете и човешките.

Чака ли ни ново пришествие на лудитите[10]? Бунт против машините, които стават все по-чужди и плашещи за еснафите? Или все пак ще се намери изход?

Обръщам се, вглеждам се в Неудачника. Ако ти си разумът от мрежата или си човекът, покорил виртуалността, тогава ти можеш да станеш този изход. Пробив в бариерата, излаз от задънената улица. И Дибенко, ако Човека Без Лице е наистина той, добре разбира това.

Струва ли си да си играем на благородство, укривайки Неудачника?

Ами ако той е спасението, сливането на световете?

Аз не знам. Аз съм най-обикновен човек, по случайност надарен с глупава устойчивост към дийп-програмата. Благодарение на това припечелвам за моето си парче хляб, а понякога и за сандвич, богато намазан с масло и черен хайвер. Но

не аз съм този, който ще спаси света и ще реши кое е добро и кое е зло за него.

Нямам нищо, освен този смешен старовремски морал, който будеше такива емоции у Вики. А моралът е хитро нещо, никога не дава отговори, тъкмо обратното — пречи те да бъдат намерени.

По-лесно е да си праведник или подлец, отколкото човек.

Все повече се изпълвам с горчивина и погнуса. Може би така се чувства спортистът от затънтената провинция, когато го включат в олимпийския отбор и му наредят да се пребори с шампионите. Не е за мен тази съдба…

И в този момент в небето се ражда някакъв звук.

Отново се обръщам по гръб, вглеждам се в черния кристал. А той се е пропукал — тъмносиня ивица пресича целия небосклон. Ослепителната стрела лети право надолу.

— Какво е това, Льоня?

Вики вече е седнала, отмята кичурите коса от лицето си. Кога се е събудила?

Или кога аз съм заспал?

Какво е това наоколо — сън или действителност?

— Метеорит — отговарям аз.

Небесносинята стрела пада все по-надолу, тънката мелодична нота е нейният шлейф, пламтящата капка в края е нейното острие.

— Падаща звезда — съвсем сериозно казва Вики и аз разбирам, че все пак спя.

А Неудачника не помръдва.

Пукнатината пресича от край до край небосклона и се забожда в земята. Небесносинята ивица угасва — небето умее да лекува раните си. Само там, където звездата е докоснала планините, лумва блед огън.

— Обеща, че ще намерим звезда — казва Вики.

Насън всичко е лесно. Ставам, подавам й ръка. Прекрачваме през Неудачника и се спускаме по склона. Всичко е объркано, към звездите се върви нагоре, но със сънищата не се спори.

Небесносиният пламък блести ярко сред тревата, без да изгаря и без да образува сенки. Звездата е паднала в долчинката между два хълма. Малко по-нататък има струпване на скали, напълно необичайно за това място, сякаш изтръгнато от друг свят. Поради някаква причина това е страшно важно, но в момента ние гледаме само звездата.

Чист пламък, пухкаво огнено кълбо, толкова мъничко, че се побира в дланите ти.

Протягам ръце, докосвам звездата и усещам топлина. Нежна, сякаш сгрявам дланите си на пролетно слънце.

— Сега вече знам какво са звездите — казва Вики. — Отломки от дневното небе.

Понечвам да вдигна звездата, но Вики ме спира.

— Не бива. Тя и бездруго е уморена.

— От какво?

— От самотата, от тишината…

— Но сега ние сме при нея.

— Все още не сме. Извървели сме своята пътека, но това е само половината от пътя. Нека първо повярва в нас.

Свивам рамене, аз не умея да споря с Вики. Искам да й се усмихна, но вече я няма при мен. Останал е само гласът й.

— Льоня, събуди се!

Що за глупости, защо…

— Льоня, Неудачника е изчезнал!

Отварям очи.

Утро.

Розова светлина от изток.

Уплашеното лице на Вики.

Неудачника го няма при огъня. Сънищата мамят.

— По дяволите! — изкрещявам аз и скачам като ужилен. — Кога си е тръгнал?

Вики оправя косите си със същия жест като в съня.

— Не знам, Льоня. Току-що се събудих, а него вече го нямаше.

— Ето го и отговора — шепна аз и се оглеждам наоколо. — Ето го и отговора…

Неудачника е избягал. Офейкал е от дълбината. Значи всичко е било напразно?

Не, не всичко. Благодарение на него срещнах Вики.

— Той ни запозна — повтаря мислите ми тя. — Поне за това трябва да сме му благодарни.

Прегръщам я, заравям лице в косата й. Стоим така дълго, около нас се разгаря изгревът, снежната шапка на планинския исполин заблестява и разпорва небето. Тук няма птици, сигурно Вики е забравила да ги направи. Но планините оживяват и без тях, изпълват се с шумоленето на вятъра, листата и тревите.

— Ще направя птици за тези планини — прошепвам аз. — Ако все пак успеем отново да построим твоята хижа…

— Не искам да променям планините, те са свободни! — веднага протестира Вики.

— И птиците са свободни. Просто ще ги пусна да литнат през прозореца. И ще кажа: „Плодете се и се множете!“

Вики тихо се засмива.

— Добре. Опитай.

— Какво сложно има? — перча се аз. — Елементарна програма… Ще разуча енциклопедията на Брем, ще съставя алгоритъм на поведението. Отначало ще нарисувам различните чинки и врабци, а после каните. Биогеоценоза… нали така се казваше? Забравил съм, май това го учехме в пети клас в часовете по естествознание.

— Биолог такъв. Може би ще пуснеш на свобода и чехлите на Зуко? Льоня, хайде да изплуваме сега. И да отидем в някой ресторант. Бил ли си в „Розовия Атол“?

— Не.

— Красиво място е. Шулц и Бранд са го рисували. Каня те.

— Добре. Само че първо да потърсим…

Вики се отдръпва от мен и рязко пита:

— Кого?

— Неудачника.

— Но той е излязъл от дълбината, нима не разбираш!

— Разбирам. Но нека все пак го потърсим? Може пък да е отишъл да пишка и да се подхлъзнал в пропастта?

— Така му се пада… — мърмори Вики, но си личи, че вече се е съгласила.

Отначало вървим покрай ръба на най-близката пропаст и се вглеждаме долу в ниското. После Вики се залавя да претърсва долината отляво на поточето, а аз поемам вдясно от него. Погледът ми неволно се насочва към долчинката, където в съня си намерих звездата. Там наистина се виждат някакви скали.

Но работата преди всичко. Трябва да се убедя, че Неудачника вече не е с нас.

Даже се изкачвам малко нагоре, по нашите следи. Просто за да ми е чиста съвестта.

И в мъничката пукнатина, която с лекота бяхме прескочили в светлината на догарящия ден, откривам Неудачника.

Мълчаливо стоя над пукнатината и гледам Неудачника от издатината, която се намира на три метра над него. Минават поне две минути, преди той да разбере, че го наблюдавам, и да вдигне глава.

— Добро утро, Стрелец.

Мълча. Не са ми останали сили даже да се ядосам.

— Много лошо се вижда в тъмното — изрича Неудачника потресаващо гениална и свежа мисъл.

Не е паднал от много високо, но не му е провървяло. Даже отдалеч виждам, че десният му крак е подут и че Неудачника седи, внимавайки да не се допира до него.

Изваждам от колана си чехлите, обувам ги и слизам долу.

— Извинявай — казва Неудачника, когато го взимам на ръце и го изнасям горе.

— Защо? — питам го само.

— За да не се колебаете. Аз все едно нищо не мога да обясня.

— Ти си глупак… През нощта из планините бродят само самоубийци… или Черния Алпинист.

— Никога не съм бил на планина. А кой е този Черен Алпинист?

До мястото на бивака има още доста спускане. Успявам да му разкажа легендата за Черния Алпинист и за компанията, която мъкнела в планината вечерни рокли и смокинги. После и няколко истински истории.

Когато се доближаваме до Вики, целият ми запас от планински легенди е изчерпан. Под ледения й поглед слагам Неудачника върху разхвърляните край огъня елхови клони и казвам:

— Има ли нещо по-хубаво от разходка в планината без екипировка? Само разходка със сакат в ръце.

Много ми е интересно какво ще направи тя сега.

— Дай ми колана — командва Вики.

Дори аз не съм очаквал подобна агресивност.

— Вики, за да се употреби „Warlock“…

— По дяволите! Дайвър недоправен! Трябва ми бинт!

Никога не съм си задавал въпроса дали виртуалната дреха може да се разкъса на части. И не искам да проверявам — планинското слънце е жестоко. Затова се отказвам от мисълта да разкъсам ризата на ивици и подавам на Вики черния шал, който нося на врата си.

Тя дълго се суети около крака на Неудачника и мрачно клати глава, когато той стене при всяко леко докосване на ръката й.

— Счупване на пищяла — поставя тя диагнозата. — Изглежда няма разместване. Колкото и да е странно.

— Ти и лекар ли си?

— Не. Медицинска сестра, но със стаж. Трябва ми още бинт.

Все пак се налага да пожертвам ризата си, а това, че ще нося сакото на голо, е проява на изключително лош вкус. Фиксираме крака със самоделна шина.

— Досега нито един идиот — едва сега Вики дава воля на гнева си, — нито един кретен в света не е успявал да счупи крака си във виртуалността! Как си в реалността? А? Има ли счупване?

— Не… — мънка Неудачника.

— Е, слава богу.

Споглеждаме се. От снощното бойно настроение не е

останала и следа. Едно е да изоставиш измамник във виртуалния свят, а съвсем друго — ранен в планината. И това, че планините не са истински, вече не променя нищо.

— Да отидем при онези скали — предлагам аз.

— Хайде. Аз ги сънувах.

Достатъчен ни е само поглед, повече нищо не казваме.

Няма закони за нереалността.

Насън или наяве — ние заедно сме се спускали към падналата звезда.

11

Скалите наистина не са на мястото си в тази долина. Ледникът би могъл да докара морени, но не и такива исполински канари.

— Изглежда, това наистина е изход към друго пространство — съгласява се Вики, като ме поглежда. — Не се ли умори?

Поклащам глава. В действителност ръцете ми са уморени от носенето на Неудачника. Но сега не ми е до дреболии.

— Ако на това място програмата е пробила до някой друг сървър — разсъждава Вики, — то каналът ще бъде еднопосочен. За влизане — ще влезем, но виж, да избягаме, ако се наложи…

— В краен случай имаме „Warlock“ — казвам аз. Но не долавям убеденост в гласа си. Не ми се иска отново да попадам в сините тунели. Прекалено странни са пейзажите по пътя.

— Хубаво, да потегляме тогава. Може и да няма нищо тук. — Вики с въздишка поема напред. Аз се мъкна след нея. Неудачника мълчи. Или се чувства виновен, което е добре, или не иска да пречи. Което също е добре.

Вървим по стесняващия се каньон. В един момент вдигам глава и се опитвам да определя височината на скалите. Тя явно е по-голяма, отколкото изглежда от долината.

Обнадеждаваща гледка.

Проходът е все по-тесен, двама не биха се промъкнали. Започвам да се движа странично, за да намаля риска от закачане на счупения крак на Неудачника за някоя скала. Дали пък не трябваше да обуя крилатите чехли? Но вече е късно, сега няма как да се извъртя. Отпред Вики ругае полугласно, на нея също не й е лесно. Със злорадство си мисля, че Мадам, с нейните внушителни габарити, вече щеше да е заседнала.

Става все по-студено. В скалния процеп отнякъде нахлува леден вятър. Това е хубаво, това е прекрасно!

— Льончик! — сподавено произнася Вики. — Йе?

Пред нас има светлина, препречена от силуета й. Вики се премества някъде встрани и аз излизам на нейното място. При последните крачки все пак закачам с тялото на Неудачника някакъв камък и той простенва.

Клисурата ни извежда в странна местност.

Също планини, но други. Не просто безлюдни — диви. Сякаш някога тук е имало живот… но впоследствие нещо го е убило. Цари сумрак. Сигурно все пак е ден, но небето е затулено от гъсти оловни облаци. Лениво се сипе мокър сняг. Всичко е запустяло и обзето от тиха тъга. Надолу по склона, между черните зъбери на скалите, се извива пътечка.

— Какво е това? — тихо пита Вики. — А, Льоня?

Оглеждам се. Определено сме излезли в друго пространство. И то май ми е познато.

— Елфите — казвам. — Това е някой от сървърите на ролевиците. Те играят тук.

— Като в „Лабиринта“ ли? — обажда се Неудачника.

— Не, по друг начин.

— Тук няма да оцелеем дълго — навъсено казва Вики. — Или ще замръзнем, или ще ни застреля пътьом някой елф.

— Първо ще замръзнем — казвам аз. Ризата ми отиде за превръзки, а сакото лекомислено го изхвърлих.

— Нищо, затова пък голият ти торс прави незабравимо впечатление — иронизира Вики. Тя си е добре с нейния пуловер. А и Неудачника си има маскировъчен гащеризон, който топли достатъчно.

— Поне да имаше кого да впечатлявам — казвам аз и соча с ръка. — Пред нас има пътека, Вики. Трябва да се измъкнем оттук и да търсим хора.

— Елфи.

— Хора, елфи, джуджета. Когото и да било.

Снегът е почти до колене, придвижваме се бавно. Неудачника виновно шепне:

— Все пак не разбирам…

— Знаеш ли кой е Толкин?

— Авторът на…

— Само недей да цитираш „Властелинът на пръстените“ наизуст. Та това е виртуално пространство, създадено от неговите поклонници — ролевите играчи. Те се събират тук, навличат тела на герои от книгата и разиграват разни сценки. По Толкин, или по други писатели.

— Театър — решава Неудачника.

— Ами… донякъде, да.

Неудачника млъква, напълно задоволен от обяснението. Аз

съм далеч от яснота по въпроса.

Какъв е този сървър?

Какви са законите на тукашния свят?

Къде се намират легалните изходи, през които можем да измъкнем Неудачника?

Страх ме е дори да мисля по въпроса какво ще правим после.

Пътечката е добре утъпкана, сякаш наскоро по нея е маршировала цяла армия. Снегът се топи, едва докоснал земята. Сигурно се дължи на магия. Светът на ролевиците живее по свои закони, тук има магии.

— Накъде да тръгнем сега? — с тази фраза Вики ми възлага командването. Доверието е нещо много приятно… стига да мога да го оправдая. Опитвам се да си спомня картите на ролевите пространства, но веднага се отказвам от намерението си. Тях ги рисува всеки, който не го мързи.

И в този момент чувам тропот, долитащ зад най-близката скала. Полудял кон с кастанети на пищялите или пък великан с тракащи от студ челюсти.

Няма време за размисъл.

— Насам! — прошепвам аз и се шмугвам сред посърналите ели. Полагам Неудачника върху снега, като допирам показалеца си до устните: — Ш-т!

Вики и Неудачника не се виждат от пътечката. Заемам разкрачена стойка и издърпвам каиша. С шумолене „Warlock“ се разгръща в огнен бич.

Видът ми би трябвало да е достатъчно страшен. Гол до кръста мъжага с леко заснежени рамене. Моделирал съм тялото на Стрелеца жилесто и здраво, веднага се вижда, че е на могъщ боец. Пък и светещият бич в ръката… всеки трол би се изплашил.

Тропотът наближава все повече.

Кривя лицето си в кръвожадна усмивка и чакам.

Зад скалите се появява мъничка фигура, която стига едва до гърдите ми.

Ето ти великан с тракащи челюсти!

Лицето и тялото на пътника са като на дете. Само че нещо с хормоните му не е наред — голите до коленете крака са обрасли с гъста козина. Какво пък, с такива лапи е уютно да стъпваш бос и по снега. На гърдите на пътника има барабанче, по което той удря с малки палки, докато върви.

Хобит.

Това е добре.

Когато ме вижда, хобитът замръзва. Дори изпуска едната палка на снега.

— Хо-хоо! — казвам зловещо аз.

Хобитът вече не удря барабана, за сметка на това наистина започват да потропват челюстите му.

— Кой си ти? — питам аз и посягам към хобита с „Warlock“-а. Бичът започва възбудено да се изопва, налага се да го отдръпна.

— Хардинг, съ-ър! — прошепва хобитът.

— Кой? — уточнявам аз, вече с нормален глас. Но горкият хобит съвсем се е паникьосал, дори не се опитва да извади мъничкия кинжал, небрежно втъкнат зад колана му.

— Х-хардинг, любезни сър. С-сам роди Фродо, Фродо роди Холфаст, Холфаст роди Хардинг…

— Тебе, така ли?

— Мене, любезни сър!

— Напразно!

— Да, любезни сър — смирено се съгласява Хардинг.

— Не съм ти никакъв сър! — изкрещявам аз. — Още по-малко любезен! Аз съм… — Осенява ме вдъхновението и казвам — Конан! Безстрашния кимериец Конан!

Хобитът е чувал за Конан, той започва бързо да кима, без да пита по какъв начин персонажът на Хауърд е попаднал в света на Толкин. Впрочем, ролевите играчи са от хората, които се увличат, така че не си налагат дребнави ограничения. Можех да се нарека и Кашчей Безсмъртни, само дето нямам подходящото телосложение.

— Къде отиваш? — продължавам своя разпит и тръгвам да обикалям хобита. Той се върти, старае се да не ме изпуска от поглед.

— Догонвам а-армията.

— Каква пък е тази армия?

— На елфите. Отиваме да се бием с орките и джуджетата!

— Защо?

— Защото те са лоши!

Все повече и повече ми се струва, че в тялото на хобита се крие дете. Един възрастен би намерил по-сериозни аргументи, пък и би скочил да се бие.

— Армия… — казвам замислено. — А! Спомням си. Имаше такава…

Очите на хобита се изпълват с ужас. Той поглежда накриво бича, вече не се съмнява в печалната съдба, постигнала армията на елфите.

— Говори се, че вие, хобитите, сте двуутробни — съобщавам. — Вярно ли е?

Хобитът шашардисано клати глава и притиска ръка към корема си.

— Има ли кльопачка?

Храбрият Хардинг ми предава раницата си. Намирам в нея две-три питки, пълна манерка, парче сушено месо и омеквам.

— Предвидлив си, хобите… А това пък какво е?

От дъното на раницата изваждам „Снийкърс“.

Хобитът незабавно се разревава. Да. Със сигурност е дечко.

Късам със зъби обвивката на шоколадчето, късам половината, протягам на хобита остатъка. Той престава да плаче.

— Как мислиш, ще разбиете ли джуджетата? — питам аз. Не е хубаво да го ограбя и после просто да го пусна. Защо да не поговорим?

— Ще ги смажем! — кимва хобитът. — Те правят стрелите си от тис, а стрелите от тис не са хубави. И се строяват в хирдове[11], а това не е хубаво построяване.

Нямам ни най-малко желание да вниквам в детайлите на разногласията между джуджетата и елфите.

— Далече ли е градът?

— Лориен е на пет мили…

Нещо не е съвсем наред с географията тук… Но нищо, няма значение. Да можех само да науча кое е името на сървъра…

— А кой управлява тази страна?

— Светлият елф Леголас!

Добре. Информацията е достатъчна.

— Тръгвай — казвам аз и мятам на рамо раницата на хобита.

Хардинг не протестира против грабежа. Нещо повече, пита плахо:

— Може ли да вървя с вас, Конан? Джуджетата и без мен ще ги разбият.

Само това ми липсваше. Отново надявам мутрата на звяр и шепна:

— А ти знаеш ли, че хобитът е не само скъпа кожа? Това са и трийсет-четирийсет килограма вкусно и лесносмилаемо месо!

Книгите не лъжат, хобитите наистина умеят да тичат бързо. Само косматите му пети се мяркат в далечината сред снежния прах.

Връщам се при Вики и Неудачника в най-добро разположение на духа. Те са чули разговора, не се налага да го преразказвам.

— Ето ти храна. — Връчвам раницата на Неудачника. — Сега ще ти направим леговище и ще излезем от дълбината. Ще се върнем по честния начин, през Лориен, с нормално снаряжение. И ще те измъкнем оттук. Съгласен ли си?

Неудачника кимва.

— Ще почакаш три-четири часа — разсъждавам аз. — Става ли?

Всъщност, и без това нямаме друг изход. Не мога да го нося

както съм полугол пет мили в тоя снеговалеж.

Двамата с Вики му приготвяме под една стара ела постеля от клони, настаняваме го, връчваме му раницата с трофеите. В манерката има слаб алкохол. На истински студ не си струва човек да се сгрява с него, но във виртуалността — защо не?

— Ще изплуваме ли? — питам Вики. — Ще се срещнем след три часа… например при входа на леголаския сървър?

Тя кимва. След миг фигурата й се разтваря във въздуха.

— До после, Неудачник — казвам.

Дълбина-дълбина, не съм твой…

100

Излязох навреме. Часовникът показваше десет без четвърт сутринта.

— Потапянето е приключено — изкомандвах „Windows-Home“ и нападнах хладилника. Естествено, без резултат.

— Приемам поща — съобщи компютърът.

Облякох се бързо и изхвърчах от къщи. В магазина зад ъгъла за щастие почти нямаше хора и към десет се бях прибрал. Тъкмо навреме, за да тупна по рамото Маниака, който унило звънеше на вратата.

— Ще ядеш ли? — попита Маниака, като хвърли периферен поглед на пакета.

— Ъхъ. Ти няма ли?

— И аз ще ям. Ама по-късно. — Маниака ме изпревари и се промъкна през вратата. Докато се събувах, той вече беше при компютъра. Когато застанах до него, вече беше разкарал „Windows“ и сновеше с курсора из нортъновия куб и маркираше файл след файл.

— Какво правиш? — питам смаяно аз.

— Опитвам се да те измъкна от ямата на дълговете — откликна Маниака, докато изтриваше файловете. — Реабилитираха „Warlock“. Чист вирус, не се размножава и не трие информация. Разрешен за употреба във виртуалността. На свой риск, но разрешен…

Компютърът ми се лиши от още два-три файла. Изглежда, заминаха и крилатите чехли.

— Затова пък от „Лабиринта“ и Ал-Кабар ти натресоха иск за материални щети за два и половина милиона долара.

От тази сума даже ми става весело.

— А защо не милиард? Все едно е, и без това няма как да спечеля, нито дори да откраднa толкова пари.

— Можеше да е и милиард… — съгласи се Маниака, докато

шареше с мишката по подложката. — Кога си чистил мишката за последно? Общо взето, нещата стоят така. Стрелеца вече не съществува. И никога не е съществувал — на твоя компютър. На седма позиция ще запишеш друга личност. Ако има възможност, осигури си алиби… С какво толкова ги вбеси, Льонка?

— Измъкнах под носа им едно момче. Спасих го.

— Това е хубаво, разбира се…

Маниака пъхна във флопито дискета и стартира някаква програма от нея.

— Сега така ще почистим хардовете ти, че на физическо ниво няма да остане и следа — закани се той. — Но още по-добре е да ги продадеш и да си купиш нови. Или ги метни от някой мост в Нева.

Побиха ме тръпки. Маниака никога не се паникьосва без причина.

— Има ли водка? — попита Шурик.

— Коняк…

— По-кофти е, но става — недоволно каза той.

Дадох му бутилката, морално подготвен за това, че той ще плисне от алкохола вътре в кутията на компютъра. Като пълна гаранция за успех. Но той отпи, после измъкна топчето на мишката, духна го и го избърса с ръкава си, след което го пъхна обратно. И ме уведоми:

— Ще отпразнуваме продажбата на три бройки от вируса. Добре реклама на „Warlock“ направи.

— Шура, време ми е да се връщам…

— Какви ги дрънкаш, дайвър? — засмя се Маниака, като продължи да седи с гръб към мен. — Сега ти е време да кротуваш на сигурно място!

— Не мога. Изключено е.

Той само сви рамене и ме посъветва:

— А хардовете все пак ги продай.

— Искам да ъпгрейдна целия компютър.

— Така ли? Тогава го продай заедно с всички чаркове. Или го подари на някой детски клуб. Няма да изкараш много за тая бракма, а и дечицата точно за една седмица ще й разкажат играта. Никой няма да може да я възстанови.

Спомних си за ограбения хобит и колебливо кимнах.

Дали наистина да не ощастливя младото поколение с остарелия си комп?

А как се гордеех с него, когато го купувах… пентиум! Два мегабайта видео-RAM! Шестнайсет мегабайта RAM!

— Как живееш с тая видеокарта? — откликна на спомените ми Шурка. — Мамка му! Това не поддържа дори ти-ви!

Около пет минути изслушвах лекция за най-новите разработки в областта на хардуера. После Маниака ме прати да приготвям закуската, а той продължи да почиства компютъра.

Приготвих пържени яйца — може би за десетхиляден път в живота си. Време е да започна да измислям разни ергенски юбилеи — хилядната консерва, стохилядният хляб със суха храна…

— Шурка, разполагам само с два часа и половина! — извиках от кухнята. — После ме чака работа.

— Имаш време…

— Освен това трябва да си нарисувам нова личност!

— Каква — заинтригува се Маниака.

— Приказна… елф или джудже… Не, по-добре елф. Джуджето веднага ще отнесе боя.

— Откога си се сдушил с ролевите играчи?

— По работа е — казах аз и сложих тигана до клавиатурата. — Трябва да се поразходя из сървъра им.

— Господи, от тях пък какво може да се открадне? Та те всичките са голтаци! — Маниака поклати глава. — Пфу! Текстовете на елфически химни? Тайната на изработката на дървени мечове?

— Ами… забравих при тях едно нещо.

— А… — Маниака кимна. Сигурно реши, че „Warlock“-а е пробил проход директно до сървъра на ролевите играчи. — Само не ги тормози, става ли? Те са забавен народ, няколко пъти съм се отбивал при тях.

— Защита ли им инсталира?

— Аз? На тях? Хайде стига, те си имат достатъчно свои спецове! — Шурка махна с ръка. — Там е пълно с яки програмисти.

Тази новина определено не ми хареса.

— А как изглеждаше „Warlock“-а в действие?

— Ами… синя фуния, искри и огледални подове с отражения от други сървъри.

Маниака вдигна глава.

— А асансьор нямаше ли? — смаяно попита той.

— Какъв ти асансьор! Дупка в пода…

— Винаги така става — измисляш едно, а се получава… — промърмори Шурка. — Мамка му. Само коняк ли имаш?

Сипахме си по малко, чукнахме се, пихме по чашка. В компютъра все още шумоляха програмите на Шурка.

— Вчера изпробвах… стихчето — каза Маниака след втората чашка. — Ами онова: „дълбина-дълбина…“

Не се поинтересувах за резултата. Ако Маниака беше успял

да излезе от дълбината, щяхме точно това да поливаме.

— Льоня, ако някога разбереш каква е работата… — започна Шурка.

— Веднага ще ти кажа.

— А каква лудница стана вчера в един бордей — смени темата Маниака. — Не чу ли по мрежовите новини?

Чак се стъписах.

— Не.

— Някакви боклуци се опитали да пробият защитата на публичния дом „Всякакви забавления“. Има такъв… — Маниака сладко примижа.

— Опитали се?

— Е, насмалко да успеят, но после защитата орязала тотално всички канали. Битката е била много яка, стига Зуко да не менти…

— Кой?

Очевидно изразът на лицето ми е станал прекалено глупав. Маниака ме изгледа втренчено, после тихо каза:

— Аха… Ето какво било…

— Ти познаваш Зуко… Компютърния Маг?

— А ти да не би да не го познаваш?

— Само в дълбината — изобщо не се опитах да лъжа аз.

Шурка поклати глава.

— Така ли мислиш? Това е Серьога. Който преди работеше в банка.

Виж, това се казва новина.

Познавам Серьога от сто години. Когато се подвизавах във фирмата за изработка на игрички, той също работеше там. Но изобщо не можех да направя връзка между мълчаливия флегматичен програмист и шумния Компютърен Маг.

— За същия ли става дума?

— Да.

— Е, бива си я маскировката… — беше единственият ми коментар.

— Я си представи, ако беше си признал, че работи в публичен дом? Нямаше ли да го скъсат от бъзици? Той и досега лъже всички, че прави програми за банката.

— Не му казвай, че аз съм аз — побързах да го помоля аз.

— Няма. И той не ми е разказвал никакви подробности. Само за „Warlock“-а ме разпитваше.

— Зуко позна твоя вирус! — възкликнах аз, спомняйки си за радостния възглас на Мага.

— Ами да, аз му го показах преди около месец… — Шурка присвива очи. — Секретност… дявол да го вземе…

— Има ли опасност той да се раздрънка?

Маниака поклати глава.

— Не е там работата. Информацията, Льоня, притежава свойството да се разпространява. Всякакви глупави дребни пропуски, съвпадения — като това… Ще те намерят.

— Нека се опитат да докажат нещо.

— Льоня, ако толкова здраво си ги настъпил по опашката, хич няма да се занимават с доказателства. Прекалено тясно сме обвързани помежду си. Някой знае, че Леонид и Стрелеца са едно и също лице. Някой се досеща, че Леонид е дайвър. Някой подозира, че Леонид е руснак. Виртуалността живее благодарение на информацията. На истината, слуховете, догадките. А най-важното е, че цялата информация лесно се събира и обработва. Ако хвърлят малко повече усилия, ще изяснят всичко.

— И какво предлагаш?

— Чупи се — предложи Шурка, докато наливаше в чашите остатъка от коняка. — Ще ми е адски криво, че няма да си пием бирата заедно, но… ако си мъртъв, ще ми е още по-криво… Дявол да го вземе, какви ги забъркваш?

— Спасявам човек.

— Заслужава си да го правиш, докато ти самият не го закъсаш!

Кимнах. Маниака беше прав. В думите му се усещаше логиката на обикновения хакер, а не на нахаканията дайвър, който умее да изплува от дълбината.

Къде ще се гмурна, ако ме пипнат в реалния свят?

При всички виртуаладжии са много силни комплексите за физическата слабост. Усещането, че в компютърния свят си бог, а в реалния — един от милиардите обикновени граждани, е прекалено гадно. Ето защо всички ние толкова обичаме бойните изкуства и военните игри, купуваме си газови и въздушни пистолети, упорито ходим по спортните клубове и размахваме вечер нунджаците си. Страшно ти се иска и в живота да се чувстваш толкова неуязвим, колкото в задекранния свят. Ама не става.

И понякога в дълбината звучат думите: „Този помниш ли го? Някакви боклуци го заклаха на улицата… отрови се с водка менте… скочи от прозореца, без дори да остави бележка… изпречи се на пътя на мафията…“

Ние помним, ние знаем.

Богове сме само в света зад екрана.

— Сигурно ще ми трябва още едно денонощие — казах тихо. — После ще офейкам нанякъде… в Сибир или на Урал.

— И не казвай на никого къде се спасяваш. — Маниака

кимна. — На мен също недей.

Чашите бяха празни и той предложи:

— Да отскоча ли до магазинчето?

— Тепърва трябва да си рисувам тяло.

— Мамка му. Пускай „Биоконструктора“.

След минута седяхме, като издърпвахме мишката един от друг и тракахме по клавиатурата. Наложи се да бракуваме първото тяло, което нарисувахме — прекалено беше предизвикателно. Двуметров дървеняк с грамаден меч на кръста. Тип, за когото ще се лепят всички авантюристи. Такава беше забележката на Шурка и бях принуден да се съглася.

Следващата личност беше безобидна, дори жалка. Парцалив старец просяк… Може и никой да не го закача, но няма да е в състояние и да мъкне Неудачника пет мили. Тук пък аз наложих вето, без да обяснявам причините.

Виж, третият опит се оказа успешен.

Младежът на екрана беше достатъчно як, но с такова бебешки невинно лице, че направо да ти се доповръща. Облякохме го със светлозелена туника до петите и окачихме на рамото му парцалива торба.

— Лечител! — със задоволство обобщи Маниака. — Човек, лечител. Без сериозна причина никой там няма да те закачи — нито елфите, нито орките. Тя, медицината, е нужна на всички.

Той започна да слага в торбата разни кутийки, колби, сушени билки, избирайки ги от каталога с аксесоарите.

— В света на ролевите играчи ще умея ли да лекувам?

— Разбира се. Там ситуацията е следната — пристигаш в тоя или оня облик и владееш определена сила. Например бойни изкуства, мъдрост или умение да цериш. Колкото по-дълго живееш в техния свят, толкова повече се засилват дарбите ти. Щом се представяш за лечител, веднага ще можеш да лекуваш леки рани, счупвания, изкълчвания…

— Колко интересно — казах аз, загледан в новата си личност. Тя дори започна да ми харесва. — Благодаря. Лично аз със сигурност щях да се издокарам като воин.

— И веднага щеше да получиш меч по кратуната от някое старо куче.

— А ти като какъв ходи там?

Маниака се засмя.

— На никого нито дума, нали?

— На никого.

— Аз бях елфическата жена-воин, Ариел.

— Защо?

— Исках да сваля Горомир.

За миг онемях. Разбира се, това не е моя работа, но…

— Горомир е момиче — бързо поясни Маниака. — Там при тях е пълен бардак, момичетата често играят мъжки роли и обратно. Половин година я свалях…

— И какво?

— Нищо. Горомир се събра с Дианел.

Не рискувам да уточнявам каква е била в действителност Дианел — момче или момиче. Тонът на Шурка е прекалено мрачен.

— Ако срещнеш там Горомир, предай поздрави от Ариел — допълва Шурка. — Разделихме се спокойно. Приятелски. Мамка му.

— Трябва да стигна до оня сървър с града Лориен, където царува Леголас. Твоят Горомир там ли се подвизава?

— Не „твоят“, а „твоята“! — срязва ме Маниака. — Не знам, отдавна не съм се вясвал. Сега ще го издирим.

Той подкара Вики и започна да ровичка чрез терминала по сървърите. След пет минути търсенето се увенча с успех.

— Ето! „Светозарният Леголас кани мъдри елфи, храбри хора и ловки хобити във великия град Лориен, защото настъпиха дните на последната битка на силите на доброто с орките и джуджетата!“ Ще те посрещнат с разтворени обятия.

— Това е излишно.

— Хм… по бутилка бира? Имаш още цял час и половина.

Бира след коняка? Но аз наистина имам доста време. С помощта на Шурка личността беше нарисувана достатъчно бързо.

— Става — решавам аз.

101

Затворих вратата след Шурка, много внимателно сложих верижката. Надникнах в кухнята, за да се убедя, че газта е изключена.

Не се чувствах пиян. Четири бутилка бира са нищо работа. А коняка изобщо не се брои.

По пътя към компютъра под краката ми непрекъснато се озоваваха разни кабели, стари чехли, съборени от рафтовете книги. Понеже Шурка се спъна и се хвана за полицата, за да не се изтърси. Какво му стана?

— Вики, има ли поща? — измърморих аз.

— Не те разбрах, Леонид.

— Има ли поща? — повторих бавно аз.

— Да.

Може би два литра тъмна бира, изпити в ударно темпо, не са

чак толкова малко? Ако Вики не може да познае гласа ми…

Подтиснах пристъпа на разкаяние и започнах да прехвърлям пощата.

Всякакви глупости.

Трябва да хвърля поглед и на „таблото за обяви“.

Разбира се, никой от моите работодатели или приятели не знае истинския ми адрес. Ако някой иска да се свърже не просто с Леонид, а с дайвъра, има само един начин — да се остави съобщение на анонимен сървър във Финландия, където може да надникне всеки желаещ и да прочете обявите. Защитите не позволяват на ламерите да фалшифицират чужди съобщения, а мъгливите фрази на самите писма са разбираеми само за получателя им. Пълна анонимност и надеждност. Нека някой се пробва да извлече секретна информация от любовните интриги, дребния бизнес и празните дрънканици.

На „таблото за обяви“ не намирам често писма, адресирани до мен. Но сега имаше две.

> „Иване! В навечерието на пътешествието из гората ще те чакам там, където беше подялбата. Сивия.“

Това е Ромка. „Подялбата“ стана в „Трите прасенца“, а навечерието на операцията в Ал-Кабар е започнало преди четвърт час.

Неочаквано изтрезнях. Защо ли ме търси Ромка — при това толкова спешно? Писмото е писано тази нощ. Интересно дали го е писал сам или под диктовка… на Човека Без Лице, например?

Второто писмо не ме изненада, защото го очаквах.

> „Седемдесет и седем. На обичайното място, в обичайното време. Братята.“

Аз съм седемдесет и седми номер. Братята — това са побеснелите дайвъри.

Както повелява Кодекса, аз казах на Крейзи Тосър и Анатол своето дайвърско име — между другото това е и истинското ми име.

Както повелява Кодекса, те са подали срещу мен оплакване. Аз нахълтах в периметъра на тяхното работно пространство. Отгоре на всичко употребих оръжие.

Такива неща не се прощават.

— Неудачник… — промърморих аз. — Майната ти… какво ми причиняваш?

Проклет да е мигът, в който се полакомих за Медала за Всепозволеност и хукнах да те спасявам!

— Вики, потапяне — заповядах аз. — Личност номер седем… Лечителят.

Знам три от личностите на Ромка. Ако броим и вълка — дори четири. Но днес е дошъл с нова — кльощав чорлав пубер с очилца. Стои до самия бар, блещи се насам-натам и с нищо не напомня за подредения Ромка. Познавам го само защото изпива на екс чаша перцовка.

— Ромка?

— Льоня?

Стискаме си ръце.

— Ще пиеш ли? — интересува се той.

— Не. Аз вече такова… в реалността.

— Алкохолик — мърмори Роман. Кой ми го казва! Като се има предвид устойчивостта му към алкохола… — Льоня, ти в час ли си, че си загазил?

— Да. А в какво по-точно?

— Има оплакване срещу тебе. От някой си Анатол и от Тосър. Засега не са съобщили подробности по обвинението.

Кимвам.

— За това знам.

— И други неприятности ли се очакват?

— Милион.

Често работим заедно. Върколакът ми е симпатичен, а изглежда и аз на него.

— Какво става, Льоня?

— Ами помисли.

Роман се мръщи, и изведнъж нервно сваля очилата.

— Това с „Warlock“-а… твоя работа ли е? — прошепва той.

— Позна…

— Значи… „Лабиринта“…

— Ш-шт! — Спомням си думите на Шурка за изтичането на информацията. — Да сменим темата.

Ромка вика бармана — днес той не е човек, а стопроцентова програма, и отново е с пълна чаша.

— Е, т’ва е яко, Льонка… — тихо бърбори той. — Загазил си. Затънал си до ушите в неприятности.

Изведнъж разбирам, че върколакът изобщо не е стреснат от мащаба на връхлетелите ме неприятности и хич не се притеснява за мен. Той е възхитен! Във възторг е от нажежаването на страстите, от това, че и лично върху него падат отблясъците на скандалната ми слава. Ако ние, дайвърите, дето сме егоисти до мозъка на костите, сме способни да възприемем себеподобния си

като кумир, тогава аз съм станал такъв за Ромка.

— Ако при разбора ти потрябва помощта ми — казва той, — ще я получиш. И не само от мен!

Може и да ми потрябва… може и да я получа. Роман е контактен човек и общопризнат лидер в тесния кръг на дайвърите върколаци.

— Все едно ще ми се наложи да изчезна. За дълго време — честно си признавам аз. Роман мига на парцали.

— Какво? От мрежата ли? Сериозно?

По-сериозно не може да бъде… Аз кимвам утвърдително.

— А как ще живееш? — недоумяващо пита Ромка.

Само ние, обитателите на виртуалния свят, можем да се разберем взаимно.

Нима е възможно да се живее без компресираното от дълбината време, светкавичните премествания от прохладата на ресторанта върху нажежения пясък на плажа, без нарисуваните джунгли и измислените планини, без безкрайния кипящ поток информация, без едновремешните вицове и току-що дописаните книги, без маскарада на костюмите и телата, без стотиците и хилядите приятели и познати от всички ъгълчета на Земята?

Нима това е възможно?

Трябва да си се отбивал до Дийптаун, за да разбереш какво губиш.

— Не знам, Ромка. Но от „Лабиринт на Смъртта“ и Ал-Кабар…

Той кимва. Какво има да се разбира толкова — слоновете ги е страх от мишки само в приказките. А пред тези корпорации ние не сме мишки дори, а листни въшки.

— Льоня, ако ти трябват пари… — неочаквано казва Ромка. — Мога да ти дам моя дял. В края на краищата, ти свърши почти цялата работа и ти си този, който пострада. Ще ти потрябват, ако ще се криеш.

Поклащам глава.

Ромка е страхотен, но не ми трябва такава саможертва.

— Ако можеш… по-скоро бих те помолил за друго.

— Всичко, което искаш!

— Ще ми се наложи да офейкам. Да прикривам следите си. Не искам да отсядам в хотели… ще може ли да поживея при тебе месец-два, докато нещата се укротят…

И аз не знам защо го моля за това. Може би не ми се иска да се откъсна напълно от дълбината? Поне през погледа на Ромка да наблюдавам виртуалния свят. Да усещам туптенето на електронния пулс, да поглъщам информацията…

— Няма да ти бъда в тежест… — допълвам аз.

Но по лицето на Ромка вече се изписва отказът на молбата ми.

— Не.

— Извинявай — аз свивам рамене. — Разбирам.

Все пак ние се страхуваме един от друг. По-лесно ни е да пожертваме огромни пари и така да успокоим съвестта си, отколкото да разкрием своята самоличност.

— Нищо не разбираш… — измърморва Ромка. — Искаш ли да ти кажа адреса си? Реалния! Град, улица, номер!

— Недей.

— Не мога да те приема — той отмества погледа си встрани. — Просто… семейни проблеми.

В дълбината си строим дворци. А как е в истинския свят?

Да предположим, че въпреки габаритите на апартамента ми, аз спокойно мога да приемам гости. Но ако у Ромкини същата площ е заселена и от жената, тъщата и трима сополанковци?

— Ясно — слагам ръка на рамото му. — Наистина те разбрах. Изобщо не се сърдя.

И все пак Ромка не ме гледа в очите.

— Да потеглям, а? — питам аз.

— Ще дойдеш ли на събирането?

— Разбира се.

— А сега накъде?

Изкушението да си затрая тайнствено е голямо. И така би било най-разумно от моя страна. Но все пак отговарям:

— Да постресна едни елфи. Потеглям, Ромка. Ще се видим.

Когато излизам от „Трите прасенца“, той си поръчва още една водка. Не, това е чудовищно! Или е толкова силен дайвър, че не му действа виртуалният алкохол?

Ролевите играчи не се афишират особено. Има и изключения, като „Елфическите поляни“, но това са по-скоро туристически атракции, където приказните герои припечелват за насъщния… по-точно за да покрият сметките си за ток и телефон.

Сървърът, на който е построен Лориен, е собственост на някой от Русия, това е всичко, което успявам да науча, без да нарушавам законите. И компанията, която се шматка там, е предимно рускоезична.

Може да нахълтам при Леголас, дегизиран като турист, но казва ли ти някой какво ще стане? Все едно в Мека да довтаса християнин и да се изтресе директно при Черния Камък, с все обувките, шапката и позлатения кръст на гърдите.

Не, по-добре да съм новак, който е прекалил с четенето на

Толкин, Хауърд, Перумов и останалите писатели, които отдават дължимото на романтиката на мечовете и драконите!

Измъквам се от таксито край леко килната съборетина. Трябва да се признае, че мизерията на сградата е предадена великолепно. Да се имитира нищета и занемареност е далеч по-трудно, отколкото богатство и разкош.

Впрочем, и цялата улица не блести с красота. Някакви обезлюдени постройки, складове, офиси, затворени до по-добри времена. На ролевите играчи не им допада шумът. Кой знае защо, Вики я няма. До входа пристъпва от крак на крак само някакъв елф — крехко златокосо същество с неясен пол и възраст. Носи впити бледозелени панталони и зелено палтенце. Нарамило е лък и колчан със стрели.

Спирам се пред вратата и чакам. Елфът ме поглежда накриво, после пъха ръка в пазвата си, измъква цигара и запалка. Припалва, после изпуска тънка струя дим.

Пушещите елфи не са гледка за хора с разклатени нерви. Имам чувството, че ще хвърли топа още след първото всмукване, за да илюстрира нагледно вредата от никотина… По дяволите!

— Ви… — започвам аз и се запъвам. Ами ако не е тя?

— Ви, ви! — жизнерадостно казва елфът. — И ви, и ми… Льоня?

Гласът на Вики също е променен, сигурно работи програмата за корекция на звука. Човек може да си помисли, че във виртуалността е попаднал Робертино Лорети.

— Ти ли си? — уточнявам все пак.

Вики разбира съмненията ми.

— Хобитът не е само ценна кожа! — весело съобщава тя. — Позна ли ме?

— Защо точно елф?

— Все пак сме на тяхна територия. Така ще е по-безопасно.

— А как се казваш?

— Макрел[12].

— Какво?

— Не ти ли звучи като елфическо име? Аз съм от шотландските елфи.

Започвам леко да подозирам, че и Вики е ударила нещо за повдигане на настроението.

— Ами… а какво си — той или тя?

— Нямах време да изпипам детайлите — заявява небрежно Вики-Макрел. Захвърля цигарата. — То ще си проличи — в зависимост от ситуацията.

Глупаво е да продължаваме да стърчим пред сградата, затова влизаме. Тесен тъмен коридор, стените са изрисувани с някакви

графити от баталните жанрове. В края на коридора пламти бяло сияние, зад което смътно се мержелее човешка фигура.

— Кои сте вие? — подвикват ни.

— Чухме призива на светлозарния Леголас и се притекохме на помощ! — крещя в отговор.

— Спрете там, където сте! Имената ви?

— Макрел, от светлите елфи на езерото Лох Нес! — заявява Вики.

— Лечителят Елениум[13], от страната Транквилия!

Вики ме смушква в ребрата, но нищо не мога да направя, името вече е измислено и изречено.

Човекът, скрит зад сиянието, размишлява.

— Заедно ли дойдохте?

— Да — отговаря Вики. Тя поема инициативата и това ме радва. Не съм в настроение задълбочено и сериозно да баламосвам някого.

— И как стана така, че светлият елф и лечителят човек са се сприятелили?

— В сражение с орките предателски ме рани с тисова стрела! — възкликва Вики. Тя продължава да избягва афиширането на половата си принадлежност. — Ако не беше чудотворната сила на Елениум, ти нямаше да ме видиш сега, непознати човече.

Стоя с каменна физиономия, но това ми струва кански усилия.

— А ти, Елениум, какво ще кажеш?

— Шайка гнусни джуджета, строени в хирд — спомням си разказа на детенцето-хобит, — предателски се нахвърлиха върху мен! И ако не беше безстрашието на Макрел, аз… аз…

Не знам как да завърша и закривам лицето си с ръце. Беззвучният смях много прилича на ридание.

Сиянието се разтваря и в коридора излиза старец. Движенията му са толкова енергични, а гласът е толкова младежки, че едва ли е на повече от двайсет.

— За мен е чест да поздравя мъдрия лечител и безстрашния… безстрашната… — той се поколебава — безстрашния елф! Сега вече сте в безопасност!

— Благодаря — прошепвам аз.

— Ти, мъдри Елениум, получаваш десет точки за майсторство, пет — за издръжливост и пет за сила — съобщава стареца. — А пък ти, ъ-ъ… Макрел… получаваш десет точки за майсторство, десет — за издръжливост, десет за сила и десет за храброст.

— А аз защо останах без храброст? — възмущавам се.

— На хората не им отива да плачат! — важно съобщава старецът. Но за мен се застъпва Макрел, на която — или на когото — портиерът явно симпатизира.

— Елениум пролива сълзи за по-големия си брат, Седуксен[14], загинал от лапите на джуджетата.

Ох. Май Вики попреиграва.

За щастие младият старец или не е запознат с фармакологията, или има чувство за хумор.

— Добре, ти получаваш пет точки за храброст — великодушно решава той. — Заповядайте в славния град Лориен и съберете сили преди решаващите битки!

Подчиняваме се на жеста му, навлизаме в сиянието и в края на коридора откриваме масивна желязна врата.

— По-голям брат Седуксен, казваш? — прошепвам зад гърба на Вики.

— Добре де, не се сърди…

И ние излизаме на улиците на Лориен.

Около две минути стоя на едно място и се оглеждам. По дяволите, наистина е красиво!

Исполински дървета с бяла като сняг кора. Тъмнозелен и пурпурно-златист листак. Пътечки, павирани с бял камък. По дърветата са изградени някакви площадки и жилища с малки дървени стълби помежду им.

— Здраво са работили — професионално коментира Вики. — Браво. Да построиш такова нещо с гол ентусиазъм…

Можех да отбележа, че и тя от чист ентусиазъм е създала света на планините. Но не искам да й напомням за тази може би завинаги изгубена прекрасна страна.

— Трябва да намерим изхода — решава Вики.

Вървим по белите пътечки и се наслаждаваме на околната благодат. Въздухът е свеж и сладък, лекият мраз ни пощипва по бузите. Няма сняг, очевидно магията на елфите прогонва облаците. Едва-едва, на границата на чуваемостта, звучи средновековна музика. Жалко, че има толкова малко народ. Явно всички са отишли да се бият с орките и джуджетата.

Под едно от снежнобелите дървета е разпален огън и стои шлифовъчен диск. Под надзора на един елф някакъв космат здравеняк се опитва да наточи меча си.

— Не подминавайте така, пътници! — повиква ни елфът и ние се спираме. — За пръв път ли сте тук?

Вики кимва.

— Не сме ли роднини, о, благородни? — пита елфът Вики.

— Не, чудни ми братко! — отрязва му квитанциите Вики. — Кажи ни как да напуснем стените на града и да настигнем армията.

Елфът се начумерва.

— Нямате достатъчно майсторство. Постойте при мен, научете се да острите мечове. Само три часа — и точките на майсторството ви ще нараснат с пет!

Голям кеф, няма що. Да въртиш несъществуващ шлифовъчен диск, за да се сдобиеш с несъществуващо умение.

— Бързаме — отказва му Вики.

— Тогава се покатерете на този мелорн — елфът кимва към едно от дърветата. — Само след шест часа физически упражнения на стълбите ще получите по седем точки за сила и издръжливост!

Струва ми се, че на елфа точилар просто му е скучно. Неговият чирак явно скоро ще се сдобие с петте точки майсторство и на елфа ще му се наложи да си седи тук сам.

— За нас е наслада да слушаме думите ти, благородни елфе — заявява Вики. — Но ние изгаряме от нетърпение да се сражаваме в битката.

— Тогава вървете ей натам! — елфът мрачно маха с ръка, след което се нахвърля върху мъжагата с меча: — Как остриш? Как? Това да не ти е кухненски нож? Ще ти взема точките за майсторство!

Бързо поемаме накъдето са ни упътили. Много им е строга дисциплината.

Очарованието от Лориен постепенно се разсейва.

— Пък аз си мислех, че тук само размахват мечове… — учудено шепне Вики.

— Не. Те изучават и езиците на елфите и джуджетата, и средновековна икономика, острят мечове и кинжали, съчиняват балади и легенди.

— Много полезен опит трупат, няма що…

— Де да можеше да закриеш всичките RP-сървъри… — подсказвам ехидно.

— Не, това е тяхно право — не се поддава на провокацията Вики. — Просто ми е малко тъжно. Още една мозъчна дъвка.

— Да не би да са малко подобните субкултури? Тези тук поне не се друсат и не вдигат революции.

— Аз не копнея за еднообразие, Льоня. Всеки си намира развлечения по вкуса. Но това си е чист ескейпизъм. Бягство от действителността.

— Разбира се. И колекционирането на марки, и играта на покер, и голямата политика, и малките войни със съседите — всичко това е бягство от живота. В света няма общовалидни

ценности. Налага се да търсим малки, ама съвсем мънички цели. И да си жертваме живота за тях.

— Знаеш ли, така ще вземе да ти се прииска да повярваш и в комунизма.

— Защо пък не? Красива и голяма цел. А пък саможертвата в нейно име си е направо в традициите на…

Безстрашният елф Макрел ме гледа с мрачна тъга.

— Льоня… Елениум… а ти имаш ли цел в живота? Каквато и да е? Не става дума за кражбата на някоя хилядарка в зелено или за купон с приятели в някой ресторант, а точно за Цел?

— Имам — честно си признавам аз.

— Тайна ли е?

Замълчавам за миг.

— Знаеш ли, ще ми се, когато се прибирам у дома, да не ровя за ключове из джобовете си.

Вики, както си е с маската, отмества поглед.

— Това е нещо съвсем дребно и смешно — казвам. — Това дори не е като остренето на несъществуващи мечове… и не е като изучаването на психопатите във виртуалното пространство. Да не говорим, че не е комунизъм или световна революция. Но ми се иска просто да позвъня — и някой да ми отвори вратата.

— И на мен понякога ми се иска същото — отговаря Вики след дълга пауза. — Но вече ми се е случвало да се връщам вкъщи, когато са можели да ми отворят вратата. И това… невинаги беше забавно.

Получи си го, дайвър…

В лицето, право по физиономията…

— Да тръгваме, Льоня, трябва да спасяваме Неудачника — казва безстрашният воин Макрел.

И закрачваме към стената, обграждаща Лориен.

Тук има повече народ. Наглеждани от елфически мъдреци, десетки новобранци заработват точки за сила, като се бият с мечове и пускат стрели по мишени. Покрай подредените в редица дюкянчета, в които търговците печелят точки за майсторство, се разхождат купувачи. И те също гледат да постигнат нещо. Дрипав художник рисува портрети на всички желаещи, някакъв фокусник — сигурно дребен магьосник, жонглира с огнени кълба. Животът кипи. Младеж с китара, човек, но предрешен в зелено като елфите, свири и пее:

Пътуващ бард по портите на замъка потропа,
И тутакси слугиня млада му отвори…

Малката групичка слушатели не проявява ентусиазъм и

бардът прекъсва баладата, след което се озърта и преминава на някакви зловещи местни частушки[15].

Елфът с прякор Леголас
Назгула в окото уцели от раз!
Назгулът цопна във водата,
за малко да потъне във реката!

Тълпата приема тази непретенциозна песничка доста по-добре. Аплодират барда, подхвърлят му дребни монети, кикотят се.

Тихичко се отдалечаваме.

— Имаме ли нужда от нещо? — Вики посочва с поглед дюкянчетата.

— А пари?

— Потърси в джобовете.

Бръквам в джоба на дрехата си — там наистина има пет медни монети.

— Дават се автоматично на всеки влязъл — обяснява Вики. — Чувала съм, че го правят.

В едно от дюкянчетата след разгорещен пазарлък с продавача купуваме две манерки местно вино и два къси кинжала. Не че имаме намерение да се сражаваме, изтрябвали са ни мечовете, копията и алебардите, с които е заринат местният пазар. И все пак слабостта към оръжието е нещо генетично заложено в мъжкия организъм. Съпровождан от неодобрителния поглед на Вики, аз обикалям дюкянчетата, разглеждайки оръдията за изкореняване на себеподобни. Вътре цари полумрак, само под стъклените похлупаци редом с изложените оръжия горят свещи. Отблясъците на пламъка върху остриетата са обагрени в кървавочервено. Спомням си за продавачите на цветя, които през зимата поставят свещи в аквариумите със своята стока.

Животът и смъртта — те толкова си приличат. Дрехите им са почти еднакви.

В ъгъла на дюкянчето, зад малка маса седят двама човека. На пръв поглед са ми непознати, първо ги подминавам и чак после се спирам.

Набития здравеняк в бели дрехи не съм го виждал. Но…

— Драйфа ми се — произнася той зад гърба ми. — Безвкусица. Кич. Пълно израждане във всичко.

Обзема ме същото отвращение, което бях изпитал някога, много отдавна, в детството, когато след като изплувах от реката, видях на брега, точно на пътя ми, да седи една тлъста жаба.

Здравенякът зад гърба ми е с ниско нахлупен каскет. Леко го

намества и кара нататък:

— По-рано твоите ролеви игри бяха необикновени. С полезни елементи. Сега са чисто грухтене и плюскане.

— Виж какво, направо прекаляваш… — отговаря на Каскетчо типът, който седи до него. — Нали младежите трябва да купонясват…

— Винаги казвам това, което мисля. Казвам истината — безапелационно заявява Каскетчо. И аз изведнъж разбирам — това не е преувеличение. Не е грешка. Той наистина мисли така. Не разграничава себе си от истината.

Леле-мале…

— И точно затова не те обичат — възразява на Каскетчо събеседникът му.

— Ха. Любовта също е лъжа. И това става очевидно, когато обхванеш всички събития в тяхната динамика.

Търговецът зад тезгяха вижда, че съм замръзнал пред витрината, и се оживява. Приближава се и тика пръст в стъклото, зад което лежи меча.

— Много, много добро оръжие! Но можете да го купите само ако сте спечелили сто точки за майсторство.

Зад гърба ми Каскетчо продължава да си дудне:

— Играта е изпаднала до нивото на простака. Изгубила е развиващата си роля. Точки за сила, бардове, фокусници… Грухтене! Помисли върху това.

— Искате ли да подържите меча? — любезно ми предлага търговеца.

Хвърлям поглед към Каскетчо. Събеседникът му, явно някой от известните ролеви играчи, пита:

— Та какво предлагаш?

— Ситуацията вече е съвсем ясна — заявява Каскетчо. — Предпочитам да видя дали ще намериш адекватно решение…

— Не, благодаря — отговарям на продавача. — Все още съм много далеч от стоте точки.

Излизам от дюкянчето. На чист въздух, при чакащата ме Вики. Тя май не е забелязала бившия си клиент.

— Какво търсеше там?

— Живот.

— И намери ли?

Свивам рамене.

— Изглежда не.

Когато вървим към градските порти — покрай барда-куплетист, фокусника и фехтуващите новобранци, изведнъж осъзнавам едно странно нещо.

В думите на Каскетчо — независимо дали говори на

девойките в бордея или на лориенските елфи — има много верни работи. Истината е маскировъчна дреха на цинизма.

Сигурно и това е цел. Да се изживяваш като истина. Да вървиш през дълбината като горд глашатай на истината, гнусливо отърсвайки от белите си маншети си мръсотията на човешките пороци. Да страдаш за истината и да изобличаваш лъжата.

И всичко това по една-единствена причина.

Защото не умееш да обичаш хората.

Аз виждам този свят и ми става смешно като гледам как момчетиите острят нарисувани мечове, изучават езика на джуджетата и търгуват с пустота. Но това не е всичко… Трябва да се направи само още една крачка… мъничка, съвсем мъничка крачка, за да се стигне още по-далеч. Дотам, че да не обичаш.

Тайнствения Неудачник, глупавия малък хобит, виртуалната проститутка Вики, търговеца в дюкянчето, барда с китарата, върколака Ромка, Човека Без Лице.

Никого.

Та това е толкова лесно — всички те си имат цял куп недостатъци. На всеки от тях можеш да се ядосаш, можеш всичките до един да презреш… Не, не е това… Не да се ядосаш, а просто — да не ги обичаш…

И аз сякаш отново отварям някаква тясна и тежка врата и надничам в един друг свят. Стерилно бял, изстуден до абсолютната нула. Мъртъв и чист като машинен процесор.

— Вики — шепна. — Вики…

Защо отиваме да спасяваме Неудачника? Защо ни е целият този дълъг и изморителен процес?

— Вики…

Тя ме поглежда в очите — и аз я съзирам зад облика на елфа със златни къдрици и бледо аристократично лице.

Обикновената, истинската.

Моята Вики.

Която няма нужда от никакви обяснения.

— Кажи „обичам“ — помолва ме тя.

Поклащам глава. Не мога, нали съм все още там, сред студената белота на присмехулната истина. Истината и любовта са несъвместими.

— Кажи „обичам“ — повтаря Вики. — Ти можеш.

И аз правя избора си.

— Обичам — прошепвам аз едва чуто.

— Приятелите и враговете…

— Приятелите и враговете… — повтарям покорно.

— А аз обичам теб — казва Вики.

Приказен град е този Лориен.

Никой не се присмива на човека и елфа, че се прегръщат пред градските порти.

110

Приятно е да се върви, ако преди теб по зимната пътека е трамбовала цяла войска.

Снегът е добре утъпкан, няма как да сбъркаме пътя.

И навред личат дребните белези на многото шум и суетня за нищо.

Бор с множество стърчащи от него стрели. На елфите или им се е привидял някой шпионин, или са се сдърпали чий поглед е по-орлов и чия десница е по-нетрепваща… По-скоро второто.

Следи, които се отбиват леко встрани. Две купчинки тютюнева пепел. Веднага си представяш двамата старци-водачи, които малко са кривнали от пътя, за да изпушат по лула. Единият вероятно е бил маг и е държал в ръка тояга. А другият — воин с меч. Ето ги и следите — кръгче от тоягата и резка от ножницата.

А тук е имало кратка почивка. Вляво от пътеката снегът е утъпкан, отдясно е само леко слегнал. Ами да, отдясно са стояли елфите, нали те стъпват толкова леко, че не пропадат в снега. Явно тук двете части на армията са били инструктирани от водачите си…

В реалността пътят от пет мили би бил дълъг за изминаване. За щастие, ролевите играчи не са милионери, за да пъплят с месеци до враговете си. Пътеката се разстила под краката с чудесна бързина.

Сигурно играчите са се споразумели да броят това за ефект от магическо заклинание…

Изкачваме се към скалите, започваме да криволичим заедно с пътечката. На няколко пъти ми се струва, че сме на същото място, където наскоро плаших хобита, но всеки път се оказва, че бъркам. Рисували са пътя надве-натри, сглобили са го от повтарящи се елементи.

Най-сетне Вики забелязва стъпки, които се отбиват встрани, към елховата горичка. Лошо сме скрили Неудачника — всеки изостанал от армията пишман-воин би могъл да го забележи. Без да се наговаряме, и двамата ускоряваме крачка — ами ако вече го няма там?

Но Неудачника е налице, нещо повече — не е сам.

Седи, облегнат на дънера на дървото, и разправя нещо на един хобит, като си сръбва от манерката. Хобитът е клекнал пред него и се смее в захлас. Когато ни вижда, скача на крака и със

замах изважда малкия си кинжал.

Гледай ти. Този мъник можел да бъде храбър. Поне когато зад гърба му лежи безпомощен човек.

— Ние сме приятели — казва Вики и вдига ръце. — Дошли сме с мир.

— Аз съм лечителят Елениум — подкрепям я аз. Интересно, дали ще ни познае Неудачника?

— Здрасти, Льоня — казва той с усмивка.

— Аз съм Хардинг — съобщава хобитът и крие кинжала си. — Да сте виждали тъдява Конан? Един такъв висок, с огнен меч?

— Този Конан е ограбил мъничето — много сериозно казва Неудачника. Само очите му се усмихват.

— Ама иначе не е чак толкова лош! — неочаквано се застъпва за своя душманин хобитът. — После е оставил всичките ми запаси на Ейлиън[16]. Разбрал е, че са му нужни!

— На кого? — питаме едновременно аз и Вики.

— На Ейлиън — без да подозира нищо, отговаря хобитът. — Ето на него. Кракът му е счупен.

Мнооого интересно.

Отивам при Неудачника и махам шината от лико. Изтърсвам върху снега всичко от лечителската си торба. Нямам капка понятие как трябва да се лекуват пациентите в този измислен свят.

— Значи се казваш Ейлиън? — питам аз. Неудачника мълчи.

Отварям една от падналите кутийки. От блатистозеления мехлем ме лъхва смрад. Навивам крачола на Неудачника и обилно наклепвам болния крак. След кратък размисъл го облепвам със сухи листа и заявявам:

— След пет минути счупеното ще зарасне.

Ситуацията е съвсем елементарна. В този свят притежавам дарбата да церя рани. Неудачника се е появил тук със счупен крайник. Сега, след като съм отворил торбата и съм изразходвал част от аксесоарите за крака на Неудачника, компютърът, който поддържа Лориен и околностите му, е длъжен да възстанови функциите на нарисуваното тяло.

— Ами ако не подейства? — с интерес пита Хардинг.

— Тогава ще занесем твоя… хм… приятел в града.

— Благодаря — от все сърце казва хобитът. — На мен силата ми е само три точки, не бих могъл да го довлека чак дотам.

Колебае се за миг, после пита:

— Ще се справите ли сами?

— Разбира се.

— Тогава да бягам, а? Обратно към града. Че много се забавих, ще ме накажат.

Точно така, дете е.

— Бягай — казвам аз, като пак ме загризва съвестта. Хардинг в ситен тръс изтичва на пътечката, след което се обръща и крещи:

— Само да се пазите от Конан, че от него всичко може да се очаква!

Вики прошепва в ухото ми:

— Конан, страшилището на хобитите!

— Стига — примолвам се аз. — И без това ме е срам.

Мълчаливо изчакваме няколко минути, сякаш сме се наговорили да поотложим разговора с Неудачника. Първо трябва да изчакаме какви ще са резултатите от лечението.

— Хайде, ставай — командва Вики.

Неудачника неуверено се подпира на болния си крак, изправя се. Прави крачка, втора.

— Боли ли? — питам с любопитството на истински лекар.

Той клати глава.

— Тогава да тръгваме към града.

— А после? — Неудачника хвърля кос поглед на Вики, тя мълчи. Налага се да отговоря аз.

— После все пак ще ти се наложи да направиш избор. Нямаме повече време да си играем на гатанки.

Завръщането в Лориен не може да се нарече триумфално. Охранителите при градските порти ни поглеждат с презрение — излезли сме преди два-три часа и явно не сме настигнали войската. Вярно, че си спестяват ехидните реплики по наш адрес, но аз все пак решавам да им обясня:

— Той ни склони да потренираме — кимвам към Неудачника. — Щото сега нямало голяма полза от нас.

Обяснението не е по-лошо от което и да било друго. Нека да ни смятат за самонадеяни, но овреме разкаяли се новаци.

— Това ли е Лориен? — пита Неудачника, когато се потътряме край белоснежните дървета, оплетени със стълбички като с коледни гирлянди.

— Точно той е. Сега ще излезем на улицата и окончателно ще си уредим сметките.

— Все едно нищо не мога да обясня — казва Неудачника.

— В такъв случай се разделяме. Завинаги се разделяме, приятел — аз не го лъжа, нито го шантажирам. Трябва да се укрия. Да се укривам дълго нейде в затънтените изпаднали градчета, където на компютрите им викат калкулатори. А Вики трябва да възстановява бизнеса си.

Вики ме поглежда накриво, но мълчи. Тя разбира. Тя знаеше, че ще ми се наложи да си тръгна.

Неудачника отмята глава и поглежда пронизаното от

короните на мелорните небе.

— Ако искаш — остани тук. Нали не е наложително да плащаш телефонни сметки? — питам аз.

— Не е.

— Не е наложително и да излизаш в реалността, за да похапнеш?

Той мълчи.

— Ще натрупаш хиляда точки, ще станеш много як и уважаван тип — разсъждавам на глас. — Някой ден ще дойда тук, ще почукам и тихичко ще попитам: „Как да намеря мъдрия Ейлиън?“ И може би тогава ще рискуваш да споделиш с мен истината.

— Аз също нямам много време, Леонид.

— Я стига си ме баламосал! Какво са за теб година-две? След стотици години… тишина?

Неудачника се заковава на място. Гледаме се очи в очи.

— Момчета, изведнъж май станах най-неинформирания човек в компанията.

— Ами всичко е просто, Вики. Адски просто. Когато отхвърлиш невъзможното, в истина се превръща невероятното.

Дори Неудачника е в смут.

Все още нещо липсва в дългата верига от условия, които му позволяват да говори.

— Да вървим — моля ги аз. — Не бива да притесняваме горките елфи… ние никога няма да станем част от тяхната приказка.

Изходът от Лориен е пак там, откъдето влязохме. Само че този път портиерът не ни тормози с въпроси.

— Решавай, Неудачник — казвам аз и отварям вратата. — Защото не се шегувам и наистина ми писна от ребуси.

И едва когато се озовавам на улицата, разбирам, че все пак ще се наложи аз да решавам.

Човека Без Лице стои на около пет метра разстояние. Скръстил е ръце на гърдите си, мъглата се пули под пепелявите му коси. Черният плащ се развява над мръсния паваж.

И не е сам.

Трима охранители с автомати стоят зад гърба му. Още двама се реят във въздуха малко по-встрани. Полетът им не е реализиран с толкова ирония, колкото този на Зукините крилати чехли — на гърбовете на охранителите бучат реактивни раници. Увиснали са само на два-три метра височина над земята и сцената ми напомня на някаква древна, още предвиртуална

игра…

— Браво, дайвър — произнася Човека Без Лице.

Вики първа се окопитва.

— Твоите гадове ли разбиха заведението ми? — агресивно подзема тя.

Мъглата над яката на черния плащ се разлюлява.

— Провери банковата си сметка, малката. И после решавай дали да се сърдиш.

Поредно бълникане — несъществуващото лице се извръща към мен.

— Складът, където си поприказвахме с теб за първи път, е разположен на Нюкейм стрийт, четирийсет и две. Иди и си вземи обещаното.

Трепач.

Камшикът и поничката.

Много, ама много вкусна поничка.

Човека Без Лице прави крачка напред. Протяга ръка на Неудачника.

— Да вървим. Трябва да обсъдим много неща. Аз знам кой си.

Неудачника не помръдва.

— Можем да се споразумеем. Длъжни сме да се споразумеем. Не знам какви ще са твоите условия, но всичко може да се уреди… — с подмилкващ се, пленителен шепот говори Човека Без Лице. Той вече не ни гледа — ние сме купени, вече не сме в играта.

Според него, разбира се.

— Прекалено отдавна си напуснал Русия, Дима — казвам аз и Човека Без Лице замръзва. — Окачи медала си над клозетната чиния.

— Искаш да кажеш, че не се продаваш, така ли, Леонид?

Квит сме. И той знае името ми. Може би знае и адреса ми.

— Да.

— Не се самоубивай. Предпочитам да плащам добре за добре свършена работа… и на това, между другото, не съм се научил в Русия.

— Не съм работил за тебе. Ти също рискуваш.

— Интересно, какво?

— Ами ако те издам на Урман? Лично на Фридрих Урман? Той също жадува да се приобщи към тайната!

Човека Без Лице се разсмива.

— Хей, дайвър, та ти си просто глупав. Лично на Урман? Никой от хората от неговия ранг не се занимава с работите, които стават във виртуалността. За целта съществуват референти. Секретари, двойници, факсимилета, ако щеш. Добре подготвени

помощници… за управляване на бизнеса във виртуалното пространство.

Понасям с достойнство удара. Шамара си го бива, дори не подозирах за тия тънкости. Смятах, че бизнесмените трябва да се стремят към дълбината със същия хъс, с който го правят обикновените хора. Но аз не се огъвам, защото няма друг изход.

— Каква е разликата, Дибенко? Аз мога да уведомя за теб хората от Ал-Кабар. А ти не можеш да ми сториш нищо, защото съм дайвър.

— И дайвърите си имат уязвими места.

Блъфира. Не може да не блъфира. Обръщам се към Неудачника и питам:

— Искаш ли да тръгнеш с него?

— Това ти го решаваш — отговаря Неудачника. Само той не изпитва в момента никакъв страх. Същото важи и за мутрафоните на Дибенко, но при тях случаят е съвсем друг.

— Да изчезваме — казвам аз и хващам Неудачника за ръката. Колкото и да е странно, аз съм абсолютно сигурен, че Дибенко няма да се опита да ни попречи. В края на краищата, той не е идиот! Ако разбира какво става…

— Убийте тези двамата — заповядва Човека Без Лице.

Прекалено близо един до друг сме и охраната се въздържа от стрелба. Изглежда е наредено Неудачника да бъде опазен на всяка цена. Двамата във въздуха продължават да се реят, а тримата, които се намират на земята, се втурват към нас.

Колко му е да се справиш с двама невъоръжени? Няколко удара с прикладите — няколко вируса, вкарани в компютрите ни — и сме елиминирани от бойното поле. Може би през сляпата стена сега ни наблюдават храбрите елфи на Лориен, но те няма да се намесят. Те си имат достатъчно свои грижи и битки.

Но се оказва, че ни следят не само елфите.

Изплъзвам се от първия удар, подлагам крак на охранителя, той пада. В Дийптаун те са принудени да се подчиняват на общоприетите правила… Опитвам се да му измъкна автомата, с плахата надежда, че този набор от вируси е оформен като автономен файлов обект…

И в този миг от покрива на елфическата съборетина скача източена сива сянка.

Вълкът се хвърля върху един от хвърковатите охранители, с лекота го поваля върху паважа, сякаш той е картонена кукла на конци. Челюстите щракат — и човекът замира. Вълкът отскача встрани, съвсем навреме — колегата на потърпевшия открива от въздуха стрелба в тяхна посока.

Куршумите накълцват равнодушното тяло, което започва да

се издига нагоре — реактивната раница продължава да действа. А вълкът се втурва към нас.

Човека Без Лице с плавно движение са отдръпва от пътя му. Но вълкът не е бързал към него — той впива зъби в гърлото на един от противниците ни. Времето сякаш се сгъстява и аз виждам как третият охранител се бори с Вики — и тръшвам моя противник върху нейния.

С едно изщракване на челюстите си вълкът прерязва шията на охранителя и скача върху последните двама. Върколакът е прекалено увлечен, за да имитира чисто вълчи нрави — той разкъсва противниците си със зъби и ги удря с лапи както правят котките. От ноктите му се сипе искрящ зелен прах — вирусното оръжие се задейства.

Автоматът се търкаля в краката ми, аз го вдигам, но в програмата, разбира се, има детектор за потребителите. Спусъкът под пръста ми е неподвижен. Просто запокитвам оръжието по летящия към нас охранител и той машинално започва да стреля. Прекалено бърза и безсмислена реакция.

А в конкретния случай и опасна. Залпът шибва премятащия се автомат и защитата на бойната програма не издържа. Взрив — и всички вируси в пакета, сглобен под формата на автомат, се задействат едновременно. Най-близо до това безпрецедентно меле се оказва злочестият хвърковат охранител — така че именно той си го отнася. Пламва и още във въздуха се разпада на безформени парцали.

— Бягайте! — изръмжава вълкът и отскача от неподвижните тела. От зъбите му капе кървава слюнка, козината му е настръхнала. Отивам с твърда крачка при Ромка, слагам ръка на гърба му, прошепвам:

— Благодаря.

Само Човека Без Лице е останал жив от противниковия лагер. Той спокойно стои и гледа разгромената си гвардия.

— Бягай! — отново изръмжава вълкът, без да откъсва поглед от Дибенко.

— Дайвърското братство? — подигравателно казва Човека Без Лице. — Не очаквах.

Прекалено спокоен е. Кимвам на Вики и Неудачника и те послушно започват да се отдалечават. Аз и Роман оставаме — двама срещу един.

Но този един е прекалено невъзмутим.

— Отново ти предлагам да се опомниш, Леонид — казва ми Дибенко.

— Хайде тръгвай вече! — просъсква ми вълкът. Зелените му човешки очи проблясват, той се хвърля върху Човека Без Лице.

Прекрасен скок, даже по-бърз и по-точен от онзи, от покрива. Челюстите изтракват, стискат шията на Дибенко, предните лапи драскат гърдите му. Сега, както е застанал на задни лапи, върколакът е доста по-висок от човека.

— Пале — казва Човека Без Лице.

С едната си ръка го сграбчва за врата и го запокитва към елфическата хралупа. Ударът е толкова силен, че стената се продънва и вълкът достига в полет средата на коридора. Но веднага се окопитва, отърсва се и пак се нахвърля върху Дибенко. Последвалият удар не е просто удар — кожата на вълка пламва с бледо сияние.

Все пак успяха да натресат вирус на Ромка. Сигурно е изключил защитата си — за по-голяма бързина и точност на движения. Но дори сега, когато вирусът смила компютъра му, той продължава да се бори.

Аз бягам. Всичко останало е от лукавия. Ромка ме е проследил — как ли е успял? И се хвърли в боя, за да ми даде шанс.

Глупаво е да губя този шанс.

На около десет метра по-надолу по улицата Вики спира кола на „Дийп-разводач“, набутва вътре Неудачника, маха ми с ръка. После лицето й се изкривява от ужас.

Гърбът ми настръхва от дращещия слуха жален, стихващ вой, а в следващия миг Човека Без Лице ме сграбчва за рамото. Трудно е да се надпреварваш с някого, чиито домашен компютър е прототип на „осмица“. Удар — и падам на паважа. Човека Без Лице, който е измислил дълбината, се навежда над мен.

— Аз бях достатъчно търпелив — казва той.

Плюя в сивата мъгла на маската. Жестът е чисто символичен — във виртуалното тяло не е предвидена възможността да се плюе. Трябва да подхвърля идейката на Компютърния Маг…

Дибенко прокарва длан по липсващото си лице, сякаш за да изтрие храчката. Но той не е толкова гнуслив. Пръстите му загребват шепа мъгла, мачкат я, сякаш правят топка от мръсен градски сняг.

— Дръж, дайвър. Приятни сънища — казва той.

И снежната топка лети към лицето ми, за да се разгърне като безкрайно платнище. То вече не сиво, а ярко, искрящо, огледално, празнично, шарено.

Прекалено късно разбирам с какво ми е позната тази пъстра дъга.

Дълбина-дълбина…

Прекалено късно.

Дийп-програмата започва да ме захлупва и нямам сили да се отскубна.

Дълбина-дълбина…

А платнището продължава да пламти, няма намерение да угасне, както се полага на всяка честна дийп-програма, която спазва законите…

Дълбина-дълбина…

Гмурвам се все по-дълбоко, пропадам в тази многобагрена бездна, в безкрайната върволица от фалшиви отражения, в цветния лабиринт, в лудостта и забравата.

Моят компютър е без таймер и никой няма да отвори вратата ми със своя ключ.

Дълбина-дълбина…

Не мога да изплувам със същата скорост, с която ме увлича водовъртежа на цветовете!

Дълбина-дълбина…

111

Преди всичко — спокойствие.

Говори се, че това е любим лаф на един от нашите космонавти. Но кой ли помни сега героите от миналото?

Спокойствие.

Паниката убива по-бързо от куршум.

Заобиколен съм от безкраен калейдоскоп. Дъга, фойерверк, работеща дийп-програма. Колко просто — и колко неочаквано. Дайвърът може да изплува на повърхността, но какво ще направи, когато водата приижда по-бързо от неговия устрем нагоре?

Още не знам.

Правя крачка — и колкото и да е странно, успявам. Светът е станал нереален, превърнал се е в картина на побъркан абстракционист. Покрай мен прелита оранжева въртяща се лента, увива се на кълбо, опитва се да завърже за главата ми. Отскубвам я — ръката ми не се вижда, но лентата обидено отлита настрани. Под краката ми, които също не се виждат, избиват фонтани от бял прах. Завалява изумруден дъжд, всяка капка е ситно кристалче, което болезнено се впива в тялото.

И тишина, мъртва тишина, почти като тази, за която говореше Неудачника…

Спокойствие.

Къде съм сега? Скитам се из улиците на Дийптаун с протегнати напред ръце, вперил сляп поглед в нищото? Или съм паднал някъде в дълбината на Дибенковския компютър? Или може би, подобно на митичните персонажи, съм се разлял из

цялата мрежа?

Спокойствие.

Преди всичко — нали съм си у дома. Вкъщи, пред старичкия компютър. С шлем и костюм. Някъде пред мен е клавиатурата, вдясно е мишката. Ако напипам клавиатурата и ръчно набера командата за изход…

Не, невъзможно е. И работата дори не е там, че няма да почувствам клавишите под пръстите си. Съзнанието много отдавна е свикнало да имитира движенията. Аз не протягам ръка — просто леко я мръдвам, не скачам, а се приповдигам от стола, не вървя, а местя крака по пода. Илюзия. Дълбина.

— Вики! — казвам. — Вики! Изход от виртуалността! Вики, прекъсвам потапянето! Изход!

Нулев ефект.

Приемах като даденост възможността да общувам с „Windows-Home“ от дълбината. Да получавам и да свалям файлове, да излизам от дълбината, да се интересувам от свободните ресурси на компютъра. Ако всичко беше толкова просто… каква щеше да е ползата от дайвърите? Сега, когато съм в кожата на обикновен виртуаладжия, аз имам обичайните способности.

Не усещам реалния свят.

Не мога да повикам на помощ.

Потъвам.

Спокойствие!

Опитвам се да смъкна шлема, който не усещам. Безполезно. Тичам, рязко дръпвам напред — с надеждата да скъсам кабела.

Едва ли съм се придвижил дори и метър.

Затварям очи. Трябва да се изключа от дийп-програмата. Да не я виждам. Да спра да потъвам.

Дълбина-дълбина, не съм твой, пусни ме, дълбина…

Повтарям го стотици пъти — двойкаджия в училището за дайвъри, който унило пише в тетрадката си едно и също изречение.

Дълбина-дълбина, не съм твой, пусни ме, дълбина…

Нищо не се променя.

Там, в безкрайно далечния истински свят, вцепененото ми тяло седи пред компютъра. И в отворените му очи се отразяват убийствените дъги на дълбината.

Дибенко ме спипа.

Случайно ли е измислил тази клопка? Опитвал се е да се научи да изплува, изобретявал е спасителен пояс, а е измислил нещо като кофа с цимент, вързана за краката? Или стремежът му е бил точно такъв — не да издигне всички виртуаладжии на

дайвърско ниво, а да ни смъкне до общото равнище?

Може би вече никога няма да разбера това.

Какво се е случило с Ромка? Успяла ли е Вики да се качи в колата — или също блуждае из многоцветната виелица, а пък Неудачника върви с Дибенко — покорен и мълчалив?

За да разбера, трябва да се върна.

Светът наоколо се поуспокоява. Или буйстването на багрите е придобило някаква система, или аз съм се нагледал, привикнал съм към ставащото. Ще смятаме, че изумруденият дъжд се сипе отгоре — вече имам ориентир. Да опитаме да вървим. Бавно, спокойно. Например към тази упорита оранжева лента, която се върти и преобръща пред мен…

Лентата ме допуска почти плътно до себе си и отлита. Успявам да забележа, че изумруденият дъжд я е насякъл, изпокъсал е краищата й. Оранжевата лента е свита в Мьобиусов кръг сякаш… сякаш тя е независима от околното пространство!

Нещо прекалено сложно, за да е част от дийп-програмата…

Отново се придвижвам към лентата — и тя отново ми се изплъзва, отлита нататък.

Какво всъщност се случва? Около мен ли се е формирал този безумен свят, или всичко, което става, е шега на подсъзнанието ми?

Вървя към лентата. Всяка една посока би могла да е правилна — ако тук съществуват посоки. Дъждът се усилва, кристалите изтъняват, превръщат се в игли. Навеждам глава, за да предпазя очите си, и продължавам да вървя. Не знам защо, но случващото се ме радва. Някой се бори с някого.

Значи все още има шанс.

Няма нито разстояние, нито време. Всички мерки са се слели ведно. Може би е изминал час, може би съм изминал три километра.

Може би е дошла лудостта.

Лентата хвърчи пред мен, но движенията й са все по-бавни и несигурни. Това вече са някакви оранжеви, изпокъсани от дъжда дрипи. Последен устрем — и тя пада долу, за да изригне гейзер от бяла прах.

Край?

Стоя над останките на своя странен водач. А сега какво? Други ориентири няма. Затварям очи — и чувам слаб, далечен звук.

Дийп-програмата не оперира със звуци. Казват — въпреки че това може да са само слухове — че на компютъра на Дима Дибенко е нямало звукова карта.

Тръгвам.

Звукът става по-силен, но не и по-ясен. Така може да ромони горско поточе или да шуми далечен прибой, или да пращи пламъкът на свещта. Все едно, дори и да е ехото от Големия Взрив — трябва ми този звук, това отсъствие на тишина!

Крачка, още една.

Дори през затворените клепачи долавям, че нещо се е променило.

Отварям очи. Светът сякаш е избелял. Изумруденият дъжд е изгубил яркостта си, посърнал е, от небето вече не се сипят смарагди — а мръснозелено стъкло от счупени бутилки. Бялата прах под краката ми едва се вижда.

А пред мен гори небесносиня звезда.

Отломка от дневното небе.

Не знам дали тя е наедряла, или аз съм се смалил — но сега блещукащото огнено кълбо се извисява над мен. Протягам длани, докосвам топлите лъчи.

И падам към звездата.

Вятър.

Студен вятър ме удря в лицето.

Станах от земята, посипана с тънък слой сняг. Докъдето стига погледът — плоска като маса равнина. Няма хоризонт. Небето е покрито с плъзгащи се, преплитащи се оранжеви нишки, през които струи синя светлина.

Има и струи мъгла, които текат над земята. Те менят своята яркост и плътност, носят се срещу вятъра и се издигат към оранжевата решетка на небето.

Отупах снега от коленете си, погледнах дланта. Странен сняг — прекалено големи кристали, които са ронливи и не се слепват. Те съскат върху ръката ми и отлитат като лек дим.

— Радвам се, че стигна дотук, Льоня — каза зад гърба ми Неудачника.

Не успях да се обърна — той почти изкрещя:

— Не… не трябва!

Обгърната от мъгла равнина, студен вятър, ронлив сняг… Преглътнах буцата, заседнала в гърлото ми.

— Неудачник… благодаря ти.

— Длъжен бях да ти помогна — много сериозно отговори той. — Или поне да се опитам. Та нали ти ме спасяваше!

— Без особен успех…

— Но ти ме изведе. А на мен ми беше много зле… там.

— Досещах се. Но ти би могъл да преминеш „Лабиринта“ за час… за десет минути…

— Льоня…

— Би могъл просто да излезеш, а можеше и да биеш всички рекорди.

— Не, не можех.

— Но защо?

— Още ли не си разбрал? — в гласа му се мярна учудване.

— Не искаше да убиваш?

— Да.

— Но нали нещата там не са истински! — възкликнах аз.

— За теб.

— Никога няма да мога да съм същият като тебе.

— И не трябва, Стрелец.

— Знаеш ли — казах аз, борейки се с изкушението да се обърна, — веднъж ми се стори за миг… само за миг… че ти си Месия. Разбираш ли?

Неудачника е много сериозен.

— Не, Леонид. Не бих искал да бъда ваш бог. Нито един от измислените ви богове. Те са много жестоки.

— Като нас.

— Като вас — повтори като ехо Неудачника и в гласа му звучеше тъга.

— Това сън ли е — попитах аз след кратко мълчание. — Всичко наоколо?

Той много дълго мълча, онзи, който стоеше зад гърба ми и ме беше помолил да не се обръщам.

— Не, Льоня. Дори да е сън, не е твой.

Разбрах.

— Благодаря.

Не ми беше студено, вероятно защото той искаше да е така. Не ме изгаряше сивият зърнест сняг под краката ми, не ме изпепеляваха и струите мъгла. Може би за него това беше дреболия, а може би му костваше невероятни усилия? Не знам.

— Успяхте ли да се измъкнете? — попитах аз.

— Да. Сега се движим из града. Вики дава на шофьора адрес след адрес… според мен тя не знае какво да прави.

За момент Неудачника се запъна, после добави:

— Освен това тя плаче.

Оранжевите ленти се вият в небето. В безкраен танц под жаркото синьо слънце. Все пак това сякаш е красиво…

— Кажи й, че при мен всичко е наред.

— Това истина ли е?

— Не знам. Ще ми помогнеш ли да изляза оттук?

Неудачника не отговори.

— Ще успея ли да изляза?

— Да. Може би.

— Кажи на Вики, че всичко е добре.

— Няма да повярва.

— Ще повярва. Тя също почти е разбрала. Кажи й, че в руския квартал на Дийптаун има компания „Поляна“. Която притежава една-единствена сграда. Скучна дванайсететажна панелка. Чакайте ме там, на втория етаж, на стълбището, точно след час.

— Нещо друго, Леонид?

— Не. Това е всичко.

— Ще ти бъде много трудно, Стрелец — Неудачника се запъна. — Ти си свикнал да се бориш с дълбината. Сила и устрем. Добър плувец си, винаги си се измъквал от водовъртежа. Но сега това няма да ти помогне.

— Ти не си ли свикнал да разчиташ на силата?

— Зависи каква сила, Стрелец…

Нещо лекичко докосна рамото ми. Не знам дали за сбогом, или за да ми вдъхне бодрост.

И небето от оранжеви нишки се сгромоляса върху заснежената земя…

Изправям се — сред цветните пръски, сред калейдоскопа от искри. Дийп-програмата работи. Продължавам да не виждам тялото си.

И само едва доловим спомен за докосването живее у мен.

Аз все още помня този свят, все още живея в него. В чуждия далечен сън…

— Какво всъщност се опитваш да направиш, Дибенко? — прошепвам в безумната тишина. — Не бива… не бива да се постъпва с него по нашия начин.

Той не ме чува, случайният творец на виртуалния свят, той продължава своето преследване на Неудачника, своя лов на чудеса. Но аз трябва да го намеря и да му обясня колко много греши…

Затварям очи, разпервам ръце. Цветни избухвания зад клепачите — дийп-програмата продължава да обгръща мозъка ми.

Преди всичко спокойствие. В нея няма нищо демонично. Бляскава дрънкулка, която са завъртели пред очите на пациента хипнотизаторите — ето какво е дийп-програмата. Дрънкулка от електронния век. Няма граница между съня и сън в съня. Аз сам изграждам тези бариери. Сам убеждавам себе си, че потъвам.

Но сега е време да изплувам.

— Дълбина… — прошепвам почти нежно. — Дълбина-дълбина…

Ние я строихме, като слагахме тухличките на компютрите

върху цимента на телефонните линии. Ние сглобихме един много голям град. Град, в който няма нито добро, нито зло — докато не се появим ние.

Беше ни трудно в реалността. Там, където не разбират страстта на многодневното пробиване на чуждите програми и на многомесеченото написване на своя собствена. Там, където говорят не за падането на цените на мегабайт памет, а за покачващите се цени на хляба. В онзи свят, в който убиват наистина. В онзи свят, в който е трудно и за грешниците, и за светците, и за обикновените хора.

Ние построихме град без граници. Повярвахме, че е истински.

Време е да изплуваме.

Искахме чудеса и населихме с тях Дийптаун. Елфически поляни и марсиански пустини, лабиринти и храмове, далечни звезди и морски дълбини — за всичко се намери място.

Но сега е време да се изплува оттам.

Уморихме се да вярваме в доброто и любовта, написахме на знамето думата „свобода“ с наивната вяра, че свободата стои по-високо от любовта.

Време е да пораснем.

— Пусни ме, дълбина — примолвам се аз. — Дълбина-дълбина… аз съм твой.

ЧАСТ ПЕТА
НЕУДАЧНИКА

В началото е тъмно.

Всички багри на света са изчезнали за един миг.

Не съм забелязал кога и как е станало. Току-що ме заобикаляше дийп-програмата, а сега няма абсолютно нищо.

Може би точно така загиват дайвърите? Когато паднат на самото дъно на виртуалното пространство? Когато мозъкът им изпуши и вече нищо не възприемат?

Но тъмнината се раздробява на мрежа от мънички квадратчета, променя яркостта си. И цветовете се връщат.

Стоя, притиснал чело към стената. Нарисувана стена на нарисувана къща.

Странно. Сякаш съм влязъл във виртуалното пространство, без изобщо да включвам дийп-програмата. Но аз не гледам в екранчетата на шлема, май наистина съм си тук! Само че светът е престанал да бъде реален, нарисуван е, също като в анимационен филм.

Дръпвам се от стената, квадратчетата се сливат, превръщат се в кафяви правоъгълници. Тухли. Поглеждам небето — тъмна синева тук-таме със звезди. По улицата се нижат къщи и дворци, подобни на детски рисунки: ясни контури, запълнени с боя. Тази мъничка къщичка е тухлена, този стобор е дървен, в градинката с оградката има елхи… По улицата, от край до край — стоманени тръби с жълти петна при отворите, фенери…

Условно, всичко е съвсем условно. По-приличните квартали са нарисувани по-добре, но сега съм някъде в покрайнините. Светът наоколо е създаден с простички програми и се поддържа от слаб хардуер.

А най-смешното е, че аз съм абсолютно истински. С разкъсан по време на сбиването ръкав на ризата, с изподраскани ръце… Поднасям длан към лицето си — вижда се всяко косъмче, вижда се мръсотията под ноктите и ожулената кожа върху кокалчетата на пръстите.

Човек, попаднал в анимационен филм.

Побиват ме тръпки. Това е нещо ново, това не ми се беше случвало досега. Какво е направила с мен дийп-програмата с хилядите си превъртания?

Какво съм й сторил аз, щом съм изплувал от безумието?

Зад гърба ми постепенно се усилва някакъв звук. Обръщам

се — по улицата се движи автобус. Огромна двуетажна бричка, почти изцяло направена от стъкло. Автобусът е нарисуван достатъчно прецизно, дори колелата му се въртят. Към прозорците са се долепили карикатурни лица — възрастни, деца, старци. Отстрани се мъдри емблемата на „Дийп-разводач“.

Стоя и се мъча да си поема дъх, докато разглеждам неподвижните лица. Естествено, от какъв зор ще са различни — мимиката се предава само от добрите, изпипани, предвидени за постоянно ползване програми. А това са само туристи.

Автобусът спира, от него тромаво слизат пътниците. Най-отпред е екскурзоводът — елегантен господин с яркочервен гащеризон. Всички мъже са изтупани с костюми и вратовръзки, без да се брои единственият в групата негър, който е по джинси и фланелка без ръкави. Лицата са невъзмутимо правилни, като на второстепенни злодеи от детски анимационен сериал. Жените са облечени с разкошни рокли, чиято изработка е далеч по-добра от лицата, носят бижута. Ето цяло ято деца с карикатурно големи очи. Група дядовци и бабички по боксерки и бермуди, всичките са с фотоапарати.

Последен, с помощта на останалите, слиза младеж в инвалидна количка.

— Хей! — подвиква екскурзоводът и ми махва с ръка. Устата му се отваря, но пак няма мимика.

— Привет… — усмихвам се насила. Удовлетворен, служителят на „Дийп-разводач“ се обръща към екскурзиантите:

— What attracts you most…

Слабо съскане — и гласът на екскурзовода става едва доловим. Заглушава го сух, някак познат глас, който дудне:

— Какво най-много ви интересува в този район на Дийптаун? Можем да разгледаме известния… — пауза, сякаш нещо заяжда, — знаменития, прославения център за търговия с книги, където на вниманието ви ще предложат всякакви литература… — отново пауза, — всякакви книги, списания, вестници, хартиени носители на информацията, издадени от времената…

Примигвам като дете, изкормило любимото си плюшено мече и намерило вътре мръсни парцали, смачкани хартии и непран чорап.

А аз толкова ценях програмата-преводач на „Windows-Home“! Възхищавах се колко бързо и точно превежда на всеки от петте езика на Дийптаун!

Бързо — да, така е. Но цялата точност се дължи на нашите собствени мозъци, които изгребват от словесната каша адекватни словосъчетания.

— Също има разположени известните, популярните

ресторанти „Меч на Артур“ и „Четирийсет“. Ако изминем по четирийсет и три улица още сто метра или едва повече, то ще се приближим до района за развлечения за възрастни, пълнолетни.

Лек шум сред туристите — демек, започнали да се усмихват.

— Имате два часа свободно време — оповестява екскурзоводът.

Май разбирам къде съм попаднал. Ето този безличен сив купол в близката далечина е „знаменития, прославения“ книжен център. Кръстен е на някакъв американски президент, който е субсидирал построяването му.

Ако съм на четирийсет и трета стрийт, значи съм се озовал в срещуположния край на града. Хубава разходка съм си направил! Уплашено поглеждам часовника и паниката ме отпуска.

Излезли сме от владенията на елфите само преди двадесет минути!

Туристите се разпръскват. Семейните двойки — из ресторантите, по-голямата част от единаците — из увеселителните заведения за възрастни. Младежът в инвалидната количка, съпровождан от побеляла старица и негъра, се отправя към книжния център. Екскурзоводът изважда пура с внушителни размери, явно не от евтините, нарисувана по-добре от лицето му, отхапва крайчето и я пали. Тръгва към мен.

Нима вече винаги ще бъде така?

Исках ли такава победа над дълбината?

Не.

Готов съм да продължавам да се самозалъгвам. Да виждам град и хора, а не кръстоска между детски рисунки и примитивна анимация. Аз не съм съдник на този свят, не съм равнодушен страничен наблюдател. Аз съм част от дълбината, плът от плътта на Дийптаун…

Закривам лицето си с ръце, гледам тъмнината. Не знам на кого да се моля, на дълбината или на себе си. И все пак се моля.

Стани част от мен, дълбина…

— Искаш ли пура, момче? — добродушно ме пита екскурзоводът.

Усмихва се и ми подава табакерата. Яката на червения гащеризон е полуразкопчана, от джоба се подават капачка на автоматична писалка и ъгълче на бележник. Мога да се обзаложа, че допреди малко ги нямаше. Лицето е честно, предразполагащо, благо. Точно такива трябва да са хората, които развеждат из дълбината неопитните новаци.

— Благодаря, не пуша.

Всичко е наред. Всичко е както преди.

Даже още по-добре.

Аз съм твой, дълбина. Аз мога да бъда истински човек в един истински Дийптаун, или да съм истински в един анимиран град. Като нищо бих могъл да стана и рисунка, която се разхожда сред истинските жители на Дийптаун.

Благодаря ти, Димочка Дибенко. Ти искаше да ме изхвърлиш от играта. Може би дори да ме убиеш.

Но нещо се обърка.

Даже се досещам какво точно. Неудачника все пак ми помогна. Даде ми част от силата, която владее.

И аз съм му благодарен — от цялото си сърце.

— Е, както искаш — екскурзоводът не се обижда от отказа ми. Прибира пурите в джоба си. — Ти си старо куче, нали?

— Да — признавам си аз.

— Аз съм Кърк — представя се мъжът. — Приличам ли си?

Вероятно има предвид някакъв играл ен или кънтри персонаж? Никога не съм се интересувал от непретенциозната американска масова култура.

— Не особено — отвръщам напосоки.

— Така и трябва! — подкрепя ме Кърк. — Приликата трябва да е вътрешна!

Той издухва към небето струйка дим и ловко прехвърля пурата от единия в другия ъгъл на устата.

— Аз съм от Сиатъл — решава да продължи общуването той, въпреки че аз така и не съм се представил в отговор на неговата любезност.

— А аз съм от Санкт Петербург.

Кърк радостно ме тупа по рамото.

— Да! Знам го! Бил съм при вас!

Приятно изненадан съм, но продължението ме разочарова:

— Хубаво градче — споделя Кърк впечатленията си. — Имах си приятелка… едно такова резервирано момиче. И ето на — счупи ми се карбураторът, когато минавахме една вечер през Санкт Петербург. Наложи се да пренощуваме там.

Намига ми хитро.

С удоволствие бих посетил родината на Том Сойер, но в момента това тяхно самодоволство ме вбесява.

— Аз съм от другия Санкт Петербург. Който е в Русия.

— Русия! — Кърк е приятно изненадан. — И вие ли имате Санкт Петербург?

— Имаме си. А Сиатъл къде е? В Канада или Мексико? — интересувам се аз.

Кърк дъвче пурата и се чуди дали се шегувам, или наистина не знам къде се намира този толкова забележителен град.

— В Америка!

— В Южна или Латинска?

Въпреки че е типичен, пълноценен американец, той не е лошо момче. Захилва се и ме смушква в корема.

— Браво! Хитро! И при вас ще дойда. По-късно. Планирам като стана на четирийсет и пет да посетя Европа, ще намина и при вас!

— Заповядай.

Толкова съм изцеден от дийп-програмата, че с удоволствие си стоя тук и водя този нелеп разговор.

— Аз пък развеждам туристи — продължава Кърк. — Семеен бизнес. Забавно е! Като правихме обиколка на града, едно от момичетата все ме молеше да му покажа някой дайвър. Посочих някакъв хлапак, казвам: „Дайвър!“ За малко не преобърнаха автобуса, когато се втурнаха на тая страна да гледат.

Смеем се заедно.

— Рядко идваме тук — Кърк примлясва с пурата. — Но Сам все ме молеше да му покажа панаира на книгата, та решихме да спрем тук… и на него му е близо, и ресторантите са наоколо… и всичко останало… Сам е оня високия, с джинсите и фланелката с къс ръкав…

— Кой, негъра ли?

Кърк се задавя от този отявлен расизъм. Как може да наричам негъра негър!

— Е, аз ще тръгвам, чака ме работа — промърморва той, и бързо, без да се сбогува, се отправя към автобуса. Да знаехте само, скъпи граждани на великата страна, колко смешни и глупави са комплексите ви…

И на мен ми е време да вървя. Вдигам ръка — и от ъгъла моментално потегля едно такси.

— Компанията „Дийп-разводач“ се радва да ви поздрави! — казва шофьорът. Като по поръчка — той е чернокож, и аз с тих смях се качвам в колата.

1

Пътуваме доста дълго, „Дийп-разводач“ се свързва с компанията „Поляна“ през цял куп междинни хостове. Компютърът ми не е чак толкова мощен, че да поддържа пълноценно цялата сграда, където съм наемател на самия себе си, затова „Поляна“ е разположена на някакъв нает сървър в Белорусия, струва ми се. Не е много скъпо и е достатъчно сигурно, нямам намерение да променям това положение дори след като сменя „пентиума“ с пълноценна машина.

По пътя се забавлявам, като правя заобикалящия свят ту

истински, ту нарисуван. Това ми се удава вече без каквито и да било усилия. Нещо повече — аз започвам да променям възприятието си за пространството на фрагменти. Нарисувана кола изпреварва нашата, истинската. Истинско момиче върви по нарисувана улица. Стоят и разговарят двама младежи — единият е жив човек, а другият — анимация.

Дори да е лудост, това ми харесва.

Превръщам волвото, с което се движа, в нарисувано и показвам ръка от прозореца. Леко налягане върху кожата — и дланта усеща вятъра.

Невероятно!

Светът наоколо принадлежи на чужди сървъри. Аз съм транзитен пътник, пък и нищо чудно дори да е невъзможно да се стигне тук по обичайния начин… ала аз мога всеки миг да изляза, да изпадна от движещата се с бясна скорост кола! Нещо се е изместило, нещо се е преобърнало с главата наопаки. Вече не се потапям в дълбината, а живея в нея!

На един квартал разстояние от дома си моля шофьора да спре. Добре познавам района, той е притежание на две-три големи руски банки. Разбира се, неофициално, финансистите не намират особен смисъл в този род „инвестиции“, което обаче не пречи на програмистите от банковата сфера да си уреждат апартаментчета, чиито разноски се поемат от работодателите. Пък и кой шеф от кастата на руските новобогаташи ще се усети, че неговите компютри не само изравняват дебитите с кредитите, но поддържат и част от площта на Дийптаун?

Няма по-подходящо място за проверка на новопридобитите ми способности.

Гъмжи от хора. Освен че е сърцевина на града, на две крачки оттук са и жилищните квартали, и центровете за развлечение. Вървя по тротоара и се оглеждам за някое по-тихо кътче.

Ето нещо, което май ще ми свърши работа. Градинка с фонтанче и две-три пейки до калкана на някаква много висока сграда. Всичко е обикновено, но направено с вкус. По моравата, без да обръща внимание на табелата „Забранено за кучета!“, се разхожда червенокосо девойче с коте на каишка. Хм. Какво пък, логиката е неоспорима — за техния случай забраната не важи. На котето явно му е омръзнала противната каишка, то непрекъснато спира и прави опити да я махне, дращейки с лапичка. Усмихвам се в отговор на строгия поглед на девойчето и след едносекундно усилие го превръщам в рисунка.

Котето остава истинско. Наперено и жизнено, с рижа козина, също толкова слънчева на цвят, като косите на стопанката му. Бизнесът с виртуални животни е сред най-печелившите в

Дийптаун, след този с игрите, разбира се. Японците ги обожават — може би в техните квартири-кутийки е невъзможно да се отглеждат истински. Нарисувани кучета и котки си купуват и онези нещастници, които много обичат животните, но страдат от алергии…

Сядам на пейката до някаква шепнеща влюбена двойка. Под акомпанимента на шумолящия фонтан оглеждам бетонната стена. Ако не греша, зад нея се намират компютрите на много известна банка.

Дали да не опитам?

Какво пък, вече съм се накиснал. И без това съм обвинен в нанасяне на щети за милиони. Отрежеш ли главата, няма смисъл да плачеш за косата…

Народната мъдрост ми действа успокояващо, но не мога да събера достатъчно смелост. Двойката се прегръща, като пет пари не дава за моето присъствие. Иска ми се това да са истински влюбени, разделени в реалността от хиляди километри, а не търсачи на безопасни авантюри…

При калкана изтичват някакви деца — едно момиче и две момчета. Те държат в ръце цветни тебешири и въодушевено започват да покриват стената с графити. Разнасят се радостни викове: „Янка, виж, че чудовището на Андрейчо стана по-страшно!“, „Севка, дай червения тебешир, дай го, де!“. Изглежда някой е довел чедата си на разходка във виртуалността. Най-после децата се умълчават и се залавят здраво за работа. Момичето рисува самурай с меч, който е почти като истински. Пълният очилатко Сева — нещо като боа, глътнала слон. Но боата се сдобива с дуло и става ясно, че това е просто танк. Слабичкият мургав Андрей усърдно сумти, докато се труди над невъобразимото си чудовище. Може това да е замисълът, а може би и да е искал да нарисува човек…

Ставам и тръгвам към децата.

— Деца, а можете ли да нарисувате врата? — питам и тримата.

Идеята явно ги озадачава, но след кратко обсъждане, те съвместно се залавят за реализацията ѝ. Действат ентусиазирано, издърпват един от друг тебеширите и спорят: трябва или не трябва вратата да има ключалка?

Търпеливо чакам. Най-накрая рисунката е завършена и младите дарования ме гледат взискателно, питайки се дали ще оценя работата им.

— Прекрасно — честно казвам аз. — Много ви благодаря!

Вратата наистина е чудесна. Разположена е между хобота на слона… тоест дулото на танка, и самурайския меч. Има си и

ключалка, и дръжка, дори панти.

— Страшно ми помогнахте — признавам аз.

Децата упорито чакат.

Тогава аз превръщам заобикалящата ме улица в нарисувана. Вдишвам дълбоко, после се отпускам — и правя вратата истинска.

Това е само илюзия и нищо повече от илюзия, разбира се…

Протягам ръка и дръпвам вратата към себе си. Веднъж, още веднъж.

Никакъв ефект. А какво, всъщност, очаквах?

Ядосано ритам истинската врата върху нарисуваната стена. И тя широко се отваря.

Отваря се навътре…

Не може да бъде — получи се!

Децата зад гърба ми се разпищяват — нито уплашено, нито учудено, по-скоро радостно. Съпроводен от крясъците им хлътвам в непроницаемата стена.

И се озовавам в баня.

Древните римляни, които са разбирали от тези неща, заедно с икономичните финландци и ентусиазираните руснаци — всички те, взети накуп, биха се пръснали от завист. Огромна мраморна зала, залята от студеното зимно слънце, което блика през тънкия слой сняг върху нейния стъклен купол. В центъра на залата има кръгъл басейн, в който се разхлаждат десетина яки мъжаги. През прозорците се виждат планини и склон, по който бързо се спускат, вдигайки фонтани от сух снежен прах, още няколко курортисти, очевидно най-безстрашните. Рязко се отваря масивната дървена врата и от сауната с крясък изскача кльощав юноша. Скача в басейна, образувайки приливна вълна, започва да подскача на едно място. На бара пие бира някакъв дебел плешивец и хвърля снизходителни погледи към басейна.

Много се изкушавам да се разхвърлям и да се присъединя към компанията. Браво на тия банкови програмисти, голяма работа са! Добре са се уредили! Само се питам дали не се обливат с пот в реалността, докато се налагат с метличките в сауната?

И все пак успях да вляза!

Обграждащите басейна колони засега ме прикриват от чуждите погледи, но това не може да продължава дълго. В една баня облеченият, безспорно, е видна фигура. Обръщам се към стената — вратата вече я няма.

Изтрябвала ми е.

Хлътвам в стената. Банята е хубаво нещо, но мен ме интересува нещо друго. Онова, което изобщо не намира израз във виртуалността…

Но изглежда пак съм попаднал не където трябва. Мрачно безлюдно помещение с наредени в центъра бидони, в които шумно се плиска вода. Покрай дългата им редица пълзи конвейерна лента, а от дупки в тавана право в бидоните се сипе нещо наподобяващо прах за пране.

Всичко това прилича на някаква адски автоматизирана перачница от стар фантастичен роман. Вече се готвя да продължа пътя си, когато единия бидон се накланя и излива съдържанието си върху конвейера.

Голямо количество мръсна вода и два-три килограма пари.

Така се шашвам, че изскачам от виртуалността, като дори забравям да промърморя стихчето за дълбината.

Върху екранчетата на шлема имаше цифри. Елегантни колонки с цифри, таблици, неразбираеми фрази. Свалих шлема.

Разбира се, на никой не му е изтрябвало да оформя графично прехвърлянето на парите от сметка в сметка, а още повече — процеса на тяхното пране. Виж, умничкото ми и свикнало с картинките подсъзнание обаче направо се е престарало!

Адски ме цепеше глава. Резултат от многократното превъртане на дийп-програмата? Или последица от изживяното току-що свръхнапрежение? Не е ли все едно.

Извадих от бюрото започнатата опаковка аналгин, надникнах в хладилника. Вътре по някаква случайност беше останала една кутия кола. Сдъвках, давейки се, няколко таблетки, веднага надигнах колата. Горкият ми организъм, дано има още малко търпение. Най-важното тепърва предстои.

Преди да се върна в пералнята, погледнах часовника си. Два без четвърт. Не е зле да похапна.

В бидоните отеква плющенето на перките, които перат парите. Върху пълзящата лента на конвейера се нижат долари, марки и рубли. Гледам този безкраен поток, зад който стои или нечия пот, или нечия кръв.

Какво ще стане, ако взема от конвейера два-три милиона? Не знам защо, но съм сигурен, че те ще се озоват в моята сметка. Може би ще се свържа с изолирана банкова мрежа и неясно как и за мен самия ще натракам на клавиатурата заповед за трансфера на парите. Може би компютрите на банката сами ще осъществят всички операции, подчинявайки се единствено на желанието ми.

Сега не съм просто крадец, устойчив към хипнозата на дълбината. Аз съм самата дълбина. Част от нея…

Навеждам се, вдигам една стодоларова банкнота. Може дори да се запомни номерът й. Може да се направи така, че според банковата документация тази банкнота изобщо не се е появявала тук.

Сега всичко е възможно — или почти всичко.

Хвърлям хартийката обратно върху лентата на конвейера, отивам при стената. Правя крачка — и светът избледнява, пропада, превръща се в плоска схема под краката ми. Огромен лист, разточен сред пустотата, аз се рея над него и се вглеждам в нишките на улиците.

Ето го и моя дом.

Гмурвам се към него, като пробивам плоскостта на схемата, усещам асфалта под краката си. Никакви усилия вече, никакви стихчета и молби към дълбината. Нали не моля тялото си да диша!

Вики и Неудачника стоят пред входа и разговарят за нещо. После Вики ме забелязва и смаяно млъква.

Махам с ръка, вървя към тях, а Вики се затичва насреща ми.

10

Заключвам вратата на входа, дълго си играя с ключалката. Вики се е вкопчила в дланта ми, а пускането на всички системи за сигурност с една ръка е трудна работа.

Най-накрая събирам кураж и просто нареждам на вратата да се заключи. Механизмът на ключалката изщраква, сигнализацията на охранителната система започва да примигва. Неудачника рязко вдига нагоре глава — изглежда е усетил какво става.

— Той направи ли ти нещо? — пита Вики. Тя се отпуска едва сега, когато сме отрязани от външния свят. Навярно не бях прав, че не побързах да дойда при нея веднага.

— Дийп-програма — намирам просто оправдание, за да ѝ обясня случилото се. — Зациклена дийп-програма, безкрайно потъване.

Вики присвива очи, разбрала е.

— Беше невъзможно да се изплува.

— Но ти…

— Намерих обиколен път — казвам, като поглеждам Неудачника периферно. — Вики, как изглеждаше това отстрани?

— Дибенко запокити нещо по тебе… — тя смръщва чело, докато си спомня. — Нещо като кърпа… и ти пропадна в нея. Приличаше на много мощен вирус.

— А Ромка?

Вики ме поглежда с недоумение.

— Вълкът. Това е Ромка, дайвър-върколак. Приятел ми е…

— Той го изгори. Напълно. Просто го стисна за гърлото и оня пламна.

Мълча. Пък и какво има за казване — външните ефекти на вируса могат да бъдат най-различни, главното е как е подействал на машината на Ромка. Винаги ми се е струвало, че компютърът му е слабичък, също като моя. Вероятно няма дори магнитооптика. Ако Човека Без Лице е употребил грубо оръжие, на Ромка ще му се наложи да преинсталира целия софтуер.

— Льоня…

Кимвам. Не е време да съчувствам на чуждото нещастие.

Всъщност за това винаги не достига време.

— Да вървим — кимвам и на двамата. — Живея на единайсетия етаж.

— Кой друг живее тук?

— Никой. Сега — никой — отговарям и се вмъквам в асансьора. Натискам бутона, кабинката рязко потегля, понасяме се нагоре. Вики се мръщи, тя наистина се бои от височината. Дори от такава…

— А преди пак ли е било така?

— Ами… в известен смисъл — увъртам го аз. Вратите се отварят, излизаме на площадката. Неудачника с любопитство се оглежда.

— Ето го и моя дворец… добре дошли… — казвам им, докато отключвам вратата. И допълвам, вече обръщайки се само към Неудачника: — Ответна визита?

Той кимва.

Вики влиза първа. Поколебава се на прага, сякаш се чуди дали трябва да се събува. Разбира се, не трябва и тя го схваща.

— Вдясно са банята, тоалетната и кухнята. Вляво — стаята и балкона — уведомявам ги любезно аз.

Вики предпазливо надниква в стаята. Погледът ѝ пробягва по избелелите тапети, задържа се на бюрото с компютъра, дивана, хладилника, шкафа. Сигурно е разочарована. И още как.

— Странно… — казва Вики. И усещам как тя излиза за миг от дълбината, за да погледне жилището ми без никакви емоции.

Нека. Само дано аз не се мерна пред очите ти в този момент.

— Хайде — леко дърпам Неудачника за ръката. — Да те науча ли да правиш кафе?

Вместо отговор той преминава в кухнята, бързо избира сред пакетите най-скъпото, при това, колкото и да е странно, и най-хубавото кафе на зърна. Изважда едно от по-големите джезвета. Взема солницата.

— Аха — успявам да изрека.

— На стотици сървъри са качени кулинарни рецепти — забелязва Неудачника. — Преди пет минути едно момиче от Ростов добави още една. Много интересна. Ще рискуваме ли да я

опитаме?

Прекалено би било да се надявам, че мога да го науча на нещо. Освен на умението да стреля по хора.

Но си мисля, че не това е умението, което той е в състояние да възприеме.

— Чувствай се като у дома си — това е всичко, което му казвам, и се връщам в стаята. Вики седи на дивана и разглежда рафта с книгите.

— Върнах се — съобщавам аз и Вики затваря очи. Само за миг, за да се върне в дълбината.

— Странно — повтаря тя. — Льоня, не знам защо, но очаквах…

— Да видиш дворец?

— Не, не непременно, но поне нещо…

— Подобно на твоята хижа?

Тя мълчаливо кимва. Напълно разбирам притеснението ѝ. Нали тя се убеди, че и аз съм пространствен дизайнер. А видя мизерно апартаментче, макар и добре нарисувано, но явно недостойно за честта да бъде увековечено във виртуалността.

— Да вървим — казвам аз. — Неудачник, излизаме за минутка. Ако има нещо — във входа сме.

Вики послушно тръгва след мен.

На площадката отвън е тихо и чисто. Допирам пръст към устните си:

— Шш-т! Не бива да вдигаме шум!

— Но нали каза, че в сградата няма никой… — прошепва Вики.

— А ако не е така? — отговарям тайнствено аз. Приближавам се към отсрещната врата, изваждам от джоба си огънато парче тел. Горе-долу така си представям, че трябва да изглежда един шперц.

Вики чака, тя вече е заинтригувана.

Ръчкам с телчето в чуждата ключалка. Разбира се, тя се поддава. Нали такъв беше замисълът. Влизаме.

Това е голям тристаен апартамент. На закачалката има дрехи, шлифери, якета. На стената е облегнат детски велосипед. Обувките са разхвърляни покрай стената. Подавам едни чехли на Вики, аз също се преобувам, казвам:

— У тях е прието всеки да се преобува. Семейството е голямо, с четири деца, иначе много ще се цапа. И подовете са студени…

Вики мълчи, тя е приела правилата на играта.

Надникваме в кухнята. Стара полска гарнитура, още от съветски времена. Страшно много кутии с подправки, разни туршии и сладка в буркани. На печката има гореща тенджера с

борш и тиган с кюфтета. През прозорците се вижда тиха зелена уличка и Вики веднага се залепва за единия. На площадката крещят деца, пълна жена разхожда до самия вход стар муден пудел.

— Кой живее тук? — пита Вики.

— Познавам ги само по имена. Виктор Павлович и Анна Петровна. Най-голямата дъщеря — Лида, завършва училище. И три хлапета — Олег, Костя и Игор.

След кратко колебание добавям:

— Пуделът се казва Герда. Общо взето не одобрявам да се дават на кучетата човешки имена. Но те така искаха.

— А кой град е това?

— Витебск. Витебск, струва ми се.

Вики се обръща с гръб към мен, казва строго:

— Не ми се мяркай пред погледа.

За минута оглежда кухнята, изскачайки от виртуалността. После, след като се е потопила обратно, се извръща към мен и пита:

— И навсякъде ли е така?

Кимвам.

— Стопаните не са си в къщи, но апартаментите живеят — шепне Вики. — Небрежно захвърлена на стола риза, разхвърляни по пода играчки, капеща чешма и боклук, който някой ерген е смел под дивана си… Така ли?

Мълча.

— Льоня, ти в ред ли си? — тихо пита Вики. — Аз изграждах планини, където няма и не би трябвало да има хора… което също е странно може би. Но аз не обичам особено хората.

— Не лъжи — моля аз.

— А ти си построил къща, в която никога няма да се живее. Не, къща, в която почти се живее. Димяща лула в пепелника и горещ чайник на печката… Панелна „Мария Селеста“. Защо, Льоня?

— Нямах право да ги заселвам наистина. Да измислям лица и характери, мъка и радост. Нека да е така… само вещите. Те също могат да разкажат много неща.

Все ми се струва, че тя не разбира. Не може до край да ме разбере и аз изговарям припряно, на един дъх:

— На долния етаж живее едно момче, меломан. От Подолск е. Понякога се увлича и пуска магнетофона си толкова силно, че се налага да тропам по пода. Но той е добро момче, веднага намалява звука. Има чудна колекция — и касети, и грамофонни плочи, и дискове. От всичко по малко. Най-вече плочи, които сега струват копейки, никой не ги търси, а той има грамофон „Вега“,

старичък, но още го бива. А на шестия етаж има един много странен тип, инженер, струва ми се, работи в завод в Тула, преди е правил оръжия, а сега — всякакви стоки за масова употреба. Мечтае да пише любовни криминалета, ето какъв жанр си е измислил… И той ги пише, трака всяка вечер на машината, но не ги показва на никого. Наясно е, че са гола вода, рядък тип графоман е — от безобидните. Понякога съм взимал ръкописите му, хвърлях им по един поглед, наистина са голяма боза, но са някак добри, наивни, той е трябвало да се роди през осемнайсети век…

Вики не отговаря и аз не спирам да говоря, вече знам, че съм сбъркал и не е трябвало да й показвам този празен апартамент, а най-вече да й разказвам за другите, тя не може да разбере тази странна прищявка, тази безсмислица, която съм изграждал две години…

— На третия етаж живее една бабичка, сама е в тристаен, животът й е труден, знам. Отгоре на всичко и защото е някъде от Украйна, май от Харков. Пуска телевизора само за да гледа някоя сапунена опера, обаче намалява яркостта — мисли, че така се харчи по-малко ток и не се скапва кинескопът… Но я е страх да пуска квартиранти или да направи замяна, може би с право. Рядко се отбивам при нея — с нищо не мога да й помогна, а и тръпки ме побиват като я гледам как живее. Особено преди празници, знаеш ли, най-страшната мизерия е онази мизерия, която се мъчи да посрещне Новата Година като хората. Децата й са я забравили, а може и да не е имала деца или пък са загинали във войните, на стената у тях има снимка — младо момче с руска военна униформа…

Вики мълчи.

— На втория има една двойка, много са смешни. Едва от година са женени. И двамата са от град Уфа. Постоянно се карат и сдобряват, понякога се чува на стълбите… после или у тях се чупят чаши, или така тряскат вратата, че се рони мазилка. Но въпреки това ми се струва, че няма да се разведат. Има нещо, което ги държи заедно — някаква тайна или пък любовта, а може би и двете; любовта също е тайна. А тристайният на този етаж е празен… съвсем. Там живееше едно еврейско семейство, заминаха си, а апартамента го продадоха на някаква посредническа фирма, която все не успява да го препродаде. Сигурно яко са надули цената, нали разбираш, един апартамент в Москва, в хубав квартал…

Задъхвам се в тази тишина, в това нейно мълчание.

— На първия етаж живее старец-инвалид, с патерици е. Може би най-шумният и хаплив човек в Курск. Прави скандали в

магазините, разправя се със съседите и затова винаги гледам бързо да подмина първия етаж, страх ме е да не се спречкаме, няма да е редно, нима той има вина, че е станал такъв… това е животът. Животът…

Сам разбирам колко нелепо звучи речта, която дръпнах.

Животът ли? Какъв живот в празните апартаменти на една нарисувана сграда, в тези гробници от бетон, където само вещите помнят хората. Би ме оценила неутронна бомба, а не жива жена.

А аз наистина съм идиот. Клиничен случай. Какво пък, все ще има полза, Вики може да разработи друга тема.

— Льонка… — казва тя. — Господи, Льонка, какво се е случило с теб?

Ето на…

— Прости ми — произнася Вики. — Всичките тия вопли… за работата с психопати… за мръсниците… ако животът ме бе зашлевил като теб…

— Вики… — вече нищичко не разбирам.

— Някой те е изоставил, някой те е предал? Изгубил си идеалите, в които си искал да вярваш? И си се предал? — пита тя тихо. — Ти не вярваш, че си способен да помогнеш на някого, да направиш поне мъничко добро? И си избягал тук, в дълбината, в приказката? Ти наистина умееш да обичаш, но се страхуваш от любовта си, така ли?

— Тук мога да помогна. Но само тук. Поне с това, че ще измъкна от нарисувания свят тези, които са е изгубили. Но знаеш ли, та те потъват не защото не умеят да плуват. Потъват, когато нямат сили да останат на брега. А брега… той вече не е в моята власт.

— Никаква надежда ли не виждаш? Там, в реалността?

— Сега вече виждам. Сега се появи Неудачника.

— Льоня, ти криеш нещо! Знаеш ли кой е той?

— Да, знам. И следователно надежда има. Щом те са успели да станат такива — значи ще успеем и ние.

— Но кои са „те“?

Как да й обясня? Как да я накарам да повярва в невъзможното, в това, чието място е единствено в жълтите хроники на булевардната преса?

— Вики, той почти го каза… там, в града на елфите. Техните машини не поддържат английски език, това там си е чисто руско място. Той се нарече Ейлиън. Чужд.

Вики клати глава. Тя е разбрала, но не иска, не може да повярва.

— Той е чужд, Вики. Пришълец. Не е от Земята.

— Той е човек…

— Донякъде — да. Човек е в доста по-голяма степен от всички ни. По-добър е от нас и може да бъде такъв, каквито ние не можем да станем.

— Льоня, защо мислиш така?

— Той даже няма тяло… тук. Да, той е летял, по най-скучния и обикновен начин. От звезда до звезда. Помниш ли думите му — за тишината?

Вики потреперва.

— Нас ни е страх да си го представим, но той е преминал през това. Стотици, хиляди години. Пустота и тишина, мрак, в който няма нищо. Мисля, че дори и корабът му е нематериален…

Вики клати глава и изведнъж замира. Обръщам се — Неудачника стои в коридора.

— Виках ви — казва той. — Излязох на стълбищната площадка и ви повиках. После влязох тук, вратата беше отворена.

Мълчим. После Вики пита:

— Не си човек, нали?

— Да. Не съм човек. Хайде елате, кафето е готово.

11

Опитвам кафето. Рецептата на момичето от Ростов не ми допада. Но най-странното е, че изобщо съм в състояние да усещам вкусовите нюанси.

— Преценката на това кафе е въпрос на вкус — казва Неудачника, като отмества чашата. — Сигурно е така.

— Усещаш ли вкуса? — интересува се Вики.

— Да.

— По кой начин? Във виртуалността той е само спомен за нещата, които сме опитвали в реалния свят! Ако ти не си човек, тогава…

Усещам, че агресивността й нараства, но нищо не мога да направя.

— Опитвам се да си представя дали такова количество сол може да подобри вкуса на кафето. Май не може.

— Пробвал ли си преди нещо аналогично на кафето?

— Само като твой гост. Аз… — Неудачника ме гледа, колебае се. — Дори не мога да кажа, че изобщо се храня.

Очевидно това е някакъв праг, отвъд който Вики губи търпение.

— Лъжеш — казва тя убедено. — Ти просто лъжеш! Знаеш ли, размърдай се до площад Винер, там има клуб на UFO-маниаци. Те ще ти се зарадват! И ще ти повярват!

— Аз не моля никого да ми вярва — отговаря тихо

Неудачника.

Скачам от мястото си:

— Стига! Спрете и двамата! Вики, аз му вярвам!

— Льоня, ти се самонавиваш! — Вики подчертано игнорира Неудачника. — Та ти не си експерт по компютърни технологии, нали? Не си могъл да проследиш сигнала му и си повярвал! Какво ти става! Той е човек, той притежава човешки познания и поведение. Човек е! Можеш ли да ми докажеш обратното?

Неудачника гледа стената.

— Аз — не. Той може — поглеждам Неудачника в лицето. — Кажи й, моля те. Докажи го.

— Не мога нищо да докажа.

— Ти ми помогна да изляза от капана — прошепвам аз. — Не знам как го направи, но ти ми даде част от своите способности, от силата си. Помниш ли? Ами направи същото и за Вики!

Неудачника вдига очи.

— Леонид, не съм ти давал нищо. Нямам право да се намесвам във вашия живот.

— Но…

— Ти се справи. Сам. Не ти достигаше единствено вяра, че това е възможно. Необходима ти беше цел, за която да се бориш. Ти срещна мен и намери тази цел. Повярва, че всичко тепърва предстои, че светът няма да се срути като картонена къщичка, няма да пропадне в дълбината. Аз ти помогнах да намериш вяра.

Клатя глава. Не, не бих могъл! Не бих могъл да направя това сам!

Неудачника не свежда поглед.

— Нищо не съм ти дал, Леонид. Нищо, освен неприятности. Извинявай. Нямам право да правя такива подаръци.

— Момче, моля те, не го баламосвай! — казва рязко Вики.

— Неудачник… Ейлиън… — слагам ръката си на рамото му. — Но нали на теб така или иначе ще ти се наложи да доказваш кой си. Да обясняваш, ако не на нас, то на учените и политиците…

Млъквам по средата на изречението. Неудачника поклаща глава.

— Нищо няма да обяснявам на никого. Това е безсмислено и не е нужно.

— Но контактът…

— Що е контакт? — усмихва се той. — Сияещ звездолет на поляната пред Белия Дом? Дългокрака блондинка, поднасяща цветя на виолетов крокодил със скафандър? Трюмове, пълни с машини и прибори, галактическа енциклопедия, записана върху хиляда и един синтетични елмази? Лекарство против рака и

средство за управляване на метеорологичната обстановка? Или не, по-скоро е друго… летящи чинии изпепеляват градове, човечеството води партизанска война срещу разумните медузи? Та нали вие по-скоро ще повярвате в тези истории, Леонид. Спомни си човека, който командваше междузвездните армии! Спомни си за „Лабиринта“! Това ли са контактите? Ти повярва в мен. Ти реши, че съм пришълец. Че е настъпил мигът на контакта…

— Но щом си дошъл тук при нас — изкрещявам аз, — значи има нещо! Ти искаш да ни кажеш нещо!

— Не.

И това е всичко. Разбирам го и не виждам смисъл да продължаваме разговора.

— Аз просто живея тук. Ти не можеш дори да си представиш, Леонид, колко различни сме с теб. Аз никога няма да стъпя на земята — нямам с какво да стъпвам по нея. И не мога да ти стисна ръка, защото нямам ръце.

— Но тук ти си човек! — казва Вики.

— Да. Ако искаш да опознаеш небето, стани небе. Ако искаш да опознаеш звездите — стани звезда… — Неудачника ме поглежда накриво, и се усмихва: — Ако искаш да опознаеш дълбината, стани дълбина. Аз станах човек, доколкото това беше възможно.

— Това ли е твоят метод на познание? — иронично пита Вики.

— Да.

— Защо, щом като сме толкова различни? Щом като не сме си нужни?

— Уморих се. Прекалено дълго бях сам — не е ясно дали Неудачника се извинява, или се опитва да я убеди. — Нуждаех се от тези спомени… градът и хората, вкусът на кафе и мирисът на накладен огън. Това ми беше нещо чуждо, но сега ще ми остане завинаги. Твоето недоверие, и вярата на Леонид. Тези, които ме убиваха, и тези, които ме спасяваха. Не исках да ви причинявам неприятности, не исках да преча. Това е принцип… който не може да навреди.

— Принцип за теб… — казвам аз.

— Да. Вие живеете по други закони. Не съм аз този, който ще съди кои са по-добрите.

— Тогава ти си намерил най-доброто място да се появиш на Земята — кимвам на Неудачника. — Свобода и ненамеса. Всичките цветове на живота — от белия до черния.

— Разбира се.

— А на мен не знам защо ми се стори друго — казвам аз. —

Че си способен не само да вземеш от нас… ароматите и вкусовете, думите и цветовете. Но и да ни научиш на нещичко… е, разбира се, не как се разпръскват облаци или се лекува грипът… но поне на доброта.

— Леонид, добротата е само дума. Аз не мога да убия живо същество, но това не е морал. Това по-скоро е физиология.

Това вече наистина е краят.

Искаше ми се да намеря отговор, да намеря идеал. Да намеря чудото, за което от много отдавна няма място на Земята. Няма значение дали ще е дошло от звездите, или ще е родено от мрежата. Навярно Човека Без Лице е знаел това, когато ми предложи да отида в „Лабиринта“.

Но чудото не го е грижа за нас, то е съвсем чуждо. Неговата доброта не е по-възвишена от уригване след ядене.

— Ако се опитам да обясня своята етика — казва Неудачника, — ще ми се наложи да премина на езика на физическите закони и математическите формули. Ако се опитам да ви представя моята наука, ще трябва да пиша поеми и да рисувам картини. Разбираш ли? Разликата не е в нивото на развитие. Разликата е в самата основа. Ние не можем да си дадем нищо и не можем да вземем нищо един от друг. Това, което получих, са само спомени. Емоции. Но нима мислиш, че са се запазили в човешкия им вид?

— Да, така мислех.

— Ти грешеше, като мислеше така, Леонид. Скоро ще си тръгна от вас и всичко ще се промени. Ще се променя аз самият, спомените ми също.

Отдалечавам се от масата, поглеждам през прозореца, където проблясват илюминациите на Дийптаун. Може би ти беше прав, Човеко Без Лице? За Неудачника не бива да се съди с човешки мерки. Ето на — аз се опитах, и какво излезе?

— Да допуснем — казва зад гърба ми Вики, — че ти не лъжеш. Ти наистина си ни чужд. Да речем, че си пришълец от звездите. И нямаш нищо общо с хората. Разкажи ми тогава…

Може би Вики започва да вярва. Сега, след като се е скрила зад израза „да допуснем“, ще започне да разпитва Неудачника за неговата етика и култура, за конструкцията на кораба и принципите на междузвездното пътешествие.

И това също е идея…

— Оставям ви за минута — казвам, без да се обръщам.

Вики не протестира, сигурно е решила, че временно ще изляза от дълбината.

Не…

Нарисувана стена, нарисуван прозорец — пробивам ги с ръка,

пристъпвам — и се озовавам над града. Сгради, реклами, пешеходци, коли…

Вече ме няма, тялото ми е изчезнало. Просто се плъзгам по въздуха.

Сякаш са се осъществили хакерските мечти и фантазиите на холивудските режисьори. Виртуалността, такава, каквато трябва да бъде. Свобода на посоките и формите.

По-нататък.

Описвам кръг над двореца на „Майкрософт“, огромно, чудовищно разпростряло се здание, щедро обсипано с прозорци. Снижавам се, опитвам се да определя местонахождението на сървъра на елфите.

Надолу по ето тази улица…

Със сигурност съм невидим за околните. Нося се над главите на минувачите по-бързо от колите на „Дийп-разводач“, като се прехвърлям от сървър на сървър.

Какво търся всъщност? Следите от битката, утихнала преди два-три часа? Виртуалното време е сгъстено, едва ли ще намеря нещо. Но все пак трябва да го сторя.

Ето…

Къщичката на елфите, опустялата улица. В далечината се мярка такси и изчезва.

Стъпвам на тротоара и се превръщам в човек.

Труповете на охранителите на Дибенко вече са изчезнали. Или са ги вдигнали, или те сами са се разпаднали. Но на мястото, където се бяха хванали гуша за гуша върколакът и Човека Без Лице, асфалтът все още е разтопен и вдлъбнат. Единствената следа.

Само че какво ми дава това?

Обикалям край вдлъбнатината и преценявам струва ли си да тегля от къщи търсещи програми и да сондирам пространството. Не, разбира се, това е безсмислено. Обичайните методи няма да помогнат.

От пресечката бавно излиза такси и потегля в посока към мен. Прекалено бавно, за да е случайност. „Дийп-разводач“ са прословути със скоростта си.

Какво пък, струваше си да се очаква засада.

Толкова съм сигурен, че от таксито ще слезе Дибенко, че не познавам веднага мъжа насреща.

— Стрелеца? А? — жизнерадостно възкликва Гилермо и се запътва към мен. — Ти ли си, Стрелец?

Мълча. Началника на отдела за сигурност на „Лабиринта“ продължава да ми е симпатичен. Много жалко.

— Ти Стрелеца ли си? — пита Гилермо. — Искам да съм

сигурен, кажи ми!

— Здрасти, Вили — казвам аз. Върху лицето му веднага разцъфтява усмивка:

— Здрасти! Знаех си, знаех си аз… — Гилермо поглежда косо разтопения асфалт и цъка с език: — Яко! Напечено беше, а?

— Да.

— Стрелец… — Вили разперва ръце. — Страшно ми е неприятно, наистина! Аз дори бях против това да ви обвинят в нанасяне на щети! Но там — обиден поглед нагоре — решиха да ви сплашат. Това е неправилен метод!

— И сега какво?

Гилермо въздъхва и без да щади шикозния си костюм, сяда върху асфалта. Настанявам се до него. Седим при остатъците от Ромкиния погребален огън, сякаш сме две хипита от различни поколения, едното улегнало, но все така демократично, а другото — в самия разцвет на протеста си.

— Подозирах, че това произшествие е дело на вашите ръце — казва Вили. — Много необичайна и кръвопролитна схватка. Да… чаках ви на свой… ъ-ъ… страх и риск.

— Защо? — питам аз. — За да се опитате да ме приберете на топло? Няма да стане. И преди нямаше да ви се уреди въпросът, а сега пък изобщо няма да стане.

Гилермо застава нащрек, но не прави опити да ме разпитва.

— Не, не, Стрелец. Изобщо не съм сигурен, че точно вие сте виновен за нашите ядове. Може би вината е в недоразуменията с Ал-Кабар? А?

Намига ми заговорнически. Някакъв тих бунт срещу ръководството на „Лабиринта“.

— Стрелец, бих искал да подновим сътрудничеството си. В края на краищата, вие пръв заподозряхте необикновеността на Неудачника. И не бива да страдате заради това!

— Благодаря.

— Но и ние не можем да останем настрана! Нали проникването стана на наша територия! От правна гледна точка въпросът е много сложен, по-лесно е да го разрешим с добро… по човешки. Нали сме хора!

Не очаквах от „Лабиринта“ подобна експедитивност. Явно бързо са се светнали какво става!

— Вили, — казвам аз — няма никаква полза от цялата тази работа. Знаете ли кое е общото ни нещастие?

— Ал-Кабар? — бързо пита Гилермо. — Или мистър Хикс?

— Не, Вили. Ние всички искаме по нещо от Неудачника. Аз мечтаех за някакво благо за всички. Е, нали знаете, някакво общо, абстрактно щастие, което той би могъл да ни даде…

Гилермо кимва с разбиране.

— Вие, очевидно, искахте да се сдобиете със слава, със своя дял при разпределянето на технологиите, които той би могъл да даде…

Махване с ръце в знак на протест. Да бе, да, „Лабиринта“ не е комерсиална организация, слушали сме ги тия песни…

— Вили, той няма намерение да общува с нас! Изобщо. Ние не му трябваме.

Изглежда наистина го шашнах.

— Не му трябваме? — възкликва Гилермо.

— Абсолютно. Той се е спрял тук, за да си отдъхне. А сега възнамерява да продължи пътя си сред звездите.

Гилермо бавно прави две-три дъвчещи движения и пита:

— Пътя си сред звездите?

— Да…

— Какви звезди?

Изглежда никой не разбира другия…

— Вили, Неудачника е чужда форма на живот, струва ми се — енергийна, разумът му кардинално се различава от…

Млъквам.

Някак нелепо звучи всичко!

Сега, когато Неудачника го няма наблизо, изпитвам почти същия скептицизъм като Вики.

— Енергийна форма на живот… — много учтиво, любезно, сякаш общува с болен, повтаря Гилермо. — Да. Интересно.

Кой от двама ни е по-голям идиот?

— Вили, хайде да обменим информация. Като начало на нашето сътрудничество.

— Май вече знам вашата информация — Вили хитро намига. — А?

— Затова пък аз мога във всеки един момент да се срещна с Неудачника и да си общувам с него. А?

— Той при вас ли е? — бързо пита Гилермо.

Мълча.

— Като знак за сътрудничество… — мърмори Вили. Да, не по собствена инициатива е дошъл тук! Или поне не само по собствена! Сега ръководството на „Лабиринта“ в паника решава — дали да му позволи да бъде откровен, или да не…

— Мога да си отида — отбелязвам аз.

— Добре! — Вили вдига ръце. — Предавам се! Вие победихте, Стрелец! Както винаги — победихте!

Не реагирам на комплимента, но Вили не го и очаква от мен. Потрива се между веждите и тържествено произнася:

— Ние не оценихме веднага феномена Неудачник. Това ни е

голямата грешка. Обаче вниманието на „Лабиринта“ към клиентите изигра позитивна роля… Когато вашите усилия и усилията на нашите дайвъри не дадоха никакъв резултат, започнахме да издирваме входния канал на Неудачника. Търсихме, търсихме… и не го намерихме.

Чакам продължението. Гилермо хитро ми намига я кара нататък:

— Запознат ли сте с теорията за паралелните светове, Стрелец?

— Само от фантастиката.

— Това е съвсем сериозна теория, Стрелец. Паралелно с нашия могат да съществуват и други светове. Невидими, недостижими… но напълно реални. Не е по силите ни — засега — да взаимодействаме с тях по обикновения начин. Но виртуалността е друго нещо. Потоците информация живеят по свои закони. Компютърната мрежа е най-мощният в историята на човечеството механизъм за намаляването на ентропията. Независимо от нашата воля, от желанието ни, тя влияе върху физическите закони на света. Потоците информация пътуват по мрежата, натрупват се, създават центрове, в които се трансформира самата природа на Вселената.

— Информацията не може да променя природните закони — бързо казвам аз.

— Така ли? Когато в ограничен обем пространство става усложняване на структурата — това се отразява на цялата Вселена. Доста слабичко, разбира се. И все пак мирозданието се поразклаща. Всеки предмет, създаден от човешки ръце, носи в себе си както положителен, така и отрицателен заряд. Дървената тояга не е била само оръжие, не! Тя е била аномално явление, подредена структура в един хаотичен свят. Но това се е компенсирало — ако не с друго, то с купчина стружки и стърготини. По-сложно явление става книгата. Обемът информация и хаосът при създаването ѝ вече не са били съвсем равностойни. И все пак това явление също е било компенсирано — ако не с друго, то поне с факта, че повечето книги не стрували дори колкото дърветата, отсечени за изготвяне на хартията. Изплащали са се преди всичко онези книги, които са съдържали ненормално усложняване на информацията. Не говоря за справочниците, отразяващи известните и предимно излишните знания, а за книгите, пораждащи нова етика и разбиране за света. Те започвали да оказват влияние върху живота на хората, да водят до ентропия, да рушат. Нещо като прокоба — колкото по-натоварена с информация била една книга, толкова по-силно е разтърсвала света. Човекът нямал сили да създава ред и

същевременно да не внася хаос в света. Компютрите са съвсем друго нещо. Това е информация в чист вид. Тя се стича от различни посоки, натрупва се, множи се. Тя не изчезва безследно — да дадеш някому файл с информация съвсем не е същото като да дадеш скъпоценен камък или любима книга. Тя разкъсва пространството на Вселената, нарушава равновесието между реда и Хаоса.

Гилермо млъква, поема дъх. Възбуден е, явно е искал да се изприказва.

— И тъкмо в тези точки, където човешките постъпки пораждат новото разбиране за света, където се променя самият поглед на хората върху живота — именно там се случва необикновеното. Там се разкъсва границата между световете, там се ражда чудото. И същество от друг свят — дали човек, дали нещо друго, нали?… би могло да дойде при нас. Да се сблъска с нашия морал, култура, с мечтите ни… да вмести в себе си всичките знания на мрежата… да се ужаси и да се смрази…

Какво бих могъл да му отговоря?

Да му разкажа съня за падналата звезда?

— Доколкото разбирам, Неудачника ви е заявил, че е пришълец от друга планета? — пита Гилермо.

Кимвам.

Макар че, може би, не съм съвсем прав. Той всъщност не го каза пряко, а просто не опроверга думите ми.

— Това негова собствена версия ли беше, или го е казал, за да потвърди вашите подозрения?

— Потвърди ги… — промърморвам.

— Нормална постъпка — решава Гилермо. — Да признаеш чуждостта си, но да насочиш мислите на другите в погрешна посока. В правото си е да се страхува от нас. Неговата цивилизация навярно е миролюбива, а ние не сме от най-добрите същества…

Отдавна не са ми натривали носа така.

— Анализирахме различни теории — продължава Гилермо. — Взехме под внимание версиите на Ал-Кабар за възникването на машинен разум, за мутацията, създала човек-компютър. Но… нашите специалисти са склонни да гледат с усмивка на подобни неща. Мислехме и по въпроса за пришълец от звездите. Красиво е, вярно… прекалено е красиво, за да е истина. Имаме добър екип от психолози, те умуват над данните, с които разполагаме, програмистите ни са отлични, те също действат по въпроса. Но засега най-достоверна е теорията за паралелните светове. Ал-Кабар работи малко с хора. Подходът им е механичен, а Урман е прекалено далеч от съвременните технологии. Не и не.

Не е компютърен разум, не е и симбиоза между човек и компютър. Може би… — снизходителна усмивка — е извънземно. Може би — лицето на Гилермо става сериозно — същество от паралелен свят. Хайде да го установим заедно. Никаква принуда. Никакви… сражения… — Гилермо гнусливо сочи зяносания асфалт. — Да седнем заедно и да си поговорим. Да забравим грешките, обидите, претенциите. Ще обясним, че не сме чак толкова лоши, че не бива да се страхува от нас. Ще протегнем ръка…

Дланта му посяга към моята. А аз мълча и нямам сили да я стисна.

Който и да е Неудачника, той правеше всичко, за да ми помогне.

Той беше — и продължава да е — много по-добър от повечето от истинските хора.

— Не мога да приема предложението ви, Вили — казвам. — Извинявайте. Може да сте прав. Но аз нямам право да решавам.

— А кой има това право, Стрелец? — тихо пита Гилермо.

— Единствено той самият. Неудачника. Той не иска да казва нищо. Той сам се нарече чужд и гостенин, който е уморен от самотата — и сега иска да си тръгне. Това е негово право. Това е негово решение. Никому нищо лошо не е сторил, просто се е изгубил в нашия абсурден свят. Помогнах му да се измъкне. Показах му… надявам се… че дълбината не се свежда само до кървави схватки. Ако това е малко — какво пък. Нека си върви. В своя паралелен свят или към далечните звезди. Свободен е, също като нас.

Лицето на Гилермо сякаш се изопва. Гледа ме тъжно и уморено. Сигурно е казал истината. И едва ли желае зло на Неудачника. Просто разлика в подходите.

— И вие ще му позволите да си отиде, Стрелец? — пита той. — Тайната ще изчезне за много дълго време, а може би завинаги… и никой няма да разбере какъв е бил Неудачника.

— Свободата, Вили.

— Вие, руснаците, винаги сте поставяли държавата и обществото над човека — казва Гилермо. — Това е неправилен подход, да, ама нали вие сте руснак!

— Аз съм гражданин на Дийптаун. В дълбината няма граници, Вили.

Гилермо кимва и се изправя — бавно, тромаво. Поглежда към чакащото го такси. Там като нищо има няколко бойци от Ал-Кабар. Може би моите приятели Анатол и Дик…

— Лично на вас Неудачника даде ли ви поне нещо, Стрелец? — пита Вили.

— Сигурно.

— Мога ли да науча или да видя какво по-точно? — изненадващо срамежливо пита той.

Заглеждам го, после се навеждам над вдлъбнатината върху асфалта.

Преди повече от два часа тук загина дайвърът върколак, моят нещастен партньор, Ромка. Не видях как точно е станало, но мога да си го представя.

Пламъкът обхваща туловището на вълка — това означава, че вирусът на Човека Без Лице е проникнал в компютъра на Ромка. Хард дискът на компютъра му скрибуца, докато изтрива информацията и скапва служебните програми, после връзката се прекъсва, Ромка изпада от дълбината, от своята отчаяна и безнадеждна схватка.

Усещам миризмата на обгорената козина, виждам бледия огън, тялото, което се гърчи.

И в същия миг изчезвам, хлътвам в нарисувания асфалт, в отдавна затворилия се канал за връзка.

100

Полет.

Фонтан от искри пронизва тялото ми.

Спираловидни мълнии ме шибат в лицето.

Усещам болка и за пръв път, откакто съм във виртуалността, разбирам — болката не е измислена. Тя е слаб отглас на онази, която измъчва тялото ми в истинския свят. Правя това, което един човек не може и не бива да прави. Общувам директно с компютъра. Придвижвам се из мрежата, като дърпам информация от отдавна прекратили действието си програми.

Трудно ми е и боли, но трябва да издържа.

Като че ли издавам стон. Изкрещявам и притискам несъществуващи длани към челото си. В очите ми са забити нажежени пирони, сякаш някой стърже кожата ми с шмиргел.

Това е цената за невъзможното…

Когато идвам на себе си, пред мен има врата. Търкалям се в коридор, дълъг и мрачен, в който има стотина такива врати. Дали не съм в някой виртуален хотел?

Болката още не е изчезнала, но е намаляла, станала е по-милостива. В състояние съм да се надигна от пода — много предпазливо. Да притисна чело към студеното дърво на вратата.

Значи и ти, Ромка, влизаш във виртуалността с еднократни адреси?

Побутвам вратата, без за миг да ми мине през ума, че може

да е заключена, и хлътвам в стаята. По стените има плакати на полуголи хубавици, а до едната от тях стои масичка с много и различни питиета. Всичко изглежда някак странно… С гръб към мен седи непознат мъж, трака по клавиатурата на компютъра и фалшиво си подсвирква някаква мелодийка. Под ръка са му една полупразна бутилка джин и препълнен с угарки пепелник. Мъжът тъкмо допива жадно чашата си с евтин „Хогард“.

— Привет, Ромка! — промърморвам аз и се подпирам на стената. Мъжът, който светкавично се е обърнал, ме поглежда объркано, после скача, хваща ме под мишници и ме помъква към креслото.

Сега вече мога спокойно да припадна…

Ромка поднася към устата ми пълна чаша джин и миризмата на хвойна окончателно ме свестява.

— Разкарай това, ще повърна — отблъсквам ръката му.

— Льонка, ти ли си? — недоверчиво пита дайвърът.

— Аз съм…

— Пийни си, де, ще ти олекне!

— Пиянде — прошепвам думата, с която никога преди не съм се решавал да го нарека. — Само ти можеш да лочиш чист джин…

— Да добавя ли тоник? — досеща се Ромка. — На мен и така ми харесва…

Той лисва почти цялата чаша на пода, допълва я с тоник и отново ми я подава. Този път не отказвам, отпивам и усещам как тялото ми блажено изтръпва.

— Как влезе? — пита Ромка. — Нали вратата беше заключена?

Прекалено трудно е да му обяснявам защо вече не ми пречат заключените врати. Махам с ръка и си допивам питието.

— А как ме намери?

— Ами… успях някак… — отговарям неопределено. Но Ромка изглежда е прекалено щастлив от появата ми, за да тръгне да ме разпитва.

— Успя ли да се измъкнеш от оная гад? — интересува се той.

— Да…

— Ама че мръсник! — изругава Ромка. — Задръсти ме тотално.

— Как се измъкна?

— Вирусът беше чист. Блокира ми машината, ама след рестартирането сдаде багажа. Всичко беше в рамките на конвенцията… ама си беше яко, дявол да го вземе! — Ромка се смее, но насила. — Бива си ги враговете ти, Льоня!

— Завиждаш ли ми?

— Ъхъ! — искрено си признава Ромка. — Страх ме беше, че няма да се измъкнете…

— Измъкнахме се.

— Имаш разкошна приятелка — намига ми Ромка.

Кимвам и се оглеждам, вече по-внимателно.

Наистина жилището на Ромка е странно. С всички тези красавици по стените… с масичката, затрупана с цигари и бутилки алкохол, със захвърлените на леглото последни два-три броя „Плейбой“ и младежкото вестниче за поп-музика…

Ромка извръща поглед.

— Май ти прецаках работата, а? — питам аз.

Върколакът хвърля кос поглед към монитора, по който се нижат редове от някаква елементарна програма…

— Не особено… готвя се за контролно… дребна работа.

— Какво контролно?

— По информатика.

— На колко години си, Ромка? — питам аз, защото ми просветва.

— На петнайсет.

Започвам да се кикотя, като нехая, че мъжът срещу мен мрачно стиска челюсти. Продължавам да се смея, а Ромка става, пали цигара, плисва си джин в чашата и накрая пита:

— И какво е толкова смешно?

— Ромка… — усещам, че не се държа по най-добрия начин, но нямам сили да се сдържа. — Да си пил някога чиста водка или джин?

— Не.

— Не ти и трябва да опитваш. Ромка, аз съм дърво, че не се досетих веднага. Ти… се държиш прекалено мъжествено, за да си мъж на възраст!

— Толкова ли си личи?

— Не, не особено. Някак е необичайно…

— Защо да е необичайно? Има много върколаци на ученическа възраст.

— Откъде знаеш?

— Ами… ние май повече си споделяме. Попрехвърлилите осемнайсетте рядко съумяват да приемат нечовешки облик. А при учениците се получава естествено.

Пластичност… пластичност на психиката. Гледам Ромка и си мисля, че сред моите приятели дайвъри, които с прекалена разпаленост разправят мръсни вицове или все се изтъкват колко са велики, сто на сто има много тийнейджъри. На тях им е полесно да преминават през бариерата на дийп-програмата.

Колкото и да е странно, наистина им е по-лесно. Съзнанието им е възпитано от филмите и книгите за виртуалния свят, те знаят, че Дийптаун е нарисуван не само с разума, но и със сърцата си. Те не биха потънали.

Може би техният брой ще нарасне и дайвърите ще престанат да се крият.

— Ромка, от своя компютър ли влизаш?

— От компютъра на баща ми. Винаги си патех, когато ме заварваха във виртуалността. Баща ми мисли, че тук има само разврат и насилие. Така че ми се наложи да влизам някак… ами така, че да забелязвам какво става в апартамента. Чувам когато вратата се отваря.

— Радвам се, че всичко при теб е наред, Ромка.

Върколакът кимва:

— А да знаеш аз колко се радвам! Имам си стриймър, но да възстановявам целия диск е сложна работа. Ти ме търсеше само за да разбереш как съм, така ли?

Много ми се иска да кажа „да“, но ще е лъжа.

— Не само за това. Исках и да се посъветвам за нещо…

— А сега взе че размисли?

Той е прав, размислих. Но след тези думи не ми остава изход.

— Ромка, случи и са нещо странно… — ставам, наливам си два пръста джин, добавям тоник. — Натъкнах се в мрежата на един човек… който не е съвсем човек.

Ромка търпеливо чака.

— Дори не знам кое е истина, а кое — лъжа — казвам. — Може би е пришълец от звездите, а може би — гост от паралелен свят. Или пък рожба на компютърен разум, или мутант, който влиза в мрежата директно, без компютър. Търсят го. Поне две големи фирми…

Върколакът кимва. Не е необходимо да уточнявам, че става дума за „Лабиринта“ и Ал-Кабар.

— И Дмитрий Дибенко.

— Дибенко?

— Същият. Те искат да извлекат от него поне някаква полза. А той смята да си отиде. Завинаги.

— И ти се чудиш дали си заслужава да го предадеш?

— Никой не би могъл да го задържи насила. Абсолютно. Но все пак… нали това е друг свят, Ромка. Други знания, друга култура. Може би ще успеят да го склонят. Да научат поне нещичко. Само трохичка от неговите знания би могла да стане нов етап в развитието на човечеството.

— Би могла — на драго сърце се съгласява Ромка.

— Та нали той успя… някак си… да ме промени. Не бих

открил следите ти, ако нямах тия нови способности. Не знам дали имам право да мълча и да го укривам.

— Искаш аз да те посъветвам, така ли? — с някак изненадваща уплаха пита Ромка. — Сериозно?

— Да, Ромка. Точно защото си още хлапе, а пък аз съм закоравял циник. Кажи, има ли само един човек права над чудото?

— Не.

Кимвам, друг отговор не съм и очаквал. Но Ромка още не е казал всичко.

— Никой няма право над чудото. То винаги е само за себе си. Именно затова е чудо.

— Благодаря — казвам аз и ставам от мястото си.

— Засегна ли се? — пита Ромка.

— Не, тъкмо напротив. Ще си тръгвам. Чудесно е, че при теб всичко е наред…

Вече при вратата, за миг спирам и допълвам:

— И не наблягай толкова на алкохола. И без него си възрастен, Ромка, не се опитвай да го доказваш. Късмет на контролното!

— А дано! — вика Ромка подире ми.

Чудото е само за себе си…

Вървя по коридора на хотела и се усмихвам на думите на Ромка.

Това нетърпение на разума, тази велика и неутолима жажда…

Да разбереш, да си обясниш, да покориш!

Чудото трябва да бъде опитомено и покорно. Дори и Бог го направихме човек и чак след това се научихме да вярваме. Ние принизяваме чудесата до своето ниво.

И сигурно това е хубаво. Инак досега щяхме да си клечим в пещерите и да подхранваме със сухи клони Червеното Цвете, запалено от мълния.

Браво на тебе, Ромка. Въпреки погрешния път, ти успя да стигнеш до верния извод. Сякаш си вървял из Огледалния Лабиринт, натъквайки се на стъклените му стени — и все пак си стигнал до изхода. Още не мога да проумея защо си прав, но въпреки това ти си прав, Ромка…

Подминавам безразличния портиер, отварям вратата. Дийптаунска улица, хора, коли, светлини на реклами. Аз зная нещото, което е способно да промени света. Аз мога да подаря на света чудото.

Но нямам право, защото то е живо.

То е само за себе си — не е подплатено нито с нашия живот,

нито от нашите радости и скърби. Какво ли ме дели от Неудачника — космическият студ или невъобразимата бездна на чуждото пространство? Но има ли някакво значение, все едно е жив!

Вървя по улицата и за радост на „Дийп-разводач“ не вдигам ръка. Това е руският квартал, познавам го като петте си пръста, ще се оправя и пеша. Трябва да разбера Неудачника докрай. Преди да си отиде завинаги. Трябва да успея да кажа нещо, да направя нещо.

Това е кварталът на църквите — с позлатените куполи на православните храмове, с катедралите на католиците, скромните синагоги и мюсюлманските минарета. Дантелата на храма на александристите, черната пирамида на сатанистите и като най-великолепната от всички иронии — огнената реклама над пъба, леговището на добродушната и страдаща от леко затлъстяване секта на Поклонниците на Бирата.

Бих могъл да ти покажа много неща, Неудачник. Зоологически градини със стелърови крави и мамути. Литературни клубове, където се спори за хубави и мъдри книги, изложби на пространствен дизайн, където се раждат нови светове, лекарска конференция на медици от цял свят, свикана с цел е да бъде консултиран болен от забравена от бога провинция… На конференцията няма да ни пуснат просто така, но аз щях да проникна през вратата, за да постоим мълчаливо встрани и да погледаме как американският анестезиолог и руснака хирург планират операцията на чернокож миньор от Заир… Бих те завел на опера, където всеки музикант е гражданин на света, и на спектакъл, чиито зрители до един са участници в пиесата. В храмовете щяхме да се поклоним на всички богове, забравяйки за злината им. Бихме постояли на детското игрище, където хлапетиите се возят на „истински“ състезателни коли, а бихме могли и да посимпатизираме на хората от Грийнпийс, спасяващи таралежите по европейските автомагистрали. Картинната галерия на Дийптаун щеше да ни отнеме цял месец — същото е, като да разгледаш поред Ермитажа и Прадо, Третяковската галерия и Лувъра. Е, да не е цял месец, но можеше да жертваш за това поне един ден, вместо да беше стоял под пурпурното небе на „Лабиринта“. В студентския квартал ти щеше да помогнеш на първокурсника от Вологда да навлезе в тайните на съпромата, пък аз щях да обясня на оня художник от Канада защо не бива да се детайлизира изображението на есенната гора. Тя, дълбината, изобщо не е свят на злото. Нито е „гнездо на разврат и насилие“. Нима съм виновен, че пътят ти е преминал през бойни арени и публични домове, с преследвачи по петите ти и дебнещата те

отпред на пътя неизвестност?

Но това едва ли е било случайно. Ти сам избра този път. „Лабиринта“, „Звездите и планетите“, „Всякаквите забавления“, елфическия Лориен… Вмести в себе си дълбината и показа — не на теб самия, а на мен — какво в същност представлява тя. Цялата ни нетърпимост и глупост. И ти знаеш не по-зле от мен, че не само от тези нишки е изтъкан светът на виртуалността.

Колко жалко, че все пак имаш право, Неудачник. Когато се отсъжда какъв е светът, не се изхожда от най-добрите му качества. В противен случай фашизмът щеше да е символ на техническото развитие, маневрените самолети и мощните мотори, а не на газовите пещи в концлагерите и на сапуна от човешка мазнина.

Ти ни издаде своята присъда и обясни защо е такава.

Имаме ли право да се засягаме?

Имаме ли право да се бием в гърдите и да крещим: „Ние сме добри!“

Но ти не можеш, не бива да си вземеш оттук само това! Човешката калтащина и красотата на безлюдните планини, технологията, превърната в слуга на порока! Иначе — за какво сме дошли в дълбината? И колко струваме?

…Стоя пред вратите на католическата катедрала, разкошна и подтискаща, хем величествена, хем абсурдна. Мога да отида и да се помоля на древния бог, който все пак не съществува. Мога и да се върна у дома и да стисна ръка на Неудачника за сбогом.

И нито едно от тези решения няма да е правилно.

— Леонид?

Човекът, който се е доближил до мен, ми е напълно непознат. Нисичък, с безизразно, скучно лице, носи стари джинси и развлечен пуловер. Много е скучен и обикновен, мястото му не е във виртуалността, а на опашката за наливна — „Жигульовска“ — бира. Но знае името ми, следователно е враг.

— А вас кой ви праща? — питам аз. — Някой от Ал-Кабар?

Човечецът не отмества поглед.

— Леонид, ти си ме виждал в друг облик. Без лице.

— Дмитрий?

— Да. Може би все пак ще минем на „ти“?

— Ти си боклук — съгласявам се аз.

— Леонид, моля те да си поговорим. Отдели ми само пет минути.

Нима това е основният облик на Дмитрий Дибенко? Виждал съм негова снимка, но много отдавна, на нея беше прекалено млад. Значи той е невзрачен и обикновен? Кучето дребна порода си остава до края глупаво малко кутре. И този юнак е измислил

дийп-програмата и без да иска е изпуснал света в дълбината? Гушнал е милиони и е получил дял от „Майкрософт“ и „Америка Онлайн“? Пръв е разбрал, че Неудачника е пришълец от други светове?

— Но само пет минути.

— Нека се дръпнем по-настрана, Леонид…

Този глас все пак не пасва на външността му. Дори навремето да е умеел да говори с умолителен тон — това е вече минало…

Заобикаляме катедралата, Дибенко изважда някакъв ключ с особена форма и отключва малката порта на градинката. Тук е тихо и спокойно. Върби, тополи, прави алеи… камъни… с позната форма.

— Мамка му — не намирам други думи аз.

— Да, това е гробище… — измърморва Дибенко. — Аз… обичам да идвам тук. Някак си успокоява… настройва на философска вълна.

Може би в това няма нищо необичайно. Но аз гледам надгробните паметници, алеите, момичето, поседнало на тревата до малкия бюст в далечината и закрило лицето си с длани. Това не е скърбящ човек, а рисувана оплаквачка, нещо като електронен еквивалент на ангелчетата от мрамор.

Виртуалността е животът. А животът е немислим без смъртта. И приятелите погребват тук онези, които никога вече няма да се гмурнат в дълбината, никога няма да сложат виртуалния шлем.

„Той вярваше в чудеса“ — гласи кратката като проклятие фраза, изписана върху най-близкия надгробен камък.

Прости ми, непознати човече. Ти си вярвал в чудесата и си скачал презглава в дъгоцветието на виртуалния свят. Но ето, споменът за теб лежи тук, а някъде в реалността гробът ти буренясва. Приятелите ти идват тук, изхарчвайки половин долар, а земята, приела праха ти, ражда нов живот. Дали не би било по-честно от страна на приятелите ти да загубят някой и друг час от живота си, за да пият по водка на твоя истински гроб?

Свобода! Не съм аз съдникът!

— Слушам те, Дима — казвам аз.

Очите на Дибенко са зачервени, като от недоспиване. Фасонът му е смачкан. Той ме въвлече в чудото, на което хич не съм му изтрябвал, той се справя с дайвърите като със слепи котета. Но пак той е създал този свят и аз съм длъжен да го изслушам.

— Не те питам как се измъкна, Льоня — произнася Дибенко. — Разбирам, че все пак си получил наградата си…

— За каква награда говориш? Награда за какво?

— За предателството — Дибенко ме гледа право в очите. —

Какво, думата ли те отвращава? Но това си е точно предателство! Към всички нас, към всички хора, които живеят сега! Ти успя да му станеш приятел. Знаех, че ще успееш, знаех си, затова наех теб, именно теб! Май напразно го направих. Онова, което можех да ти предложа, бяха само грошове…

— Ти разбираш ли в какво се превърна виртуалността, Дима?

— В свобода!

— Тогава в какво ме упрекваш? Нямаме право да искаме от Неудачника нищо! Ни-що-чко!

— Защо пък да нямаме право? — Дибенко се подпира с лакът на надгробието на „вярващия в чудеса“ и се усмихва: — Добре, нека да не са формули и чертежи… да не са ваксини и рецепти за справедливо общество. Но поне надежда би могъл да ни даде! На всички ни! Ако той е дошъл — значи всичко ще е наред! Ако го има — значи не сме се задавили със свободата!

Струва ми се, че пак нещо не съм разбрал!

Но Дибенко продължава и аз мълча.

— Мислиш си, че знаех какво правя! Тогава… Не! Напих се! Натаралянках се, освиних се, насвятках се до козирката! Бях се залепил за компютъра, обаче хем не ми се спеше, хем не ми се играеше, пък от работа ми беше писнало, та се заех да подбирам цветовата палитра, ритъма на изображението и… страшно ми се прииска да сложа и музикален фон, ама машината ми беше скапана, без саундкарта!

Значи легендите не лъжели…

— Не зная как стана! — крещи Дибенко. — Всъщност тя пожела да се роди, а не я родих аз по своя воля. Тя, дълбината, самата тя премина през мен, за да навлезе в света! Аз го разбрах, почувствах го, но не се смятам за творец! Само за проводник, за перо, движено от нечия ръка! От далечни далечини, през мрака, през тишината — тя сама се е докоснала до мен и ме е накарала да я създам. Нея! Дийп-програмата!

Побиват ме тръпки, при това не защото Дибенко спомена за тишината. Просто и на мен ми е познато същото чувство. Ужасът на твореца, който не разбира как и какво е създал.

— Едни ме наричат гений… — човекът със сенки под очите ме хваща за ръката. — Други — тъпак, намерил бисер в купчина тор! Но всичко това не е вярно! През мен в света дойде дълбината. Значи някой е имал нужда от това! Не сега… после…

Дибенко ме поглежда с възторг и копнеж. Прошепва:

— Той не ти ли каза поне нещичко? Не намекна ли… откъде е? Година, век, хилядолетие?

— Дима… — измънквам аз. — Откъде ти хрумна?

— Когато ти си отиде… — прошепва Дибенко. — Ти падна в

клопката, ти нямаше как да се изплъзнеш от машината ми. Ама успя да се спасиш… свали цялата информация от дисковете и се чупи! Той ли те научи на това, дайвър? Той ли?

Да ти е жал да го гледаш. Толкова мразя съжалението — то убива не по-зле от омразата, но ми се ще да съжаля Дибенко.

Само тоя негов глас, гласът му не звучи както подобава. Така може да се унижава само прочут актьор, играещ трагична роля…

— Не можеш да си представиш — казва Дибенко — колко сили съм хвърлил за целта! Какво рискувах… положението си в съвета на директорите на Ал-Кабар, агентите в „Лабиринта“… Ти не можеш да разбереш, вие в Русия и досега не сте наясно… А нали аз те изчислих! Проследих канала ти! Знам кой си! Леонид, аз знам адреса ти в Дийптаун! Компания „Поляна“, апартамент четирийсет и девет. Ти си ми в ръцете! Мога да издиря и истинския ти адрес! Но нали не те заплашвам! Аз моля… хайде да се обединим!

Сякаш времето зацикли в кръг — вече не Гилермо, а Дмитрий Дибенко ми протяга ръка.

— Те не могат да разберат — шепне той. — Каквото и да е. Пришълци от паралелни светове, извънземни, машинен разум… Това го няма! Няма нищо друго, освен нас! Вчера и в онзи ден, който ще настъпи тепърва, сме си само ние!

Разбирам…

— Ако искаш ми вярвай, ако искаш се смей! — Дибенко удря с юмрук по нещастния паметник. — Но единственото, което няма граници — това е времето. Компютърната мрежа живее и ще продължава да живее, и споменът за това момче ще надживее всички ни! Информацията няма граници във времето. Неудачника е надникнал в миналото на човечеството. От онова прекрасно далечно бъдеще, до което ние не ще доживеем, от бъдещето на Земята — той е влязъл в детството на виртуалния свят. Нека, нека сме грозни и диви! Но поне нещичко не би ли могъл да ни каже? Да ни даде… вяра…

— Дмитрий, но защо? Защо реши, че е така?

— Защото знам! — Дибенко ме поглежда в очите. — Не може случайно да съм създал дийп-програмата! Това е все едно да стреляш със завързани очи — и да уцелиш хиляда мишени последователно! Аз не съм никакъв гений, аз съм обикновен човек. Просто там, в бъдещето, са решили да създадат виртуалността. Може би това е било предопределено. Може би просто им е трябвал плацдарм… наблюдателен пункт, от който да надникнат в света ни. И аз съм станал… перо в нечия ръка…

— Плацдарм? — питам аз. — Плацдарм — това означава война.

— Да! А на война трябва да се убива… и да се взимат пленници.

— Знаеш ли колко версии за Неудачника има?

— Да.

— Ами ако не е дошъл от бъдещето? А от друг свят?

— Нека! Тогава — още повече е така! Той е в нашия свят, и тук важат нашите закони! Ние сме длъжни да разберем кой е той.

Но какво всъщност иска от мене той?

Гледам Дибенко — трепереща устни, уморени очи, зле облечен, със занемарена външност. Какво иска да постигне? Да размисля? Да му предам Неудачника? Така или иначе, това не е по силите ми. Само си губим времето…

Времето…

Той знае името ми и адреса ми. Знае къде живея във виртуалността.

Дори е успял да ме проследи при Ромка.

А сега печели време.

Рязко се отдръпвам се, хвърлям се към малката порта. Дибенко ме изпраща с поглед, не се опитва да ми попречи. Само на лицето му се появява усмивка — самодоволната усмивка на актьор, който е изиграл ролята си и се опива от аплодисментите.

101

Таксито преминава покрай мен — сякаш вдигнатата ми ръка вече не означава нищо в Дийптаун. Хвърлям се след колата, отново махам с ръка…

Безполезно.

Това е война.

Как Дибенко е успял да ме отреже от транспортната мрежа на Дийптаун? Може би има дял и в този бизнес?

Съвсем забравих, че вече нямам нужда от „Дийп-разводач“…

Вече ми е познато усещането, когато градът, който ме заобикаля, се сплесква. Рея се над града, проточвам се през далечината, през чуждите компютри — към своя дом.

И се удрям в стена.

Виждам населената с вещи многоетажна сграда — но нямам сили да проникна вътре. Нещо се е променило в самото пространство.

Правя се реален — не в самата сграда, а тук, на тротоара.

Сградата гори.

Не е пожар, а по-скоро невиждана досега тържествена заря. Стените променят цвета и яркостта си, всяка песъчинка сияе като скъпоценен камък. Сградата прилича на нескопосано шлифован

правоъгълен брилянт в лъча на прожектора.

И хора, страшно много хора. Униформени от градската служба за сигурност, охранителите на „Лабиринта“, стражниците от Ал-Кабар… Пространството около сградата е отцепено, снайперисти с винтовки, хора с автомати зад прозрачни щитове, реещи се във въздуха стрелци с реактивни раници. Появявам се вътре в обръча на обсадата и към мен се насочват стотина дула.

Паяците са се споразумели и са хвърлили заедно паяжината.

— Леонид! Вдигнете ръце и се приближете! — проехтява над улицата нечий глас. Зад стената на охраната, озарявана от дъгоцветните отблясъци, стои група хора. Урман, Вили, Човека Без Лице, комисарят Джордан Рейд.

Виж ти!

Каква чест за мен! Къде да се дене горкият дайвър? Официалните и неофициалните властелини на дълбината са се събрали пред дома му!

— Леонид, приближете се бавно! — повтаря Рейд. Ехото от гласа му отеква надолу по улицата.

Поне се опитват да спазят видимостта, че всичко е в рамките на закона. Операцията се провежда от полицията.

Вървя, под прицела на дулата, под надзора на стотици компютри, всяка моя крачка е претеглена и оценена, всеки байт информация тече под невидим надзор…

Охраната пред мен се отдръпва и ми сторва път. Гилермо извръща поглед. Урман, който в действителност е само някой от секретарите на Урман, ехидно се усмихва. Дибенко, надянал отново маската си от мъгла, е безучастен.

Обръщам се към Рейд, като игнорирам всички останали.

— Какво става?

— Обвинен сте в незаконно проникване в чуждо информационно пространство, в употреба на оръжие, довело да значителни материални щети, в укриване на информация, жизненоважна за Дийптаун — отсича Джордан. — Задържан сте за изясняване на обстоятелствата.

— А в какво е обвинен домът ми? — питам аз.

Но Рейд се чувства в свои води:

— Провежда се издирване на улики.

Поглеждам горящата сграда. Издирване ли? Как пък не. Консервация. Замразяване. Пренасищане на каналите с информация. Ще успее ли Неудачника да отрази атаката — или дори и неговите сили няма да стигнат?

— Предавам се — казвам аз. — Признавам се за виновен във всичко. Моля да прекратите… това.

Джордан поклаща глава. С леко съчувствие в погледа, но с

непреклонна решимост.

— Не се опитвайте да се измъкнете в реалността — предупреждава той. — Помолихме Интерпол да ви арестува физически.

Обзема ме страх — и ме лишава от воля, стопява силите ми. Може би там, в реалността, зад гърба ми вече стоят намусени командоси от руския спецотряд с особено предназначение ОМОН с черните си платнени маски?

Истинският затвор, истинският разпит — това не е като въодушевлението от виртуалните схватки. Нещата вървят към прогнил матрак, разводнена затворническа супа, чиято рецепта не се е променила още от сталински времена, прозорче с решетки и конвой, необременен от интелект.

Или родната ми полиция, при цялата й готовност да замени руски гражданин за десетина бракувани портативни радиостанции, още не се е научила да действа бързо?

Дълбина-дълбина… и да бягам?

Взирам се в нарисуваните лица, във въоръжените охранители. Няма граници за ловците на чудеса. От всички краища на земята са се гмурнали в дълбината — за да откъснат, да отдерат късче от тайната — откъдето и да я е довяла съдбата в нашия свят.

И ме обзема бяс.

— Джордан… давам ви десет секунди… — прошепвам аз. — На всички ви. Десет секунди, за да се ометете.

— Опомнете се, Леонид… — това е Рейд.

— Стрелец, хайде да направим взаимни компромиси… — това е Вили.

— И твоите сили имат предел… — Човека Без Лице.

Господи, та те се страхуват! Страх ги е от мен! Всички срещу един, хванат в клопка, с древен компютър зад гърба си и с празни ръце!

Защо?

— Не знам как успяваш да се държиш все още — започва Дибенко, — но…

— Пет секунди — казвам аз.

И охраната започва да стреля. Или без заповед, или не съм забелязал кога е била дадена…

Огън и болка.

Всичко, което е измислено за годините съществуване на дълбината, най-изпитаното и най-секретното — всичко в моя чест…

Стоя сред огъня, а по лицата наоколо има страх, дори в сивата мъгла на Човека Без Лице има страх…

Защо все още съм тук, защо оставам във виртуалността, а не

свалям шлема си пред посивелия екран на убитата си машина?

Пресягам се към охранителите — не с ръце, а само с поглед. Телата се огъват като парцалени кукли под тока на обувка, разпадат се на пепел, изпускат пара, застиват, свиват се в точка, разтварят се във въздуха. Сякаш погледът ми отразява цялата гадост, която се изсипва в моя посока.

Петте секунди, отпуснати на враговете ми, изтичат, и улицата е празна. Само домът ми пламти и до мен стоят тези, които са го подпалили…

— Ти си бог само в дълбината — казва Човека Без Лице. Не заплашва, а само напомня…

— Нима? — приближавам се по-близо до него. — Рейд, сега компютрите на данъчната полиция ще научат, че си си присвоил два-три милиона… Урман! Цялата информация на Ал-Кабар е достъпна за всички. Вили! „Лабиринта“ е мъртъв! Нивата са изтрити, картите са изгубени, чудовищата са се разбягали! Дима! Отпечатъците на пръстите ти принадлежат на сериен убиец!

Давам им две-три секунди, за да осмислят чутото, и допълвам:

— Само още минута… и това ще се случи!

Не знам дали това е възможно. Не познавам силите си. Дори не знам откъде са се появили.

Но те ми вярват.

— Какво искаш, дайвър? — крещи Урман. Рейд го блъска и изревава:

— Условията ти!

Може би познах нещо за данъците?

— Прекратявате лова.

Пред тях е чудото. Но те има какво да губят.

Урман и Гилермо се споглеждат, директорът на Ал-Кабар кимва.

— Ние оттегляме обвиненията си, Джордан — казва Вили. — Не си струва… да се привлича Интерпол.

Той едва доловимо ми кимва. Значи просто са ме сплашвали?

Лъжи. Навсякъде — лъжи.

С крайчеца на окото си виждам как по улицата се приближават хора. Сега, когато блокадата е разбита, те, обикновените граждани на Дийптаун, могат да задоволят любопитството си.

Нека гледат.

Джордан хваща Дибенко за рамото, леко го разтърсва:

— Чухте ли? Операцията е приключена! Дотук! Изключете системите си.

Значи Дмитрий е замразил сградата? На полицията не са й

стигнали силилите?

Човека Без Лице се отскубва от комисаря. Гледа само в мен. Единствено на него не му пука от моите заплахи. Не защото не вярва в тях и не защото е готов да си премери силите с американското правосъдие, което отдавна и изцяло се е сраснало с компютърните технологии.

Той не е готов да се откаже от чудото. Все пак ние сме сънародници. И на двамата висшата идея ни е повредила мозъците — макар и в различни посоки. От маската от мъгла се разнася шепот:

— Ти предаваш целия свят…

— Аз го реабилитирам.

— Ти не искаш да делиш с никого, дайвър. Ти получи наградата си… и ни предаде. Да не забравиш да си приберeш Медала. Ще има с какво да се оправдаваш.

Спомням си склада, кутиите със софтуер, масата, на която остана медалът за всепозволеност.

Протягам се — през разстоянието, което вече го няма. И тежкият жетон ляга в дланта ми.

Разглеждам го за секунда. Бял фон и кълбо с цветовете на дъгата. Паяжината на мрежата, обгърната от невинност и чистота.

— Това е твое — казвам аз и подхвърлям медала на Човека Без Лице. Жетонът докосва черната тъкан на плаща му и се залепва. Красиво е… — Не успях да го заработя. А ти… ти си създал дълбината. И не повтаряй, че не е било по силите ти да го направиш. Било е. Създал си я. Сам. Благодаря ти. Но не мисли, че сме ти задължени с нещо. Този свят ще живее, ще пада и ще се учи да става. Но той няма да принуди да се разприказва онзи, който иска да мълчи. Няма да затвори устата на онзи, който иска да говори. И може би ще стане по-добър…

Извръщам се и тръгвам към своята жилищна кооперация.

Дибенко така и не е спрял програмите си, сковали сградата с елмазна кора. Но аз нямам намерение да моля за каквото и да е. Дърпам вратата и влизам във входа, сияещ като Аладиновата пещера на чудесата.

Само че зарята зад гърба ми гасне, започва да се топи. Разкъсвам чуждата програма, като воювам за всяка следваща крачка.

Поемам нагоре по стълбите. Това са само някакви си двеста и петдесет стъпала.

Зад всяка една врата долита шумолене и тихо потрепване. Нарисуваният ми мъничък свят оживява, когато преминавам покрай него. Подире ми се носят откъслеци от музика и неясен шум от разговори, звънтене на чупещи се стъкла и ритмични

удари на чук, шляпане на боси крака и виене на бормашина.

Сега дори и не си спомням кога и какво програмирах, за да се заобиколя с несъществуващи съседи. Странен тип съм аз. Както и всички останали хора…

Знам, мога да отстраня замразяването веднага, с едно-единствено усилие. Но не го правя. Нека пътят нагоре бъде бавен, крачка по крачка. За да помета от стените целия фалшив блясък и за да пробудя живота в празните жилища. Никога повече няма да вляза в тази сграда.

Бебешки хленч и бучене на развален кран, лай на куче и звън на чаши. Няма нищо за запомняне и няма за какво да тъжа. Това бяха моите патерици, но се научих да вървя сам.

Последен завой на стълбите, спирам за миг пред вратата, изваяна от елмазени зърна. Във всяка една песъчинка е мъничкото ми лице. Едно от многото лица, които съм си слагал в дълбината.

Издишвам към вратата — елмазите помръкват, угасват, превръщат се в парченца лед, стичат се като водни капки. Поплачи вместо мен, дълбина. Аз нямам за какво да плача.

Влизам — и веднага виждам, че в апартамента нищо не се е променило. Тук програмата на Дибенко не е наложила властта си.

Неудачника и Вики стоят до прозореца и гледат към улицата.

Приближавам се, Вики мълчаливо ме хваща за ръката и продължаваме да гледаме Дийптаун — тримата.

Улицата е задръстена от народ. Плътна тълпа от долепени едно до друго тела. Малко по-далеч, край уличните тротоари, са замрели колите на „Дийп-разводач“, а хората продължават да приждат, за да спрат пред сградата с втренчени в нея погледи.

И само под самия прозорец хората са сторили място. Там има кръг от пустота, който заобикаля Човека Без Лице. Той също гледа нагоре, сякаш е по силите му да ни види.

— Той изобщо не е зъл — казвам на Неудачника. — Просто е нетърпелив.

— Аз не обвинявам никого — съгласява се Неудачника.

— Тогава си върви — моля го аз. — Точно сега е моментът.

110

Той ме гледа много дълго време, онзи, който е дошъл в дълбината в облика на Неудачника. Сякаш иска да разгледа истинското ми лице, да разбере какво чувствам.

— Обиден ли си? — пита ме най-сетне.

— Не. Разстроен съм, но това е съвсем друго нещо.

— Страхувах се, че ще се засегнеш. Та нали аз разруших

мечтата ти.

— Коя мечта?

— Ти мечтаеше, че виртуалността ще промени света. Ще го направи по-чист. Ще даде на хората доброта и сила. Търпеше това, което те възмущаваше, усмихваше се на онова, което те дразнеше…

Неудачника протяга ръка и я полага върху сключените длани на двама ни с Вики.

— Ти вярваше в мига… в онзи единствен миг, който ще изкупи всички грехове и грешки. Аз убих тази вяра.

Дори ми е смешно да слушам думите му. Нима наистина мисли така?

Нима и аз си мислех същото?

— Работата не е в дълбината, Неудачник — казвам. — Не в тази дълбина.

Той кимва.

— Помниш ли огледалния лабиринт, Леонид?

Разбира се, че го помня…

— Дълбината ви даде милиони огледала, дайвър. Вълшебни огледала. Можете да видите себе си. Да погледнете света — всяко негово кътче. Можете да нарисувате свой свят — и той ще оживее, когато се отрази в огледалото. Това е прекрасен подарък. Но огледалата са прекалено послушни, дайвър. Послушни са и лъжат. Надянатата маска става лице. Порокът се превръща в изисканост, снобизмът — в елитарност, злобата — в откровеност. Пътешествието из света на огледалата не е обикновена разходка. Прекалено лесно е да се изгубиш.

— Знам…

— А аз разговарям с теб само защото знаеш. И аз също бих искал да ти стана приятел, Леонид.

Тъжно се усмихва, после допълва:

— Но това би било доста странно приятелство…

— Вечна дружба между братята пришълци и руснаци? — интересува се Вики.

Значи Неудачника не я е убедил. В нищо. За нея той е човек, хитър хакер, който баламосва всички…

Не ми е весело. Но казвам:

— Аз не те питам кой си. Ако искаш ми вярвай, но ми е все тая… Пришълец от звездите или от друго измерение, машинен разум… Но така или иначе ти знаеш повече от нас. Кажи, какво ще стане?

— Зависи в кое от огледалата гледаш, дайвър…

— Тогава ще избирам, Неудачник. Много внимателно. А сега си върви.

Той отдръпва ръка от дланите ни.

Една секунда не се случва нищо. После стената зад гърба му започва да се огъва, усуква се във фуния.

Неудачника прави крачка назад. В сиянието на тунела, водещ към неизвестността. Към небесносиньото слънце, под което се диплят оранжевите ленти. В своя свят.

Тялото му трепери и се размива, фонтани от разноцветни искри бликват от кожата му. За миг ми се струва, че виждам — виждам онзи, който е идвал в нашия свят.

Но по-скоро просто ми се иска да дам име на чудото.

— Не ни забравяй… — казвам след отплуващите светлинни отблясъци. — Помни ни такива, каквито сме.

Сградата започва да се полюшва. Стените стават прозрачни, после бледозелени, после тухлени, после хартиени. Таванът се приплъзва нагоре и се огъва като купол. Подът се превръща в огледало, светлината зад прозореца обхваща всички части на спектъра и прогаря върху хартиената стена силуетите ни.

Апартаментът се превръща в огромна зала, сякаш всички посоки са се удължили с един порядък.

Тунелът бавно се стеснява, но все още мога да успея. Да скоча след Неудачника и да видя откъде е дошъл. Да смъкна маската на чудото.

— Льоня, какво е това?! — крещи Вики.

— Информация — отговарям аз. Из жилището започва да вее вятър, в саксията на перваза разцъфтява стайният нар, купчината компактдискове на рафта припява всичките си песни в хор. — Той тегли информация! Отнася всичко, което е научил!

През нас префучават полупрозрачни сенки. Притичва Алекс с винтовка в ръце, бързо мести лапи и се изнизва като стрела чудовището-паяк, после хлътва в тунела измисленото семейство, което спасихме в „Лабиринта“. Прелита въртящо се като исполинска перка дърво, ситни хобитът с изплашената муцунка, с огромни скокове се придвижва хвърковатият охранител на Човека Без Лице, нарамил огнедишащата си реактивна раница.

После преминаваме ние с Вики. Хванати за ръце.

— Помни ни… — повтарям аз. — Не ни забравяй…

Тунелът започва да се свива като диафрагма на фотоапарат. В последния момент вътре се провират, пляскайки с крилца, летящите чехли на Компютърния Маг.

И стаята отново става същата.

— Все едно, не вярвам, че е пришълец — казва Вики. Неуверено, но упорито. — Ако е добър хакер, то би могъл всичко…

Тя замлъква, когато я прегръщам през раменете.

— Недей, Вики — мълвя аз. — Нали той си отиде. Завинаги. Сега не е задължително да спорим. Сега бихме могли и да вярваме.

На улицата се вдига шум, обменят се мнения. Дали са видели поне нещичко от онова, което се разкри пред нас? Все едно. Дълбината роди нова легенда.

— Той си отиде, но ние останахме — казва Вики. — И теб те преследват.

Кимвам и внимателно разтварям прегръдката си. Доближавам се до прозореца, поглеждам надолу. Човека Без Лице е все така неподвижен.

— Дайвърът Леонид също трябва да си отиде — съгласявам се аз.

— Ще тъгуваш ли по дома си? — пита Вики. Колко е хубаво, когато не ти се налага да обясняваш.

— Мъничко. Както за детския си велосипед с три колела.

Връщам се при нея, прегръщам я. Устните ми намират нейните.

И това е нещото, което вече никога няма да си отиде…

Дълбина… — мълчаливо отправям своя зов.

Сградата отново потреперва, когато в далечния Минск наетият сървър приема командата. Магнитната глава се плъзва по диска и започва да трие информацията.

Оборот — и изчезва първия етаж с пенсионера скандалджия. Нов оборот — и изчезва шестият етаж с кроткия графоман, още един оборот — заминава десетият етаж с колекционера на грамофонни плочи от винил.

Компютърът ми оживява и стените на апартамента помръкват. Не поглеждам към бюрото, но знам, че нарисуваната Вики ми се усмихва от екрана — усмихва ми се за последен път. Програмите не тъгуват, когато ги изтриват. Тъгуват хората, но аз нямам друг изход. Ако се изгубиш сред огледален лабиринт — чупи огледалата. Излез на светло…

Тълпата се разкрещява, когато сградата заедно с моя дом се стапя във въздуха. На горкия Джордан тепърва ще му се наложи да доказва, че не той е свършил тази работа.

Носим се във въздуха над Дийптаун, прегърнати, загледани в очите на другия.

— Велико е… — шепне Вики.

— И аз не знам как го правя…

— Не знаеш ли как се целуваш? — учудено ме пита тя.

…Не, никога няма да проумея женската логика.

При супермаркета, на границата между украинския и прибалтийския квартали, откривам тихо кътче: между

телефонните будки и фонтана. И оттам точно излизаме. Наистина, не веднага.

— Следите си ли заличаваш? — интересува се Вики.

Мълчаливо кимвам.

— Надяваш се, че няма да те намерят?

— Ще опитам. Може би ще успеят да определят града… но едва ли. По-добре е дори толкова да не разберат.

— А на мен ще ми се довериш ли?

— Санкт Петербург — казвам аз. Много ми се иска да чуя в отговор, че сме земляци. Но Вики се намръщва.

— Петербург… Льоня, почакай ме тук, става ли?

Чакам. Тя изтичва до супермаркета, а аз пак се пресягам към минския сървър и проверявам дали не е останала още някоя следа. После преглеждам всички резервни адреси, даже онези, които никога не съм използвал, и нанасям удар по тях, като безмилостно изчегъртвам цялата информация. От стриймърите и от магнитооптиката, от запаметяващите устройства на Бернули и оптичните дискове. Най-накрая разчиствам хард диска на своя интернет провайдър. И това е всичко. Сякаш никога не съм влизал в дълбината.

Вики се връща.

— Представяш ли си, наложи ми се да чакам на опашка — със смях казва тя.

— Спешно ти се наложи да правиш покупки?

— Само една.

Тя размахва пред лицето ми предвидливо сгънат самолетен билет. Виждам само къде възнамерява да отиде.

— Свободен ли си сутринта?

— Нали те беше страх от самолети?

— Няма как, при тези дълги разстояния… Ще ме посрещнеш ли?

— С кой полет пристигаш?

— Чакай ме в десет сутринта до информацията.

Малки игри на самостоятелност… мога още сега да достигна до касата и да науча кой и откъде е купил билет до Петербург.

Но аз, разбира се, няма да го направя.

— Как ще те позная?

Вики свива раменцата си.

— Ще видим. А аз как ще позная?

— Ще съм захапал червена роза — съобщавам мрачно аз.

Прекрасно я разбирам. Едно е да се влюбиш във виртуалния свят. Съвсем друго е да се срещнете наяве. Хваща те страх.

Не знам дали на мен би ми стигнал куражът пръв да предложа такава среща.

— Тогава в десет при гишето — решава Вики. — Ще гледаме да не се припознаваме, нали?

— Ще се опитаме.

— Тръгвам? — хем пита, хем ме уведомява тя. — Трябва да се приготвя…

— При нас вече е студено — предупреждавам аз.

— И при нас също…

Вики става полупрозрачна и се разпада на купчина искри. Излизането й от дълбината е красиво.

И на мен ми е време да си вървя.

Намигам на минувача, който се е поспрял, загледан в оттеглянето на Вики. И изчезвам от виртуалността.

На екранчетата бе тъмнина. Пълна.

Свалих шлема.

Върху монитора блестеше златистият фон на „Windows-Home“. Вики вече я няма. Стига сме обичали нарисувани хора.

Ще излизаме от Интернет ръчно…

Разтворих прозорчето на терминала и недоумяващо се втренчих в примигващия надпис:

No dial tone!

Телефонните сметки трябва да се плащат навреме.

Все пак взех слушалката и се вслушах в тишината. После проверих логовете — изключили са телефона ми преди три часа. Преди самия край на работното време, както е прието при пощенските служители.

Ти беше прав, виртуални секретарю на Фридрих Урман… Във виртуалността може да се влиза и без каквито и да било технически приспособления.

Смъкнах гащеризона и се затътрих към леглото.

111

Събуди ме телевизорът. Лежах, завит с одеялото — още не бяха пуснали парното и беше студено, слушах брътвежите на водещите. Политика, икономика, валутни курсове… Интересно, ще влезе ли вчерашната виртуална суматоха в днешните информационни емисии? Може и да влезе. Някъде между анонса за турнето на популярен певец и спортните новини. Сред останалите куриози. Телевизията обича да прави репортажи за Дийптаун. На еснафите им е забавно да гледат анимираните пейзажи и нарисуваните хора. Това, че ни се присмиват, сигурно е добре. Само да не се страхуват… да не завиждат… да не ни мразят…

Вирнах глава и стреснато погледнах часовника. Беше спрял,

може би още вчера. Както обикновено, винаги забравям да го навия. Напипах търкалящото се на пода до леглото дистанционно и погледнах колко е часът на телевизионния екран.

Седем. Всичко е наред, ще успея.

Усещах се отпаднал, главата ми тежеше, както винаги след серия продължителни и чести потапяния. Човекът не е много приспособен към виртуалния свят. Може би след някоя и друга година за всички граждани на Дийптаун ще настъпи часът за разплата. Някакви параличи, слепота, инфаркти. Тогава името на Дибенко ще бъде зачернено, компаниите, заложили на виртуалността, ще фалират, а сериозните учени ще съобщят, че отдавна са предвидили всичко и неуморно са отправяли своите предупреждения…

Нека поживеем — и ще видим. Във всеки случай ще имам шанса да стана един от първите, които ще изпитат лично сполетялото ни нещастие.

А може би, тъкмо обратното, той ще се състои — пробивът, за който толкова съм мечтал и който очакваше Дибенко. И вчерашното ми постижение ще стане достъпно за всеки. Двата свята ще се слеят в едно цяло. Виртуалността и настоящето, когато правиш само една крачка — и си вътре в дълбината. Без всякакви патерици…

Станах и оправих леглото. Измих пода, избърсах прахта, после награбих всички дрехи от шкафа и към пет минути се рових, за да си избера поне нещо по-свястно. Трудно се да поддържа гардероба, когато си свикнал да рисуваш всичките си дрехи — от банските до смокинга.

Джинси и пуловер. Става.

След като се облякох, още веднъж овършах апартамента, като все хвърлях коси погледи на компютъра, не спрял да работи цяла нощ. По екрана бавно преминаваше надпис: „Льонечка, дълбината чака!“

Нека си чака.

Не, опитите ми да вкарам в ред моя ергенски бардак не дадоха резултат. Закоренялата ергенска немарливост само се подчертаваше от чистотата на пода и разкараните далече от погледа боклуци. Какво пък… ще се явим в целия си блясък. Ако Вики поне малко е общувала с хакери, няма да се стресне особено.

Изключих компютъра. Вече на прага със закъснение се сетих, че дори не се опитах да разтребя кухнята… не, стига, този подвиг не е за мен.

Припряно заключих вратата, извиках асансьора. Пластмасовият бутон с дупка от изгасена в него цигара едва

мъждукаше под пръста ми. В асансьора кой знае защо беше пълно с тютюнев дим.

Не е толкова красиво, колкото в дълбината, разбира се, не е същото.

Асансьорът бавно ме потътри надолу покрай десетте етажа, покрай съседите по бетонна кутийка, които не познавах, а не правих и опити да опозная. Можем да измисляме чужди съдби, да скърбим и да се присмиваме на несъществуващи хора… Но колко трудно е да опознаеш тези — живите и истинските. Да направиш поне една насрещна крачка.

Може би Вики няма да дойде? Ще размисли, усетила в последния момент същото, което чувствам и аз — че не бива да се смесват двата свята?

Представих си как стоя на летището. Нелепа фигура, беглец от виртуалния свят, изпълзял в света на живите. Бледа, не видяла слънце физиономия, дрехи, които няма нужда да се гладят с ютия, зачервени като на наркоман очи. И се появява Вики, красива и стройна, модерно облечена… или не, може и да е по-лошо. Появява се прегърбено очилато момиче с развлечена рокля…

А кое ще е по-зле — казва ли ти някой…

Тихичко изстенах, изживявайки предварително общия ни позор и взаимното ни разочарование. Точно тогава вратите на асансьора се разтвориха и едно момиченце с хванат на верижка ердел-териер уплашено отстъпи крачка назад.

Ето, дори децата се стряскат, като ме видят…

Изнизах се покрай жизнерадостния пес и се затътрих надолу.

— Добро утро! — тихо каза момиченцето подире ми.

Отвикнал съм да поздравявам…

— Добро утро — казах аз със закъсняла усмивка и изскочих от входа.

Не знам защо, но съм сигурен, че Неудачника не би забравил да поздрави. Освен това би потупал ердела по шията и песът би се търкулнал на пода от удоволствие.

Ако имах достатъчно пари в себе си, може би щях да пристигна триумфално с такси на летището, но не ми се искаше да бързам. Страхувах се от това очакване, леле как ме беше страх… Спрях се при някакво павилионче и закусих хамбургер, който беше притоплен, но в никакъв случай — пресен. Пиеше ми се бира, но когато срещнах снизходителния поглед на продавача, имах куража да си поръчам само лимонада.

Автобусът за летището беше почти празен. Някаква сънена компания с огромни куфари, млади момичета, много ярко намацани с грим, явно по последната мода. Седях отзад и гледах

как се плъзга лентата на пътя.

Дали да не се откажа да ходя…

В десет без четвърт автобусът спря на летището. Изпълзях навън с оптимизма на осъден на смърт и малко постоях под пръските на дъждеца преди да вляза в сградата.

Може би времето е прекалено лошо за полети…

В сградата на летището беше топло и шумно. Край родителите си тичаха натам-насам възбудените поради предстоящия им полет деца, намусени куфарни търговци влачеха багажериите си, опашка от граждани с летни дрехи се извиваше за регистрация на някакъв полет на юг. Проучих таблото с номерата на полетите — нямаше отложени.

Ами ако Вики не пристигне изобщо…

През последния половин час са се приземили четири самолета. Вики би могла да долети от Ташкент, Рига, Хабаровск или Москва… Ами ако е определила часа на срещата с резерв, на нейно разположение е трафикът от цяла Русия и от почти всички чужди държави.

Тръгнах бавно към информацията. Там стояха няколко човека, но нито една от жените не приличаше на Вики. Почувствах го от пръв поглед.

Всички лица са толкова различни! Колко много са грозните, уморените и угрижените. Това го няма в дълбината и може би напразно…

Чаках, облегнат на стената. Половин час — това е неизбежната ми отстъпка пред женската неточност… Но за Вики ще направя изключение. Ще чакам час. Или два. Ще се залепя за тази стена, докато не ме отлепи милицията.

Защо нямам сега в себе си добър ноутбук, с радиомодем. Ще изкарам дийп-програмата, ще се потопя, ще разровя всички файлове на авиокомпаниите…

Затворих очи.

Дълбината лежеше пред мен.

Черно кадифе, бездънна пропаст, пронизана от разноцветни нишки. Мъничкото кълбо на Земята, сложило нова премяна. Дълбината чакаше. Виждах искрите на самолетите, излитащи и кацащи от пистата, водовъртежите от информация, обработвани от компютрите, виждах далечните здания на Дийптаун. Само се пресягам — и съм вътре. Вече не са ми необходими машини.

Някъде наблизо, в самата сграда на летището, някой използваше компютъра не по предназначение. Влизаше в дълбината. За миг застанах зад гърба му и погледнах с неговите очи.

Това е моят свят.

Щедър и безграничен, шумен и нехаен. Човешки. Той ще стане по-добър, ще се промени заедно с нас, само трябва да вярваме в това. Да не блуждаем из лабиринтите, когато изходът е на крачка от нас. Да не се влюбваме в отражения, когато до нас има живи хора.

И може би следващият гост в дълбината няма да се превърне единствено в Неудачник, който не умее да стреля по хора.

Излязох от мрежата. На електронния часовник се смениха цифрите — точно десет е.

— А къде е червената роза?

Това беше най-страшно от всичко — да се обърна и да погледна Вики. По-трудно от всичките ми подвизи във виртуалния свят.

Това беше точно същото момиче, което бях нарисувал. Тази, която сутрин ми се усмихваше от екрана. Тази, която живееше в сънищата ми.

Само косите й са малко по-светли и по-къси, и очите не се смеят — в тях има уплаха… също като в моите сега. Но това е моята Вики. Притеснено до смърт момиче с джинси и яке, с чанта през рамо.

Когато сме се потапяли в дълбината, и двамата сме живели в истинските си тела. Най-хубавата маска на света е собственото лице.

— Тази роза още я отглеждат — казвам аз.

Вики леко се отпуска.

— Страх ме беше… да не ми обещаеш, че ще я нарисуваш.

— Не, изключено — прошепвам аз. — Край на рисуваните цветя…

Хващам я за ръката. Ще постоим за миг така, ще се погледаме в очите.

Преди да си тръгнем към нашия дом.

ФАЛШИВИТЕ ОГЛЕДАЛА

Отраженията, с гримаси
се освобождават;
със усмивка хладнокръвна
или с сълзи, но без болка…
Огледалата ни следят,
научили са се и да ни слушат,
мислите и сънищата ни да навестяват,
душите ни да изкривяват.
Потъват в огледалото желанията,
движенията се забавят…
Ние всички сме обречени,
от отраженията хванати…

Rain

ЧАСТ ПЪРВА
ДИЙПТАУН

Все по-често ми се присънва този сън.

Отначало в него няма нищо страшно, всъщност абсолютно нищо няма. Виеща се на кълба сива мъгла. Само някъде отпред — далечно, почти незабележимо пламъче, бяла искрица в мъглата. Аз вървя — вървя към светлината, но мъглата изведнъж започва да оредява.

Колко странно — когато мракът изчезне, преставаш да виждаш светлината!

Замирам, опитвам се да запомня посоката, да я задържа в паметта си. Но вече няма защо да го правя. Пред мен изниква мостът. Тънък, като струна, опъната над пропастта. Прекосявал съм такива мостове. Неведнъж. Но сега е доста по-трудно. Трябва да премина между две израстващи от мъглата стени. Лявата е от син лед, а дясната — от аленочервен огън. Нишката е помежду им.

Тръгвам.

Върху лявата стена личат безброй отпечатъци от длани. Понякога са просто отпечатъци с късчета кожа и плът, обрасли със скреж. Понякога от леда стърчат и парчета замръзнали кости с остатъци от дрипи. А понякога се срещат разпнати върху леда фигури, покрити със снежни струпеи.

С дясната стена нещата са по-прости. Изпепелява те моментално и докрай. Може би затова я избират по-рядко.

Вървя.

Нишката под краката ми вибрира. Може би я пърли огън. Или я облъхва студ. А може би някой върви пред мен или ме следва.

Трябва да стигна отвъд. На всяка цена.

Само че всеки път сънят завършва еднакво.

Нишката трепва. Може и аз да съм я разлюлял прекалено силно, знам ли…

Като падащ въжеиграч разпервам ръце в опит да запазя равновесие и се вкопчвам: в лявата стена от син лед и в дясната — от аленочервен огън…

1

Отдавна не бях закъснявал за работа!

Кисна насред яко задръстване, проточило се през половин

квартал. До мен е спряла дълга, тромава кола, май линкълн последен модел. Стъклата са свалени, мрачният шофьор ме поглежда накриво, сякаш точно моят мотор е виновен за всичкото безобразие.

— Да ти се намира огънче? — пита накрая той. Сигурно просто скучае. Не е за вярване, че в това разкошно вишнево на цвят чудовище няма запалка. Там като нищо ще се побере и газова печка с грил…

Мълчаливо подавам запалката. Обсипаната с пръстени ръка се протяга към пламъка, луксозната тънка цигара с невероятно дълъг филтър припламва. Какво ли би казал дядо Фройд за влечението към големите коли и дългите цигари? А… да си гледа работата! При нас би се чалнал, и то за нула време.

— Кво става? — интересува се шофьорът.

Лимузината е прекалено плоска, човекът няма видимост. Отговарям му:

— Преминава колона. Камиони.

Някой друг би реагирал съвсем заслужено с яд на тази ми реплика. Да пускат камиони в центъра, а-ма-ха! И то в руския квартал, в утринния час пик по московско време!

— Какво пък, случва се — с лекота се примирява шофьорът. — Щом трябва.

Значи предполагаемият линкълн не е само камуфлаж. Притежателят му за никъде не бърза и едно задръстване от петдесет минути не е повод за възмущение.

А за мен е повод! И то какъв!

Закъснението от пет минути може да остане незабелязано. Десетте минути се вписват в досието. За четвърт час — удържане на половината надница.

А аз закъснявам вече с цели четири минути!

Цялото платно е задръстено, но стандартният мотор не е поръчкова кола. А якето ми в убит стомананеносив цвят, сивите ми дънки, лицето под огледалния шлем… да, разбира се, нито външността ми е франтантна и набиваща се на очи, нито съм изтупан с дрехи от кутюр, обаче…

Незабележимостта си има своите предимства.

Натискам газта, двигателят изревава. Собственикът на линкълна ме поглежда с най-жив интерес, пита:

— Какво, да не си решил да…

Не го доизслушвам.

Оставяйки върху асфалта следа от обгорял каучук, хондата префучава между колите.

— Давай! — изкрещяват подире ми.

Това да гледаш как някой друг върши дивотии си остава

вечно безплатно удоволствие.

Заприщилите движението камиони лениво се точат по пресечната улица. Обикновени камази, но с надпис „2Т“ на платнищата. Ясно, някоя яка фирма се е сдобила със спешна поръчка и предпочита да се изръси за извънреден трафик, наместо да плаща неустойка за забавяне на доставката. Разстоянието между камионите е метър и половина, движат се равномерно, един след друг…

Може и да успея да се промъкна…

Виждам отблясъците на обедното слънце върху стъклата на камионите, лицата на шофьорите, черните изригвания на дизеловите мотори. Шансът да се шмугна в процепа между два камаза е минимален.

Дълбина-дълбина, а бе я върви на…

Мигът на прехода от виртуалното в нормалното пространство винаги е забавен. Но този път разликите са минимални — вместо мотоциклетна каска съм нахлузил виртуален шлем и не яхам седалка, а клеча в креслото.

Само дето градът наоколо стана някак нереален. Всичко загрубя, детайлите изчезнаха, небето придоби равномерно син цвят с малки облачета (веднъж на денонощие те се подреждат, за да изпишат лозунга: „Спомнете си кой измисли и плати за вас това небе!“), драскотините, петната кал, стикерите по колите се заличиха — както всичко, доизмислено от въображението.

Колоната камиони с логото „2Т“ си е още там.

Ще успея да се промъкна!

В слушалките звучаха нечии гласове, някой махаше с ръка от колата си, опитвайки се да ме предпази. Поклащайки джойстика, се мушнах с мотора между камазите. Лек удар — сигурно съм закачил с бронята задното колело. Нищо страшно.

Във виртуалността като нищо щях да падна, да изгубя равновесие. Сега мога с едно движение на джойстика да изправя мотора.

Спрях след кръстовището. Погледнах назад. Пръстите ми сами се плъзнаха по клавиатурата.

deep

[Enter]

Още миг пред погледа ми останаха малките монитори, подплатата на шлема. После плисналата се през екранчетата дъгоцветна вълна отми реалността.

Дийп-програмата действа бързо.

Стоя на кръстовището между булевард „Гибсън“ и улица „А. Чертков“[17] в руския квартал на Дийптаун. През пролуките между камионите, пълзящи по „Чертков“ по посока на клуб „Байт

Биър BBS“, виждам доскорошните си колеги по задръстване. Мнозина свирят с уста, ръкопляскат и изразяват възторга си по други начини.

И се чувствам супер.

Като човек, който е успял да зачука пиронче с любимия си микроскоп.

Пак натискам газта и отпрашвам по булеварда. Има шанс да не закъснея за работа.

Интересно, кой ли е тоя Гибсън…

Удрям спирачки пред съблекалнята със закъснение от седем минути. Лошо, но не и фатално.

— Ама Леонид… — посреща ме с упрек охранителят на входа. Разпервам ръце, опитвайки се чрез огледалния шлем да изразя цялата гама емоции — разкаяние, вина, срам, подмазване… — Хайде, побързай!

Шмугвам се в дългия коридор. Под таваните унило се кандилкат матовите кълба на лампите, подсещат ме за полузабравените училищни коридори. Покрай стените — върволица от шкафчета. Почти над всички са запалени червени светлинки, зелените са само две или три. Да му се не види, пак съм довтасал почти последен…

— Привет — подмята Иля.

И той е закъснял. Тутка се при съседното шкафче, отключва катинара.

— Днес си първа смяна, а? — питам аз и светкавично набирам кода — думата „gfhjkm“, която трудно се запаметява от балъци.

— Дойдох за малко, остана ми нещичко за довършване от вчера. — Иля мрачно наднича в шкафа. Той е на около трийсет, късо подстриган, умерено мускулест и стегнат. Лицето му е нестандартно. Едва ли сам си го е спретнал, явно работа на добър имидж-дизайнер. — Току виж успея още сутринта…

Най-после бръква в шкафчето и издърпва отвътре някакво отпуснато тяло. Кльощаво и маломерно, на около дванайсетгодишен хлапак.

— По-смело, не хапе! — окуражавам аз.

Хлапакът потреперва като от токов удар и се извръща към мен. В едната си ръка държи мъжа, който го е извадил от шкафчето — сега тялото на онзи е сплескано и безтегловно, а очите са празни, без никакъв проблясък на мисъл.

— Мамицата ти… — изстрелва хлапето с тънък глас. — Лесно ти е да остроумничиш!

— Мислиш ли? — питам аз и надзъртам в собственото си шкафче.

— Да! — Хлапето натъпква с ритници внушителния мъжага в шкафа. Тялото се огъва, сякаш е от восък. Кракът с лакирана обувка стърчи под нелеп ъгъл, вратовръзката се подава от сакото. — Колко! Ми! Писна!

— Хайде да се сменим? — предлагам аз. — Ти ще мъкнеш колети, пък аз ще разнасям телеграми.

Моето резервно тяло също е леко като перце. На мъж е. Около двайсетгодишен. Облечен с работно облекло. Мускулест. С лице на добродушен идиот.

Строител на комунизма от плакат отпреди двайсет години. Да не повярваш, че е рисуван в Щатите.

От какъв зор ще си моделирам или ще си поръчвам персонално тяло? Задоволих се със стандартна личност — „работник“. Надничам в празните му очи, притискам челото си до неговото…

И с не по-малко бяс от Иля се залавям да натъпча бившия рокер в моето шкафче.

— Слушай — казва хлапакът и натраква кода за заключване, — а защо всичките ти тела са толкова еднакви?

Новата му личност също е поръчкова и също толкова добра като изработка. Симпатично червенокосо момче със сполучлив поглед и почти постоянна полуусмивка.

— Персоналният дизайн струва скъпо — прекратявам разговора аз.

— Айде стига бе! — Иля махва с ръка. — Нищо не струва, сядаш и си го рисуваш сам!

— Хич не ме бива за художник.

И аз утрамбовах предишното си тяло и заключих гардеробчето. Само дето не ми е ясно защо. Понеже тази облик наистина е безплатен. Влиза в двайсетте стандартни от комплекта на „Windows-Home“ — „дружелюбен работник“.

Сякаш някому в Дийптаун са изтрябвали недружелюбните…

— Хайде аз да ти нарисувам нещо, а? — внезапно се ентусиазира Иля. — Фасулска работа. При всички случаи ще си по-готин, обещавам.

— Става, някой друг път — отговарям. Май вече сме си приказвали по въпроса. И неговата оферта, и моето съгласие са чиста фикция. Размяна на нищо не значещи любезности.

— Е, чао засега! — Иля махва с ръка и хуква. Вече съвсем по детски. Добра модулация на движенията…

При мен нещата са по-зле. Движа се с тромавата походка на дресирана горила. На изхода е диспечерското гише. Иля вече е

грабнал своя наръч с писма и е духнал. На момчетата-раздавачи се полагат велосипеди.

При мен нещата са по-зле. На хамалите дават мотопеди.

Но първо — поръчките.

Зад прозорчето на гишето скучае Таня. Чудесна девойка, стига наистина да е девойка.

— Закъсняваш — отбелязва тя. Добронамерено, защото това общо взето не я засяга. — Има две поръчки. Остана ли още някой в съблекалнята?

— Май не.

— Ще вземеш ли и двете?

— А какви са?

— За пиано и роял.

Тя май се шегува…

— Дай ги насам, все ще изкарам нещичко отгоре…

— Ъхъ — одобрително измърморва Таня. Подава ми формулярите, аз се подписвам и потеглям. Поглеждам първата поръчка — пише „пиано“. Във втората — „роял“.

Нямам сили да се обърна. Почти е сигурно, че Татяна се смее.

Има ли нещо по-нелепо от хамалската професия във виртуалния свят? Не, кажете, има ли нещо по-излишно в света на електронните импулси, където в действителност няма нито разстояния, нито тежести?

— Леонид! — подвиква Таня зад гърба ми. — Обади се Игор, щял да позакъснее. Нали двамата ще се справите?

А да има нещо по-абсурдно от нарисувано жилище, за което пазаруват рисуван роял? По-точно музикална програма, имитираща вида и звученето на роял?

Целият номер е в подсъзнанието. Ако знаеш, че не си способен да вдигнеш истински роял, тогава няма да се нагърбиш с мъкненето и на нарисувания. Ако доставеният роял е гумена играчка, напомпана насред стаята, няма да повярваш, че звученето му е чисто и истинско.

Трябва яки момчета с работнически дрехи с яки псувни да мъкнат пред очите ти товара по стълбището, целите плувнали в пот… Въпреки цялата си елементарност, образът на „дружелюбния работник“ е снабден с имитация на потоотделяне.

В този момент ме хваща яд. Моят обичаен, чест гостенин.

Нехаейки за гузния глас на Таня, поемам към паркинга, мятам се на мотопеда си и хвърлям прощален поглед към симпатичната тантуреста сграда с емблема „HLD“ върху фирмената табела. „HLD — И нямате проблеми!“, „HLD — Доставка в срок и навсякъде!“, „HLD — Няма да замрази доставката ви!“

Ще се ръководим от рекламните слогани!

Мотопедът весело запърпорва и аз пак излизам на „Гибсън“, минавам в четвъртото платно и без да бързам, потеглям към първия адрес.

Сега, когато съм на бачкане, разстоянията тутакси се скъсяват. В малката ни страна, в нашия славен Дийптаун всичко е диференцирано. Дори слънцето изгрява по различно време — когато служителите са в обедна почивка, за босовете им едва наближава изгревът. Бързичко подминавам третата улица на Дийп-дизайнерите, първата сляпа улица на Оф-Лайн. Ето го и посочения в поръчката адрес.

Хубава семейна къщурка.

Насред чаровна градина. С дива лоза, пълзяща по стените от камък. В центъра на фонтана се кипри статуя на гол юноша, който държи в ръцете си змия с изригваща от устата й към небето водна струя. Боже… що за алегория? Вглеждам и прочитам надписа на постамента: „Укротената Дълбина“.

Стъжва ми се.

Що не взема да се откажа от поръчката… нека сами си влачат измисления роял в измислената вила. Но в Дийптаун е фрашкано с безработни, така че укротявам топката.

— Господине!

По стъпалата от верандата слиза някаква девойка. Игриво полюшва бедра и се усмихва. Облечена е колкото да не е без хич, външността й е моделирана в стил „манга“ — прекалено големи очи, момичешка фигура с тийнейджърски пропорции.

— Господине, вие хамалин ли сте?

— Да, госпожо — отвръщам мрачно аз.

— Дошли сте да носите рояла?

„Да носите“… Умница.

— Да.

— Знаете ли, ама те не го докараха… — в гласа й липсва тъга. — Казаха, че имали много поръчки. Ще можете ли да дойдете утре?

— Подайте заявка, госпожо. Все някой ще дойде. Пък аз…

— Извинете, извинете, моля ви! — Девойката е изтъкана от чар. — Толкова ми е неудобно! Всичко е заради мъжа ми, вечно е зает, той е виновен… Но ме помоли да ви платя за притеснението!

Мълчаливо подавам заявката.

Девойката се подписва, без да я погледне и плаща пълната стойност на услугите за товарене и разтоварване. Замисля се с намръщено челце. После ми подава още една банкнота.

— Благодаря — казвам аз и прибирам бакшиша в

специалното джобче за целта, с което предвидливо е снабдено работното облекло. След миг вътре няма никой. Половината от бакшиша е отишла в сметката на компанията, а другата половина — в собствената ми сметка. Както си му е редът в сериозните фирми средна ръка.

— Може би ще пиете едно кафе? — погледът й е умерено заинтригуван, умерено скромен.

Поглеждам часовника си. Въздъхвам.

— Не знам… Толкова поръчки имам днес, че…

— Знаете ли, трябва да преместя и трикрилното огледало в спалнята! — сеща се девойката. — Няма ли да ми помогнете? Веднага ще оформим нова поръчка.

Ясна ми е.

Неопитна търсачка на приключения. А мъжът й, изглежда, е умен човек.

Както и аз.

— Вие пожелавате — ние изпълняваме — позволявам си малка двусмисленост.

Преместването на трикрилното огледало ми отнема не повече време от попълването на формуляра на поръчката. После пием кафе с ликьор. Усмихвам се, развръзката ми е крайно интересна. Куклата мига с големите си очи, лека-полека се намества все по-близо до мен. Накрая се озовава в скута ми и ние дълго и с удоволствие се целуваме. Внимателно наблюдавам придвижването на палавата й ръчичка.

— А… а? — произнася девойката. Гласът й вече потреперва, но възбудата се е смесила с недоумение. Очите й стават все по-кръгли, като удрят в земята даже стандартите на японските комикси. Уви, *тая* няма да я бъде…[18]

— Госпожо, та аз съм служител в сериозна фирма — обяснявам. — Това тяло е само за физически труд. Не е пригодено за развлечения. Нима не знаехте?

— Мръсник!

За смях си е, но аз седя с каменно лице. Ставам от дивана, като махам домакинята от скута си и закопчавам работното облекло.

— Госпожо, ако не сте доволна от поведението ми, обърнете се към шефовете за рекламация. И аз съм на мнение, че имам нужда от малки подобрения…

— Махай се оттук, говедо!

Изобщо не се засягам. Смешно ми е. А след като изляза от къщата и яхна мотопеда мога да си позволя дори да се разкикотя.

Тази органична функция е разрешена на „дружелюбния работник“.

Но аз не се засмивам.

В Дийптаун е вечер. Веднага след като приключих с работата, настъпи вечерта — и това ми харесва. Но например за оня несретник с дипломатическото куфарче, дето бърза по улицата, сега, разбира се, е ранно утро. А за някои купонджии никога не свършва шумната и празнична нощ.

Нека. Не ми е мъчно.

В офиса на „HLD“ на работа застъпва втората смяна. Над съседното шкафче свети червена лампичка — Иля или още го няма, или вече е тръгнал по задачи. Тук-там се преобличат колеги, но почти не ги познавам — на „здравей-здрасти“ сме…

А денят не беше лош. Три поръчки, две от които общо взето лесни. Плюс забавното недоразумение… нима някой не знае, че пролетарските тела от комплекта на „Windows-Home“ са безполови, както се полага на мулетата и на пчелите-работнички?

Весело си свирукам и издърпвам от шкафчето тялото на мотоциклетиста. Той е съвсем пълноценен мъж, само дето е толкова стандартен, че не му се отваря парашутът за любовни авантюри. Впрочем, причината да държа толкова на него е друга. Колкото по-обикновено, по-непретенциозно е едно тяло, толкова по-лесно се промъква през претоварени сървъри. Някои хора обаче не го разбират и упорито продължават да се кичат с дрънкулки, рисуват си сложни, индивидуални черти на лицето… Какво пък, тяхна си работа.

Чело в чело… Наблюдавам огледалния шлем, чакам да се задейства програмата. И натиквам „дружелюбния работник“ в шкафа. Почини си до утре, приятелче!

Аз също ще си почина…

В диспечерската стая все още дежури Таня. Когато ме вижда, се усмихва смутено, а аз се доближавам до гишето.

— Льоня, извинявай, честно…

— Няма нищо, така успях да спечеля повече.

— Ама ти сериозно… самичък ли пренесе пианото?

— Да.

Тя ме гледа съвсем объркана.

Въздъхвам:

— Таня, мислиш ли, че просто така се хванах да хамалувам? Нали съм работил седем години в мебелен магазин! Всичко съм правил. И не ми е за първи път сам да мъкна пиано. Чао!

А така… Сега девойката ще има да се чуди колко са широки истинските ми рамене…

Сменям мотопеда с мотор и си мисля, че легендата ми е

сшита с бели конци. Ще се наложи да се махна от „HLD“. Няма за какво да съжалявам особено, обаче… как ми е омръзнало всичко! Безсмислен труд, безумни фирми. Виртуално градинарство, разлепване на обяви, бояджийство, хамалска работа…

Само че на какво друго да разчитам?

Щом нямам нищо, абсолютно нищо от нещата, нужни на този ярък, празничен, щедър свят, който ме заобикаля?

10

Напоследък предпочитам да се напивам в *дълбината*. Както и всички виртуаладжии, впрочем. Първо, по-полезно е за здравето. Махмурлукът е възможен — организмът ще го измисли, но поне черният дроб няма да пострада. И второ, което е по-важно, във виртуалността пиенето е много по-евтино. Кой ще ти плаща за нарисуван алкохол същата цена като за реалния. Бутилка „Бейлис“ тук струва половин долар, отлично шотландско уиски — осемдесет цента. Руската водка е почти долар, но водка мога да пия и в реалността…

Има, разбира се, и нелегални кръчми, където всичко е още по-евтино. Там се намира петдесетгодишно бургундско от колекция отлежали вина за два-три долара. Само се чудя защо. Разбирачите на това питие не пълзят сред утайката на живота. Лично аз няма смисъл да го пия, все едно — не мога да го отлича от молдовското каберне.

Така че отивам в почтена, законна кръчма — „Цар-риба“. Тя е известна с три неща: с наличието на общодостъпни и ясни на руския човек напитки, хубава рибена кухня и музика на живо. Чужденци почти не стъпват там — и това е особено приятно. Освен някои единични екземпляри, поживели в Русия — виж, те са способни да оценят усещанията от рибената супа в димящото на огъня котле, бирата „Очаковско специално“ и стария рок.

Не знам как е при другите. Ама на мен най-много ми харесват именно такива места — и в реалния живот, и в *дълбината*. Не огромни и шумни ресторанти, не популярни и скъпи заведения, където нахълтват цели тумби туристи, а нещо малко, незабележимо, ненатрапващо се. Това важи за всички градове по света… освен може би за Москва. Прага си има „При Флек“ и „Черният вол“, Берлин — „Цитаделата“ и „Цур Летцен Инстанц“, а Париж — „Максим“ и „Ла Пти Вартел“. Избирай каквото те устройва — за всеки влак си има пътник…

„Цар-риба“ се е спотаил на площада на Свободата. Такъв си има почти всеки квартал на Дийптаун, само дето в американския

или френския е окупиран от увеселителни заведения със съмнителна репутация, а в нашия квартал целият площад е офис до офис. Какво пък — на всяка култура — своето.

Табелата не се набива на очи, подчертано примитивна е. В този примитивизъм са вложени доста повече сили и талант, отколкото в ярките светещи реклами над скъпите ресторанти. Линеарна, семпла рисунка, на която карикатурни бурлаци[19] дърпат от реката огромна есетра[20], небрежно написано наименование…

Побутвам вратата, влизам. Места има, значи супер. Напоследък кръчмата „Цар-риба“ става все по-популярна и се опасявам, че скоро ще престана да стъпвам тук. Или ще я разширят, за да се превърне в прочут ресторант, или ще трябва да си резервирам маса и да понасям шумни и чужди компании.

Но засега си остава заведението, където обичам да ходя.

Избирам си маса до вратата към кухнята. Сервитьорката е непозната, но пристига моментално. Хвърлям бърз поглед на менюто.

— Днешната печена пъстърва във фолио е великолепна! — казва момичето.

Ех. Ял съм пъстърва във фолио… вярно, отдавна. Но не ми хареса. Значи няма да я оценя и сега.

— Пълнена щука — решавам аз.

Това ястие още не съм го опитвал. Но сигурно ще е сервирано красиво, а фантазията ми ще доизмисли вкуса.

— Рибена чорбица… — продължавам аз, плъзвайки поглед по менюто. — И гарафа водка, най-обикновена, пшенична. Черен хляб.

— Това ли е всичко?

— Доматен сок…

Редуването на водка с безалкохолно е нещо вулгарно. Но сега ми се правят тъкмо вулгарни неща.

Оставам да чакам поръчката си. Естествено, всичко може да ми се сервира на секундата, но защо да се разваля илюзията? Седя, оглеждам залата. Някои от лицата са ми до болка познати. Други — не. На сцената се развява самотен китарист — или групата още не се е събрала, или човекът просто обича да свири сам. Вслушвам се в тихия глас…

Този начин е прост:
Целият квартал върху платното.
Той не е художник, а ехо на века,
И на нас… Това е еталон!

Като бензинова дъга върху лицето на реката,
Проблясъци цветни върху черния асфалт.
Това сме ние. Ти виждаш, че сме ти и аз.

Той не очакваше награди,
Нито пък похвали.
Той правеше каквото не може да не прави.
На тебешира цветен Роб и Бог.

Като бензинова дъга върху лицето на реката,
Проблясъци цветни върху черния асфалт.
Това сме ние. Портрет до първи дъжд.

Да, има дъжд и сняг,
Да, не е вечен този век.
Но не бързай да крещиш: „Дръжте го!“ със смях;
Живеем в епохата на ехото.

Като бензинова дъга върху лицето на реката,
Проблясъци цветни върху черния асфалт.
Това сме ние. Портрет, като феникс от огън.[21]

Певецът сваля китарата. Гледа към залата. Никой не го е слушал внимателно, народът е погълнат от процеса на хранене. За миг погледите ни се срещат и аз изпитвам странното усещане, че песента е била предназначена именно за мен.

С хубавите песни обикновено е така.

Певецът става и си тръгва, хванал китарата по странен начин, за грифа. Инструментът не се държи така, но жестът, кой знае защо, изглежда абсолютно естествен.

По дяволите, трябва да наминавам по-често. „Живеем в епохата на ехото…“

— Може ли?

Обръщам се. Аха…

В Дийптаун рядко можеш да срещнеш старец. Всички искат да са млади и хубави, ако не в живота, поне в омайния сън. Да се решиш на подобен облик — това се казва постъпка!

— Сядай, Ежко — каня го аз.

Ежко е прякорът на местния редовен клиент. Доста дълго го мислех за програма, докато не си поговорихме. Колкото и да е странно, оказа се, че човекът, прекарващ по-голямата част от денонощието в *дълбината*, е съвсем истински. Около шейсетака, с побеляла коса и бръчки, леко пълен. Подпухнало, но гладко

обръснато лице. Къса офицерска подстрижка, заради която са му лепнали този прякор. Личи си, че е поизпаднал, но в рамките на добрия тон. Носи се старомодно, но с чисти и спретнати дрехи. Общо взето не буди неприязън, по-скоро — интерес.

— Чу ли за проникването? — интересува се Ежко и сяда на моята маса. Поглежда накриво сервитьорката, която вече носи водката и сока.

— Още една чашка — моля аз, макар че виждам двете чашки на таблата. Най-вероятно Ежко не виси в „Цар-риба“ по своя инициатива, той е наемен работник. Така, както девойките в публичните домове разгорещяват клиентите да поръчват скъпи питиета, Ежко настройва тукашните посетители на пиянска вълна. Такава му е работата.

— Благодаря — запазвайки достойнство, кимва старецът. С леко трепереща ръка пълни чашите. Чукваме се, отпиваме. Ежко издава звук на удоволствие, но за мезе помирисва ръкава си. Това е нещо ново.

— Та за какво проникване спомена? — любопитствам аз, след като всички приличия са спазени. Изваждам пакет цигари и черпя.

— Има една фирма, ъ-ъ… „New boundaries“…

— Да, чувал съм — сещам се аз. — Със софт ли се занимават?

Ежко се киска.

— Не, с разни дреболии. Нови ергономични клавиатури, дизайн на шлемове, специални кресла, от които не се хващат хемороиди… Приложни стоки.

— Ъхъ — неопределено измърморвам аз. Старецът е длъжен да отработи напитката си с някоя интересна история, но засега думите му не си струват дори цигарата.

— Трябва да ставам — с въздишка казва Ежко. — Ех, ако ти се намираше някое гущерче, можех да поостана…

Я виж ти! Гледам го в очите. Толкова ми са интересни новините, че трябва да му плащам, за да поостане в *дълбината*? Един долар е нищо, но все пак!

Към десет секунди си играем на мълчанка. После Ежко се надига да си върви и аз се предавам, хващам го за ръката.

— Остани малко. Днес съм в пачка.

— Благодаря. — Старецът се изхитря така ловко да седне, че иди разбери дали е искал ли да си тръгне, или просто се е понаместил на стола. — Та нали разправях — фирмата е малка… Май работи по договор с големите… с баш акулите…

Донасят ми рибената чорба. Ухае божествено. Нямам намерение да хрантутя Ежко, пък и той не настоява. Започвам да ям, демонстрирайки, че засега не съм чул нищо интересно.

— Та така, вчера са ги пробили — информира ме Ежко.

Странно…

— Вчера?

Виртуалността живее в шеметно темпо. Вчерашната новина вече не е новина.

— Аха. — Ежко разбира, че съм оценил дребната подробност. — Е, хванали крадеца веднага…

Сърцето ми лекичко се сви.

„Хванали крадеца веднага…“

Преди две години всеки би попитал: „Хакер ли е бил или дайвър?“

Защото имаше принципна разлика. И между начините на защита, и между методите на работа.

Имаше разлика… А сега никой не задава този въпрос.

Защото вече няма дайвъри.

— Пречукали са го, миличкия — въздъхва Ежко. — Щото охраната била яка, не на „New boundaries“, а на хората, чиято поръчка се изпълнявала…

— В *дълбината* стават проникванията всеки час — отговарям аз и дояждам гъстото. Наистина си я бива чорбичката! Същата ядяхме на Волга, нощем, край лагерния огън… — Дори всяка минута. Крадецът я се измъкне, я не. Какво чудно има?

— И в реалността са успели да го издирят — съобщава Ежко.

— Значи е посегнал на нещо сериозно.

— Аха. Само че и в реалността бил мъртъв.

Докато бавно вдигам глава, оставям лъжицата и избърсвам устните си със салфетката, старецът успява да напълни чашката си.

— Успокой, Господи, душата на твоя раб Подляра, нелишения от талант хакер, който беше грубиянин, ала с добро сърце… — припряно бърбори Ежко. Отпиваме, без да се чукнем.

— *Подляра*?

— Така разправят. А как му е светското име — виж, това не съм питал.

— И полицията какво? — Прякорът не ми говори нищо. Но самият факт… Човек, убит в *дълбината*, да умре истински!

— Разправят, че било случайност. Викат, че може да е имал слабо сърце и да е умрял от претоварването. Какво чудно има?

Свивам рамене.

Всичко се случва.

Едни така се прехласват в *дълбината*, че ги удря инфаркта в обикновения свят. Други ги хваща такава депресия, че свалят шлема и надяват примката.

Всичко се случва. Всичко.

— Живот — съгласявам се аз. — Мрачна история, старче.

— Ами да… Освен това полицията още била на крака.

Виж това е съвсем интересно.

Какво ли не съм преживял. И мен са ме преследвали. И за моята глава са обявявали награда. Край, отказах се от тия игрички, те са за младите.

Но да спипат някой хакер и в *дълбината*, и в реалността, а пък хайката да продължава…

— Интересно — казвам. — Интересно. Благодаря, Ежко. Развлече ме!

— Струва ли историята ми един въшлив долар? — пита хитро старецът.

Разбира се, в разказа му не съдържа никаква тайна. Човек може да научи всичко и просто така, ако потърси информацията. Но няма как да е в крак с всичко ново, в това е и проблемът, и спасението. А Ежко припечелва, като преценява какво и с кого да сподели. За деветдесет процента от седящите тук историята е напълно безинтересна. Другите девет процента ще я изслушат, за да я забравят.

А виж мен с нещо ме заинтригува…

— Струва, старче — съгласявам се аз. Протягам му еднодоларова банкнота.

Ежко ловко я скрива в дланта си и се оттегля. За да разправи някой друг поредното… всъщност, не е ли все едно какво? Сигурно е скътал по нещо интересно за всеки. Ежко не е алкохолик, а професионалист висша класа.

Затова толкова го ценим всички, като се почне от клиентите и се свърши със собственика на „Цар-риба“.

Междувременно ми донасят щуката.

— И как е сготвена? — интересувам се аз, оглеждайки грамадната риба.

— Нашият главен готвач — с усмивка отговаря сервитьорката — беше горд да изпълни такава интересна поръчка. Месото на щуката се смила и каймата се смесва с бял хляб, накиснат в мляко…

Всичко е както си му е редът. Щом не съм опитал ястието, трябва да ми бъде обяснено какво точно ще консумирам…

И в този миг околният свят потреперва като при земетресение, разчупва се, потъва в тъмнина.

Наядох се, няма що…

— Льоня!

Разклатих глава, примигнах. Светът бавно, без особено

желание, придобиваше цвят.

— Льоня, тук ли си?

Вики ме гледаше с лека ирония. Държеше свалениия ми виртуален шлем в ръка, дори не го бе изключила от захранването, и във вътрешността му още се мяркаха някакви картинки.

Първата ми работа беше да погледна монитора. Надписът „ненормативно излизане от *дълбината*“ не ме изненада. Обаче времето…

Пет часа вечерта. По дяволите, та аз можех още да съм на работа!

— Вики, не разбирам…

— Льоня… — Тя приклекна пред креслото ми. — Забрави ли? Днес имаме гости. В шест часа. У дома. В реалния свят.

— По дяволите… — Прехапах устна. Да. Забравих. — Компютър, изход!

„Приключване на работата?“

Вики въздъхна, изправи се, отиде в кухнята. Заех се да смъкваам виртуалния гащеризон. Компютърът поизчака, преди да угаси екрана и да се изключи.

Да… приключване на работата. Навремето щеше да ме попита с глас, който толкова прилича на Викиния: „Сериозно?“

Много е сериозно. Толкова сериозен съм станал, че чак ме е гнус.

— Какво трябва да се купи? — извиках аз.

— Сети се… — обади се от кухнята Вики.

— Картофи, зеленчуци, домати, краставици…

— Позна. А сега се сети и за останалото.

— Пиле? — изтърсих напосоки.

— Вече размразявам каймата. Ще направя кюфтета. Вземи олио, почти е свършило. И… ясно какво още.

— Водка искаш ли?

Вики понякога пие и водка. Ако е в настроение.

— Май, не — отвърна тя след като се замисли за секунда. — За мен вземи бутилка сухо вино. Или бира.

— Кое предпочиташ?

— Все едно. И побързай, става ли?

Да, издъних се. Вчера обсъждахме кога ще дойдат момчетата, че ще започна да готвя още преди Вики да се върне от работа. После нахлузих шлема и се *гмурнах*.

И съвсем забравих за уговорката.

На улицата беше студено. Гадничко, мокро, неуютно. Въпреки че температурата беше над нулата и листата по дърветата още

зеленееха, пронизващата есенна влага вече се бе настанила във въздуха. Още с излизането ти се нахвърля, пропълзява под пуловера, кара те да настръхнеш.

Вики лесно ме убеди, че в сравнение с гнилото петербургско време Москва е почти в тропиците. И моето мнение за климата на северната столица не е добро. Само дето две години след преместването още не съм видял златна пушкинова есен.

Сигурно в небесната канцелария всичко се е объркало. Цяло лято дъждове, цяла есен студ. Дано по-скоро дойде зимата.

„Как ти се струва руската зима? Докато още има трева — бива, но като завали снега…“

Размятайки празната торбичка, заобиколих сградата и се шмугнах в магазина. Така… картофи… домати… моркови… Или моркови май не трябваха? Както и да е, няма да са излишни.

Опашката за зеленчуци беше малка, нормалните хора тъкмо се връщаха от работа. Наредих се най-отзад, зад красива, макар и очилата девойка. Тя четеше самоучител по програмиране на „Ада“. Виж ти. Може и да влиза в *дълбината*. За да припечелва като хамалин или пощальон…

Не е хубаво човек да се запознава с девойки в реалния свят. Особено ако има любима жена. Подобни забежки са простени само във виртуалността.

А още по-тъпо е да се запознаваш на опашка за картофи.

— Два лимона — каза момичето.

Хванах се, че я изучавам с любопитство. При това съвсем неуместно любопитство. И че ми харесва покупката ѝ. Тя беше длъжна да купи два яркожълти лимона, а не кило кални картофи и кочан зеле! Сега вече можех да си я представя как седи в креслото, задължително под лампион, пие чай и чете… не, вече не справочник, а хубав роман. Нещо сериозно, истинско, а не булевардно.

Или как момичето нарязва лимона на резени, залива го със захар и кафе, налива в миниатюрни чашки коняк и чака… някого. Мен, например.

Мечти, мечти…

— Слушам ви?

Продавачът ме погледна. Продавачът в нашия плод-зеленчук е забавен — типичен интелектуалец, преминал по съветско време на работа в търговията и там намерил себе си.

— Два лимона — мрачно казах аз.

Момичето все не си тръгваше, мъчеше се да напъха лимоните в джобовете на якето си.

— Друго? — лимоните като живи скочиха върху кантара и прелетяха в торбата ми.

— Три килограма картофи. Кило доматени.

Какво ми става? Защо, по дяволите, казах доматени? Никога в живота си не съм срещал по-голям ненормалник!

— Други кореноплодни ще желаете ли? Нещо от кръстоцветните или от барабоевите?

Лицето на продавача оставаше все така учтиво и дружелюбно.

— Супер… — промърморих аз. — Още кило краставици и това е. Благодаря.

Когато платих и излязох от магазина, момичето вече го нямаше.

Така и трябва.

Преди, когато виждах на улицата интересно лице или просто забавна сцена, или дори такава дреболия като два лимона, купени на опашка за картофи и зеле, аз знаех, че това ще си остане с мен. Нали имах къща… голяма сграда с много жилища. Е, не в реалния свят, а във виртуалността. И в моя власт бе да заселя там когото си искам.

Щях да се прибера вкъщи, щях да кажа: „Вики, потапяне“… Щях да си спомня лицата и жестовете и да доизмисля онова, което не знам. Да обзаведа апартамента, в който ще се нанесе това момиче.

Глупаво е да се съжалява за миналото. Още повече за едно фрашкано с вехтории малко жилище, където в мивката със седмици се трупат мръсни чинии, в хладилника има само фабрични пелмени, кренвирши и бира, а ризите от гардероба се избират на принципа „която е най-неизмачкана“…

Аз и не съжалявам.

Олиото и водката се продават на едно и също място. Поколебах се за секунда, подозрително изучавайки асортимента. Водката „Кристал“ е по-хубава, „Топаз“ — по-евтина… Направих лесно избора си — взех по бутилка от двете. Момчетата също ще донесат пиене, но водката никога не е прекалено много.

Вече мога да се прибирам. Алгоритъмът е изпълнен, програмата е завършена.

Return.

End.

Понякога забелязвам, че мислено разпределям на етапи всичко, което трябва да направя в истинския, човешкия свят, като редовете от програма. Затова пък в *дълбината* живея обикновен, човешки живот. Просто живея.

Сигурно си струва да го споделя с Вики. Това е нейната специалност… нейното бойно поле. Но не го правя. Срам ме е.

Излязох от магазина, погледнах към небето. Сиви облаци. Всеки ден може да завали сняг. Дано да е по-скоро… дано. Няма

нищо по-хубаво от лошото време, прав е бил българският писател.

А това също е симптом. Очевиден и опасен. Не искам да излизам от виртуалността. Не желая да се появявам в човешкия свят. Тук е лошо. Тук е мръсно и неуютно. Понякога тук убиват.

Впрочем, вече не само тук. Ако Ежко казва истината…

Подляра… Успокой, Господи, душата на честния хакер…

Някога можех да се усмихвам при среща с хакери. Да се чувствам равен с тях и дори малко нещо повече. Защото те бяха много, а ние — малко. И ние можехме това, което за тях си оставаше недостъпно.

Но тия времена свършиха.

Дори и в това няма нищо страшно. Не съм аз първият, чиито способности са станали ненужни за обществото. Къде сте сега, виртуози-печатари; къде сте, седлари; къде сте, майстори-стъклари? Останали сте в миналото, в детските книжки с картинките, в историческите филми и енциклопедиите.

От нас изобщо нищо не остана.

Но сигурно само аз от дайвърите… от бившите дайвъри, съм развил дийп-психоза във възможно най-тежката ѝ форма. Толкова тежка, че дори и Вики засега не забелязва какво става.

11

— Не можа ли да си отвориш сам? — отключвайки вратата, попита Вики. Сложила беше престилка, а ръцете ѝ бяха изцапани с кайма. Отдръпнах пръста си от звънеца като малък пакостник, хванат на местопрестъплението.

— Забравих си ключа.

— Занеси всичко в кухнята…

Вики се върна при кюфтетата — първата партида вече се пържеше. Припряно изсипах зеленчуците в кутията на хладилника, сложих водката в камерата, оставих маслото на масата. Попитах:

— Нещо да помогна?

Вики погледна накриво към мен, после — към часовника.

— Няма нужда. Ако искаш — гмуркай се. Само че си нагласи таймера на половин час, ще ми помогнеш да наредя масата.

Прободоха ме неловкост и срам — светкавично бързо и мимолетно.

— Сигурно ли е, че нямаш нужда от помощ? — застраховах се аз.

— Ако толкова настояваш… — подзе Вики и замълча. — Ама хайде, гмуркай се, какво толкова, все ще обеля сама картофите…

— Ъхъ. — Изскочих от кухнята. На половин час. Таймера. За да помогна за сервирането.

Компютърът оживя моментално, щом докоснах мишката. Мониторът още не беше просветнал, а аз вече бях нахлузил шлема и гащеризона и бях свързал кабела със слота на кръста.

Пръстите ми пробягаха по клавиатурата.

deep

[Enter]

И побеснялата дъга, рожба на спонтанния гений на Дима Дибенко, избухна върху екраните на виртуалния шлем.

Цялата работа е тъкмо в нея, в дийп-програмата. В тези хаотични преливания на цветовете; в запалващите се и угасващите звезди; в дъгоцветните капки, разливащи се по екрана като пръски бензин във водата. Без нея *дълбината* е мъртва. Само дийп-програмата превръща схематичния виртуален мираж в осезаема и убедителна реалност. Никой досега не е успял да обясни как си взаимодействат със съзнанието и с подсъзнанието цветните отблясъци върху екрана, защо дийп-програмата се задейства на всички компютри и почти с всяка видеокарта, защо доизмислените детайли на виртуалния свят са толкова сходни при хора от всички възрасти, пол и култура. Издадени са хиляди монографии и популярни книги, бодро се пердашат на конвейер статии във вестниците и списанията, провеждани са и ще се провеждат експерименти в академичните и секретните лаборатории…

Всичко е напразно. Има дийп-програма, която работи. Има програми, които на практика пресъздават същата картина върху монитора, но не са ефикасни. И никой не е в състояние да обясни защо работещата само с визуалното възприятие дийп-програма въздейства чудесно на далтонистите, но е безполезна за хората с вродена глухота.

Дълбината…

Първият миг е най-труден. Ставам от креслото, вече освободен от примката на кабела. Поглеждам наляво, надясно…

Стаичка в евтин хотел. Може да се формулира и по-грубо — стаичка в хотел от съветско време. Креват, нощно шкафче, гардероб. Бюро с компютърен терминал и въртящо се кресло — само този детайл не се вписва в аскетичния интериор. Врата с пощенска кутия, до вратата предвидливо е поставено кошче за боклук. Прозорец с гледка към запустяла и посърнала уличка.

— Привет — казвам аз.

Дълбината мълчи. Много важно. Ние не сме от горделивите.

Защо съм тук? Именно сега — защо? Когато току-що прибралата се от работа Вики приготвя в кухнята вечерята за гостите — не са само за нейните, но за моите гости[22]. Когато разполагам само с половин час… по дяволите, така и не пуснах таймера…

А тя се надяваше да й помогна. Отказа ритуално предложената помощ, но все пак се надяваше. Обидно е да осъзнаваш, че постъпваш като последна отрепка. Но вече почти съм свикнал да обиждам себе си по този начин. Чувството е сладко и гнусно, като страданията на мазохист.

— Половин час. — Сякаш заповядвам на самия себе си. — Не, четвърт час.

Отварям пощенската кутия, проверявам насъбралата се поща. Десетина рекламни листовки, пачка вестници, три писма. Нищо важно.

Но защо всъщност се гмурнах?

Да поработя?

Смешно. Времето е прекалено малко.

Да приключа с обяда?

Защо, след като ме очаква истинска храна.

Да си побъбря с някого?

Но с кого, и най-вече — за какво?

Изведнъж осъзнавам, че стоя насред стаята, хапейки устни, загледан в изхвърлената в кошчето поща. Какво ме повлече към *дълбината*?

Успокой, Господи…

В *дълбината* не се умира. Е, всичко става, естествено. Слабото сърце може да не издържи натоварването. Ако някой се изхитри да изключи контролните вериги, нищо чудно да се изпадне в шок от болката от измислената рана. Но това едва ли се отнася за „нелишения от талант хакер“.

А мен какво ме засяга това?

Хакерът се е наврял в охранявана територия. Бил е забелязан и убит — в *дълбината*. Умрял е и в реалния свят… Изобщо не е изключено да са го проследили светкавично и изпратените главорези да са го сгащили право пред компютъра, както си седи с шлема и по гащеризон. Да. Най-вероятно точно така е станало. Не е нито първият, нито последният, пострадал за виртуални грехове от съвсем реални охранители с обръснати глави.

Но нещо ме кара да съм нащрек, неспокоен, тревожи ме…

Отварям вратата, излизам в коридора на хотела. Оглеждам се. Сивото, безлично тяло на мотоциклетиста става само за скоростно придвижване по улиците. Сега ми трябва нещо друго.

Разбира се, ако наистина ми трябва.

Стоя, облегнат на оцветената в посърнало зелено стена. В този цвят боядисват клозетите в евтините сгради с множество апартаменти. Мазилката е зацапана и на места се люпи. Крушките под тавана са прашни, светят с мъждива светлина. Хотелът преживява не най-добрите си времена, повечето хора предпочитат да влизат във виртуалността от собствените си домове, а не от подобна кочина.

Какво правя…

Защо ми е всичко това?

— Лошо ли ви е?

Обръщам се — камериерът се е приближил с котешка стъпка. Обаче по-рано все едно щях да го забележа…

— Не, благодаря.

Обликът на камериера е стандартен — „внимателен чиновник“. В работно време не се забранява използването на собственоръчно направени тела, но мнозина предпочитат стандартните. Особено ако работата им е скучна и досадна, да речем, ако са хамали, продавачи, служители в хотел…

— За пръв път ли сте в *дълбината*? Имате ли нужда от помощ?

— Благодаря. Всичко е наред.

Разбрал ме е. Кимва и си тръгва. Не е прието да се досажда, поне служителите са наясно…

Трудно ми е да се реша. Много ми е трудно. И все пак вървя по коридора, поглеждайки номерата, закрепени накриво върху вратите.

2008

Лекичко дръпвам дръжката. И изобщо не се учудвам, че стаята не е заключена. Свободно е, заповядайте, настанявайте се…

А какво друго очаквах? Хотелът да пази за мен стаята, за която съм престанал да плащам преди година?

По нататък…

2017

Вратата е заключена.

Това още нищо не означава, абсолютно нищо. Предплатих я за пет години, но с крадена кредитна карта. Във всеки момент са можели да се усетят, че за тази стая се плаща от собствената сметка на хотела.

Възможно е да са дали стаята на друг посетител на виртуалността. Или да са уведомили полицията — и тогава още с отварянето на вратата, ще се натреса на засада.

Докато си повтарям мислено всичко това, ръцете ми си вършат работата. Опипват вратата, отместват предпазителя на

ключалката, докосват клавишите.

Дванайсетте цифри на кода — вече не ги и помня съзнателно А пръстите ми не са ги забравили. Изчаквам още миг, преди да въведа данните.

Ключалката изщраква и се отключва.

Стаята е почти като моята, която наемам за постоянно. Само картината на стената нарушава еднообразно-евтиния уют. Това не е стандартна репродукция на някой стар майстор, с каквито обожават да окичват стените в *дълбината*. Не е Айвазовски, не е Шишкин, нито Дали.

Стоя на прага, мъча се да се овладея. А някъде в гърдите ми трака студен метроном.

Засада — или всичко е наред?

Полицейският участък е срещу хотела. Няма да им отнеме повече от минута или две.

В коридора е все така тихо и пусто. Никакви служители на реда. Хакнатата парола върши работа почти две години. Гледай ти… Добре се е потрудил Маниака.

Трябва само да вляза.

И изведнъж разбирам, че не мога, нямам сили да го сторя.

Да вляза тук е същото като да отворя стар фотоалбум или да заредя във видеото полузабравена касета. Това е минало. Мъртво. Погребано, оплакано, забравено.

Никога не се връщай по следите си. Там те чакат само сенки.

Дълбината дарява тази възможност с необичайна лекота. По-сигурно и впечатляващо е от снимките и видеото. От миналото винаги те дели само една крачка. Стига да пожелаеш, възкръсва.

Обаче само на Бога е позволено да вдига мъртвците от гробовете.

Притварям вратата, внимателно, предпазливо, сякаш се страхувам да не събудя някой, който спи в празната хотелска стая. Ключалката се заключва с разочаровано щракване. От моята стая ме делят двайсет крачки, но аз нямам сили да направя дори една-единствена.

Дълбина-дълбина, а защо не вървиш на…

Свалих шлема, окачих го на специално монтираната навремето кукичка на стената. Промърморих:

— Компютър, изход.

Така, редно е да се преоблека… Не е учтиво да посрещам гостите по виртуален гащеризон, който би отивал най-много на някой чалнат професор от холивудски филм. Разсъблякох се по гащета, грижливо сгънах гащеризона и го наместих на перваза до

бюрото с компютъра. Надникнах в гостната — масата вече беше сервирана. Ослушах се — в кухнята беше тихо. Подвикнах:

— Вики?

— В спалнята съм… Вече си тук?

Нехаейки за престореното учудване в гласа й, влязох в спалнята. Вики се преобличаше.

— Закопчай ми ципа…

Помогнах й да закопчае роклята. Вики наистина се бе поразкрасила. Дори си беше накъдрила.

— Много ли се забавих там? — попитах тихо аз. Зарових лице в косите й. Тя сви рамене.

— Не много. Към четирийсет минути.

— Извинявай. Стори ми се, че е минал не повече от четвърт час.

— Нищо, очаквах да се върнеш по-късно.

Продължавах да стоя с ръце на раменете й.

Кога всичко между нас рухна? Кога се превърна в минало — където можеш да надникнеш, но не и да се върнеш?

Не знам. Не мога да разбера. Не го забелязах — оттам, от *дълбината*…

Най-жалкото е, че поне външно нищо не се е променило. Нито за пред хората, нито когато сме двамата насаме. Не се караме, не трошим чинии, не се разправяме заради пари, семейните задължения, пиенето, гостуванията на майката на Вики или на моите приятели.

Всичко е прекрасно. Деветдесет процента от семействата могат да ни завидят.

И е невъзможно да се определи с думи онова, което е изчезнало.

— Искаше нещо да ми кажеш ли? — без да се обръща, пита Вики.

Забавих се за секунда:

— Обичам те.

— Аз също те обичам — много. Как мислиш, дали да не си сложа обеците?

— Сложи ги… — Дори не разбирам кое е водещото в нейната фраза — дали е измъкване в отговор на празните ми и ненужни думи, или знак за взаимност… този чифт обеци с жълти топази са й подарени от мен преди сватбата.

— А дали ще се връзват със синьото?

— Мисля, че да.

— Добре… А ти сложи сивите джинси и карираната риза, подаръка на мама. Много ти отива.

Вики се изплъзна от дланите ми леко и непринудено. Още

секунда прегръщах въздуха, после отворих гардероба. Джинсите бяха чисто нови, прехапах със зъби пластмасовата нишка с етикета.

— А ножиците още ли не са измислени? — упрекна ме Вики.

— Не. Мързеливците предпочитат да действат със зъби, вместо с ножове и ножици.

В антрето издрънча звънецът.

— Хайде побързай, аз ще отворя. — Вики се втурна към антрето, като преди да излезе от стаята ми подметна: — И си смени чорапите, да не забравиш…

— И си измий ушите… — прошепнах аз, нахлузвайки прекалено изопнатите, още неразносени джинси. Къде е тая дяволска риза? Не я харесвам, но ако не я сложа, това ще е обида за тъщата, а значи и за Вики…

Всяка постъпка, независимо от какво е предизвикана, повлича след себе си цяла верига от последици. А какви ще са те, изобщо не зависи от самата постъпка, а само от отношението към теб.

— Благодаря, Андрей… — долетя от антрето.

Закопчах ризата. Като че ли наистина ми отива, само дето доста ме стяга яката.

Последвалата реплика на Андрей Недосилов прозвуча едва доловимо. Той винаги говори тихо и с кадифен глас.

— Не се изгуби, нали? — попита Вики. Андрей идваше у нас за първи път.

— Аз съм този, който се изгуби… — прошепнах. — В самия себе си.

— Льоня!

— Идвам! — Напъхах ризата в дънките и излязох в коридора.

Едно време Андрей Недосилов ми беше много симпатичен. Той е психолог, колега на Вики, занимава се с проучване на *дълбината* и на всички феномени, свързани с нея. Сега… сега дори не знам.

— Леонид, добър вечер. — Андрей се здрависа така, сякаш сме се разделили преди два-три часа, а не преди година на гарата в Петербург, когато ние с Вики потегляхме за Москва. В едната ръка държеше увита в целофан роза, а в другата — бутилка с някакъв ликьор.

— Нали не се изгуби? — повторих въпроса на Вики аз.

— Всичко е наред. Много хубаво е у вас. — Той одобрително огледа антрето. — Усеща се семейният уют и топлотата.

Андрей е едър, но от странните, грамадни и някак меки типажи, които с лекота си ги представяш седнали в масивно кресло или на трибуната пред смълчана аудитория, но не и да въртят щурвала или миньорския чук. Освен това той смайващо

лесно буди доверие и уважение — още с първите думи, с тихия си и уверен глас.

— Влизай — поканих го аз. — Значи си сам?

— Моите момчета се бавят. — Последва странен жест, сякаш Андрей наместваше несъществуващи очила. Точно от такива дребни подробности се гради един образ — от лукавото лениново присвиване на очите, от заслепяващата гагаринова усмивка и по леоновски сдържаната тъга. Всеки необикновен човек измисля — съзнателно или несъзнателно — своята запазена марка: движение, мимика, интонация. И я развява като знаме на собствения си чар.

— Как мина конгресът? — попита Вики и взе от него бутилката и цветето. — Льоня, донеси вазата, оная, голямата…

— Крайно интересно. — Недосилов сне дрехата си. Думата „съблече“ никак не му подхожда. — Витя Архонтов направи интересен доклад…

Отидох за вазата, продължавайки да надавам ухо за отчета му за конгреса.

— Марк Петровски все така развива темата си… май няма нищо ново за цяла година, макар че е събрал интересна статистика…

Вазата беше прашна. Кога за последен път подарих цветя на Вики? На Осми март… не, и след това, лятото… до изхода на магазина, от една бабичка, дето продаваше гладиоли, евтини, от вилата й…

— Багрянов и Богородски прекрасно са поработили, трудно е да се направи оценка веднага, но резултатите са многообещаващи…

Усетих се, че стоя и бавно почиствам с парцала отвора на вазата. Можеш да се гордееш с прашна бутилка вино, но не и с ваза за цветя…

— Плотников пак действа в своя аспект… Мнозина го критикуват, но според мен тази насока е перспективна…

„Интересно“, „прекрасно“, „многообещаващо“, „перспективно“. Професионална етика, сдържана и солидна…

— Виктория, а ти защо се отказа да участваш в конгреса? Изпратиха ли ти покана?

— Нали знаеш, че вече съм профилирана в друга насока, Андрюша… А твоят доклад как мина?

— Не съм аз този, който трябва да му даде оценка…

Те влязоха в гостната, а аз престанах да се занимавам с глупости и понесох вазата към банята.

— Каква беше темата?

Вики можеше да се прави колкото си иска на непринудена.

Все едно — долавях в тона й глождещия я ненаситен интерес. Със сигурност не може да заблуди и Андрей.

— „Неомитология, базирана върху легендата за дайвърите в субкултурата на виртуалното пространство“. Феноменът вече е изследван, но за съжаление твърде безкритично…

Забавих ход, но все пак излязох от стаята. Рязко дръпнах вратата на банята. Пуснах водата, бутнах вазата под струята. Кристалът звънна при сблъсъка с чугунения ръб на ваната, но издържа.

Легенди за дайвъри, значи?

Изплисках мътилката, пак напълних вазата и се втурнах към стаята. Може би прекалено избързах, но на Андрей и Вики не им беше до мен.

— А сега точката сложена ли е?

— За момента — да. — Недосилов вече се бе настанил на дивана. Въртеше се, за да се намести по-удобно. С хората си пасваше веднага, но не и с пространството. Има хора, които още с влизането в чужда къща, стават част от нея, независимо дали става дума за лъскав богаташки апартамент или за разхвърляна стая в комунално жилище[23]. Андрей не спада към тях, сигурно само в своя дом е адекватен към околната среда. — Събрал съм целия съществуващ материал за така наречените дайвъри…

Махнах целофана и пъхнах розата във водата. Вики ме погледна притеснено, взе вазата. Лицето й моментално промени израза си.

— Какво правиш, Льоня? Ама тая вода е вряла…

Тя се юрна в коридора, в движение издърпвайки горкото цвете от вазата.

Аз седнах до Андрей. Мълчаливо махнах капачката на бутилката водка. Въпросително погледнах госта.

— Ако нямаш нищо против… — Недосилов отвори предвидливо донесения ликьор, някаква ирландска измишльотина от сливи. Напълни чашката с бяла мътна течност. — Ти какво ще пиеш, Виктория?

— Понеже ние имаме само водка — каза Вики, влизайки, — ще пия ликьор…

По дяволите. Забравих, че ме беше помолила да взема бира или вино…

— В магазина нямаше нищо свястно, Вики… — измънках аз.

— О, няма страшно — махна с ръка Вики и нагласи вазата с цветето в центъра на масата. — Нали Андрей се е сетил…

— За дома ви — провъзгласи своя тост Недосилов и си сипа в чинията лъжица салата. — Най-после успях да се измъкна и да дойда при вас…

Чукнахме се. Преглъщайки леко топлата, но не прекалено гадна водка, се помъчих да си представя какви ще са следващите тостове.

За домакинята. За домакина. За гостенина и за успешната му научна работа. За страната и народа… не, първо за здравето на присъстващите, а после — за страната и народа. А после за насрещната ни визита.

Впрочем, надценявам Андрей — дори три-четири чашки слаб ликьор ще му дойдат много за една вечер. Така че страната и народът могат да са спокойни, няма да им дойде ред.

— А вашата работа как върви? — попита Недосилов и си хапна като мезе за ликьора руска салата.

Въпросът май бе отправен и към двама ни с Вики.

Ние се спогледахме.

— Нормално — отвърна Вики. — Нали ти писах… Работя върху развиването на пространственото и образното мислене при учениците от прогимназията… С използване на *дълбината* като коригиращ метод при разстройство на възприятията…

— Скоро ли ще е готов докторатът? — делово се осведоми Андрей.

— Аха — безгрижно отговори Вики.

— Покани ме на защитата, непременно! И дай да ти напиша хубава рецензия.

— Ами ако докторатът не ти хареса? — попита Вики.

— Как може да не ми хареса нещо, направено от теб? — учуди се Недосилов. — Нали познавам нивото ти! Леонид, а при теб как е?

— Работя в голяма дийптаунска фирма — казах аз. — Като специалист по транспортирането.

Андрей кимна.

— Хамалин — уточних аз.

Недосилов се усмихна. Май сметна, че съм прибягнал до жаргон.

— Та разкажи за дайвърите, Андрей — попитах аз. — Има ли ги или ги няма?

Психологът най-сетне се настани удобно, погоди се с дивана. Въздъхна:

— Разбираш ли, Леонид, ако се изходи от общата картина на света като съвкупност от базовите представи на обществото и съпътстващите субкултури на множеството социални микросреди, съществува абсолютно всичко. Реалността на Кашчей Безсмъртни или Баба Яга също не бива да се подлага на съмнение — щом тези фигури се разглеждат в контекста на конкретната историческа и културна обстановка. Какво всъщност е митологията? Внасяне в

света на недостигащите компоненти, родени в човешкото съзнание, но не съществуващи в материалната реалност. Съгласен ли си?

— Може да се каже.

Вики погледна часовника, стана и преди да се изнесе в кухнята, предупреди:

— Скоро ще стане яденето…

— Та така — Андрей май повтаряше фрагменти от днешния си доклад, — за създаване на пълноценен, жив — именно жив — мит, са необходими следните обстоятелства. Първо: обществото, по-скоро неговата организирана и устойчива прослойка, трябва се нуждае от съответния мит. Съществувал ли е този фактор в началния етап на създаването на виртуалността? Разбира се — поради несъвършенството на програмното и техническото оборудване. Поради многобройните инциденти бил необходим митът за спасителите — за дайвърите, които намират, помагат, закрилят… Сега второто! Трябва да се наблюдават едни или други реални прояви на действията на митологичните персонажи. Зевс е бил реален за древните гърци именно защото всички са виждали мълнии.

— Значи са виждали и дайвъри?

Недосилов ми се закани с пръст.

— Не дайвъри! Наблюдавани са събития, които можело да се припишат на дайвъри. А именно ситуации, когато някои хора са успявали самостоятелно да излязат от виртуалността, нещо непосилно за обикновения човек. Как са можели да ги възприемат? Само като факт за съществуването на феномени, които изцяло контролират съзнанието си и запазват контакт с реалността!

— А ти как си обясняваш тези случаи?

Андрей тихо се засмя.

— Леонид… та всичко е толкова просто! Разбирам, че редовно ходиш във виртуалния свят, в същия този Дийптаун, свикнал си с неговия сленг, с културата и митовете му… Но пробвай да се абстрахираш и си представи ситуацията разумно, от гледната точка на нормалния, здравомислещ човек!

— Трудно е, но ще пробвам… — Сипах си още чаша водка. От кухнята долиташе някакъв шум, бързо изпих чашата и я оставих на мястото й. Андрей деликатно се престори, че нищо не е забелязал.

А може и наистина да не е забелязал…

— Отначало поех по грешен път — самокритично каза Недосилов. — Реших, че няколко съобразителни младежи са рисували върху виртуалните си облекла специални бутони —

бутони за изход. И с едно натискане във виртуалността са въвеждали в компютъра команда за изход в реалния свят.

— Не става — казах аз. — Разбираш ли, ти можеш да си нарисуваш хиляди бутони. По цялото тяло. Но под въздействието на дийп-програмата съзнанието няма да повярва в тяхната реалност. Защото *дълбината* е наистина много сладка илюзия. По-сладка от хероиновата. Ще натискаш бутона „изход“, но няма да подадеш никаква команда наяве. И знаеш ли защо? Да направиш това е същото, като да признаеш нереалността на *дълбината*. Плъхът с електрод, свързан с центъра на удоволствието, няма да прехапе жицата. А ще предпочете да натиска педала, докато умре от изтощение. Хората с нищо не са по-добри от плъховете.

— Съгласен! — Андрей вдигна ръце, в знак, че се предава. — Леонид, та нали се консултирах с блестящи специалисти по виртуалния свят. С тези, които прекарват там по няколко часа всеки ден!

Преглътнах ироничния смях. Когато някой се хвали, че познават хора, способни да изпият чаша водка, разбира се, ти се ще да му кажеш, че можеш да изпиеш две-три бутилки. Но… някак те досрамява.

От колко години насам излизам от *дълбината* само за по няколко часа на ден?

— Грешният резултат е не по-малко ценен от верния — с наставнически тон произнесе Недосилов. — Заех се да изследвам проблема по-задълбочено. Ако техническият фактор не дава отговора, остава човешкия фактор…

— Ама да — живнах аз. — Естествено. Дайвърският феномен си беше тъкмо човешки. Те усещаха границата между фантазия и реалност…

Недосилов тъжно поклати глава:

— Ето, сега ми преразказваш мита. Сляпо се доверяваш на легендата. И знаеш ли защо? Защото вярваш в мита за героите-единаци!

— Не разбирам — признах си честно аз.

— Дайвърите са работели по двойки — с присмех каза Андрей.

— Понякога — казах аз. Спомних си за Ромка, смръщих се и посегнах към бутилката. — Но те, общо взето, са страхотни индивидуалисти и…

— Мит! — тържествуващо произнесе Недосилов. — Мит! Дайвърите, така наречените дайвъри, са залагали именно на човешкия стремеж към индивидуализъм. Но те самите винаги са работели в екип. Единият се е намирал във виртуалното

пространство. — Той направи пауза. — А вторият в това време е седял до него, за да наблюдава какво става на екрана и за да даде при нужда команда за изход!

— Но… — Млъкнах, опитвайки се да си представя подобна схема.

— Разбираш ли? — Недосилов сякаш бе готов покровителствено да ме потупа по рамото. Но неговата дистанцираност за комфорт при общуването беше по-голяма и от тази на японците — дори когато се здрависваше, го правеше припряно, половинчато. — Цялата тайна на дайвърите е в това, че са работели по двойки!

— Андрей, разбираш ли, работата им не беше от онези… — Замълчах. Не това беше аргументът. Но как да му обясня, дявол да го вземе… — Андрей, нали си бил в *дълбината*?

— Не, разбира се — с нотка на учудване се отзова Недосилов. — Аз съм изследовател, Леонид. Аз съм учен, а не опитно свинче.

Преглъщайки „опитното свинче“, продължих:

— Ами тогава, повярвай ми, работата по описания от тебе метод няма да даде абсолютно никакви резултати. Картинката на монитора няма почти нищо общо с онова, което виждаш и усещаш, намирайки се *там*. Дори най-внимателният и съобразителен партньор не може да разбере кога наистина ти е необходимо да излезеш от *дълбината*.

— Само така ти се струва, Леонид — Андрей меко се усмихна. — Аз обаче говорих със специалисти. Те са убедени, че всичко е ставало точно по тоя начин. Нещо повече! Експериментите потвърдиха, че схемата работи!

— В отделни случаи — може би действа. — Не се опитвах да оспорвам неговата истина. Моята истина беше диаметрално противоположна на неговата, но това още нищо не означаваше. — Но не във всички, уверявам те! Пък и не бива да се сравнява днешната *дълбина* с предишната. Преди две години повечето хора се намираха в Дийптаун благодарение на телефонната връзка, на модемите. Скоростта на предаване на данни беше много ниска, а разработката на света върху дисплея — минимална. Как мислиш, защо бяха необходими всичките тези компании, да речем, „Дийп-разводач“?

— За удобство при виртуалното придвижване — спокойно отвърна Андрей.

— Да, ама не! Просто докато човек пътуваше с такси из виртуалния свят, машината му бързо зареждаше данните за мястото, където трябва да пристигне. И сега става същото, но доста по-бързо. А преди из Дийптаун се пътуваше бавно и

колкото бяха по-лоши компютърът и телефонната линия, толкова по-дълго траеше придвижването от една до друга точка…

— Много интересно — кимна Недосилов. — Ще го имам предвид, благодаря. Но по принцип не си прав.

— Защо?

— Ами защото си в плен на мита, Леонид! Прекалено си романтичен, не ми се сърди. Романтиката си е нещо чудесно даже! Разбира се, дайвърите са съществували. Като мит. Като елемент от населената среда. Като символ. А донякъде дори и физически — като добре сработена група хакери. Но само толкова. Да анализираме, например, най-известните легенди за дайвърите. Създадените в края на началния период на усвояването на виртуалността, в златната ера на виртуалното митотворчество. Легендата за моста от конски косъм и вълшебната ябълка на Ал-Кабар, легендата за Неудачника, легендата за „Лабиринт на Смъртта“…

— Легенди ли? — попитах тъпо аз.

— Момчета!

И двамата едновременно погледнахме Вики.

— Не се карайте, а? — Тя сложи пред нас чиниите. — По-добре похапнете преди следващата чашка. А ти, Льоня, ми сипи водка.

— Нали искаше да пиеш ликьор? — троснах й се аз.

— Размислих.

Погледнахме се в очите.

Тя беше чула всичко. Или почти всичко. И разбира какво изпитвам сега.

Това ние го разбираме.

Въпреки всичко.

— Благодаря, Вики — казах. — Не ми се пие водка сам.

Дори успяхме да опразним чашите си, преди да се позвъни на вратата.

Наближаваше единайсет и аз стоях на балкона с Вася и Володя, младите аспиранти на Недосилов. С пълна чаша в ръка, с бръмчаща глава и с пустота в душата.

— И така, какво имаме като резултат? — долиташе от гостната гласът на Недосилов. — Както се убедихме, неквалифицираните програмисти на развлекателния център „Лабиринт на Смъртта“ са допуснали срив на сървъра. Евентуалното признаване на грешката би довело до наказание. И тогава се ражда версията, че за всичко е виновен някакъв дайвър. Ако разгледаме останалите митове, ще установим, че в основата

на всички лежат некомпетентността, непрофесионализмът и самонадеяността. През средновековието е било по-лесно да се посочат като причина за епидемиите злите вещерски магии, а не потоците фекалии, заливащи улиците на градовете. В наше време изкупителни жертви са несъществуващите дайвъри…

Дълбоко всмукнах от цигарата, изпросена от Володя. Пуша рядко, но сега ми се пушеше.

Момчетата до мен жадно попиваха гласа на шефа си. Правилно постъпвате, скоро ще станете кандидати на науките. Ще срутите всички митове, ще възстановите справедливостта, ще сложите здрава база под нестабилната надстройка.

— А защо именно дайвъри, а не хакери? — попита Вики. Тя вече половин час седеше с чашата си пред Недосилов, слушайки вдъхновения разказ на колегата си.

Интересно, не разбира ли Андрей, че и него самия го изучават в момента?

— Всички програмисти, или почти всички, се изживяват като хакери — моментално обясни Недосилов. — Признаят ли, че вината е на хакерите, все едно са потвърдили собствената си некомпетентност. Виж, дайвърите са друго нещо. Те са свръхсила, хора със специални способности. Загубата от тях не е срамна… Виктория, нали и ти изучаваше дайвърите?

— На мен ми омръзна, Андрей.

— Бъркаш… Крайно интересно е.

— Но нали тях ги няма, Андрей?

Иронията в гласа й беше толкова подмолна, че и аз едва я долових.

— Реалността на предмета на изследването не е важна, Вики! Изследването е ценно само по себе си!

Погледнах дълбокомисленото лице на Василий. Кимнах му, вдигнах чашата:

— За значението на несъществуващото.

Чукнахме се.

— Време е да си вървим. — Володя погледна приятеля си: — Кажи на Андрей Петрович… ще закъснеем за влака.

— Кажи му го ти — озъби се Василий.

— Андрей! — извиках аз, като се извърнах. — Да не изпуснете влака? Тук момчетата се притесняват!

Настъпи неловка пауза.

— Вярно… — През прозрачното тюлено перде видях как Андрей неохотно се отлепя от дивана. — Виктория, трябва да дойдеш в Петербург, ще се опитаме да подновим старите ти разработки. Обещаваш ли?

— Ще опитам. — Вики стана.

Приготвиха се за нула време — и Недосилов, и аспирантите му. Виж, това го ценя у хората — умението да си тръгват бързо.

— Леонид, ще се радвам да ви видя отново! — Андрей дори стисна ръката ми изненадващо здраво, изглежда, наистина бе доволен от прекараната вечер. Как не, първо — бляскава реч на конгреса, после още една — пред навремето известна, а сега затънала в битовизми колежка и наивния й съпруг…

— И аз — отговорих.

Когато си тръгнаха, заключих вратата много внимателно. Май бях попрекалил с пиенето.

— Льоня…

Погледнах Вики. Тя стоеше, облегната на стената, изглеждаше някак отпусната и остаряла.

— Няма ме — отвърнах аз. — Нали ни го доказаха, Вики? Няма ме и никога не съм съществувал. Аз съм легенда. Мит. Няколко абзаца в чужда дисертация.

Тя мълчеше.

— Не съм ходил в Ал-Кабар. Не съм измъквал Неудачника от „Лабиринта“. Не съм се крил в публичния дом, нали неговата съдържателка също не е съществувала в природата. Аз съм просто олицетворение на чуждата некомпетентност. Доказано е от човек, който никога не влизал в *дълбината*.

— Леонид, разбери, той е много талантлив учен…

— Виждам.

— Той просто много се увлича. Приеме ли някаква теза за истина, никога не отстъпва от нея. Намира опровержение на всичко, което не се вмества в теорията, както и доказателства дори за най-съмнителните факти.

— Прекрасен учен…

— В едно е прав. — Вики ме погледна в очите. — Дайвъри няма. Вече няма. И това не можем да не го признаем.

Можех да кажа, че отдавна съм го разбрал и признал. Но предпочетох да си затрая.

— Хайде да почистим утре? — тихо каза Вики.

— Добре.

— Ще си лягаме ли?

— Не ми се спи… наистина не ми се спи.

— Ти си сова… — тихо, с едва доловим присмех рече Вики. И за миг ми се прииска да плюя на всичко.

Да си легна. А утре, като се наспя, рано сутринта да започна да въртя на познатите си, за да си търся нормална работа.

— Не съм сова — казах аз. — Нито съм сова, нито съм чучулига. Няма такова животно, което да има моя режим на спане.

— Лека нощ, Леонид. — Вики се извърна и тръгна към банята.

— Лека нощ — промърморих аз. Преди две години самата мисъл, че мога да седна зад компютъра, когато Вики си ляга, би ми се сторила чудовищна.

Как се променя всичко.

Когато вратата на банята се затвори и шурна водата, бързо влязох в гостната. Леко се олюлявах — все пак бях попрекалил с пиенето. В движение свалих джинсите и ризата, хвърлих ги на дивана. Взех парченце кашкавал от масата, пийнах глътка портокалов сок.

Оказа се, че гащеризонът е влажен, време е да го изсуша добре… Свързах се с компютъра, погледнах как оживява екранът.

Няма ме. Никой от нас го няма вече. Нали така?

В душата ми кипна бяс, студен и зашеметяващ.

Под нозете ми се стели жълт пясък. Жега е, адска жега и съм принуден да примижавам от поривите на вятъра. Отпред е пропаст, към сто метра широка, отвъд нея има ориенталски град. Минарета, куполи, всичките в оранжево, жълто и зелено.

Всичко това не го е имало. Наистина ли?

Стръмен склон, обрасъл с ниски бодливи храсти. Вятърът е толкова силен, че примижавам. Небето е покрито с облаци. Не може да се каже, че реката е планинска, но е бистра, с много прагове. В далечината се вие ято едри птици… Не знам точно какви са, те никога не се доближават.

Ала такова нещо не е имало! Не!

Небесносиният пламък блести ярко сред тревата, без да изгаря и без да образува сенки. Звездата е паднала в долчинката между два хълма. Малко по-нататък има струпване на скали, напълно необичайно за това място, сякаш изтръгнато от друг свят.

Всичко това е измислено. От неопитни потребители и бездарни програмисти, сринали сървъра си. Нова митология. А е имало и ще има само прашни екрани на мониторите, прегрели от напъване компютри, изцъклени очи и застинали лица на хора, забучили буксата на виртуалния си гащеризон в дийп-порта на компютъра…

Пръстите ми докоснаха клавиатурата. Почувствах как до болка прехапвам устни. Сега Вики ще излезе от банята и ще ме открие на обичайното място — клечащ пред компютъра, с пръсти, които дращят по клавиатурата, със скрити зад шлема очи — очи, свикнали да се взират в нищото, в потока от безразлични импулси, струящи из мрежата. Ще ме погледне, може би ще се доближи и ще разплете усукания кабел, може би ще притвори по-

плътно балконската врата, за да не става такова голямо течение.

И ще излезе, за да заспи в самота. Ноутбукът на шкафчето до леглото напразно ще чака притежателката си.

deep

— Няма такива животни… — казах неизвестно на кого. Може би на Недосилов, който се върти на седалката в таксито и не спира да обяснява нещо на шофьора, на внимателните си аспиранти, на заобикалящата ги студена нощ…

[Enter]

Дъга, свила се на кълбо, захапала опашката си.

Дълбината.

Затръшвам вратата на стаята, озовавам се в коридора. Както винаги в *дълбината*, опиянението отстъпва. Само движенията ми все още са поривисти и все така изпитвам стремеж да правя нещо.

Било ме нямало, а?

Ще видим.

Тръгвам към стая номер 2017. Оглеждам се — коридорът е пуст. Прекрасно, макар че няма нищо странно в това човек да излиза от една стая, за да се насочи към друга.

Набирам кода, вратата широко се отваря.

Онова, което преди няколко часа не ми се удаде, сега става от само себе си. Прекрачвам прага, затръшвам и тази врата.

Тишина.

Не такава, както е в обикновените, обитаеми хотелски стаи. Тишина на гробницата, на изоставен хангар, на влажно дере. Може и сам да съм я измислил, тази тишина, обаче в момента тя се е превърнала в реалност.

Старая се да не поглеждам картината, окачена на стената, отивам при гардероба. На него няма никакъв катинар — успеят ли да разбият външната врата, тази няма да е проблем за никого.

Дано там, в истинския свят, Вики не гледа в монитора…

Отварям вратичките — те тихо, тъжно изскърцват.

— Привет… — казвам аз.

В дъхащите на прах и нафталин недра на шкафа висят човешки тела, смачкани досущ като надуваеми кукли, от които е изпуснат въздухът. Протягам длан и докосвам един от обитателите на шкафа. Слаб и висок мургав мъж, очите му имат цвят на избеляло небе, на кръста му са окачени два кобура.

— Здрасти, Стрелец…

Той мълчи. Без мен той е нищо.

Всички те са нищо без мен.

Брадат мъж със странно облекло…

— Здравей, Елениум…

Възрастен, вдъхващ респект джентълмен…

— Здравей, Дон…

Червенокосо момиче с пищна плът…

— Здравей, Луиза…

Незабележителен човек на средна възраст…

— Здрасти, Хлъзгав…

Грохнал старец…

— Здравей, Протей…

Млад, симпатичен момък…

— Здрасти, Ромео…

Патрони в барабана. Смачкани карнавални маски. Стари оръжия от арсенала.

Или нещо по-лошо?

Музейни експонати?

Пресягам се и свалям стареца от закачалката. Надничам в очите му — празни, избелели, покрити с тънка белезникава пелена…

И подхващам падащото тяло — нищо и никаквото тяло на мотоциклетиста, толкова удобно за разходки из Дийптаун. Дори не го окачвам в гардероба — хвърлям го към ъгъла, върху кревата.

Отивам при огледалото, разглеждам облика си. Докосвам лицето си с длани, изглаждам бръчките, изтеглям нагоре краищата на устните, изправям носа… Изтеглям се нагоре, изправям рамене…

Вече не съм старец. Човек на средна възраст, най-обикновен човек, даже с умни, мъдри очи.

И все пак не това ми е нужно.

Усещането е такова, сякаш съм прояден от молци и прашасал. Две години… Те не са преминали без да оставят следи.

Мога да се намъкна в сексапилната хлевоуста Луиза. Или да си нахлузя кожата на коравия Стрелец. Мога дори в Хлъзгавия да се промуша, колкото и да мразя този облик.

Но пак няма да улуча.

Те прекалено дълго са ме чакали, предани като кучета, безропотни и готови да ми служат. Те са уморени — старите маски на дайвъра Леонид.

Но на мен ми трябват за едно-единствено нещо. Набързо, за последно…

Бръквам в джоба на вехтото сако. Вадя пейджъра. Виж ти… Действа. Има стотина съобщения, но последното, най-прясното е от тази пролет. Изтривам всичко, без да чета.

За разлика от реалността, в *дълбината* пейджърът е средство за двустранна връзка. Извеждам на екранчето списъка на контактите. Дълъг-предълъг списък…

До името „МАНИАК“ тлее виолетова светлинка. Маниака е в мрежата, но е страшно зает.

Дяволът си няма работа…

Въвеждам съобщение, изпращам го.

— Шурка, привет…

Няма нужда да се представям — той и така ще види от кого е съобщението.

— „Трите прасенца“, тази нощ… Ще те чакам осем часа,

смятано от момента на съобщението. Постарай се да дойдеш.

Няколко секунди гледам екранчето — сякаш в очакване на незабавен отговор. После прибирам пейджъра в джоба си.

Май това е всичко, от което имам нужда от моето минало.

— Извинявай, Стрелец — казвам аз и изваждам револвера от кобура. — И всички вие… извинявайте…

Отдалечавам се на няколко крачки, преди да открия стрелбата.

Шест тела в гардероба — шест заряда в револвера. Гледам как приплямва и изчезва тялото на лудетината Луиза, как се разпада и става на пепел романтикът Ромео, как изгнива непредсказуемият Хлъзгав, как се изпарява учтивият Дон и се пръсва като облаче от искри мъдрият Елениум. Стрелеца е последен. Прехапвам устни, преди да натисна спусъка.

Тялото на Стрелеца потреперва, сякаш е галванизирано. И продължава да виси.

Ама разбира се… Нали е защитен от собственото си оръжие. Трябваше да взема камата на Хлъзгавия или щипка отрова от Елениум. Но сега вече е късно.

А Протей, в чието тяло се намирам, убива с голи ръце. Но не мога да постъпя така със Стрелеца.

Дори със собственото си минало е трудно да си уредиш сметките без чужда помощ.

Колебая се секунда, после смъквам тялото на Стрелеца, грабвам непотребния мотоциклетист и ги помъквам по коридора към сегашната си стая. Докато отключвам вратата, за миг забелязвам движение при стълбището. Замирам, вглеждам се в полумрака на коридора.

Сигурно ми се е привидяло.

Захвърлям двете тела на леглото. Мотоциклетистът и Стрелеца лежат лице в лице и ревниво се вглеждат един в друг.

Това ли е всичко?

Май не.

Излизам, заключвам вратата. Правя няколко крачки, замирам, бързо се оглеждам. Коридорът е празен.

Привидяло ми се е.

Връщам се в стая 2017. Свалям от стената картината… За миг замръзвам, загледан в нарисувания пейзаж.

Там няма нищо особено. Просто планини — неестествено високи са, но кой знае защо не будят усещане за нереалност. На склона, при пропастта, е кацнала малка планинска хижа. Във високото небе се реят тук-там бели облаци. Това е всичко.

С картината в ръце излизам в коридора.

И в мен стрелят — от упор.

Звукът от изстрела е приглушен, не прилича на грохота на полицейските уинчестъри, и това вече е добра новина. Но виж, светлината ме заслепява. Падам възнак, усещайки тъпа болка в гърдите. Пред очите ми плуват цветни кръгове, тялото ми е вяло и не ми се подчинява.

Над мен се свежда тъмна фигура, дулото на пистолета със заглушител матово проблясва на милиметри от лицето ми.

Отдавна не ме бяха убивали. Може би от момента, в който умрях окончателно…

— Това е предупреждение. — Гласът е глух, неестествен. — Разбра ли ме?

Протей мълчи, Протей е зашеметен, Протей няма сили да направи каквото и да е…

— Чуваш ли ме? Ей…

Когато ръката на непознатия докосва рамото ми, започвам да се променям.

Ноктите разпарят чуждото тяло, мощната лапа с един удар избива пистолета. След миг вече съм изправен — и на четирите си лапи, озъбвам се. Снежният барс не е много едро животно, но работата не е в големината.

Само че продължавам нищо да не виждам! Цветовете се сменят като при опит да стартираш дийп-програмата на древен компютър със стара видеокарта. Насечени, накъсани движения, едва доловим силует…

— Повтарям — това е само предупреждение.

Ни най-малка паника в гласа. Което е много лошо.

Дълбина-дълбина, не съм твой…

Дори не свалих шлема. И така е ясно какво стана. Екранчетата са запълнени с неясна, мътна, груба картина. Шестнайсетте цвята не могат да възпроизведат шарения свят на Дийптаун. Докато се намирах в *дълбината*, виждах значително по-добре, отколкото в момента — подсъзнанието отчаяно филтрираше нередностите, доизмисляше изображението.

deep

[Enter]

— Кой си ти? — изкрещявам или по-скоро изръмжавам аз.

Карикатурната фигура разпервa ръце.

— Всичко ли разбра?

— Не!

— Мисли…

Изстрел.

Беззвучен. Звуците са мъртви. Напълно. Сега освен полусляп, съм и оглушал…

Тялото на Протей реагира от само себе си — с ярко припламване. Барсът изчезва, превръща се в огнена вихрушка. Сега дори докосването ми сее смърт.

Обаче аз не знам до кого да се допра. Нищо не виждам, нищо не чувам… понасям се през коридора с разперени ръце…

Който и да е стрелял в мен — вече не е тук.

Направил е това, заради което е дошъл, и си е тръгнал.

Оставам да стоя насред коридора — изтъкана от огън, могъща и абсолютно безпомощна фигура.

Дълбина-дълбина, не съм твой…

Сега бъркотията на екрана беше пълна. Нещо малиново-жълто-алено. И пълна тишина в слушалките.

Добре ме изработиха. Качествено. Отначало ми прецакаха зрението. Когато не се вразумих, се погрижиха и за слуха.

Пресегнах се и натиснах „reset“. Компютърът недоволно изписука, преди да рестартира.

Оставих шлема на края на масата и се извърнах, за да погледна часовника.

Само дванайсет и половина. Зад вратата на спалнята бе тъмно — значи Вики вече спи.

На екрана се показаха стандартните редове на BIOS-а, небесно синият фон с облачетата, после — работният екран. Замислих се за секунда.

След което извадих от най-долния рафт едно DVD. Сложих го в дисковото устройство. И отново рестартирах компютъра.

Отначало всичко е както обикновено.

Само върху синьото небе няма облаци.

А иконките върху работния екран са прозрачни, едва забележими. Иначе биха закривали лицето.

— Здрасти, Вики — казах аз.

— Добър момент от денонощието, Леонид. — Лицето върху екрана се намръщи. Нарисуваната Вики може да изразява малко емоции. Радост, тъга, любопитство, съмнение. Всичко е изчистено и опростено, всичко е много по-различно, отколкото е в живота. — Има значителни промени в апаратната база от момента на последното включване. Да започвам ли адаптацията?

— Да — потвърдих аз.

Честно казано, хич не съм наясно дали Вики — моят индивидуален потребителски интерфейс — ще се спогоди с

новата версия на „Windows-Home“. Пробвах дали е съвместима с бета-версията, но това беше почти преди година.

На екрана Вики търпеливо чакаше.

Станах, откачих кабелите на виртуалния гащеризон, отидох в банята. Пъхнах главата си под струята студена вода. Вече бях изтрезнял, само ме понаболяваше стомаха и устата ми бе пресъхнала.

Кой ме причака? И най-вече — защо? Мен, безобидния обитател на Дийптаун, хамалин в компанията „HLD“…

На кого съм изтрябвал?

Значи, не им трябвам аз, а дайвърът Леонид…

Също безсмислица.

Дайвъри вече няма… Доказано е…

И изведнъж се усетих, че се усмихвам. Не е важно от кого получаваш потвърждение за собствената си значимост — от приятели или от врагове. Важното е, че те ценят.

Така вероятно се усмихва някой запасняк, уволнен по болест войник, получил повиквателна. Като че ли няма на какво да се радва, защото късчето хартия не предвещава нищо добро…

И все пак!

— Не съм мъртъв — прошепнах на отражението в огледалото. — Дявол да го вземе, нали не съм мъртъв…

Отражението размърда устни, беззвучно повтаряйки думите ми.

Като омагьосан прекарах длан по студеното стъкло. Глупава усмивка до ушите… нека. Взех старата самобръсначка, пръснах в дланта си малко пяна, започнах да се бръсна. Бавно, грижливо. Понаплисках се с одеколон. Постоях още малко, опитвайки се да придам на лицето си сериозно изражение. Но на какво се радвам? На това, че ме наритаха като кутре?

— Кого ли настъпих по опашката? — попитах отражението си. — А? Как мислиш?

…В хладилника открих кола и сок. Изпих сока, защото хич не вървеше да пресушавам лигавицата на устата с ортофосфорната киселина, добавяна от акъллиите производители в другата напитка. Така… един без четвърт. Или Вики е заредила всичките си файлове, или машината е увиснала.

Компютърът работеше. Вики се усмихваше от екрана.

— Статус? — попитах аз, свързвайки кабелите.

— Системата е стабилна. Ресурсите са достатъчни.

— Вход в мрежата. Обикновен режим. Личност номер три — „Протей“.

— Готово — само след секунда забавяне. Оптичната линия не е като скапания телефонен кабел…

Надянах шлема. Облегнах се в креслото.
Дявол да го вземе… всичко е като преди…
Почти като едно време.
deep
[Enter]

Мотоциклетистът и Стрелеца все така скучаят на леглото. Ставам от креслото, поглеждам се в огледалото. Аха, Протей е запазил внесените от мен промени. Мъж на средна възраст с мъдри очи…

Отивам при вратата на пръсти, сякаш това ще промени нещата, рязко я отварям и изскачам в коридора.

Предпазните мерки се оказват смешни и излишни. Там няма никой. Само на пода се въргаля надупчената от куршума картина.

Повдигам я, заглеждам платното. Куршумът е пронизал тъкмо нарисуваната хижа. Сега от нея е останало само размазано петно боя, разложено на шестнайсет нюанса.

Хижата вече я няма.

Отнасям картината в стаята, оставям я върху неподвижните тела. Излизам, заключвам, слизам по стълбите. Мога да наема мотор или кола от паркинга до хотела, но по-добре да се доверя на „Дийп-разводач“.

Вдигам ръка — зад ъгъла веднага изскача малка кола. Кара мязащ на пънкар младок, един от базовите типажи на програмите-шофьори.

— Ресторант „Трите прасенца“ — казвам и сядам вътре.

— Пътуването ще отнеме три минути — отговаря шофьорът с лек акцент, май прибалтийски.

Колата потегля и в този момент изписуква пейджърът ми. Натискам бутона за приемане, вече досещайки се кой се обажда.

— Хай… — с приглушен глас казва Маниака. — Ще дойда, чакай ме.

Кратко и ясно.

Дали само ми се стори, или той наистина говори с не по-малък акцент от шофьора? Сигурно ми се е сторило. Минала е само година.

Маниака замина за Щатите някак твърде внезапно. Много момчета заминаха, но обикновено за намеренията им се знаеше отдавна. А Шурка си траеше — сподели чак когато си беше купил билета за Сиатъл. Сигурно в съветски времена така са потегляли евреите за Израел — криейки до последно.

А най-смешното е, че можех да науча за това чак след година. Точно тогава ние с Вики се преселихме в Москва и все едно бихме

могли да се виждаме с Шурка само в *дълбината*.

Всъщност не, нямаше да можем. Нощем, когато се разхождам из виртуалността, Маниака бачка. Виртуалността елиминира разстоянията, но не и времето.

Колата се плъзга из някакви мрачни пресечки, веднъж мяркам в далечината кулите на „Майкрософт“, после изскачаме на булеварда и спираме при ресторанта.

Плащам, слизам. Поспирам се за миг, загледан в сградата. Забелязвам доста промени наоколо — част от сградите са съборени, други са реконструирани. А ресторантът си е останал същият. Еклектична постройка — едната трета е от камък, другата е дървена, а последната — само рогозки.

Разбирам, че най-умно е било прасенцето, иззидало къщичката си от камък. Готов съм му ръкопляскам. Само че най-хитро май е било най-малкото братче, което се е задоволило със сламените рогозки. Към зимата то все едно се е преместило под сигурния керемиден покрив, обаче и лятото си е поживяло чудесно.

Усмихвам се и се отправям към сламения дял на ресторанта.

Интересно само какво е станало след като мъдрото най-голямо прасенце е подслонило мързеливите си братчета? С това голямо домакинство… Двама ратаи, които да му работят срещу храна и подслон, никак не биха му били излишни…

Чак при входа, когато се пресягам да отдръпна бамбуковата завеса, осъзнавам какво се е случило. Протей се е усмихнал.

Аз се усмихвам.

С тази усмивка на лицето, ехидна, но все пак усмивка, влизам в азиатската зала на заведението.

Шумно е.

Не съм стъпвал в „Прасенцата“ от година. За това време фасадата на ресторанта изобщо не се е променила, но вътрешността му е станала значително по-голяма. В източната му зала се е появил басейн с малкото каменисто островче по средата, откъдето се е устремила към тавана цъфтяща сакура. Част от масичките наоколо са си същите, но има и нови. Келнерите са доста повече на брой и аз съм готов да се закълна, че до един са живи хора, а не обслужващи програми.

Дали да не си потърся тук работа? Собственикът сигурно ще ме вземе, заради доброто старо време. Не е като да мъкнеш рояли. Никак не е зле, все пак се работи с хора…

Насреща ми доприпква усмихнат младок, костюмиран в бяло. Лицето му е по-скоро корейски, а не китайски или японски тип, но чертите са разработени чудесно.

— Сам съм, чакам приятел — уведомявам го аз.

— Моля, заповядайте…

Сервитьорът ме отвежда до въртящата се маса в ъгъла, чевръсто отнася някъде двата излишни стола, изчаква ме да седна и слага на масата менюто.

— Оризова салата, темпура, саке — поръчвам аз, без да погледна менюто. Не сме четвъртък, но да смятаме, че днес ми е личният рибен ден…

Върху лицето на сервитьора се изписва съмнение.

— Ако предпочитате японската кухня, бих ви предложил да се преместите…

Ясно, дори самата масичка по-скоро подхожда на китайски ресторант.

— Няма проблем — махам с ръка аз. — Приятелят ми най-вероятно ще предпочете китайска храна. И моля сакето да не е претоплено, обичам го почти хладко.

Сервитьорът учтиво ми се покланя и отпрашва.

Какви изтънчени гастрономи ставаме в *дълбината*!

В реалния свят нагъваме преварени макарони и загорели кюфтета от полуфабрикати. А във виртуалността — ту сакето ни е прекалено горещо, ту бифтекът ни е препържен…

Е, как да не хванеш дийп-психоза…

Маниака засега го няма, сигурен съм. Появи ли се — веднага ще ме намери, това ми тяло е негова изработка и със сигурност притежава известни само нему особености.

Точно сега е моментът да поседя и да обмисля нещата.

С какво разполагам? Освен с чифта остарели дайвърски тела, с няколкото бойни програми, които е пресилено да бъдат наречени ефективни, и с позатрилите се контакти?

Не… стоп. Не си струва да правя оглед на арсенала си, първо трябва да си изясня дали искам да взема оръжието в ръце.

С какво разполагам? С разказа на Ежко, който изненадващо ме заинтригува, и с атаката на непознатия, последвала веднага след като се отбих за дайвърските си вехтории…

И това не е.

За какво ми е изтрябвало всичко това — там е въпросът.

Трябва да се направя на ударен за чутото в „Цар-риба“ и да се вслушам в предупреждението на непознатия. Точка. И няма да имам никакви проблеми.

Отдавна трябваше да зарежа тъпото бачкане в „HLD“ и да се заема с нещо полезно и доходно. Все пак мога това-онова. Дизайнерите и художниците се търсят в *дълбината*, особено сега, когато тя се разраства толкова устремно, вече без изобщо да реагира на кризите и проблемите на реалния свят.

Само че…

Мъкненето на нарисувани тежести беше моята подигравка в отговор на тази на съдбата. Това приложение на вече напълно излишните дайвърски дарби е същото като безработен музикант да свири на китара в някой подлез. Показно, демонстративно изпълнение. Сякаш в очакване на нещо… на успех, на признание или осветена сцена над тъмната бездна на претъпканата зала… Какво пееше онзи китарист? „Той правеше каквото не може да не прави. На тебешира цветен Роб и Бог…“

Но виж, ако музикантът извади от шкафа си пожълтялата диплома от хранително-вкусовия техникум и си намери работа в близката столова — тогава е загубил играта. Веднъж и завинаги. Ще стане почитан човек, наместо изпаднал просяк. Ще е сит и горе-долу осигурен.

Само дето ще престане да свири на китара. Съвсем. Дори вечер, когато му дойдат на гости приятели… вече не мизерстващи музиканти, а нормални, обикновени хора.

Не искам.

Чаках този миг две години. Добре де, година и половина. Откакто дайвърите станаха излишни. Откакто осъзнах, че се превръщам в човек без професия. Не знаех кое ще стане предзнаменование за това ми завръщане. Само за едно се молех — да не дава Господ да го пропусна.

Първото — съвсем тихо — звънче беше разказът на Ежко.

Насмалко да не го чуя. А преди щях да съм сред първите, научили за случилото се с хакера Подляра…

Но все пак го чух. Изминах двайсетте крачки по коридора в отдавна забранената за мен посока.

И бях възнаграден — с изстрел от упор.

Известният изследовател на *дълбината* Андрей Недосилов може колкото си иска да смята дайвърите за мит.

Но някой друг не споделя мнението му — там е работата!

Ако продължават да те смятат за опасен — значи си жив. Труповете на враговете ги подритват, хвърлят ги в деретата или ги оставят за храна на чакалите. Но по мъртвите не се стреля.

Отново се усмихвам, загледан в бързащия с табла в ръка сервитьор. Аз съм дайвър. А бивши дайвъри няма. Аз съм жив.

…На два метра от масичката младокът поглежда към кухнята, препъва се — и пада. Подносът полита нагоре…

Дълбина-дълбина…

Не, аз не съм за първи път в японската част на ресторанта. И знам, че не се задават никакви неприятности. Просто… просто ми се иска да постъпя така.

…не съм твой…

Картината изгуби реалността си. Чух нечий вик на уплаха,

видях как момчето пада по очи, бързо се преобръща, вдига ръце. Сега ще улови двете чинии, ще подхвърли с крак подноса, ще скочи, за да сложи пълните чинии върху падащия поднос, който ще хване на сантиметри от пода, превръщайки движението в сконфузен поклон. После ще направи серия поклони пред клиентите, хванал подноса с лявата си ръка, докато притиска дясната към гърдите си.

Малко шоу за разтуха на обядващите.

Само че аз обърквам сметките му.

Плонжирам — та това е толкова лесно. Не е игра, в която трябва да се изплъзваш от изстрелите и от рутещите се стени. Прелетях над сервитьора, хванах чиниите във въздуха и завъртях с удар на лакътя подноса. Обърнах се и изпълних трика на сервитьора самостоятелно — цялата програма, от игла до конец. Дори не забравих да се поклоня във всички посоки.

Хлапакът лежеше на пода с изпружени ръце. Нямаше как да се види какво изразява лицето му.

deep

[Enter]

Сервитьорът става, смутено притиска ръце към гърдите си. После започва да ръкопляска.

Браво на него! Все пак успя да превърне случката в шоу.

Усмихвам се и церемониално му подавам подноса, връщам се на масата си.

— Господинът се занимава с кунг фу? — пита сервитьорът, който ми сервира ястията от подноса.

— Малко — отговарям уклончиво аз. Наоколо е шумно, посетителите обсъждат случката. Сигурно ще решат, че съм подставено лице. — Извинявайте, дали няма да си имате неприятности? Разбирам, че се нагърбих с вашите задължения.

Сервитьорът се подсмихва. Май наистина не се сърди.

— Нищо-нищо. Даже стана по-интересно. Сега ще донеса сакето…

В джоба на Протей има пакет цигари, вадя една и запалвам, за да избегна храненето, докато всички са зяпнали в мен. Нека се поуспокои обстановката.

— Да не припечелваш в цирка?

Обръщам се — и виждам Маниака.

Той има доста тела, но са лесни за разпознаване. По тяхната незабележителност, ако може така да се каже, по предизвикателната им незабележителност и обикновеност. И присъщия им общ тъмен фон. Нито веднъж не съм виждал Маниака с руса или червена коса, винаги е някаква вариация на мургав брюнет.

— Привет!

Здрависваме се. С неизбежната след дълга раздяла скованост. Маниака сяда до мен:

— Ти… пак ли?

В погледа му се чете любопитство. Той е в течение на цялата ситуация с дайвърите… не току-така ми предлагаше помощ при търсенето на работа — в Щатите или в Русия. Даже ме питаше дали бих се заел с програмиране… Смешки. Старото куче не се научава на нови трикове…

— Трябва ми помощ — без заобикалки казвам аз.

Приближава се сервитьорът, аз млъквам, а Маниака подхвърля:

— Юдзу хао мин, яйца с шунка, „Драконови очи“ и зелен чай…

Сервитьорът с усмивка се отдалечава. Загризва ме любопитство. Имам спомен, че Маниака обича пържените спагети, но не се сещам някога да си е падал по екзотични ястия като вмирисани яйца, змийски органи и други карантии…

— Какви са тия „Драконови очи“?

Маниака се усмихва:

— Едни пастички…

— Ъ…

— Та какво се е случило?

Мълча си.

Шурка се потрива между веждите. Май наистина е страшно ангажиран с нещо свое. И все пак аз отново си затрайвам.

— Тогава — какво искаш?

— Оръжие — отговарям директно.

— Мен не ме търси за това. — Маниака мрачно вдига поглед. — С нищо подобно не се занимавам, вече отдавна.

— Как така? Нали работиш във „Virtual guns“!

— В отдела за защитни средства — уточнява Маниака.

— Шурка…

— Трябва да се разтърся, така веднага нищо не мога да намеря — предава се той. — Разбери, при нас всичко е покрито, измъкването на файл извън сървъра си е чисто самоубийство.

— А можеш ли да ми подскажеш къде да търся?

— Нищо ли не ти е останало?

Свивам рамене:

— Някакви вехтории. Револверите на Стрелеца. И това тяло… Протей, разбира се, също може това-онова, но…

Маниака кимва с разбиране:

— Могат да уплашат само ламерите… Дай хартия и нещо за писане.

Подавам му бележника си, Маниака бързо надрасква нещо.

— Ето.

Прочитам и се намръщвам. Името е Чингиз. Само толкова, без фамилия. Адресът… Странен адрес. Опитвам се да схвана каква е работата.

— Нали сега живееш в Москва? — Маниака явно се чуди на недоумението ми.

— Да… А това къде се намира, Маниак?

— До спирката на метрото „Червените порти“, ако не се лъжа.

— По дяволите…

Май станах за смях…

— Щях да реша, че имаш дийп-треска — бърбори Маниака, взема цигарите ми, пали една и жадно всмуква дима. — Ако не беше дайвър… Мамка му, как ми се пушеше! На работата ни забраняват…

— Защо?

— За опазване на здравето!

— Че каква е вредата от виртуалните цигари?

— Забрави ли къде живея сега? — мрачно пита Шурка. — Тия тъпи, побъркани американци…

— Никой ли не пуши?

— Пушат като комини — злорадо отвръща Маниака. — Плюскат холестериновите си хамбургери, мляскат и се давят. С часове плещят по мобилните си телефони. Отвъртели са едни задници — всеки втори. Но се борят за здравето си, яко се борят! Както ние преди се борехме за мир, когато имахме най-много танкове в света… Май всички знаят, че Земята е кръгла, но само се досещат, че на нея има и други неща, освен Америка. Писна ми…

Сервитьорът му донася поръчаното, а на мен — сакето. Този път без никакви показателни изпълнения, въпреки че посетителите ни поглеждат с надежда…

— Ами връщай се — не успявам да се въздържа от иронията.

Маниака само изхъмква. Смуква от цигарата и я оставя в пепелника, пита:

— Та какво се е случило?

— Днес наминах при старите си тела. Общо взето просто така, без повод…

— Е, и?

— Нападнаха ме.

Подробно му разказвам за случката.

— Полицията на Дийптаун — еднозначно решава Маниака. — Отрядът за борба с демонстрантите.

— Защо?

— Шокови куршуми. Наша разработка са. И то неотдавнашна… Тъкмо ги взеха на въоръжение.

— Какви са последиците от тях? Простреляха ме два пъти…

— Няма необратими последици. Рестартираш компютъра и влизаш в *дълбината*. Специалитет за разпръскване на митинги и несанкционирани изказвания. Оръжието е хуманно, но много мощно. На практика въздейства на всички звукови и видеокарти, които се използват в момента. Но още не е прилагано, пазят го за сериозни размирици.

— А има ли защита?

Маниака мълчаливо кимва към листчето.

— Ясно. Мога ли да намеря този Чингиз в *дълбината*?

— Че ще го намериш, ще го намериш. — Шурка се усмихва. — Само дето това изобщо не те топли. Докато не те погледне в очите, не разчитай на сериозен разговор.

— Ще ми помогне ли?

Маниака хапе устни.

— Кажи му, че аз те пращам. И че много го моля да ти помогне. Но всичко ще зависи и от впечатлението, което ще му направиш.

— Какво може да му се каже?

— Почти колкото на мен. Ако случайно не се досети веднага, напомни му за шлепа на Василиевски остров.

— За шлепа?

— Точно така. За ръждясалото корабче без мотор. Шлепа. На Василиевския остров.

— Благодаря.

— Де да имаше за какво… — Маниака ме поглежда замислено. — Слушай, ти как изобщо… как го понасяш?

— Кое?

— Ами… всичко, което се случи с дайвърите.

— А какво толкова има за понасяне? — отговарям с въпрос. — Имаше ни, а сега ни няма.

— Как пък не! Нямало ви…

— Като дайвъри сме аут.

— Със сигурност може да се намери някакво приложение на способностите ти.

Съгласявам се:

— Търся си работа. Заедно с един познат, голям спец по изработване на каменни брадви и кремъчни върхове за стрели.

Маниака кимва и сменя темата на разговора:

— Чувал ли си нещо за колегите си?

Заставам нащрек. Неволно. Можех да се разкрия пред него

даже в онези времена, когато дайвърите се търсеха от всички по-яки фирми. И решението, и постъпката са си мои. Но само мои.

— Почти нищо. Нали разбираш, почти с никого не съм се познавал реално.

— С какво се занимават сега?

— С каквото им падне. Едни програмират, други работят като дизайнери, а трети — в обслужващия персонал. Някои пък съвсем напуснаха виртуалността. Нали разбираш… за нас тя беше по-слаб наркотик, отколкото за обикновените хора.

— А да си чувал за Тъмния Дайвър?

— Не, не се сещам. Кой е той?

— Хех — въздъхва Маниака. — Разбираш ли… обикалят разни слухове… че въпреки всичко един дайвър се изхитря да упражнява способностите си.

— Как?

Той свива рамене.

— Де да знаех. Всичко това са слухове, нали разбираш. Може и да няма такъв. Но общо взето… занимава се с кражби, нищо особено.

— Дайвър — с кражби? — Не вярвам на ушите си. — Сега? Как? Чакай… не, щях да чуя за това.

— Опитай се да научиш нещо — предлага Маниака. — Ами ако е истина? Смятай, че ще има много работа за твоя приятел, специалиста по каменните брадви.

— Ти нали сега разработваш защити? — отбелязвам. — Каква ще ти е далаверата от появата на дайвъри?

— Е, нали не само на бачкането седя пред машината… — доста прозрачно се изплъзва Маниака. — А що се отнася до защитите… Знаеш ли колко ще живне пазарът, ако отново се появят дайвърите? Нещо повече — колко ще се ценят спецовете, запознати с методите им на проникване?

Разменяме си пълни с разбиране погледи и започва да ми се струва, че двете изминали години са се изпарили някъде.

— Едно саке? — питам аз и напълвам догоре чашата си.

— Не, не бива, още половин ден съм на работа — със съжаление отговаря Шурка.

— Та какво можеш да ми кажеш за Тъмния Дайвър?

Ох, този негов маниер да отговаря кратко и с недомлъвки…

— Питай Чингиз. Точно той ми разправи за него.

Хм. Каква интересна личност.

— Шурка, а ти да знаеш нещо за компанията „New boundaries“?

— Дето я хакнаха тия дни?

— Май само са пробвали.

— Хакнаха я, и още как.

— Тъмния Дайвър? — с любопитство предположих аз.

— Не, това е работа на Подляра. Приятелче на Чингиз, между другото. Добър хакер.

Надявайки се, че челюстта ми не е увиснала твърде очебийно, поглеждам бележката, която все още стои на масата. Маниака с удоволствие яде пасти — жълто-зелени топчета от полупрозрачно желе, и пие чай.

Сгъвам бележката, внимателно я скривам във вътрешния джоб на сакото.

Изглежда утре… не, днес, ще ми се наложи да отида на гости. При това не в *дълбината*, а в реалния свят.

— Шурка, а какво са крали? Нещо сериозно ли?

Маниака свива рамене.

— Ами, Господ знае… Предполагам, някоя твърде ергономична мишка. С моторче и автопилот. Или шлем с турбозареждане. Или виртуален гащеризон с шило в задника за имитация на инжекции със спринцовка… Че в тая компания съвсем са се чалнали, произвеждат всякакъв боклук за ламери, който никога няма да потрябва на нормалните хора.

— А защо се е заврял там оня опитен хакер?

— Ама, Льонка, нали може да се шитне и най-голямата тъпня, стига да има търсене. Само че оня ударил на камък, щото защитата се оказала добра… — Маниака се ухилва.

— Ти ли си майсторът? — досещам се аз.

— Аха. Само не казвай на Чингиз, че ще се разстрои.

— Подляра е загинал в реалността — предпазливо казвам аз. — Умрял е истински.

Шурка вдига глава, внимателно ме изучава с поглед:

— Какви ги говориш, Леонид? Повярвал си, а?

— Така приказват…

— Сигурно те самите са разпространили тоя слух! За да се отърват от евентуални неканени гости. Колко пъти вече са се пускали подобни слухове!

— Навремето и вирусите, скапващи хардуера, изглеждаха измислица.

Маниака поклаща глава:

— Слушай… Льоня… Ама ти сякаш си вчерашен в *дълбината*! Сегашната ми приятелка работи в отдела за събиране на информация. Пръв научавам всички новини. Вярвай ми, че ако се появи оръжие, способно да убива истински от *дълбината*, аз ще науча за това преди президента на „Virtual guns“!

Не мога да не му повярвам. И усещам как ме отпуска нещото, цяла вечер притискало гърдите ми.

— Мацката бива си ли я?

Маниака се намръщва:

— Нищо особено… симпатична е. Обаче е адски тъпа. Вярваш ли ми, аз я чукам, пък на мен ми се реве…

Започвам да се смея пръв. Шурка мрачно ме гледа, мръщи се, сякаш се мъчи да се спомни какво точно е казал. После и той се усмихва.

— Няма такова оръжие, повярвай ми. Може да се ликвидира компютърът. Ама човек — забрави. Появи ли се подобно нещо, аз ще съм първият, който ще офейка от *дълбината*.

— Защо? И на улицата е опасно — може да те блъсне кола…

— Хайде, Льонка, само си представи какво ще стане в *дълбината*, ако там стане възможно да се убива! Ако всеки докопал се до компютъра пикльо започне да пречуква онези, които го обидят — истински!

— Представям си — казвам. Вече не изпитвам желание да се засмея.

— Нали виртуалността все още няма здрава юридическа база — размишлява Маниака. — Ще е невъзможно някой дори да бъде обвинен в убийство.

— Ама не е там работата — казвам аз. — Представи си някой пиян в *дълбината*. Или дрогиран. Хлапак без задръжки. Психопат. Яко депресиран. Когато не се вижда истинската кръв. Когато всичко е като на игра. Мрак!

— Именно. Появи ли се такова нещо, с *дълбината* е свършено…

Маниака се мръщи, сякаш се ослушва за нещо.

— Време е да си вървя, Льонка. Обедната почивка свърши!

Едва успявам да му стисна ръка — Маниака хвърля на масата парите и изхвърча от ресторанта. Да, Америка го е научила на трудова дисциплина. Това не е Петербург, където понякога се отбиваше у нас по обяд за по бира.

Сигурно и на мен ми е време да си вървя.

Трябва да поспя, поне малко.

Когато плащам на сервитьора, за миг долепям длани и преплитам пръсти… Това е най-безобидният и обикновен „външен“ нишан на дайвърите. Известен е дори на начинаещите. Момчето прекалено добре жонглира с чиниите… дали пък не прилага моята техника?

Поздравът ми остава напълно пренебрегнат.

Какво пък, глупаво беше да се надявам на нещо друго.

Събудих се към десет часа.

Зад прозореца потропваше дъжд. Тих, монотонен. Идеално време за пътуване с влак. За взиране през мокрия прозорец в коридора на вагона със запалена цигара в ръка… А пък в купето да са се настанили приятелите ти… не, по-добре аверите, с които човек сяда да пие, а не да разголва душата си. И на масичката вече да те очаква първата бутилка, и някой вече да разопакова сандвичите и да подрежда обичайното мезе.

В такъв дъжд трябва да отпътуваш от своята любима. Не… не е задължително да е любимата жена, а изобщо от нещата, които обичаш. Любимия град, любимата работа.

И все пак най-доброто е да отпътуваш далеч от любимата жена.

При това завинаги.

— Имам дийп-треска — казах аз. — Чухте ли?

Няма кой да ме чуе. Защото Вики няма дийп-психоза. Тя отиде на работа, нормална, човешка работа. А аз останах, за да се помотая из апартамента, да свърша това-онова… и за да нахлузя сивия пластмасов шлем.

Да, ама не. Днес имам други планове.

Трябва да намеря оня тип, Чингиз. И да получа от него онова, което ще ми трябва в *дълбината*.

С тази мисъл скочих от кревата.

Бях си легнал към шест сутринта и още бях напълно замаян. Отидох в банята, смъкнах фанелката и гащетата, влязох под душа, врътнах кранчето.

Бликна леденостудена вода. Изпсувах и я спрях. Значи затова вчера пред блока буча оня багер и разравяха тръбите.

Една от най-големите радости в живота е да се пъхнеш полусънен под горещия душ и след няколко смени на топло и студено да се избършеш с грапавата кърпа.

Но дори това не ми се урежда.

Лятото бих рискувал да взема леден душ, но не и сега, в тоя студ и дъжд.

По дяволите, ами работата дори не е в хигиената, ще изтрая до вечерта. Цял ден ще се разкарвам сънен, това е!

Макар че…

В хотелската ми стая в Дийптаун също има баня.

Един душ в *дълбината*… чудесна идея…

И да се опомня чак вечерта, когато Вики си дойде от работа.

— Мамка му! — подметнах си в отговор аз. Пак влязох във ваната и с див крясък се пъхнах под ледената вода.

Май допреди малко ми се спеше? Докато се бършех трескаво с кърпата, потърсих у себе си остатъци от сънливостта и не

открих нищо.

Бележката на Маниака беше разпечатана и стърчеше от принтера. Браво на Вики. Помни как трябва да се подхожда към информацията. Дръпнах листа, погледнах.

Никакъв телефон, само адрес. Чингиз живее в центъра, до метростанцията Червените Порти. Това е добре, стига се по пряката линия и за нула време…

Скрих листчето в джоба си и отидох да се обличам.

Ето за това трябваше да бъда предупреден…

Постоях пред ажурната плетеница на металния портал, зад който прозираше будката на охраната и двете мутри с каменни физиономии и полувоенна униформа. Зад будката се виждаше добре поддържана градина, чак в дъното — сградата. Не много висока — към петнайсететажна, обаче с такава странна конфигурация, сякаш съм в Дийптаун, а не в Москва.

— Жалко, че забравих да сложа смокинга — измърморих под носа си.

Значи Чингиз бил новобогаташ.

Пък аз си мислех, че е хакер.

Вдигнах ръце към портала и двете му половини се разтвориха плавно, без звук. Върху каменните мутри на охранителите цъфнаха усмивки.

Най-сетне!

Отидох при будката. В погледите им се четеше любопитство, но не бързаха да ме поздравяват. Изобщо не мязах на човек, който живее или е поканен на гости в тази сграда. Не заслужавах никакво уважение.

— Отивам в трийсет и първи апартамент — казах аз, след като скришом погледнах адреса.

Привидно не нарушиха добрия тон:

— Някой чака ли ви?

— Не… предполагам.

— Ами тогава?

Яки момчета, освен това явно доста скучаят. Ако по цял ден се усмихваш на новобогаташите, ще хванеш бръчки. А тук им се изтриса някакво недоразумение с протрити дънки и старо яке, кисне без чадър под досадния дъжд…

— Трийсет и първи… — каза изведнъж вторият охранител.

— А-а…

Физиономиите им се вкиселиха. Така… май в този апартамент идват най-различни гости…

— За кого да предам? — охранителят вдигна слушалката.

— Кажете, че ме изпраща… — Аз се запънах. Как пък не! Колко пъти съм се забърквал в недоразумения, а сега направо може да ме наритат. — …изпраща ме Александър Летов.

— Как ви е името?

— То е без значение.

Май охраната беше на друго мнение за процедурата, обаче в този момент отсрещна вдигнаха слушалката на домофона.

— Добро утро — рапортува момъкът. — Безпокоим ви от пропуска. Чингиз Сергеевич има посетител. Да, имайте добрината да го извикате, моля.

Той чакаше, поглеждайки към телевизорчето с изключен звук, по който даваха футболен мач. Колегата му се беше изтегнал на дивана и наблюдаваше мониторите — очевидно по целия периметър на зданието имаше камери.

Аз също чаках. Свит под дъжда.

— Чингиз Сергеевич? Безпокоим ви от пропуска… Да. Мъж на средна възраст, обикновена външност, не се представи. Каза, че го изпраща Александър Летов.

Когато охранителят вдигна глава, в очите му се четеше искрена радост:

— Кой е тоя Александър Летов? А?

— Маниака! — изтърсих аз.

— Маниака — с присвити очи, повтори в слушалката охранителят. Колегата му леко се изопна, сложи длан на бедрото си. А кобурът на пистолета, между другото, не беше скрит под дрехите… — Кой е тоя Маниак?

— Кажете му да се сети за шлепа на Василиевски остров, в Петербург! — с отчаяние възкликнах аз с ясното съзнание, че вместо в апартамента на Чингиз ще се озова в килията за предварителен арест.

— Разправя за някакъв шлеп на Василиевски остров… — охранителят замълча. — Да. Ясно. Благодаря, всичко хубаво.

Слушалката тракна. Последва упътване, изречено с престорена доброжелателност:

— Като извървите пътечката, завийте вляво. Трети вход. Охраната ще ви пусне. Всичко хубаво.

С два забити в гърба погледа, се потътрих към сградата. Чувствах се така, сякаш в последния момент са ме помилвали и току-що са ме свалили от електрическия стол.

Не съм и предполагал, че в обикновения, реален московски живот може да има такава тръпка.

Дали пък…

Не! Не! Това не бива дори да си го помислям!

Ами ако пак имам пристъп…

Не.

Това не е *дълбината*. Не е виртуалното пространство, където блуждае съзнанието ми, за да гради дворци и да руши градове. Това е само Москва, просто една обикновена милионерска къща с обикновена охрана.

Всичко е наред, спокойно.

Не знам колко бяха общо входовете. Май три. С по дванайсет апартамента.

Вътре имаше още един пост, пак с двама охранители. Толкова си приличаха с ония на входа, сякаш и в реалния живот отдавна са създадени типови комплекти тела. „Новобогаташ“, „бивш интелектуалец“, „бдителен охранител“… Тези тук са от третия тип.

— Документите — наредиха ми с нетърпящ възражения тон.

Наложи се да подам паспорта и да изчакам, докато охранителят с мъка нацели клавишите, за да въведе данните ми в компютъра. Като че ли попълни дори графите „пол“ и „националност“.

Интересно дали постъпват по същия начин с всички гости? Едва ли. По-скоро ги пресяват по външност.

— Ще натиснете дванайсет — упътиха ме, след като най-после ми върнаха паспорта. — Асансьорът ще се задвижи до четиринайсетия етаж.

Асансьорите бяха два. Като във всяка нормална „по-така“ кооперация. С тая разлика, че двата обслужваха общо дванайсет апартамента.

Интересно, а защо ще се кача на четиринайсетия етаж? След като на копчето пише дванайсет?

Да не би част от апартаментите да са мезонети?

И какво беше това изказване, че асансьорът „ще се задвижи“? Да не би през повечето време асансьорите им да са развалени?

Самата кабина беше с такива размери, че просто ти се приискваше да монтираш вътре джакузи. Приликата с баня се допълваше от огледалните стени и от черния матов таван. На пода имаше постлан килим. Идеално чист.

А бутоните наистина са само дванайсет. С тесни процепи като за магнитна карта до всеки. Май човек не може просто така да се качи на етажа?

Но когато натиснах цифрата дванайсет, асансьорът плавно запълзя нагоре. Някъде от стените бликна тиха музика.

По дяволите, какви ще ги дробя при тоя Чингиз? Заврян в някое кьоше на хола, ще врънкам жално домакина за някакви забранени, класифицирани като оръжия програми? Ще се позовавам на някакъв шлеп, където не съм стъпвал?

Не успях да довърша мисълта си, защото вратите на асансьора зейнаха.

Право в апартамента!

Е, имаше и нещо като антре, и монументална дървена врата, сто на сто яко блиндирана. Но тя беше широко отворена.

Предпазливо пристъпих напред, в хола. Квадратен, към седем на седем метра. Горе, във висините, таванът се увенчаваше с нещо като стъклена пирамидка, по която тропаше дъждът. Апартаментът наистина беше на две нива, към втория етаж водеше спираловидна стълба.

И никаква жива душа наоколо.

— Ей… — подвикнах аз.

Тази дума пасваше на обстановката точно колкото старите ми дънки. Все пак успях да постигна някакъв ефект. От една от двукрилните врати тихо излезе някакво куче и се насочи към мен.

Обожавам златистите ритривъри!

— Здрасти, куче — казах аз и коленичих. — А стопанинът ти къде е?

Ритривърът подуши дланта ми и учтиво ми позволи да го почеша зад ухото.

— Може би ти си Чингиз? — предположих аз. — Тогава имаш поздрави от Маниака.

— Поздравите са за мен. А той се казва Байт.

Мъжът се появи след кучето, също толкова безшумно. Приближи се и ми подаде ръка:

— Чингиз.

Да се чудиш откъде родителите му са изкопали това име. Може да има някакви съвсем далечни източни корени, да речем, татарски. Но общо взето приличаше по-скоро на швед. На типичен чист швед. Висок, як. С руса коса до раменете и лице северен тип. Със слънчев загар, обаче си личеше, че инак има много бяла кожа. Носеше спортен екип, ама марков, „Адидас“, а не китайско менте, и маратонки. Никога не бях виждал хора, които се разкарват из апартаментите си с маратонки „Рийбок“. Както и подобни апартаменти, всъщност.

— Леонид…

— А защо не каза името си на охраната?

— С какво би помогнало?

— Логично — кимна Чингиз. — Нали не бързаш?

Премина на „ти“ толкова непринудено, че маниерът му не будеше никакви възражения.

— Не много…

— Е, добре… Байти, не досаждай на човека!

Песът издърпа носа си под дланта ми и обидено се оттегли.

— Какво пиеш? — поинтересува се Чингиз. — Дрехите се окачват тук.

Гардеробът в хола беше голям почти колкото нашето преддверие. Свалих якето, мъчейки се да подредя мислите си. Не яко, а супер яко. Откъде Шурка има такива познати? А и какъв хакер може да бъде тоя тип с войнствено име и обноски на виден мафиотски бос?

— Та какво пиеш, Леонид?

— Всичко, което гори. — Реших да не падам по гръб.

— Виж, това е добре. Хайде на първо време да идем в кухнята.

Потътрихме се натам по страшно дълъг и просторен коридор, с картини на едната стена, а на другата — прозорци с изглед към площада при метрото. Чингиз вървеше пред мен, под мокрия от пот анцуг се очертаваха яки мускули. Здрав е като канара. И не му пука от нищо, за разлика от царящата по-долу параноя. Сега като нищо бих могъл да извадя нож и го наръгам в гърба.

Впрочем, ако бях килър, все едно не бих го направил. Как пък не, да убия домакина, а после да взема да се изгубя. Ще има да бродя седмици из тоя апартамент, като от време на време се натъквам на източници на вода — разни бидета и писоари, и на залежи от храна — да речем, някакви скулптури от шоколад под стъклени похлупаци…

В кухнята наистина имаше шоколадова статуя, почти метър висока. Само че без похлупак. Негърче с какаово клонче в ръка. Едното му ухо беше отчупено — явно някой е бил много гладен.

За сметка на това самото помещение въздействаше някак успокояващо… приличаше по нещо на нормалните. Сякаш някой беше разтегнал двойно една обикновена кухня във всички посоки, след което се беше кротнал. Е, и беше запълнил допълнително отворилите се пространства с уютни мебели от лакирано дърво, техника, пакети с храна…

Ама всичко тук има много ергенски вид. Май човекът живее сам.

— Коняк за запознанство… не става… — размишляваше на глас Чингиз. — Водка… ще се напием.

Той ме погледна втренчено и кимна, сякаш бе останал доволен от нещо.

— Точно така, ще се напием… Бира не искам, макар че… Ти искаш ли бира?

Разглеждах кухнята, опитвайки се да открия на бар плота в ъгъла кранчетата за бира. И ги видях. „Гинес“, „Килкени“ и още две други марки…

— Ако алтернативата е вино или уиски, предпочитам бира —

с някак чужд глас казах аз. Сетих се за оная стара кинокомедия за момчето, което за миг порасна, забогатя и сложи насред апартамента си автомат за кока-кола, който се задейства с ритник…

— Решено — съгласи се Чингиз. Отиде до хладилника — със същите чудовищни размери, както и всичко останало. Отвори го, порови се из пакетите с лъскави и прозрачни опаковки. Извади няколко, с резенчета най-различен кашкавал. — А нещо за ядене искаш ли?

— Засега не.

— И правилно. Разпечати това, какво гледаш. Там на масата има нож.

Заех се с кашкавала, а Чингиз извади две огромни кристални халби и ме погледна въпросително:

— Каква бира искаш?

— Чешка има ли? — попитах аз с тайната надежда, че ще го затрудня.

— Само „Пилзнер Урквел“.

— Става — съгласих се аз с тона на човек, който използва най-хубавата в света светла бира, за да си плакне краката.

С халбите в ръце се настанихме в кожените кресла до бара.

— Прозит — казах аз.

— Прозит — съгласи се Чингиз.

Бирата беше върховна.

— Ти си бил готин — изненадващо заяви домакинът. Пресегна се и ме потупа по рамото. — Не те ли потиска прекалено всичко това?

Отново огледах кухничката, открих още една симпатична подробност — стълба към втория етаж, и попитах:

— Какво има там?

— Трапезария. Със стъклен покрив.

Преди да се сдобиеш със стъклен покрив в Москва, трябва да имаш железен гръб. Поклатих глава.

— Не ми се мисли колко струва тая барака. Със сигурност само милионер може да си я позволи.

— За съжаление — без капка позьорство се съгласи Чингиз. — Значи, става?

— Шокира… но поносимо.

— Това е добре. Когато хората се шашкат, започвам да се притеснявам. Пък аз хич, ама хич не обичам да се притеснявам, Леонид… Та как я кара нашия приятел Маниака?

— Жив и здрав е. Поне в *дълбината*.

— А къде се намира в момента телом?

— В Сан Франциско.

Чингиз кимна. Проверяваше ме простичко и без да го скрива.

— Как мислиш, каква бира би предпочел той?

— „Гинес“.

— Колко човека се събраха на шлепа първия път?

— Не знам.

Чингиз учудено приповдигна вежди.

— Не съм бил там. Изобщо не знам за какво става дума. Беше ми казано да спомена за шлепа, ако не се сетиш кой е Маниака.

— Преди му викаха Тъмата — промърмори Чингиз. — Добре. От каква помощ се нуждаеш?

Дотук с церемониите, така ли?

— Трябват ми бойни и защитни програми на „Virtual guns“. Най-новите.

Чингиз прехапа устни, отпи глътка бира. Изглеждаше така, сякаш с по-голямо желание би ми подарил мерцедес, отколкото диск с програми.

— От какво се издържаш?

— Работя като хамалин в *дълбината*.

— Ти не просто работиш там… Ти живееш там. А защо ти е оръжие от „вигите“?

— Длъжен ли съм да отговарям?

— Да. — Чингиз остави празната халба. — Отговориш ли — получаваш играчките…

— Тогава ще ти отговоря. И аз самият не знам.

— Ама че хитрец — доволно каза Чингиз. — Още един въпрос… Ще ги препродаваш ли?

— Не. Трябват ми само за лично ползване.

Чингиз мълчаливо бръкна в джоба на горнището си. Нямаше да се учудя, ако беше извадил диск с програми. Но в ръцете му се появи мобилно телефонче с големината на запалка.

— Не си помисляй, че съм се чалнал от толкова имане — каза той, като ме погледна накриво. — Наистина е удобно…

Е, богатите си имат своите прищевки… Странно е, разбира се, да се обаждаш от клетъчен телефон, когато е под ръка домашният…

— Пат? — измърмори в „слушалката“ Чингиз. — Отлепи се за миг от компютъра. Вземи подаръка ми, изкопирай го… Да. Точно така. И слез в кухнята.

Странно е, разбира се, да телефонираш до другата стая…

— Имам усещането, че съм в *дълбината*… — казах аз.

— Симптом на дийп-психоза — откликна Чингиз. Прибра клетъчния. — Вземаш програмите и си тръгваш, така ли?

— Ако ме пуснат. — Аз се подсмихнах.

— Ще те пуснат. Но бих предпочел да си поприказваме. Ти ме

заинтригува.

— Взаимно е. — Аз се надигнах и напълних халбата си. — Още повече, че имам няколко въпроса към теб.

Чингиз ми подаде своята халба с думите:

— Ами питай. Ама първо ми сипи нещо.

— Познаваш ли Подляра?

— Познавах го — лаконично отвърна Чингиз.

Значи все пак Ежко е бил прав. А Маниака бърка…

— Той ли е проникнал в „New boundaries“?

— Да.

Чингиз явно не го беше страх от нищо. Впрочем, човек с неговия начин на живот едва ли си има проблеми с дийптаунската полиция.

— Трябва по-подробно да разбера какъв е случаят, Чингиз.

— Да не си решил да ставаш хакер, Леонид? — Чингиз се усмихна. — Или да пишеш книга за живота на великите хакери?

— А Подляра велик ли е?

— Ако не беше най-мързеливият, щеше да е най-великият.

— Никога не съм чувал за него — казах аз, без да се усетя, че излизам от образа на обикновен обитател на Дийптаун.

— Онези, за които са чували всички, не са никакви хакери, Леонид. Хакерът работи в мрак и самота. Хакерът не оставя следи.

— Ти хакер ли си?

Чингиз се засмя:

— Бях. Интересно ми е… ти кой си. Сега е мой ред да питам, не смяташ ли?

Кимнах. Но Чингиз не успя да попита нищо.

— Чинга…

Извърнахме се към вратата.

— Ето ти диска…

Хлапакът беше пълна противоположност на Чингиз. Непохватен тийнейджър, мургав, тъмнокос, тромав, с мрачно, навъсено лице. Издокаран с протрити дънки и бяла тениска.

— Дай диска на Леонид — каза Чингиз. — Чист е, надявам се?

— Със софт… — момчето се приближи с явно нежелание и ми подаде диска.

— Имах предвид маркерите, Пат. Няма да следим Леонид и всичко, записано на диска, ще работи както трябва. Разбрахме ли се?

Хлапето хвърли на Чингиз отровен поглед. Онзи се усмихваше. Ставащото ми заприлича на някаква тяхна стара, позната игра.

— Аз… сега ще проверя… — Пат скри ръката с диска зад гърба си.

— Така ще е най-добре — спокойно каза Чингиз. — Разбрахме се, нали?

— Тоя софт ми го обеща на мен! — развилия се хлапакът. — Само на мен!

— Обстоятелствата се промениха — Чингиз не изглеждаше никак смутен. — Обещал съм на един човек да изпълня всяка негова молба. И съм го обещал още по времето, когато ти още си се напишквал.

По погледа на тийнейджъра разбрах, че според него аз съм онзи гнусен „човек“.

— Ясно… — Продължавайки да крие диска от мен, момчето отиде на бара, взе някаква чаша, напълни я с „Гинес“ и излезе от кухнята.

— Побързай! — извика Чингиз подире му.

— Не му ли е рано? — впечатлих се аз. Хлапакът беше на има-няма тринайсет.

— Да пие бира ли? А как да му забраня? — Чингиз изглеждаше учуден.

— Ами…

— Не съм му баща, че и роднина… Добре, хайде да се върнем към теб, става ли?

— Да — отговорих аз. И реших да си затварям устата и да зарежа опитите да разбера каквото и да било за Чингиз и Пат, за произхода на този чудовищен апартамент или за отношенията между онези, които го обитават. Едва ли ще е здравословно.

— Кой си ти?

— Леонид…

— Паспортните данни ги запази за себе си. Стига да поискам, ще ги науча и без твоя помощ. Кой си ти?

Поех дълбоко въздух, преди да отговоря:

— Дайвър.

Чингиз замислено изучаваше пяната по дъното на халбата. След като не откри нищо интересно, попита:

— Бивш дайвър? Настоящ? Не вярвам.

Виж ти! Не само той можел да ме смайва.

— Няма бивши дайвъри.

Той помълча.

— Заедно с Маниака ли работеше?

— Понякога. Той ми помагаше по техническите въпроси. Оръжието… и защитата…

— И сега пак работиш, така ли?

Замълчах си. Нямах желание да обяснявам, че от сума време

няма работа — и едва ли някога ще има.

Пък и той би трябвало да е наясно…

— Не съвсем.

— Добре, няма да се изтезаваме, я… Наел ли те е някой?

— Не.

Чингиз стана, като взе и моята празна халба. На мен ми сипа „Уркvел“, а на себе си — „Гинес“.

— А тогава какво?

— Интересува ме един въпрос и смятам да си го изясня.

— Хубави са ти отговорите, няма що… наситени с информация като инструкциите за ползване на тоалетна хартия. Да допуснем, че това не е моя работа… обещал съм на Маниака и ще изпълня обещанието си. Сега Пат ще донесе диска… — Чингиз стовари с трясък халбата на масата, наведе се и се взря в очите ми. — Но нали ти искаш още нещо от мен? Прав ли съм, дайвър?

— Прав си.

Погледът му беше пронизващ. Не заплашващ, не тежък, а именно пронизващ.

— Тогава решавай какво искаш да научиш и какво ще дадеш в замяна.

Забавих се за секунда.

— Чингиз, къде е най-близката тоалетна?

Домакинът се усмихна.

— Съвсем близо. Три метра по коридора. Върви да си помислиш.

Не беше съвсем прав. Не се опитвах да печеля време, все едно щеше да ми се наложи да изплюя камъчето. Чингиз разполагаше с информацията, която ми трябваше, и най-вече — с информация от реалния свят, а не от *дълбината*.

Наистина трябваше да посетя заведението!

Вратата на клозета също беше сгъваема, нещо като параван от дъб и матово стъкло. Влязох и дори не се впечатлих от интериора. Нежнорозови, като мечтите на нимфетка, плочки. Таван от черни огледала, като реализация на същите тези мечти.

Не обикновен клозет, а общ санитарен възел… колко е неуместен тук този термин от съветско време! Гигантска тоалетна чиния… да не би тук да се отбиват баскетболисти? Биде. Писоар… леле божке, вярно бе — писоар в апартамента. Малко встрани, под скосения като в мансарда и гледащ към небето прозорец имаше триъгълно джакузи. Пълно с бълбукаща вода.

Наведох се над джакузито, напълно подготвен да зърна жив крокодил или човешки труп.

Реалността се оказа по-земна и същевременно надмина всички очаквания.

Джакузито беше пълно с половинлитрови бутилки. Етикетите отдавна се бяха отлепили и кръжаха сред пенливите струи. Топнах ръка — водата беше ледена — и хванах една от хартийките.

„Жигульовска“.

При това не е прясна… С изтичащ утре срок на годност.

Аз съм полудял. Сто на сто. Даже не става дума за дийп-треска, това си е чиста шизофрения. Подобна къща може да се намери в *дълбината*, но не и в центъра на Москва!

Или пък съм във виртуалното пространство. Все още. Не съм излязъл от *дълбината*, а съм си измислил това излизане. Сега е сутрин, Вики отдавна е отишла на работа, а аз седя пред компютъра и вцепенените ми пръсти се плъзгат по скъпата сензорна клавиатура, която Вики ми подари за Нова година…

Сторило ми се е, че съм изплувал. Само ми се е сторило. Веднъж вече имах подобно изживяване…

— *Дълбина-дълбина, не съм твой…* — прошепнах аз. — *Пусни ме, дълбина…*

Нищо не стана. Но това нищо не означава. През последните две години — чисто и просто нищо.

Трябва да се успокоя. Първо трябва да се успокоя.

Не *дълбината* е тази, която ни погубва. Виртуалният свят е безразличен, той само отразява онова, което е вътре в нас. Нищо страшно не се случва…

Освен това аз си имам начин да проверя къде съм.

Извадих джобното си ножче и оголих малкото, добре наточено острие. Навих ръкава на ризата си.

Така… със самия връх… Обаче как не ми се иска да го правя…

Внимавайки да не засегна вената, забих острието. И завих.

Леле, как боли! Особено когато сам се порежеш.

Облизвайки плитката, но кървяща драскотина, измъкнах от задния джоб на дънките пликчето с лейкопласт. Псувайки полугласно, го залепих върху раната.

Това не е *дълбината*. Болката беше прекалено силна, би трябвало да ме изхвърли от виртуалността. Това е реалният свят и апартаментът е реален. Тук просто живеят психари.

Приближих се до писоара и все пак свърших работата, заради която бях дошъл. Наплисках лицето си със студена вода, мрачно огледах физиономията си в огледалото. Зачервени очи, лека брадясалост… сега е ясно защо толкова се опъваха да ме пуснат тук. И защо Чингиз лесно се досети, че живея постоянно във виртуалния свят…

Домакинът продължаваше да пие бирата си в кухнята.

Сигурно моята поява е голямо развлечение за него.

— Готов съм да говоря — казах аз и седнах.

— Аз пък — да слушам.

— Вчера научих, че хакерът, известен като Подляра, е пробил защитата на компанията „New boundaries“, занимаваща се с разработка на компютърна периферия.

Чингиз кимна. Това вече е добре.

— Изловили го — продължих аз. — Охраната на фирмата се оказала неочаквано добра и хакерът закъсал.

— Имало нещо такова — с лекота се съгласи Чингиз. — Предполагам, че Маниака им е слагал капаните. Почеркът е негов.

Бързо продължих, измъквайки се от неудобната тема:

— Охраната надушила следите на крадеца и го ликвидирала при опита му да се измъкне. Но работата е там, че хакерът е загинал и в реалността. Това може да означава… ако отхвърлим невъзможните съвпадения, а те си заслужава да бъдат отхвърлени… Това означава, че е разработено и взето на въоръжение виртуално оръжие от трето поколение.

— А какво е това трето поколение?

На вратата се беше изтъпанило странното приятелче на Чингиз. Отново държеше диск, но може би вече без разни капанчета.

— Нали ти обяснявах — лениво каза Чингиз. — Първото поколение виртуално оръжие унищожава програмите ти. Второто, дето само полицията има право да го прилага, може да убие и машината ти. Прегряване на процесора, изтриване или променяне настройките на BIOS-а, изгаряне на монитора…

— Знам, не съм дебил — озъби се момчето. Мили отношения, няма що. — Обаче за трето поколение нищо не си ми казвал!

— Ами то просто не съществува — отвърна Чингиз. — Това е фантастика. Оръжие, което убива човека от виртуалното пространство. Пълни глупости. Драсканици на жълтата преса, на някой клюкарски таблоид.

— Но нали са убили хакера — възразих аз. — Налице е труп. И то реално.

— Дай на човека диска, Пат — нареди Чингиз. — И се качи в трапезарията. Там на пода се търкаля едно тяло. Виж дали се е вмирисало съвсем и го подритни два-три пъти.

— Просто ей така да го ритна? — очите на тийнейджъра светнаха.

— Да, по моя молба. И на моя отговорност.

Хлапакът засия. Пъхна в ръцете ми диска, с който толкова не му се разделяше и хукна нагоре по стълбичката. Аз погледнах

смаяно Чингиз.

Новобогаташът се ухили. Новобогаташът лениво се изправи, взе от плота пакет цигари, масивна запалка „Ронсън“ и кристален пепелник, наполовина пълен с угарки. Новобогаташът запали цигара и лениво ми подхвърли пакета.

Досущ като автомат извадих една цигара, щракнах със запалката… и едва не я изпуснах.

Горе, в трапезарията „със стъклен покрив“, проехтя зверски вик.

— А тялото все още някак си реагира… — меланхолично рече Чингиз. — Това е добре. Това ме радва.

Отказах се да паля и оставих цигарата.

Горе нещо падаше. Чу се детски писък, пронизващ като звука на кабелен модем, който се кънектва на 115200 бода, шум от падане на нещо тежко и звън от счупване. Животинският утробен рев се повтори.

— Там… да не вземе да стане нещо? — попитах аз. Не преливах от симпатия към Пат, нито от желание да зърна човека, способен да издава подобен рев, но все пак ставаше дума за дете…

— Всичко чупливо вече е строшено. — Чингиз тъжно поклати глава. — Освен тавана, но неговото стъкло е бронирано.

Откъм стълбата се разнесе трополене, тънките дървени перила затрептяха. Отначало видях два чифта крака. Едните бяха на Пат и опираха в стъпалата само епизодично. Вторият чифт беше бос и гол, обрасъл с червеникава козина.

След миг се показа и цялото „тяло“.

Около четирийсетгодишен набит мъжага, среден на ръст. Пропорциите му най-добре биха се вписали в квадрат. Късият му врат бе скрит под величествена брада, бакенбардите му също биха предизвикали трепет у някой бръснар. За сметка на това главата беше абсолютно гола.

Отгоре на всичко новото действащо лице в тази пиеса на абсурда бе облечено само с черни сатенени боксерки. Впрочем, някъде из гъстата козина на гърдите му се беше оплело миниатюрно кръстче, а опулените очи се криеха зад очила с тънка позлатена рамка.

— Чинга!!! — от рева на здравеняка бирата в халбите се разлюля. — Ти ли нареди на Пат да ме срита?

— Наредих му — без особен страх съобщи Чингиз. — Да те срита два пъти. Послуша ли ме?

— Той ли? — Мъжагата погледна дясната си ръка, в която се клатушкаше Пат. — Послушал те е. Много печено хлапе. Обикновено никой, независимо кой, не е успявал да ме срита

втори път. Какво искаш в замяна на него?

— Ноутбука ти, Подляр.

Естествено, не се изненадах. Веднага се бях досетил за какво тяло става дума. Само дето ми беше трудно да повярвам на късмета си.

Обаче може ли да се нарече късмет срещата и запознанството с този тип?

Подляра гледаше замислено мълчащия Пат. Дори успях да се изненадам от невероятната сдържаност на малкия, преди да забележа, че е впил зъби в космата ръка на хакера.

— Не, той не струва толкова — съобщи Подляра и изтръска хлапето на пода. Пат веднага отскочи встрани и започна да плюе.

— Поне се здрависай с госта — предложи Чингиз.

Подляра бавно премести погледа си върху мене. Изпъшка. И заговори с почти нормален, само че малко висок глас:

— Моля за извинение. Прекалено емоционалната ми реакция беше предизвикана от ранното и донякъде необичайно събуждане.

Станах и отказал се от всякакви опити да осмислям събитията, казах:

— Леонид…

Подляра внимателно, сякаш преценявайки с каква сила да го направи, стисна ръката ми:

— Подляра. Ще разрешите ли?

— Какво? Да…

Хакерът взе халбата ми, отпи. Направи гримаса.

— Пак се наливате с помия… Чинга, мръснико, от какъв зор нареди на хлапето да ме срита? И то два пъти?

— Нали си труп, Подляр. Значи не те боли. А освен това… — разположилият се баровски в креслото Чингиз кимна на нацупеното хлапе. — Ами Пат отдавна се чудеше дали ти се будиш от ритник…

Малкият се шмугна зад креслото му с учудваща ловкост. Но Подляра май не бързаше да го преследва.

— Защо съм труп? — почесвайки се по гърдите, попита той.

— Убили са те. Във виртуалността, с оръжие трето поколение. И ти си умрял наистина.

Чингиз се разсмя. Обаче Подляра не се присъедини към веселбата:

— Убили са — потвърди той. — И е умрял. Само че не аз.

Той остави опразнената ми чаша и излезе в коридора. След миг се разтракаха бутилките от джакузито.

Погледнах Чингиз и Пат. Лицето на момчето беше радостно и възбудено. А на Чингиз — каменно.

— Значи — фантастика? — попитах аз.

110

Когато хакерът се върна от банята, вече се беше пооблякъл. С разкошен халат, наистина, прекалено дълъг и възтесничък в раменете, явно собственост на домакина. На краката му бяха цъфнали чехли, толкова малки, че петите и част от ходилата стърчаха навън.

Във всяка ръка Подляра държеше по две бири „Жигульовска“.

— Пак ли си изстудявал бирата в джакузито? — зададе риторичен въпрос Чингиз.

— Че как иначе… — измърмори Подляра. — В хладилника трудно се постига необходимата температура. Само течащата вода придава вкус на бирата.

— И си ми облякъл халата…

— Свиди ли ти се, а? Съвсем си се изкопелдачил, а? — хакерът премести едно кресло до нашите и се настани, скръствайки нозе. Изтръгна с пръсти капачката на бутилката, лакомо надигна бирата.

— И си ми облякъл чехлите! — изписка Пат.

— О-ле-ле! — подигравателно изимитира гласа му Подляра. — Кой е ял от паничката ми, кой е седял на столчето ми, кой ми е форматирал харда… И не облякъл, а сложил! Шибан всезнайко!

— Подляр, не ни баламосвай — доста спокойно каза Чингиз. — И не псувай пред детето, моля.

— Да беше чул само… — Подляра вдигна бутилката, опразни я до дъно и я остави под масата — …какво ми каза вчера вечерта същото това дете…

— Вечерта, ха! — възмути се Пат. — В два и половина! Ти си дойде пиян като гъз!

— Видя ли? — Подляра отвори нова бутилка.

— Чух — кимна Чингиз. — Май ще си сапунисваш езика, Пат.

— Ама той беше пиян! И се опита… — момчето замълча за миг, сякаш подбирайки думата — да вкара проститутка! Със сака!

— Какво, сериозно? — възхити се Чингиз. — Със сака?

— Да!

— Доносник — оставяйки бутилката, отвърна Подляра. — Предател, мамка му. Е, добре, ръцете ми са развързани, баси. Да кажа ли къде ходи в Дийптаун миналата седмица? И какво прави там?

Пат задиша учестено. Много неуверено възрази:

— Ти не знаеш. Не можеш да знаеш.

— Знам. Какво, да разправям ли?

— Изтрих всичките ти скриптове!

— Да бе, да. Изтрил си. Когато изтриеш всичко, ще ти подаря ноутбука си.

Хлапакът и възрастният се гледаха така, сякаш всеки момент ще извадят ножове. Господи, те и двамата са психари! При това малолетни!

— Лъжеш — продължи да упорства Пат.

— Да вървим — Подляра се изпрати, доближи се до Пат и го сграбчи. — Ще ти издам един троянец. Като пример. По-нататък се оправяй сам.

— Подляр, измъкваш се от разговора… — напомни Чингиз.

— Три минути — отдалечавайки се с хлапето под мишница и с бутилка в ръка, отвърна хакерът. — С цел намаляване на високомерието и повишаване на уважението към възрастните.

— Ще се наложи да почакаме. — Чингиз въздъхна. — Няма да рискувам да го спирам, Леонид. Още бира?

— А защо Подляра пие „Жигульовска“?

— Харесва му. Прост отговор, нали?

Мълчаливо взех халбата. Четвърта на брой. Ако бях изпил толкова „Жигульовска“, вече да ми е станало неуютно.

— Подляра потвърди, че са убили някого — каза Чингиз. — Така че… моля да ме извиниш за недоверието. Докато Пат го няма. Инак ще се ядоса, че ти се оказа прав, а аз — не.

— Няма нищо. И на мен не ми беше лесно да повярвам.

— Какви според теб ще са последствията, дайвър?

— Смъртта от *дълбината* е смърт на *дълбината*.

— Не е сигурно.

— Я помисли. Дийптаун винаги е бил свободна територия. Свят със специфични закони, със свой морал и култура. Отношението към престъпленията тук винаги е било специфично. Свикнали сме, че можем да затворим устата на събеседника си с бойна програма, че проникването в чужд компютър не е престъпление, а изкуство, повод да се похвалиш на приятелите си…

— Убийството е нещо различно. Ако знаеш, че след изстрела ти няма да зависне компютър, а ще спре нечие сърце…

— Чингиз, кажи, би ли дал оръжие трето поколение на Пат?

— Все още не съм се чалнал.

— А колко такива пубери бродят из Дийптаун?

— Едва ли всяко хлапе ще успее да намери…

— На Подляра би ли го поверил? — попитах аз.

— Ето тук не бързай с изводите. — Той поклати глава. — На Подляра може да се повери и ядреното копче. Впрочем той и без

това имаше достъп до него, макар и без знанието на президента.

— Чингиз, имаш ли охрана?

Домакинът се усмихна.

— Да допуснем.

— Ясно, имаш. В една или друга степен. И сигурно имаш и врагове.

— Врагове има всеки. Без тях животът е скучен. Пък и изобщо… с някои врагове човек може да се гордее точно както с приятелите.

— Ти нали ходиш в *дълбината*? Ако някой реши да поръча убийството ти? В реалността е едно. Задават се неприятности. Ответен удар. А какво може да се противопостави на изстрела в *дълбината*? Където дори не остават следи? Където не важат нормалните закони? Където…

— Разбрах всичко. — Чингиз махна с ръка. — Достатъчно, убеди ме. Просто не мога да приема случващото се.

— Аз също. Затова и се съпротивлявам.

— Май е късно. Всяка новопоявила се програма става достъпна в цялата *дълбина*. Въпрос единствено на време.

Подляра и Пат се върнаха. Хлапето се влачеше след хакера като пребито.

— Кой спечели спора? — попита Чингиз.

— Не е честно! — ядосано възкликна Пат. — Терминалът беше вграден в антивирусната програма! Която самият Подляр ми даде! За защита от други хакери!

— Като ти я дадох, ти защо не я провери? — Подляра скри празната бутилка под масата и отвори последната. — Тичай за бира!

— Не е често! Ама хич не е честно! — продължи да се пени Пат. — Ти ме излъга!

— По кой начин? Програмата пазеше ли те? Да, и още как. Какви са ти претенциите тогава? Даденото от приятели трябва първо да се проверява! Донеси ми бира!

— Разправяй, Тоха. Веселбата свърши. — Тонът на Чингиз неуловимо се промени. — А ти, Сашка, заминавай за бира.

Достатъчно беше домакинът на премине от прякорите на имената, и държанието на шантавата двойка се промени. Пат си замълча и отиде в банята. Подляра въздъхна и се погали по бръснатата глава.

— Гладен съм, Чинга…

— Ти разправяй, пък аз ще ти сваря кренвирши.

— От какъв зор ще ги вариш, подръж ги в микровълновата, за да се разтопи леда.

— Както кажеш. Слушаме те. — Чингиз се надигна, отиде при

хладилника и измъкна отвътре дълга гирлянда кренвирши.

— Имах поръчка, за проникване. — Подляра сви рамене. — Нищо особено… освен поръчителя.

Дойде Пат, притиснал към гърдите си наръч мокри бутилки. Подляра, без да прекъсва разказа си, започна да ги подрежда на масата.

— Накратко… не знам как е попаднал на мен. Не ми се разкри. А знаеш, че аз съм обикновен човек, не изисквам препоръки, когато някой реши да ми плаща.

— И напразно — каза Чингиз, натиквайки гирляндата в микровълновата. — Къде те издири? В реала или в *дълбината*?

— Естествено, в нея, родната… Седях си в Дийптаун, в една кръчма. Приближи се. Изповяда ми се от игла до конец. Оказа се, че е дайвър…

Сърцето ми се разтупти.

— А, значи това бил поръчителят? — каза стоящият до бучащата печка Чингиз. — Не съпоставих двете истории… Хайде, продължавай.

— Сашка, преоблечи си тениската, целият си мокър — посъветва Подляра момчето. Отвори поредната бира. Въздъхна:

— Работата по принцип не беше нещо особено. Проникване, копиране, изход… чист изход, дори без да се оставят скрити скриптове за използване в бъдеще. Процент от спечелените пари, е, и половин бон в зелено при всички случаи.

— Сигурен ли си, че този човек е бил дайвър? — попитах аз.

— Да, напълно. Демонстрира ми всичките им дяволии: вход-изход по команда, нечувствителност към болка, още това-онова…

— Подляр, разбираш ли, че той просто може да е седял пред компютъра, без да пуска дийп-програмата…

— Не би могъл. Какво, да не би да не съм виждал дайвъри? Или онези, които се опитват да се придвижват из *дълбината* без *дийпа*? Дайвър беше. Трябваше да проникне в „New boundaries“, а там работата беше за хакер, не за дайвър.

— За дайвърите вече няма никаква работа — казах аз. — Не са изтрябвали никому.

— Този някак се беше приспособил. — Подляра сви рамене. — Все пак не беше на изповед, така че няма да разкажа подробностите… Така… поговорихме си. Спогодихме се за цената, за условията. Разузнах — защитата беше стандартна, нищо особено. Явно никой не виждаше смисъл в това да ги ограбва. Само тоя откачен дайвър… страшно му трябваше проекта „Sweet immersing“. Той се състои от два дяла: „Deep box“ и „Artifical nature“. Най-добре беше да се свият и двата, но в краен случай поръчителят беше съгласен и само за „Artifical nature“.

Изрично подчерта, че тази част от информацията е по-важната. Е, и аз се захванах. Взех със себе си един момък и тръгнахме.

— Що за момък? — поинтересува се Чингиз. Микровълновата най-после престана да бучи.

— Не го знаеш. Наивен, неопитен, но упорит. Все ме молеше да го взема за ученик. Мислеше си, че уча на нещо добро учениците си…

Пат се закикоти. Но Подляра така го погледна, че хлапакът моментално млъкна.

— Вече е мъртъв — рязко каза хакерът. — Досади ми с упоритостта си и реших да го взема при проникването. Опасности не се предвиждаха, а аз исках да го видя как действа.

— И какво ви сполетя? — Чингиз хапеше устните си. — Подляр, не го усуквай, за Бога!

— Няма да го усуквам — Подляра отвори поредната бутилка. — Преодоляхме без проблеми общата защита на фирмата. Някои неща момъкът откри сам. За други му помогнах… Имаше някакви заложби, макар и не високи. Бяхме си подготвили тела на сътрудници на фирмата, всичките им пароли… Общо взето… нормално. Без проблем достигнахме до кабинета на „Sweet immersing“, разполагахме си и с право на достъп. Никакви проблеми, мамицата му, не се очакваха! Затова и останах в коридора, а той влезе — трябваха му три минути за измъкване на файловете. Докопа ги и почти беше получил оперативен достъп, когато сработи още някакъв скрипт.

— Как изглеждаше той? — попитах аз.

— Стоманена врата, която се спуска от тавана. Прозорците, изглежда, също се блиндираха. Вой на сирени, охрана… всичко като си трябва. Защитата беше двойна — и от хакери, и от дайвъри. Някой дайвър би пукнал.

— Хакерът също е умрял — напомних му аз.

— Не веднага, Леонид. Аз го измъкнах.

— Как?

— Разбих вратата. — Подляра се ухили. — Въпреки че хлапакът се е паникьосал, успешно беше приключил трансфера на файловете. Само че нямах време да прибирам данните. Пробих изход направо към улицата и започнах да прикривам партньора си, за да успее да се измъкне. Той веднага се юрна… опули се и офейка… сигурно беше адски уплашен.

— Ти откъде работеше? — полюбопитства Пат.

— От едно дийп-кафененце — Подляра погледна момчето. — Бягай за тютюна ми…

— Добре, ама спри засега да разказваш!

Едва Пат беше изчезнал по стълбите, и хакерът бързо каза:

— Постъпих глупаво. Увлякох се. Първата вълна на охраната беше от самата фирма. Аматьори. Трима живи човека и двайсетина програми. Увлякох се. Трябваше да последвам хлапака, да прибера данните и кой откъде е, а на мен ми се прииска да пострелям. Като в стрелбище, голям майтап…

Върна се Пат. Подляра взе от него пакета „Беломор канал“, измъкна една папироса и със същия тон продължи:

— Нямаше друг изход, освен да се бия до последно. Отблъснах първата вълна. Пречуках трийсетина човека… Какво си ме зяпнал, Пат?

Момчето, взиращо се в него с пламнал поглед, неистово заклати глава.

— Обаче после нещата се скофтиха — с въздишка каза Подляра. — Отнякъде се появи двойно по-многобройна охрана. Едната част заварди сградата, а другата се зае с мене… Пат, а кибритът?

— Но нали тук има запалка! — изписка момчето.

— От газ не припалвам! Това е гавра със святата идея за Вечния Огън! Трябва да се пали от кибрит, мамка му!

Пат отново се изстреля като куршум нагоре по стълбите. И Подляра сниши глас, за да уточни:

— Бяха седем човека. Всичките живи, а не *ботове*. Програмите ми не ги ловяха.

— Хич? — учуди се Чингиз.

— Просто абсолютно. Дори не ги зашеметяваха. Не знам откъде имаха такава защита, но сякаш стоях гол срещу танкове.

Върна се Пат, в движение отваряйки кутийката, драсна клечката, поднесе я на Подляра. Хакерът запали, снизходително кимна. Допи поредната бутилка и каза:

— Поиграх си и с тези ламери, какво пък толкова… Е, и си тръгнах, мирно и тихо…

Пат щастливо се засмя. Той седеше отстрани на Подляра и не забеляза гримасата, която направи хакерът.

— А хлапето взели, че го стигнали. След пет и половина минути. На площад „Бил Гейтс“. И го разстреляли. Народът позяпал и се разотишъл; отмъкнали тялото за експертиза.

Юмрукът на Подляра изведнъж се стовари върху масата.

— Но откъде можех да знам, мамка му и прасе! Откъде можех да знам, че съществува оръжие трето поколение!

Чингиз изправи обърналата се чаша. Ето колко е полезно да си допиеш бирата навреме. Попита:

— Сигурен ли си, че е умрял и в реалния свят?

— Да… познавах го. Срещали сме се два-три пъти. Беше си още съвсем хлапе, само на седемнайсет! Едва излязох, и веднага

започнах да му звъня — заето. Работеше през телефонна линия, представяш ли си? В наши дни — влизаше в *дълбината* по телефона!

— Сигурен ли си? — гласът на Чингиз изведнъж опасно се извиси.

— Да! Веднага тръгнах към тях, рутерите са си рутери, но ако са го проследили? А щом се оказа, че има такава яка охрана, всичко може да се очаква… и посещение на ченгетата също…

— От какъв дявол забърка в тоя хак детето? — Чингиз запали цигара, аз също си взех една. — Знаейки, че е дете?

— Той имаше опит с проникванията! — изръмжа Подляра. — Е, какво, да разказвам ли нататък или вече всичко е ясно?

— Разправяй — промълвих аз. — Хайде.

…Подляра пристигнал при партньора си след десет минути. Той живеел недалеч от дийп-кафенето, от което действал хакерът. Родителите на младежа познавали хакера и го пуснали, макар че приятелят на сина им не предизвиквал у тях особен възторг.

Хлапето седяло пред компа си. С шлем и гащеризон. С ръце, вкопчени с мъртва хватка в клавиатурата…

— Че не го проследиха — не го проследиха. — Подляра мрачно мачкаше в ръка незапалената папироса. — Бяха на път, но не успяха. Включих аварийния изход от *дълбината*… само дето нямаше кой да гледа светлинките. Извикаха бърза помощ, но беше късно.

— Как е умрял? — попитах аз. Беше ми мъчно. Представях си този непознат младок прекалено реално. Сигурно е гледал Подляра със същия възторг, с който го зяпа Пат… Впрочем, Пат сега гледаше в краката си. Човъркаше пода с крак, като не беше ясно дали се опитва да подравни плочките, или да разшири дупката в чорапа си до размерите на палеца.

— Умря гадно — мрачно отвърна Подляра. — Тетаничен спазъм.

— Тетаничен спазъм? — учуди се Пат. — Това пък какво е?

— Тетаничен. При който всички мускули се свиват конвулсивно. Изглежда се е задушил, чисто и просто се е задушил.

— Може би момчето е било болно от нещо? — попита Чингиз. — Епилепсия, например? Имало е много емоции, възбуда, преследване, престрелка… И той не е издържал. Обикновено съвпадение.

— Родителите му казваха, че е абсолютно здрав. Те не говориха много… но тези думи майка му непрекъснато ги повтаряше и повтаряше…

— Какво имаше в логовете му? — Чингиз явно не беше

предразположен към лирика.

— Нямах време да гледам логовете, Чинга. И не ми беше до логове. Видях, че плячката я няма в компютъра — значи не беше успял да свали файловете. Намерих там една програмка, стара, но вярна — „Pure conscience“. Стартирах я и излязох. Казах на родителите, че просто сме разговаряли в *дълбината*, когато хлапето е млъкнало и е престанало да се движи.

— Все едно, Подляр. Изобщо не е задължително да са убили момчето от *дълбината*. Колко случая вече имаше — инфаркти, инсулти…

— Убили са го. Усещам го — Подляра взе нова бутилка. — Настъпва нова епоха, Чинга. Шибана епоха. Сега в *дълбината* ще започнат да убиват наистина.

— Чу ли, Пат? — Чингиз погледна момчето. — Край на разходките ти из Дийптаун.

— Не!

— Да. — В гласа на Чингиз отново прозвуча ледена суровост. — И не спори. Утре ще свалят оптичния кабел. Просто ще го отрежат физически и ще го отнесат. И ще разкарам модемите. За да няма недоразумения.

— Ама аз не хаквам!

— Но мечтаеш да го правиш. И вече си опитвал. За дребните игрички с фалшиви кредитни карти няма да те убият, разбира се. Но рано или късно ще ти се приискат истински подвизи… и ще получиш куршум от *дълбината*.

— А пък ти ще отмъстиш за мен… — измърмори Пат.

— Бих предпочел да не отмъщавам — с неочаквана нежност каза Чингиз. — Не обичам да ходя на гробища и да нося цветя на умрелите.

Той погледна Подляра:

— А на теб, стар пръч такъв, това тепърва ти предстои! Дълго време ще изкупваш греховете си! Забъркал си едно дете в проникването! При това без да оцениш както трябва евентуалните трудности! Решил си, че една малка фирма не може да има сериозна защита!

— Да! — изрева Подляра. — Виновен съм! Но нима винаги и всичко може да се предвиди? Пък и момчето не беше новак в *дълбината*! Преди две години той е хаквал Ал-Кабар!

…Тетаничен спазъм — сигурно е това, а?

Когато ръцете ти леко започнат да треперят, коленете ти се вкочаняват, а челюстите се стискат конвулсивно и не можеш да произнесеш нито дума?

— Обикновена детска гоненица — намръщи се Чингиз. — Ти нито веднъж ли не си чул, че Пат прецаква другарчетата си?[24]

…Не, не е това. Нали мога да дишам, а белият ми дроб усърдно поема дима. Мога да виждам как се плиска бирата в халбата, която за малко не изхвърча от ръката ми. И сърцето ми продължава да си бие, макар да го прави истерично, обаче си тупти, изпомпва кръвта, не му пука, че ме боли, нали си има своя работа…

— Как му беше името? — попитах. Стори ми се, че го казах със съвсем нормален глас. Но не знам защо и тримата трепнаха.

— Имена не казвам… — започна Подляра.

— На него му кажи! — изведнъж го сряза Чингиз.

— Казваше се Ромка.

— Той проникна в Ал-Кабар — казах аз. — Преди две години. Беше на петнайсет, само че аз не го знаех.

— Ти какъв си, Леонид? — Подляра се опули.

— Д-дайвър — изведнъж започнах да заеквам аз. — И Ромка беше дайвър. После станахме никои. Аз се примирих. А той, значи, е решил да става хакер…

— Мамка му, жив дайвър! — изстреля Подляра. — В реала! Истински! Жив!

Колко смешно. Него повече го учудва моето отишло си минало, отколкото несъстоялото се бъдеще на Ромка!

Помитайки бутилките, аз се пресегнах над масата и цапардосах Подляра по мутрата с още почти пълната с бира халба. И почувствах, че излитам във въздуха.

Силата на действието е равна на силата на противодействието — този закон е верен само за физически обекти. С биологическите е по-сложно.

Особено ако големината на юмрука, приложен към моята глава, почти се равнява на нейната големина.

— Не там, глупако! Къде в бидето!

Това е Чингиз…

— И какво от това? То си е супер за измиване!

А това — Подляра…

— А ако му дам да помирише оцет?

Пат…

Ледена вода. Бутилки „Жигульовска“ на дъното на джакузито. Ето как свършват прекалено наглите дайвъри. Потапят ги във вана с бира. Спират им въздуха…

Събрал последни сили, направих опит да се изскубна.

И бях измъкнат от водата.

— Жив ли си? — с тревога попита Чингиз. — Не виждаш ли двойно?

В джакузито ме беше напъхал той.

Подляра стоеше отстрани. Потриваше бузата си и аз с удоволствие видях, че на нея се мъдри синина. Едното стъкло на очилата му беше пукнато. И погледът му беше смутен.

— Можеш ли да говориш? — с още по-голяма тревога попита Чингиз.

— Д-да… — процедих аз. Челюстта ме болеше, от носа ми течеше струйка кръв. Водата във ваната също беше придобила нежнорозов оттенък.

Но да говоря можех.

— Той си е виновен! — възкликна Подляра с интонацията на ученик, оправдаващ се пред директора. — Ами че аз имам рефлекси, мамка му! Получаваш — връщаш!

— Ти си убил Ромка… — казах аз. — Ти… шибан хакер…

— Не съм го убивал!

— Ти си жив. Ромка — мър…

Чингиз напъха главата ми в джакузито толкова ловко, че не успях да довърша фразата и се задавих. И веднага ме измъкна.

— Ей, Льоня. Недей така. Ако Подляра не си скубе косите, това не значи, че се радва на смъртта на хлапето. Той е виждал прекалено много смърти, разбираш ли? А твоят Ромка за него е бил един от стотиците дребни хакери. Успокой топката!

— Наистина ми е много жал — каза Подляра. Свали очилата си. Погледът му стана късоглед и беззащитен. — Дайвър… фрасни ми сега един, ако искаш. Ще усмиря природата си!

— Той наистина веднага се е юрнал при хлапето — меко каза Чингиз. — И между другото, пътьом ми телефонира. Каза, че може да се наложи да се скрие един чайник от издирване. Пари там, фалшиви документи…

— Не знаех, че тая гадост вече съществува — Подляра продължаваше да стои в очакване на удара. — Оръжие трето поколение… Удари ме, хайде. Ще ти олекне. Знам.

— Той наистина ли умря? — попитах аз. Плачеше ми се. Но е много трудно да плачеш с мокро лице.

— Наистина.

— Бързо ли беше?

— Не мисля — отвърна Подляра след кратко колебание. — Шибана му беше смъртта, дайвър. Извинявай… ама такава е истината.

Изтръгнах се от ръцете на Чингиз и направих крачка към хакера.

Подляра по детски прикри очите си.

Клекнах до разкошното биде и все пак заплаках.

Лошо. Наистина лошо. Съвсем.

Чух ги как излизат от банята. И още дълго време седях така, хлипайки, като ту бършех сълзите си, ту опипвах челюстта, която ме болеше, преди една ръка да докосне рамото ми и да разбера, че все пак не съм съвсем сам.

— Той най-добрият ти приятел ли беше?

— Не… не знам… — прошепнах аз. — Сигурно не.

Пат приседна до мен:

— Не плачи — сериозно каза той. — Та нали Ромка е загинал в бой. В *дълбината*. Като истински хакер. Значи все пак е станал хакер. Искал е да стане и е станал.

— Момче, да загинеш — това не е доблест…

— Знам. И Подляра така казва. И Чинга. Само че нали Ромка е знаел, че ще е опасно?

— Знаел е… вероятно… Той изобщо не беше хакер. Нямаше необходимия манталитет.

— Но все пак се е наел. За него това е било подвиг. Значи е рискувал. И е победил.

— Загубил е, момче. Загубил е.

— Дали наистина е така?

Погледнах Пат, без дори да се притеснявам от сълзите си. Той прекалено дълго бе стоял до мен, слушайки как плача. Прекалено дълго, за да се притеснявам изобщо.

— Какво имаш предвид?

— Нали никой не е знаел, че вече го има? Оръжието, де. Сега всички знаем. Ромка сякаш ни е предупредил.

На външен вид най-обикновено хлапе. Обаче да се чудиш каква е тая неподозирана дарба да съпреживява с непознати хора, това умение да убеждава.

— На кого си се метнал толкова умен, младежо?

— Не знам — сви рамене Пат. — Татко е шлосер. Мама — мазач. Дядо беше учител, освен да съм се метнал на него.

— Да вървим — казах аз. Изправих се, понаплисках лицето си с вода от джакузито. Взех няколко шишета и двамата с Пат поехме към кухнята.

Оказа се, че не съм счупил всички бутилки „Жигульовска“. Една част все пак беше оцеляла. Но въпреки това оставих пред Подляра онези, които носех. Затопленитe, но вече изстинали кренвирши бяха грижливо подредени в чиниите — повечето в тази на хакера, останалите в моята и на Чингиз.

— Мерси, брато — Подляра все още държеше очилата си в ръце. Чак сега си ги сложи. Сякаш за да покаже, че вече не очаква удар. — Не се сърди. Не исках приятелят ти да пострада.

— И аз самият съм не по-малко виновен — казах, сядайки на предишното си място. Погледнах през прозореца. Вече се

стъмваше. — Чингиз…

— Никакъв проблем — побърза да каже той и разпери ръце. — Остани. Аз също не бих рискувал да се прибера в къщи в такъв вид.

— Ами рефлекси… — изскубвайки капачката от бутилката, произнесе Подляра. — Дори и на психотерапевт ходих… Отучи ме, казвам, да млатя по муцуните без да мисля…

— И не успя? — попитах, масажирайки челюстта си.

— Каза, че е невъзможно… та не успях да се сдържа — измърмори Подляра. — А ти пък за какво си виновен?

— Познавах Ромка само виртуално — казах аз. Сякаш скачайки в студена вода. — Когато дайвърството изчезна като професия… всички ние бяхме много объркани. Сигурно му е било доста трудно. Той, хлапакът, вече беше свикнал да издържа семейство, разбирате ли? Е, и себе си, естествено… да води момичета по баровете, да се облича добре, да плаща за скъп колеж… такъв като него няма какво да прави в обикновено училище.

— Молил те е да му помогнеш, а? — попита Подляра и се навъси.

— Да. Не с пари, разбира се. Просто търсеше с какво да се заеме в *дълбината*, вече не можеше да живее без нея. Математиката не му вървеше. Беше отличен дайвър, по природа. Хакер… като хакер беше калпав. Искаше да се заеме с дизайн, и там можех да му помогна.

— И какво? — попита Чингиз.

— Не се напънах. Нямах време да му помагам. Реших, че хлапето спокойно ще мине и без *дълбината*, даже ще е за негово добро. А той вече не можеше без нея. Макар че беше дайвър.

— Никой от нас не може… — Чингиз стана и отвори хладилника под плота на бара. Върна се с бутилка водка. Пат, без да чака покана, домъкна два пакета сок.

— Правилно — рече Подляра. Отмести бирата.

Помълчах, загледан как Чингиз разлива в големите стограмови чаши скъпата датска водка. Пат сипа на всички сок.

— На тебе да ти капна ли водка? — попита Чингиз хлапака.

— Да. Нали така се полага?

Пат не прояви нормалния тийнейджърски ентусиазъм по повод легалното питие. Или много умело се престори на незаинтересован.

Вдигнахме чашите. Пат, който беше клекнал до масата, се пресегна, за да се чукне с явен проблясък на ентусиазъм, но се усети овреме и с изохкване дръпна назад ръката си.

— За хакера Роман, загинал като истински хакер — рече

Подляра. И ме погледна.

— За дайвъра Ромка, който си остана дайвър — казах аз.

— За човека, който си е отишъл — кратко допълни Чингиз.

— Нека *дълбината* бъде добра към него. — Пат неуверено погледна Подляра, после — мен.

Аз кимнах.

Отпихме.

— Не може да изживееш живота на другия — каза Чингиз. — Недей да страдаш, Леонид.

— Да го изживееш можеш, то е ясно — измърмори Подляра. Отпи от чашата и замези с подушване на ръкава на халата си. — Само че това означава да му откраднеш живота, а кое му е хубавото на това?

Замълчах си. И двамата бяха прави. Обаче някъде има още една истина. Че вината за всеки приятел, независимо дали е умрял наистина или в *дълбината*, е твоя вина.

— Погребението е утре — неочаквано каза Подляра. — Ти ще дойдеш ли, Леонид?

Поклатих глава.

— Не.

— Защо така? — попита Подляра.

— Познавах го само в *дълбината*. Там той е жив. Все още. Дори тя да го е убила…

Чингиз ме погледна втренчено:

— Дали? Не виртуалността е натиснала спусъка. Тя няма какво да натисне. Леонид… помисли върху следното… твоя приятел са го убили с оръжие, съществуването на което по-рано се е смятало за немислимо.

— Да, Пат вече каза същото.

— Пат е умна глава, естествено. А ти направи ли втората крачка?

Погледнах го с недоумение.

— Леонид, ако отидеш в малък офис в покрайнините на Москва… с цел да свиеш камерите и остатъка от сапуна в тоалетната, а охраната насочи към теб лазерни пистолети, какво ще си помислиш?

Той беше много сериозен.

И изведнъж почувствах как ме побиват тръпки. Стадо пияни мравчици, втурнало се през кожата ми. Сякаш съм отворил вратата на гардероба и съм открил скелет в единствения си приличен костюм.

— Че файловете са били много сериозни… — казах аз. — Толкова сериозни, че освен привличането за охрана на най-добрата фирма за виртуално оръжие, са използвани някакви

наистина съвсем засекретени разработки. Военни… правителствени…

— Или корпоративни… — меко ме поправи Чингиз. — Все пак възможностите на една нормална, желязна, ориентирана към печалба корпорация са значително по-големи. После идват разните ЦРУ-та и ГРУ-та.

— Какво може да бъде по-сериозно от такова оръжие, Чингиз? Само по себе си то е бомба с невиждана сила. Цялостна промяна на отношението на обществото към компютрите, към *дълбината*! Какво може да е по-важно?

Чингиз и Подляра се спогледаха.

— Това ти ще го изясниш, дайвър — мрачно каза Подляра.

— Защо пък аз?

— Защото аз се измъкнах от онези куршуми случайно! — вече без да се опитва да отпрати Пит и да запази авторитета си, изкрещя Подляра. — Измъкнах се само защото по стар глупав навик бях настроил таймера на плюс пет минути от началото на проникването! В противен случай щях и аз щях да пусна кървави слюнки от прехапания език…

Той замълча, но твърде късно. Разбрах какво е видял, когато е смъкнал виртуалния шлем от Ромка.

— Та аз нищо не умея — казах. Обгърнах ги с поглед всичките — новобогаташа-хакер, хакера-пънкар и хлапето, бленуващо да стане хакер. — Момчета… нали вие прекрасно разбирате всичко! Къде беше силата ни и в какво се превърна? Та аз не мога да разбия и най-простата защита!

— Не знам какво можеш реално — рече Чингиз. — Но би трябвало да умееш да излизаш от *дълбината*, щом стане напечено. А Тоха няма да успее. Нито пък аз.

— Вие сега е по-добре хич да не се пъхате там. Чингиз, разбирам, че ти си сериозен човек, но…

— Пат повече няма да влезе в *дълбината* — спокойно заяви Чингиз. — Ще зазидам всички входове. Освен на моята машина, но нея той няма да я докосне… Нали така!

— Пък аз все едно не влизам оттук, освен като ходя по кръчми и по мацки — Подляра се ухили. — Където живея, там не цвъкам! Пък и той не да може да стартира моя ноут…

— Не е честно! — по гласа на Пат си личеше, че му се плаче.

— Погледни Леонид. И го питай за мнението му.

Чингиз отново се пресегна към бутилката. С поглед помолих за разрешение, взех от масата телефона му.

— Най-вече наблегни на заетостта си и на финансовия интерес! — посъветва ме Подляра. — Тоест договорът е трепач, парите сами валят от небето… Нещо такова, жени са това…

— Вики?

— Льоня? — в гласа й прозвуча искрено учудване. — Къде си?

— Ами… отбих се при едни приятели. Пийнахме бира, после водка… как ще реагираш, ако се прибера много късно? Може дори да остана за нощувка.

Искаше ми се да й кажа за Ромка. Имах нужда да се накрещя, да споделя всичко, от игла до конец. Още повече, че тя познаваше Ромка.

Но премълчах. Аз не съм сам. Имам с кого да си попсувам на воля, да се оплача, имам с кого да пийна водка.

Отново си намерих компания. Някак неочаквано лесно и бързо.

А тя няма.

И не бива да я шашардисвам по телефона с тая история.

— Защо не я повикаш… — предложи Чингиз.

— Естествено, поостани, ако трябва, пренощувай… — каза Вики. Неуверено и объркано. — По гласа ти не личи да си пиян… Ако се върнеш късно, отключи си сам и не вдигай шум…

— Сигурно ще се върна по съмнало — казах аз. — Така че не викай любовници, да не стане излагация. Слушай… защо не дойдеш при нас? Интересна къща… интересни хора.

Буквално усетих как се колебае. Никъде не сме излизали от дяволски много време. Вики спря да ходи в *дълбината*, а в реалността… оказа се, че интересите ни в реалността са прекалено различни.

— Знаеш ли, сигурно няма да се наканя. Късно е вече. Не прекалявай с пиенето, става ли?

— Разбира се.

— Разпускай. Наистина се радвам, че си отишъл някъде.

Когато оставих слушалката, срещнах възхитения поглед на Подляра.

— Ей, откъде си намери жена, на която спокойно да кажеш, че си решил да пийнеш бира и водка с приятели?

— В *дълбината*.

Подляра мрачно кимна.

— Да… Случва се. И аз срещнах там веднъж такава… А после се оказа, че тя е на четирийсет години и е мъж, председател на клуба на мазохистите…

— Подляр, няма ли начин да научиш нещо за работодателя си? От оня… дайвър.

Хакерът рязко сви рамене.

— Едва ли. Парите бяха преведени веднага, и то много професионално. А среща се предвиждаше само при успех на

операцията.

— Ти все пак го потърси.

— Ще го потърся, много ясно. Но не очаквай успех. Трябва да разчитаме само на онова, с което разполагаме — компанията „New boundaries“ с хитрата ѝ охрана.

— Той е знаел — казах аз. — Сто на сто е знаел, че в работата има нещо гнило…

— И какво от това?

— При нас не е прието така… не беше прието. Да се накисват привлечените сътрудници. Как изглеждаше този дайвър?

— Срещахме се три пъти. Първия път се яви като кльощав младеж очилатко, един такъв наивен… с европеидни черти. Нестандартна, но не и перфектна изработка. После беше пищна блондинка, единичен модел „от кутюр“. А третия път — мъж на възраст, уморен, някак угрижен…

— Ясно. Запазваше ли поне някакви общи детайли в облиците?

— Европеец. И трите пъти. — Подляра се замисли. — Не, повече нищо особено.

— А не успя ли да го проследиш?

— Той използваше стара защита, Леонид. На около година и половина. Но много качествена и изпипана. Не рискувах да си давам много зор да го проследявам, можеше да се окаже, че крие две-три резервни аса в джобовете си.

— Е, какво, оставаш ли? — попита Чингиз. — Легло ще ти намерим, със сигурност.

— Наше легло е подложката на компютърната мишка! — изрева Подляра и се разкикоти. — Хайде, дайвър. Остани.

Погледнах към DVD-то на масата.

— Не… сигурно все пак ще си вървя. Докато метрото още движи.

— Осъзнай се, метрото ще движи още три часа — поглеждайки часовника си, отсече Чингиз. — И изобщо — ще те закарам аз.

— Та ти си пиян! — подскочи Пат.

— Добре, ще поостана, но си тръгвам с метрото… — предадох се аз.

Чингиз мълчаливо побутна към мен една чаша.

111

Мъгла.

Сив сумрак.

Отново няма нито посоки, нито разстояния. Вървя бавно през

наслояващите се млечнобели пластове. На нещо ми замирисва… дали на пране, прибрано от зимния мраз, или на отминала гръмотевична буря…

Оглеждам се — нито пламъче, нито проблясък.

Но нали го имаше… помня, че го имаше…

Някъде там, отвъд моста-нишка, там, където се срещат стените от огън и лед…

Не избирам посоката. Не знам защо, но съм сигурен, че накъдето и да вървя, накъдето и да тичам, рано или късно отпреде ми ще пламне светлинка — и ще изникнат от мъглата мъждукащите стени: от ален огън и син лед.

И светлината блесва. Едва-едва, като призрачно, омагьосващо огънче, мътно и неясно.

Не тичай след блуждаещите светлинки, когато вървиш по тресавище!

Аз тичам.

И все по-ясно усещам, че някой се движи съвсем наблизо. Не е ясно дали се прокрадва зад мен, или ме съпровожда, или ме охранява… Стъпва меко, без да бърза, но и не изостава.

Нека.

Лявата стена е от син лед, а дясната — от аленочервен огън. Те се губят в небето, в сивата мъгла без начало и край, те се издигат от безкрайната бездна.

Стоя, вдигнал крак, за да стъпя върху изопнатата струна. Лявата ми ръка зъзне, пронизана от студ, а дясната пари от огъня. Това е като игра, ако паднеш, можеш да започнеш отново. Това е като игра, игра…

Само че много боли.

И всеки път се почва от началото.

— Няма да преминеш, Льоня…

Нещо ново!

За първи път в това царство на мъртви мъгли и изгарящи скали чувам глас.

Познат глас.

Опитвам се да се обърна, но сянката зад гърба ми се изплъзва, премества се настрани толкова бързо, че не успявам да видя лицето й.

— Но нали съм длъжен? — питам аз.

— Да. Но това не означава, че ще преминеш…

И това е всичко. Гласът си отива, разтваря се…

Остава само нишката под краката ми. Само стените около мен.

И слабата, мъждукаща, умираща светлинка отпред…

Тръгвам.

Днес е по-лесно. Не знам защо, но е по-лесно. Може би този, който върви отзад, най-после е влязъл в крачка. Може би е останал от онази страна на моста.

А може и аз самият да съм се научил да стъпвам в такт…

На лявата стена, върху бодливите игли на синия лед е разпнат някакъв силует. Той е предпочел да падне на тази страна, изплашил се е изпепеляващите пламъци на дясната стена.

Може това да е и собственото ми тяло…

Не успявам да довърша мисълта си. Нито пък да се отклоня. Онзи върху стената потрепервa, когато минавам покрай него. Движението на мъртвия въздух или топлината на тялото ми — нещо го откъсва от стената, хвърля го върху нишката. За миг ми се струва, че мостът ще го прежеже надве, но всичко е далеч по-прозаично, заскреженото тяло се сурва, пада надолу, в безкрайната пропаст. Струната под краката ми вибрира, разлюлява се, амплитудата нараства, сякаш падането е отместило някакъв спусък.

Лявата стена е от син лед, дясната — от аленочервен огън, лявата — от лед, дясната от огън, лявата… дясната…

И оттласквайки се от потрепващата нишка, аз се хвърлям към дясната стена…

— Какво си се разкрещял?

Отворих очи.

— Да не ти се присъни някой кошмар?

В колата беше топло. Не горещо като в сауна, просто топло. Може би затова избрах в съня дясната стена?

Шофьорът дори не извърна глава. Късо подстриган квадратен тил, светлинки върху таблото с приборите, тих шум на климатик. Моторът не работи.

Да, Чингиз не ме е откарал лично до вкъщи. За целта е викнал е шофьор… или охранител…

Да можех да си живея така…

— Какво, пристигнахме ли? — попитах, оглеждайки се.

— Адресът е този — меланхолично откликна шофьорът. — Погледни. За пръв път те карам.

— Да не смяташ, че ще ти се наложи пак да ме караш? — Погледнах часовника си. Така… от Чингиз излязох в два през нощта. Сега е четири. Изключено е да сме пътували цели два часа!

— Разбира се — равнодушно се обади шофьорът. — Май те хареса, значи пак ще му гостуваш…

— Ами ако не пожелая да гостувам?

Шофьорът се изсмя късо.

— Бих искал да видя оня, дето не му е харесало у Чингиз.

Донякъде е прав. Сигурно за някой друг гостенин — също допаднал на домакина — всичко би било организирано другояче. Не бира с водка и кренвирши в кухнята, а аристократичен прием с марково шампанско, хайвер и есетра.

— Отдавна ли дремем пред нас?

— Час и половина. Чингиз нареди, ако си откъртил, да поспиш в колата. До пет часа.

— Аз да взема да си вървя — измънках аз.

— Добре. — Охранителят изскочи от колата и когато се измъкнах от задната седалка на скромния форд, вече се беше строил до мен.

— Ама ето го моя вход — опитах се да го разубедя аз. — Ей… да не съм девойка, че да ме изпращаш…

— Наредено ми е — късо отвърна шофьорът и аз кандисах.

Това му е работата.

Отворих вратата с ловкостта на печен крадец, профилиран за обири по домовете, със сръчността на заклет алкохолик или млад компютърджия. Влязох тихо, заключих двете ключалки съвсем безшумно, при това в пълна тъмнина, без да паля лампата.

Беше тихо. Съвсем необичайно за този час. Нощем би трябвало да бучат вентилаторите на компютъра, да шумоли хардът, да трака клавиатурата… Може би затова Вики ми подари сензорна?

В банята припряно наплисках лицето си със студена вода, влязох на пръсти в гостната. Съблякох се, възможно най-грижливо сложих дрехите върху дивана. Погледнах в спалнята.

Е точно това не го бях очаквал.

Вики седеше на крайчето на кревата и слабите отблясъци от екрана на ноутбука падаха върху шлема й.

Изключително изящния шлем, не нов, но все още твърде ценен от познавачите „Creative-Diana“, типов женски модел отпреди две години, тъмносин на цвят, в когото навремето инвестирах половин хилядарка в зелено… Тялото на Вики леко потрепваше, набелязвайки движенията. Понякога ръката докосваше клавиатурата и отскачаше, притискайки се към гърдите.

Вики беше в *дълбината*.

Едновременно е и красиво, и плашещо. Омагьосващ танц на тялото, което вече сякаш не принадлежи на нашия свят. Ето, главата бързо се повдигна — Вики гледа в небето или в тавана, не

знам… Под еластичната лента, прикрепваща шлема отдолу към брадичката, се мярна ивица бяла кожа.

— Не — достигна до мен. — Това не ме интересува.

Отдавна не беше влизала в *дълбината*. Скъсала беше тотално с нея. И дори пишеше докторската си дисертация на съвсем различна тема, която няма общо с виртуалността. Какво я бе накарало да се върне в призрачния свят? Бих могъл да се приближа, да се наведа през рамото й. Да седна до нея, в края на краищата. Да увелича звука във високоговорителя на ноутбука.

И да стана свидетел на анимационния филм, който за Вики е абсолютна, ужасяващо достоверна реалност. Да надзърна в късче от нейния сън. Тя, все едно, нищо няма да забележи. Изходът й от *дълбината* е достатъчно дълъг, средно около десет секунди, ще успея да избягам.

Ах, Недосилов… умничкият и разумничък Недосилов. Едно не си разбрал, когато си размишлявал за двойката дайвъри — единия в шлема, а другия — пред екрана…

Никой никога няма да допусне чужд човек в съня си. Дори най-близкия човек.

— Приятна *дълбина*, Вики… — прошепнах, затваряйки вратата.

Мога да легна на дивана.

А вече мога и да не лягам.

Тихичко се приближих към машината. Прошепнах, наведен над микрофона:

— Вики, събуди се…

Хардът зашумоля. Вентилаторите тихо запяха — освен стандартните ми се бе наложило да добавя още два, поради многото допълнителни платки върху дъното. Иначе машината прегряваше след четвърт час работа.

— Изключи звука. Състояние, Вики?

„Състоянието е нормално. Ресурсите са достатъчно.“

Кимнах на появилите се надписи и намъкнах гащеризона.

— Вход в мрежата. Режим — обикновен. Личност номер три — Протей.

„Изпълнено.“

Разбира се, заслужаваше си да наглася таймера.

Но аз не знам колко време ще ми се наложи да прекарам в *дълбината*.

Не отивам да работя или да се забавлявам.

Отивам да отмъщавам.

Шлемът… допир на мека подплата. Екранчетата са пред очите ми. Тихо-тихо шуми вентилаторът, докато подава въздух — засега още не охладен или пък нагрят, а съвсем обикновен.

Тишина в слушалките.

deep

[Enter]

И въртяща се дъга пред очите, завихряне, водовъртеж…

Зейналата паст на *дълбината*.

ЧАСТ ВТОРА
ХРАМЪТ НА ДАЙВЪРА-В-ДЪЛБИНАТА

Излизам от хотела в тялото на Протей. Леко променен — сега съм на четирийсет. В джобовете ми са револверите на Стрелеца. Все още със старите програми — новите ще се наложи да ги разучавам, и то достатъчно дълго.

Къде да отида, накъде да поема…

Знам къде трябва да намина. Спирам кола на „Дийп-разводач“, давам адреса и загледан в прелитащите зад прозореца сгради, си повтарям като заклинание: „Трябва. Трябва. Трябва.“

Само че това е много страшно.

Същото е като да отидеш на пепелище. Същото е като да видиш любимата в чужди прегръдки. Или да срещнеш стар приятел, който ти се е разсърдил за нещо и не ти подава ръка. Или да пристигнеш някъде, откъдето си бил позорно изгонен.

Не закъснявай. Никога не закъснявай. След боя не размахват юмруци. Разрушеното доверие не можеш го възстанови със сълзи и сополи. Безсмислено е да се хвърля спасителен пояс на удавилия се.

А аз съм закъснял.

— Пристигнахме — уведомява ме жената шофьор, млада негърка с огромни обеци на ушите и заплетена татуировка на шията. За пръв път виждам подобна татуировка — от бели шарки. Сигурно е специално за чернокожи.

Много красиво, между другото.

— „New boundaries“ — уточнява шофьорката.

Плащам, слизам. Колата заминава, за да търси следващия клиент. Оглеждам се.

Улица като улица. Обикновена дийптаунска улица с офиси. Сградите са с мярка оригинални и сложни. Входът към офиса на компанията, в която са проникнали Подляра и Ромка, е на две крачки.

Но аз не отивам там.

Вадя цигара, паля я.

Хвърлям поглед на часовника си и бавно поемам към площад „Били Гейтс“. Той се вижда отвсякъде, този облицован със синьо-бели плочки правоъгълен площад, в центъра на който се извисява статуята на самия Били. Любимото място за сбирки на противниците на „Windows-Home“, между другото. Статуята редовно я взривяват, мацат я с боя, нашарват я с надписи, веднъж

годишно я замерват с торти с крем.

А компанията „Майкрософт“ безропотно я реставрира, като всеки път се сдобива с безценна информация за методите на виртуалния тероризъм. Гейтс честно си бе признал, че доходът от тази нещастна скулптура е надхвърлил дори и най-смелите му очаквания. Умен човек…

Но малолетните хакери продължават да не жалят силите си…

Приближавам се до статуята — наоколо са насядали някакви хипарстващи личности, фиркащи бира и пафкащи марихуана — спирам се и поглеждам часовника си.

Четири минути. Е, четири минути и десет секунди, ако трябва да бъда точен.

Ромка е стигнал до площада за цели пет и половина минути.

Защо?

Нека машината му да е била по-маломощна. Нека даже да е влязъл в *дълбината* през телефонна линия. Нека да е заличавал следите си, да е обикалял наоколо, да се е борил с преследвачите си…

Но нали освен всичко друго той е бягал! А виж, да бягат, дайвърите винаги са умеели…

Както и да го въртиш, минута, а може би и две, се губят някъде.

Не знам къде точно е бил убит Ромка. И не искам да знам, не желая да питам. Просто е станало тук. Купувам от близката лавка бутилка водка. Отпивам глътка, а остатъка го изливам върху кокетния паваж.

Ромка винаги пиеше алкохол в невероятни количества. Пиеше и не се напиваше. Защото не умееше да се напива, не беше близвал алкохол в реалния си живот, на своите петнайсет години.

— Лека ти *дълбина*, партньоре — прошепвам аз. — Прости ми, че не бях до тебе.

Макар че с какво бих могъл да му помогна?

Та нали той самият е дайвър… беше дайвър…

И би могъл да излезе от виртуалния свят във всяка една секунда. Между другото, още нещо странно. Защо Ромка не е излязъл?

А защо преди две години прие безнадеждната битка с „дракона“ — охранителната програма на Ал-Кабар, докато аз бягах с откраднатия файл?

Ромка е печелел време. Нали всъщност не е знаел, че изстреляния в него куршум може да го убие наистина, а компютъра си е бил готов да пожертва. Изчаквал е… какво?

Файлът да се изкопира?

Но къде?

Подляра не е намерил нищо в компа на Ромка. А на тоя колоритен тип аз му вярвам.

Стоя, гледайки лукаво присвитите очи на Гейтс зад очилата. Може би Ромка е имал още един партньор?

Не. Едва ли. Той не обичаше да работи в тълпа. Пък и би предупредил Подляра.

Може би докато е бягал, Ромка е срещнал някой познат… и му е прехвърлил файла…

Също едва ли.

Просто е скрил придобитата информация по пътя?

Но как?

Това все пак не е истинският свят, където можеш да спреш, да пъхнеш дискетата в процепа между камъните или да я хвърлиш в канавката — и да се втурнеш да бягаш. За подобен фокус е необходимо предварително подготвено скривалище… или мощна програма, която ще успее за минута да пробие защитата на чуждия сървър, да прибере там файла и да преустанови действието си…

Съмнително. Възможно, но съмнително.

И все пак фактът си е факт. Не съм бил тук. Но поведението на Ромка говори еднозначно за случилото се. Той някак е скрил откраднатото и се е защитавал, печелел е време, изчаквал е. Сигурно най-страшното, което е очаквал, е било скапването на машината му. Употребата на оръжие от второ поколение.

Стоп. Ами дори това е странно.

Компютърът, още повече за нас, дайвърите, не е просто комплект от микросхеми и програми. Даже на счетоводителя, пресмятащ годишния баланс на древна „четворка“, не му е все едно с каква машина работи. Свиква се с всичко — със старата разбрицана клавиатура, с мишката, която е безполезно да се почиства и отдавна плаче за смяна, с шумния китайски вентилатор, с бавния раздрънкан хард диск…

Да, ние много обичам да ъпгрейдваме машините си. Да слагаме нови платки, да качваме пресни програми…

Но да се натъкнеш на толкова яростна съпротива на охраната, да разбереш, че тук е възможно да има оръжие второ поколение… и всичко заради едно ниско възнаграждение и съмнителен процент в бъдеще?

В такава ситуация аз бих изплувал. Ромка — още повече, той винаги е треперел над машината си…

Успял ли е да разгледа файла? Или поне да разбере за какво става дума?

Ако не се е налагало да преодолява нови пароли, с които е бил защитен самият текст, сигурно е успял.

Да хвърли бегъл поглед. Поне в онзи момент, когато се е озовал заключен в кабинета и е очаквал помощ от Подляра. Вече е имал достъп до информацията, било е безполезно да я прехвърля цялата — процесът е прекалено дълъг. Стоял е до отворения сейф, държейки в ръка „етикетчето“ — достъпа до файловете. Не знам как е изглеждало етикетчето. Може би като вълшебната ябълчица на Ал-Кабар. Или като компютърна дискета, или като обикновена на вид хартиена папка? В последния случай Ромка сигурно е погледнал вътре.

И нещо така го е разтърсило, че е забравил за себе си, за компютъра и за Подляра, останал да прикрива оттеглянето му. Хукнал е да бяга… с ококорени очи, май така се изрази хакерът.

— Какво имаше там, Ромка? — питам аз. — Какво те изплаши?

Какво те уби…

Облизвам устните си. Ритам бутилката, която за нищо не ми е виновна.

В Дийптаун не са необходими чистачи, празното шише ще просъществува два-три часа и ще изчезне…

Да можех да намеря файла… Той е ключът към всичко. Към поръчителя на проникването. Към далия заповед за стрелба. Към онзи, който е измислил и е дал на охраната оръжие трето поколение.

В „New boundaries“ вече не може да се припари. След опита за проникване там е мазало. Още повече, че опитът е бил успешен. Подляра може да се бие в гърдите и да реве, че ще изтърбуши всички файлове от недрата на компанията, включително досиетата на сътрудниците и фалшифицираните данъчни отчети, а не само оня мижав бизнес проект. Но няма да успее. И да повика приятели — пак няма да се справи. Идеална защита от проникване все пак съществува и е твърде вероятно компанията да се възползва от нея. Да прекъсне връзката с *дълбината* на отдела, занимаващ се със „Sweet immersing“.

Върви после да проникваш на майната си.

А и какво наименование са измислили… „Сладко потапяне“. Не обичам прекалено захаросаните неща.

Ще намеря сладкаря, чиито торти ухаят на горчиви бадеми.

Изминавам разстоянието от „Нови хоризонти“ до площад „Гейтс“ още три пъти. При първото преминаване просто внимателно оглеждам местността. При второто — излизам от *дълбината* и разглеждам истинската скица на мястото. Третия път пак го правя във виртуалността, но с програма-скенер,

способна да открива следи от проникване.

Нищо.

Във всеки случай при бегъл оглед.

Хващам си такси и поемам към „Трите прасенца“. Според моя часовник, а най-вече според стомаха ми, вече е време за закуска.

— Улиците са задръстени — съобщава шофьорът. — Бързате ли?

— Не…

Няма смисъл да плащам за използването на резервните канали на „Дийп-разводач“. Абсолютно никакъв смисъл. Все едно ми трябва време за размисъл.

Как бих постъпил лично аз, ако бягах с много, ама много ценен файл? Да го прехвърля в моята машина — нямаше да ми стигне времето. Да се крия — никаква полза. Да скрия „етикетчето“?

Ама и това не помага. Програмистите на компанията се залавят за работа и премахват достъпа до „етикетчето“. Златната ябълка от Ал-Кабар също щеше да изгние в ръцете ми, ако не бях я замъкнал до моята машина…

Значи Ромка е дал на някого файла. Дал го е с молбата да бъде записан и запазен за него. Следователно по пътя е срещнал познат…

В задънена улица съм. Не познавам сегашните му приятели. Никого, освен Подляра. А и с Подляра почти не са се познавали реално.

Не мога да тръгна по Дийптаун с плакат „Търся познати на Ромка“…

Какъв Ромка, какви ги говоря?

Биха могли да го знаят под най-различни имена.

Абсолютна безизходица.

Най-вероятно е файлът да съществува. И да пази тайната за смъртта на Ромка. Причината, поради която не са се поколебали да го убият реално.

Но у кого е, няма да узная никога.

Така.

Да отхвърлим затворените пътища. Няма да намеря файла и не мога да го откраднa отново. Какво ни остава?

Дайвърът.

Тъмния Дайвър, който е поръчал кражбата на файла. Който продължава да „работи по специалността“, когато за всички това е станало невъзможно.

Той знае поне част от истината за „Нови хоризонти“. И носи част от отговорността за случилото се с Ромка, между другото.

Има слаба надежда, че той ще се свърже с Подляра.

Ами ако не го направи?

Или ако се свърже, обаче се окаже, че шумният хакер не е толкова як, на какъвто се прави? И не успее да изиграе „митичното същество“?

Вадя от джоба пейджъра. Въвеждам защитения с парола списък от абонати… той е твърде кратък. Шестима са. Дайвърите не обичат да дават адреси. Дори на свои.

На всеки от абонатите изпращам една фраза.

Cito.

Не знам работят ли още пейджърите им. Моят лежа, забравен, почти две години… и може би е чувал тази дума безброй пъти…

А дори да работят — кой ще реши да отвърне на повикването? На кратката латинска дума, изписвана понякога върху рецептите.

Cito.

Наистина е спешно, знам. Нямам никакви доказателства, нищо — освен шесто чувство, освен усещането, че небето над Дийптаун е готово всеки момент да рухне.

— Ресторант „Трите прасенца“.

Плащам. Зле съм с парите. А съм толкова закъснял за работа в „HLD“, че няма начин да не са ме уволнили. В *дълбината* тия работи стават бързо.

Все още мога да се свържа с Маниака. Мога да намеря и Зуко — най-разхвърляния специалист по компютърна защита, когото познавам.

Но всичко това — после. Подстъпи към Тъмния Дайвър трябва да търся от своите хора.

Преди да вляза в ресторанта, забавям крачка. Дърво, камък или рогозка…

Решено. Камък.

Днес ще сме на европейска кухня…

На стената до входа се мъдри плакат. С преднамерено забързан и нечетлив почерк е изписано: „Ден на чешката кухня“.

Чудесно.

Хвърлям поглед към барчето. В европейската част на ресторанта понякога забърква коктейли лично Андрей, собственикът на заведението. Разбира се, обикновено в тая работа го замества програма-барман…

А в момента?

Приближавам се.

— Здрасти. Аз съм, Леонид.

Андрей вдига глава. Мръщи се, заглежда ме. И лицето му се

разтяга в усмивка.

Настроението ми веднага се подобрява.

Напоследък рядко наминавам. А през изминалите две години премълчавах кой съм. Нямам желание да изслушвам въпросите, нито пък да ме съжаляват и утешават.

— Виж ти… Льоня, всичко е за сметка на заведението! Как си?

— Нормално. Няма да пия много, на работа съм.

Андрей с разбиране кимва.

— Чувал бях, че някакъв дайвър се изхитрял да бачка… така си знаех, че си ти. Защо се покри?

Ей така!

Свил се бях в ъгъла. Тихичко си въздишах. Мъкнех рояли. Зачеркнал бях и себе си, и бъдещето.

Докато в същото време всички са знаели — от безизходицата е намерен изход. Някой от дайвърите работи.

— Работех… — уклончиво отговарям аз.

Андрей хваща за ръкава претичващия покрай нас; сервитьор. Посочва ме с поглед.

— Почетен клиент. За сметка на заведението. Действай!

Сервитьорът замира в очакване. Не за дълго, нямам нужда от меню.

— *Печена глиганска кълка* и халба „Будвайзер“ светло. И — наистина бързо.

Сервитьорът отпрашва към кухнята.

— Добре, няма да преча. — Андрей разпервa ръце. Към бара вече се приближава поредният клиент. — Ще дойда после, става ли?

— Слушай, а какво разправят за работещия дайвър?

Андрей се намръщва:

— Ами нищо конкретно. Просто някакъв дайвър работи в Дийптаун… вече от година, струва ми се.

Идиотска работа!

Цяла година да не знам, че някакъв колега е намерил изход!

А най-тъжното е, че това е много лош знак.

Ако се бяха възродили всички дайвъри, щях да съм в час. Значи Тъмния Дайвър предпочита да си остане единак.

Много, много тъжно…

За кого именно — ще преценим по-късно.

Оглеждам залата, за да си избера свободно местенце. И ненадейно се натъквам на познато лице.

На една от масите седи с подвити крака червенокосо хлапе, мрачно втренчило поглед в чинията си. Приближавам се, сядам насреща му. Питам:

— Защо не си на работа?

Иля ме дарява с мрачен поглед изпод вежди. Пита:

— Ти пък кой си?

Да, наистина…

— Леонид. Шкафчето вляво от твоето.

— А-а… — Следва проблясък на дружелюбие. — Привет, Льоня. Защо си се нагласил така?

— Е, няма да се разхождам насам-натам с мотоциклетна каска.

Свивайки устни, Иля ме изучава, после казва:

— Скапана физиономия. Наистина рисуваш зле. Макар че е по-добре от мотоциклетиста.

— Благодаря, утеши ме — отговарям аз. Вече ми носят „печената глиганска кълка“ — или пържения свински крак. Изумително вкусно нещо. И ми го сервират както трябва — върху груба дървена дъска, цялата на резки от ножове, с купчинки хрян и горчица, лучец и краставички…

Разбира се, ястието не е съвсем подходящо за закуска. Но ако не си спал цяла нощ, защо да не броиш закуската за късна вечеря?

— Отврат — изрича Иля, с погнуса взирайки се в яденето.

— Ти си отврат — парирам аз. Съдейки по празните опаковки от сос, Иля е ял в „Трите прасенца“ макдоналдсови хамбургери. Всеки си е башка луд, впрочем…

Отрязвам си парчище меко, сочно месо. Натъпквам го в устата си и го поливам с яка глътка бира.

— Хубаво де, добър апетит — измърморва Иля и става да си върви.

— Та защо не си на работа? — все пак уточнявам аз, докато разфасовам свинското краче.

— О! — Иля се спира. — Тебе още не съм те питал! Ти чувал ли си за Храма на Дайвъра-в-Дълбината?

Отначало се задавям с парчето месо, закашлям се и чак после се опитвам да отговоря:

— Д-да… Чувал съм.

— Наистина ли? — Иля отново сяда срещу мен. — Хайде, разправяй! Къде се намира? И ми вземи бира, става ли?

Отпивам голяма глътка и викам сервитьора, като се мъча да се съсредоточа.

Днес нещо май прекалено много неща се изговориха за дайвъри, а? Жалко, че Недосилов не е тук… историкът-теоретик… майсторът на умните думи.

— Ти никога ли не си чувал за тая сладка измишльотина? — питам аз. Много рязко, без да искам ставам зъл и циничен. Защитна реакция на организма…

— Чувал съм, ама почти нищо.

— Преди две години из целия Дийптаун бяха плъзнали слухове.

— Тогава още не съм бил в *дълбината*. Хайде, разказвай!

— Когато всички дайвъри умряха… — започвам аз.

— Наистина ли? — очите му се опулват.

— Не, бе… — отмествам великолепната творба на виртуалния готвач и не по-малко виртуалното прасе. — Де да беше така. Е… когато станаха напълно излишни.

— Разправяй! От самото начало!

Поглеждам с недоумение Иля. За какъв дявол? Нима толкова бързо се топи славата?

— Никой от посетителите на *дълбината* не може да излезе от нея самостоятелно — казвам аз.

— Това всички го знаят…

— Нали искаше „от самото начало“? — уточнявам аз. — Тогава слушай.

1

Същото е като да изстискваш гнойна пъпка е. Болезнено, гнусно и приятно.

— Дийп-програмата, създадена от Дмитрий Дибенко, предизвиква у човека особен вид хипнотично състояние — казвам аз. — Човекът, видял дийп-програмата, без значение дали я гледа на голям монитор, или върху екранчетата на шлема, изпада в състояние на контролируема психоза — *дълбината*. При това той възприема нарисувания свят като истински. А като се добавят звукът, обемното виждане, благодарение на виртуалния шлем, усещането за допир от гащеризона, то илюзията става пълна. Подсъзнанието добавя мириса, вкуса, накратко всичко, което не е предвидено от програмистите. Както разбираш, ресторантчето е нарисувано, храната не съществува, аз си седя в къщи, ти — у вас…

Върху лицето на Иля е изписано отношението му към подобни лекции и аз приключвам с известната на всяко пеленаче част.

— Когато възникнали *дълбината* и виртуалният град Дийптаун, станало ясно, че влезлият там човек може да излезе в реалния свят само през специално оборудвани точки на изход. От мястото, където работи същия като неговия компютър, за да може човек да набере команда за изход и да види дийп-програма, пусната наобратно…

— А за Храма какво знаеш? — изписква с тъничко гласче Иля.

— Слушай… — включват се садистичните ми наклонности. — На кого е нужно това? На теб ли? Тогава имай търпение!

Може би очаквах друга реакция. Изглежда, детският облик ме провокира, сигурен бях, че ще го разкарам. Но Иля се облегна назад и недвусмислено показа, че е готов да ме слуша и до посиняване.

— И много, много рядко се срещали хора, способни да излязат от *дълбината* във всеки един момент — изговарям аз с тона на малолетния Гайдаров герой, издал на буржоата главната военна тайна срещу пакет бисквити и лъжичка сладко. — Тях ги наричали ги „дайвъри“. Били единици и работата им се ценяла високо…

…Как да не се цени, я! Когато порядъчен глава на семейство увисваше в Градините на Семирамида, плащайки едномесечна предплата, когато тийнейджър забегнеше с „визата“ на баща си за седмица-две в „Лабиринт на смъртта“ или току-що пръкнал се новобогаташ устройваше във виртуалността индивидуална зала за мъчения на нарисувани конкуренти — тогава играта жестоко загрубяваше. Друго си беше да има кой да махне виртуалния шлем, защото макар да провокираше така лека психоза, той все пак измъкваше човека от *дълбината*.

Но ако нямаше такъв човек?

Ние бяхме стражите на границата между истинския и измисления свят. Хората, които никога не губеха връзката с реалността. Които умееха да уговорят, успокоят, утешат и да разберат истинския адрес — за да могат после, в реалния свят, да разбият вратата и да издърпат далеч от компютъра пресъхналия от жажда, изпускащия се в гащите и потънал в сладостен сън човек…

Това беше една граница. Хубава. Добра. Заради нея всички ни обичаха.

А се намериха и фирми, които съобразиха, че във виртуалния свят е далеч по-удобно упражняването на интелектуален труд. Те започнаха да строят за персонала си разкошни офиси, струващи копейки… и наемаха опитни хакери за охраната на тези офиси…

А *дълбината* живееше по свои закони. И почти неуловимият гаф в чуждата програма или дупчицата в защитата, за чието намиране добрият програмист би изгубил месеци, за дайвърите бяха нещо очевидно. Във вид на дупка в стената, откреднато прозорче, прекалено широка решетка.

Не ми се мисли с какво си плащахме за тия благини. Главоболие, мъчителни пристъпи на мигрена — само онзи, който никога не си е патил, може да смята мигрената за болест на

истеричните, преситени дамички… Понякога — инсулти. Често — психози, депресии, самоубийства. Нашите мозъци изгаряха, работейки с онзи стопроцентов КПД, какъвто няма и никога не го е имало по света.

И пробивахме програмната защита, дори без да разбираме как го правим. Може би затова много от дайвърите бяха руснаци? Ние нали сме свикнали… ей така… на аванта. Не умееш нещо, ама го правиш. Не работиш, ама получаваш…

Това беше онази страна на дайвърството, заради която се криехме…

— Кеф… — кратко казва Иля. — Но тия работи ги знам. Ами Храма?

Започвам все повече да се безпокоя. Нещо не е наред. Нещо не е както трябва. Именно при него, дето от половин година ми е колега — а половин година в *дълбината* е доста повече от половин година в реалния свят…

— Преди две години кефът свърши — рязко казвам аз. — Тотално. Първо… хората престанаха да затъват. Дийп-програмата потапяше в *дълбината*, но потапянето вече беше контролируемо. Сякаш си се изстрелял във водата с тарзанка, онова ластично въже, с каквито са скачали от мостовете. След денонощие, точно след денонощие плюс-минус десет минути, всички се връщат в реалния свят.

— Досега не ми се е налагало да престоявам цяло денонощие — мрачно ме уведомява Иля. — А пробиването на чужди сървъри?

— Дайвърите престанаха да виждат пролуките в програмите — казвам аз. И се ухилвам, сякаш изпитвам дълбока радост от този факт. — Те можеха да влизат в *дълбината* и да излизат от нея във всеки един момент, без да слагат таймер. И още — ограничението във времето от двайсет и четири часа не им въздействаше. Само че… всичко това са глупости. Не остана работа за дайвърите. И те угаснаха. Започнаха да се занимават с всякакви дреболии.

— Мамка му… жалко… — изглежда, Иля наистина не бе запознат с всички детайли относно недългия възход и падението на дайвърите. — А защо се получи така?

— Не е известно.

Отговорът е достатъчно кратък, за да изключи дългите разпити.

— А Храмът?

Въздъхвам. Абсолютно искрено. И това също тежи на грешната ми душа.

— Когато н… хм. Когато дайвърите разбраха, че са на

изчезване… един от тях предложи да се създаде паметник… нещо като клуб… и да го кръстят Храма на Дайвъра-в-Дълбината. Всички трябваше да участват в създаването му. Нали все пак умееха това-онова покрай своите особени дарби. Замислено е било като сграда само за дайвъри, абсолютно недостъпна за всички останали. Каквото и да става, вътре да може да влиза само дайвър…

— Построиха ли го?

— Ами не знам… Мнозина се отказали. Веднага и категорично. Всички се притеснявали как ще я карат занапред. Светът се преобърнал. Изчезнала възможността да се печели, заедно с особения, привилегирован статут. И да се изразходват време, сили и пари за подобни глупости…

— Така има ли го в крайна сметка?[25] Храмът на Дайвъра-в-Дълбината?

Иля продължава да ме гледа въпросително. Неволно се заглеждам в него — дяволски изразително лице. Живо. Истинско.

Аз умея да рисувам лица. Всякакви. Не върху планшет — не така се рисуват истинските лица в *дълбината*. Но аз съм дайвър. А той — не.

— Иля, този твой облик… Той истинският ли е?

— Какво значение има, мамка му? — Иля веднага се напряга.

— Ти наистина ли си… хлапак?

— Да! Та за онзи Храм?

Прииска ми се да поклатя глава. Да общуваш половин година, макар и мимоходом, с възрастен човек и изведнъж да научиш, че си имал работа с дванайсетгодишен дечко!

— Не знам — отговарям аз. — Честно — не знам. Може и да го има.

Не. Сигурно Иля лъже. Не може да е толкова малък. Аз ли не съм ли виждал деца в *дълбината*? Или са малолетни вундеркинди, неописуемо скучни и някак остарели, или… или са си деца. При Ромка възрастта почти не се усещаше, но той все пак беше по-голям…

— Ясно… — Иля става. Добре, че не вижда в момента истинското ми лице. Върху него сигурно е изписана такава гама от емоции! — Мамка му, ще го потърся…

— А за какво ти е всъщност?

Запасът от изненади за днес е изчерпан до дъно. Но ние сме свикнали да се гмуркаме и под дъното.

Сякаш отново виждам пътя си от офиса на „Нови хоризонти“ до площад „Били Гейтс“. Стени. Прозорци. Водосточни тръби… макар още никой да не се е сетил да пусне дъжд над Дийптаун.

Не може да бъде!

— Имам писмо за тоя скапан Храм! — Иля губи контрол над гласа си, който съвсем изтънява. — Ето!

Протягам ръка и вземам плика. Голям плик от плътна хартия, с монограм на компанията и няколко марки. Пликът изглежда празен… и ще бъде празен, докато не го доставят където трябва… Адресът е написан на ръка… С познати изчанчени букви.

Нали аз даже помня как Ромка ми се хвалеше с планшета, когато го купи. С възможността да пише на ръка, със своя почерк.

> Храм на Дайвъра-в-Дълбината.
> Ром.

В момента съм блокирал. Опитвам се да скъсам плика… сякаш съм забравил всичките прехвалени — и то не напразно — лозунги на „HLD“.

— Какво правиш? — смаяно пита Иля.

— Сядай — казвам, държейки плика в ръце. — Седни. Общо взето… работата е такава…

Той сяда, продължавайки да тъне в неизвестност. А аз съм готов да вия от ярост и нетърпение. Фирмата ни наистина е надеждна. Невъзможно е да се отвори писмото, преди да бъде доставено на посочения адрес. Всеки опит за разпечатване води до унищожаване на цялата пазеща се в него информация. И да се открадне е невъзможно. Същият номер… шепа изгнила хартия в дланите в мига, в който писмото се озове недопустимо далеч от пощальона.

Храмът на Дайвъра-в-Дълбината.

Значи има такъв?

Построили сте го, а, момчета?

Стени. Прозорци. Водосточни тръби.

Пощенски кутии.

Ти си видял нещо, което е трябвало да направиш всеобщо достояние, Ромка. Непременно. Спрял си до пощенската кутия. Взел си от неизчерпаемата купчинка върху кутията плик. Написал си адреса. На мястото, където са длъжни да ти повярват, където ще успеят да ти помогнат.

Сложил си в плика етикетчето от откраднатия файл. Пуснал си писмото в кутията. И си хукнал да бягаш. Криволичел си, защитавал си се, стреляйки с някакъв допотопен боклук, докато „HLD“ е източвала безценния файл чрез теб… чрез твоя, вече обречен, вход в *дълбината*.

А после — може би не са ти стигнали секунди. Може би си решил да се надсмееш над преследвачите си.

Така и не си разбрал нищо, когато конвулсията е свила тялото ти, когато белият ти дроб е отказал да диша, а от

прехапаните устни в шлема е потекла струйка кръв…

— Ето каква е работата, Иля…

Трудно ми е да говоря. Сякаш съвсем съм се разучил да го правя.

— Няма да намериш този Храм. А дори да го намериш — няма да успееш да влезеш вътре. Може да го направи само дайвър.

Много ми се иска да добавя, че точно аз съм дайвър. Да го видя как се ококорва. Но се спирам навреме.

Дайвър — това е като проказата.

Не се лекува.

И не е за хвалба.

Компанията „HLD“ вече от три години прави транспортни услуги в Дийптаун. Заела е почти целия пазар. И напълно заслужено.

Първо — извършва превоз на тежки товари. Глупаво, но необходимо занимание, за придаване на пълноценна реалност на нереалния свят.

Второ — доставя проблемна кореспонденция. А това понякога е крайно наложително.

Дийптаун непрекъснато се променя. И то доста. Компаниите фалират или пък забогатяват, съответно се местят в друг район. Човекът, престанал да се появява в *дълбината*, се завръща, но вече с ново име и на друг адрес. Какво да направим, когато трябва да намерим някого, но не знаем точно кого и къде да търсим?

Правилно. Изпращаме писмо чрез нашата фирма. Лично на мен разнасянето не писма не ми допада, предпочитам да мъкна рояли. Но за мнозина тя е удоволствие. Пристига например писмо за някоя си Олга Н., работила преди три години в библиотеката на Мошков. И се започва.

Библиотеката отдавна се намира на друг адрес. Целият персонал се е сменил. Не можеш да им хванеш дирите. Дори да изровиш досиетата на персонала, изобщо не е сигурно, че ще има за какво да се закачиш. И започва едно лутане из Дийптаун, в търсене на краищата на отдавна прекъснатите нишки. С каква енергия ще се върши това, зависи от цената на залепените върху писмото марки, нали половината сума остава за пощальона…

Най-накрая, с цената на невероятни усилия, интриги и чист късмет получателят е намерен. Само че сега се казва Олег М. Със смаян вид той отваря писмото и намира бележка от отдавнашен ухажор на Олга… Признания в любов, молби за прошка и за нова

среща… След което със смях разказва, че под името Олга Н. в библиотеката са припечелвали по нещо трима бедни студенти психолози, които се редували да влизат в *дълбината*.

Впрочем, това вече не е твоя работа. Важното е, че писмото е доставено.

Естествено, не такива случаи са определящите. Лудо влюбените и обхванатите от носталгия приятели не са чак толкова много…

А виж, издирването на делови партньори, например, осигурява съвсем приличен доход.

Задължени сме да издирим всяка сграда в Дийптаун. Рано или късно, дори ако адресът не фигурира никъде.

Ромка е направил великолепен ход, изпращайки писмото в Храма на Дайвъра-в-Дълбината.

Ако Храмът все пак е построен — там ще получат писмото с файла и ще могат да го прочетат само свои. Имахме добри специалисти по безопасността.

Ако Храмът го няма или Иля просто не го намери — пликът ще постъпи на безсрочно съхранение в офиса. И ще го пазят много-много грижливо. Донякъде съм запознат с правилата. Във всеки един момент Ромка може да дойде в „HLD“ и да си поиска писмото обратно.

Идеално скривалище.

Великолепно.

Само дето Иля няма да открие Храма, а дори да го намери — няма да успее да влезе в него. Нали не е дайвър.

А Роман никога няма да си прибере писмото. Не знам паролата, с която го е защитил, и не мога да се представя като изпращач.

Ама че лош късмет…

— Дай го — мърмори Иля, издърпва от ръцете ми писмото. — Ще намеря адреса и ще вляза… да не ми е за пръв път…

В последния миг успявам да хвърля поглед върху марките. Две по двеста долара. И една — от петдесет.

Ето каква била работата!

Ясно защо той се е разтичал из Дийптаун, търсейки несъществуващото…

Да…

Ромка е платил за писмото повече, отколкото е могъл да спечели от проникването. Сигурно е прахосал всичките си спестявания.

— Иля, говоря ти абсолютно сериозно… — започвам аз. И в този момент лицето на хлапака се замъглява. За миг ми заприличва на кукла от матово стъкло, после чувам тих звън и

стъклото се пръсва.

Програмен изход от *дълбината*. Таймерът се е задействал.

Колко лошо е всичко. Колко досадно.

Намерих нещото, заради което е загинал Ромка. Намерих го съвсем случайно.

И не мога да го взема.

Вече нито ми се яде, нито ми се пие. Седя на опустялата маса, гледайки изстиващото месо и бирата, упорито увенчана с шапка от пяна.

— Може ли да седна?

Вдигам глава — до масата стои ефектна брюнетка. Висока, стройна, дългокрака, красива. Както повечето жени в Дийптаун, работата е ясна…

Вечното търсене на приключения…

— Може — отговарям аз.

Дълбина-дълбина, не съм твой…

Смъкнах шлема. Погледнах в екрана — девойката продължаваше да стои, сякаш очаквайки още някакъв отговор.

Наистина добра работа на дизайнера, тя не е загубила индивидуалността си и без сложения от *дълбината* грим.

— Вики, изход — казах аз.

„Наистина ли?“

— Млък.

Картината върху екрана изчезна.

— Приключване на работата — наредих аз и се изправих. Погледнах часовника — седем без пет.

Истинската Вики изглежда още спи. Свалих гащеризона, хвърлих го върху креслото. Полегнах на дивана, придърпах върху себе си вълненото одеяло… явно Вики го е приготвила още вечерта, в случай че си дойда и легна да спя тук…

В главата ми е пълна каша.

Ромка е мъртъв.

Из Дийптаун бродят хора с оръжие, убиващо наистина.

Информацията, в която е ключът към всичко, е в ръцете на хлапе, с което половин година сме работили заедно. Но да се добера до нея е също толкова лесно, колкото ако дискетата с файла беше захвърлена на Луната.

Прекалено много неща се случиха за едно денонощие. Такова бурно начало не предвещава нищо добро. Това е подигравка на съдбата.

Сякаш са ми връчили накуп всички брави, които трябва да се отключат. И са забравили само една дреболия — ключовете.

Естествено, за всяка брава може да се намери подходящ ключ. Стига да има време.

Но както винаги, времето не достига…

Затворих очи, за да пропадна в онзи тежък, накъсан сън, който идва само сутрин, след безсънна нощ.

10

…Лявата стена е от син лед.

Дясната — от аленочервен огън.

Но този път не блуждая в мъглата. Започвам пътя си, вече стоейки над пропастта.

„Как ще строим, надлъж или нашир?“ — питаше героят от някаква стара басня…

Мостът е опънат на длъж на пропастта. Точно това е най-неприятното. И стените от лед и огън не помагат… даже напротив.

Проверено е, и то многократно.

Оглеждам се — да не би неочакваният спътник отново да се е появил.

Не. Няма никой. Зад гърба ми е само мъглата.

Странни са те, тези сънища за моста над пропастта… Сънища, в които винаги разбираш, че спиш. Сънища, в които помниш какво си сънувал предишните пъти.

И още — в тях я няма чудната власт над случващото се, която дава само сънят. Аз не мога да се издигна във въздуха и да прескоча пропастта, не мога на един дъх да се пренеса при бледото огънче в далечината.

Впрочем… има още едно нещо, което досега не съм опитал да направя…

— *Дълбина-дълбина, не съм твой* — прошепвам аз.

Отначало ми се струва, че нищо не става. Все пак сънят не е виртуалният свят.

После пространството леко се променя.

Сякаш в него възниква някакъв намек за нереалност. Цветчетата на огъня вече не шават толкова чудновато, замръзналите върху ледената стена тела закоравяват, превръщат се в силуети, покрити с лек слой скреж.

Сега стоя пред тесен каньон, пробит от удар на чудовищно острие. Острие, което е превърнало лявата стена в лед, а дясната — в огън…

Дори се усмихвам в съня си, повдигайки крак над пропастта. Сега вече нямам никакви проблеми. Какво му е трудното да преминеш по тебеширена линия върху асфалта? Когато животът

стане анимационен филм, можем да направим чудеса…

Само дето него вече го няма, мостът-нишка над пропастта. Щом реалността изчезне, изчезва и той. Мостът липсва, а пропастта си е там…

И падайки надолу, аз с вик се хващам за лявата стена.

Студът се вкопчва в дланите ми и ги пронизва.

Чувствам как кръвта ми изстива, разкъсвайки съдовете, чувам как пукат чупливите ми крехки кости, виждам как кожата ми се покрива със скреж…

После ръцете ми се строшават при лактите.

После падам надолу, прилепвам към стената, откъсвам се…

И окървавени парцалчета върху синята стена бележат моя път…

— Леонид!

Отворих очи. Поех въздух — ненаситно, задъхано. В съня вече не можех да дишам. От болка, от ужас, от безкрайния вик.

Все пак огнената стена е далеч по-хуманна.

— Льоня, какво ти е? — Вики седна до мен. Тя сигурно вече се готвеше да тръгва на работа. Беше нагласена, начервена, дори обута…

— Виках ли? — попитах, сядайки на дивана.

— И още как. Сякаш те режеха на части.

В очите й се четеше истински страх.

Май имаше от какво да се уплаши. Още помнех собствения си вик.

— Сънувах — казах аз. — Същински кошмар.

— За моста над пропастта?

— Аха.

Бях й разказал за първите си две срещи с ледената и огнената стена. Не защото ме бяха потресли още тогава — всеки редовен потребител на дийп-програмата сънува ярки и динамични сънища. Смая ме повторението на един и същи сюжет.

Но когато Вики отбеляза, че редовните еднотипни кошмари са признак за дийп-психоза, престанах да споделям с нея сънищата си.

— Вече за трети път — засмя се Вики малко напрегнато.

Де да беше трети…

— Не прекаляваш ли с престоя си в *дълбината*?

— Не повече от останалите — почти честно отговарям аз.

— Льоня, „не повече от останалите“ е отговорът на алкохолика, когато го питат не пие ли прекалено много. Как прекара вчера с приятелите?

— Нормално… беше много интересно.

— А когато се върна, влезе във виртуалността?

— Да… за малко. Обещал бях да свърша някои неща.

Вика кимна, ставайки.

— Това изобщо не ми харесва. Бих заподозряла, че имаш дийп-психоза… ако не беше дайвър.

— Може и да съм първият дайвър, изгубил имунитета си към *дълбината*…

— О… — Вики се засмя. — Тогава ме очаква бляскава научна кариера! Такъв уникален случай, и то на ръка разстояние… от време на време на ръка разстояние… Тръгвам, Льоня, вече и без това съвсем закъснях.

— Вики…

Запънах се — в ъгъла тихичко се включи компютърът. Не знам защо, но не ми се искаше да признавам, че отново съм инсталирал старата програмна обвивка.

— Помниш ли Храма на Дайвъра-в-Дълбината?

— Да, разбира се… — Вики не забелязва оживелия компютър. — Защо се сети така изведнъж?

— Разпитваха ме за него… — пробвам да лавирам, да се движа между истината и лъжата. С Вики това е адски трудно, но сега тя бърза. — Имаш ли представа дали са го построили?

— Та нали заедно решихме да не се включваме в тоя проект? — Вики припряно си обличаше шлифера в антрето. — Ти имаше куп приятели дайвъри, не аз. Питай ги тях.

— Вече никого няма да намеря…

— Ами обърни се относно Храма към адресното бюро на Дийптаун.

— Като че ли там ще го има адреса.

— И да го няма, пак ще ти кажат дали съществува… Чао, Льоня. Прибирам се в шест, сготви нещо, става ли?

Вратата се хлопна.

А аз едва се удържах да не се плясна по челото.

Разбира се, адресното бюро на Дийптаун е пълна галимация. Никоя организация, която в някаква степен се занимава с конспиративна дейност, не оставя там адреса си. Но има една хитрина…

— Вики, вход в мрежата — извиках аз. Притичах до машината.

„Изпълнено.“

— Режим на работа — без потапяне. Свързване с адресното бюро на Дийптаун.

„Изпълнено.“

Поех си дъх, загледан в отворилия се прозорец на терминала.

— Намери списъка на религиозните и култови учреждения. Влез в подкаталог „Храмове“.

Оказа се, че списъкът изобщо не е малък. Какво ли не имаше там… и храмове на истинските, стари религии, и Храм на Изгряващото Слънце, и Изгубен Храм, и Храм на Здравия Сън, и даже Храм на Вкусната и Здравословна Храна.

Хората не са лишени от фантазия, пък и петдесет долара годишно не са кой знае колко пари.

В списъка не се намери Храм на Дайвъра-в-Дълбината. Но това още нищо не означаваше.

Седнах, с лява ръка върху клавиатурата и с дясна върху мишката.

„Започни регистрация на строеж.“

Изпълнено.

„Оформяне на заявката.“

Върху екрана се появи бланка. Огромна бланка, но за мен в момента бе важен първият ред…

„Храм на Дайвъра-в-Дълбината“ — набрах аз.

Бланката изчезна.

Смени я съчувствен надпис:

„За съжаление строеж с настоящото име вече е регистриран. Сменете наименованието или повторете опита по-късно.“

Това е.

Цялата информация за Храма е закрита. И най-вероятно е подправена.

Да се построи сграда в *дълбината* може и тайно, при наличието на достатъчно количество машинни ресурси. Разбира се, тя ще е извън закона и ще подлежи на събаряне, но това едва ли би уплашило строителите.

Регистрацията на Храма е преследвала само една-единствена цел — да се избегне появата на двойници. На Храмове на Дайвъра-в-Дълбината, които са менте.

— Това е… — прошепнах аз. — Това е то…

Оставаше само една дреболия. Да намеря този Храм, да замъкна там Иля… нека си получи парите за доставката на писмото и радостно да заприпка към къщи. Пък аз ще взема файла. В Храма писмото ще загуби защитата си и ще стане достъпно за мен… та нали съм дайвър. Едва ли създателите на Храма са разделили всички на праведници и изменници. Някои са строили Храма, други — не. Но вътре ще могат да влязат само дайвъри.

— Вики — помолих аз, — провери пейджъра на Протей.

Изобщо не се надявах дори на един отклик. Но го имаше. Срещу ника „Крейзи Тосър“.

„Чакам те в офиса на «Лабиринт на Смъртта». Попитай за Ричард.“

Гледай ти.

От онзи, от когото най-малко очаквах… пък и най-малко желаех отговор, ако трябва да бъда честен.

Веднъж му отсякох главата. Макар и виртуално, но от своя брат-дайвър подобни мизерии не очаква никой… и никой не ги прощава.

Ако не беше случилото се на следващия ден… ако изведнъж не бяхме открили, че сме станали излишни…

Щях да го закъсам.

Крейзи Тосър беше един от най-старите и уважавани дайвъри. Би трябвало да ходя на пръсти пред него, а не да се репча…

А нали той трябва, длъжен е да знае къде е Храма! Ако не той, тогава кой!

Едва се сдържах да не нахлузя шлема и гащеризона, за да се гмурна. Страшно ми се ядеше — виртуалната храна утолява глада за няколко часа, но нали дори в „Трите прасенца“ не успях да се наям.

В кухнята намерих оставената от Вики закуска. Две варени яйца, два-три увити в найлон сандвича с кашкавал… явно не е очаквала, че ще се събудя в близките часове. Чайникът още не беше изстинал, направих си нес кафе и набързо похапнах.

Дълбината ме чака.

А освен това някъде там, в *дълбината*, тиктака невидим часовник, отброявайки часовете и минутите до деня, в който ще избухне паниката.

Вече не ми е останало нищо, което да броя като предимство. Нищо.

Освен някои стари връзки.

Освен желанието да победя.

Плюс дийп-психозата…

Оставих чашата в мивката и се запътих към компютъра.

Бавно, сякаш печелейки време, се намъкнах в гащеризона. Свързах се с машината, пуснах тестващата програма, разходих се и подскочих няколко пъти.

Всички отклонения бяха в допустимите норми. Може да се работи.

И да се отиде на среща с човека, когото преди две години направих свой враг… А сега го молех да ми помогне.

Нахлузих шлема, постоях известно време, гледайки екраните. Слушалките едва доловимо шумяха. И вентилаторът в шлема бръмчеше по-силно от обикновено.

Свръхчувствителността също е признак за дийп-психоза.

Впрочем, отдавна е време да сменя и шлема…

— Вики, вход. Личност… номер седем. Стрелеца.

deep

[Enter]

Лежа и гледам мотоциклетиста в лицето. Очите му са празни, кожата е гладка, розова, а устата — полуотворена. Кукла. Серийно производство. Няма да ми е мъчно да го изхвърля…

Ставам, оглеждам се в огледалото.

Ех, Стрелец, Стрелец…

Бойният кон се е уморил от препускане из стръмните планини…

Стрелеца е старомоден. Преди две години обликът му не просто беше добър за Дийптаун, а даже ставаше за еталон. Сега са други времена. Вече не са на мода дънките и кожените якета върху жилави тела без грам излишно тегло. Сега се котират яките и набити простаци със скъпи костюми и инфантилните хубавици в полупрозрачни дрехи, мязащи на пеньоари. На мода са големите изразителни очи и засуканите накити. На мода са унисексът и варварската разточителност.

Рязко посягам към своето отражение в огледалото, към ловката ръка, която се протяга насреща ми.

— Ти винаги си бил последният Стрелец на този свят — казвам на отражението. — Точно затова ми харесваше.

Няма да боядисвам косата в ярки цветове, нито ще сменям дънките с кадифе и грубата щавената кожа с фино обработена.

Аз съм Стрелеца.

Проверявам револверите. Зарядите засега са стари, но аз отивам при Крейзи, за да се сдобрявам, а не да воювам.

Широко отварям вратата, излизам от стаята. Заключвам, като с периферното си зрение контролирам коридора. Но времето за поредните изненади изглежда още не е настъпило.

Излизам от хотела, хващам такси.

Колко странно — отново да съм в това тяло и пак да назовавам същия адрес!

— „Лабиринт на Смъртта“ — казвам на шофьора. Навреме се усещам и добавям: — Административната сграда…

Пътят не е дълъг. „Лабиринта“ има добри машини, пък и посетителите, желаещи да общуват с администрацията, едва ли са прекалено много.

Плащам, с тревога забелязвайки, че кредитната ми карта свети на жълто. Предупреждение, че ми остават по-малко от петдесет долара.

Трудно се воюва, когато нямаш пари за патрони…

Сградата си е същата: грамадна двуетажна кооперация, облицована с черупчест варовик. Солидните фирми понякога ценят стабилността повече от външните ефекти. Само охранителят на входа е въоръжен с нещо ново… с някак дивашки хибрид между харпун и метла с футуристичен дизайн…

Впрочем, какво ме засяга?

Бюрцата в приемната са три. Пред едното стои младо момиче, което тихо обяснява нещо на младежа администратор. Другите две са свободни. Там, разбира се, ме очакват две усмихнати девойки. Блондинка и брюнетка.

Общо взето, все ми е тая.

— Добър ден — казвам. — Как да се видя с Ричард?

— Ричард ли? — тъй като съм застанал някак по средата, администраторките се споглеждат и сами правят избора. Отговаря ми блондинката.

— Вашият сътрудник на име Ричард…

Момичето едва забележимо се смръщва.

— Ричард… Имате предвид Ричард Паркър?

— По всяка вероятност.

Който и да е — Паркър, Зипо или Ронсън…

— Как да ви представя?

— Леонид.

— Запишете се, моля…

Докато девойката избира номера през телефонната централа и говори нещо в слушалката, аз записвам името си на специална бланка.

„Опит за външен контрол над системата — прошепва невидимата Вики. — Получено е питане за идентификация. Да разреша ли достъпа до системната информация?“

— Да — отвръщам аз.

Моят „Windows-Home“ е регистриран на името на „Потребител“ от компанията „Компания“.

Това е извънредно ценна информация, разбира се, обаче аз съм готов да я жертвам…

— Следвайте указателя. — Блондинката ми се усмихва. Наредили са й да ме пусне.

Във въздуха пламва розова светлинка. Поклащайки се, полита към една от вратите. Кимвам на секретарката и тръгвам след светлинката.

Коридорът е къс и табелките по вратите са достатъчно впечатляващи. Особено тази, която ми трябва.

„Ричард Паркър.

Служба за външна безопасност.“

Отварям вратата и влизам.

Дявол да го вземе, не само аз съм намъкнал старо тяло!

Крейзи Тосър също е в облика си, познат ми от дайвърските сбирки.

Пълничък, застаряващ, с оредяваща и грижливо сресана коса. Костюм, вратовръзка… всичко е съвсем цивилно.

Стоя в очакване на първите му думи. Дали ще започнем с неприятните спомени?

— Льоня, дърт скапаняко! — радостно възкликва Крейзи. Изскача иззад бюрото с пъргавина, достъпна само в *дълбината*. — Изобщо не си се променил!

Стискайки ръката му, продължавам да очаквам клопката. Каквато и да е. И чак след като съм седнал в креслото и съм взел предложената ми чаша уиски, разбирам, че той ми се радва съвсем искрено.

— Къде изчезна? — разперва ръце Крейзи. Той е канадец и в момента говори или през програма-преводач, но усъвършенствана и перфектно изпипана, или здравата е практикувал езика. Преди владееше руски превъзходно, но имаше акцент, който сега липсва изобщо. — Проверих… метнал съм ти двайсет и четири писма!

— Бях зарязал пейджъра си.

— Защо? — учудва се Крейзи.

— А каква полза от него? — отговарям на въпроса с въпрос. Вдигам чаша. — За срещата ни!

— За срещата! — съгласява се бившият дайвър. — Как я караш?

— Нормално.

— Бизнес?

— Никакъв. — Не виждам смисъл да се докарвам.

— Виж ти! — Крейзи Тосър сякаш леко се променя. Не външно, а поведението му, интонацията на гласа… Сега наистина е Ричард Паркър, високопоставен чиновник в „Лабиринт на Смъртта“. — Бях ти изпратил оферта за работа при нас.

— А по-точно?

— Началник на отдела за вътрешна безопасност. — Дик се усмихва. — Разбираш ли?

— Честно казано, не… — признавам си аз.

— О’кей. — Дик въздъхва. — Ти доста добре се движеше по „Лабиринта“… преди две години. Естествено, сега дайвъри-спасители не са ни необходими, сам разбираш. Обаче водач…

Крейзи прави пауза, но аз все още не разбирам.

— За повишаване на интереса към всяка масова игра тя се нуждае от ярко изразен лидер. Кумир. Култова фигура. Той не е длъжен да бъде в играта постоянно — иначе всички ще

почувстват своята непълноценност. Но виж, понякога… понякога може да се появява и да бъде пример…

— И си избрал Стрелеца за тази роля, така ли? — питам аз.

— Да. Нали той вече е станал една от легендите на „Лабиринта“. Не ти ли харесва работата?

Свивам рамене. Работа като работа. Интересна, спокойна и сто на сто по-добре платена от мъкненето на рисувани рояли. Съгласявам се:

— Може би бих склонил.

— Още не е късно! — възкликва Дик. — Разбира се… онова беше твърде отдавна. Но две-три твои минавания през „Лабиринта“ — и…

— При вас със сигурност всичко се е променило.

— И още как! Но ти ще потренираш…

— Крейзи, не за това съм дошъл.

Дик сяда в креслото си, кимва:

— О’кей. Тогава говори. Но после ще обсъдим предложението ми още веднъж.

— Ти наистина ли не ми се сърдиш? — интересувам се аз за всеки случай. — За… оня инцидент.

— Кой инцидент? А… с „Warlock“-а… — Крейзи се усмихва. — Тогава бях бесен… Но сега какъв смисъл има?

— Добре. — Аз кимвам. — Работата е следната…

Крейзи Тосър целият е в слух.

— Помниш ли Храма на Дайвъра-в-Дълбината?

— И още как! — Оживлението за миг напуска Ричард. — Помня го. Ти нали веднага се отказа да участваш в построяването му?

— Да. — Аз отмествам поглед.

— Браво. — Дик кимва. — Прав си бил. А аз дълго протаках… почти до самия край.

— Защо?

— Не бива да се вкопчваме в миналото. В отишлия си свят. — Дик наставнически вдига пръст. — А пък да си строиш собствен монументален паметник… е глупаво и смешно!

Така значи…

Да, разбира се. Той е прав. А излиза, че аз съм още по-прав. Само дето, не знам защо, се срамувам… че в този Храм няма нито една моя тухличка.

— Построен ли е Храмът? — питам аз.

— Да, почти от година. Бил ли в него?

Колко просто е всичко!

— Не, Дик. Но трябва да отида там. Можеш ли да го уредиш?

Крейзи поради някаква причина се поколебава.

— Виждаш ли, Леонид… Отначало над Храма работеха над сто човека… но само след половин година бяха останали само седем души. Когато всичко беше на практика готово, останахме само трима. И ние го завършихме… общо взето…

— Браво на вас — казвам. — Много е хубаво, че Храмът е построен. Къде го сложихте?

— В размито пространство.

— Какво?

— Изобщо ли не си в час? — въздъхва Дик. Вади пакет цигари, запалва. Или статутът му е по-висок от тоя на Маниака, или собствениците на „Лабиринта“ не са такива идиоти като притежателите на „Virtual guns“. — Проектът беше съвсем особен, Леонид…

— И какво от това?

— Храмът трябваше да е вечен. Като самата *дълбина*. Следователно — да не зависи от нито един сървър. Изграждащите Храма програми бродят свободно из мрежата, фрагментите им се дублират, комбинират се, самостоятелно се организират за работа. За да изчезне Храмът, трябва да се унищожат *всички* машини в мрежата. По-точно — над деветдесет и три процента от функциониращите в този момент.

— Яко — пестеливо коментирам аз. — На базата на вирусната технология ли го направихте?

— Разбира се. С това се занимавах не лично аз, повечето дайвъри работеха над създаването на самия храм. Програмната му основа се написа от професионалисти.

— Значи Храмът съществува… и не се намира на определено място в Дийптаун… — прехапвам устни. — Така. И как да попадна в него?

— Когато останахме трима — казва Дик, — разбрахме, че трябва да приключваме с проекта. Макар резултатът да бе далеч от замисъла. Тогава създадохме три входни точки, всеки измисли своя собствена и я скри в *дълбината*… и така всичко свърши. В момента Храмът дори не съществува. Но е достатъчно някой от нас тримата да доближи един от входовете и сградата ще се самоорганизира в произволна свободна точка на Дийптаун. Не е ли красиво?

— Красиво е — съгласявам се аз. — И къде е твоят вход? Можеш ли да ми го кажеш?

— Естествено. Нали си дайвър. Ама… нали разбираш…

— Какво? Стига си протакал, Крейзи!

— Тогава вече ми беше писнала цялата тази история — признава си Дик. — И от яд натиках своята входна точка на много особено място… на последното ниво на „Лабиринт на Смъртта“.

— Идиот… — е единствената ми реакция, докато калкулирам евентуалните метаморфози на най-голямата игра в Дийптаун. — Колко бързо може да се премине „Лабиринта“?

— Станал е отборна игра — измънква Дик. — Изминава се за месец… два. Леонид, ако искаш да видиш какво сме направили с Храма, тръгни по нечий друг път!

— Чий?

— Вторият наш човек беше Паул. Помниш ли го?

Помня го… макар и смътно. Мършава върлина по шорти, вечно се разкарваше гол до кръста, с цветна татуировка на гърдите…

— Да, помня го.

— Та така, той доста дълго избираше мястото на входната си точка… подходи страшно сериозно към проблема… накрая я сложи в сутерена на единия от офисите на „Майкрософт“.

— Надеждно.

— Да, ама избра баш онова здание, дето миналата есен беше взривено от терористи.

Посвирвам от изненада.

Тоя атентат се беше прочул. Целият Дийптаун се тресеше от паника. Под сградата гръмна логическа бомба от второ поколение и сървърите абсолютно излязоха от строя.

— Входът унищожен ли е?

— Да. Не подлежи на възстановяване. Но ти се обърни към Ромка, вие сте приятели, нали?

— Бяхме приятели — поправям го автоматично. Дик не обръща внимание на забележката ми.

— Неговата входна точка е много проста за намиране, в дома му е. Роман няма доверие на чуждите сървъри, държи всичко на собствената си машина.

Аз мълча и трескаво разсъждавам възможно ли е да се възстанови дискът след пуснатата от Подляра програма. По всичко личи, не.

— А пътят до Храма през моя вход си е чисто мъчение — самокритично си признава Дик. — Щях да ти предложа да по него само ако наистина ти се сърдех за оня случай…

— Какво пък, значи сме квит — казвам аз. — Ромка е мъртъв, Крейзи. И всичко в машината му е изтрито. Точно затова отивам в Храма на Дайвъра-в-Дълбината — искам да отмъстя на убийците му.

Вдигам поглед и виждам как лицето на Дик бавно се променя.

— Мъртъв е — повтарям. — Убит. И то убит в *дълбината*, а умрял в реалността. Разбираш ли какво означава това?

Добродушният и спокоен стопанин на кабинета е на ръба да припадне. Но аз все пак изказвам на глас онова, което сигурно се върти в ума му в момента.

— Представи си, че оръжието на всички геймъри, които сега тичат из „Лабиринта“, се промени. Незабележимо, едва-едва. И те започнат да се избиват истински помежду си.

Много се надявам, че Крейзи Тосър, който реално е човек на възраст, има здраво сърце.

11

Няма никакви карти. Както навремето.

Нито пък служебни входове. Те са станали напълно излишни от момента, в който хората са престанали да потъват в *дълбината*.

— Опитай — казва Крейзи. — Виж… кое как е.

— Може би все пак ще дойдеш с мен? — питам аз.

Арката от черен мрамор, където е входът за „Лабиринт на Смъртта“, си е все същата. Завихря се на кълба аленочервена мъгла, прелитат бавни, сякаш сънени разряди мълния и бавно пълзи безкраен поток от хора.

Част от тях са истински, другата част е добавена от компютъра. За масовост.

— Вече съм стар за тази игра — изрича Крейзи. Стоим малко встрани от потока. Аз все още съм в тялото на Стрелеца, а Крейзи е сменил своето с по-младо и силно. Питам го:

— Много ли е променена местността?

— Не само местността. Това вече е втори етап на играта, а онази, старата, е пренесена на допълнителен полигон. Там продължават да отблъскват атаките на извънземните.

— А тук?

— Ответен удар. Земен крайцер с десантчици каца на вражеска планета.

Леле-мале…

Колко съм изостанал от живота. Интересувам се:

— Но основата си е същата, нали?

— Основата, дявол да го вземе, си е все същата от времето на „Волфенщайн“. Убивай всичко, което се движи. Събирай всичко, което ти падне.

— Тогава какъв е проблемът?

Крейзи свива рамене. Поглежда към безкрайния поток.

— Леонид, разбираш ли… не, по-добре виж сам… Ще те чакам в кабинета. Успех!

Правилно. Няма смисъл да се шашкам предварително.

— По дяволите! — казвам аз и го плясвам по дланта. И се присъединявам към мудно крачещата колона.

Лицата наоколо са най-различни. Хлапаци с още ненаболи мустаци, яки мъжища, по-възрастни белокоси опълченци. Сякаш цялата Земя е тръгнала да бие с пришълците. Старият милитарист Хайнлайн щеше да изпадне във възторг от тази гледка.

Има и жени, разбира се. Но са малцинство.

Мяркат се и инвалиди — с патерици, дори в колички.

Политкоректност, така да се каже… без нея сме за никъде.

— Привет…

Леко усещане за дежа вю…

Но не ме поздравява Алекс, който от чиста омраза не се откачи от мен цели трийсет и три нива…

Някакво девойче, най-много да е на седемнайсет. Чернокосо, със съвсем къса подстрижка. Личицето май е прекалено младо и наивно. Обаче фигурката е един път. Дънки, мъжка риза на карета…

Виждал съм я някъде…

— И вас ли ви отказаха за работа? — пита момичето. И аз си спомням. Тя се разправяше със секретарката, когато ходих да търся Ричард.

— Аз им отказах.

— Не ви устройваха условията, така ли?

Хвърлям поглед напред — още сме далеч от арката. Потискащото бучене полека нараства.

Защо пък да не си поприказваме?

— Нещо такова.

— Не си от приказливите.

Кимвам.

— Казвам се Ника.

— Аз съм Стрелеца.

— Отдавна ли играеш?

— Отдавна не играя.

— Хайде да изминем заедно началото? Там е много трудно.

Едва сдържам усмивката си.

— Не става, извинявай. Аз съм си единак по природа.

Ще ми е неприятно да я убивам, докато тя се цели с пистолет в гърба ми. По-добре да не се стига дотам.

— Добре — лесно се съгласява девойката.

— Предложи на друг — казвам аз.

— Като намеря някой истински — ще му предложа. — Тя веднага загубва интерес към мен и внимателно се оглежда за подходящия човек.

Какво пък, изглежда сме в компанията предимно на компютърни имитации. В „Лабиринта“ всяка секунда влиза по геймър, но не и по двайсет-трийсет…

— Стрелец, никога ли не ти е хрумвало, че и в живота е същото? — пита изведнъж Нике. — Че те заобикалят манекени? С различни лица и характери. С повече или по-малко свобода на волята. Но въпреки това деветдесет процента са кукли. Направени от някого, за да ни е по-весел животът.

— Защо пък? — дори съм леко смутен от подобно предположение.

— Ами, ако се вярва в прераждането на душите… Нали броят на хората непрекъснато нараства. Тогава откъде ще се намери душа за всеки? И затова навсякъде бродят манекени. Наглед са нормални, но нямат души.

Разбира се, мога да кажа, че не вярвам в прераждането.

Но това не е аргумент.

Вече сме при портала. Бученето действа потискащо, въздухът мирише на озон, някои от съседите ни по опашка забавят ход, неуверено се оглеждат наоколо. Да, входът в „Лабиринта“ както винаги впечатлява и те настройва на особена вълна.

— Всичко хубаво, Стрелец! — извиква девойката и се затичва. Гмурва се в виещата се на кълба мъгла.

Правилно. Никакво туткане!

Хуквам след нея и арката затуля небето. Мъгла. Тишина.

Очаквам, че веднага ще се тропосам на чуждата планета. В първия „Лабиринт“ нещата се започваха светкавично. Но ме очаква изненада.

Огромна зала. Стени от метал, нисък таван със студено светещи лампи. Покрай едната стена — отворени кабини с душове, покрай другата — ниски вани под стъклени похлупаци.

Тълпа хора — някои са още със старите си дрехи, а другите вече са голи и се мият под душовете или объркано бродят из залата.

И малко на брой набити, мускулести мъже и жени с униформи, стиснали палки в ръце.

— Какво се пулиш! — към мен се приближава, поклащайки палка, млада негърка. Тя дъвче дъвка, има белег на бузата, гърдите ѝ са окичени с някакви ордени. — Шибан новобранец… марш под душа!

Не ми се спори. Нямам желание и за силово уреждане на отношенията, пък и на всичко отгоре кобурите ми засега са празни.

Разсъбличам се, хвърлям дрехите на пода — върху купчината чужди парцали. Мушкам се под душа.

Водата е зеленикава и смърди на химикали. Как ли докарали толкова правдоподобна болнична миризма?

Мия се дълго и грижливо. Случващото се започва да ме забавлява. Сержантите се разхождат из залата, подкарвайки „новобранците“ към душовете, а после — към ваните. Похлупаците на ваните незабавно се изпълват с белезникава мъгла.

— Увличаш се, мамка ти! Да не си на баня!

Ударът с палката по ребрата не е прекалено болезнен, но е обиден. Още повече когато си гол и те удря жена.

— Напразно правите това, сержант — казвам аз.

Негърката присвива очи.

— Само се обади още веднъж… В анабиозната камера, по-живо!

Тръгвам към най-близката свободна вана, следван от негърката, като под конвой. Имам глупавото усещане, че ей сега ще ме сритат по задника.

А към съседната кабинка се приближава Нике. Също чисто гола. Погледите ни се срещат.

Макар че светът е виртуален, а телата — нарисувани, изпитвам неудобство. Жената сержант не се брои, тя е на работа…

Впрочем, и ние също.

— По-бързо!

Намигвам на Нике и се пъхам във ваната. На дъното има локвичка леденостудена течност, стърчат някакви дюзи и електроди. Хибрид между джакузи и електрически стол… по-точно — електрическа вана…

В последния миг негърката още веднъж ме фрасва с палката — този път съвсем мръсно. Не успявам да реагирам — стъкленият похлупак се спуска, от дюзите приижда мъгла…

— Ще ми паднеш ти! — изкрещявам, превивайки се от болка и опирайки колене в стъклото.

Но в този миг от скосените конуси на електродите ме удрят сини разряди и настава тъма…

Времето не съществува. Тъмнина.

И далечен, тъжен вой на сирена…

Отварям очи и тъпо гледам към разбития похлупак. През дупката в стъклото бавно се измъква бялата мъгла.

Кацнахме ли вече?

Защо ли е толкова тъмно… а на тавана горят само две или три мъждиви крушки?

И похлупакът на анабиозната вана… Защо трябва да се похабява инвентарът?

Побутвам похлупака, но той не поддава. Опитвам се да разширя дупката в стъклото — порязвам си ръцете, обаче успявам да откъртя огромно парче. Сега вече мога да се измъкна…

Гледката е ужасяваща.

Половината зала е смачкана и сплескана. Там ваните са разбити, от някои стърчат осакатени тела, по пода има локви кръв.

Нещо лошо се е случило с десантния ни кораб…

Надничам по съседните вани, но там е празно, а похлупаците им са отворени.

Значи са решили, че съм мъртъв? И са тръгнали?

Бързо обикалям залата в търсене на каквото и да било оръжие. Ядец. Обаче намирам мъртъв сержант с кажи-речи същите габарити като моите. Мозъкът му е размазан от някаква циклопична греда… но така перфектно, че униформата не е пострадала и дори не е изцапана. Разсъбличам трупа без капка колебание. Нали точно затова лежи тук, тоя мъченик, за да мога аз да се облека.

Но къде е оръжието, по дяволите?!

Някак неправилно започва играта.

В лек тръс прекосявам залата и изскачам в някакъв коридор. Светлината навсякъде е бледа, нереална. Претърсвам пипнешката няколко отсека, но не намирам оръжие. Само фенер, забравен върху неработещ пулт.

Става ми все по-интересно. Напразно съм пренебрегвал „Лабиринта“, напразно!

След четвърт час най-после намирам изхода от кораба. Не е люк, а пробойна в стената, с разтопен метал по ръбовете. Предпазливо докосвам метала — още е горещ. Навеждам се и надничам навън.

Пейзажът е великолепен.

Високо светлотеменужено небе, далеч горе плуват облаци. Кръжат някакви птици и от време на време долитат тъжните им гърлени крясъци.

Скачам долу на земята и леко си натъртвам краката. Отдалечавам се колкото се може повече от кораба и го фиксирам с поглед. Легнал е върху почвата, разцепен на две при удара в скалата. Твърдо кацане. Машината е наистина исполинска, около триста метра дълга…

И наоколо няма жива душа.

Къде ли са оцелелите ми другари по нещастие?

Едва след пет минути, приближавайки се към скалната

верига, намирам първия.

По-точно първата. Нике. Отчасти Нике, отчасти парчета окървавена почва. Така е размазана, както и на Бош не се е присънвало.

Затова пък мъртвата й ръка стиска пистолет…

— Така е то, момиче — казвам аз. — А ти ми приказваш за кукли и марионетки…

Сега за мен точно тя е такава марионетка. Дошла и загинала тук, за да ме снабди с оръжие.

Или все пак е съвпадение?

Оглеждам оръжието. Пистолетът стреля с разряди от бледосин пламък, при това при евентуално задържане на спусъка изстрелът е с по-голяма мощ. Съдейки по индикатора, зарядът на оръжието на практика е неизчерпаем.

Да бе… егати сложната работа. С такова оръжие само последният глупак е способен да загуби играта.

В доста по-ведро настроение поемам към скалите.

Птиците все така печално се дерат над главата ми. Боря се с изкушението да пострелям по тях.

— Аз съм Стрелеца! — казвам си аз. За да се настроя на онази бойна вълна, която винаги ме е спасявала до момента, в който наистина освирепявам. — Аз съм Стрелеца!

Пещера в скалите — възможно най-подозрителното място. Държа пистолета в готовност за стрелба, паля фенерчето, тръгвам. Пещерата почти веднага преминава в тунел — груба работа, но явно с изкуствен произход. Отдавна е време да се започне със стрелбата.

И противникът не ме кара да чакам дълго.

Отначало дочувам кънтящи стъпки и тежко дишане плюс страхотно сумтене. Заемам удобна позиция преди завоя, долепвам се до стената. Чакам.

Появява се някакво същество, мязащо на чудовищно угоен и леко бръснат мечок, който върви на задни лапи. Извисява се две глави над мен. Натискам спусъка и изстрелвам в гърдите на чудовището серия сини мълнии.

Право в матовите пластини на бронята му.

Чудовището не отронва нито звук. Не благоволява да го стори. Затова пък от рамото му изхвърча къса ракета със сплескан връх.

Ох…

Боли…

Умирам към пет секунди. Според предубеденото ми мнение — прекалено дълго за човек, размазан по пода. Междувременно виждам, как съществото се надвесва над мен и

сграбчва с лапа пистолета ми, забелязвам, че плочките на бронята са леко потъмнели и вдлъбнати от изстрелите ми…

Накрая умирам.

— Под душа, мамицата ти! Какво си се опулил?!

Този път ми крещи някакъв момък, също със сержантска униформа. Обаче не ме халосва с палката, което вече е прогрес.

Значи всеки път ще се започва от качването в кораба? И пак ще се съживяваме голи, оплескани в кървища?

Отново виждам Ника.

Момичето е обърканo. Аха…

Та кои са истинските и кои са куклите? Май всички сме в кюпа, а?

— Напълнихте ли гащите? — Сержантът вече се обръща към всички. Изглежда, никой от влезлите не е оцелял достатъчно дълго, за да закъснее за втория опит. Компанията си е същата. Вече започвам да различавам отделни лица, освен Ника — възрастния, много интелигентен на вид господин, юношите близнаци (като нищо може наистина да са близнаци), пищна дама, която ми прилича на Луиза, и пъпчив младок, явно нарисуван от човек, който мрази цялата световна младеж.

— Нечестна игра! — изказва общото мнение единият от близнаците. Вторият само кимва.

— Никого не държим насила. — Сержантът се изхрачва върху пода. — Страхливците могат да си вървят.

Мълчаливо отивам под душа.

Останалите — също.

— Благодаря за пистолета — казвам на Ника.

— Какъв пистолет? — тя се мие от калта и кървищата в съседната кабинка. Вече никой от нищо не се притеснява.

— Видях трупа ти. И взех оръжието.

Девойката ми обръща гръб. После казва:

— Ако натискаш спусъка цели три секунди, се генерира по-мощен заряд.

— Благодаря, и сам го разбрах. В оня свят с тия заряди се трепят само мухи.

Отново ни подкарват към ваните.

Съскане на белия газ. Кратка болка от електрическите разряди. Тъмнина.

Този път се събуждам заедно с всички. Сега залата е пострадала по-малко, но нещо е станало с апаратурата на

повечето анабиозни вани. Там се покоят обгорени тела.

— Това са ония, дето нямат души — казва Нике с победоносна усмивка.

Принуден съм да се съглася. Загинали са най-невзрачните персонажи. Явни програмни рожби.

Всички, които бях категоризирал като истински геймъри, са живи.

Живи са и трима от сержантите. Те ни раздават пистолети и унили сиви униформи. В яркия свят извън кораба тия дрехи в защитни цветове само ще ни превърнат в мишени.

Малобройният ни отряд се измъква навън. Там аз се спирам.

— Да тръгваме! — изревава сержантът.

— Върви сам… нали се сещаш къде — казвам аз и слагам ръка върху дръжката на пистолета.

— Какво???

— Аз съм Стрелеца. Ще тръгна сам.

Пъпчивият юноша е в див възторг. Интелектуалецът и близнаците гледат неодобрително. Нике размишлява.

Сержантът се поколебава. После кимва:

— Добре… глупако. Тръгвай сам.

Групата потегля. Нике стои и ме гледа. Пита:

— Защо се делиш от групата?

— Защото е прекрасна мишена — казвам аз. — Възможно най-добрата цел за ракетно оръжие.

— А какво ще направиш сам?

— Ще помисля.

Нике гледа към отдалечаващия се отряд. Свива рамене и се затичва подире им.

А аз наистина сядам на камъка и размишлявам. Доста дълго. После поемам след отряда.

От една страна, това е пълна свинщина — да пуснеш пред себе си група за разчистване на местността. От друга — не съм дошъл тук да си играя игрички.

И най-важното — не вярвам в техния успех.

Правилно постъпвам, че не вярвам…

Тунелът прилича на разфасовъчен цех на кланица. Парчетата от телата са навсякъде. Оръжие няма, уви…

Затова пък отново се чуват тежки стъпки.

— Аз съм Стрелеца — повтарям няколко пъти и прехапвам устни. Дали не е остаряло заклинанието…

Стъпките наближават все повече и повече…

В мига, в който чудовището би трябвало да се покаже зад ъгъла, натискам спусъка. Пистолетът леко вибрира, акумулирайки усилен заряд. И изхрачва тъмносин съсирек

пламък в гърдите на врага.

Никакъв ефект!

Скачам напред. Завъртам се под самия нос на изрода. Да не е луд да стреля с ракетомета под краката си?

Не е!

Затова пък ударът на дебелата лапа, който уж само ме е закачил, болезнено ме запокитва в стената…

През цялото време не спирам да стрелям. Пистолетът прави все по-внушителни паузи между изстрелите, зарядът не успява да се възстанови. Но все пак постигам своето.

Гръдната броня се пръсва и чудовището пада.

Ставам. С бучаща глава, натъртен хълбок и трепереща ръце.

Хубаво си поиграхме!

Кръвта думка в слепоочията ми: „дум, дум, дум“…

Каква ти кръв в слепоооочията! Насреща ми изскача второ, абсолютно същото чудовище. Само че свежо, пращящо от енергия и закопняло за екшън. А аз вече съм полумъртъв, с едва стрелящ пистолет…

Дълбина-дълбина, не съм твой…

Ще играем без правила!

Светът, колкото и да е странно, се е променил доста умерено. Великолепна изработка на средата, направо смайваща! Но аз вече не бях в „Лабиринт на Смъртта“, а в апартамента си, в шлема и гащеризона, стиснал в ръка рисувания пистолет.

Изстрел — и аз плонжирах вдясно. Чудовището върху екрана се завърта, наистина, тромавичко, но все пак прекалено бързо.

Сега да се отдръпна…

Скок нагоре…

Плонж назад…

Гадината не спира да стреля. Ракетите се забиват в стените, ударните вълни ме люлеят.

Танц между огнени цветя.

Полусмазана пчела, подхвръкваща пред огнедишаща мечка — ето това съм в момента.

И успявам да жиля много рядко…

Но все пак успявам.

Изстрелях последния заряд, вече разбирайки, че не съм в състояние да удържа на безумното темпо. Несъмнено решението да се доближа плътно до врага бе правилно, но откъде да знам, че ще ми налети второ чудовище…

Врагът издава приглушен рев и се сгромолясва мъртъв.

deep

[Enter]

Сядам до разкъсаното тяло. Оставям пистолета в скута си и

избърсвам потта от челото си.

И това е самото начало на играта?

Първото ниво?

Но нали все пак се справих…

Претърсвам помещението. Движенията ми са забавени — ранен съм. Но под някакви празни сандъци откривам аптечка. Вечната и вероятно неизбежна отстъпка на създателите на играта — и за хората, и за чудовищата медикаментите са еднакви.

Притискам апаратчето към тялото си, болката преминава. Веднага се зареждам със сила, розовата мъгла пред очите ми изчезва.

Е, напред! Все пак аз съм Стрелеца!

Излизам от тунела на хълмиста равнина. В далечината съзирам някакви колиби.

Птиците надават печални крясъци. Все по-силни и по-силни…

Вдигам глава тъкмо за да ме уцели клюнът в лицето.

Птиченцето мяза най-много на миниатюрен птеродактил. В зейналата човка стърчат тънки остри зъби…

Това пък какво е?

Успявам почти минута да удържам натиска на ятото, стреляйки във всички посоки.

Дори повалям една птичка.

После пет секунди наблюдавам как летящите твари пируват с тялото на Стрелеца.

Не се гнусят и от парчетата от униформата, просто ги поглъщат. За мезе, вероятно.

— Аха, ето, че го закъса! — победоносно констатира сержантът. Същия, когото заплашвах с пистолета. — Е… ама и ти си един Стрелец…

Същевременно ме оглежда с проблясък на интерес.

— Наслушал се е на разни истории и е решил е да си поиграе на Стрелеца — казва интелектуалецът не особено осъдително. — Господа, нека подходим сериозно към проблема! Необходими са ни колективни усилия! Играта е отборна!

Сержантите изобщо не протестират против инициативата му. И даже не усмиряват никого с палките. Явно, такава е била целта им — да изковат от нас задружна бойна единица.

Те с любопитство продължават да се вглеждат в мен. В оплесканото ми с кръв тяло.

— Птичките, а? — пита негърката. Цъка с език.

Нима по вида ми се познава колко далеч съм се придвижил?

— Или мухите?

И мухи ли има там?

Мълчаливо отивам под душа. Отмивам кръвта. Вдигам дрехите си от пода.

Гледат ме с разбиране. Но и с известно презрение.

— Не се ядосвай. — Младият сержант слага ръка на рамото ми. — Имаш заложби. Но сам, при това без никакъв опит…

Нямам ни най-малко желание да заставам в строя. Да си играя на задружен отбор. Да се състезавам с други отбори. Не съм дошъл тук да си играя!

Наистина ще ми коства цял месец усилия, за да измина новия „Лабиринт на Смъртта“ до края.

С толкова време просто не разполагам.

Пием кафе с Ричард.

— Сигурен ли си, че съществува оръжие трето поколение?

Редно беше да ми зададе този въпрос по-рано. Очевидно, шокът е бил прекалено силен.

— Да.

— Трябва е да се провери здравната застраховка на Роман — казва Ричард. — После… вие имате задължителна военна служба, значи прецизно са го изследвали военните лекари…

— Дик — аз поклащам глава, — ние не живеем в Канада. Нито пък в Израел. При прегледа военните лекари грубо казано отчитат само броя на наличните крайници.

— Ако това оръжие е създадено, Дийптаун ще се превърне в касапница — казва Крейзи. — Няма принципна разлика между програма с локално действие, атакуваща конкретен човек, и бомба, изпепеляваща цели области от виртуалното пространство. Достатъчен е един-единствен психопат, Леонид.

Кимвам. Аналогията е ясна — ако атомната бомба можеше да се сглоби на коляно от стар пистолет, светът отдавна би се превърнал в радиоактивна пустиня.

— Какво може да има в откраднатия файл?

— Не знам, Крейзи. Фирмата се занимава с приложни дреболии, периферни дивайси от различен тип. Но…

— Възможно ли е те да са разработили това оръжие? Да, разбира се, това е най-правдоподобният вариант.

Поредния смахнат гений, от типа на Дима Дибенко. Измисля и написва програма, убиваща наистина. Шашардисаното ръководство на фирмата въоръжава охраната с новата разработка и се опитва да печели време. Може би търгува, шантажира най-големите електронни фирми в света. А току виж чертае грандиозни планове за завладяване на виртуалния свят.

— Не знам, Крейзи.

— Край на „Лабиринта“ — разсъждава Крейзи. — Жалко, но не това е страшното. Край на цялата *дълбина*.

— Стотици хиляди души, в един и същи миг умиращи пред компютрите си — ето за какво трябва да мислиш! — кипвам аз. — Ето за какво!

— Достатъчно ще е да се пусне клюката, и никой повече няма да припари във виртуалността. — Крейзи разперва ръце. — Само че трябва да е съвсем убедително…

— Никой няма да повярва на една клюка, Дик. Спомни си колко безумни слухове се носят из *дълбината*…

Крейзи изважда бутилка уиски, щедро пълни и моята, и своята чаша.

— Да подходим по друг начин, Леонид. Кой е този Тъмен Дайвър, поръчал откраднато на файла?

— Никаква конкретна информация.

Дик кимва и се заканва с показалец:

— Но ние го имаме предвид, нали? Той явно се досеща за ставащото!

— Ако се досеща, значи е престъпник, Крейзи. Накиснал е вместо себе си хора, които не умеят да излизат навреме от *дълбината*.

— Засега няма да оценяваме морала му, Леонид. По-добре да решим — как да го открием?

— Един човек се е зает с въпроса. Ако той не успее, едва ли е възможно да стане изобщо.

Крейзи нищо не уточнява. Ние все пак предпочитаме да се доверяваме един на друг. При крайна необходимост.

— Къде е самият файл?

— В компанията „HLD“, където работя… по-точно работех.

— Леонид, не е ли по-лесно да организираме проникване в офиса на компанията?

Въздъхвам.

— Слушай. Ситуацията е горе-долу следната…

— Писмото с файла е у някакво хлапе, казваш?

— Би могло да бъде и у мен, Дик. Това нищо не променя! Всичко е направено много просто — в плика се намира само етикетче, линк към файла, файлът е в офиса. Защитен с ключ, дълъг четири хиляди и деветдесет и шест байта…

Крейзи само се смръщва.

— Ако писмото е доставено на съответния адрес, ще може да се отвори. Защитата на самото писмо също не толкова лесна за преодоляване, между другото. Когато пликът бъде отворен и програмата се убеди, че доставката е по предназначение, файлът ще бъде прехвърлен на адреса.

— На адреса? — уточнява Крейзи. — Не на получателя, а на адреса на доставката?

— Да. Именно.

— Но Храмът на Дайвъра-в-Дълбината няма точен адрес! Храмът го няма, докато вътре в него не влезе някой!

— Нали и аз ти говоря същото. Невъзможно е да се заобиколи защитата. Дори да бъде откраднат криптираният файл, отварянето му е практически изключено. Ако се неутрализира куриерът и му бъде отнето писмото, след отварянето на плика информацията ще бъде изпратена в Храма.

— В Храма, който го няма… Защо слагате такава дължина на ключа? С тайните на Пентагона ли търгувате? Или препращате видеоклипове за интимния живот на президентите?

— Ние просто гарантираме безопасността… — Неволно се усмихвам. — Ние… всъщност аз там съм никой. Дребна риба. Наемен работник за жълти копейки.

— Да се обърнем към ръководството — предлага Крейзи. — Да им разкажем цялата истина. Сигурно имат някакви аварийни варианти.

Дори не ми се спори:

— Официалната работа много те е променила. Добре, да отидем. Да кажем, че сме приятелчета на загинал дайвър, откраднал ценен файл от много уважавана компания. Да им разправим с опулени очи небивалиците за Тъмния Дайвър и оръжието трето поколение. Да изчакаме полицията…

— А ти какво предлагаш да направим? — уморено пита Крейзи. — Какво?

— Защо си скрил входа за Храма в „Лабиринта“? Всичко щеше да е толкова просто!

— Ти ми даде идеята! Ти демонстрира, че дайвърът може да се движи из „Лабиринта“ като по булевард! Логично беше да поставя входа на място, където могат да стигнат само дайвъри, на финала на най-сложната игра в света!

— Трябва да се влезе в Храма — казвам аз. — Да се фиксира в някоя точка на Дийптаун… нали е възможно? Поне за известно време?

— Да.

— После да уведомим хлапето за местонахождението на Храма, да получим писмото… и да разберем какво става. За начало — да разберем. После вече ще можем да се борим.

— „Лабиринта“ вече е невъзможно да се извърви от сам човек, Леонид. Опитен отбор ще го мине за около месец. Рекордът е… ъ-ъ… да, двайсет и седем дни, при това момчетата не спираха по десет часа на ден. От отбор от трийсет човека до целта достигнаха четирима души. Останалите отпаднаха. Разполагаме ли с такова време?

— Не. Поне така мисля. Всичко трябва да се реши в близките три-четири дни.

— Винаги съм вярвал на предчувствията ти. Та какво ще правиш сега? Ще минаваш ли през „Лабиринта“?

— Първо ще се посъветвам с приятелите си. Да, сигурно ще се наложи да събера отбор. Крейзи… ти не искаш ли да вземеш отпуска?

Той смаяно ме поглежда.

— Как се сети?

— Дик, благодаря.

— За какво?

— Ще е далеч по-лесно, ако се движим заедно, нали това е твоя работа…

Млъквам. Изведнъж вдявам какво всъщност е имал предвид Ричард.

— Леонид, възнамерявам да взема отпуска и да я прекарам извън *дълбината*.

Мълча.

Все пак не съм го очаквал. Не и от него.

— Мислиш, че не съм прав, така ли? — пита Ричард.

— Прав си. — Аз ставам. — Напълно прав си, Крейзи. Чудесно е, че си пълната противоположност на своя прякор.

— Леонид, по-добре и ти стой далеч от *дълбината*.

— Знам. Само дето аз не умея да постъпвам разумно.

— Тогава търси други пътища — уморено ме съветва Дик. — Не постъпих правилно, като скрих своя вход в Храма в края на „Лабиринта“. Признавам си. Но ми опротивя цялата безсмислица… цялата тази галванизация на трупа… Откъде можеше да ми хрумне, че някой ден ще се наложи спешно да се ходи там?

— Какви други пътища?

— Леонид, намери опитни хакери. Нека измислят как да пробият защитата, да откраднат и да разшифроват файла. По-лесно ще бъде.

Кимвам и излизам. С каменно лице.

Макар че си струваше да призная, че съветът е разумен. Не мога да премина „Лабиринта“

Дълбина-дълбина, не съм твой…

Свалих шлема.

Смешно е…

Не очаквах, изобщо не очаквах от Крейзи Тосър решението да офейка от опасността.

Честно казано, не всички сме герои. Струва ми се, че истински герой може да бъде само един дебил. Но пътищата винаги са два — или да избягаш, или да се опълчиш срещу страха си.

Нима на мен дори за миг ми е хрумва да се предам и да зарежа *дълбината*.

Макар че…

— Вики, изход…

Махнах свързващия ме с компютъра кабел. Приближих се до прозореца, дръпнах пердето. Погледнах надолу.

Валеше дъжд. По-скоро гнусна, плътна лапавица. Над тротоара плуваха чадъри, сновяха хора с шлифери и якета. Приятно е да се гледа на всичко отгоре надолу. Приятно е да гледа дъжда през прозореца.

Приятно е да си безстрастен наблюдател.

Всъщност Крейзи не върши нищо аморално. Дори според нашия забравен кодекс на честта, който сега не струва и пукната пара. Крейзи избягва опасността. Защо не? Има ли какво да защитава в Дийптаун? Сигурно все се намира нещичко… работа, места за развлечение… и нищо, за което да си струва наистина да си рискува живота.

Какво възнамерявам да браня аз?

Не мога да върна Ромка. Да си отмъстя? На кого? Едва ли охранителят е знаел с какво стреля и какво ще се случи. А конкретният изобретател на оръжието трето поколение дори не е чувал за Ромка. Нима някой осъжда Калашников, задето с неговия автомат някакъв бандит е стрелял по тълпа заложници…

Дали да не си отида?

Просто да си отида — завинаги. И веднага ще ми олекне. Ще си намеря работа, нямаща нищо общо с *дълбината*. Вместо да ходя по виртуални ресторанти ще започна да си купувам бира. Ако ще и „Жигульовска“. Такава пие Подляра, а на мен да не би да ми приседне? Ще отидем с Вики някъде на морето… или на поход, в истински гори и планини. Ще се сприятелим с повече нови хора. И ще четем по вестниците какво става в Дийптаун.

Или…

Ама дори не е задължително да се лишаваме от чудесата на дийп-програмата! Ще си спретнем ресторантче за нас двамата. Мъничко, уютно… Ще си програмираме прислуга. Ще си нарисуваме къща. Ето такава, каквато видях при Чингиз, например.

Вики може повторно да изгради планините си. Тя си пази сорсовете на програмите.

Не е задължително да се лишаваме от виртуалния свят. Достатъчно е да затръшнем вратата, да се затворим в миденета си черупка. Да срежем телефонните кабели, да махнем оптичната линия.

Ще си направим свят — малък, уютен, безопасен. За двама. През деня ще се работи. А вечер отиваш в личния си рай.

— *Дълбина*… не съм твой… — казах аз.

Дъждът се усили още повече. Претича някакво момиче със сгънат чадър в напразен опит да хване тролея. Премина

момченце, което безстрашно джапаше из локвите.

Та нали хората си живеят и без всякаква *дълбина*!

От какъв зор ни е изтрябвала?

В Дийптаун редовно ходят към трийсет милиона души. Така да се каже, интелектуалният елит на обществото, каймакът на науката и изкуството. И все пак това е много тънък слой. Ако всички тези хора ненадейно загинат — светът ще изреве от болка, ще потрепери… но ще устои.

Защото все пак светът се крепи на други. На полуграмотните китайци, сглобяващи на конвейер компютри. На пастирите, дето никога в живота си не са виждали същите тези компютри. На строителите, които след работа се прибират в къщи, при жените и децата си. На политиците, за които Дийптаун е просто модна играчка… те и без друго могат да се излежават на хавайските плажове и да дават приеми за стотици хора.

Ние сме само една обособена каста. Сраснала се с измисления си свят и почти забравила за истинския.

Готови сме да защитаваме *дълбината* докрай.

Защото сме част от нея.

…Това дори не са мои мисли. Това са мисли на моята дийп-психоза. На онзи възпален дял от мозъка ми, който вече не може да живее без *дълбината*. Не на мен — на него са му нужни безкрайните гори, необикновено синьото небе, ресторантиерският разкош и най-главното — информацията.

Нови срещи. Нови лица. Слухове и клюки. Интриги и опасности. Безумен ритъм.

Затова и искам да се боря до край. Да търся защита срещу новата заплаха за виртуалния свят. *Дълбината* се е сдобила със самосъзнание. Не пряко, разбира се, не си струва да се измисля електронен разум, какъвто няма. Ние сами сме се превърнали в неврони на нейното съзнание, в клетки на организма ѝ. И всяка клетка е придобила своя функция. Да изгражда *дълбината*. Да мисли за *дълбината*. Да примамва останалите в *дълбината*. Да брани *дълбината*.

Не напразно художниците и дизайнерите са изразходвали месеци и години, измисляйки и създавайки Дийптаун… Не напразно програмистите и техниците, изграждайки Дийптаун, са изстисквали всичко от компютрите — значително повече, отколкото машините можели да дадат…

Не напразно писателите са съчинявали книги, прославяйки Дийптаун и представяйки го в романтична светлина…

А аз съм фагоцит на електронния свят…

Единствената опасност, която го заплашва, е самото човечество. Стига човечеството наистина да се уплаши от

виртуалния свят — и клетките ще започнат да мрат, една след друга.

Някога най-големият страх на Дийптаун беше страхът да не останеш във виртуалността завинаги. Да не би да не успееш да излезеш и да умреш от глад, хранейки се с измислени гозби.

Затова ни имаше и нас, дайвърите. Тези, които можеха да излязат и да изведат.

После нещо се случи… никой не знае какво, защо и как. Хората престанаха да потъват. И се оказа, че ние сме излишни. Не, *дълбината* не ни уби, тя просто ни отхвърли.

Сега сполетялата ни беда е още по-голяма. Какво е страхът да не потънеш поради собствената си глупост, когато е налице опасността да те удавят?

Истинският страх винаги идва отвън.

Ето че *дълбината* се е стреснала… понапрегнала е несъществуващия си мозък.

И Тъмния Дайвър, който и да е той, е научил за съществуването на оръжието от трето поколение. И хлапакът Ромка е загинал, опитвайки се да измъкне от офиса най-страшната тайна на Дийптаун. И Ежко ми разказа клюката за загиналия хакер.

Кръвта в невидимите жили е ускорила хода си. Задействали са се електронните хормони, удряйки по всичко, което ни е било скъпо.

И старият, полужив фагоцит, е метнат в месомелачката. Насъскан срещу новия враг.

Дълбината не може да мисли, тя само живее. И се бори за живота си както може.

Отписаните бойци са станали необходими. Тези, които още умеят да се борят. При това — да се борят истински. От сърце.

Ето Ричард Паркър — той беше истински дайвър!

Дълбината за него винаги си е оставала само място за работа. В реалния свят, вероятно, притежава достатъчно неща, които са интересни и вълнуващи. И той излезе от играта. Оттегли се.

И Вики успя да си тръгне. Лесно, или поне така изглеждаше. Захвърли „перспективните теми“, не й пукаше, че има сигурен бизнес, че е кадърен пространствен дизайнер…

А аз вече не мога да изляза. Макар като бройлер, макар като плашило — само и само да съм в *дълбината*… Когато нямах друг изход, предпочитах да мъкна рисувани рояли, но да не излизам от Дийптаун.

По същия начин и Ромка не е могъл да излезе. Беше велик дайвър-върколак, станал е калпав хакер.

Ние се озовахме в капан. Струваше ни се, че умението навреме да смъкваме виртуалния шлем показва свободата ни от *дълбината*. Оказа се, че не всичко е толкова просто. Истинската свобода е нещо съвсем различно. И вързаните кучета редовно ги пускат да потичат, но само в двора зад високия стобор.

Така че кой е по-свободен — болонката, която се разхожда, хваната на повод от стопанина си, или вълкодавът, дето тича цяла нощ из двора, опиянен от свободата, и препикава оградата?

Приятно е да се мислиш за вълкодав, докато умееш да не забелязваш оградите…

— Ти си ме хванала, гадино! — казах. Погледнах компютъра. Вики се намръщи, опитвайки се да разпознае ключовите думи, командите. — Та ти и сега си тук, *дълбина*…

— Не разбрах, Леонид…

— Млъкни! — изревах на програмата, която за нищо не ми беше виновна. — Ти наистина си тук, знам! Дебнеш… Чакаш… Ти не умееш да мислиш и да говориш, но знаеш как да живееш!

Нарисуваната Вики мълчеше.

Измислената любима е по-добра от истинската. Винаги ще те изслуша. Ще се съгласи. И ще ти каже само онова, което ти би искал да чуеш.

— Хвана ме, нали? Дийп-психоза ли имам? Не мога без теб, така ли?

Какво очаквам? Отговор? Силен глас: „Да, аз съм компютърен разум, и ти си в моята власт!“?

В такъв случай имам пълноценна психоза. Без каквито и да било приставки.

Надвесих се над бюрото и притиснах лице към студеното стъкло на монитора. Прошепнах:

— Да, ти си права. Не мога без теб. Дийптаун ми е нужен. Нужна ми е тази роля… особена роля… дори да е само ролята на фагоцит…

Безумие е да се карам с купчина студено желязо. Но нали не е по-голямо безумие, отколкото да умреш от нарисувани куршуми?

— Съгласен съм — казах. — *Дълбина*… аз съм твой.

Ще те браня. Ще се боря с всичко, което може да е заплаха за теб.

Само че ако се окаже, че сме имали различни цели и резултатът не те устройва — не ми придиряй…

Но това не ще го изрека на глас.

Никога — при включен компютър.

Нека смятаме, че напълно съм откачил.

deep

[Enter]

Колко ли ще издаяня в режим на разпокъсан сън, по три-четири часа в денонощие? Сигурно достатъчно дълго. Нали по-рано издържах?

Личност номер едно.

Мотоциклетистът. Рокерът. Безличен, стандартен, безинтересен.

Само че в джоба на якето без ръкави лежи тежък пистолет с къса цев, в който има заряди от второ поколение.

Не е чак толкова много в сравнение с онова, с което може да излезе насреща ми неизвестният враг. И все пак е по-добро от предишното ми оръжие. С нещо е по-страшно от „Warlock“-а.

Още не ми се е налагало да убивам чужди компютри.

Вероятно някой смел хусар от деветнайсети век би могъл да ме разбере. Едно е да плениш враг, друго е да го съсечеш… а съвсем трето са онези, дето убиват ездитното животно на противника си, нали така? Хайде да не го наричаме животно, а да го кажем гордо и красиво — коня! Който не е просто средство за придвижване, а и верен, любим приятел, партньор — и неведнъж те е отървавал и ти е помагал…

Нищо. Ако се наложи — ще убивам.

Фагоцитите нямат съвест.

Вадя пейджъра от джоба на Протей. Маниака изобщо го няма в мрежата… какво пък.

— Шурка, много е важно. Това, дето не може да го бъде, е налице. Трябва да поговорим. Определи мястото и времето.

Това е всичко. Съобщението е изпратено. Сега остава само да чакам… и да търся други пътища.

Кой друг ми остана от познатите хакери? Вариантът с кражбата на писмото трябва да се обмисли докрай.

Търся по пейджъра Подляра. Не го намирам. Трябваше да попитам… Впрочем, номера на Чингиз го помня!

— Телефонно обаждане до Москва — съобщавам аз. Пейджърът примигва със зелена светлина — значи паричният лимит още не е докрай изчерпан. Разговорите от виртуалния с реалния свят не са много скъпи, но все пак се плащат…

Не се доверявам на програмата на пейджъра за разпознаване на гласа, набирам номера от клавиатурата. Чакам минута-две, слушайки равномерно приижащия сигнал…

Дявол да го вземе, нали се разхождаш с клетъчен телефон из апартамента! Отговори!

— Да.

Гласът на Чингиз е рязък и напрегнат, сякаш очаква някакъв неприятен, но неизбежен разговор. Добре, това са си негови проблеми, аз сега търся на кого да стоваря част от своите.

— Леонид е.

— Привет. Събуди ли се вече?

Поне интонацията се променя, той няма нищо против разговора…

— Може да се каже, че не съм спал.

— Защо така?

— Все заради същото… Чингиз, има нови проблеми покрай старите неприятности.

— Ясно. Намини към нас.

— Добре, но трябва да свърша още някои неща.

— Ами ела тук. В Дийптаун. Адресът е лесен — „Хакерски хан“.

— Подляра ще бъде ли?

— Всички ще бъдат. Много хубаво, че се обади. Хайде…

Всички? Сигурно има предвид и Пат.

Чингиз прекъсва връзката пръв.

Какво пък, предложението не е лошо… Излизам от хотела, като отново се оглеждам, но няма нищо подозрително. Дийптаун живее, и то добре; в Дийптаун всичко е спокойно… Небето над града е тъмно, вечерно, с първи изгрели звезди. Чрез допитване бе изяснено, че за отдих и развлечения над седемдесет процента от хората предпочитат да е ранна лятна вечер…

Хващам такси, давам адреса.

И изобщо не се учудвам, когато след триминутно пътуване колата пристига пред точно копие на сградата, намираща се в реалността, в Москва.

Даже мутрите на охранителите са сходни…

А какво всъщност може да се очаква от човек, чиито апартамент прилича на трескаво бълнуване на обитател на Дийптаун? Ами да сложи този апартамент и във виртуалното пространство. Да заличи разликите между световете окончателно. Някога и самият аз експериментирах така… само дето жилищата не бяха толкова разкошни.

— При Чингиз — казвам на охраната, тя изобщо не възразява.

Засега всичко е доста просто. Но ако в Дийптаун се появи истинско оръжие, проверките ще бъдат по-жестоки, отколкото в истинския свят.

Качвам се с асансьора. Този път вътрешната врата на апартамента е затворена, позвънявам и чакам известно време.

„Внимание! Осъществява се външен контрол върху системата!“ — предупреждава Вики.

Какво пък, нека да се осъществява.

Вратата отваря Пат.

Още по-рошав е, отколкото в истинския свят. Облечен е във виртуален екип с радиоудължител, което вече на нищо не прилича. Защо ти е да носиш в *дълбината* това, с което си облечен в действителност?

— Поздрави… — измърморва Пат, отстъпвайки встрани. — Бързо дойде…

Влизам, като с любопитство се оглеждам и се опитвам да сравня впечатленията си. Като че ли интериорът е издържан точно… Впрочем, какво друго да се очаква от Чингиз — с парите си той може да си наеме най-добрите пространствени дизайнери в Москва…

— Привет, Пат. А къде е домакинът?

— Тука няма домакин — солидно отвръща Пат, стискайки ръката ми. — Само в своята си стая всеки си е домакин.

На езика ми е всичко, което мисля за подобните игри на комуна и хакерска свобода, но си замълчавам. На чуждо място съм…[26]

— Хубаво. Тогава — къде е Чингиз?

— Да вървим…

Тръгвам след момчето към кухнята, като пътьом поглеждам през прозореца. Отвън е Москва. При това — жива, истинска. Преминават коли, крачат хора, плуват облаци, ръми дъждец…

Това дори не е видеокартина, увековечена на лента, готов съм да се обзаложа. На всеки прозорец на истинския дом са монтирани камери, транслиращи изображението в *дълбината*.

Не просто яко!

Изящно…

Срещу мен лениво се изправя ретривърът. Протяга нос към дланта ми.

— Байт, разкарай се! — подхвърля Пат. Кучето покорно си тръгва. Май прекалено покорно. Е, поне кучето е програма. Макар че бях готов да повярвам, че и на него са му сложили виртуален екип…

Очаквам, че Чингиз ще пиянства в кухнята. Но Пат сочи витата стълба и ме пропуска пред себе си. Изглежда, предпочита да е последен в нашето шествие.

Изкачвам се в трапезарията, където в истинския свят така и не попаднах.

Помещението е овално, част от стената е стъклена. На тавана — стъклен купол. Подът е покрит с плътен мокет. Общо взето обстановката е даже аскетична. Никакви мебели. Столове и маси също няма!

Затова пък на пода, около няколко буренца с бира, са седнали по турски Чингиз, Подляра… и Маниака!

— Аха! — извиква Подляра. Оглажда с ръка голото си теме. — Ето го и нашия дайвър!

Здрависвам се с него и Чингиз, прегръщаме се с Маниака. Питам го:

— Шурка, не получи ли съобщението ми?

Маниака се мръщи, вади пейджъра си. Поглежда екранчето му, почесва се в основата на носа:

— Получил съм го… така излиза.

Добре. И без това всички сме налице.

— Сядай, чувствай се като у дома си — дружелюбно предлага Чингиз. — Пат, бягай за чипс!

— Защо пък… — започва Пат, но срещнал погледа на Чингиз, млъква и слиза долу.

Сядам на пода. Наливат ми бира — „Балтика“, номер седем… Сигурно това е някакъв компромис между вкусовете на Подляра и на всички останали.

— Опитвахме се да изясним доколко е реално оръжието от трето поколение — казва Чингиз. — Та… изровихме някои неща. Саша, ще повториш ли?

Маниака кимва. На вид е объркан, даже слисан.

— Попитах там… при нас. Между другото, Льоня, имай предвид — взел съм си отпуска.

Повтаря ли се историята с Крейзи Тосър?

— Не искам да използвам нашите работни канали — уточнява Маниака. — Всичките се контролират. Сега съм влязъл в *дълбината* през нелегален вход, който изобщо не съществува в природата. И така… поразпитах. Работата върху оръжие от трето поколение продължава вече почти две години. Ръководи я…

Прави пауза. И на мен ми се струва, че вече зная продължението…

— Лично Дмитрий Дибенко.

— Дявол — казвам само. — Дявол, дявол, дявол…

— Не го викай — промърморва Подляра, налива си още бира. — А защо се учудваш? Помисли си — кой друг би могъл да го направи?

Вярно е. Оръжието, убиващо от *дълбината*, може да действа по един-единствен начин: чрез създаването на някаква хипнотична картинка, въздействаща на подсъзнанието. Също като самата дийп-програма. После — каквото си искаш. Спиране на сърцето. Спиране на дишането. Тетаничен спазъм — така, че да не можеш да си поемеш дъх.

Вариантите не са и чак толкова много.

Сигурно има и не чак дотам кръвожадни разработки. Някакви виртуални куршуми, предизвикващи отпускане на сфинктера. Не е много приятно — да се изпуснеш, докато седиш пред компютъра. А също може да се измисли и сълзотворен газ за *дълбината*. Или — средство за повръщане… впрочем за човек с шлем повръщането може да стане фатално…

Връща се Пат с пакетите чипс. Явно е обиден, но никой не обръща внимание на демонстративно нацупените му устни.

— Дибенко постигнал ли е успех? — питам без заобикалки аз.

— Очевидно… — казва Маниака. — Последната половин година режимът на секретност е толкова затегнат, че нищо не може да се разбере. Дори не се и опитах, за да не ми излезе през носа. Обикновено въвеждането на такива предпазни мерки, като прекъсването на връзката между лабораторията и *дълбината*, се извършва на етап тестване на разработените програми.

— Вашата фирма ли осъществява разработката?

— Не. С всичко се занимава лично Дибенко, заедно с малък колектив. Някаква компания „Shield and Sword“. Но те са привлекли двама наши сътрудници, специалисти по психологическо въздействие. Затова успях да разбера това-онова. Косвено… до тях сега не може да се добере човек.

— А не опита ли да поговориш с тях в нормалния свят? — интересувам се аз.

— За да ме убият наистина? — Маниака ме поглежда учудено. — Льоня, осъзнай се! Ако някой е решил да създаде подобно нещо, то той няма да се спре пред нищо!

— Следователно — оръжие от трето поколение има? Вече никой не се съмнява, нали? — обобщавам аз.

Всички мълчат. Само Подляра изсумтява и навежда поглед. Той пък от какво има да се срамува… нали пръв повярва.

— Ти също си научил нещо? — присъединява се към разговора Чингиз. — Не е ли така?

— Да, научих… Шурка, а този „Щит и меч“ свързан ли е по някакъв начин с „Нови хоризонти“?

— Почти не. Освен с този факт — Шурка тъжно се усмихва, — че „Shield and Sword“ е изцяло собственост на Дибенко, а в „New boundaries“ той притежава само пакет от акции. Дори не контролния пакет.

— Пряка връзка.

— Именно. Дибенко е могъл да въоръжи охраната на „Нови хоризонти“. Като експеримент, например.

Поклащам глава. Това вече е прекалено. Не го вярвам.

— По-скоро там все пак са правени разработки, които са били

още по-ценни за него.

Няма възражения, но липсва и съгласие. Това са само хипотези…

— И така, момчета… — аз оглеждам хакерите. — Най-смайващото в случая е, че Ромка, недоучилият се хакер, все пак е успял да скрие откраднатите файлове!

— Как? — Чингиз учудено повдига вежди. — Нямал е време…

— Имал е. Пратил е откраднатия файл с писмо. Чрез компанията „HLD“, където аз, между другото, работя.

— Баси! — изревава Подляра. — Леле! И през ум не би ми минало!

Ами да. Кой от хакерите ще се сети да се довери на официалния начин за прехвърляне на данни?

— Къде го е изпратил? — все пак подходът на Маниака е далеч по-делови.

— В Храма на Дайвъра-в-Дълбината.

— Той какво, да не би да съществува реално?

— Може да съществува.

Наливам си бира. И подробно преразказвам чутото от Крейзи Тосър.

По време на разказа всеки реагира различно. Маниака става все по-мрачен. Подляра се забавлява, особено когато научава, че именно моят поход из „Лабиринта“ е дал на Дик идеята да скрие входа за Храма в края на играта. Пат май го лови хазартната треска. Излишно е да се пита какво замисля. Чингиз напълно се вглъбява в себе си. Размишлява… за чутото, или за свои си работи…

— Леонид, да се тръгне през „Лабиринта“ — е същото като да си биеш главата от стената — казва накрая Маниака. — Може би рано или късно стената ще рухне. Но доста по-вероятно е, че ще си строшиш главата.

— Съгласен съм. — Кимвам му. — А да предлагаш други варианти?

— Евентуално кражба на файла?

— И какво? Е, зашеметяването на хлапето с която и да било бойна програма е фасулска работа, но когато вземеш плика, той веднага ще се самоунищожи.

— Това може да се избегне. — Маниака само се подсмихва. — Познавам структурата на подобни програми за идентификация.

— А как ще отвориш файла?

— Какъв ви е ключът?

— Четири хиляди деветдесет и шест байта…

— Да. Ясно. Оттеглям предложението си.

— Сигурен ли си? — неочаквано пита Чингиз. — Ти не се ли

беше специализирал върху дешифрирането?

Върху лицето на Маниака цъфва тиха усмивка.

— А да не би да са се появили нови методи за факторизация? Чингиз, драги, съвсем си се измързеливил.

— О'кей — съгласява се Чингиз. — Дали пък да не се посъветваме с още някого?

— Хайде да поканим Зуко — предлага Шурка. — Той обича да се занимава с ключове. Но предварително съм наясно какво ще каже. „Дайте ми всички ресурси на мрежата и няколко години."

— Значи трябва да тръгнем през „Лабиринта"! — възкликва Пат.

— Има още един вариант — казвам аз. Всички ме поглеждат — с неочаквана надежда. — Ами ако създадем фалшив Храм? Писмото ще попадне там и…

— И? — с насмешка казва Маниака. — Ключът за разшифровка е вграден в самата програма. В самото здание… ако така ще ти прозвучи по-разбираемо. Да, първата част на операцията ще премине успешно. Писмото ще бъде доставено на адреса. Ще получим файла. Но все едно няма да успеем да го отворим.

— Значи „Лабиринта" — казвам аз.

— Не, защо? — Чингиз свива рамене. — Има още един вариант. Да теглим една майна и да забравим. Да се спасяваме сами.

Дълго чаках някой друг да го каже.

Не ми се искаше пръв да изляза с това предложение.

101

— В края на краищата — подзема Маниака, застанал до прозореца, — за какво ни е изтрябвала *дълбината*? За нас кое е най-важното в Дийптаун?

На всинца ни е омръзнало да седим на пода около буренцата. Застанали сме с халби в ръце и гледаме истинския град — от *дълбината*, от виртуалното пространство. Отпиваме от бирата и разсъждаваме. Докато още има време просто да разсъждаваме, живо и непринудено, с чувството, че сме в безопасност.

Пат лежи на пода и рита с крака във въздуха. Или се лигави, или втората халба бира му е дошла в повече. По-скоро последното. Подляра пъшка, като от време на време се почесва по голото теме. Интересно… що за навик е да се стрижеш така преди настъпването на студовете?

Чингиз и Маниака са най-сдържаните в компанията ни. И по маниери, и по тон.

— Общуването — казва Чингиз. — Главно общуването и приключенията. Всичко останало ти го дава и обикновената електронна поща.

— Можем да се отделим — предлага Маниака.

Да… мисълта лежи на повърхността. За същото си мислех и аз.

— Можем — съгласява се Чингиз. — Какво пък толкова… не е проблем.

— Ще обединим нашите участъци виртуално пространство — продължава Маниака. — Вие тримата, аз, Леонид, Зуко… е, ще намерим още двайсетина човека, на които може да се има доверие. Ще поканим при нас ония, които никога не биха внесли в *дълбината* истинско оръжие. Ще направим всичко сами. Къщи, ресторанти, плажове… бордеи. Всичко, което ни трябва. А за останалата част от Дийптаун — контролируем изход. Ако ненадейно ни се наложи да я посетим…

— Това е безизходица — обобщава Чингиз и аз кимвам в знак на съгласие. — Както и да го погледнеш, е безизходица. Първо — ще ни се наложи да се сдобием с истинско оръжие. За да се отбраняваме в случай на необходимост.

— Но нали няма да започнем да се стреляме помежду си? — пита Маниака. Гласът му е почти сериозен.

— Ти, аз, Подляра… ние — не. Но виж…

— Защо пък аз? — изкрясква от пода Пат. — Аз какво? Да не съм те пипнал поне веднъж с пръст дори?

— Ти, мамка му, ме срита, докато спях! — напомня му Подляра.

— Да, ама това беше с крак!

— А по Льоня нали няма да стреляш? — пита Чингиз.

Момчето ме поглежда и неохотно казва:

— Не… той е добричък.

— Тогава второто възражение — казва Чингиз. — Всеки от нас ще поиска да доведе в това малко безопасно „Дийптаунче“ приятелите си. Прав ли съм? И всеки ще е готов да гарантира за тях… и всеки ще им вярва. Но приятелят на твоя приятел няма непременно да стане и твой приятел. Уви, така е.

— Ще ограничим приема. — Маниака не спори. Те просто отработват варианта докрай.

— Няма да се получи. Ако сме малка шепа хора — ще ни писне. Ще започнат разправии и свади. Най-различни проблеми. Рано или късно някой от нас ще влезе в малкия, безопасен район с истинско оръжие. Просто за да се защити. И ще дойде момент, в който ще започнем да стреляме. В приятелите на своите приятели. С всички произтичащи последствия. Саша,

предложението ти е утопия.

— Нека да е утопия — казва Маниака. Вади цигара, припалва. — Но поне е отсрочка. Алтернативата е да се откажем от *дълбината* напълно.

Заставам между тях. Поглеждам надолу, към улицата.

Побеляла е.

— Вали сняг, момчета…

Около минута всички мълчаливо гледаме надолу. Дори Пат се е повдигнал от пода и се е прилепил към стъклото.

— При нас е жега… — казва Маниака. — Бих искал сега… да изляза навън, под истинския сняг.

— Ами хвани самолета и ела — подхвърля Чингиз.

— Нямам твоите доходи — без злоба парира Маниака. — Може би догодина.

— Лятото също е хубаво — тихо прошепва Пат.

— Лятото свърши — отговарям му.

— То отдавна е свършило, старче — внезапно отбелязва Подляра. — Ти просто не искаше да го видиш. А сега дойде зима.

Продължаваме да си стоим, до нарисуваното стъкло в нарисуваната къща… хакерите и дайвърът.

— Това няма да сложи край на *дълбината* — казвам аз. Изведнъж започвам да се досещам, че истината е значително по-страшна от картината, която съм си представял в началото. — Момчета, помислете само… когато всички разберат за появилото се оръжие…

— Масово бягство — сухо подмята Чингиз.

— Да, ама не! — Подляра клати глава. — Зависи колко народ ще избият в началото. Ти си прав, Льонка!

— Някои ще си тръгнат оттук — казвам аз. — Но основната част ще предпочете да остане, предприемайки мерки за безопасност. Именно същите, като онези, които обсъждахме преди малко. Дийптаун ще се разпадне на множество малки райони. Всеки със своя полиция, а в перспектива — и армия. Хората ще започнат да се групират по най-различни признаци — националност, професия, интереси, сексуална ориентация…

— Хилядолетна война между садистите и мазохистите! — радостно подзема Подляра. Той, изглежда, винаги е готов да се забавлява, независимо от повода. — Френското княжество „La profondeur“ обяви ултиматум на Свободния Съюз на Системните Администратори!

— Любителите на стратегии против… против… — Пат подскача на място, неспособен да намери достоен неприятел.

— Против поклонниците на тетриса! — Подляра изведнъж млъква. Мрачно ме поглежда:

— Да. Май ще стане като в живота?

Кимвам:

— *Дълбината* се превърна в свобода за света. Нова свобода, равна на която не е имало и не би могло да има. Опитваха се да я задушат, да я унищожат, да въведат в нея правила. Нищо не излезе. Плашеха с *дълбината*, заклеваха се в *дълбината*, опитваха се да не забелязват *дълбината*. Нищо не се променяше. Дийптаун растеше. Все повече и повече хора влизаха във виртуалността, започваха да работят и да се развличат там. И страхът от смъртта нищо няма да промени. Със сигурност. Просто ще прибави всичката мръсотия, присъща на реалния живот. Истински правителства, истинска полиция, истинска армия. Истински погребения.

— С колко време разполагаме? — пита Маниака.

— Всичко зависи от това дали врагът търси откраднатия файл.

Аз самият не забелязвам с каква лекота произнасям думата „враг“. Дума, за чието използване преди нямаше достоен повод в Дийптаун.

— Колко бързо може да се премине „Лабиринт на Смъртта“? — изглежда и Шурка е най-притеснен от фактора време.

— Според Крейзи Тосър — за няколко месеца. Един, в най-добрия случай. Аз смятам…

Всички отново гледат към мен. Пат дори е зяпнал.

— Смятам, че разполагаме с два-три дни.

Очаквам да последва смях, но никой не се засмива.

— Отдавна не съм играл — с въздишка отбелязва Чингиз. — А навремето… помниш ли, Сашка?

Маниака хапе устни, не е чул въпроса:

— Така… трябва да похапна, да се наспя и да пренастроя машината… След осем-десет часа започваме, става ли?

— Шибана работа! — изревава Подляра. — Какво излиза — за да спасим света, трябва здраво да си поиграем игрички?

— Само опитайте да не ме вземете! — Пат се хвърля напред, сграбчва ме за якето. — Само опитайте! Ще съжалявате! Аз познавам играта по-добре от всички ви! Кажи им, Чингиз! Чинга!

И в този миг някъде далеч се хлопва врата.

Чингиз се усмихва още секунда, гледайки Пат. После лицето му придобива странно, напрегнато изражение.

— Леонид, Саша! Чухте ли нещо?

— Тропане. Сякаш врата… — Маниака бавно прави крачка от прозореца към витата стълба.

— Значи е тук. Във виртуалността — леко се поотпуска

Чингиз.

— Чингиз, кой може да влезе в този дом?

— Никой не знае ключовете, освен мен, Пат и Подляра. — Хакерът-новобогаташ прави леко движение с ръка и измъква някъде иззад гърба си пистолет с дълга цев. — Моите не са излизали от мен.

— Не съм давал нищо! — крещи Пит.

— Да пукна, ако съм ги давал! — изревава Подляра.

Майчице мила!

Работите май отиват съвсем на зле?

Маниака мръсно присвива очи и крадешком тръгва към витата стълба. При това той вади от джоба си малко джобно ножче.

Никога не бих повярвал, че палавите му ръчички не са работили над това изделие на фирмата „Victorinox“, разпространяващо се безплатно из *дълбината* с рекламна цел.

Поглеждам Подляра — в ръката му има празна бирена бутилка. Откъде? Нали пихме наливна бира!

А късият уинчестър, който Пат припряно сглобява, съединявайки затворната част с приклада, закрепвайки цевта и едновременно пъхайки патрон? Къде го е криел?

Възниква усещането, че съм гол. Вадя револвера на Стрелеца и усещането изчезва. Не, Адам и Ева не са използвали някакви жалки листенца, за да прикрият голотата си от Бога. Направили са си по тояжка — и срамът моментално се е изпарил.

— Бих те посъветвал да излезеш — тихо казва Чингиз. — Ти си единственият от нас, който може да го направи когато си поиска.

— И какво? — изричам аз, без да откъсвам поглед от стълбата, зад перилата на която се е стаил Шурка.

— Възможен е вариантът ти да останеш единственият свидетел — много сериозно отговаря Чингиз. Пристъпва, прикривайки с тялото си Пат.

Той не се шегува.

Само дето на мен вече кръвта ми е кипнала от ярост.

— Аз съм Стрелеца… — казвам.

Дори в това тяло съм бил и ще бъда Стрелеца.

Стоим така почти минута. Чакаме. После Маниака се изправя, поглежда надолу през перилата, свива рамене и въпросително поглежда Чингиз.

— Да вървим — решава домакинът.

Той пристъпва напред, аз се движа след него. Подляра остава на мястото си, здраво хванал протестиращия полугласно Пат.

И точно в този миг се случва всичко.

Внезапно движение — и сива сянка излита над стъпалата.

Маниака замахва късо — и безобидното джобно ножче, летейки, се превръща в копие от синя светлина. Посетителят се опитва да се отдръпне, но лъчът го пронизва, отхвърляйки го към срещуположната стена. Там той и застива, прикован, сякаш е бръмбар, забоден с карфица.

— Ебрст — казва Подляра. Какво има предвид с това безумно съчетание от букви — не зная.

Може би това, че неканеният гост е точно копие на Чингиз?

Дори е облечен по същия начин — със спортен екип и маратонки.

— Кой си ти? — Чингиз реагира на появата на двойника си съвсем спокойно. Прицелил се е в него, но не бърза да стреля.

Лъже-Чингиз се мръщи, хваща горящото копие и с рязко движение го изтръгва от рамото си. Кръвта шурти както си трябва. Той отговаря кратко:

— Гостенин.

— Неканен, и с чуждо лице…

— Откъде знаеш какво е лицето ми, Чингиз? — усмихва се накриво непознатият. — Впрочем…

Той прекарва длан през лицето си и се променя. Става по-нисък на ръст, с по-широки рамене, косите изчезват от главата му, затова пък гърдите му се окосмяват. От дрехите остават само стари измачкани шорти.

— Не е вярно, не съм такъв изрод! — възкликва Подляра.

Чингиз махва с ръка и хакерът млъква.

— Кой си ти? Какво искаш? Как и защо си проникнал в дома ми?

— Подред ли да отговарям? — Гостът изобщо не се чувства притеснен. Това, че сме петима, а той — един, като че ли няма никакво значение.

Като се има предвид с каква лекота преодоля оръжието на Маниака, самоувереността му е оправдана.

— Да.

— Аз съм този, когото наричат Тъмния Дайвър.

— Опа! — възкликва Подляра. — Пак си сменил мутрата!

Двойникът му не реагира, а продължава:

— Искам да ви предпазя.

— Как влезе? — повтаря Чингиз.

— Много просто. Аз станах ти — той ни възнаграждава с присмехулническа усмивка. — Господа хакери… между впрочем, привет, Шурка. В тази суматоха не можахме да се поздравим…

Маниака присвива очи, но мълчи.

— Господа хакери, уважаеми дайвър… — леко кимване в моя

посока. — Струва ми се, че правите голяма грешка.

— А именно? — Чингиз остава невъзмутим.

— Нашият малък договор — Тъмния Дайвър поглежда Подляра, — очевидно, е невалиден. Вие не можахте да се сдобиете с файловете от „New boundaries“. Много съжалявам, че Роман загина. Но нас вече нищо не ни свързва… и не трябва да ни свързва.

— Не си прав, братче. — Подляра пуска Пат, който, изглежда, е позагубил част от агресивността си, и пристъпва към Тъмния Дайвър. — Сдобихме се с файла…

— Във вас ли е? — двойникът на Подляра се усмихва толкова широко, че очевидно няма смисъл да си играем.

— Не. Но скоро ще бъде.

— Няма. Не можете да се доберете до него. По никакъв начин.

— Ще се доберем! — Подляра жизнерадостно размахва празната бутилка. — И ще ти го предадем. Както сме се уговорили.

— Вие не разбирате. — Тъмния Дайвър въздъхва съвсем естествено. — Храмът на Дайвъра-в-Дълбината е недостижим за човек, който не притежава способностите на дайвър…

Той наистина знае всичко!

Изведнъж разбирам, че случващото ни се е сериозно. Лекото вцепенение, настъпило след появата на непознатия, спада.

Пред мен наистина стои дайвър, който не е изгубил способностите си. Човек, който продължава да играе с *дълбината* по собствените си правила!

Полудявахме и се наливахме с водка. Учихме се да програмираме и се захващахме с хамалска работа. Решихме, че нашият век е отминал.

А той е продължавал да върви из Дийптаун, леко и безгрижно, играейки си на старата игра с реалността и фантазията…

— Нека дори успеете да преминете през „Лабиринта“ — казва Тъмния Дайвър. — Да допуснем. Ще си припомните доброто старо време, ще вземете в отбора десетина побъркани на тема игри тийнейджъри, ще вкарате със себе си вирусно оръжие… Ще го минете. Ще намерите входа към Храма. И какво — мислите, че нататък всичко е много просто?

Всички мълчат.

— Ще успее да влезе само дайвър — изрича непознатият.

— Сред нас има дайвър — включва се в разговора Маниака. — Опомни се. Ние ще минем „Лабиринта“ и ще влезем в Храма. Или той ще влезе.

Двойникът на Подляра ме поглежда. И нещо се променя. Става ми терсене. Имам чувството, че ме вижда като на длан.

— Леонид… бивш дайвър… — движение на ръката, махане отдолу нагоре, сякаш пред лицето му се вдига щора.

Гледам в собствените си очи.

— Той отдавна вече не е дайвър — казва двойникът ми. — Отписан е от екипажа. По здравословни причини. Дайвър с дийп-психоза — смешно…

— Ще го премина — казвам аз. Аз самият не вярвам в тези си думи. Но все пак ги произнасям.

— Не… няма да го преминеш. Отпусни се, Леонид. Осъзнай се. Ти не си Стрелеца. Не си дайвър. Твоето време свърши преди две години. Ти имаше шанс — пропусна го. Сега си нищо, и никак не те наричат.

— Не бива да се говори така — произнася Маниака. — Не бива.

— Имам предложение към всички присъстващи. — Тъмния Дайвър ни оглежда. Усмихва се.

Дявол да го вземе, моята усмивка е доста по-чаровна!

— Говори — разрешава Чингиз.

— Не се опитвайте да се доберете до файла. Не ви трябва. Не можете да направите нищо с получената информация, дори да го намерите. Всичко случващо се засяга само мен.

— Това, че Ромка загина — твоя работа ли е? — казвам аз. — Това, че Дийптаун се превърна в същата гадост като реалния свят — и това ли е твоя работа?

Тъмния Дайвър отново се обръща към мен:

— А откъде знаеш какви са били отношенията ми с Ромка? И какво означават за мен Дийптаун и реалния свят? Вие сте деца. Заблудили се в *дълбината* деца. Вие сте тези, които са превърнали виртуалния свят в отвратително отражение на реалния свят, вече отдавна-отдавна…

Може би разговорът би продължил още дълго. Вече ми се струва, че бихме могли да чуем нещо важно… Но в този момент Пат вдига нагоре късата си пушка и изкрещява:

— Ти самият си се заблудил! Не си желан тук!

Донякъде, разбира се, той е прав…

Пушката в ръцете на Пат стреля като автомат, куршумите надупчват стената. Но Тъмния Дайвър успява да скочи на пода и да остане незасегнат. Затова пък куршумът, с който отговаря — от същия револвер като моя! — достига целта.

Пат се свива и пада на земята.

В същия миг започва безумието.

Чингиз стреля, куршумите се забиват в тялото на Тъмния

Дайвър, но изглежда не му причиняват ни най-малка вреда. Подляра с боен вик се хвърля върху врага, удря го по главата с бутилката.

Никаква реакция.

Прицелвам се, опитвайки се да не засегна Подляра. И изведнъж забелязвам, че от всички присъстващи Тъмния Дайвър е набелязал за цел именно мен.

Сякаш знае с какво е зареден револверът ми.

Стреляме едновременно. Или все пак го изпреварвам с част от секундата?

Поне успявам да видя как главата на Тъмния Дайвър се пръсва на кърваво-сиви късчета, а тялото му се извива в гърч.

После куршумите му ме застигат.

Тъмнина.

Да седиш с нахлупена на главата тенджера не е най-приятното нещо на света.

Екраните на шлема са тъмни и безжизнени.

Откопчах износения си „Sony“ и го смъкнах. Първо погледнах екрана — същата работа.

По дяволите.

— Вики, старт! Включи се. Работим.

Надеждата, че оръжието на Тъмния Дайвър просто е изключило захранването на компютъра, беше слаба. И все пак натиснах бутона на захранването и задържах така за минута.

Машината не се съживи. Дори не направи опит да се включи.

Откачих всички кабели, махнах капака на кутията, който никога досега не беше завинтван и се втренчих вътре. Сякаш с гледане можех да открия нещо.

На вид всичко си беше наред. Не димеше, хард дискът не се беше пръснал на парчета, не личаха и пистолетни куршуми, заседнали в дънната платка.

Взех телефонната слушалка и набрах номера на Чингиз. Той отговори веднага:

— Леонид?

— Да. Какво става с Пат?

— Реве до компютъра си. Оная гад действаше с нещо от второ поколение… Ти как си?

— Аналогично.

Чингиз помълча. Попита:

— Ще се справиш ли сам с хардуера?

— Не.

— Ясно. Знаеш ли какво… ще помоля Подляра да отскочи до

вас.

— Какво стана с Тъмния Дайвър?

— Ти го уби. С какво стреля?

— Заряди второ поколение. Тия, дето ти ми ги даде.

Чингиз се изкиска свирепо:

— Поне това е радостно. Останалите бяхме въоръжени с по-хуманно оръжие. Леонид… не се вкисвай. Подляра ще дойде. Чакай.

— Ще чакам — съгласих се аз. Имах ли друг избор?

Така и ме завари Вики, когато си дойде от работа. Седящ до разглобения компютър.

— Убиха ми машината — просто казах аз, когато тя влезе. — Вики… убиха ми машината.

— Как така я убиха? — сваляйки шалчето си, попита тя.

— От *дълбината*. С оръжие второ поколение. Скапаха ми хардуера.

Вики седна до мен. Взря се в очите ми, после огледа вътрешността на компютъра. Усмихна се:

— Льоня, сигурен ли си? На кого му е изтрябвало да използва *такова нещо* срещу един обикновен човек?

Тя даже не усети, че ми е причинила болка.

— Вики… трябва да ти разкажа нещо.

— Слушам те — въздъхна тя.

— Убиха Ромка.

— Върколака? — тя все още се усмихваше. — И какво му е?

— Ромка. Убиха го. Истински.

Видях как усмивката постепенно изчезва от лицето й.

— Господи… Как?

— От *дълбината*. С оръжие трето поколение.

— Леонид…

— Изслушай ме, Вики. Моля те. Повярвай ми и ме изслушай.

За колко време могат да се изложат събитията от последните две денонощия, ако си се освободил от емоциите? Бързо и с лекота. Проникването. Преследването. Смъртта. Издирванията. Маниака. Чингиз. Писмото. Тъмния Дайвър.

Към края на разговора тя стана и се премести на дивана. Стисна плътно устни. Погледът й стана твърд и студен… погледът на Мадам, не на Вики…

Не го обичам този неин поглед. Ненавиждам го.

Но не бива да гледаме света през чужди очи. А още по-малко имаме право да решаваме вместо другите как трябва да гледат те.

— Льоня… всичко това истина ли е?

— Да, истина е. Но такава, каквато я виждам аз. Вики, с *дълбината* е свършено. Почти. Тя ще се превърне в копие на

реалния свят. Със смърт, опасност, мнителност, недоверие. Ако ние не се справим…

— Как мислите да се справите? Льоня? Оръжието вече съществува, нали? То вече е влязло в употреба. Нищо от появилото се в *дълбината* не е оставало тайна.

Премълчах. Тя беше права, естествено. Както винаги.

— Леонид… сега.

Мълчаливо гледах как Вики извади от чантичката си цигара и запалка. Тя пуши изключително рядко. Само когато й е много хубаво… или адски зле.

— Не може да се вкара изпуснатия зъл дух обратно в бутилката — Вики си дръпна от цигарата. — Ти си прав, това е краят на виртуалността във вида, в който сме свикнали с нея.

— Дай ми цигара — помолих аз. Запалих от леките „Mild seven“ и казах:

— Ако е възможно да предприемем опит за предотвратяване на нещастието, трябва да го предприемем.

— Леонид, поставяш неправилно въпроса. Вече е невъзможно да се предотврати. Процесът е започнал. Вече сте закъснели — ти, Шурка, цялото това хакерско сборище… Хайде да признаем неизбежното.

— Какво?

— Дийптаун живее по свои закони. Но това са човешки закони, няма къде да се избяга от тях. Преди няколко години *дълбината* беше само детенце. С детски възторг, детска жестокост. С битки в пясъка. Ти ме удряш с кофичката по главата, аз тебе — с лопатката по дупето. Всичко това го имаше. Игри на чичо доктор, сбивания, сръдни, приказки за черната ръка и окървавения чаршаф. Но детството отминава. И сега Дийптаун навлиза в зрялата си възраст. А това е малко по-различно. В *дълбината* навлиза нормалният човешки свят, Леонид.

— Нормално е да се убива, така ли?

— Льоня, но нали не говорим за това що е зло и добро. Говорим за нормата. А нормата на човешкия живот са войните и убийствата. Не можеш вечно да изпускаш парата в „Лабиринт на Смъртта“ или на арената на „Смъртоносна Битка“. Малкото момченце може да тича с пластмасов автомат, но когато стане на осемнайсет, ще получи бойно оръжие. Нямаше начин смъртта да не дойде в Дийптаун. И тя дойде.

Вики замълча. Изтръска пепелта си върху вестника, захвърлен на дивана.

Страшно се е вживяла.

— Ето… отвори вестника… Какво ще прочетеш на първа страница? Пиян мъж се прибрал в къщи, изпил още една чаша,

заклал жена си и изхвърлил през прозореца децата си, изпил още сто грама, подгонил тъщата, не успял да я догони и се обесил в тоалетната. Американските ВВС извършили мироопазващ полет над Европа. Унищожени са двайсет военни цели, включително фабрика за сладкарски изделия, болница и жилищен квартал. Арабски терористи сложили бомба в пътнически самолет. В знак на протест срещу друга мироопазваща мисия…

— Аз не чета вестници.

— Льоня… — въздъхна Вики. — Льоня, скъпи, все пак ги четеш. Чуваш това-онова. Досещаш се. Не можеш да се криеш в *дълбината* вечно. Разбирам — иска ти се. Но не се получава. Рано или късно някой трябваше да донесе в Дийптаун истинско оръжие. И след като се е появило — налага се да решиш. Кое за теб е реалност и кое — измислица. Ако няма разлика — живей в *дълбината*. Не е ли все едно как ще умреш?

В антрето дрънна звънецът.

— Това е Подляра — бързо казах аз.

— Кой?

— Подляра… хакерът, нали ти разправях за него.

— И какво? — Вики стана, бързо огледа стаята, сякаш надявайки се за двайсет секунди да въведе ред в нея. — Не можа ли да ме предупредиш?

— Извинявай… — Надигнах се от пода. — Забравих.

— Върви да отвориш. — Вики бързо оправи косата си. — Хайде, хайде… дошъл е твой приятел. Какво има пък сега?

Да…

По-добре да беше дошъл Чингиз.

Представих си как Подляра с викове и псувни ще нахълта в антрето, запълвайки го изцяло, и ще изтърси от окъсаната торба двайсет бутилки „Жигульовска“, и ми се прииска да не отварям вратата.

Впрочем, Подляра като нищо може да я избие с рамо. За всеки случай. Ами ако не съм чул звънеца? Въздъхнах дълбоко, отидох до вратата и я отключих.

— Добър вечер, Леонид — полугласно каза Подляра. — Нали не се забавих много?

Задавяйки се с подготвената фраза, че жена ми е вкъщи и не е желателно да се употребява гръмогласно ненормативна лексика, аз отстъпих от вратата. Подляра потупа с крака по черджето и влезе. В едната си ръка държеше грамаден букет чаени рози. В другата — огромен сак. Навярно с него се е опитвал да внесе проститутка в дома на Чингиз?

— Съпругата ти в къщи ли е? — тихо попита Подляра. В отговор на кимването ми уточни:

— Как се казва?

— Вики…

— Аха…

Хакерът се заозърта в търсене на чехли. Мълчаливо изух своите.

— Добър вечер. — В антрето се бе появила Вики.

— Добра да бъде! — Подляра неумело се поклони. Подаде й букета. — Безумно щастлив съм да ви видя, Леонид толкова много ми е разказвал за вас. Аз съм Антон.

Аз преглътнах.

— Благодаря, каква прелест… — Вики взе цветята. — Леонид, може би ще ни представиш един на друг?

— Вики, моята жена — измънках аз. — По… Антон. Забележителен специалист в областта на компютрите.

— Как ще е по-добре — Антон или Подляра? — поинтересува се Вики. По очите й личеше, че се наслаждава на ситуацията.

— Честно казано, Виктория, свикнал съм да ми викат Подляра. Но някои това прозвище ги шокира.

— Няма страшно, Подляр. Свалете връхната си дреха, влезте. Извинете, у нас е малко разхвърляно. Аз през целия ден съм на работа, а Леонид е зает в *дълбината*…

— У вас е страшно уютно и мило! — разпалено произнесе Подляра. Смъкна от главата си изтърканата ондатрова[27] шапка. Ако застане така в метрото, сигурно минувачите веднага ще започнат да му хвърлят дребни монети. Въздъхна. — Моля ви, не обръщайте внимание на малко необичайния ми външен вид… аз винаги си бръсна главата за през зимата.

— Колко интересно… а мога ли да науча защо? Закачете якето си тук… И се чувствайте като у дома си.

Подляра подсмръкна. Остави сака на пода и попита:

— Сигурна ли сте, че мога да се чувствам като у дома си?

— Разбира се.

— Тогава, мамка му… аз ви предупредих… — Подляра смъкна якето си, метна го на закачалката. После внимателно закачи шапката. — Ето… общо взето, заради нея се бръсна. Старичка ми е…

— Коя е старичка?

— Шапката. Старичка, овехтяла, пък и доста се е свила. Ако не се острижа до кожа, главата ми не влиза в нея.

Опитах се да преценя ще успея ли бързо да избутам Подляра на стълбите. По всичко личеше, че няма да стане. Нито бързо, нито за повече време.

— А защо не си купите нова? Разбирам, в наши дни всичко е скъпо, но…

— Разбирате ли, Виктория, преди осем години станах член на Дружеството за Защита на Животните. Оттогава смятам, че използването на естествена кожа за изработване на дрехи е варварство и фашизъм. Затова нямам право да си купя нова кожена шапка. Обаче през зимата в Москва е толкова студено, че да се ходи без шапка е опасно за здравето.

— Много достойна позиция — каза Вики. — А не ви ли шокира, че до шапката е закачен кожухът ми?

— Не ме шокира — с достойнство отвърна Подляра. — Но ме разстройва. Ако нямате нищо против, после може да поговорим за защитата на околната среда и хуманното отношение към по-малките ни братя.

Погледнах периферно Вики.

Тя се усмихваше. Толкова хубаво, колкото отдавна не я бях виждал да го прави.

— Заповядайте, Подляр. И се чувствайте като у дома си, само малко по-внимателно. Веднага ли ще започнете да пиете бира, или след поправката на компютъра?

— Бихме могли да съвместим… ъ-ъ… процесите — предпазливо предложи Подляра. — Виктория, а вие употребявате ли бира?

— Употребявам. По-добре Вики, разбрахме ли се?

— Ясна работа, разбрахме се! — върху лицето на Подляра цъфна усмивка. — И така, Льонка, давай чашите и показвай къде ти е изгорялото желязо.

— Аз сама ще покажа — рече Вики. — Льоня, нарежи хляб и кашкавал и виж какво друго ще се намери в хладилника.

Със смътното усещане, че съм леко излишен, се отправих към кухнята.

— Работата е ясна — рече Подляра. — Точно нещо такова очаквах…

Той седеше на колене, заобиколен с изваденитe от компютъра платки и въртеше в ръце измъкнатия от гнездото процесор.

— Какво? — жално попитах аз. Усещането беше като на посещение при лекар, който е прегледал снимките и изследванията ти, почукнал те е по коляното, преслушал е дробовете ти и сега със загадъчно лице пише в картона ти неразбираеми драсканици.

— Двайсет и четири волта на процесора — и опала! — жизнерадостно съобщи Подляра. — Вики, да отворя ли бира?

— Благодаря, засега си имам.

Вики беше в най-печеливша позиция. Свила крака, тя седеше на дивана, наблюдаваше ни, пийваше бира и от време на време си гризваше маслини.

— Дал е фира процесорът ти, да знаеш! — Подляра въздъхна. Отвори бутилка „Ярославска кехлибарена“ — поредният компромис между „Жигульовската“ и вежливостта. Отпи. — Имаш ли резервен?

— Майтапиш ли се? Откъде…

— Ех… за себе си го пазех… — Хакерът бръкна в джоба си, извади не изрядно чиста носна кърпичка, в крайчето на която се бе изсекнал. Разгъна я — и аз бях сигурен, че с жеста на фокусник ще измъкне оттам процесор.

Но Подляра просто отново издуха носа си.

— Ще ти сложа процесор на едно и две. Дънната е добра, ще издържи… браво, че си я взел със запас…

— Каквото имаше, това взех… не съм си правил планове за бъдещето. Подляр, как е възможно да се подаде такова напрежение към процесора? Откъде, дявол да го вземе?

— BIOS-ите започнаха да стават прекалено умни… — той не се задълбочи в обясненията. — Сега ще видим. Може да е изгоряло още нещо…

— Подляр, ама нали от захранването излизат дванайсет волта!

— Какво е плюс и минус дванайсет знаеш ли?

Не знаех. Но за всеки случай кимнах.

От сака бе извадено малко куфарче, а от него — процесор. Подляра го сложи на мястото на стария и превключи джъмперите, без дори да поглежда платката. Започна да свързва разглобените части с кабели. Измърмори:

— Включвай монитора…

Включих го, а Подляра тържествено натисна бутона на захранването.

— Не работи — изкоментира Вики.

— Минутка — Подляра вдигна пръст. — Леонид, мушни кабела в розетката.

Той отново натисна захранването и хард дискът тихо забуча.

— Ето това беше цялата работа — тържествено каза Подляра, когато на екрана се появи логото на „Windows-Home“ — А вие се бяхте шубелясали.

— Подляр, в момента не мога да намеря пари за процесора.

— Аз ще оскубя Чингиз — безгрижно отвърна Подляра. — Няма да обеднее. В края на краищата, в чий дом ти гръмнаха машината?

— Подляр, това не е правилно…

— Правилно, неправилно — машината ти трябва да работи… Още повече, че сега ти трябва бърз кон. Ще ти добавя и мозък до гигабайт…

Нямах сили да му откажа. Представих си усещането от работата на процесор на хиляда и двеста плюс гигабайт RAM и съвестта ми, надавайки сърцераздирателен хленч, утихна…

— Значи все пак възнамерявате да търсите този Храм? — попита Вики.

— Разбира се! — без да спира да се играе с машината, отвърна Подляра. — Какво друго ни остава, а приятелко?

— Да не се мъчите с щуротии, приятелче.

Подляра леко сниши глава, което при късата му шия мина практически незабелязано. Погледна ме притеснено:

— Извинявайте, Вики… аз просто така, фигура на речта…

— Не извъртай, Подляр. По-добре обясни — какво искате да постигнете?

— Да намерим файла. Да поставим на място създателите на новото оръжие.

— Ще успеете ли?

— Ами… ще опитаме… — Подляра приключи със закрепването на дънната платка и премина към закарфичването на останалите компютърни карантии. — От опит глава не боли, нали?

— Може и да боли. Не можеш върна времето назад. Оръжието вече е налице.

— Да рушиш не е като да градиш! — провъзгласи Подляра и с хрущене забучи графичния акселератор в слота. — Важното е да се хвърлим в боя, а там — ще видим!

— Момчета, аз не мога да ви давам съвети. Общо взето от сто

години не влизам в *дълбината*…

Спомних си как наскоро я заварих с шлема пред включения ноутбук, но си затраях.

— Ние пък ще опитаме! — декларира Подляра.

— Има едно простичко правило за оцеляване — каза Вики. — Да се избягват опасните места. Сега стана опасна цялата *дълбина*. Най-лесното ще е известно време да минете без нея. Разбирате ли?

— Разбираме — съгласи се Подляра. — Но не можем да се вслушаме в съвета. Утре отиваме в „Лабиринта“

— Бих ви препоръчала да не ходите там — продължи да настоява Вики. — На всички. Особено на Льоня.

— Вчера един вече ни препоръча същото… — упорито каза Подляра. — Сега сигурно и той се вайка за машината си…

Хвърлих поглед към Вики. И го извърнах. Изведнъж ми стана адски чоглаво.

— Това е ескалация — рече Вики. — Подляр, само преди година щеше да си възмутен от факта, че някакъв гад е убил чужда машина. А сега — злорадстваш.

— Ха! — възкликна Подляра. — Нали видя на какъв хал беше Льонка? А кой започна пръв?

— Кой? — поинтересува се Вики.

Ние с Подляра се спогледахме.

— Е, Маниака не се брои… — заяви Подляра. — Първо: оръжието му беше чисто. Второ: изобщо не се задейства. Виж, Пат…

Може би не биваше да й разправям за случката чак толкова подробно…

— Ама той е още дечко — смутено каза Подляра. — Разбирам да му се поскараш там, да го нашляпаш… Защо ще му убиваш машината?

— Подляр, вие сте преминали към оръжие второ поколение без никакви угризения на съвестта — рече Вики. — Така ще стане и с оръжието, което убива. Едва попаднало в ръцете ви, ще се намери повод за употребата му.

— Никога — навъсено отсече Подляра.

— Тогава вас ще ви убият. Вие самите се набутвате в ситуация, която изисква все по-сериозни действия. Та тоя Тъмен Дайвър само е искал да ви предупреди! Вероятно той наистина притежава голямо количество информация.

— Ами да беше я споделил…

— Може и да е имал подобно намерение?

Подляра изсумтя.

— Вики, какво го защитаваш? Първо: той накисна Роман!

Второ: проникна в дома на Чингиз! Трето: осакати машината на Леонид!

— Не го защитавам. Опитвам се да бъда обективна. Колкото повече затъвате в случващото се, толкова по-голям е рискът да станете жертви на новото оръжие. Или… да го употребите вие самите.

— Никога! — повтори Подляра.

— Не се заричай — сви рамене Вики. — Впрочем, вие си решавайте.

— Забраняваш ли на Леонид да влиза в *дълбината*? — невинно попита Подляра.

— Ти май не си много наясно с нашите отношения. — Вики се усмихна.

Нищо чудно… то и аз май отдавна не съм наясно.

— Да, не съм — съгласи се Подляра. Кимна ми и каза: — Пускай бракмата…

Аз не се възползвах от предложението.

— Всичко е много просто — спокойно каза Вики. Погледите ни се срещнаха, и аз пръв отместих своя. — Ние се обичаме. Но сигурно обичаме най-вече тези, които сме били в *дълбината*. Преди две години, когато се срещнахме… когато преживяхме заедно много… страшно много… Да живееш заедно, под един покрив, да живееш в истинския свят — това е нещо малко по-различно. Ние живеем така, както виждаш. И се обичаме. Но…

Вики внимателно отмести празната чаша.

— От онзи момент, когато дойдох в Петербург за първата ни среща с Льоня и прекарах в очакване един час на летището, преди да разбера, че Леонид не е дошъл да ме посрещне, ние си изработихме правило. Правилото е просто. Животът ни в Дийптаун е едно, а в реалния свят е съвсем друго. И живеейки заедно, ние нямаме право да се намесваме в постъпките на другия в *дълбината*. Никак не ми допада, че Леонид ще се забърка в тази авантюра. Но нямам право да настоявам за каквото и да било.

Подляра непохватно се изправи, окашля се. Подхвана сака си:

— Ще трябва да потеглям… Много благодаря, Вики. Твърде трогнат съм от запознанството.

— Заповядай пак — любезно отвърна Вики. — Винаги ще се радвам да те видя.

В коридора Подляра ме сграбчи за яката и прошепна:

— Какво, изрод такъв, толкова ли не можа да отидеш да я посрещнеш? А?

Освободих се, с известни усилия откъсвайки ръката му от себе си. Полугласно казах:

— Разбираш ли, Подляр, аз пък бях сигурен, че съм

посрещнал Вики.

Той не ме разбра. Но аз вече бях отворил вратата и му сочех с поглед тъмната стълбищна площадка.

— Ех-ех… — въздъхна Подляра. — И какво… идваш ли?

— Кога?

— Утре, в десет нула-нула, събираме се у Чингиз.

— В *дълбината*?

— Ела там.

— Ще бъда там.

Подляра отново въздъхна и излезе.

Когато се върнах в гостната, Вики вече я нямаше там. Бутилките и чашите така и си бяха останали на местата, където ги бяхме сложили. Събрах всичко и го отнесох в кухнята. Бутилките — в старото найлоново пликче, чашите — в мивката…

Вики беше легнала да спи, без да ме дочака.

Постоях известно време, борейки се с изкушението да седна пред компютъра. Нов процесор. Допълнителен RAM. Добре би било да направя някои тестове, да проверя колко се е увеличила бързината…

Разсъблякох се, изгасих осветлението и легнах до Вики. Тя винаги е заспивала бързо. Може би наистина е заспала.

— Лека нощ — казах.

Но Вики не отговори.

Какво пък. Ще смятаме, че наистина спи.

— Не се успах тогава, Вики. Мислех, че съм те посрещнах. Отидох на летището. Почаках до гишето за информация. Ти се приближи. Беше такава, каквато си наистина. Същата като в *дълбината*. Казах, че никога няма да ти подарявам нарисувани цветя.

Тя мълчеше. Дишаше тихо и спокойно.

— А в действителност просто беше започнала дийп-психозата ми, Вики. Това беше първият пристъп. Най-тежкият, вероятно. Оттогава насам е по-лесно.

Тя наистина спеше.

Лежах мълчаливо още половин час. Може би се надявах да отговори. Или се боях да не го стори. Лежах и гледах фосфоресциращите звездички, налепени по тавана. Те светеха все по-слабо и по-слабо.

Не само цветята могат да са нарисувани.

После заспах.

Студен душ. Горещ душ.

Има една хубава руска традиция — пред битката да се

изкъпеш и да се нагласиш с чисти дрехи.

Може би затова обичаме да воюваме — защото понякога ни се иска да сме чистички?

Вики вече я нямаше, тя излезе съвсем рано. Чух как се приготвяше, но продължих да се излежавам, докато не се хлопна вратата…

Сега трябва да похапна. Малко.

Направих си топъл сандвич, изядох го, без да усетя вкуса. Пийнах силно кафе — нес, но не беше хич лошо.

Часовникът показваше малко след девет.

Все още имам време да тествам компютъра в различни режими…

— Да се залавяме за работа, Вики — казах аз. Извадих от гардероба чист гащеризон за под костюма, облякох го. Старият, пропит с потта от трите дни работа, беше откопчан и изваден от костюма, след което го хвърлих в легенчето с дрехите за пране.

Вики ме чакаше върху екрана.

Постоях малко при прозореца. Валеше сняг. Вече си е зима. Дори малко навява. И съдейки по небето, снеговалежът ще е продължителен…

— Вход в мрежата — казах аз. — Режим на входа — обикновен. Личност номер седем… Стрелеца.

Шлемът. Закопчалката. Леко да се увеличи яркостта на картината върху екраните…

deep

[Enter]

Огнена дъга…

Вероятно оръжието от трето поколение действа именно така. Преливане на багрите, блещукане на далечни звезди… и обезумялото подсъзнание започва да гърчи тялото. Възможно ли е да се спре сърцето чрез усилие на волята? Възможно ли е да се предизвика кататонично вцепенение? Да, възможно е. За йогите, за много сериозно тренираните хора… или за всеки, който е подвластен на хипнозата на дийп-програмата…

Цветната виелица утихва. Изправям се.

Аз съм в *дълбината*.

А *дълбината* — в мен.

Всичко е както обикновено.

Правя първата си крачка в хотелската стая, поглеждам часовника. Време има, и то повече от достатъчно. Впрочем, трябва да свърша още една работа…

Излизам в коридора, оглеждам се, вече със станалата обичайна за мен предпазливост. Ръката ми е върху дръжката на револвера.

Няма никой.

Спускам се долу, вземам мотоциклета от паркинга до входа. Паролата е простичка, нали мотоциклетът е стандартен, не струва почти нищо.

По улицата се движи поток от коли. Днес ще ми бъде малко по-трудно, все пак тялото на Стрелеца е направено по поръчка. Тръгвам към офиса на „HLD“.

Добирам се дотам достатъчно бързо. Днес сървърите не са претоварени. Може би някъде са прекарали нова оптична линия. Или, обратното, след фалита на някой от големите провайдъри, всичките му клиенти са се оказали отрязани от Дийптаун…

На гишето дежури Галчето. Жалко… добро момиче, със сигурност ще се притесни, когато ми съобщава за уволнението.

— Привет… аз съм Леонид — казвам аз, като надниквам през прозорчето. — Както винаги не ти нося шоколадче.

Тя наистина се смущава. Освен това и новият ми облик й е направил някакво впечатление. Виж ти. Винаги става така — държиш старото си „аз“ в запас, без да се досещаш, че има някой, комуто още липсва набръчканото ти лице, злобните ти сини очи, жилестите ръце…

— Леонид… ти знаеш ли, че…

— Досещам се — изричам аз.

— Ти не се яви на работа…

— Остави, Галче. Всичко ми е ясно. Дойдох да се уволня официално. Нали трябва някъде да драсна един подпис?

Галя кимва виновно, сякаш тя ме е уволнила. Вади бланка, поставя я пред мен. Бързо я преглеждам.

„В съответствие с точки 2.1 и 2.4 на договора… Неявяването на работа без да се предупреди ръководството… В случай, че бъде установена изпусната полза за компанията… Според точка 3.7 при напускане обезщетение може да бъде изплатено само…“

Разписвам се. С чукване на пръста плъзвам бланката към Галя. Пак се усмихвам:

— Всичко е наред, повярвай ми. Просто ми омръзна да ходя на работа.

— А имаш ли къде да отидеш? — интересува се тя.

— О, с това нямам абсолютно никакви проблеми. — Усмивката сама цъфва върху лицето ми. Нямам толкова умен шлем, като последните супернови модели, които регистрират и изобразяват мимиката. Това са просто пръстите ми, докоснали клавиатурата и чукнали в нарисуваното лице символа за усмивка. Може и да е за добро. Така мога да се усмихвам дори когато плача.

— Успех, Леонид…

— И на теб, Галя…

Навеждам се и я целувам по бузката.

Ето вече май се приключи с формалностите. Може да се пристъпи и към съществената работа.

— Ако имаш някакви неща в съблекалнята, иди си ги вземи… — Галя се усмихва. Като че ли е доволна, че всичко приключи толкова добре. Аз не се сърдя, разделяме се като приятели, подписът е получен…

— Сега ще надникна…

Отивам в съблекалнята. Всъщност нямам какво да взема оттам.

Но съседът ми по шкафче по това време обикновено си тръгва за дома. Иля винаги бачка сутрин и вечер.

Точно така.

Заварвам го в момента, в който Иля с традиционния ритник прибира момчето пощальон в шкафчето. Съдейки по изражението на лицето му, той пак е тичал из Дийптаун в търсене на онова, което го няма.

— Здрасти, Иля.

Поглед, пълен с недоумение. Да, разбира се… той не е виждал тази личност.

— Аз съм Леонид.

— А…

С лека заинтересованост Иля оглежда Стрелеца. Кимва. После казва:

— Бива… само че си някак старомоден… Същински Клинт Истууд.

— Аз по принцип съм си старомоден. А ти постигна ли някакви успехи?

Иля мрачно разпервa ръце.

— Нали не си се отказал онова писмо? — интересувам се небрежно аз.

Естествено, той захапва въдицата…

— Защо питаш? Изобщо не съм се отказал. Да не би да искаш сам да откриеш Храма?

Отговарям само на втория въпрос:

— Искам да ти помогна.

Ето сега вече целта е достигната. Напълно. В погледа на Иля се чете подозрителност и решимост да търси Храма на Дайвъра-в-Дълбината до края на вековете.

Откъде да знае, че апокалипсисът наистина наближава…

— И сам ще се справя.

— Иля, работата е такава… — започвам да мънкам аз. — Имам връзка с един дайвър… той може да каже къде е Храма…

— Много важно. Аз пък имам познати хакери. Те могат да намерят Храма за два-три часа!

Колко интересно…

— Тогава защо вече два дни се мъкнеш с писмото?

— Те сега са заети. Много. — Иля мрачно ме поглежда. — Не мога да ти кажа какво правят… то е прекалено яко.

Все пак той наистина е дете.

За всичко, което вършеше същият този Маниак, аз разбирах само постфактум. Макар че беше хакер, а аз — негов приятел. Хакери, които разправят, че „правят нещо яко“… колко интересно…

— Ами виж… — свивам рамене. — Ако вземат, че се откажат от писмото заради късната доставка — ще останеш изобщо без наградата.

— Почакай… — Иля бързо заключва шкафчето си. Размишлява. — А колко искаш?

— Половината.

— Охо! — Той завърта притиснат до слепоочието пръст. — Свършиха балъците!

— Ти ще получиш сто двайсет и пет долара за това писмо — продължавам да следвам тактиката си. — Ами… петдесет зелени за мен.

— Не!

Съдейки по тона, Иля е настроен сериозно.

— Добре. Колко даваш?

Размишлява минута. Изглежда, въпросът наистина е принципен.

— Двайсет… и пет… — решава Иля, с вида на спартанско момче, отхапващо си пръста, за да сплаши врага. — Повече не давам.

Сега е мой ред да размишлявам.

— Не съм алчен — изведнъж произнася Иля. — Просто звуковата ми карта е направо позорна. А за сто зеленички ще ми продадат добра… доста добра…

Господи… Естествено, не ми трябват нито сто, нито двайсет и пет, нито десет долара от полагащата му се сума… Няма и да ги взема, ако всичко се получи, и той достави писмото на необходимото място…

Просто трябва да го убедя, че играта се води честно. И че Храмът ще бъде намерен и писмото може да бъде доставено. Че не бива да се избързва с даването му на съхранение в архива.

А доверие има само в два случая: ако си приятел или си делови партньор.

За завързване на приятелство нямам време.

Значи трябва да стана делови партньор.

— Разбрахме се — решавам аз. — Когато намеря онзи дайвър и науча адреса на Храма, веднага ще ти съобщя. И всичко честно, о'кей?

Иля кимва, ние мълчаливо си плясваме ръцете.

— Ако моите приятели узнаят адреса по-рано, нищо няма да получиш! — припряно уточнява Иля.

— Разбира се — съгласявам се аз. — Хайде да си разменим пейджърите… Ако стане така — уведомяваш ме, за да не търся напразно.

— Аха…

Записвам си номера му, а той — моя.

— Кога мога да те намеря в *дълбината*? — уточнявам аз.

— Сутрин и вечер. А също и през нощта.

— През деня няма ли те?

Иля мрачно поклаща глава:

— Не бива да заемам телефона…

Горкичкият. Значи влиза през модем…

— Когато не съм на работа, вися в бара „При загиналия хакер" — казва Иля. — Ако има нещо, можеш да ме намериш там. Само че пускат само хакери.

— Яко — кимвам аз. — Жалко, но не съм хакер.

— Ще кажеш паролата и ще те пуснат — решава Иля. — Само че тя е много секретна, имай го предвид.

— Наистина ли? На никого няма да я кажа.

— Сърце и Любов! — тържествено произнася Иля.

Сподавям смеха си. Парола, имаща и най-малък смисъл, вече не е парола. Веднъж, когато военен генератор за пароли случайно беше генерирал смислена фраза, потвърждавайки древната теза за маймуната, способна да съчини „Война и мир", паниката обхвана целият бивш СССР.

— Разбрахме се!

Какво пък, това вече наистина е всичко. Остана само една дреболия — да се намери самият Храм. Поглеждам часовника си — десет без десет.

— Време ми е — съобщава Иля.

— И на мен — отвръщам. — Отивам да си играя игрички.

— Какви игрички?

— Ами ще минавам „Лабиринт на Смъртта"

— Детски истории — презрително произнася Иля. — Аз играех, когато бях малък. А сега работя.

— А на мен сега това ми е работата — да бродя из „Лабиринт на Смъртта".

Не е хубаво, естествено, да предизвиквам чуждата завист. Но

нали не лъжа…

Този път Подляра ми отваря вратата на жилището на Чингиз. В ръцете си държи „Мосбърг Маринър“, сериозна полицейска карабина. Сигурно виртуалният й аналог е не по-малко опасен.

— Какво, ти ли си? — пита Подляра.

— Не виждаш ли?

— Може много неща да виждам — с въздишка отговаря хакерът. — Хайде, казвай какъв процесор ти сложих вчера?

— На хиляда и двеста…

— Усещаш ли радост от битието?

Признавам си честно:

— Засега не съм забелязал разлики.

Подляра все така не бърза да ме пусне, а златистата цев на карабината продължава да сочи към корема ми.

— Какво донесох със себе си?

— Бира… цветя за Вики.

— Какви цветя, каква бира?

— Букет рози, кремавожълти, бирата беше „Ярославска“…

— Влизай, Льонка…

Да. А навярно сега всеки път ще си обменяме спомени при среща в *дълбината*. Изплаши ни Тъмния Дайвър.

Днес цялата тълпа се е събрала не в столовата, а в библиотеката. Стаята е много приятна… изобилието от книги навежда на странни мисли. Да създадеш такава стая в *дълбината* не е сложно — по принцип всяка книга, която се издаде, бързо става общодостъпна. Но ако Чингиз наистина има такава библиотека… всичките тези стелажи до тавана, запълнени с класика, фантастика, криминалета, албуми, справочници, енциклопедии, някакви миниатюрни и фототипни издания…

Ясно ми е защо вече не е хакер. Да четеш толкова много и при това да запазиш професионалното си равнище е невъзможно. А той не би държал книгите за интериор, струва ми се…

Стаята е дълга, а в дъното й, между два прозореца с щори, има камина с пламтящ огън. Около нея са се събрали всички. Пат седи на пода, обхванал с ръце коленете си. Мрачен е като облак, само ми кима едва забележимо. Изглежда, вчера е имал сериозен разговор с Чингиз.

Самият Чингиз се е изтегнал в едното кресло. Той е по халат, позата му е отпусната и достолепна. Цигарата, тлееща в ръката му, допълва картината. Буржоа, няма що…

— Позор за руското хакерство — мърмори Подляра. — Буржоа. Шибан аристократ. Разположил се е тук, разбираш ли…

Впрочем, това не му пречи да се намести във второто и единствено кресло, нещо повече — незабавно да извади от своите си пури.

— Здравей, Леонид — казва Чингиз. — Сядай някъде…

Маниака, скръстил ръце на гърдите си, стои до камината. Той ме поздравява с кимване и едва забележима усмивка. Облечен е изцяло в черно, на главата му се мъдри някаква тъмна барета.

— Ето, че всички се събрахме — решава Чингиз, когато аз, след кратък размисъл, сядам пред камината до Пат и протягам ръце към огъня. — Ще обсъдим ли тактиката?

— Първо ще обсъдим вчерашните събития — тихо отбелязва Маниака. — Струва ми се, че така ще е по-правилно…

В последния момент забелязвам, че той поглежда накриво нещо зад рамото ми. Навеждам се — тъкмо навреме.

— Привет, Льонка! — извиква някой, който ми скача отзад. Уви, рамото, на което е искал да се облегне, вече не е на разположение. Там са само краката ми, в които той благополучно се спъва и с протяжен вопъл полита с главата към камината.

— О, Господи! — тихичко казва Чингиз.

Високият, тромав момък вече е издърпал главата си. Не личи да е наранена. Явно е много твърда.

Къде ли се е криел? Компютърния маг, или просто Мага, или Зуко — заради страстта му към химическите разтворими напитки. Бившият програмист във виртуалния бордей, където някога работеше Вики. Един от най-талантливите и същевременно един от най-небрежните програмисти, които познавам. И със сигурност най-шумният.

— Здравей, Зуко… тоест — Маг — обречено изричам аз.

— Аха! Позна ме! — Компютърния Маг седна и се хвана за главата. — Той ме позна! Виждате ли? Виждате ли всички? Аха! Е, колко години не съм те виждал, а?

— Един месец — признавам си, ставайки.

Зуко се хвърля на врата ми, опитва се да ме приповдигне. Уви, виртуалното тяло на Стрелеца е прекалено тежко. Стрелеца е слаб и жилав, но с едър кокал…

— Колко си напълнял! — крещи Зуко. — Налял си се, налян-недозалян, хи-хи, шегичка! И какво, по-рано не се познаваше с Чингиз, така ли? Защо ли не взех да ви запозная, а? Та Чингиз ми е най-добрият приятел! Нали, Чингиз? Ти, естествено, си скромен и саможив човек, но когато аз дойда — веднага всичко се изважда и се слага на масата, цялата работа — по дяволите, и си готов на всичко!

Озъртам се — в очите на Чингиз и Подляра има някакво жалко, съкрушено изражение. Пат започна бавно да се премества

встрани. Изглежда, Маниака забелязва това.

— Сергей, времето ни е кът — полугласно се обръща той към Зуко, хваща го за рамото. — Хайде после да отпразнувате срещата?

Мага отблъсква ръката му, с укор поклаща глава:

— И ти, а? И ти? Не даваш на човек да се поздрави като хората! Не, край, обиден съм…

— Маг, хайде първо да свършим работата? — моля го и аз. — Ти нали си в течение какво се случи? Нали ти е казал… някой… интересно кой…

Поглеждам Шурка — той разперва ръце и леко се снишава.

— Отдавна мислех, че нещата отиват натам! — сядайки до мен, прошепва Компютърния Маг. Шепотът му е още по-пронизителен, отколкото когато говори с пълен глас. Това е истински театрален шепот, който артистите изучават дълго и с мъка. — Да… бардак, бардак… Льонка, а как я кара Мадам?

— Всичко е наред, нормално — прошепвам аз. — Маг, хайде да изслушаме Шурка?

Зуко звънко се плесва по устата и с двете си длани. Явно е доволен от жеста си, така че са ни осигурени три минути тишина.

Маниака също схваща това и започва да говори без излишни церемонии:

— Вчера всички ние се държахме непрофесионално. Нещо повече — държахме се смешно.

Подляра изпъшква, Чингиз кимва, Пат се забива някъде в далечния тъмен ъгъл и се прави, че разглежда кориците на книгите.

— Първо: Чингиз, твоята система на защита се оказа примитивна.

— Системата е хубава… — възразява домакинът. — Просто…

— Просто тя не работи — казва Шурка. — Второ: ние веднага проявихме агресивност, още с появата на Тъмния Дайвър. Вината тук е моя, естествено. Аз използвах съвсем прилична разработка на нашата фирма, противникът би следвало съвсем да се обездвижи, но… общо взето — вината е моя. Аз един вид предначертах по-нататъшната линия на нашето поведение.

Лично на мен ми се струва, че поведението на Маниака беше напълно оправдано. Но не споря. Ако иска да разпредели вината между всички, без да изключва и себе си, не бива да му се пречи.

— Абсолютно глупаво постъпи Подляра — сурово изрича Шурка. — Докато врагът не прояви активност, той трябваше да контролира Пат. Това — трето. Четвърто… Пат не биваше да започва да стреля. Колкото и оскърбително да се държеше посетителят! Много неща могат да бъдат оправдани с възрастта и

характера, но в *дълбината* всички ние сме равни. Щом си влязъл в Дийптаун — бъди така добър да пораснеш!

Интересно, какъв ли шамар ще ми отвърти на мен…

— И пето… Начинът, по който се държа Леонид, за мен е пълна загадка! — казва Маниака. — Абсолютно! Та ти си дайвър, дявол да го вземе! Ти беше длъжен да излезеш от *дълбината* и да контролираш случващото се през монитора! Нали така печелиш време, когато се завърже битка! Ти би могъл да го застреляш веднага, ако нещата загрубеят…

Край. Обеците са раздадени на всички сестри…

Навеждам поглед.

Да. Маниака е прав, разбира се.

Има ли смисъл да му обяснявам, че Тъмния Дайвър не е излъгал, че наистина имам дийп-психоза?

Технически аз все така лесно мога да изляза от *дълбината* във всеки един момент. Но на практика не искам да го правя.

До мен Зуко започва да подскача на място и да вдига ръка.

— Да излезеш ли искаш? — с тона на учител пита Маниака.

В ъгъла Пат с облекчение се кикоти.

— Не, само искам да узная в какво съм виновен аз?

— Ти ли? — Маниака за миг се замисля. — Ти още преди година обеща да довършиш своята система за разпознаване и входен контрол и да я дадеш на всички момчета, включително и на Чингиз, за тестване. Ако я беше довършил — никой не би могъл да проникне в къщата.

Слисан, Зуко млъква.

— Добре, Саша. — Чингиз тръсва пепелта от пурата си. — Всички грешки са ясни. Хайде да обсъдим изводите от вчерашното прискърбно произшествие.

— Да размажем гадта, ето ги всичките изводи! — Подляра удря с юмрук по масичката за вестници и списания. Тя изскърцва, но издържа.

— Той има оръжие второ поколение! — тихичко надига глас Пат и подсмърча.

— Плюс имунитет към повечето видове оръжия — добавя Маниака.

— Той преследва някакви свои цели и не възнамерява да работи заедно с нас — казва Чингиз.

Да, наистина… особено пък сега определено не възнамерява. Ако моите заряди са му причинили същото, което неговите сториха на мен…

Всички ме поглеждат и аз изричам своята забележка:

— Той познава Шурка.

— Да, аз помня онази фраза. — Маниака кимва. — „Впрочем,

привет, Шурка…“

— Та познавате ли се с него? — уточнявам аз.

— Той ме познава, вероятно. А на мен не ми е известно в какъв облик, къде и кога съм го виждал. Уви.

— Хайде аз да ви кажа нещо? Искате ли? — Зуко ни оглежда. — Момчета, веднага се вижда — този Тъмен Дайвър знае всичко за нас! Или — почти всичко! А ние за него — нищичко! И няма смисъл да се тормозим по тоя повод, трябва да работим, изхождайки от създалата се ситуация. Какво ще направи той, как мислите?

— Ще отиде в Храма — свива рамене Маниака.

— Ясно е даже на пиян таралеж… — измърморва Подляра.

— А къде е единственият вход за Храма? В „Лабиринт на Смъртта“! — повдига тържествено показалеца си Зуко.

— И тоя дайвър е вече там — кимва Подляра. — Ясно като бял ден! Залагам един от зъбите си, че още вчера е отпрашил натам!

— Тогава какво стоим? — пита Мага. — Ако някой още не знае — специално съм си взел три дни отпуска! Оставих си фирмата без ръководство, на смахнатия си съдружник, който умее само да си чеше езика и да пуска просташки шегички! Така че хайде бързичко всички да поемаме към „Лабиринта“ и да помогнем на Леонид да влезе в Храма!

— Остава последният въпрос: кой именно ще тръгне? — казва Чингиз. — Всички… или? Лично аз, разбира се, идвам.

Няколко секунди се чува само пращенето на дървата в огъня.

— Аз специално си взех отпуска… — плахо повтаря Зуко.

Подляра шумно въздъхва и поглежда накриво Чингиз:

— Ти не видя ли, че от сутринта не съм пил бира? Е… почти не пих.

Маниака само се усмихва.

— По отношение на мен няма никакво съмнение — изричам аз. — Поради липса на други дайвъри…

В ъгъла Пат се изправя. По лицето му си личи, че е готов за дълга и безнадеждна схватка:

— Чингиз… ако не ме вземете… вече не си ми приятел… няма да искам и да те познавам!

Ние всички поглеждаме хлапака. Той подозрително подсмърча и продължава:

— Може и да съм сглупил вчера, ама това още нищо не значи! Между впрочем, всеки греши! А ако никога не се дава възможност да се поправят грешките, те така и ще си останат непоправени, и сгрешилият човек ще си живее с тях и… и тези грешки…

Той се обърква в пламенната си хаотична тирада, млъква и в пълно отчаяние извиква:

— Какво, Чин, вземате ли ме или не?

Чингиз смачква в пепелника остатъка от пурата си, сякаш е обикновена угарка от цигара.

Знам за какво си мисли.

— Ако ме убиват често, тогава добре — ще се отделя, няма да ви преча! — казва Пат. — Тогава ще се върна в къщи! Честна дума!

Той така и не може да вдене напълно, че всичко се е променило. Че не след всяка смърт в *дълбината* можеш да се върнеш у дома. Че вчера ние вече бяхме готови да го погребем.

— Чин… — напълно безнадеждно произнася Пат.

— Какво си се развикал като програмист, видял калкулатор… — Чингиз става. — Ще те вземем, естествено. Ти си най-светнатият в игрите сред нас. Закъде сме без тебе…

Бих го аплодирал. Но не бива.

Когато човек поеме върху себе си отговорността за някой друг — аплодисментите са излишни.

Инак всички ще започнат да се озъртат при отекващите в дълбоката тишина откъслечни звуци.

111

Приближаваме се към арката от черен камък толкова сработени като група, че едва ли някой може да ни приеме за компютърни фантоми-масовици.

И резултатът не закъснява — към нас започват да се присламчват други геймъри. Двамата хлапаци, които се преструват на погълнати от глупавия разговор помежду си, нервната мацка с фрапантно грозна външност, някакъв безцветен тип…

Честно казано, това не ми допада особено…

Споглеждаме се.

Чингиз кимва.

Общо взето тук няма две мнения. Не възнамеряваме да служим за таран, след който да се помъкнат останалите геймъри.

— Ей, братлета и сестрички! — високо произнася Подляра. — Ние сме си отделно, вие — също.

— „Лабиринта“ е отборна игра! — отбелязва невзрачният тип.

— Разбира се — миролюбиво казва Шурка. — Кой би го оспорил? Само че нашият отбор вече е окомплектован.

Никой не възразява. Едни ускоряват крачка, други я забавят,

трети свиват встрани.

Безкрайната река от човешко месо и кръв изтича в хищната паст на „Лабиринта“…

— Ей, Стрелец!

Виж, това е интересно.

Оглеждам се.

Аха…

Това е вчерашната девойка, Ники. Леко променена — сега е блондинка, май и очите й са уголемени. Но лицето е кажи-речи същото.

— И ти ли реши да се пробваш пак? — Тя се приближава. С любопитство оглежда спътниците ми.

— *Ние* ще се пробваме пак — веднага поставям необходимите акценти аз.

— Групата? И всичките ли сте Стрелци? — усмихва се Ники. Намигва на Пат — той веднага започва да се надува и закрачва в неестествено права линия.

— Разбира се. А къде е *твоят* отбор? — питам аз.

Ники се мръщи.

— Изостанах. Помниш ли го оня, културния? Нарекохме го Професора…

— Който призоваваше към колективна игра? — спомням си аз.

— Да. Той, естествено, призоваваше… Обединихме се с още три отряда. Но Професора зададе такова темпо, че половината отбор отпадна. А оцелелите сигурно вече са минали десет нива. — Ники се усмихва, но някак неуверено.

— А ти?

— Аз изпаднах на четвъртото. Там се появиха едни такива… такива шмекери… Сержантите водят групите само до четвърто ниво, създават първоначалните навици. По-нататък трябва да разчиташ единствено на себе си.

Бученето на портала вече заглушава думите. Мълниите се стоварват право над главите ни.

Поглеждам Чингиз и Маниака. Чингиз свива рамене, Маниака прехапва устни.

Всичко е възможно.

Възможно е с тоя си облик Тъмния Дайвър да е събрал отбор от достатъчно здрави момчета и да е тръгнал към целта.

А може и да е чисто съвпадение.

Крачещият малко по-напред Подляр изчезва в арката. Зуко се кикоти и радостно скача напред.

Идва моят ред.

Пурпурна мъгла.

И познатата вече зала.

По всичко личи, че от нашия отбор в новия „Лабиринт“ е бил само Маниака. Той уверено се отправя към душовете, като в движение се разсъблича.

— О, мадмоазел! — Зуко оценява ситуацията и се устремява към негърката сержант. — Ще ми изтъркате ли гърба, моля?

За мен отговорът й не крие изненади. След удара с палката между плешките Мага полита към пода. Става и обидено казва:

— Можеше да го обясните и с думи… че банята е без теляк… ама никаква култура на обслужването…

Нике го подминава, започва да се ръзсъблича. Мага моментално се настанява в съседната кабинка и поглеждайки момичето, започва да се съблича синхронно. Усмихнатите сержанти наблюдават странния стриптийз. Нике е абсолютно равнодушна. Сигурно при досегашните си опити вече се е нагледала на всичко.

За сметка на това започва да се комплексира и да нервничи Пат. Нямам представа къде се е скитал в *дълбината*, но изобилието от разсъблечени момичета и необходимостта самият той да се разголи явно го смущават. Пък аз бях сигурен, че той е играл именно „Лабиринта“!

— Извинявайте, ама къпането задължително ли е? — пита той мъжа-сержант полугласно. Но акустиката в залата е ненадейно добра и думите му достигат до всички. — Взех душ преди два часа!

Ама че глупчо. Само това оставаше — да разберат, че е истинско дете, а не възрастен, избрал детско тяло, за да увеличи подвижността си и да намали зоната за обстрел! Официално в „Лабиринта“ е разрешено да играят само навършилите шестнайсет години, играта е прекалено жестока и кървава. На практика никой не проверява спазват ли геймърите правилото, но ако попаднат на нарушител…

За щастие сержантите възприемат репликата на Пат само като продължение на маймунджилъците на Мага.

— Ние си имаме свой душ — многозначително размахвайки палка, съобщава сержантът. — За да не могат разни умници да вмъкват в „Лабиринта“ незаконно оръжие — в дрехите си или по тялото. Защото имаше прецедент!

Маниака за миг извръща глава и с цялото си лице изобразява огорчение.

Да, ние разбираме за какъв „прецедент“ говори сержанта.

Оръжието е дело на Маниака, а аз съм този, който го употреби. Замаскираният във вид на колан вирус „Warlock-9000“…

Примирилият се Пат се мушва в една от кабинките и започва да се разсъблича.

Къпем се. Стоя с отметната назад глава, улавяйки с устни ухаещата на химикали вода. Ето какво било, значи. Душът не е част от декора, а противовирусен контрол…

— Айде, увличате се…

Не се и опитвам да си прося ядове. Тръгвам към анабиозната камера. В съседната отдясно ляга Нике, намигва ми за довиждане. Захлупват я. В съседната отляво се шмугва светкавично Пат.

— Щастлив полет — подхвърля ми чернокожата девойка-сержант. Спуска похлупака.

Във ваната нахлува гъста бяла мъгла. Удрят ме електрическите разряди.

Тъмнина…

Мъгла.

Протягам ръце. Колко странно… Над мен няма похлупак. А мъглата си остава.

Премествам крака, заставам на колене. Изправям се. Що за дявол?

Към кожата ми приижда озон.

Започвам да разбирам, но това… това е прекалено неочаквано!

Тъмнина. Сивкава, виеща се на кълба мъгла.

Няма разстояния. Няма ориентири.

Аз съм сам тук — голо, треперещо човече в безкраен свят. Но прекалено добре знам, от предишните си сънища, какво трябва да направя…

Крачка…

И пред мен приплямва едва забележимата бяла искрица. Далечното огънче…

Избърсвам с длан изпотилото се за миг лице.

Никога досега тези странни сънища не са ме обземали в *дълбината*.

Господи, какво ли да направя? Да седя и да чакам, додето не ме събудят?

Или да тръгна — в поредния безумен опит да преодолея моста?

Да чакам е някак… скучно като че ли…

Тръгвам.

И отново усещам чуждото присъствие. Някой, който върви редом с мен. Така, че не мога да го видя, но да чувам стъпките

му.

Спирам се — звуците утихват.

— Хей! — изкрещявам аз. — Май достатъчно си играхме на тия игрички?

Тишина.

Какво, да не би да търся събеседник в собствения си сън? Добре. В края на краищата, знам как да се събудя. Проверено е… с всичко, освен с електроника, дявол да го вземе!

Защо да не проведа поредния експеримент? Тръгвам към светлинката.

Мъглата постепенно изсветлява. Тя вече е бяла, чиста, ярка, сякаш фосфоресцираща.

И ето, че пред мен израстват скалите.

Лявата стена е от син лед, дясната — от аленочервен огън… Стоя пред моста-нишка. Колко лесно ми бе да го преодолея — в Ал-Кабар. Точно там бе построен той — като уловка за дайвъри… Но тук, в моя зациклил сън, не помага старото вярно стихче. Изчезне ли илюзията, ще изчезне и мостът.

Интересно, какво не съм опитвал още…

Да си представим, че това е дебело въже. Дебело въже над бурна река. А аз съм превъртял стар турист или не по-малко откачил малолетен скаут. Ще преминаваме ли?

Да!

Заставам на колене. Хващам се за нишката. Тя не прерязва ръцете ми — чудесно!

Обхващам въжето с крака. Увисвам над пустотата. И започвам да пълзя.

Напушва ме смях! Колко просто е било всичко!

Ако премина този мост, може би сънищата ще престанат да ме измъчват?

Пълзя.

Невиждана атракция… човек на въжето… вашите залагания, господа… вижте как пълзи по въжето той…

А всъщност не е толкова лесно!

Нишката започна да прерязва дланите ми. Отначало е само неприятно. Сякаш мъкнеш прекалено тежка торба с прекалено тясна дръжка.

По дяволите…

Нишката вече се впива в ръката ми. Пръстите се хлъзгат от кръвта — собствената ми кръв.

Проклятие…

Не, нишката не изтънява. Просто аз пълзя прекалено дълго. Не съм предвидил дължината на моста. Не съм разбрал, че капката издълбава дупка в камъка, че времето заличава цели

планини. А мостовете-нишки срязват самоуверените длани…

— Не така!

Гласът едва се чува — аз все пак съм пропълзял достатъчно далеч, откакто е започнало безумното ми пътешествие. И дори ако отметна назад глава, не мога да видя този, който ми подвиква, опитвайки се или да ме предупреди, или да ме изплаши и обърка…

— Не така!

Капка кръв се откъсва от нишката и пада върху носа ми. След нея — втора.

Започвам да пълзя, стиснал зъби, вече разбирайки, че силите няма да ми стигнат… и все пак…

Лявата стена е от син лед…

Дясната — от аленочервен огън…

Неизменният избор…

С огъня става по-бързо.

Бързо и изпепеляващо.

С рязко движение отхвърлям тялото си вдясно и изранените ми длани пускат нишката…

Забелязвам още как ръцете ми се превръщат в черен гъст вонящ слой сажди.

Болка, наистина, не успявам да изпитам.

И затова съм благодарен на повелителя на сънищата…

Разпръскваща се над мен мъгла. Пробит похлупак на анабиозна камера.

Лежа, прехапал устни. Да… изненада…

Не очаквах, че този сън ще ме преследва дори и във виртуалния свят. Очевидно, цялата работа е там, че според глупавите правила на играта съм прекарал достатъчно дълго време в сън.

Отварям похлупака, този път не се налага да чупя стъклото. С подозрение поглеждам дланите си, сякаш очаквам да видя по тях тънките резки от нишката…

Няма ги — и това е хубаво.

Да плюем на сънищата. Имаме си друга работа. Значително по-сериозна.

Намирам неизменния труп, навличам униформата му.

По познатия вече дълъг път поемам към пробитата обвивка на кораба.

Не ме учудва, че целият ни отбор седи вън на тревичката и ме чака. Аз съм единственият дайвър. Върхът на тарана, острието на стрелата. Космическият кораб, когото многостепенната ракета

ще изведе на орбита…

Не ми се мисли за съдбата на свършилите работата си степени.

— А ето ме и мен! — извиквам и скачам долу.

Подляра се ухилва, почесва се зад тила и ми подава пистолет.

— Откъде? — учудвам се аз. На изостаналите май не им се полагаше оръжие…

— Нали не сме дошли тук да си губим времето? — мрачно съобщава Подляра.

Логично. Светла му памет на безименния герой на „Лабиринт на Смъртта“. Интересувам се:

— Някой премина ли нататък?

— Да. Двамата сержанти, момичето и още трима юнаци — съобщава Маниака.

— Момчета, кой от вас е играл този вариант на „Лабиринта“ — питам аз.

Пат вдига ръка, сякаш е на урок:

— Аз! Само че не тук, а в локализираната версия! Там, отпред, има пещера с два глигана, нали? Те млатят с лапи и пускат ракети?

— По-скоро мечки, отколкото глигани — поправям го.

— Ще им видя сметката! — разпалено изрича Пат. — Знам каква е тактиката!

— Кой друг е играл? — игнорирам простосърдечното му предложение аз.

Маниака се усмихва и поклаща пистолета си. Всички останали, уви, само разперват ръце.

— Тогава да тръгваме — неволно поемам командването аз. — С първата двойка изроди се оправям аз… и Пат. Ясно? Вие наблюдавате отдалеч и внимавате да не попадате под ракетния обстрел. По-нататък — ще видим.

Възражения няма и ние се отправяме към скалите. Над главите ни кръжат проклетите птици. Вече съм разбрал, че в самото начало те не нападат, но все пак току поглеждам нагоре.

При входа на пещерата всички освен мен и Пат спират. Какво ли ще видят оттук? Май нищо… Както и да е, важното е да избегнат обстрела.

Стените са все по-гладки, пещерата се превръща в тунел. Пат, нахлузил на тила си шарена войнишка барета, се прокрадва, движейки се малко по-напред от мен, като от време на време ме поглежда разпалено. Я по-добре да си отваря очите, че…

Но ни очаква изненада.

Вместо двете чудовища — парчета плът и желязо по пода.

— Охо, оня отбор е преминал — разочаровано изрича Пат. —

Страхотно, а, Льоня?

Не знам защо, но не мисля така. Макар че… ако „не нашата“ половина от групата се задържи достатъчно дълго, ще спечелим време.

Извикваме останалите.

Зуко радостно се изхилва при вида на победените врагове. Налага се да обясняваме, че заслугата за победата не е наша.

Тръгваме напред. Аптечката, уви, не я намираме, трофеят е прибран от другите.

Достигаме до хълмистата равнина.

— Ей в онези колибки ще има още гадове! — възбудено казва Пат. — Адски гнусни! С тях дълго ще трябва да си играем…

— Ще ти покажа как е по бързата процедура — подмята Маниака. — Но първо ще се оправим с птиците…

Аз поклащам глава. Започнах да се взирам в небето още щом излязохме навън от каменните сводове.

— Не, Шурка… Май и птиците са избити…

— Добър отбор — с уважение констатира Чингиз. — Но така няма да можем да потренираме на лесни мишени, а сложността трябва да нараства с всяко следващо ниво…

Без да се уговаряме, ускоряваме крачка.

И сме на около четирийсет метра от тунела, когато по нас откриват огън.

От същите пистолети като нашите…

Да се бяга е безсмислено. Да отвръщаме със стрелба — също. Изпреварилите ни десантчици не са продължили да ни разчистват пътя, а са залегнали зад разхвърляните отстрани грамадни камъни. Подляра, жилнат в ръката още с първия изстрел, псува полугласно. Компютърния Маг открива бърза, но безразборна стрелба. Маниака стреля рядко, с прицелване. Чингиз притиска Пат към земята и също изпраща кратки серии от куршуми.

Безполезно… позицията ни е неизгодна… прецакаха ни.

Само че чуждият огън неочаквано започва да стихва. След няколко секунди по нас вече се стреля само с един пистолет. После се разнася нечий рев:

— Ку-у-учка!

Още един изстрел. Не по нас. И тишина.

Споглеждаме се в пълно недоумение.

Изглежда, помощта е пристигнала навреме. Както винаги… та нали ако не дойде навреме, тя вече не е помощ.

— Момчета, не стреляйте!

Над камъните се надига някаква фигура.

Подляра надава силен възторжен рев. Изглежда е готов да забрави дори за раната си:

— Браво бе, малката!

Ники, държейки пистолета си за цевта в отпуснатата си ръка, се приближава към нас. Маниака все пак я държи на прицел, но изглежда го прави поради чисто принципни съображения.

— Край, готов съм, влюбен съм, капитулирам… — бърбори Зуко и става, отърсвайки от гащеризона си боклука.

А аз гледам Ники и се усмихвам.

Не знам защо, но ми е адски приятно, че тя не стреля по нас, а ни се притече на помощ. Независимо от всичко. Още по-приятно ми е, че не нея са убили момчетата, за да ме снабдят с пистолет.

— Какво се случи? — рязко пита Чингиз.

— Нима не е ясно? — с въпрос отвръща Ники.

— И все пак обяснете — вече по-учтиво пита хакерът.

— Вие убихте момчето, за да вземете пистолет за своя приятел… — Получавам едва забележима усмивка и леко махвам на Ники с ръка. — Сержантите обясниха, че това е неспортсменско и нечестно, и предложиха да ви устроим засада. Но…

Тя млъква, сякаш се затруднява да формулира мислите си. После продължава:

— Но на мен това ми се видя също толкова неспортменско. Така че направих избор. Заех такава позиция, че да виждам целия си отбор… бившия си отбор.

Ние се споглеждаме.

— М-да… — проточва Зуко.

— Ситуацийка… — съгласява се Подляра. — Момчета… и сега какво?

Маниака отпуска пистолета. Казва:

— Тук щяхме да си погинем. Можеше и да опаткаме един-двама, но си погивахме…

— Вземате ли ме в отбора? — директно пита Ники. И изведнъж по погледите на моите приятели разбирам кой ще прави избора. Аз и Чингиз.

Такива ми ти работи…

Нямаме нужда да се отдалечаваме и да се съветваме. Ние се споглеждаме, като и двамата сме съвсем наясно, че геройската постъпка на Ники може и да не е случайна.

Не е задължително Тъмния Дайвър да носи само мъжки тела.

А да се присламчи към нашия отбор и заедно с него да премине целия път из „Лабиринта на Смъртта“ — какво по-забавно от това? Убеден съм, че шегичката е по вкуса му…

И в същото време…

С демонстративен жест напъхвам пистолета си в кобура.

— Дано не се наложи да съжаляваме… — мъгляво изрича

Чингиз. — Момиче…

— Нике.

— Нике, ние сме малко странен отбор. Възнамеряваме да преминем „Лабиринта“ възможно най-бързо. Като не се спираме, ако се наложи, и по двайсет и четири часа на денонощие, и то няколко дни поред. Решени сме да прилагаме и най-неспортсменски методи. Това не ви ли плаши?

— Аз съм човек, който изцяло разполага с времето си — казва Нике.

Фразата прозвучава като изречена от мъж… но и от жена, особено ако е феминистка. Бая ще ни се налага да се вслушваме в думите й в търсене на неизбежните издънки…

— Ще рискувате ли? — също толкова неопределено от гледна точка на пола пита Чингиз.

— Разбира се. Искам да се уредя на работа в „Лабиринта“. Като сержант. — Нике се усмихва. — Работата никак не е лоша, пък и се плаща добре. Но те назначават само отличилите се при преминаването на тази версия на „Лабиринта“. Аз съм готова да рискувам.

— Няма да те чакаме, ако стане нещо… — казва Чингиз, предизвиквайки с тази реплика неодобрително измърморване от страна на Подляра.

— Справедливо е — изрича Нике. — Няма да имам никакви претенции.

— Освен това липсата на момиче в нашия отбор ще е проява на дискриминация по полов признак, най-обикновен сексизъм… — добавя Маниака.

Поглеждам го, сигурен, че ще видя усмивка.

Но Маниака е напълно сериозен. Леле… какво прави Америка с хората!

Прочистване на местността…

Маниака с ритник отваря вратата на мизерната дървена колибка. Моментално се плъзва встрани, а на мястото, където е стоял току-що, с тихо свистене се изсипват тънки бели игли.

Пистолетът в ръцете на Шурка потрепва, натрупвайки заряд.

Той отново се хвърля в отвора — стреля, отдръпва се, пропускайки поредната серия игли, хвърля се в колибката. Виждам, че се цели някъде нагоре, в тавана, с дълъг откос…

Шум от падане на нещо тежко и меко.

Гадината е висяла, вкопчена в тавана. Мях с хобот, от който изхвърчат игли…

— Кой нито веднъж не е убивал такива? — пита Маниака. —

Чингиз, Подляр, Льоня! Проверете останалите колиби.

Денят започва добре. Всеки от нас убива по твар. Минаваме дори без ранени.

— Нещо прекалено лесно ми се вижда — изказвам общото мнение. — Когато влязох в „Лабиринта“ за пръв път, ми се струваше, че ще е доста по-трудно, отколкото в старата игра…

— Наистина ще е по-трудно — обещава Маниака. — Първите пет нива са въвеждащи. Те са достатъчно яки, променят се бавно и само частично. Всички битки са най-вече с програмирани чудовища… освен ако не се наложи да се стреляме един друг…

— А по-нататък?

В погледа на Шурка се появява леко учудване.

— Слушал ли си за „Защити своя дом“?

— Някаква конкурираща се с „Лабиринта“ игра, нали? — спомням си аз.

Маниака се изхилва. Поглежда накриво Пат, който е открил в една от колибите автомат и радостно напасва приклада.

— Конкурираща ли? Да, ако може да се каже, че краката се конкурират с ръцете… Това е алтернативен вариант на играта.

Започвам да се досещам.

— За чудовища?

— Да, разбира се. С какво беше по-различен старият „Лабиринт на Смъртта“? Истински разумни бяха само хората. Затова и най-интересните схватки ставаха между тях, а не с чудовищата. Сега ти се дава възможност да преминеш на страната на пришълците. Да защитиш своя дом и планета от човешкия десант. Какво, не се ли чел рекламните брошури?

— Нали знаеш, че отдавна не играя такива игри…

— Аз също. Но гледам да съм в течение. Та нали тази информация е общодостъпна, Льоня! Сега всички виртуални игри са свързани с „Лабиринт на Смъртта“! Можеш да отидеш в „Звезден патрул“ и да станеш пилот на изтребител, прикриващ десанта, да воюваш с гадовете в космоса. При това както на наша, така и на тяхна страна. Можеш да се отправиш към „Звезди и планети“ и да започнеш служба в Генералния Щаб на Космическите Сили на Земята…

Ама че номер.

Известно време смилам чутото. Очаквал съм, че „Лабиринта“, както и по-рано, се свежда до двубои с могъщи, но тъпи чудовища… макар и порядъчно поумнели, но все едно — предсказуеми, както и до кръвопролитни схватки с други геймъри, които са ти равностойни противници…

Но ако сега всичко е различно…

Ако се окаже, че в бронираното тяло на чудовището,

въоръжено със самонасочващи се ракети, има човек? Способен да се скрие, да изчака удобен момент, да постъпи нестандартно, а не глупаво да се хвърли в бой?

Ако летящата твар със зъби-триони не се сурне върху нас от небето, а се скрие в храстите и ни клъцне по крака?

Много неща може да измисли човек, получил нечовешко тяло…

— Тръгваме ли? — прекъсва мълчанието Нике. — Знам къде е изходът от нивото.

С поглед посочвам на Маниака автомата в ръцете на Пат. Шурка поклаща глава и полугласно отбелязва:

— Няма полза от тая играчка… Нищо, нека да се забавлява. Засега ще действаме с пистолетите.

Към обяд приключваме и с четвърто ниво. Достатъчно чисто и грамотно, само дето на третото насмалко не губим Зуко… общо взето, по негова вина. Мага решава да ни демонстрира майсторството си в битка с „мухите“. Мухите приличат най-вече на водни кончета с големината на охранен гълъб и не са лесни за уцелване. Мага убива наистина красиво и бързо две „мухи“, затова пък третата го издебва в гръб и започва да го кълве по тила. Гледката е по-скоро забавна, отколкото застрашителна, и ние не веднага зацепваме, че дивите писъци и подскоци на Мага не са обичайните му маймунджилъци, а предсмъртна агония. Стрелбата по „мухата“ е невъзможна, почти със сигурност ще ликвидираме и нашия човек. Пат спасява положението — хвърля се към Мага и фрасва „мухата“ с приклада на автомата си.

Оказва се, че гадината е доста уязвима… стига да я уцелиш.

Налага ни се да мъкнем полуживия и стенещ Маг към края на нивото, докато не намираме аптечка.

— Егаси гнусното насекомо! — мърмори Зуко, когато идва на себе си и вече е способен да говори. — Направо ме препарира! Момчета, следващия път ми теглете куршума, та да не се мъча!

Но на нас хич не ни е весело.

— Шест часа — поглеждайки часовника си, казва Чингиз. — Така… момчета. „Лабиринта“ има сто нива. Ако сме изминали първите три за шест часа… това прави по два часа на ниво…

— Двеста часа! — радостно съобщава Пат онова, което не се нуждае от изчисления.

— Почти осем денонощия — Чингиз се намръщва. — Но ние трябва и да спим, да ядем, да почиваме… понякога — да мислим. Прибавяме още два дни. Десет денонощия.

— Досега още не сме губили човек от отбора — допълва

Маниака. — А нали в такъв случай ще ни се наложи или да го изоставим, или да се връщаме в началото на нивото и да го изминаваме отново…

— Сложността ще се увеличава… — Зуко става сериозен. — Засега воюваме само с „роботи“. По-нататък ще започнат престрелки с конкуренти… и хора в облика на чудовища.

— Затова пък опитът ни ще нараства — възразява Подляра. — Нали така?

— Опитът и умората — отбелязва Нике.

Умно момиче…

Сядам до нея и вадя от джоба си дажбата, намерена в разбитата бойна машина… може би сложена за реквизит, а може би наистина някой се е опитвал да измине „Лабиринта“ на миниатюрен танк…

Мълчаливо си разделяме дажбата.

И аз изведнъж се усещам, че не съм предложил храна на никой друг. Нито на Чингиз, нито на Подляра, Шурка, Зуко или Пат…

Тази храна не съществува в природата! Тя просто е нарисувана! И ние можем сега, след третото ниво, да излезем от *дълбината*, да похапнем нещо истинско, да си отдъхнем. Никой от нас няма да умре от глад.

Но аз се отнесох към находката си така, сякаш сме в истинска бойна акция на чужда територия. Поделих я само с девойката, към която изпитвам симпатия… Мълчаливо подавам своята половина от брикетчето на Пат.

— Искаш ли? — бързо се извръща Пат към Чингиз.

Чингиз поклаща глава и Пат настървено загризва брикетчето, без да пита никой друг.

Така значи.

„Лабиринта“ ни кара да се отнасяме напълно сериозно към себе си.

— Въпросът за прехраната скоро ще добие голяма острота — казва Подляра. И веднага се преобразява в другия си облик, по-нормалния: — Ех, иска ми се да се наплюскам с нещо, мамка му!

— Сержантите разправяха — отбелязва Нике, — че тук сме можели да ловуваме. Част от местните животни и растения били условно ядивни. Само с дажбите няма да изтраем, те се намират рядко…

— Прекъсване за обяд… по-точно, за вечеря — решава Чингиз. — Сега излизаме на четвърто ниво, записваме се и се връщаме обратно…

Той млъква, претегляйки нещо наум.

— Краят на нивото е след като се прехвърлим през оная

рекичка — посочва Нике. — И какво? Десет минути, за да се прибера вкъщи… във всеки случай — аз. След това — изход от *дълбината*, четвърт час, за да похапна… Още десет минути наобратно. Пет минути, докато всички се съберем.

— Губим четирийсет минути — обобщава Маниака. — Нарушава се темпото. После пак ще трябва да се приспособяваме към този свят…

Чингиз отново поглежда часовника си.

— Сега е шест вечерта… по московско време. Вървим още шест часа. Ако намерим храна — ядем. Ако не намерим — още повече затягаме коланите. Има ли възражения?

Няма. Само Нике се интересува:

— Момчета, а закъде сте се разбързали? Рекорд ли гоните?

Всички мълчат…

— Рекорди гонят онези, които предварително яко са потренирали — разсъждава Нике на глас. — А повечето от вас май не са били досега в „Лабиринта“…

— Нике… — Усещам, че трябва да се намеся, преди любопитството да я отведе прекалено далеч. — Ти ни помогна. Ние те приехме в отбора си. Нали?

Девойката кимва.

— Ако имаш сили — върви с нас. Ще се радваме. И ще ти помогнем, ако успеем… Но причините, поради които сме тук, не те засягат.

— Тогава ми разкрийте поне външната цел на похода си — неочаквано рязко казва Нике. — Вие всички много ми допадате. Но аз не мога да се движа с отбор, чиито постъпки не разбирам. Ами ако задачата ви е само да настигнете някакъв гадняр и да го очистите, след което за нищо няма да ви дреме? Аз какво да правя после — да се бъхтя сама, така ли?

— Добре — внезапно произнася Чингиз. — Редно е да научиш „външния“ мотив на поведението ни. Ние искаме Стрелеца — кимване в моя посока, — колкото се може по-бързо да достигне последното ниво на „Лабиринт на Смъртта“.

— Именно Стрелеца? — Нике ме поглежда любопитно.

— Да. При това сме принудени да запазим числеността на отряда си максимално дълго време, но само за да улесним осъществяването на основната си задача. Затова непрекъснато ще поддържаме баланса между скоростта на придвижване и общата бойна сила на групата. Не е изключено на последните нива на „Лабиринта“ да зарязваме изоставащите.

— Ясно — кимва Нике. — Скоростта на ескадрата е равна на скоростта на най-бавния кораб… но само до мига, в който по следите на ескадрата не се впуснат подводници… Кажи, Чингиз,

ами ако групата ни започне да се бави заради Стрелеца? Засега той не прави… извинявай, Леонид… прекалено голямо впечатление.

…Небето е виолетово… птиците кръжат… Доживя, Стрелец. Доживя. Но кой можеше да знае, че от умението ти да играеш виртуални игри един ден ще зависят човешки животи? Хиляди човешки животи?

— Вече ти казах каква е основната цел на похода ни — спокойно отговаря Чингиз. — В такъв случай, прибягвайки до твоята аналогия, по-бързите кораби ще започнат да подлагат бордовете си на торпедата.

— Безумно интересно ми е — изрича Ника. — Но повече за нищо няма да ви питам. Разбирам игрите ви, момчета…

— Готовността да се подложи бордът се отнася и за теб. — Гласът на Чингиз става все по-суров и по-суров. — Ясно ли е?

Девойката ме поглежда. Кимва:

— Слушам. Разбира се, адски ми е интересно с какво толкова е ценна тая бавна шамандура, но бях дотук с въпросите…

Ако не ми се усмихваше, щях направо да се засегна.

Така че и аз се усмихвам в отговор.

Ставам, придърпвайки якето си. Досега не сме намерили нито една бронирана жилетка… жалко…

Помъкваме се към ручейчето. Край на нивото.

Значи, дотук с игрите.

Започваме да живеем.

ЧАСТ ТРЕТА
МОСТЪТ

Петото ниво на „Лабиринт на Смъртта“ е като вододел.

Граница между програмните и истинските чудовища.

„Лабиринт на Смъртта“ не е скован от строги пространствени граници. Можеш да направиш завой и да се отклониш от основния маршрут, по който се движи отрядът. Да се опиташ да заобиколиш опасните места, да съкратиш пътя. Не бих се учудил, ако за интересите на играта в „Лабиринта“ е измоделирана цяла планета. Но това е път без изход — рано или късно на геймърите ще им се наложи да се запишат, да отбележат положението си в играта преди изхода… ама няма да има компютър, за да го сторят.

И ще се наложи да се минава нивото отначало…

Въртя в ръце тежкия, шестцевен ракетомет. Тук има нещо… някаква странна мисъл започва да се оформя в съзнанието ми. Наближава краят на десетия час, откакто сме в играта, а ние завършваме пето ниво… невъзможно е да се върви по-бързо…

Така че какво — осем денонощия?

Не разполагаме с толкова време. Сигурен съм.

Придвижваме се право напред. Безпроблемно, съгласувано, отмерено. Но това няма да ни помогне. Има прости, естествени ограничения — пет километра в час, ако се върви пеша, петнайсет — при търчане в бърз тръс. Но из „Лабиринта“ е изключено само да се тича, налага се да се стреля, да се заобикаля, да се търсят оръжия и муниции… Минимум още час на ниво. Най-малко час!

— Леонид! — Подляра ме настига. Подозрително ме поглежда в очите, пита: — Ти добре ли си?

— Да.

— Сашка твърди, че в края на пето ниво имало традиционно място за почивка. Там не било прието геймърите да се гърмят едни други.

— Е, и?

— Ако заварим там някаква чужда група, ще е редно да поседнем при тях…

Кимвам. Хвърлям поглед към индикатора на ракетомета. Седем заряда. Прекрасно. Пълен залп, и още една ракета за финал…

— Редно, викаш… Ясно.

Крачим из тясна клисура. Тук-таме се забелязват следи от битки, при това пресни: разбити от ракети канари, овъглена земя, обгорели дървета.

Веднъж ни атакува чудовище. Вече бяхме срещали подобни — адски подвижни, по-високи от нас двукраки влечуги. Отдалече гадините те обстрелват с две мощни лъчеви пушки, отблизо се хвърлят в ръкопашен бой, ловко боравейки с лапите с остри нокти и с гъвкавата си като бич опашка. Да се сражаваш сам срещу такава твар не е много приятно.

Но ние сме седмина.

Гадината успява да стреля само веднъж — и умира под канонадата на четирите пистолета, автомата и странния излъчвател, намерен от Нике. Излъчвателят поразява чрез избухване на небесносин пламък, разпръскващ се по целта.

Аз не стрелям.

Поглеждат ме накриво, но нищо не питат.

Изходът от клисурата е задръстен с каменни блокове. Върху тях се мъдрят безброй графити. Мяркат се и баналните „Макс и Слай бяха тук“, творения на незнайни пишлемета, и дълги цитати от Шекспир, Данте и Елюар, и някакви закодирани съобщения, очевидно написани за изостанали приятели. Но се откроява един монументален надпис, изсечен в камъните… колко ли време се е наложило да се труди неизвестният му автор?

„ПРИМИРИЕ!!!“

Шурка пуска пистолета в кобура и се закатерва нагоре по камъните. Пат с въздишка мята на рамо своя безполезен автомат.

И аз постъпвам по същия начин с ракетомета си. На мен са ми доверили най-мощното оръжие, намерено от групата. Засега не съм стрелял нито веднъж с него…

Катерим се по камъните.

А ето го и изхода от нивото…

Пейзажът е толкова спокоен и тих, че цялото ни оръжие започва да ни се струва излишен товар.

Свършек на гора. Езерце. Мека тъмнозелена морава… буен лагерен огън…

Около него са насядали седмина.

Спускаме се по скалите. Прекрасни мишени сме, но примирието наистина се спазва. Даже ни махат с ръце, канят ни при огъня.

Групата прави приятно впечатление. Трима млади мъже, здрави, спретнати, при това неясно от какво се създава усещането, че те са същите и в живота, а не само в *дълбината*. Две девойки, симпатични, нестандартни — едната е с европейска външност, втората — китайка. Хлапе, малко по-голямо от Пат.

Възрастен, костелив мъж… той, изглежда, е старшият в групата.

— Зачитаме ли примирието? — пита старецът. Ако се съди по лекото забавяне, с което пристига гласа му, той определено не говори на руски.

— Зачитаме го! — откликва Маниака. — Отдавна ли вървите?

— Двайсет часа чисто време — с охотна отговаря един от мъжете.

Не приличат на неопитни новаци. По-скоро са били заети най-вече със събиране на снаряжение, а не с тичане през нивото. Почти всички са с бронирани жилетки и са въоръжени значително по-сериозно от нас. Всички имат и автомати, и пистолети, два излъчвателя, като този на Ники, три ракетомета и още някакво непознато пушкало…

— А ние — десет часа! — радостно съобщава Мага.

Снизходителни усмивки.

— То се вижда — добродушно казва старецът. — Настанявайте се…

Правят ни място при огъня. Сядаме. Настъпва кратка неловка пауза… добре, че с нас е Компютърния Маг!

— Хора, а някой от вас да има кракове за „Visual Board“? — осведомява се той.

Геймърите се споглеждат.

— Ако намериш, обади се — съобщава един от тях. — Засега май никой не я е пробил…

Мага доволно се озъбва. Със сигурност му се иска да ги светне, че той е авторът на програмата… известна дори не толкова с удобството си, колкото с патологичната си устойчивост към пробиване. Но той обуздава порива си. Затова пък разговорът скоро придобива светски характер. Как, къде и какво са пробили, кого и защо са успели да спипат, кой е офейкал и кой в момента е зад решетките…

След десет минути отношенията са уредени. Скучаем само аз и Ники, струва ми се. За нас тези професионални разговори са прекалено неразбираеми.

Впрочем, скоро темата на разговора се връща към „Лабиринт на Смъртта“ и тактиката за преодоляването му. Ледът на недоверието е разбит…

— Напразно сте се разбързали — казва китайката. Тя лежи на тревата, отпуснала глава на коляното на един от младежите. — Първите пет нива трябва да се използват за събиране на оръжие. Търсене, търсене и пак търсене…

— Трябва да изминем „Лабиринта“ възможно най-бързо — сухо отговаря Чингиз.

— По два часа на ниво? — с усмихва пита китайката.

— Желателно е да сме още по-бързи — учтиво отвръща Чингиз.

— Изключено е да успеете. Двата часа са теоретично възможният предел.

Така значи.

Споглеждаме се. Изглежда, никой не е притежавал такава информация.

— Хич не се съмнявайте — включва се в разговора старецът. — Проверено, изчислено и доказано е. И все пак е нереално. Ние щурмуваме рекорд. С по четири часа на ниво. Общо четиристотин часа.

— Прекалено е дълго — клати глава Чингиз.

Старецът се усмихва и нищо не отговаря.

— Такава ни е съдбата — мрачно въздъхва Подляра. Ляга върху тревата, закача ранената си ръка, мръщи се. Всеки намерен лек досега го давахме на Мага, като най-изпатил. Не ни е до дреболии…

— Вземи! — Старецът подава на Подляра аптечка.

— Няма да откажа. — Хакерът притиска към ръката си бялото пластмасово кубче. Доволно се ухилва. — Благодаря… не очаквах.

— Няма за какво. Запасили сме се.

Ето го предимството на планомерния поход из „Лабиринт на Смъртта“. Колко жалко, че той не е за нас.

— Време ни е, момчета — изправям се аз.

Първа, с въздишка, става Ника. После и останалите.

— Прощавайте, приятели — казвам на чуждата компания. — Ама ние бързаме…

Възражения няма. Китайката се усмихва, на другото момиче общо взето сме безразлични. Както и на мъжете, и на хлапака. Старецът… интересно, на колко ли години е всъщност… Старецът е леко разочарован.

— Късмет…

Нашият отбор вече се отдалечава. Без да се сбогува, без да спори с мен. Едва ли някой е доволен от решението ми, обаче спорове няма…

Подавам на стареца десницата си, следва здраво ръкостискане.

Междувременно с лявата ръка натискам спусъка на ракетомета. Мекият мляскащ звук на влизащите в цевите ракети почти не се чува.

Най-важното сега е да не отпусна спусъка прекалено рано или прекалено късно. Изстрелът ще се осъществи или при отделянето на пръста ми от спусъка, или след като се зареди

шестата цев…

— И на вас успехи — казвам аз и отдръпвам ръката си.

Обръщам се и се затичвам след моя отбор. Отстрани погледнато ръката ми върху приклада на ракетомета изглежда напълно естествено — човек, който придържа оръжието си…

Мляс…

Третият или четвъртият заряд се намести в цевта?

Мляс…

Спирам и смъквам ракетомета в ръката си. Поглеждам екрана му.

Там гори цифрата „5“.

Мляс…

Те успяват да разберат какво се случва. За съжаление успяват. Някои се хвърлят към оръжията си, някои се опитват да скочат… Само върху лицето на стареца има обърканост, устните му се помръдват… може би възнамерява да ми напомни за примирието?

Цевта сочи към центъра на групата… Съвсем малко вляво…

Шестият заряд се намества в цевта. Ракетометът потрепва, изплювайки огненото ветрило. Откатът от шестте едновременно изстреляни ракети е достатъчно осезаем — хвърля ме на земята, от изпускателните отвори на цевите ме удрят струи нагорещен газ.

На мястото, където току-що мирно си отдъхваха конкурентите ни, се простира черна ивица. Пръстта е разровена, сякаш оттам е минал булдозер. Шестте дупки от снарядите едва се различават.

Общо взето попадението ми е нелошо.

Мъжката част от отбора е убита на място, от тийнейджъра като че ли не е останала и следа. Само китайката е още жива и вяло протяга ръка към кобура си — у нея са се съхранили някакви жалки проценти живот.

Точно колкото за един изстрел от пистолета. Да хабя цяла ракета нямам ни най-малко желание. Момичето престава да се протяга към пистолета, застива…

— Какво правиш? — крещи Подляра.

Пат е замръзнал с отворена уста. Чингиз е замислен.

Маниака навъсено преминава покрай мен. Сяда до една от ямите, измъква оттам почти незасегнат излъчвател. Така и трябва да бъде… За какво се борихме? Колко ли бронирани жилетки са оцелели? При гибел на притежателя им вероятността да се запазят е петдесет процента…

— Льоня… това е… — Мага е изгубил напълно веселото си настроение. — Не бива така!

— Няма да тръгнат да ни гонят — казвам аз. — Тактиката им е друга.

— Льоня, но нали имахме примирие! — с укор изрича той. — Не бива!

И в този момент ме обзема ярост.

— Примирие? Не бива? Да не си играем в пясъка? Момчета, разберете най-накрая… това, заради което сме се захванали…

Забелязвам напрегнатия поглед на Нике и млъквам. Все пак чуждият човек в отбора е пречка.

Но ме разбират. Мага с въздишка разперва ръце и също кляка да събира трофеите при една от ямите.

— Ако искаш, можеш да си вървиш — казвам на Нике. — Няма да стрелям след теб. Заклевам се.

Може би тя дори не вярва на думите ми…

— Изглежда сега изобщо няма да си отида. Вие безумно ме заинтригувахте.

След минута из димящите останки вече се ровят всички. Освен Чингиз.

— Мислех, че съвременните бизнесмени притежават по-гъвкав морал — казвам му аз.

— Аз не затова… — с досада се намръщва Чингиз. — Преценявам дали ако дочакаме следващата група, ще компенсираме с допълнителното снаряжение загубата на време?

— Според мен — не.

— Изглежда си прав… — кимва хакерът.

— Ура! — Пат изскача от ямата, размахвайки бронирана жилетка. — Моят размер! Сега ще повоюваме!

Ето затова обичам децата — заради тяхната непосредственост.

Скачам долу, започвам разкопките. Бронирана жилетка… уви, разкъсана на парчета. Ракетомет… без заряди. Не ми върви…

— Леонид — обажда се Подляра, за да ме предупреди. Обръщам се и подхващам ракетомета по-удобно. Зарядът е само един… но все пак е нещо.

Ето ти загуба на време…

От гората излизат трима. Млад нисък младеж и две девойки-тийнейджърки. Хлапакът е обикновен на вид, но момичетата не приличат съвсем на хора — твърде големи очи, дълги островърхи уши, под шлемовете стърчат прекалено блестящи златисти коси.

Впрочем, не това е важното… Важното е, че тройката е въоръжена с ракетомети, приготвени за стрелба.

— А разправяха, че тук имало примирие — с упрек произнася момчето.

Няколко минути групите се гледат преценяващо. Да се

започне стрелба ще е колективно самоубийство.

— Кой си ти? — интересува се Чингиз.

— Приятел на елфките — съобщава момъкът, сочейки с поглед спътничките си. Виж ти — по-рано любителите на ролеви игри не се мяркаха в „Лабиринта“…

— Много ни трябваше оръжие — откровено казва Чингиз. — Така се получи.

— Тук всеки се нуждае от оръжие — съгласява се младежът. — Оръжие, броня, боеприпаси…

С крайчеца на окото виждам, че Подляра посяга към пистолета си, и бързо поклащам глава. Няма да помогне… накиснахме се. Здравата се накиснахме.

— Това е чудесно — невъзмутимо изрича Чингиз. — По първата точка стигнахме до съгласие. Предлагам да преминем към втората. Ще ни продадете ли малко боеприпаси?

— Какво? — Младежът явно се смайва, а елфките объркано се споглеждат.

— Купувам част от вашето снаряжение. За истински, реални пари. Десет долара за ракета. Сто — за ракетомет.

Това е безумие. Такова нещо сигурно още не е имало в историята на „Лабиринта“ — нарисувани оръжия да се купуват за истински пари.

— Ти да не си психо? — с любопитство пита приятелят на елфите.

— Не. Бизнесмен.

— Побъркан бизнесмен, значи… Ракетите — петнайсет гущера парчето. Ракетометите — двеста в зелено.

— Ха! Та аз ще си купя истински по-евтино! — възмутено изревава Подляра.

— А трябва ли ти? — интересува се младежът. — Истински ракетомет — тук?

— Съгласен съм — бързо изрича Чингиз. — Един ракетомет и двайсет ракети. Излизаме двамата с теб от „Лабиринта“, превеждам парите на твойта сметка, връщаме се и се разделяме доволни.

Подляра и Пат, изглежда, повече от Чингиз се косят за парите му. Но си затрайват.

Маниака просто се хваща за главата, сяда на края на ямата и се извръща, неспособен да гледа случващото се.

Ако за нещо обичам нашите бизнесмени — то е заради тяхната находчивост.

1

Че е време да приключваме, разбрахме на девето ниво. Макар че най-трудно от всички май беше седмото. Там за пръв път убиха Маниака, на когото до момента му беше вървяло сякаш на магия; там против нас осъществиха прекрасна съгласувана атака около петдесет чудовища от всички породи, включително подземен червей, който с еднаква лекота излапа и Подляра, и купения му за две стотачки ракетомет, и голямата канара от гранит, зад която хакерът се криеше от ураганния огън на изродите влечуги.

Но в нас все още имаше хляб. Отбихме атаката. Дочакахме да ни догони Маниака, зъл като дявол и въоръжен само с автомат, за чийто произход той упорито отказваше да говори. Върнахме се за Подляра и го заварихме заклещен в някакъв скален процеп, в отчаяна стрелкова отбрана срещу три охлювоподобни твари, изпълзели от плиткото езерце. А когато преминахме оттам в пълен състав, те дори не си бяха показали оттам рогата…

Осмото ниво се оказа почти лесно. Зает изцяло от блато. Видимост — великолепна. По някаква причина спомняйки си за сталкера от филма, започнах да поливам трасето пред нас с ракети.

Резултатът надхвърли и най-смелите ми очаквания. Изплувалите трупове на чудовища образуваха заплетена картина върху повърхността. Изродите, спотаили се по-далеч, се хвърлиха в атака… безуспешно, но впечатляващо.

А виж, деветото ниво ни пречупва.

Общо взето нищо особено. Не прекалено високи планини. Каменоломни, в които тромаво се въртяха странни механизми, раздробяващи и поглъщащи камъните. Постройки, останки от древен, циклопичен храм. Няколко бойни машини… кой се криеше в тях, така и не разбрахме. Машините изгаряха чак след десетото уцелване с ракета, но затова пък горяха великолепно.

Те просто бяха прекалено много…

Преминахме през каменоломната от третия опит.

Изгубихме цялото си снаряжение.

Това, което успяхме да намерим сред постройките, не беше никак достатъчно за малката ни армия.

Аз съм запазил ракетомета си с пет заряда. Маниака — автомата си. Ника — нещо подобно на картечница, стреляща с небесносини игли, с добра скорост на стрелбата и достатъчно мощна.

Всички останали са си пак с пистолети.

Естествено, вече нямаме никаква броня…

Излизаме на десето ниво през дълъг, празен, безопасен и неописуемо скучен тунел, пробит в склона при храма. Тунелът преминава като свредел през утробата на планината…

Компютърът, в който можем да се запишем, е на върха. Наполовина вграден в камък, навън са само екранът и клавиатурата.

Дори не се налага да обсъждаме каквото и да било. Осемнайсет часа без сън. Осемнайсет часа на крака.

— Среща в десет московско време при портала — казва Чингиз. Оглежда ни — възражения няма. Побутва към клавиатурата Пат, който вяло набира някаква парола, поставя курсора на „изход“ и изчезва. Чингиз си тръгва след него.

— Добре се повеселихме, а? — изрича Зуко, външно изобразявайки оптимизъм. Дори неговата жизненост се е пропукала.

— Изгубили сме форма — мърмори Маниака. — Хайде… не се туткай…

Зуко, разпервайки ръце, изчезва.

След него си отива Маниака.

Подляра замислено оглежда околността. Тук е красиво, страшно красиво. Дизайнерите на „Лабиринта“ са се потрудили добросъвестно. Надолу се спуска полегат склон, снегът блести под лъчите на залязващото слънце. В светлолилавото небе плуват бледовиолетови облаци. Стоим на билото на планинския рид, който ни предстои на прехвърлим… да отидем при онези езера — тъмносините мастилени петна долу… да преминем през гората… да пресечем морето… какво ли още са измислили създателите на играта? Заводи, вулкани, космодруми, полета? Някъде в края на пътя е разположен град, където геймърите ги очаква злобният Император…

— Леонид, ние сме намислили невъзможното — изрича Подляра. — Работата не е в майсторството. Виждаш — тук на практика няма истински схватки. Старите добри дуели… ти с картечницата, аз с резачката… кой кого ще надхитри… Леонид, ние се сражаваме не с другите геймъри… без значение в какво тяло се намират — човешко или на охлюв-гигант. Ние се сражаваме със света. Със света на „Лабиринта“, света вътре в Дийптаун. Ние се сражаваме с разстоянието, с времето… ех, мама му стара, ти сам всичко разбираш. Утре в десет, накратко…

Той полага ръце върху клавиатурата, и ние с Нике оставаме сами.

— Стрелец…

Поглеждам момичето.

— Кажи, този Стрелец… за когото често споменават в „Лабиринта“…

Аз мълча.

— Това ти ли си?

— Да.

— Не играеш в пълната си сила.

— Да.

— Приятелите ти разбират ли го?

Поклащам глава.

— За къде така бързате?

— Ники, имахме ли уговорка да не се задават въпроси?

— Извинявай, Стрелец… — усмихва се тя, по-скоро тъжно, отколкото обидено. — Не искам да си пъхам носа в чужди тайни. Ако ти наистина си същият този…

— Да.

— Ако ви преча… Нека да си отида. Ще се присъединя към друг отбор…

Самият аз не зная защо казвам това…

— Много искам да останеш с нас.

— Защо?

В камуфлажа всички ние сме еднакви. Безполови, безформени, унифицирани. Късове месо във военната униформа на несъществуваща армия, доброволни наемници в измислена битка, самопожертвователни герои с никому ненужни подвизи.

Само лицата над високите яки на якетата са различни. Лица, които самите ние сме си измислили. Толкова е лесно — да нарисуваш лице. Точка, точка, запетая… ето ти я кривата муцунка… Рисувай сам, събирай от детайлите, като в детски конструктор… Волева брадичка, унила брадичка… Щръкнали уши, прибрани уши… Изправен нос, чип нос…

С мъка ми се удаваше само едно. Очите. Понякога ми се налагаше да ги преправям десетки пъти, преди да станат живи. Оттогава разбрах кое е най-важното в нарисуваните лица.

Гледам я само в очите.

— Ти ми харесваш — казвам накрая. — Не съм във възторг от това. Но ми харесваш.

Ръце върху клавиатурата.

Парола.

Изход.

А изходът от „Лабиринт на Смъртта“ си е старият… същата уютна, просторна съблекалня и същата зала, както и преди две години.

Свалям екипа, прибирам го в шкафчето. Изобщо не се учудвам, че ме очакват дрехите на Стрелеца.

Вземам душ в малката кабинка. Този път съвсем обикновен душ, няма никакви противовирусни химикали. Обличам се, за

секунда спирам пред вратата…

Какво ли ще стане сега?

Завръщане на легендата, спор няма! Стрелеца се е върнал в „Лабиринт на Смъртта“. И не сам, а с група приятели. При което този път Стрелеца наистина не действа много честно…

Излизам в залата с колоните, от която се виждат дийптаунските улици. Голям смях ще падне, ако сега се повтори преследването и ми се наложи да се крия в публичен дом…

Залата е празна. Почти празна. Само някаква компания стои, увлечена в сладки приказки, звучи жизнерадостен смях. Лицата са непознати, но явно не са тези, които разстрелях на пето ниво…

Дявол да го вземе!

Къде ли са унижените и оскърбените?

Къде е жадуващата кръвта ми тълпа?

Приближавам се към компанията, правейки вид, че търся някого. Не ми обръщат никакво внимание — имат си някакъв техен лаф…

— Чу ли, че Семецки го убили? Три пъти подред?

— Е, и?

— Ами оживял и догонил своите…

Дружен изблик на кикот…

— Момчета, не сте ли чули за такъв геймър — викат му Стрелеца? — питам напосоки.

Погледи, пълни с недоумение. Всички свиват рамене.

От съблекалнята излиза младеж. Поздравяват го, махат с ръце. Някой вика:

— Круз, колко трябва да те чакаме, а?

Цялата тълпа се изнизва от залата с колоните.

Аз вече съм забравен, а заедно с мен — и въпросът ми.

Стоя с проведен поглед. Объркано се усмихвам. Стискайки дръжката на пистолета в джоба си.

Славата е нещо преходно.

Чудно е даже как и Нике ме помни. Сигурно момичето сериозно се готви за кариера в „Лабиринт на Смъртта“.

А какво, всъщност, исках аз?

Тази смъртоносна игра вече не е същата. Не прилича на весело ровичкане из пясъка. На разпалена престрелка из тесни криви улички. За тези неща сигурно сега съществуват други игрови зони.

Прилича най-вече на военен полигон. В „Лабиринт на Смъртта“ човек се учи не на самостоятелни геройства, не да изостря рефлексите си и да качва скоростта на реакцията си. Дойде времето на отборните игри. Дългите и досадни походи. Взаимното пазене на гърба, отхвърлянето на слабите,

поддържането на силните, безусловното подчинение на командирите…

Защо ли това не ми се нрави?

Какъв съм аз? Нима съм индивидуалист до мозъка на костите?

Или не си доиграх тогава, преди две години, не преминах през всичко, през което трябваше да премина?

Късно е да търся отговори. Светът се е променил. А аз не съм го разбрал, свит в своята тясна, уютна, сигурна черупка…

Излизам от залата с колоните на улицата. Вече се е стъмнило, запалено е уличното осветление, проблясват рекламите, хората сякаш са станали повече… Всичко си е както трябва, това е кварталът на развлеченията, а сега настъпва поредният прилив на хора. В европейския и руския сектор на Дийптаун всички са приключили работа и са тръгнали да дирят приключения. Хубаво… Нека винаги е вечер за мен в Дийптаун. Ранна лятна вечер, с първите звезди върху тъмносиньото небе, с уханието на отминал дъжд…

Занимаваме се с глупости. Събрали сме се, герои… самоуверени като германците през юни четирийсет и първа… какво е за нас някакъв си „Лабиринт на Смъртта“…

Погрешна е самата ни идея.

Трябваше да се доверя на инстинкта, който ме изведе от „Лабиринта“ след първия неуспех.

Но какво тогава? Какво? Да търсим Тъмния Дайвър? По-лесно е да се намери игла в купа сено… пък и да го намерим, той няма да пожелае да ни помогне.

Да си уредя да ме приеме Дмитрий Дибенко, дето е забъркал цялата тази каша? Само ще се изложа на удари. Той разбира накъде отиват нещата, не може да не разбира. Някога е създал *дълбината*, сега създава нейната смърт. От какво се ръководи? Не знам. Не съм психиатър. За всяка постъпка може да бъде намерено и най-гнусно, и най-благородно тълкуване. И няма значение какво ще получа, ако се добера до Дибенко. От новата си играчка той няма да се откаже.

Какво не сме опитали още?

Да обиколя редакциите на виртуалните вестници и списания? Е, във „Вестник на Дълбината“, „Вечерен Дийптаун“ или „На Волга“ вежливо ще ме изслушат, ще ме почерпят кафе и ще ме изхвърлят. Виждали са и по-големи психари. В някое рускоезично жълто издание, като воронежкия таблоид с име на сврака или липецките „Обелки“ ще ме посрещнат с отворени обятия. Ще ми благодарят, ще ми стиснат ръката и ще пуснат брой с грамадното заглавие: „Двайсет и седем хакери загиват от вирусно оръжие от

пето поколение!“

Не вярвам в силата на *такова* печатно слово.

Виж, в силата на глупостта, наглостта, невежеството — несъмнено.

За миг ми става толкова тъжно, толкова безизходно, че съм готов да прошепна вярното си стихче. Да изляза от *дълбината* — нека главата откликне на болката. Да похапна набързо нещо, захвърлено в хладилника. И да легна да спя… сега е четири сутринта, между другото…

Само дето още не ми се спи. Прекалено много хормони бушуват в кръвта ми. Пропуснахме мига, когато ни се спеше, продължихме нататък — и се натресохме на мъчителната, безсънна умора…

Вдигам ръка, хващам такси.

— Карай ме „При загиналия хакер“.

Шофьорът кимва, значи адресът на бара му е познат. Какво пък. Да видим къде се събират най-яките хакери на съвременността.

Пътуваме дълго. Изглежда, виртуалният бар се намира на някакъв раздрънкан сървър или дори на частния компютър на собственика на заведението. Най-накрая спираме пред сияеща табела — единствената на тясната тъмна уличка.

„При загиналия хакер“.

Великолепен метод за маскировка, не ще и дума. Мисля си го съвсем сериозно, без каквато и да било ирония. Няма по-хубава маскировка за хакера от такава показна ярка табела. Никой не би я взел насериозно.

Трябва да е или незабележима, или фрапантна. Други варианти не съществуват.

Плащам и се доближавам до вратата. Побутвам я — заключена е.

Чувствайки се като пълен идиот, произнасям на глас:

— Сърце и Любов!

С протяжно скърцане врата се отваря.

Влизам. Грохот зад гърба ми. Е, затворихте я, добре. Ама защо са тези звукови ефекти?

Барът е малък и уютен — да се не надяваш…

Правоъгълна стая, сумрачно осветление. Стените, пода, тавана — всичките са изградени от някакви малки квадратчета… Вглеждам се.

Дискети.

Виж ти, колко е стилно.

Дискетите са най-различни. Някои имат вид на нови. Други са надписани. Има и програми, и игри… По-точно — късчета

програми и късчета игри.

Мястото започва да ми харесва.

Зад тезгяха стои явна рожба на програма. Розовобузест, набит, вечно усмихващ се бюргер.

— Халба бира — казвам аз и показвам напосоки един от крановете.

Барманът кимва, пълни халбата.

„Опит за външен контрол над системата. Получено е искане за идентификация. Да разреша ли достъпа до системната информация?“

Шепотът на Вики е доловим само за мен. Усмихвам се, кимвам на бармана и казвам:

— Да…

Не ми вземат пари за бирата. Логично. Щом тук се събират хакери, бирата трябва да е крадена. Безплатна за своите. А чужди тук изобщо не идват…

С халба в ръка се отдалечавам от тезгяха, оглеждам заведението. Хората са малко. На едната масичка седят няколко младежи с възможно най-хакерски вид. Холивудско-хакерски. С несресани дълги коси и очи, в които гори безумие, с небрежно облекло; до един оживено ръкомахат и спорят за нещо. Именно такива в екшъните се опитват да налучкат и най-сложната парола секунди преди взрива, пробиват компютрите на Пентагона, говорят не с букви, а с цифри, падат във всяка локва, но в решителния момент проявяват смелост и ловкост, достойни не за миролюбив програмист, а за излязъл да се поразтъпче командос.

Отново не мога да кажа нещо определено. Това тяхното може да е имидж. Или маскировка. А може и да е инфантилна игра на „яки хакери“.

Преминавам край младежите. Не ми обръщат капка внимание — щом съм влязъл, значи съм в правото си.

В края на залата седи още една група. Вглеждам се.

Млада жена. Лицето е симпатично, но нервно, неспокойно. Здрав мъж, малко по-възрастен от нея. И неотдавнашният ми колега. Сега той е в тялото на възрастен.

Приближавам се, с безмълвен жест питам дали е свободно. Мъжът и жената се споглеждат.

А Иля, изглежда, просто дреме пред пълната халба бира, гледайки в празното пространство.

— Кой си ти? — пита мъжът.

— Леонид.

Погледът на непознатия става почти дружелюбен.

— Сядай. Иля ли ти каза паролата?

— Да — отвръщам и сядам до тях. Отпивам от бирата. Така и

не съм погледнал каква марка е и сега просто пия бира — някаква абстрактна, средностатистическа напитка. Много важно.

— Хакер? — рязко пита жената.

— Не — отговарям честно аз. — Ни най-малко.

— Тук се събират само хакери — обяснява мъжът. — Истински хакери.

Отпивам от бирата си и чакам продължението. Не знам защо, но ми се струва, че няма да ме помолят да се разкарам.

— Е, щом нашият приятел е гарантирал за теб — вметва жената, — то имаш право да си тук.

— Благодаря — кимвам аз, с целия си вид демонстрирайки благодарност.

Паузата започва да се проточва. Жената лекичко побутва Иля, той едва се поклаща, но продължава да си седи.

— Остави го, спи… — намръщва се мъжът. — При него сега е четири сутринта… Та казваш — ти си Леонид?

— Да.

— Ти май искаше да помогнеш на Иля да намери Храма на Дайвърите? — интересува се жената.

— Храма на Дайвъра-в-Дълбината.

— Има такъв — замислено говори мъжът. — Спомням си…

Така ли ще продължават да ми говорят — по ред?

— А за какво ти е да му помагаш? — пита жената.

— Имам дял — позволявам си загадъчна усмивка.

— Не ни баламосвай — моментално откликва мъжът. — Какъв ти дял… това са дребни пари. Решил си да хакнеш Храма?

— Как се досети? — питам аз.

Жената се усмихва, пали цигара. Поднася ми пакета.

„Маркер“ — шепне Вики.

Вземам цигара и запалвам.

Хакерите се споглеждат. Моментално съм се спуснал надолу по скалата, по която те класифицират хората.

— Това веднага се вижда — неясно казва жената. — Няма да успееш да хакнеш Храма. Него даже Дао не можа да го хакне. А той беше най-добрият хакер в света.

Не съм чувал за хакер на име Дао. Мълча.

— Тъй, значи искаш да станеш хакер? — пита мъжът.

Да отговоря „не“ просто не е учтиво.

— Разбира се.

Снизходителни усмивки.

— Тогава идвай по-често — казва жената. — Всички тук са наши ученици и приятели. Виждаш ли, ей там седи едно момче с очила?

Поглеждам го. „Момчето“ е на около трийсет, цайсите му

наистина са внушителни.

— Той вчера хакна един „Крей“ — казва мъжът.

Добре, че в този момент не пия бира. Със сигурност щях да се задавя. А така… изражението на лицето ми може да се тълкува по различни начини.

— Талантливо хлапе — снизходително казва жената. — Ти не се учудвай. Външността лъже. Когато преди две години дойде при нас, не можеше дори да си инсталира „Windows-Home“. А вече постигна някакви успехи.

Все още не съм способен да произнеса нито дума. Мисля си как може да се хакне „Крей“. Суперкомпютрите не са свързани с мрежата, те не се използват за поддръжка на Дийптаун и за работа с виртуалната реалност. Те имат собствено програмно осигуряване, несъвместимо с обикновените операционни системи. Освен това…

Да се хакне „Крей“ — това е все едно да свиеш парен локомотив.

И то парен локомотив, който е сложен върху земята, а не на релси.

Точно толкова лесно е, и точно толкова смислено.

— Така че… всичко е в твоите ръце — добавя мъжът.

— Страхотно — казвам само. — Никога не съм чувал нищо подобно!

Няколко минути пушим и пием бира. Общо взето всичко ми е ясно.

Но нали трябва да изстрелям всичките си патрони…

— Може ли да науча имената ви? — питам аз. — Просто за удобство?

Отново усмивки.

— Наричай ме Кис — казва жената.

— А мен — Бърд — кимва мъжът. — Истинските ни имена не ги знае никой.

— Аз, честно казано, защо дойдох… — започвам да мънкам. — Иля разправяше, че вие за два-три часа можете да намерите Храма на Дайвъра-в-Дълбината…

— Можем — кимва Кис.

— Няма проблем — добавя Бърд.

— Честно казано, малко се позабавих… — усмихвам се смутено. — Имам познат дайвър… бивш дайвър. Обещал е да ми покаже къде е Храма. Но това си е голяма играчка. Ако вие сами го намерите… какъв е смисълът аз да си губя времето?

Хакерите си хвърлят многозначителни погледи.

— Търси — казва жената. — Ние сега нямаме време за детски игрички. Нали, Бърд?

— Точно така, Кис — кимва мъжът. — За съжаление е истина.

Възцарява се тържествена тишина.

Разбирам, че съм длъжен да проявя любопитство. Но не мога да направя нищо с внезапно пробудилото ми се ехидство. Мълча.

— Наш приятел хакна швейцарска банка — казва Кис. — Крие се в Дийптаун. Единственото място, където може да дойде, е този бар… тук не идват външни лица.

— Трябва да го дочакаме — уточнява Бърд.

Някак тъжно е всичко това.

Няма истинска тръпка. Мога да предвидя всичко, което ще бъде казано, ако остана още час, и какво ще бъде допълнено към казаното, ако се задържа още три часа.

— Не можем да ти разкажем всичко — с въздишка произнася Кис. — За съжаление, това са…

— Прекалено страшни тайни… — не се сдържам аз.

— Прекалено мрачни тайни… — като ехо откликва Кис, не успявайки да се въздържи.

Малка конфузия.

Положението спасява Бърд. Сега той побутва Иля, опитвайки се да го събуди, но без никакъв ефект, и замислено произнася:

— Ти чувал ли си за операционната система „Приятел“?

— Не, не ми се е случвало.

— Дао я измисли и я написа — тържествено произнася Кис. — Това е единствената в света операционна система с изкуствен интелект. Тя е способна да се самообучава, да се самоусъвършенства, да се развива.

— Има хайка за нея — понижавайки гласа си, съобщава Бърд. — Много голяма и сериозна хайка.

— Ние работим на компютри с операционна система „Приятел“. — Кис щрака с пръсти и барманът й донася нова халба бира.

— Има само два нейни екземпляра в света — казва Бърд.

— Един на моята машина…

— И един при мен…

— За тях има хайка…

— Ти от Москва ли си? — внезапно пита Бърд. Тържествуващо се усмихва.

— Да.

— И работиш на „Windows-Home“? Някой път ще ти инсталирам „Приятел“. Ще видиш какво яко нещо е.

Ето това е интересно. Обожавам експериментите с непроверени програми. Наистина, първо ги давам на Маниака за вивисекция…

— Само че е опасно — уточнява Кис. — Тогава ще има хайка

и за теб.

— Да не ми е за пръв път… — механично отговарям аз. Протягам се за цигара. Маркер повече, маркер по-малко… ще просъществуват до рестартирането на компютъра.

А как ми се искаше да вярвам, че Иля има познати хакери, способни да намерят Храма на Дайвъра-в-Дълбината…

— Дори няма да забележиш, че ти се е префасонирала операционната система — съобщава Кис. — Външно всичко ще изглежда като преди. „Приятел“ се инсталира върху „Windows-Home“ и променя някои важни файлове. Запазва се предишният интерфейс. Само че машината започва да бачка по-добре, значително по-добре.

— Системата ще се приспособява към твоя компютър — съобщава Бърд. — Ти не си хакер, затова едва ли ще го забележиш веднага… но за професионалиста ефектът е налице…

— Така че не забравяй пътя към нашия бар — резюмира Кис.

Кимвам. Поглеждам Иля, питам:

— А той какво — винаги ли спи в *дълбината*?

— Да, това му харесва — добродушно потвърждава Бърд. — Израства като истински хакер.

Мързи ме да ставам, затова поглеждам часовника и угрижено казвам:

— Всеки момент ще ми се задейства таймерът…

Усмивки на разбиране. За всеки случай питам още:

— Бърд, ти виждал ли си Храма на Дайвъра-в-Дълбината?

— Да. — Хакерът замислено мачка цигарата в ръката си. — Храмът им е висока бяла кула, увенчана с кристално кълбо. Имат седем нива на защита, и дайвърите ме помолиха да проверя сигурността…

— Струва ли си да се разказва за това, Бърд? — озадачено пита Кис.

— Отдавнашна история — разперва ръце Бърд. — Какво толкова. Тогава преминах шест нива, Леонид. Седмото не ми позволиха да го проверя, явно се уплашиха, че ще видя какво е скрито в кристалната зала. Но аз успях да сондирам помещението и общо взето разбрах всичко. Именно там дайвърите придобиваха особените си способности, и когато някой все пак е пробил защитата, са ги изгубили… Това беше преди три години… спомням си го сякаш е било вчера…

Май ми е време.

Дълбина-дълбина, не съм твой…

Свалих шлема. Погледнах за последно към екрана. Към

двамата хакери и момчето, което обича да спи в *дълбината*. Прошепнах:

— Вики, имитация на изход чрез таймер.

Изображението угасва. Там, в бара „При загиналия хакер“, тялото на Стрелеца ще поседи още минута, сковано, неподвижно, внимателно слушащо разказа за Храма.

После ще се пръсне като звънтящ кристален прах…

Тялото ме болеше, сякаш десет часа съм се друсал по черен път в кабината на стар камион. Измъкнах кабела на гащеризона от компютъра, заразсъбличах се. Върху екрана ме чакаше нарисуваната Вики.

— Вики, събуди ме в девет и трийсет.

— Прието… — тих, ласкав шепот. — Будилникът на девет и трийсет…

— Край на работата — казах аз.

Какво ли да направим… какво ли да направим? Да се изминава „Лабиринта“ е безсмислено. В хакерите също няма надежда. Щом са били в Храма, преди да бъде построен…

Така си стоях пред компютъра, когато екранът угасна и утихна тихият, равномерен шум, с който човек свиква така, че престава да го забелязва.

Четири и половина часът.

Времето, когато последните ненормални жители на Дийптаун започват да излизат от *дълбината*, с надеждата да вместят в три-четири часа сън онова, за което е необходима цяла нощ.

Както и да е. Съвсем скоро Дийптаун няма да го има във вида, с който сме свикнали. Може пък да е за добро?

Погледнах в спалнята. Нито звук… Постоях, слушайки тихото, равномерно дишане на Вики. Истинската, а не нарисувана… реална и поради това — далечна.

Тя е права. Тя в много отношения е права, отказвайки се от *дълбината*… или почти отказвайки се.

Но нали и нейният път не е за всеки…

Затворих вратата, приближих се в тъмното до дивана — толкова познатият и обичаен утринен маршрут. Легнах, полагайки глава върху коравата възглавница.

И си помислих, че искам да спя без никакви сънища…

10

Мъгла.

Лявата стена е лед.

Дясната — огън.

Пропастта и мостът.

Сядам на ръба на пропастта, спускайки крака надолу. От тъмната, сякаш безкрайна *дълбина* вее мъглява студена влага.

— Достатъчно — казвам на безкрайната мъгла. — Достатъчно. Наиграх се. Има и само сънища, както казва чичко Фройд. Просто сънища!

Но вече не ми се вярва, че има обикновени сънища, в които тичаш по криволичещи коридори, пътуваш с развалящи се асансьори, не можеш да светнеш лампата или да угасиш пожар, да извикаш след отиващия си приятел или да стреляш в хилещия се враг. За мене вече няма нормални, човешки сънища. Останал е само този, познатият до последната крачка, с единствен избор накрая — ледът или огънят.

— Леонид…

Поглеждам през рамо. Сигурен съм, че няма да има никой редом с мен, че неизвестният ми спътник отново ще е скрит в сивата мараня.

Но той стои зад гърба ми, пронизан от нишките на мъглата, създаден от нея — сгъстена в призрак на човек, който вече не е сред живите.

— Дали не си спомняш — питам аз, — на добро или на лошо е да сънуваш мъртвец?

Ромка се приближава и сяда до мен. Той сякаш става по-плътен, илюзията, че той има плът, става все по-истинска.

— Леонид, ти не спиш.

— Спя.

Ромка поклаща глава.

Той целият е изтъкан от сгъстена сива мъгла. Кожата е лишена от какъвто и да било цвят; очите, косите — всичко е в нюанси на сивото. Той сякаш е оживяла статуя, изваяна от сръчен скулптор от необичайно плътна мъгла…

Виждам го в тялото, в което той обикновено влизаше в *дълбината*. В реалността сме се срещали само веднъж; прекалено пронизващо беше усещането за неловкост, обзело и двамата. Какво общо може да има между шестнайсетгодишно момче и зрял мъж? Това, че и двамата са дайвъри? Би имало значение само в *дълбината*… Там бяхме равни и бихме могли да сме приятели.

— Добре — казвам аз. — Не спя. Бълнувам. Имам дийп-психоза.

— Льонка, мен ме убиха…

— Знам, Роман. Ти си откраднал файл с технологията на вирусно оръжие трето поколение…

Ромка се усмихва.

Нямаше такава усмивка, когато беше жив. Истински зряла, иронична усмивка. Сигурно наистина е пораснал от времето,

когато се видяхме за последен път.

А може би е пораснал, след като е умрял.

Призраците на паметта, каквото и да ги е породило: тъга, приятелство, съвест — не са статични кукли. Те живеят свой живот в нашето съзнание, остаряват и се променят, стават ту добри, ту лоши. С всеки следващ разговор, който водим с тях — като сами задаваме въпросите и сами си отговаряме…

— Леонид, работата не е във вирусното оръжие. Всичко е доста по-лошо…

— Накъде повече?

— Ще разбереш… — Ромка се накланя напред, сякаш иска да се изплюе в пропастта. Но той явно се е отучил да плюе. Просто гледа надолу, после се изправя. — Непременно ще научиш и ще разбереш. Важното е да разбереш навреме.

Започвам да се чувствам страшно зле.

Това вече съвсем не прилича на сън. Дори на бълнуване не прилича… макар че откъде мога да знам какви са бълнуванията?

— Какво имаше в онези файлове, Роман? — питам аз. Безразлична ми е нелепостта на въпроса, който задавам в съня си, задавам го всъщност на самия себе си. Безразлична, защото вече не знам къде е границата между живота и съня.

— Сам ще разбереш. Ще научиш отговора, ако успееш да стигнеш до Храма.

— Как да стигна там? Та това е цяла седмица път, а аз не разполагам с толкова време…

— Не разполагаш — съгласява се Ромка.

— Какво да правя?

Рядко съм го молил за съвет. И дори присънилият ми се Ромка е объркан.

— Леонид… та нали си дайвър. Не върви по утъпкания път. Търси свой.

— Свой… ами че аз вече не съм дайвър. Няма вече дайвъри.

— Разбира се. Нали ти така искаше…

— Какво общо имам тук аз?

Отново съм задал въпрос, който ще остане без отговор…

— Омръзнал ми е този сън, Ромка — казвам аз, колкото да кажа нещо. — Ако знаеше колко ми е омръзнал! Стените от лед и огън… глупавата жица… дяволската пропаст…

— За последен път е — отговаря Ромка охотно и успокояващо. — Повече сънища няма да има, Льоня. Честна дума.

— Наистина ли? — Усещам в тона си възторга на атеист, отправил към небесата първата си молитва и чул оттам да долита вдъхващ надежда глас.

— Да. Повече сънища няма да има, Льоня. Пък и това не е

съвсем сън.

— Ако не е сън, то тогава — какво е? — питам аз. Питам, знаейки, че няма да получа отговор. — Ромка, можеш ли да ми кажеш поне едно нещо?

— Какво? — все така вяло пита той.

— Кой е Тъмния Дайвър? — питам аз. И изведнъж разбирам, че съм задал единствения правилен въпрос. Уцелил съм в десетката с последния си куршум…

Ромка не отвръща веднага.

— Сигурен ли си, че искаш да научиш отговора?

— Да.

— Ами че и ти самият си го разбрал, Леонид. Разбрал си го, но не искаш да повярваш.

— Роман… отговори. Моля те. Отговори ми!

— Защо?

— За да знам кой те прати на смърт! — изричам рязко.

— Аз никого не укорявам — доста книжовно произнася Ромка. — Наистина. Никой не е знаел, че всичко ще стане така. Ако си бях тръгнал веднага…

Той внезапно потреперва, сякаш поривът на вятъра е ударил мъгливата фигура. Устните му все още са мърдат, но не чувам думите.

А това с разчитането на говора по устните аз не го мога…

— Льоня…

Отворих очи.

Вики седеше на края на дивана. Дланта ѝ бавно и нежно галеше лицето ми.

Приседнах, с хлипане поемайки си въздух. Тялото все още ме болеше. Главата ме цепеше страхотно.

— Сякаш нямаш лице… — каза Вики.

— Имам, но не си го харесвам — измънках аз.

— Главата?

— Да…

— Почакай… — Вики стана, бързо отиде в кухнята. Чух как се рови в шкафчето, как дрънчат съдовете, как бълбука водата. Аналгинът винаги е бил най-любимото ми от всички човешки изобретения…

— Изпий…

Сдъвках и глътнах две таблетки. Вики стоеше до мен, напрегната и… някак чужда…

— Пак ли имаше кошмар? Вртеше се и шепнеше нещо.

Кимнах.

— Леонид, сигурен ли си, че нямаш дийп-психоза?

— Абсолютно сигурен.

Жадно допих водата, без да уточнявам какво именно отдавна бях престанал да се съмнявам.

— Какво ти се присъни?

— Ромка. Той беше мъртъв и в същото време — жив. Ние разговаряхме.

Потреперих, окончателно признавайки си, че по време на съня съм вярвал в реалността на Ромка.

— Трябва да си починеш, Льоня…

Ръката й продължаваше да гали косите ми.

— Да отидеш някъде… където няма компютри, няма мрежа, няма *дълбина*…

— На село — съгласих се аз.

— Дори и да е на село. Искаш ли? Ще отидем ли заедно?

Погледнах я в очите.

— Непременно. Веднага щом цялата тази история приключи.

Вики въздъхна.

— И какво правехте в *дълбината*, Льоня?

— Вървяхме през „Лабиринт на Смъртта“.

— Как се справяте?

— Стигнахме до десето ниво.

— Те общо сто ли са?

— Да. Няма нужда да ми казваш колко време ще ни отнеме преминаването на целия „Лабиринт“. Уморих се от аритметика на ниво първи клас.

— Съмнявам се…

Тя стана.

Седях и я гледах — как се приготвя, рови се из книгите. А мислех само за едно.

Колко уморени са очите й. Зачервените от умора очи на недоспалия си човек. Плакал цяла нощ… или прекарал почти до сутринта във виртуален шлем.

— Кога да те чакам? — попитах.

Вики се намръщи.

— В шест… в седем. Какво значение има кога ще дойда? Ти, все едно, ще си в *дълбината*.

— Вики, но нали ти ме разбираш…

— Естествено. Всичко разбирам. Това е мое задължение.

Тя никога не е плакала. Поне не пред мен.

— Днес ще преминем „Лабиринта“ до края… — казах аз. Вики ме погледна, но премълча. — Може би ще остана в шлема доста дълго. Няма да се безпокоиш, нали?

— Деветдесет нива за денонощие?

Аз премълчах.

— Успех, Льоня — каза Вики напълно искрено. — Но ти сякаш убеждаваш самия себе си.

— Първо винаги трябва да убедиш себе си. После — и останалите.

Тя кимна. Затвори вратата леко.

Аз станах от дивана. Отидох в спалнята. Ноутбукът беше на нощното шкафче — там, където нормалните жени държат дрехите, кремовете, туша и останалата козметика. Шлемът и виртуалния костюм висяха на стената.

Пъхнах ръка във вътрешността на костюма, опипах трикотажната подплата. Беше леко влажна.

Значи аз имам дийп-психоза, а на Вики не й пука за *дълбината*…

Трябваше да пусна компютъра и да прегледам логовете. Но точно това не можех да направя… не биваше. Нямах право.

„Не надзъртай в чуждите прозорци…“ — както се казваше в добрата стара детска книжка.

Прокарах длан по капака на ноутбука, сякаш за да върна получената от Вики ласка. И отидох в банята.

deep

[Enter]

Танц на цветни снежинки. Ярки припламвания в мрака.

Работи… работи, творение на неочаквания гений — Дима Дибенко. Разбивай бариерите между истината и лъжата, между нарисувания свят и живите хора. Накарай ме да почувствам мириса на тревата и да чуя шумоленето на вятъра, да усетя твърдостта на камъка и топлината на огъня. Накарай ме да повярвам в реалността на Дийптаун. Така искам да бъда излъган!

На нас вечно нищо не ни стига. Покривът над главата, слънцето в небето, ръката в твоята ръка, парчето хляб на масата — какво е това в сравнение с истинския свят? Като джина, измъкнал се от заточение, ти си свободен да строиш дворци, да разрушаваш градове, да си правиш хареми и да устройваш пирове. Дийптаун е сбъднала се приказка. Наркотик с невиждана сила…

Първата крачка е най-трудната.

Съзнанието все още се мята сред пътищата на дийп-програмата… и светът наоколо леко плува, променя се. Имал съм бели дворци, имал съм мрачни панелни многоетажни блокове, имал съм хижа в гората и бунгало на изгубен в океана остров.

Върнах се към началото. Към струващата копейки обикновена

виртуална хотелска стая. Една илюзия не може да бъде по-сладка от друга.

Пристъпвам. Поглеждам в огледалото.

Стрелеца се мръщи. В очите с цвета на есенно небе се виждат черните точки на зениците. Защо очите си остават огледало, дори ако са нарисувани?

— Да поработим — казвам аз.

Отражението в огледалото кимва в отговор на моето кимване. Все още има време. Закусих в реалността, но сега жадувам за измама. Красива, вкусна измама, а не чаша айрян и сандвич с кашкавал. Излизам от хотела, хващам такси.

— „Цар-риба“…

Сигурно това е смешно — да отидеш в рибен ресторант, за да изпиеш чаша кафе. Но кафето тук е великолепно.

Гледам как свещенодейства сервитьора, който вари пред очите ми кафе по арабски. Жълтият горещ пясък, върху който е сложено джезвето, ободряващият още от разстояние аромат…

— Извинявайте, не се ли познаваме?

Поглеждам Ежко. Какъв нюх има само. Не ме е виждал нито веднъж в тялото на Стрелеца.

— Познаваме се — признавам си аз. — Леонид… един такъв мрачен мотоциклетист…

Лицето на Ежко грейва, той въпросително поглежда към съседния стол.

— Сядай — без ни най-малко да се учудвам, казвам аз. И разбирам, че именно заради него съм дошъл в „Цар-риба“.

— Ех… времето ми свършва — заявява не особено оригинално Ежко. Поглажда ниската си подстрижка.

— Ще го удължим — изричам аз. — Ще разкажеш ли нещо интересно?

— Всичко е скучно… — въздъхва Ежко, сяда. — Келнер… за мен — кафе с коняк…

— Нищо ново? — учудвам се аз.

— Ами… как да ти кажа — отново въздъхва Ежко. — Разправят, че в „Лабиринт на смъртта“ имало някакви разчиствания на сметки… геймърите се гърмели взаимно, не спазвали правилата…

Откъде има такъв нюх?

— Там винаги стрелят — казвам аз.

Ежко въздъхва, кимва в знак на съгласие. Какво да се прави… такъв е животът… той напълно е съгласен с мен…

— В „Обелките“ писаха за Подляра — връща се към темата на

предишния ни разговор той. — Разправят, че наистина са го гръмнали с оръжие трето поколение. Че Подляра е на петдесет и четири години, най-старият хакер в света. Живеел е в Магадан…

Мълча.

Ежко замислено се почесва по тила. Днес хич не му върви — аз не проявявам грам заинтересованост…

Едва ли в действителност жадува да ме разтовари с няколко зелени гущера. По-скоро бъбренето с посетителите на ресторанта отдавна му е станало хоби. Да разбере, с какво и на кого може да услужи…

— Разправят, че неотдавна видели Дибенко в *дълбината*…

Изглежда все пак улучи.

— Сериозно? Къде?

— На конференция за нова комуникационна програма. Той е бил там инкогнито, но осведомените хора се досетили.

— Защо пък създателят на *дълбината* да не се появява в нея? — питам аз. Усмихвам се. Дибенко ме интересува, естествено. Но не и фактът, че се е мярнал някъде…

— Доклади не е правил — продължава да следва линията си Ежко. — Но така, в частни разговори, се изказал. Че *дълбината* в сегашния си вид е отвратително подобие на реалния живот. И скоро всичко в Дийптаун трябва да се промени… кардинално… в положителна посока…

А ето това е интересно.

Аз също не се съмнявам, че Дийптаун ще се промени след появата в него на реално оръжие. Но виж, за „положителната посока“…

— Ах тая негова златна уста…

Ежко се изхилва, отпива глътка коняк, после глътка кафе:

— За него не се притеснявай, за него златото не е проблем. Ето какво означава навреме да патентоваш програмата.

— Ежко, а ти приемаш ли частни поръчки?

— Какво?

Той оставя чашата.

— Ежко — повтарям аз, — ти висиш в „Цар-риба“ и разказваш на посетителите всякакви клюки. Това е хубаво. Но на мен ми трябва лична клюка. Разбираш ли? Клюка от клюки. Цар на клюките.

— За Тъмния Дайвър?

Не, той наистина е уникален. Та нали нито веднъж не сме говорили за Тъмния Дайвър. Изобщо не сме говорили за дайвъри.

— Да.

— А какво тук има да се говори? — поглежда ме въпросително Ежко. — Има такъв. Преди две години изчезнаха

особените способности у всички дайвъри. При него — не.

— Кой е той?

Ежко разперва ръце.

— С какво се занимава?

Старецът с въздишка поглежда в празната си чаша. Кимвам на сервитьора, той без въпроси донася бутилка коняк.

— Прави мръсно на Дибенко…

Сега е мой ред да се учудя.

— Какво?

— За нещо не са се разбрали. Тъмния Дайвър преследва Дибенко… не че го преследва… опитва се да му навреди. Не е лъжица за неговата уста, естествено. Нищо, че е дайвър. Дибенко не е Бил Гейтс, разбира се, но също е милионер.

— Откъде имаш информацията?

— Клюки… — вяло изрича Ежко. — Цялата информация на света — това са клюки. Ако умееш да ги слушаш, то можеш да се научиш и да отделяш истината.

— А можеш ли да пускаш клюки? — питам аз. Изведнъж в мен се оформя план, толкова безумен, че нямам сили да се сдържа да не го реализирам.

Ежко ми хвърля бърз поглед. Не, той не е старец. Погледът е млад, неотстъпчив. Ако, разбира се, може да се вярва на погледите в *дълбината*.

— Лесна работа… ако знаеш на кого, как и какво да разкажеш. Утре цялата *дълбина* ще захапе новината, вдругиден оная жълта вестникарска гарга ще пръкне заглавната си статия.

— Колко ще струва това? — питам го директно.

— Зависи какво именно трябва да се разкаже — Ежко не изглежда нито обиден, нито учуден.

— Трябва да се разкаже, че бившият дайвър, наричан Стрелеца, е получил от Дмитрий Дибенко поръчка да намери и обезвреди Тъмния Дайвър. Дибенко е дал на Стрелеца оръжие второ поколение, но това не помогнало. Тогава Стрелеца получил оръжие трето поколение. Смъртоносно.

Ежко замислено поглежда револвера ми.

— А това истина ли е?

— Нима отговорът ми би ти дал някаква полезна информация? — интересувам се аз. — Единственото доказателство ще е да стрелям в теб…

— Разбирам — кимва Ежко. — Оттеглям въпроса.

— Така че навит ли си?

Той кимва.

— Колко?

— Николко. Ще е от любов към изкуството.

— Кога ще започнат да говорят за това?

Ежко замислено поглежда в тавана.

— Ами… значи Петер идва да обядва тук… Макс ще надникне привечер… Учителят също… така… Нощес по московско време руският сектор на Дийптаун ще е в течение. Към сутринта слухът ще е проникнал навсякъде.

— Благодаря — казвам аз.

Наистина сполучливо. Когато изляза от „Лабиринт на Смъртта“, Дийптаун ще е в течение на поредната клюка. Разбира се, подобни умопомрачителни истории се чуват поне по десет пъти на ден. Но за мен е важно тази информация да получат двама човека — Дмитрий Дибенко и Тъмния Дайвър.

При това един от тях ще знае, че е лъжа. Другият спокойно може да предположи, че историята е истина. От което мога да се възползвам.

Вадя парите и викам сервитьора.

Днес порталът бучи особено силно. Може би са променили нещо в диапазона на звука — шумът е физически неприятен. И мълниите се удрят над каменната арка доста по-често.

— Здрасти, Льоня — вика Пат.

Тройката хакери вече е тук, също и Маниака. Зуко и Нике закъсняват.

— Чакаме ли? — пита Чингиз, ръкувайки се.

— Разбира се.

Подляра мрачно ми стиска ръката. Днес той не е приказлив, пуши „Беломор“, не реагира и на въпросите на Пат, и изобщо прилича на недоспал и разочарован от живота човек. За щастие не ни се налага да чакаме дълго. Зуко и Нике се появяват хванати под ръка, Компютърния Маг оживено обяснява нещо на девойката. Изглежда само той от всички ни прелива от оптимизъм.

Не, лъжа. Аз също се усмихвам.

— Леонид, измислил ли си нещо? — пита Маниака. Свивам рамене и този отговор му е напълно достатъчен.

— Ето ни и нас! — крещи Мага. — Измъчихте се да ни чакате, а?

Нареждаме се в тесен кръг. Тълпата ни заобикаля — компютърните призраци и живите геймъри. Любопитни погледи, шепот… но никой не се приближава.

— Ще се съвещаваме ли? — пита Чингиз. — Или като вчера — тичай и стреляй?

По лицето му си личи отношението му към такъв план.

— Ще се съвещаваме — казвам аз. — Има ли свежи идеи?

— Да отидем при ръководството на „Лабиринта“ — внезапно изтърсва Подляра. — Нека да спрат всички чудовища, да изгонят геймърите… да ни дадат проход. Трябва да се обясни ситуацията, нека почувстват…

Пат се опулва. Не е очаквал от Подляра такава капитулация… А всъщност Подляра е прав… бедата е, че никой няма да ни повярва.

— Аз имам по-добър план — отговарям. — Шурка…

Маниака ме поглежда въпросително.

— Кажи ми честно. „Warlock“ с теб ли е?

— Какви ги говориш? — съвсем естествено се учудва Маниака. — Забрави ли как вчера ни чистиха пред „Лабиринта“? Не може да се вкара оръжие!

Мълча. Гледам го и мълча. Десет секунди си играем на гледаница.

После Шурка се предава.

— Всеки един вирус може да се използва в пълната си сила само веднъж. Трябва да го разбираш, Льоня.

— Разбирам го.

— Само в критична ситуация. И в никакъв друг случай. Втори шанс няма да има — ще заработи защитата на „Лабиринта“, ще разпознае вируса и ще го неутрализира. Тогава какво?

— За нас няма да има никакво „тогава“, ако днес не преминем „Лабиринта“ — казвам просто аз.

Зуко с недоумение прехвърля погледа си от мен на Маниака. Пита:

— Така че какво, Саш, вкарал ли си нещо вчера?

— Да тръгваме — решавам аз. — Колкото по-малко бърборим сега, толкова по-добре.

Няма възражения. Чингиз малко се пооживява, Подляра замислено гледа Маниака. Сигурно се опитва да разбере какво именно е измислил Маниака.

— Как разбра? — пита Шурка, когато вече влизаме в арката.

— Никога няма да повярвам, че не си измислил как да измамиш защитата им — просто отвръщам аз.

Този път няма никакви анабиозни камери. Правилно, вече сме на път, не ни трябва повторен десант.

Но душа си е все така задължителен.

Под бдителните погледи на сержантите са съблечаме и влизаме в кабинките.

Водата остро мирише на химикали. Стоим под силната струя

и зяпаме миещия се Маниак, непредпазливо избрал кабинка на срещуположната стена. Това даже изглежда недвусмислено, но какво да се прави… Всички нас ни интересува един-единствен въпрос: къде Шурка е скрил вируса. Маниака явно започва да се вбесява.

Миенето приключва. Някой от персонала мълчаливо ни посочва терминалите при стената. Тръгваме към тях.

— Сашка, аз се досетих къде! — със зловещ шепот произнася Зуко. Измъква се от шамара, с кикотене набира паролата си и изчезва.

Поемаме след него.

Върхът.

Светлолилаво небе, виолетови облаци. Блестящ сняг.

Появяваме се тук вече облечени и с оръжието, с което сме влезли в десето ниво.

Само дето не сме сами. На края на пропастта седи човек. Слаб, нисичък, за такива казват „малкото куче си остава паленце до живот“. До него върху камъните лежи някаква невъобразима пушка, приличаща най-вече на хибрид между снайперска винтовка и ръжен. Май така бяха въоръжени охранителите в офиса на „Лабиринта“.

Зуко държи човека под прицела на пистолета си. Едва ли може да го убие с един изстрел — на него има доста прилична броня. Но ударът почти със сигурност ще събори непознатия в пропастта.

— Какво ще правим? — пита Мага весело.

Между нас се появява Маниака и веднага приготвя автомата за стрелба.

Човекът бавно се обръща.

— Отбой — с облекчение казвам аз. — Момчета, не стреляйте! Свой е!

Те все пак не отпускат оръжията. А аз се приближавам към Крейзи Тосър.

— Аз съм глупак — казва Дик.

Стискаме си ръцете.

— Не издържа ли? — просто го питам аз.

Дик поклаща глава. В очите му има някаква объркана тъга:

— Разбираш ли, Леонид… Взех си отпуска. По болест. Сърцето ме понаболява напоследък, честна дума!

Кимвам. Вярвам му.

— Поразходих се с внука си — неочаквано казва Дик. — Той още е малък. Не ходи в *дълбината*. Изведнъж си помислих, че

няма и да попадне в нея. Никога. Ако ти не се справиш. А това не е правилно, Леонид, абсолютно не е правилно внуците да не могат това, което е достъпно на дядовците им. Ти имаш ли внук?

— Не.

— Още повече, че аз ще се ориентирам тук по-добре, отколкото вие — продължава Крейзи. Не знам дали уговаря себе си или мен. — И да преминете „Лабиринта“ — нататък какво? Не е толкова лесно да се попадне в Храма. Двама дайвъри е по-добре, отколкото един, нали?

— Вярно е.

— Това ли е твоят отбор?

Оглеждам се и кимвам.

Първа се приближава и стиска ръката на Дик Ника. След нея — и останалите.

— Няма да ви бъда в тежест — бързо казва Крейзи. — Та нали това ми е работата, аз съм в „Лабиринта“ от първия ден. Преминах девет нива за четиринайсет часа.

— А какво стана с границата „два часа на ниво“? — питам аз.

Крейзи се усмихва. Подляра промърморва полугласно:

— За всяка граница ще се намери безграничност…

— Нали никой не е против Дик? — питам аз за всеки случай. Възражения не се чуват.

Крейзи вдига оръжието си, мята го на рамо. Угрижено казва:

— Сега има две трудни нива. Ако нищо не се е променило, то ще отидат по два часа за всеки. После ще стане малко по-лесно…

— Дик…

Той млъква.

— Ние не възнамеряваме да се движим по нивата — меко казвам аз. — Нямаме време за това.

Крейзи се намръщва.

— Помниш ли „Warlock-9000“?

— Не можеш да измамиш антивирусната защита — поклаща глава Крейзи.

— Сигурен ли си?

Едва сега на лицето му се появява объркване.

— Защо…

— Ще проникнем направо на стотно ниво. Веднага. Шурка, това възможно ли е?

— Ще видим… — уклончиво отговаря Маниака.

— Леонид…

Нещо става с програмата на превод на Крейзи. Следващите му няколко думи са направо неразбираеми:

— Малко ли ти бяха неприятностите?

— Няма друг изход, Дик. Казах ти веднага какво

възнамеряваме да направим. Ти можеш да се откажеш и да не участваш.

Крейзи Тосър оглежда всички, сякаш се надява да го подкрепят срещу мен. Но подкрепа няма.

— Леонид, разбери, Леонид… Стоте нива на „Лабиринта“ — това е увеличаване на силата на геймърите! Придобиване на помощни оръжия, броня, а и най-обикновена тренировка! Да скочиш от девето на стотно ниво — това е все едно да принудиш човек, едва научил се да се задържа над водата, да преплува Беринговия пролив!

— Но нали ние с теб умеем да се гмуркаме и да изплуваме, Крейзи?

Той мълчи. Изглежда наистина е обезпокоен не толкова заради евентуалните неприятности със собствениците на играта, колкото заради перспективата веднага да се озове в стотно ниво.

— Идваш ли с нас? — питам аз.

— Идвам — решава най-накрая Крейзи. — Но това е теория. Само теория. Сега е невъзможно да се вкара вирусно оръжие в „Лабиринта“.

— Шурка… сега ти си на ход — казвам аз. — Възможно ли е или не?

Маниака въздъхва и пита:

— Сигурен ли си? Приятелят ти говори истината.

— Сигурен съм.

— Ти все пак си психар… — без злоба произнася Шурка.

Вдига автомата си, широко се усмихва.

И с все сила се фрасва по зъбите с приклада.

11

Много тихо е.

Маниака стои и се държи за челюстта. После плюе нещо червено.

— Леле… — тихо се обажда Зуко.

— Рядко срещано извращение — автомазохизъм — казва Подляра. — В пълна сила е възможно само в *дълбината*.

Шурка го награждава с доста изразителен поглед и отново вдига автомата.

В този миг до него избухва небесносиня светлина. Ние не реагираме, вече сме готови да повярваме, че това е резултат на самоизтезанието му. Но в светлината се появява здрав момък, облечен с броня и държащ ракетомет пред себе си. Изглежда е опитен геймър, той е готов да започне да стреля по врага, едва влязъл в нивото. И има шансове да повали половината ни отбор.

Само дето първото, което вижда след идването си в нивото, е човек, който с печално изражение се млати с приклада по зъбите.

Странникът не е подготвен за такава гледка и секундното забавяне се оказва гибелно. Тосър с движение на рамото си смъква винтовката, натиска спусъка. От цевта със скърцане изскача подобно на бумеранг острие и грижливо обезглавява непознатия.

— Нали не сгреших? — пита Дик.

Бронята на странника се напуква и се пръсва. Но ракетометът и зарядите остават, те незабавно са завладени от Пат.

— Не сгреши — отвръщам аз.

В този миг непознатият довтасва повторно. Сега той е без броня и с един пистолет. Разстрелват го Чингиз и Зуко, Подляра е зает с безуспешните си опити да изскубне ракетомета от Пат.

Трето появяване няма. Странникът очевидно решава да изчака.

А Маниака, без да реагира на тази суета, плюе кръв и рови в снега. Вдига високо избития зъб.

— Разбрах! — радостно изревава Мага. — Вградил си вируса в тялото си!

— Контролата все едно би го намерила! — протестира против очевидното Крейзи.

— Не вирус — леко фъфлейки, отвръща Маниака. — Фрагменти от вирус…

Той окачва автомата на шията си и вади от колана си нож.

— Леле… — закрива Мага очите си с ръце, наистина, без да забрави да разтвори пръстите си. — Само да не е това, което си мисля, Сашка! Няма да понеса такава гледка!

— Ще понесеш — отговаря Маниака, отрязвайки кичур от косата си. — Тоха, задръж…

Подляра подлага дланта си и Маниака хвърля там окървавения зъб и кичура коса.

— Пфу, каква гадост… — мърмори Подляра.

— На това ли му викаш гадост? — учудва се Шурка. — Благодари ми, че не използвах по-безболезнени и естествени варианти…

Той отрязва парче от нокътя си и го добавя в отвратителната смес.

— Нужни са още око от жаба, крокодилско лайно и яйце от авлига — съобщава намръщено Подляра. — И ще се получи забележително средновековно средство против бодежи в хълбока…

— Бъзикай се, бъзикай се… — ободрява го Шурка. Повдига лявата си ръка над дланта на Подляра.

Нима пръста?

Не, просто кръв…

— Боли ли те? — тихо пита Нике. Днес тя е съвсем мълчалива. Стои до мен и послушно следва отбора… Шурка я поглежда за секунда, после кимва:

— Естествено. Аз не съм дайвър.

Независимо от цялото усещане на безумие, обхванало отбора ни, лицата ни леко се променят.

Разбираме го. Наистина, всеки по свой начин. И за децата е ясно, че да се порежеш и да си избиеш зъб в *дълбината* е също толкова неприятно, колкото и в реалността. За мен е обратното. Аз съм свикнал да се махам, да избягвам болката. *„Дълбина-дълбина, не съм твой…“* И мога спокойно да гледам как нарисуваните гадини издевателстват над тялото ми.

Но и най-талантливият хакер, най-добрият програмист в *дълбината* не притежава тази способност…

— Извинявай, Саша — казва Подляра. — Хайде, сипвай каквото там още трябва…

Маниака се бави. После замислено съобщава:

— Последният етап, монтажът, е много прост. Ти трябва да глътнеш тези компоненти…

— Какви ги говориш! — крещи Подляра. — Никога! Аз изливам супата, ако в тенджерата е попаднал косъм!

— Това е заради автомазохизма! — ехидно изрича Маниака. Навежда се и плюе в дланта на Подляра.

В първия миг нищо не се случва и аз се опитвам да реша кое ще бъде по-лесно — да удържа Подляра или веднага да застрелям Маниака.

После от дланта на Подляра заструява дим.

— Така и предполагах, че няма да спестиш ефектите! — радостно казва Мага.

Димът се разсейва.

— Какво е това? — подозрително пита Подляра. В дланта му има мъничка кутия. Събираме се около него, опитвайки се да видим какво държи.

— „Warlock-9300“ — отговаря Шурка. — Най-накрая се получи така, както го бях замислил…

Кутийката е малка асансьорна кабина. Най-обикновена, кафява на цвят, с разтварящи се встрани врати, със скъсано вече отгоре. Само дето височината на асансьора е десет сантиметра.

— Най-удобната форма — обяснява Маниака. — „Деветхилядника“ също трябваше да работи така, но не се получи…

— Саша… драги Саша — с хриптене произнася Подляра. — А

сигурен ли си, че не си объркал размера? А?

— Виж, за размера някак не помислих — самокритично съобщава Маниака, и аз разбирам, че на Подляра му предстои още един етап от санкции за шегичката. — Изглежда съм объркал някоя запетайка…

— Саша, повече няма да се бъзикам с тебе — тъжно и в същото време заплашително казва Подляра. — Заклевам се в Питър Нортън. Само кажи честно — получи ли се, или не?

— Остави асансьора на земята — сменя Маниака гнева с милост, — тогава ще видим.

Подляра с пъшкане се навежда и слага асансьора върху снега.

— От зъбите на дракона израснаха безмилостни воини, убиващи сеячите… — изведнъж се обажда Ника. — Добре, че не си дракон, Саша.

Асансьорът започва да се помпа. Неравномерно, издувайки напред ту едната, ту другата си страна. Внезапно придобилата нормални размери част почти закрива кабината. От снега се вдига пара.

— Отдръпнете се, по-живо! — сграбчвайки Пат, нарежда Чингиз. Съветът е напълно уместен, ние се разбягваме, гледайки как се увеличава асансьорът.

— Ще го намерят — поклаща глава Крейзи. Той се е озовал до мен и явно е настроен да се оплаква: — Леонид, ще намерят вируса. Ще започне сканиране на цялото пространство на „Лабиринта“.

— Ще спрат ли играта?

— Не знам. Не веднага, вероятно. Очевидно първо ще затворят входа…

Асансьорът вече се е издул до нормалните си размери. Единствената разлика от истинските асансьори е, че бутонът за повикване е направо върху вратата. Правилно, нали няма шахта…

— Транспортът чака — казва Маниака. Приближава се към кабинката, натиска копчето — вратите на тласъци се отдръпват встрани. Вътре е запалено осветлението.

— Ама ти все пак си объркал размерите — забелязва Подляра. — Асансьорът е мъничък. За четирима.

— Ограничения за товароподемността няма — усмихва се Маниака.

— А за габаритите?

Отговорът е очевиден. Ние стоим пред малката кабинка и сме осем човека.

— Ще се напъхаме — решава Маниака. — Никога ли не сте се возили в „Запорожец“ шестима?

— Пат, на раменете ми — командва Подляра, очевидно

решил да не хаби време за безсмислени спорове. Тийнейджърът мълчаливо възсяда мощните му рамене и веднага възмутено извиква:

— И за чий дявол се бръснеш? За ушите ли да се държа?

Подляра и Пат влизат първи в асансьора. И сякаш заемат повече от половината пространство.

— Леонид… и Нике — решава Чингиз.

Въздъхвам, привеждам се. Девойката се усмихва и ме яхва. Пита:

— Нали не ти тежа?

— Работих цяла година като хамалин… — съобщавам аз, без да уточнявам, че е било в *дълбината*. Впрочем, наистина не ми тежи. Да носиш върху раменете си симпатично момиче не е същото като да мъкнеш чувал с картофи.

Заставам до Подляра. Нашите ездачи, превити, опират гърбовете си в тавана.

— Хайде, пъхайте се — посочва Чингиз асансьора. Маниака, Зуко и Крейзи се приближават до кабината. Общо взето те не са едри хора, един от тях би се побрал спокойно…

Събират се и тримата. Маниака, сплескан до стената, посяга към бутона и крещи към Чингиз:

— Е, а ти?

Вместо отговор Чингиз се отдалечава и с боен вик се врязва в тълпата. Чувам как изпукват ребрата ми. Пат възторжено крещи, Зуко издава сподавен писък. Него съвсем са го сплескали.

Маниака натиска някакъв бутон и вратите се затварят. Бутоните в асансьора са великолепни: пластмасови, прогорени от цигари, някои светят, други — не… сигурно са изгорели лампичките… А и целият асансьор е такъв. Заслужил ветеран на панелните девететажни блокове, изпълнен с надписи — преобладават ругатните и похвалите по адрес на „Спартак“, но има и някакви телефони, псувни, сърчица и просто имена.

— Тръгваме! — тържествено съобщава превитият Маниак и натиска бутона — единица, нула и отново нула. Може би единствената разлика между този асансьор и истинските е бутона с означение „нула“.

Вратите бавно се събират. Тласък. Втори.

— Сигурен ли си, че ще пробиеш канала до стотно ниво? — пита Крейзи. Въпросът остава без отговор. Асансьорът потреперва и бавно потегля… ако се съди по усещането — нагоре.

Интересно как ли изглежда това отвън… Политаме към небето? Или се разтваряме без следа? Няма как да се разбере. В това отношение „Warlock-9000“ беше по-зрелищен… спомням си как заедно с Неудачника пропаднах в безкраен тунел, през нивата

на „Лабиринта“ и някакви напълно непознати пространства…

Хубаво беше тогава. Лесно. Весело.

Сигурно Вики е права. Онова беше детството на Дийптаун. А в детството всичко е различно. И битките приключват само със сълзи, и цветовете са по-чисти и по-ярки, и любовта може да бъде само една и завинаги…

Асансьорът трепва и замира. После отново се ускорява.

— Сашка, а ако заседнем — бутона за викане на асансьорния техник ли да натискаме? — процежда Мага. — А? Аз няма да издържа дълго тук. Внезапно ме хвана клаустрофобията!

Асансьорът започва леко да вибрира. Стоя, опитвайки се да се задържа на краката си — полусгънати, за да има Нике малко по-голям простор. Неудобно е, но затова пък тя може поне малко да се изправи. Лицето ми се допира до винтовката с острие на Крейзи Тосър. Интересно, къде ли в нея се крие самото острие, цевта е широка, но не чак толкова…

— Открили са ни — полугласно казва Крейзи. — Със сигурност. Още две-три минути — и край с вируса.

Общо взето да се нарича новия „Warlock“ вирус е неправилно. Той е някаква троянска програма, който е проникнала в сървърите на „Лабиринта“ и се опитва да ни прехвърли на стотното ниво. Но така се е получило, че във всекидневието всичките хакерски творения се наричат вируси…

— Не е лъжица за тяхната уста — не се удържа Маниака.

Асансьорът започва да се клати. Сякаш се намираме в каросерията на камион, носещ се по разбита настилка. После с хрущене се откъсва парче от стената. Подляра въздъхва шумно и се отдръпва от дупката. Става много трудно за всички ни, но, колкото и да е странно, все още има резерв от пространство. Мога да разбера Подляра — в дупката няма нищо. Равномерна, сива, виеща се мъгла. И това е по-страшно от какъвто и да е пейзаж, който може да роди човешката фантазия. Ръцете на Нике, легнали на раменете ми, се напрягат.

— Какво е това? — сподавено пита Пат.

Маниака върти глава, опитвайки се да погледне зад гърба си:

— Нищо…

Доста съдържателен отговор…

— А по-точно? — Това е Чингиз…

— Програмата се видоизменя, отскубва се от атаката — обяснява Маниака. — Ако толкова ви се иска да съм по-точен… сега сме в бут-сектора на един от сървърите на „Лабиринта“…

Зуко се изкикотва, сякаш е чул нещо невероятно смешно.

Мъглата в процепа изчезва. Вместо нея се появява водещ към безкрая коридор. Стените са оцветени в банална зелена боя,

таванът е зле белосан, на пода е постлан протрит линолеум. Някъде в далечината по коридора бавно върви човек. Той започва да се обръща, но късно — ние вече сме отминали…

Какво беше това? Къде? Не знам, но не бих искал да се озова там…

— Търсим заобиколни пътища? — пита Подляра.

Интересно им е. Случващото се им е страшно интересно. Те разбират доста повече от мен. За мен всичко е само завладяващо кино, магическо приключение, а и част от обикновения живот, естествено. А те знаят какво се крие зад ярките картини.

Но затова пък аз мога да изляза от *дълбината* във всеки един момент…

В дупката отново има сива мъгла. Блясък на метал. Късче синьо небе. Студена, оловна вода. Езиците на пламък. Сива мъгла.

Програмата търси път…

Отново сива мъгла. И…

Изкрещявам и се отдръпвам така, че ако в асансьора имаше малко повече място, Нике щеше да падне от раменете ми.

През пробитата обвивка се вижда пропаст. Тънък процеп между скалите, и лявата скала е от син лед, а дясната — от аленочервен огън… Не успявам да видя нишката на моста, но знам, че е там…

— Льонка! — поглежда ме Маниака, без нищо да разбира. — Какво? Какво стана?

В дупката отново има сива мъгла. Кошмарът ми е изчезнал, изпарил се е безследно…

— Привидя ми се… — процеждам аз. Нямам сили да се впускам в обяснения.

Асансьорът се накланя встрани. Плъзга се, люлеейки се, сякаш е върху вълни.

— Пригответе се! — командва Шурка. Но ние и без това сме си готови. За всичко.

Кратък удар. Тишина. Само обвивката скърца.

— Избивайте вратите — сподавено произнася Маниака. Никой няма нужда да го уговарят. Чингиз, настанил се върху корема на Подляра, с неочаквана сила мушка цевта на автомата между вратите и наляга приклада.

През отвора се вижда светлолилаво небе.

Помагам на Нике да се измъкне. Това не е най-мъдрото решение, ние не знаем какво има там, отвън. Но мисълта идва със закъснение. Нике изскача от асансьора като дяволче от кутийка, обръща се рязко — и оръжието в ръката й изстрелва дълъг откос.

— На бой! — възбудено крещи Пат, опитвайки се да се

измъкне след нея. Но след Ника изскачат Чингиз и Маниака и чак тогава той успява да излезе. После се изнизват Зуко и Подляра.

Ние с Крейзи напускаме асансьора последни.

От предишните пейзажи на дива природа няма и следа.

Асансьорът е захвърлен на върха на сграда с невероятна височина. На пориви връхлита леден вятър. А върху покрива има двайсетина праисторически влечуги.

Спасява ни неочакваността на появата ни. Това явно не са хора в облика на чудовища, а рожби на програмата. Но и те си имат определена скорост на реакцията. Суетят се около някакво оръжие, подобно на зенитна пушка с прозрачен предпазител върху цевта, насочват го надолу…

Сега им се налага да отблъскват атаката откъм тила си…

Ракетомета на Пат тежко мляска, разполагайки ракетите в цевта. Става прекалено бавно… Аз започвам да стрелям поединично, и първите заряди попиляват нападащите.

Оръжие, трябва ни тежко въоръжение…

Две от чудовищата си пробиват път плътно до нас. Ника допира пушката в корема си и започва да ги разстрелва вече не с откоси, а с някакви пакети от сини игли, подобни на картечи. Те веднага отхвърлят едното влечуго, второто го убива Крейзи с винтовката си с острието.

Гадините най-накрая се прегрупират. Двама започват да обръщат към нас страховитата си пушка, а останалите откриват огън с лъчеви оръжия.

И в този миг Пат изстрелва залпа си. Откатът е прекалено силен, издига го във въздуха и го запраща обратно в асансьорната кабина.

Затова пък полесражението остава наша собственост.

Късове месо и броня. Локви кръв. В краката ми се мотае откъсната от взрива лапа, дългите нокти дращят обувките ми, оставяйки по тях дълбоки драскотини.

— Пат! — Чингиз измъква хлапака от кабинката. Той обезумяло върти глава, но не пуска оръжието си. — Дай го.

— Какво, лошо ли стрелях? — възмущава се Пат.

— Добре — признава си Чингиз, но все пак взема ракетомета. — Силен си, страшно си силен. Обаче си лек.

— Ама че загазихме — намръщва се Маниака, притискайки длан към хълбока си. Изпод пръстите му капе кръв.

— Загазили? — поглежда го Крейзи. — Младежо, ние трябва да благодарим на Господ за толкова удачното място на появата ни. Това е стотното ниво! Дотук идват единици! И не с тези… детски пистолетчета! — Той поклаща чудовищната си винтовка. — Добре, че се озовахме встрани от основните

вражески сили…

Покривът не е много голям по площ, колкото волейболна площадка е. Отстрани сградата сигурно изглежда като забита в небето игла. Без да се уговаряме, започваме да търсим път за надолу.

Път няма.

С хеликоптери ли е дошъл отборът на чудовищата?

Край на безрезултатните ни търсения слага слаб взрив. Нещастният ни асансьор е обгърнат от пламъци и след няколко секунди от него остава само шепа пепел.

— Програмата ти е готова — с насмешка отбелязва Крейзи. Не му е лесно. Все пак се опитва да играе едновременно за два отбора…

Маниака демонстративно поглежда часовника си:

— Пет и половина минути. За това време бих ви изтърбушил всички сървъри… ако исках.

Крейзи започва да се вбесява, но не се опитва да спори.

— Така че къде се озовахме? — пита Чингиз. — Сусанин! Спешно ни трябва някой, който да ни изведе оттук.

Дик, държейки винтовката за цевта и с нещо напомняйки в момента за Натаниъл Бампо, се приближава до ръба на покрива. Ние тръгваме след него.

По дяволите… колко е високо все пак.

Мразя височините. Дори нарисуваните.

Зданието се издига едва ли не на километър. Наоколо е пълно със същите или малко по-ниски. От високото улиците изглеждат тесни, но в действителност трябва да са по-широки от всеки булевард.

И духа вятър.

С едната си ръка Подляра държи Пат, а с другата се е вкопчил в колана на Маниака. Той не възразява против толкова трогателната грижа… набитият хакер има значително по-малки шансове да бъде издухан от покрива.

— Ето там е началото на нивото! — крещи Крейзи. — Там би трябвало да влезем по обичайния начин! После — преход през града, към императорския дворец… И схватка с Императора…

— Кой играе за Императора? — интересува се Маниака.

— Програма. Но не бързайте да се радвате, показателите й са такива, че няма да е лесно да се справим. Това е особена, самообучаваща се програма, тя анализира и запомня всичките успешни действия на противника, собствените успехи и провали. Струваше ни адски много пари… значително по-лесно е да се справиш с истински, жив геймър, отколкото с нея. Може да се каже, че ще ви се наложи да се сблъскате с всички, които са

преминавали „Лабиринта“ преди вас…

— Първо трябва да се спуснем. — Ника прекъсва Крейзи Тосър. — Хайде да решаваме проблемите по реда на постъпването им, о’кей?

В режим на хвърляне ракетометът почти не дава откат. Блестящите цилиндри излитат от цевта и падат по наклонена траектория.

За да се пробие дупка в покрива отиват три заряда. Поглеждам индикатора — останали са още пет. Не е кой знае колко.

Приближаваме се към дупката и спираме в недоумение.

Отвътре зданието е куха кутия. Само тук-таме по стените има лампи. А цялото вътрешно пространство е запълнено с решетъчна арматура.

— Какво е това? — пита с насмешка Маниака. Крейзи поради някаква причина се смущава:

— Ами… невъзможно е да се създадат всичките елементи на толкова голяма игрова площ… никой не е предвидил появата тук на толкова неочакван десант…

— Мулаж — продължава да издевателства Маниака. — Ех, спомних си как преминавахме през стените в „Дум“…

— А ако зданието беше празно отвътре, или обратното — изцяло от бетон? — отстоява честта на създателите на „Лабиринта“ Крейзи. — Тогава нямаше да ти е до смях!

— На нас нямаше да ни е до смях — поправя го Подляра, тежко отпускайки ръка върху рамото му. — Забрави ли, че сме от един отбор?

— Още много пъти ще ми го напомнят — отблъсква ръката му Крейзи. — Е, какво? Спускаме ли се?

Под нас има многокилометрова бездна. Лягам на края на процепа, протягам ръка към прегънатата арматура. Като че ли се държи здраво…

— Да тръгваме — обажда се Ника. Спуска краката си надолу, преценява разстоянието и с ловко движение скача върху решетката. Това се вика гимнастика!

Дълбина-дълбина, не съм твой… Пусни ме, дълбина…

Това не е честно. Чисто и просто не е честно спрямо останалите. Но аз няма да издържа това спускане, ако илюзията се запази.

Главата ми се обажда с лека стягаща болка.

Нищо.

Затова пък сега пред мен беше само картинка. Спускаща се

надолу шахта, запълнена с толкова удобни напречни греди. Скочих надолу, вкопчих се в арматурата.

Фасулска работа.

— Така… кой се бои от височината? — дочух от слушалките гласа на Крейзи.

— Аз — честно си призна Пат.

— Тогава се мятай върху гърба ми. И е добре да го завържете по-здраво.

— Сигурен ли си?

Естествено, това е Чингиз.

— Аз съм дайвър. Моля за извинение, но ще изляза от виртуалността за това спускане. Така че ми е все едно с кого ще се спускам…

Със закъснение разбрах, че думите му са напълно логични. Повдигнах глава — картинката в шлема се смени. Погледнах нарисуваните лица на приятелите си, току-що били толкова реални и живи…

— Хайде и аз да понося някой…

— Ще извиняваш, ама съм свикнал да страдам поради собствената си глупост — измърмори Подляра и внимателно се прехвърли върху арматурата.

— Ура! Мен ще ме поносят! — възхити се Мага. Подложих му врата си, Зуко увисна върху мен и непринудено се поинтересува:

— Искаш ли да пея, за да ти е по-весело? Гласът ми е един път! Мога да стана оперен певец, честна дума!

— Нямам слух, все едно — няма да го оценя…

Всички останали се спускат сами.

Някъде след половин час се откъсваме напред. Аз, Крейзи и Нике. Вероятно все пак „ездачите“ ни пречат, а може и девойката да има способности към алпинизма по рождение. Тя се спуска съсредоточено, без да гледа надолу, придвижвайки ръцете и краката си като автомат.

— Само да не се изтърсят момчетата… — въздъхна Маг над мен. — Те ще ни отнесат и нас по дяволите…

Едната ръка — върху стоманената греда. Другата — върху втора. Крака — вляво. Придвижвам ръцете си надолу. Крака — вдясно. Хващаме се с лявата ръка, отпускаме дясната…

Всичко е много просто. Решетката от арматура е строго геометрична. Ако Маниака беше на мое място, за минута би написал скрипт за спускане и би отишъл да пие кафе.

Защо този, който може да излезе от *дълбината*, не умее да пише програми, и обратното…

Един метър ми отнема около десет секунди. Пет метра в минута. Сметките са прости. Над три часа…

Крака вляво. Ръката — вдясно. Надолу. Преместване…

— Нормален човек не може да поддържа такава скорост дълго — каза Крейзи. Той, изглежда, е озадачен от същия проблем. — Момчетата ще се уморят. Ще им се наложи да почиват. Пет, шест часа… а може и повече… те вече изостанаха…

— Има ли алтернатива? — интересувам се аз.

— По-рано трябваше да помислим… — въздъхна Крейзи.

Внезапно над мен Мага се изхили:

— Да, ето я алтернативата… при стената.

Извърнах глава, с еднаква вероятност очаквайки да видя там стотина чудовища, хеликоптер, Карлсон или асансьорна кабина. Но не, само арматура…

— Какво, дайвъри, не виждате ли? — забавлява се Зуко. — Така е то…

deep

[Enter]

Дъгоцветна виелица. Светът придобива реалност. Вкопчвам се за арматурата със сила, поразяваща и мен самия. Ракетометът става тежък като гира. Зуко, нищо че е кльощав, сякаш тежи цял тон.

Но аз разбирам какво е имал предвид.

При стената на зданието правилността на решетката е нарушена. Там отгоре надолу се спускат някакви силно опънати въжета. Гладки, изрядни. Очевидно, арматурата в зданието не е напъхвана безразборно, а все пак с някакви разчети за нейната издръжливост. Телевизионната кула в Останкино също, ако не ме лъже паметта, е „закачена“ на стоманени въжета.

— Да почакаме момчетата — решавам аз. — Маг, хвани се и ти, мамка му, тежко ми е, ще се изтърся!

Зуко моментално се вкопчва в решетката.

След пет минути изостаналата група ни догонва. Подляра пухти, лицето му е почервеняло и изпотено. Маниака, напротив, е блед, но пази самообладание.

Чингиз псува. Непрекъснато. Тихо. Смайващо изобретателно.

— Момчета, дълго няма да издържите така — изричам.

— И сами го виждаме — съгласява се Маниака.

— Има вариант — кимам към стоманените въжета.

Крейзи е първият, който се гласи за скоростно спускане.

— Аз все пак съм чужд в отбора — пояснява той без излишни комплекси. — Ако се окаже, че всичко е наред… тогава идвате след мен.

Дава брониранатa си жилетка на Маниака. Обяснението е

напълно логично. Костюмът също би трябвало да издържи, но ще се нагрее, ще се изгориш.

— А ти?

— А мен няма да ме боли… — усмихва се Крейзи.

Едната примка свързва стоманеното въже с колана. Основното натоварване пада върху нея. Трябва още въжето да се стиска с обувките. И примка в ръцете, за забавяне на скоростта.

— Ох, от високо ще летиш… — въздъхва Мага. — Направо ми е неловко, че аз го предложих…

— Успокой се — срязва го Подляра. — По време на спускането непременно някой от нас щеше да падне.

— Ще се постарая да ви посрещна долу — казва Крейзи.

— Как ще разберем, че си се спуснал благополучно? — Чингиз умее да задава правилните въпроси, но кой знае защо — едва в последния момент.

— Ще се провикна.

— А ние ще те чуем ли?

— Ехото… Ще се извикам силно. — Крейзи продължава да не гледа надолу.

— Излез от *дълбината* — съветвам го аз.

— Не. Шансовете да не забележа нещо важно ще са по-големи. До после…

Той се отдръпва от арматурата, увисва на въжето. Изглежда примките го държат…

Крейзи отпуска примката и веднага се сурва надолу. Гледаме как фигурата му все повече се смалява. Тя засега е на въжето, но Дик е набрал плашеща скорост.

— Аз няма да издържа — честно си признава Пат. — Чин, няма да издържа!

Момчето започва да се паникьосва…

— Ще се спуснеш върху раменете ми — неочаквано предлага Нике. — Имаш ли ми доверие?

Пат вижда насмешливата й усмивка и се смущава.

— Е?

— Ако Чин разреши…

— Сигурна ли си? — интересува се Чингиз. — Все пак имаме дайвър в отбора…

— Мага ще ми е по-трудно да го издържа…

— Твоето мнение? — пита ме Чингиз.

Замислям се. Появяват се догадки, които не ми харесват…

— Тя ще се справи — решавам накрая аз. — Не по-зле от мен, предполагам.

— Само да достигне долу Крейзи — казва Маниака.

Чакаме.

— А ако се пльосне, ще чуем ли? — любопитства Пат. Получава от Подляра доста сериозен шамар по врата.

— Ще взема да те хвърля тебе, да чуеш какъв е звука…

От долу се дочува слаб, неразбираем шум.

— И какво трябва да означава това? — замислено изрича Маниака.

Шумът се повтаря.

— Никога няма да повярвам, че Крейзи е паднал от въжето на две части и с такъв интервал! — заявява Мага. — Тръгваме ли?

— Хващай се — казвам аз.

Излишни каиши няма, затова се налага Мага да се държи за мен.

— Не притискай шията ми — предупреждавам го. — Макар че… притискай колкото ти скимне.

Дълбина-дълбина, не съм твой…

Определено си заработих вечерната мигрена.

Погледнах нарисуваните си ръце върху нарисуваното въже. Мага пъхтеше в слушалките ми.

Спускане…

— О-хо-хо! — закрещя Зуко. Не изплашено, по-скоро възхитено.

Може да му се завиди. За мен сега няма страх. Но затова пък няма и истински възторг.

Стената се носеше покрай нас. Проблясваха възлите на арматурата. Наведох глава, погледнах надолу и започнах да забавям спускането. Подът се приближаваше прекалено бързо.

— Да не се разбием? — Изглежда, Мага също беше оценил скоростта.

Стиснах примката, обхванала въжето.

Колко е просто всичко… само в *дълбината* приключенията придобиват толкова вълнуващ и в същото време толкова безопасен характер. Всеки един алпинист или катерач при описанието на такова спускане с такива подръчни материали или ще се покрие с пот от нерви, или ще започне да се смее като обезумял. Така не се прави!

Но аз намалих скоростта; и ремъчните примки издържат, и Зуко не излита, разтворил отслабналите от страх ръце. Наужким, всичко тук е наужким, и макар че той не е дайвър, все едно — знае: в Дийптаун смърт няма. Не е имало по-рано.

Затова и сме дошли тук — за да се махне отново смъртта.

deep

[Enter]

Може би не си струваше да експериментирам на въжето, но все пак ми се искаше да разбера какво е усещането…

Най-близо е до кошмарния сън.

От ремъчните примки се вдига пушек. Освен това те пронизително скърцат. Ние се спускаме, изглежда, по-бързо, отколкото парашутист в свободен полет. Вече виждам долу Крейзи, размахващ ръце и викащ нещо.

Изминаха четири минути… височината беше деветстотин метра, плюс-минус петдесет.

Притискам примките почти максимално, опитвам се да забавям движението и с обувките. Краката ми отскачат встрани, въжето болезнено се удря от гърдите ми, от брониранатa жилетка. От скърцането на триещия се метал започват да ме болят зъбите.

— Забавяй! — крещи Мага, пуска едната си ръка, протяга я към въжето, но навреме се опомня. Щеше да отлети нагоре… ако се беше вкопчил както трябва.

Забавям… опитвам се…

Ударът все пак е силен. Краката ми се подкосяват, падам, а Мага в последната секунда успява да отскочи от мен.

— Жив ли си? — Крейзи се накланя над мен, протяга ръка. Ставам, отърсвам се, макар че няма особена нужда от това. Подът е гладка бетонна площадка, от която израства арматурната гора. Чисто и празно.

— Жив съм… макар че една аптечка няма да е излишна.

Крейзи протяга ръка към колана си, където виси една от малкото ни на брой аптечки. Но се спира.

— Да почакаме, Льоня. Да видим как ще се спуснат останалите.

Да, разбира се, той е прав…

— Не излезе ли от виртуалността? — интересувам се аз.

— Излязох, на средата на пътя — не се опитва да се прави на герой Крейзи. — Стана страшничко.

Споглеждаме се — с една и съща мисъл: момчетата няма да имат такава възможност.

— А ти как го правиш? — питам аз. Въпрос на границата на фала… във всеки случай по-рано ние рискувахме да питаме за такива подробности само най-близките си приятели. Но сега — какво толкова…

Крейзи не се обижда, нито пък се учудва от въпроса:

— Представям си мислено лицето на едно момиче, живеещо в съседна къща.

— И това е всичко?

— Напълно достатъчно е — усмихва се той. — Ти да не си помислиш нещо… просто момиче, съседка. Двайсет и пет години по-млада от мен. А ти как излизаш от *дълбината*?

— Мърморя си един стих. Сам си го измислих.

Сега е ред на Крейзи да свие рамене в недоумение.

— Трябва да покрещим — предлага Маг, поглеждайки ни. — Че момчетата се вълнуват.

— Аз чувах ли се? — пита Дик.

— Напълно…

Неясно защо заставаме един до друг, Мага командва:

— Едно, две, три…

Крещим, задружно и с удоволствие, освобождавайки се от напрежението от спускането. Обичам атракциите, но тази беше максимално проста и занимателна…

— Още два пъти — командва Зуко. — Нали сега сме трима долу.

Сега ни остава само да чакаме. Стоим до въжето, гледаме нагоре. Предпазливо полагам длан върху метала и не знам дали усещам, или си измислям леко треперене.

— Някой идва…

— Крейзи — пита Мага, — а от каква височина трябва да паднеш на територията на „Лабиринта“, за да се пребиеш смъртоносно?

— Ако не си ранен, ако си в брониран екип… — Дик се мръщи, спомняйки си. — Около петдесет метра.

— Добряци сте вие — признава си Мага. — В Дийптаун смъртоносният удар е закован на десетметрова височина…

— В Дийптаун искаха да направят даже пет метра — вметвам аз. Веднъж разговаряхме с Вики за съвпаденията и противоречията между реалния свят и виртуалното пространство. — За да не се почувстват жителите му герои и да не скачат после от истински балкони.

— Все пак нашето е игра — започва да се оправдава Крейзи. — Ако ти е отнесена половината от корема, също не можеш да се излекуваш с аптечка, а тук това е норма…

— Виждам! — прекъсва ни Зуко.

И наистина — по въжето се спуска неугледна фигура.

— Дали не е Подляра… — разсъждава Мага. — Не, Подляра ще е по-обемист…

Минават още десет секунди и разбираме, че се спуска Нике с увисналия върху нея Пат.

— Трябваше и аз да взема някой — забелязва Крейзи. — Все пак съм дайвър…

— Ти разузна маршрута — утешавам го аз.

Мага, облегнал се на някаква тръба, замислено гледа надолу. После вади от джоба си сандвич, разкъсва обвивката.

— Ранен ли си? — питам аз.

— Не, просто ми се плюска.

— Абе това са пет процента живот! — протягам ръка, вземам му сандвича. — Аз не поработих ли като амортизатор?

— Яж — с въздишка се съгласява Мага. — Гледай, те нещо прекалено бързо…

— Вие точно така се носехте — поклаща глава Крейзи. — Всичко е наред, само да успее да забави…

След минута Нике финишира. Може би дори по-добре от мен — почти напълно убила скоростта и устоявайки на краката си. Пет секунди отскубваме от нея Пат, преди той да разбере, че спускането е приключило.

— Браво — поклаща глава Крейзи. — Момиче, ти си супер!

Нике се усмихва:

— Ставам ли за работа в „Лабиринта“?

— Аз бих те взел — съгласява се Крейзи. — Дори не сержант, да водиш в първите нива новаците, а водач, подставен геймър в група.

— Нас сега всичките така ще ни приемат! — грубо прекъсва Мага мечтите на Нике. — По три пъти! И на онова място, с подкован ботуш! Няма да ни пуснат да припарим до „Лабиринта“.

Изкашляне на Крейзи, сякаш е искал да каже нещо, но е премислил.

— Ура! — изведнъж тихичко произнася Пат. — Супер ни беше спускането, нали?

— Великолепно — потвърждава Мага.

Пат внезапно пристъпва към Нике и неловко я млясва по бузата, явно ужасен от собствената си смелост. Момичето се усмихва, разрошва му косите и му връща целувката.

Мага се окашля смутено и промърморва:

— Ама че младеж се е появила, ние сега сме само да седим до стената на топло тихо място… Хайде да повикаме, а, всичките в хор!

Започваме да крещим, потвърждавайки успешното спускане. Пет пъти подред. Пат сияе.

Шести се спуска Подляра. Много бавно, предпазливо. Но когато се отлепва от въжето, целият се тресе. Изобщо не реагира на възторжените крясъци и прегръдките на Пат.

Седми е Маниака. Неговото спускане е много бързо, като при мен и Нике. Но това е не толкова липса на страх от падането, колкото неуспешно забавяне на скоростта. Помагаме му да се отдели от въжето, споглеждаме се… Не знам защо, но не съм на себе си.

— Аз също имам лошо предчувствие — неочаквано казва Крейзи.

— Не викай бедата! — незабавно го прекъсва Подляра. — Чин ще се спусне, къде ще ходи?

Разбира се, никой не спори.

…Но неизвестно защо си представих как Чингиз стои горе, вслушвайки се в далечните ни викове. Около него е паяжината от метални тръби, пред него — изопнатото като струна въже. Слабата светлина на рядко срещащите се лампи, оставени от грижливите строители на декорацията.

И никой наоколо.

Той се закопчава за въжето. Закрепва „спирачната“ примка. Увисва на въжето, все още стискайки го, но вече е започнал да се плъзга, и спускането все по-бързо преминава в падане, почти неконтролируемо падане, макар и до опората…

По дяволите. Не обичам лошите предчувствия! Те понякога се сбъдват.

— Та нали всичко това е наужким… — неуверено произнася Пат. — Дори ако… сами ще направим всичко, а Чингиз нека завижда…

Той даже се засмива, но толкова неуверено, че на никой не му се вярва да е весел.

— Спуска се — изрича Подляра. Притискайки длан към челото си, сякаш в тази бетонна кутия има слънце, от което трябва да се пази, той гледа нагоре. — Нормално… като че ли… малко по-бързо от Сашка…

Аз мълча. Не ми се иска да обяснявам, че Шурка и така се спускаше прекалено бързо и със сигурност е загубил десетки проценти от живота си при удара в пода…

— Чин! — радостно вика Пат, гледайки плъзгащата се по въжето фигура. — Хайде-хайде! Не спи!

Според мен той и така не спи… Даже никак. Чингиз вече беше съвсем ниско. На височината на двайсететажна сграда.

И в този момент се случва всичко.

Отначало виждам, че Чингиз разпервa ръце. Парчетата ремъци не се виждат, но не е трудно да се досетя, че те летят след него.

— Не! — крещи Пат и се хвърля към въжето. Подляра мълчаливо и мълниеносно го хваща за яката.

А Чингиз вече лети покрай въжето, лети надолу с главата. Коланът на кръста му, с който е закрепен за въжето, е издържал рязкото дръпване. Но падането на Чингиз сега е просто падане. С всички произтичащи последствия.

— Мир на дома ви — неочаквано произнася Подляра. Пат започва отчаяно да го рита, но хакерът сякаш не забелязва това.

Чак в последните секунди Чингиз успява да се вкопчи във

въжето. Разбира се, той не успява напълно да намали скоростта, но все пак падането се забавя.

Чингиз пада до срасналата се с бетона основа на въжето абсолютно беззвучно.

Затова пък Пат крещи в пълния си глас.

Първа до Чингиз притичва Нике. За секунда го поглежда в лицето, после измъква аптечка… виж ти, не знаех, че се е запасила… и я притиска към тялото му.

— Не може да бъде — възкликва Крейзи, изваждайки своята аптечка.

След третата и последна наша аптечка, осигурена от Маниака, Чингиз отваря очи.

— Приличаш на зомби — обажда се Пат. Веднага щом Нике извади аптечката, той спря да вика. И сега, изглежда, отчаяно се срамува от реакцията си.

— Вярвам ти… — кратко отвръща Чингиз.

Той целият е в кръв. Това е малко неестествено, тъй като не се виждат никакви рани, но програмите на „Лабиринта“ са свикнали да показват сериозността на пораженията именно по този начин. Едното око на Чингиз е отекло, ръкавиците на ръцете му са се изтъркали.

— Как се изхитри да се срутиш? — Подляра се навежда над него, с едно движение го изправя на крака. Чингиз се поклаща, но се задържа прав.

— Ремъкът ми се изплъзна — просто отговаря Чингиз. — Странно…

— Какво му е странното? — интересува се Крейзи. Учудващо е, че това се случи само с теб.

— Странно е, че съм жив…

— Повече аптечки няма ли? — оглежда всички ни Нике. Аз мълчаливо подавам на Чингиз отнетия от Мага сандвич.

— Благодаря, преял съм.

— Това са пет процента живот.

Чингиз мрачно изяжда храната. Видими изменения в облика му, наистина, не се появяват.

— Ще те пуснем най-отпред. Да плашиш чудовищата — ехидно произнася Пат.

— Първо да се доберем до тях. Има ли изход тук?

Без да се уговаряме, с Крейзи се разделяме. Аз тръгвам наляво, той — надясно. Обхождаме сградата по периметъра, връщаме се при момчетата. Врати няма.

— Тогава стреляй — кимва ми Чингиз. — Много бих искал да намеря две-три аптечки.

— Почакайте — приближава се Крейзи до Маниака. —

Трябват ми официалните ти банкови реквизити.

Усмивката върху лицето на Маниака се появява бавно и постепенно.

— А номера на кредитната карта и пин кода?

— Сам ще ги въведеш. Като си вземеш единия бон зелени.

— Какъв бон?

— Сутринта пратих в съвета на директорите на „Лабиринта“ докладна записка. За провеждане на инспекция на „Лабиринта“ с привличането на външни лица. Ти нали искаше да докажеш, че в „Лабиринта“ може да се вкара вирусно оръжие, както по-рано?

Като че ли дори на Чингиз му стана по-добре.

— Значи можем да не се притесняваме от съдебно преследване? — уточнява Маниака.

— За какво? За проверката на системата за безопасност, за която се уговорихме още вчера? — с лека усмивка отвръща Крейзи.

— Не можеше ли да го кажеш по-рано?

— Стори ми се, че е по-уместно сега.

Разбирам Крейзи. Сега страшно са ни необходими положителни емоции. За добрите новини понякога трябва да се избира времето, така както и за лошите.

— И даже бон зеленички?

— Деветстотин деветдесет и девет, ако трябва да сме точни. Нямам право да изписвам чекове за четирицифрени суми.

Ника се усмихва. За нея това наистина е радостна информация. Защо й е да върви с нас, когато нарушаваме закона — нали това слага край на мечтата й да работи в „Лабиринта“?

А върху лицето на Пат се чете замисленото изражение на човек, мечтаещ колко хубаво би могъл да похарчи чужди пари…

Докато Маниака полугласно диктува на Крейзи реквизитите си, аз се оглеждам за мястото на изхода. Като че ли двайсет метра ще са напълно достатъчни, за да не ни засегне взрива…

— Хайде, действай… — ободрява ме Подляра. — Времето не чака.

Мляс…

Отпускам спусъка и малката ракета със свистене се понася към противоположната стена.

Резултатът надхвърля очакванията ми — от стената с грохот се откъртва грамадно парче, пет метра широко и три — високо. През отвора се вижда широка безлюдна улица.

Нещо повече!

Със скърцане се късат няколко стоманени въжета, същите като това, по което се спускахме, но опънати при срещуположната

стена. Излитат нагоре, сякаш са ластични, като по пътя си помитат арматурата.

Цялата бетонна игла над нас потреперва.

Над пробойната се появява цепнатина, и криволичейки, тръгва нагоре.

Сградата започва да се тресе. Нагоре грохотът се увеличава — и на вълни започва да се спуска тъмнина. Лампите започват да гаснат една след друга, в посока от покрива надолу.

Ето ти проверка с привличане на външни лица!

— Глупак си, боцмане, и шегите ти са глупави… — сподавено изрича Подляра. — Юруш, мъжаги! Да бягаме!

Никой няма нужда от повторна покана.

Изскачаме дружно, вкупом. Като футболисти от съблекалнята за първото полувреме — още весели, бодри и пълни с надежди…

Зрителите са стотина чудовища. Най-различни. Гигантски охлюви, влечуги, паяци. Няколко гадини с височината на десететажни сгради. Те трамбоват отпред, тромави и горди. Цялата тази стан се беше засилила нанякъде по улицата и тъкмо минаваше покрай сградата, когато бяхме на зор да излезем. Ако може да се вярва на Крейзи, сред тях на практика не би трябвало да има компютърни манекени — само геймъри на страната на врага…

Съдейки по шашнатите лица на гадините, точно така си е.

Никой не опитва да премери сили с тях, даже войнственият ни тийнейджър. Побързваме да офейкаме в противоположната на чудовищата страна. С дружен вой цялата тълпа хуква след нас.

А сградата зад гърба ни се разрушава…

Сега разбирам какво са чувствали строителите на Вавилонската кула, когато тя е започнала да се срива. Самият процес не е описан детайлно в Библията, но на мен ми се струва, че е бил достатъчно бърз и ярък. Бог обича ефектните зрелища, а ние, хората само му подражаваме в това отношение…

Увлечени от преследването, гадините не разбират веднага какво се случва. В „Лабиринта“ още не е имало такова нещо.

Отначало започва да вали град от кадъни. Отделни парчета от стената падат и около нас, но лавината се изсипва грижливо върху главите на вражеската армия. След половин минута, през която сме скъсали всички рекорди по бягане на къси дистанции, улицата зад нас се превръща в кариера за добив на чакъл. Тук трябва да преместят машините от девето ниво… ще падне работа!

Сред отломките известно време продължават да стърчат най-едрите гадини, подобни на приказни тролове. Едната дори се изхитря да ни замери с парче от стената, за щастие — неточно.

После горкият небостъргач се срива окончателно и погребва под себе си тези герои на борбата със земния десант.

Спираме едва след като сме изминали не по-малко от километър. Крейзи, напълно шашнат, върти глава, оценявайки размера на разрушенията. Над каменната могила виси облак прах с формата на гъба.

— И разпръсна ги Господ оттам по цялата земя… — изрича Ника, поемайки си дъх. — И престанаха да строят те града и кулата…

Не само у мен са възникнали подобни асоциации…

— Защо никога не можеш да свършиш нещо чисто, тихо и прецизно?! — с болка в гласа ме пита Крейзи.

— Характер… — опитвам се да се оправдая.

— Можем ли да разчитаме на премиални? — невинно пита Маниака.

— Ама ние извадихме от строя едва ли не цялата група, дето охранява Императора! — ядосано крещи Крейзи. — Някой явно е влязъл в последното ниво! Сега ще достигне до двореца като на разходка!

— Че това лошо ли е? — интересувам се аз.

Крейзи замълчава за секунда. После въздъхва и безнадеждно маха с ръка:

— Каквото станало — станало… да вървим към двореца.

— Първо трябва да се запишем! — намесва се Пат. — Че да не вземат да пречукат някого…

— Системата не позволява записване. Формално нас ни няма на това ниво.

Маниака го поглежда с присвити очи:

— Сигурен ли си? Какво, трябва да минем последното ниво от един опит?

— Сигурен съм. Смятай, че това са минусите на нелегалното придвижване.

— Лошо — казва само Шурка. — Тогава трябва да потърсим снаряжение… добро оръжие, аптечки, броня.

— Тук няма нищо. Последното ниво се преминава с това, с което си влязъл в него.

Този път никой не се обажда. Общото мнение изразява Подляра, гръмогласно изкашляйки се и произнасяйки:

— Така… постигнахме целта си, но дали се радваме на това…

Дворецът на Императора е неголямо, почти уютно здание от черен камък.

Наблюдаваме го, скрити сред дърветата на парка. Дърветата са забавни, със странни очертания и с разноцветни листа. Наоколо пърхат големи колкото длан пеперуди. Когато ги видяхме за пръв път, всички посегнаха към оръжията си, но Крейзи заразмахва ръце в знак на протест. Пеперудите не са опасни. И дърветата не са опасни. Всичко тук излъчва спокойствие, умиротворение. Всичко си е на мястото — и светлолилавото небе, и разноцветните листа, и наситеносинята вода в изкуствените езерца. Никакви уловки. И охрана в двореца не би трябвало да има — Императора не се нуждае от охрана.

Сега чакаме.

— Сигурен ли си, че ни е засякъл? — питам аз Крейзи.

— Абсолютно. Та това не е човек, програма е. Всеки, появил се в територията на парка, влиза в базата му от данни. Той просто никога не бърза…

Мързелът на Императора ни дава допълнителен шанс. Трябва да се приближим към двореца в такъв кратък отрязък от време, че Императорът да не успее да излезе насреща ни, а приближаващият чужд отбор — да не ни намери. Сега всичко, или почти всичко, зависи от правилното избиране на момента…

— Идват… — с облекчение произнася Маниака. Той наблюдава входа на парка — високи врати в символична ажурна дървена ограда.

— Идват… — като ехо отговаря Крейзи.

Отборът, влязъл в парка, не ми е познат. Напразно обвинявах първите си спътници, напразно подозирах, че Тъмния Дайвър е сред тях. Ще има да пълзят и пълзят из нивата, да загиват и да се възраждат, и да плашат близките си с разкази за „ей такива мухи“ и „змии, които плюят отрова“. Те все още са далеч от края на „Лабиринта“.

Отборът пред нас трябва да е тръгнал на кръстоносния си поход преди месец или два…

Повече от десет са. Мъже, жени, момиче тийнейджър. Кои са те в действителност, каква е възрастта на всеки от тях, полът, родният език — никога няма да узнаем. За нас те не са приятели, нито пък врагове… просто пушечно месо.

Месото не трябва непременно да знае за какво е предназначено.

А Императора, чието убийство е целта на цялата игра, токущо е излязъл от двореца…

Подигравка на програмистите — Императора не просто е антропоморфен, той е човек. Облечен е в белоснежна тога. Висок, рус, с красиви черти на лицето. Със сигурност очите му са сини. Живо въплъщение на нацистката мечта.

И също толкова смъртоносно, колкото и нацизма.

— Според легендата на играта — бърбори Крейзи, — хиляди години извънземните крадат деца от Земята, за да отгледат от едно от тях своя Император… да му дадат исполинска сила и жестока мощ… нали хората са най-жестоките и смъртоносни същества във Вселената… Това е дълбоко философска и символична мисъл…

Дълбина-дълбина, не съм твой…

Погледнах Императора, оценявайки противника. Да разбера нещо засега беше трудно — не знаех каква е скоростта на движенията му в бойна обстановка, не знаех какво оръжие ще

употреби. Но даже и в бавните движения на нарисувания персонаж имаше някаква хищна грация, която не ми харесваше.

— Целта на играта не е обикновеното убийство на лидера на враговете. Геймърът трябва да разбере, който във всеки враг това той унищожава самостоятелно, непосредствено бащата, братът, сина, приятеля. По такъв определен начин „Лабиринта“ не пропагандира насилието и ксенофобията, напротив, относно противоположното…

Сложна работа е все пак да слушаш думите на чужденец през програма-преводач.

deep

[Enter]

— И ние доказахме на комисията на Конгреса, че не сме проводници на насилие и жестокост… — Гласът на Крейзи става прекалено нервен. Императора упорито върви към нас, с походка, сякаш е тръгнал на разходка, без да обръща никакво внимание на новите посетители.

За щастие те го забелязват…

Трима от отбора съгласувано застават на колене, насочвайки към Императора цевите на ракетометите си. Над главите им бързо се вдига нагоре останалото оръжие… Част от нещата са ми познати, но някои странни пушки аз не бих измислил и по време на пиянско бълнуване.

Не чувам далечното мляс-мляс-мляс на зареждащите се ракетомети. Отчитам го наум.

Третата ракета е потеглила, четвъртата, петата…

Ще се случи сега…

Това наистина е добре сработил се отбор. Всички стрелят едновременно.

Фонтан от огън.

Осемнайсет ракети едновременно… плюс всичко останало… Пръстени от синя светлина, снопове небесносини игли, огнени изригвания, въртящи се остриета, буци отровнозелен гел…

— Време е! — крещи Крейзи, когато Императора изскача от огнения ураган, цял и невредим, ни най-малко не пострадал, дори без русите му къдрици да са се разрошили. Той се обръща към чуждия отбор и тръгва леко, бързо, сякаш танцува в движение.

Всичко вече е обмислено и изчислено.

Пръв скача Чингиз. Той е полужив, затова и си предложи услугите да разузнава боя.[28]

Но Императора не му обръща внимание.

Възможно е чуждият отбор да ни е забелязал. Но те сега са се съсредоточили изключително върху Императора. Те са вървели

към него дълги седмици, преодолявайки най-трудната игра в историята на човечеството. Те са се сражавали с програми, които не умеят да мислят, но затова пък и не пропускат целта. Те са се били с хора, които са ги смятали за конкуренти, пробивали са си път сред редици от чудовища, управлявани също от хора.

Сега целта на играта е пред тях.

И Крейзи може колкото си иска да доказва, че „Лабиринта“ възпитава човеколюбие и търпимост. Те може и да се съгласят с него.

След играта.

Залпове.

Трима геймъри се хвърлят напред, към Императора. Или се опитват да завържат близък бой, или се жертват, отвличат му вниманието…

Замахване с ръка — сякаш жест от трибуна. И гирлянда от бели пламъци се откъсва от ръката на Императора, обгръщайки троицата. Викът почти не се чува от грохота на взривовете. Идиличният парк пламти, огромните пеперуди, свивайки крила, падат върху тревата. Една от тях се спуска право пред носа ми и с няколко движения се заравя в земята.

Нима така са ги програмирали?

Или, какво ли не се случва, сами са еволюирали?

— Да вървим!

Скачам и всички хукваме към двореца. Най-отпред е Чингиз. След него тичаме четирима — аз, Крейзи, Пат и Ника.

Останалите заемат позиции за отбрана.

Ние не можем да се справим с Императора. Или чуждият отбор ще го убие, или той ще ни попилее. Но ние сме дошли тук не за да се сражаваме с несъществуващ враг. Нашият враг е реален и целта ни е реална. И прикриващата група знае, че е дошла, за да умре.

— Входът е в тронната зала — повтаря в движение Крейзи. — Трябва да се унищожи трона… това не влиза в условията на играта и никой не го е правил… поне пет ракети…

Чингиз вече се вмъква през вратата на двореца, изскача обратно, маха ни — пътят е свободен.

А Императора приключва разчистването на сметките с другия отбор.

Чувам особено пронизващ вик и се обръщам, както си бягам. Императора убива геймърите с голи ръце. Просто ги хваща, разтърсва ги и хвърля на земята безпомощните кукли с изпотрошени кости. Току-що се е разправил с момичето.

Колко хубаво е, че Неудачника, когото измъкнах от предишния „Лабиринт“, така и не достигна до края на играта…

Който и да бе той… не му трябваше да вижда нашите игри.

Общо взето ние сме добри. Просто игрите ни са глупави.

В този момент започва да стреля Подляра.

Не знам какво го прихвана. Бяхме се разбрали да чакат, докато Императора не приключи с всички от чуждия отбор. Но Подляра изведнъж скача и открива огън… с мижавия пистолет, с когото и най-обикновено чудовище не можеш да свалиш веднага…

Императорът се обръща, сякаш даже с недоумение. Светлинно избухване — сякаш очите му са се превърнали в ослепителни прожектори.

Виж ти какво можел той…

Жалко, че Подляра дори няма да оцени това.

Хакерът моментално почернява, продължава да стои още секунда — и под порива на вятъра се разпада на облак пепел.

Бързо, зрелищно и нелепо.

Не знам защо, но бях сигурен — Подляра ще издържи най-дълго от всички нас!

Ние вече сме при вратите. Пат се опитва да се огледа — и аз със силно шляпане го отхвърлям към вратата. Няма защо да вижда какво се случва.

Целият ни отбор вече стреля. Остатъците от чуждия — също. Така ми се струва, или движенията на Императора наистина са се забавили?

Ние и Крейзи изчезват след Пат през вратата. Кимвам на Чингиз:

— Да бягаме…

— Аз оставам.

— Какво ти става!

— Това е игра! — изкрещява Чингиз. — Опомни се, дайвър! Търси входа към Храма! Всичко това е игра! Всичко е наужким! Върви, аз ще ви дам още десет секунди в повече.

Тупам го по рамото и се шмугвам през вратата.

Той е прав. А аз, глупакът, се заиграх.

Дългият коридор е аскетично студен. По стената има барелефи — някакви странни гербове. Приятелите ми нетърпеливо ме чакат.

— Знаеш ли къде е тронната зала? — питам аз Крейзи. Той само мълчаливо кимва и поемаме напред.

— Момчетата ще дадат на Императора да се разбере! — без особена увереност заявява Пат. Държи ракетомета си в ръка, сякаш очаква да срещне отпред засада. Напразно. Крейзи каза, че в двореца няма да има други… — Подляра ми е казвал, че чудовищата имат уязвима точка, той ще я намери…

Кръгла стая в края на коридора. Дик опипва стената, натиска незабележим бутон и едва след това аз разбирам, че стаята е асансьор.

Бавно и тържествено се издигаме нагоре.

— Може би не си струваше така веднага да стрелят в него? — питам аз, опитвайки се да си отдъхна. — А, Дик? А да си поговорят за мир и любов, да го превъзпитат…

Крейзи вяло се усмихва. Той май е прекалено блед. И от време на време се хваща за лявата страна на гърдите.

— Не можеш да говориш с него… той не умее. Тази възможност не е заложена в Императора, той е чисто бойна програма…

— Напразно, недоглеждане… А как стои въпросът със слабите точки?

— Зад кокалчетата на пищяла — абсолютно сериозно отговаря Крейзи. — Слепоочието. Още някои места… обаче всичко това е безполезно. Даже оня отбор имаше прекалено слабо въоръжение. Да не говорим за нас…

Асансьорът спира.

— Тронната зала, пристигнахме — с облекчение произнася Крейзи. Изскачаме в обширно ромбовидно помещение. Тук също всичко е опростено, строго и монументално. Само тронът в далечния ъгъл на ромба впечатлява — съоръжение от блестящ сребрист метал с внушителни размери.

И двама охранители до трона!

Те не ни очакват. Вероятно още никой не се е опитвал да проникне в двореца, нали това не е целта на играта. Пръв стреля Пат и влечугото се разхвърчава на кървави късове. Охлювоподобното чудовище се забавя няколко секунди, преди да вдигне глава и да изплюва по нас отровна зелена слюнка.

Тя не ни достига. Съска върху мраморните плочки на пода и се изпарява.

— Тоя па, сър Макс недоклатен — презрително изрича Пат, стреляйки втори път. Охлювът ловко се изплъзва, и тогава започва да стреля Нике. Иглената й картечница превръща чудовището в трепереща решетка.

— Мечтата на съветския интелектуалец — поглеждайки Пат, казва Нике. — Да се изхрачиш върху врага и той да умре… може пък тук да имат пръст нашите програмисти? Браво на тебе, Пат!

Асансьорът зад гърба ни се разтърсва и тръгва надолу.

— Чингиз? — плахо пита Пат.

— Не се и надявай. — Крейзи кимва към трона. — Пет ракети, по-живо!

Ние с Пат стреляме едновременно. Две. Четири. Шест. Една

допълнителна…

Металната конструкция сякаш се взривява отвътре. Разрушава се, разцъфват листенца почернял метал. И в центъра на това цвете — пурпурночервено, трепкащо, запленяващо сияние.

— По-живо!

Крейзи и Нике се хвърлят към входа, а само Пат се бави, с надежда гледайки асансьора. Той вече се изкачва нагоре.

Сграбчвам момчето и го повличам към разрушения трон.

— Там са Чингиз и Подляра! — упорито крещи Пат.

— Всички те отдавна са мъртви! — отговарям без излишна сантименталност и запокитвам Пат в сиянието на входа. Той изчезва, както са изчезнали преди него Ник и Крейзи.

Скачайки след него, хвърлям поглед към асансьора. И успявам да забележа русите коси, под които се изпълват с изгаряща светлина светлосините очи.

Късно, приятелче.

Тъмно е. Сива мъгла. Под мен се преобръща Пат, леко съм го притиснал при падането.

— Леонид?

Крейзи ми помага да стана, усмихва се накриво:

— Ето, че се промъкнахме…

Наоколо е мъгливо нищо. Само плътната почва под краката ни, само ние четиримата. И мъглата. Чисто дежа вю.

— Какво е това? — питам, повдигайки Пат. Той възмутено сумти, отърсва се.

— Това е пауза — отговаря Крейзи. — Сега на Храма му трябва време за сглобяването. Нищо, вече всичко е наред…

— А да се влезе? Ти говореше за някакъв тест за дайвъри.

Крейзи кимва:

— Да. Но, всъщност всичко е адски лесно, Леонид. Ще го преминем. Двама сме, но ще успеем…

Поглеждам Нике.

Тя все още държи картечницата си готова за стрелба.

И аз също не отмествам пръста си от спусъка.

— Свали оръжието, Нике.

Тя има твърд поглед. Много твърд и концентриран.

— Сигурен ли си, Стрелец?

— Разбира се. Не ми се иска да ти хрумне мисълта да отидеш в Храма сама.

— Льоня, успокой се — бързо изрича Крейзи. — Може да влезе само дайвър…

Нике леко се усмихва.

— Дик, осъзнай се — единствено казвам аз. — Спомни си как тя се спускаше по въжето. Тя е дайвър, Крейзи! Дайвър също като теб и мен!

Нике се навежда, поставя оръжието си на земята. Вдига ръце:

— Момчета, нямам намерение да стрелям във вас. Имаме една и съща цел…

Виждам как очите на Пат се разширяват, как се разтреперва. И разбирам какво си е помислил.

Да, сигурно е неприятно. Вече да я смята за приятел, а може би и леко, по детински, да се е влюбил в нея.

И да разбере, че приятелят е бил враг.

Тъмния Дайвър.

— Вие всички грешите… — тихо изрича Нике.

Крейзи днес съобразява бавно. Но ето че и той насочва винтовката си към девойката.

— Ти си дайвър — казвам аз.

— Да. Както и вие двамата. И какво? Това причина да ме убиете ли е? Тогава — убийте ме.

Споглеждаме се и в този момент аз чувам познатото „мляс“…

Успявам да отклоня цевта и изстреляната от Пат ракета изчезва в мъглата.

— Престани!

— Тя ми изгори компа! — през сълзи извиква Пат. — Тя, тя…

Не за компютъра му е мъчно сега. Той е готов сега да разстреля самия себе си, симпатията си към Нике, благодарността си за помощта, привързаността… минутите, през които висеше на нея, примирайки едновременно от височината и от женското тяло в ръцете си…

— Пат, не прибързвай с действията, никога не прибързвай… — казвам аз.

В този миг всичко се преобръща.

Светлинен проблясък — мъглата се разпръсква.

И сред нас се появява Императора.

Той се бави дълго, прекалено дълго, сякаш не е роден от програма, в която е било заложен само стремежът да убива. Оглежда се, съвсем по човешки обръщайки глава.

А Крейзи с изцъклен поглед отстъпва крачка назад.

Гледката е невероятна, очевидно?

Нике е зад гърба на Императора и той не може да я види, тя вече се навежда за оръжието си. Но за това е нужно време.

Дълбина-дълбина, не съм твой…

Протегнах се рязко, напипах мишката на масата. С движенията, които се проследяват от гащеризона е по-удобно. Но

все едно, с мишката е по-бързо.

— Кои сте вие? — със спокоен глас попита Императора, който не можеше да говори.

И Крейзи Тосър натисна спусъка.

Остриетата излетяха от винтовката в сребриста лента и моментално отсякоха лявата ръка на неуязвимия Император.

Или се е добрал до нас почти мъртъв… или е бил неуязвим само на своя територия.

Впрочем, боеспособността му се е запазила. Взрив. Пред очите ми Крейзи почернява, после винтовката, цяла и невредима, се измъкна от разпадналите се на пепел ръце.

Пат, говорех ти, че никога не трябва да се прибързва с действията… ето че съм сгрешил…

На мушката ми е слепоочието на Императора… Той сякаш го почувства и с рязко движение отскочи встрани, хвана с оцелялата си река Пат и се прикри с него. От чукана като фонтан бликаше кръв, лицето на Императора стремително побеляваше.

Самообучаваща се програма?

— Кой съм аз? — попита Императора.

И аз разбрах, че този път нервите ми няма да издържат.

Ние прекалено се заиграхме с *дълбината*. Правим интерфейси, които се приспособяват към потребителите си. Създаваме програмни слуги, които се обучават по-добре от живите хора.

В какво може да се превърне програма, която ден след ден убива и която я убиват? Програма, която работи непрекъснато, съсредоточавайки върху себе си, според нуждата, огромна част от ресурсите на мрежата? Програма, която е длъжна да реагира на всяка нова тактика и стратегия на противника, която е длъжна адекватно да оценява човешките реакции, да слуша и разбира разговорите, да нанася не просто грамотни и точни удари, но и всяващи паника?

— Стреляй, Льоня! — закрещя Пат.

Беше ли програмирана в Императора възможността да се вземат заложници?

А възможност за мирни преговори?

— Стреляй!

Погледнах в екрана и видях как се пълнят със светлина очите на Императора. Нарисувания Пат в ръката на нарисувания Император, нарисуваната кръв се лее от нарисуваната рана. Сега те и двамата са еднакво нереални, в еднаква степен анимационни герои. И куклата, управлявана от намиращото се в дийп-хипноза момче, и куклата, създадена от програмата.

Не преговаряй с терористи…

Натиснах спусъка.

Взривът ме отхвърли настрани. Екипът леко се сви, имитирайки удара от падането.

deep

[Enter]

Дъга сред сивата мъгла…

Ставам, смъквайки ракетомета. Изглежда, в него вече няма заряди… не, има още един…

Останките на Императора и Пат са равномерно разпръснати наоколо. Започва да ми се повдига.

— Леонид…

Обръщам се и поглеждам Ника.

Нея също я е засегнал взрива. Тя стои на колене и оръжието в ръцете ѝ е насочено към мен.

— Ти постъпи както трябва — казва момичето. — Пат е без грешка, той правилно ти каза. Всичко това не е истина. Това е игра. Това е *дълбината*. Те не умряха напразно. Важното е някой да влезе в Храма. Всички го разбираха.

— И кой ще влезе в Храма? — питам аз. Пръстът ми също е на спусъка на ракетомета. Кой от нас ще умре по-бързо, ако стреляме едновременно? И какъв е шансът ми да стрелям пръв?

— Нима това е важно?

— А кое тогава е важно?

— Да се получи писмото. Да се разбере какво крие Дибенко от света.

— Това е важно за мен — казвам. — Да достигна до Храма.

Ника кимва:

— Да, Стрелец. Разбирам. Но нали ти вече си се опитвал да го направиш…

— Кой си ти? — питам аз. — Кой си ти, Ника?

Тя мълчи, после леко се усмихва и поклаща глава:

— Докато не разбереш сам…

— Ще се добера! — изричам аз. И натискам спусъка.

Ника разполага с половин секунда, докато последната ракета влезе в цевта, и още половин, докато тя преодолява разделящите ни пет метра. Напълно достатъчно, за да ме направи на решето!

Само че тя не стреля!

— Не! — изкрещявам аз, когато огненият фонтан избухва в мъглата.

Но дори в *дълбината* не всичко може да се преиграе отново.

Стоя сам в морето от мъгла, до шепата пепел — останките на Крейзи Тосър, до кървавите парчета — телата на хората и на програмата-император.

Сам.

Не знам защо, но накрая винаги оставам сам.

Захвърлям ракетомета на земята. Точно сега е излишен.

Знам какво трябва да направя, но не знам как.

Може би Крейзи знаеше. Но него го няма тук.

Пристъпвам — и сякаш издърпват полесражението изпод краката ми, отново съм сам с мъглата и тъмнината.

Насаме с най-страшния си сън.

Крачка, втора. Отначало винаги се налага да пристъпваш напосоки. И когато видиш светлинката в далечината, можеш колкото си искаш да се окуражаваш, че си избрал правилната посока. Но аз знам — не мога да не видя огънчето.

Накъдето и да тръгна.

101

Дълбината е нещо повече, отколкото изглежда на пръв поглед.

Да, основата е проста и ясна. Триизмерни светове, обединени във виртуалния град Дийптаун. Възможността да се придвижваш, говориш, действаш — използвайки или скъпи виртуални гащеризони и шлемове, или обикновени клавиатура и мишка. Дийп-програмата, все едно, ще сведе различията до минимум, ще те накара да повярваш, че не натискаш клавишите, а се движиш из реалния свят. Тя е главната вълшебница на виртуалния свят, дийп-програмата.

Но има още нещо. Нещо по-голямо, позволяващо да се видят грешките в чуждите програми като незатворени врати и паднали огради. Нещо, което позволява на дайвърите да излязат от *дълбината* във всеки едни момент, когато за останалите това е недостъпно.

Преди две години ми се бе сторило, че съм достигнал нови граници.

Влязох в *дълбината*, без изобщо да използвам компютър. Научих се да преминавам през всякакви стени. Можех да правя в *дълбината* всичко — всичко, каквото си поискам.

Жалко, че сънищата свършват.

Това беше дийп-психоза. Чисто и просто. Аз си измислих своите особени възможности, въобразих си, че съм супермен на виртуалния свят. Както казва Вики — „хиперкомпенсация“.

Какво пък — свикнах да живея и с дийп-психозата.

Още повече, че времето на дайвърите свърши…

Разбира се, все пак имаше нещо. Неудачника не ми се бе присънил. И докато той оставаше в *дълбината*, аз наистина бях способен на малки чудеса. Само че аз светех с неговата отразена

светлина… който и да бе той, пришълец от далечните звезди, роден от мрежата разум, пътешественик във времето — всичко бе в него. Цялата сила, всичките чудеса, подвизи и приключения.

Той си отиде и аз си останах самия себе си. Бивш дайвър. Истински неудачник.

Но защо ли тогава стоя пред моста, който месеци наред съм виждал в сънищата си?

Пред моста, водещ в Храма на Дайвъра-в-Дълбината?

Мостът-нишка, когото не ми е съдено да премина…

Съществува ли този мост, или не?

Какво става с мен — нов пристъп, халюцинация, невъзможно съвпадение?

Или все пак се е върнало нещо от миналото?

Не знам.

Лявата стена е от син лед. Дясната — от аленочервен огън. Аз толкова дълго се опитвах да премина между тях, опитах всичко, което мога да измисля! А там, в края на каньона от огън и лед, има искрица жива топла светлина. Там е Храмът. Късче от отишлото си минало. Отговор на бъдещите въпроси.

Трябва да премина. Длъжен съм. Втори опит няма да има.

Докосвам нишката с подметката си. Тя е опъната като струна, тънка нишка между истината и лъжата, мост между доброто и злото, водач от миналото към бъдещето…

Отговорът е някъде наоколо. „Всичко е много просто“ — бе казал Крейзи. Всеки дайвър би трябвало да се сети къде е пречката. Това не е коварна уловка, не е капан за врагове. Просто тест, отсяващ своите и чуждите.

Аз съм свой… свой съм, следователно съм длъжен да разбера…

Лявата стена убива бавно и постепенно. Стига само да се хванеш — в търсене на опора, в надежда да предотвратиш падането. Студът сковава ръцете, студът допълзява до сърцето ти, студът замразява кръвта ти.

Не искам леда!

Дясната стена е по-добра. Изригване — и дори не успяваш да почувстваш болката. Огнена купел. Обилен пламък. Свободата да си пепел.

Не искам огъня!

Всичко е много просто, трябва да е много просто. Няма да ми помогне излизането от *дълбината* — това, което първо хрумва на всеки дайвър. Опитвал съм. Мостът изчезва, остават само ледът и огънят.

Какво ли сте измислили, момчета?

Какво трябва да разбера, стоейки пред моста, построен

напреки на бездънната пропаст?

Не. Да започнем от противното…

Какво не мога да разбера?

Какво съм загубил, получавайки своята дийп-психоза?

Възможността да виждам дупките в чуждите програми? Не, това са го изгубили всички, включително и строителите на Храма…

Контакт с реалността?

Не. Аз мога да изляза от *дълбината* — във всеки един момент. Просто вече не обичам да го правя.

Престанал съм да вярвам в нереалността на *дълбината*. Готов съм да я смятам за истинския живот. Тя замени всичко за мен, или почти всичко.

А *дълбината* все пак е само отражение на света…

В бляскавите небостъргачи и в разкошните дворци е вложен прекалено малко труд. В приказните градини и паркове времето е прекалено хубаво. Върху нарисуваните лица рядко ще видиш живи очи.

Дълбината е играчка в ръцете ни.

И добра, и зла, и просто равнодушна.

Тази сива мъгла, тези огън и лед, тази нишка над пропастта — всичко е измислица. Рисунка върху екрана. И бездънната пропаст под нозете ми е фикция. Измислени страхове.

Правя крачка — мъничка крачка напред, заставам с единия крак върху струната, а другия все още стои върху надеждната и твърда земя.

Длъжен съм да премина.

Това не е в човешките възможности, дългият километри път по тънката, потрепваща нишка. И способностите на дайвър няма да помогнат — мостът ще се разтопи под краката ми.

Не трябва да чакам да изчезне мостът.

Не трябва да протакам, докато свършат силите ми.

— *Дълбина*… — казвам аз, пристъпвайки. — *Дълбина*, ти си моя.

Ти си нищо без нас, *дълбина*…

И пристъпвам край нишката. В пропастта. В нищото.

Лявата стена е от син лед, дясната — от аленочервен огън…

Вятърът ме удря в лицето, едновременно изгарящ и студен.

Така ми се иска да докосна каквото и да е, огъня или леда!

Да прекъсна падането, да свърши този безкраен полет! И това ще се превърне в поражение, както предишния, както и по-предишния път…

Губя чувство за посока.

Остават само двете плоскости — огнената и ледената, между

които падам…

Или летя.

Зависи как ще го погледнеш.

Мъничкото топло огънче е далече-далече. Към него водеше мостът, по който е невъзможно да се премине.

Но на мен не са ми нужни мостове.

Аз не падам, аз летя по този начин.

Всеки лети както умее.

Трябва да се освободя от всичко. От „Лабиринта на Смъртта“, през който преминахме. Даже от Императора, от тъпата програма, внезапно попитала „Кой съм аз?“

Всичко това сега не е важно.

Всичко това е вторично и е обречено, ако загине самата *дълбина*.

Нищо не е станало.

И аз не съм падал в пропастта.

Аз летя. Летя както умея, между две плоскости, допирът до която и да е от които е еднакво смъртоносен.

Имам ориентир.

Топлата искрица светлина във вечната тъма…

Там е всичко. Там е всеки от нас, бившите дайвъри. И може би даже ключът към нашата обща беда е там…

Толкова е трудно да се накарам да повярвам в полета. Да забравя всичко. Да кажа, че не е имало мост и не е имало крачка срещу бездната… Да разгъна пространството, да разперя ръце.

И да се отдам на полета.

Огънят е под мен. Клокочещо, вечно гладно огнено море. Ледът е отгоре. Таван, който не може да се пробие, леден таван.

Искам да бъде именно така.

А светлинката е пред мен.

Не отдолу, не отгоре, а именно — отпред.

Да се освободя от всичко. Да обърна света така, като ми се иска. Да го накарам да бъде послушен. Къде е земята, къде небето, на кое е по-удобно да се стои — всеки решава сам. От памтивека. Още не я е имало *дълбината*, още не ги е имало компютрите, били са само пещерите и плахите венчелистчета на откраднатия огън.

И правото да въртиш света на пръста си.

Вероятно тези, които не са се отучили, точно те са станали дайвъри. И това никога няма да ни го отнемат. С никакви дийп-психози, с никакви загуби. Даже когато си отива това, което ни е давало сила. Достатъчна е едната сляпа вяра, достатъчен е

споменът, че я е имало тази странна сила — да въртиш света около себе си.

И светлината ще става все по-близка.

Всичко наистина е просто, Крейзи Тосър е прав…

Трябва да се направи крачка над пропаст, която за теб е истинска. Да направиш крачка, без да излизаш от *дълбината*, без да се криеш зад студеното стъкло на монитора. Да, ние можем да излезем от виртуалността във всеки едни момент. Това е нашият дар.

И затова само така може да се достигне до Храма на Дайвъра-в-Дълбината. Като се откажеш от самия себе си. Като усещаш този безкраен полет не с тялото си, не с погледа, не със слуха, а с разкъсващата се от болка душа.

И не докосваш стените…

И наградата ще бъде далечната топла светлина, която по друг начин не можеш да достигнеш…

Крещя нещо. Не знам какво, не чувам собствените си думи. Нека — аз самият не искам да ги слушам.

Колко жалко, че пропастта беше толкова малка!

Защото аз знам — вече мога всичко. Мога да кажа *„дълбина-дълбина, не съм твой!“*. Мога да погледна в екрана и да разбера как е реализиран този проход. Но не искам.

Сега вече не искам.

Стените са долу, толкова жалките стени от огън и лед. Мъглата. И краят на пропастта, меко удрящ се в краката ми.

И Храмът на Дайвъра-в-Дълбината, към когото вървях толкова дълго… още отпреди да разбера, че е бил построен.

Поглеждам го и започвам да се смея. Тихо-тихо.

Той се появява пред очите ми. Мъглата се сгъстява, става по-плътна, от бяло мляко се превръща в бял камък. Всичко е здраво и надеждно, всичко е реално и познато.

Как е могло да се случи?

Преди три години той просто не е съществувал! Дайвърите едва бяха започнали да се търсят един-друг и да се срещат в мъничко незабележително ресторантче. Във въздуха витаеше идеята за клуб, но всички ги мързеше да се занимават.

Хакерът Бърд не би могъл да види Храма преди три години! Още по-малко пък бихме привлекли за проверка на защитата външен човек — щяхме да намерим свой специалист. Хакерите в бара ме разиграваха, фантазираха, развличаха се, съчиняваха в движение красиви приказки!

Само че тя израства пред мен — бялата кула, с височина на десететажна сграда, увенчана с кристално релефно кълбо.

Къде е истината, къде лъжата… и по какви закони нашите

фантазии и игри прерастват в истина, понякога забавна, понякога страшничка…

Тръгвам към кулата.

Сега се съживяват хиляди сървъри по цялата планета. На всеки от тях е бил малък фрагмент от Храма… и всичко това е било скрито, дублирано, препокрито, копирано, живяло е своя таен, незрим живот, очаквайки само сигнала.

Храмът го дочака.

Мъглата започва да се разсейва. Известно време все още е смътно и неясно. Но ето че наоколо започват да се появяват дървета. Разбираемо. Храмът е избрал за себе си място в самия край на Дийптаун, в горския пръстен, който отделя основния град от няколкото полуизолирани анклави. Някъде тук двамата с Ромка се измъквахме от преследването след хакването на Ал-Кабар…

Ще намеря този, който те е пратил на смърт, Ромка. Потърпи… та нали сега ти е по-лесно да търпиш…

Когато се приближавам към кулата, тя окончателно придобива реалност. Стени от бял мрамор, тесни прозорци-бойници с решетки пред стъклата. И една-единствена врата, масивна, могъща, от полирано светло дърво. Бронзов пръстен вместо дръжка.

А по-нататък?

Как да попадна вътре?

Докосвам пръстена — и вратата меко се отваря. Какво пък… щом съм преминал през моста, значи съм в правото си да вляза…

Самият аз също съм се променил. Даже не съм забелязал в кой момент. Вместо военна униформа върху мен са дрехите на Стрелеца.

Което е прекрасно. Ненавиждам униформата.

Още веднъж се оглеждам и виждам, през последните остатъци от топящата се мъгла, бледата аленочервена светлина и студеният син блясък. Сбогом, мой дълъг и страшен сън. Сбогом.

Влизам — и в този миг в джоба на Стрелеца оживява пейджъра. Пронизващи, звънтящи трели, предпазливо почукване… в зависимост от настройката към съответния човек. В пространството на „Лабиринта“ той не работеше, те затварят почти всички пътища. Значи наистина вече съм в обикновения свят на Дийптаун.

Така… Чингиз, Подляра, Пат, Маниака, Маг…

Само Крейзи Тосър е имал търпението да не ме потърси пръв.

Доближавам пейджъра към устните си, пускам съобщение към Маниака.

— Шурка, пристигнах. Всичко е нормално. Предай на

останалите, че всичко е наред… и ме оставете за малко сам.

Това е достатъчно. Превключвам пейджъра на режим „Не ме безпокойте!“, прибирам го в джоба. И се оглеждам.

Неголяма кръгла зала, шест-седем метра в диаметър. Заема почти цялата основа на кулата.

Стените отвътре са същите, от бял полиран камък. На места върху чистичкия паркет на пода са разхвърляни малки възглавнички… дали не трябва да се седи на пода… В центъра на залата има дървена вита стълба, водеща към кръгъл отвор в тавана.

Всичко е много просто и строго. Камък и дърво. Защо пък толкова са си играли с този Храм? Аз бих направил такъв дизайн за денонощие.

Приближавам се към стълбата. Докосвам перилата от прохладно гладко дърво. Изкачвам едно стъпало и се оглеждам, сякаш очаквайки да видя нещо необичайно…

Нищо.

Какво пък, да се качим горе.

Отивам на втория етаж на кулата.

Стените са каменни. Една врата.

И фрески, спирала от фрески по продължението на стълбите…

Ето такова нещо не бих могъл да направя за денонощие. Изобщо не бих могъл.

Първата фреска изобразява сива, виеща се мъгла. Само тук-таме се открояват здания — малки, невзрачни, еднообразни. И ръце — ръце, протегнали се нагоре от мъглата, и лица — полуразмити контури на лица…

Стъпка нагоре. Следващата фреска.

Мъглата почти се е разсеяла. Броят на сградите нараства, градът се разширява. Неугледни фигури по улиците, коли…

Крачка.

Сега вече може да се познае, че градът е Дийптаун. Немислими небостъргачи, пищни дворци, тераси и канали, градини и площади, пъстра тълпа, отблясъци на реклами, разчертали небето…

Крачка. Пред вратата съм. Забавям се за секунда, но все пак я отварям.

И застивам на прага.

Мястото много напомня парка на Императора от последното ниво на „Лабиринта“. Само го няма потискащото усещане за заплаха. Аз съм почти сигурен, че този парк е безкраен — можеш да влезеш в него и да се скиташ с години. Пътечките ще се разстилат под краката ти, слънцето ще свети от безоблачното

небе, ще разплискват водата рибите в езерцата, птичките по дърветата ще пеят. Понякога ще вали дъжд, понякога ще духа вятър… Навеждам се, откъсвам стрък трева… и чувствам лек срам.

Сякаш съм написал върху скалата с маслени бои „Льоня беше тук…“

Мястото е хубаво. Страшно хубаво.

Бих добавил „като в детство“. Но детството също може да бъде всякакво.

Затварям вратата, усещам, че неволно съм се усмихнал. Аз пак ще се върна тук, само трябва да си избера кой ден…

Пристъпвам към следващата фреска.

Водовъртеж. И изплуващ човек, загребващ с едната ръка докато в другата влачи след себе си нечие безволево тяло.

Легендарният първи дайвър… дотолкова легендарен, че така и не научихме името му. Има много сериозни основания да се предполага, че той е бил Тейлър, живата подигравка над английската пунктуалност, човекът, който не си е записвал логовете…

Вероятно затова е изобразен в гръб.

Крачка — нова фреска.

А, това е знаменитото проникване в „Майкрософт“! Ако Антонио, когото всички наричаха просто Шмекера, не лъже, той наистина е видял дупка в защитата във формата на разклатена ограда, с която са прикривали непристъпна каменна стена… Честно казано, нищо не е взел оттам. Освен автограф от Бил Гейтс.

Пристъпвам — фреска.

Да, Богомил, загадъчният българин, за когото всъщност никой нищо не знаеше и който наистина бе изградил бизнеса си на сериозна основа. Може би този хак беше последният му по много печални причини. А може би той просто се е спотаил на дъното, без да му пука нито за *дълбината*, нито за дайвърските му способности? Това, което е изнесъл от банката, трябва да му стигне и на него, и на децата му, че дори и на внуците му.

Но чувството му за хумор беше своеобразно… за какво иначе, кажете, му е на някого да обира швейцарска банка в костюма на Вилхелм Тел?

Фреска.

Това е някой от нашите, от руснаците. Виж ти, забравил съм името… Но самата история за спасението на увляклото се в някаква игра момче — помня я. Момчето го измъкнаха след три денонощия, полуживо…

Фреска…

Фреска…

Фреска…

Всички ние сме тук. Всеки по веднъж. Без значение каква е била силата и известността, без да се разделят постъпките на добри и лоши. Ни повече, ни по-малко, всичко се случваше.

У всеки имаше нещо, станало негова визитна картичка.

Фрески и стъпала.

Стъпала и врати.

Изкачвам етаж след етаж, разглеждам всяка картина, поглеждам във всяка врата…

Естествено, защо да се прави Храма голям, когато съществуват пространства в пространствата?

Безкрайна градина и огромни, кънтящи лабиринти на коридорите и залите…

Светъл, пронизан от слънцето ресторант на върха на планината. Стените са от кристал и сребро. Надписът „Олимп“ на приборите за храна е напълно уместен…

Речен завой, във вечерна мъгла… дремеща при брега мъничка яхта…

Облачна пелена, гъста и еластична… Искаш ли да повърviш по небето?

Изведнъж разбирам, че завиждам на строителите на Храма. Завиждам безкрайно, сляпо, с остра ненавист към себе си, идиотът, строил мъничък реален свят… така и не успял да го построи… и не вложил нито капка труд в този изоставен в *дълбината* Храм…

Бягството никога не е окончателен изход. Където и да избягаш — ти винаги бягаш от себе си.

Фрески. Врати. Лица. Постъпки.

Всичко е тук. Нищо не е забравено. Може да се спори с какво повече се е прославил Рижия Пес — с кракването на непробиваемата програма — емулатор на мирис за *дълбината*, или с работата си в Интерпол. Но се радвам, че на фреската той е в униформа.

А ето го и Крейзи Тосър!

Дявол да го вземе… тук не е изобразена работата му в „Лабиринт на Смъртта“. Тук е инсталирането на печално известния пощенски филтър, който половин година контролира голяма част от кореспонденцията в *дълбината*! Не заради някаква определена цел, не за търсене на компромати или за лов на чужди пароли, а заради доказателството, че никъде няма конфиденциалност.

Само дето не подозирах, че филтърът е инсталиран от Крейзи.

Вървя. Все по-нагоре и по-нагоре. Фрески, лица, значими и по-незначителни постъпки.

А някъде тук трябва да ме има и мен!

Започва да ми става зле.

Какво ще видя? Кой, по какъв принцип е избирал тези мигове — за да ги изобрази на недостъпните никому скрижали? Какво ще бъде взето от моя живот, какво ще изрисуват ярките бои върху сивата мазилка, какво ще остане в Храма — завинаги?

Правя още няколко крачки — и виждам отговора. Жълт пясък. Сивото каменно туловище на демон, стискащо в ръката си нишката на моста. Кулите на Ал-Кабар в далечината. Вълк, седящ на пясъчния хълм в почти човешка поза. И човек, в смешните одежди на руски герой, бягащ надолу по склона, към протегнатата лапа на демона…

Какво пък. Нямам причини да се срамувам. Та нали дори не откраднах файловете на Ал-Кабар! Подариха ми ги.

С някаква разсеяна усмивка продължавам нагоре. Кулата вече свършва, почти съм влязъл в кристалното кълбо.

Фреска. Фреска. Фреска.

Стоп.

Време е да се излекувам от самомнението.

Гледам последната фреска в редицата, на края на спиралата. Достоен финал…

На него съм аз.

А другата фреска… тя се е отнасяла за Роман. Онова е било неговият миг на триумф — когато ми асистираше при проникването.

На мен се е паднала друга карта.

Стрелеца с вдигната за удар ръка. Синият огнен бич на „Warlock-9000“. Чезнещ във виолетово завихряне човешки силует.

Първият ми пробив в „Лабиринт на Смъртта“, когато отведох оттам Неудачника.

Какво пък… не бе ли това най-значимото в живота ми?

Не… аз не споря. Винаги съм смятал, че си струва да се гордея със случая. Да, аз така и не научих кой е той. И никой на света не го научи. Той си отиде в своята звездна далнина, в дълбините на електронните мрежи, в прекрасното бъдеще, което някога ще настъпи… Просто си отиде — от нашия неловък и нелеп свят.

Но защо именно този миг?

Защо именно ударът, ударът по своите? Безмилостният, макар и виртуален, удар по дайвърите на „Лабиринта“? Защо не онзи миг, когато водех Неудачника сред редиците чудовища, когато го прикривах със себе си, когато го измъквах от

елфическия сървър, когато разпръсвах полицейската хайка?

Кой е избрал именно този миг?

Защо?

Вероятно все пак заради постъпката. За да напомня и на мен, и на другите. Извайвай добро от злото за собствено удоволствие, но не смей да забравяш какво е положено в основата.

С пламнало лице се извръщам от фреската.

И се качвам на последния етаж на кулата.

В ослепителната светлина.

Кълбото не е гладко, то е сглобено от хиляди малки многоъгълници. Слънчевата светлина пламти във всеки от тях, отразява се, сякаш става по-ярка. Аз стоя сред хиляди мънички слънца.

Приближавам се до наклонената стена, лягам върху нея, разпростирам се, разперил ръце, прегръщащ огъня.

Слънцето е в очите ми.

Светът е под мен.

Трудно е да се вижда през светлината.

Дворците и небостъргачите на Дийптаун. Мостове, естакади, площади, улици, паркове, градини, басейни, алеи. Там грее слънце и вали дъжд. Там изгрява и настъпва залеза.

Да, ние сме само отражение на реалния свят. Гротескно, подсилено, по-плътно. А иначе — никаква разлика…

Вадя пейджъра си, където продължават да тлеят в очакване светлинките срещу имената на момчетата. Дик все още не се е свързал… добре, по-късно.

Пращам писмо на Иля.

— Хлапе, намерих го. Адресът е в писмото.

Щракам бутона „добавяне на адрес“. Сега, когато Храмът се е материализирал в пространството на Дийптаун, той най-накрая има реален адрес, който ще бъде добавен автоматично към писмото.

Изглежда това е всичко. Сега ми остава само да чакам.

Ще получа писмото, пратено от мъртъв приятел.

Ще узная какви тайни на Дийптаун са способни да убиват. Може би ще започна да шантажирам Дибенко. Може би просто ще вдигна шум.

Във всеки случай ще си отмъстя.

Вече прибирам пейджъра в джоба, когато той започва слабо да вибрира. Аз съм в режим „не безпокойте“, но програмата все пак прилежно съобщава за полученото писмо.

Крейзи?

Хвърлям поглед върху екранчето. Странно. Абонатът го няма в списъка.

Най-лесно е да оставя писмото за после. Никъде няма да ми избяга. Но…

Любопитството не е порок…

Проверявам инфото на подателя.

То не съдържа много.

„Дмитрий Д.“

Леко ме побиват тръпки.

Натискам бутона за отговор.

— Леонид, трябва да поговорим.

Символът за писмо изчезва, вместо него започва да мига телефонната слушалка. Покана за директен разговор.

Приемам…

Пейджърът се бави няколко секунди, преди малкият екран да се разтвори, да се увеличи и на него да се появи лице.

Сив мъглив контур над яката на черния плащ.

— Здравей, дайвър — казва човекът, който няма лице.

— Здравей, Дибенко — отвръщам аз.

Мълчим няколко секунди. Гледаме се… макар че какво има да се гледа тук. Нещата не са се променили кой знае колко.

— Трябва да поговорим — произнася Дмитрий Дибенко, създателят на дийп-програмата, бащата на *дълбината*. — Ще е неприятен, но необходим разговор.

— Разбирам — съгласявам се аз. — Но има ли още за какво да разговаряме?

— Мисля, че да. — Ако се съди по гласа, Дибенко е абсолютно спокоен. — Отново те подцених. Впрочем, поздравявам те.

— За какво?

— Но как за какво? Ти все пак се добра до Храма.

Хубаво. Намекът е ясен.

— Добре, да говорим.

— Не така — сякаш дори нарисуваното лице се усмихва. — Не през пейджъра — това е една голяма дупка. По-добре да се срещнем.

— Къде?

— Ами при теб, в Храма на Дайвъра-в-Дълбината, ако не възразяваш. Аз вече тръгнах, след три минути съм там.

Гледай ти.

Настина — една голяма дупка…

— Добре. — Надявам се, че лицето ми не изразява нищо, че аз, без самият да усетя, не съм дал на програмата команда „обърканост“. — Ще те пусна.

Прекъсвам връзката.

Колко бързо се завъртя всичко!

Иска ми се да се свържа с момчетата. Да повикам цялата хайка… стоп!

Какви ги върша?

Аз съм дайвър.

Единственият от нас, който ще успее да избегне оръжието от трето поколение.

Дали пък да не повикам Крейзи?

Също не си струва.

Всичко, което кажа, може да бъде използвано срещу мен и срещу тези, които са заедно с мен.

Приближавам се до стълбата, започвам да се спускам…

Стоп!

Фреските ги няма!

По-точно, има спирала от празни правоъгълници.

Но те не са запълнени. Спиралата се вие в посока, обратна на първата, подобно на нишката на ДНК.

Правилно. Аз се издигнах през миналото на дайвърите. Сега се спускам — в бъдещето. Тези фрески тепърва предстои да бъдат нарисувани… ако бъдещето настъпи.

Вървя надолу, покрай бъдещите победи и поражения, покрай геройства и подлости, покрай затворените врати. Бъдещето вече чака зад тях, трябва само да бъдат отворени.

И аз отварям — точно когато Човека Без Лице излиза от колата. Той не е сам, разбира се. Заедно с него са двама охранители и аз потрепервам от неволната мисъл, че е възможно някой от тях да е стрелял в Ромка.

110

Секундно смущение. Всеобщо, слава Богу. Дмитрий Дибенко със своите мутри до разкошния ролс ройс, спрял насред гората, охраната с ръце върху пистолетите, любопитната муцуна на шофьора зад стъклото… И аз на прага на Храма на Дайвъра-в-Дълбината.

Дибенко тръгва към мен, прави заповеднически жест на канещите се да го последват гардове.

Те се поколебават, явно им е неприятно да остават встрани от обекта на охрана. Но в крайна сметка се смиряват.

— Ще ме пуснеш ли, Леонид? — пита Дибенко и се спира пред мен.

— Ще те пусна. Само теб. — Не знам как работят механизмите за защита на Храма, но няма да попречи да го уточня. Правя крачка встрани. Дибенко се опитва да премине — и замира, натъкнал се на непреодолима бариера.

— Подай ми ръка, по дяволите! — изсъсква той.

Охраната се опулва към всесилния си бос, оплетен в невидимата паяжина.

— Не искаш да губиш достойнство? — усмихвам се и посягам към него. Обменяме си ръкостискане и Дибенко влиза вътре. Пита риторично:

— Как може да се изгуби нещо, което го няма?

Не отговарям, затварям вратата.

— Значи ето какъв бил той, Храма… — замислено произнася Дибенко, оглеждайки се. — А по-нагоре какво има?

— Не е от значение.

Той кимва, с невидимата си иронична усмивка, нещастният създател на виртуалния свят.

— Както искаш… вашите тайни не са ми необходими.

— Тогава защо си дошъл?

— Заради своите… — разперва ръце Дибенко. — Изключително заради своите.

— Страхувам се, че те вече не са твои, Дмитрий.

Дибенко протака, а аз постоянно мисля дали не си струва да изляза незабавно от *дълбината*. Изобщо не е задължително оръжието от трето поколение да изглежда като оръжие. Как ще успея да се опазя, ако някой стреля по мен с копче?

— Дойдох като приятел — неочаквано изрича Дибенко. — Нямам намерение да те нападам. Повярвай ми.

Позволявам си въпросително да повдигна вежди. Гледай ти… какви думи! „Като приятел“…

— Ако не вярваш на мен, то поне повярвай на приятелите си, строили този Храм! — рязко изрича Дибенко. — Какво, да не смяташ, че не съм наясно какво ме заплашва, ако те нападна тук?

— Какво? — колкото се може по-иронично питам аз.

— Смърт — разперва ръце Дибенко. — Е? Сключваме ли примирие?

— Седни — предавам се аз. — Ще поговорим.

На пода, по-точно — върху меките възглавнички, е съвсем удобно да се седи. Изтокът е фина работа… те са разбирали някои неща от живота.

Нищо не казвам. Чакам. Дибенко, изглежда, подрежда мислите си.

— И така, аз не съм ти враг… — произнася той накрая. — Повярвай ми.

Мълча.

— От фирма, моя собственост, бяха откраднати някои

перспективни разработки — продължава той. — Много бих искал да си ги върна.

— Искаш да кажеш, че у теб не са останали копия? — започвам да играя ролята на глупак.

— Останаха — не спори Дибенко. — Хакът беше чиста, възпитана работа, само копиране на информацията… Леонид, цялата работа е там, че на откраднатите разработки още не им е дошло времето…

Мога да тържествувам с победата си. Дибенко си призна! Той е в паника.

— Абсолютно съм съгласен.

— Значи си готов да върнеш файловете? Или да ги унищожиш в мое присъствие окончателно?

— Не.

Дибенко въздъхва.

— Леонид, но нали ти си видял документите, разбрал си за какво става въпрос…

А това вече е добре. Той смята, че файловете вече са доставени в Храма, нещо повече — че аз съм се запознал със съдържанието им…

— Преходът към новия свят трябва да бъде плавен…

Хубава работа, плавен! Не издържам:

— Кажи това на родителите на Ромка! Кажи, че смъртта на сина им е била част от плавния преход към бъдещето!

Изглежда съм надценил информацията, която той притежава:

— Ромка? Този млад човек, който… когото…

— Когото.

Ако мозъците ни работеха със зъбни колела, сега щеше да се чуе здраво щракане.

— Бившият ти партньор? Младият дайвър? Това той ли беше?

— Да.

— Не знаех.

— Защо въоръжи охраната с оръжие трето поколение, Дмитрий?

Той мълчи… мисли за нещо свое си.

— Не съм я въоръжавал, Леонид. Повярвай ми. Случайност е…

— Какво? Хлапето е умряло случайно?

— Проникване. — Дибенко преминава на някакви кратки, накъсани фрази. — Паника. Цялата охрана е на крака. И трийсет млади идиоти, програмисти. Един от тях е взел прототипа. И се е хвърлил да помага на охраната. Той не е знаел, разбираш ли?

— Не е знаел какво взема?

— Не е знаел, че в пълнителя има смъртоносни заряди.

Не искам да му вярвам. Защото да повярвам означава да простя. Да се откажа от правото на мъст. Да откажа на Ромка правото на отмъщение.

— Да, ние работехме над виртуално оръжие от трето поколение — говори през това време Дибенко. — По поръчка на полицията на Дийптаун. Заради собствените си интереси. Поради ред сериозни причини. Но никой не е имал намерение да охранява лабораторията по този начин… това просто е нецелесъобразно. За сплашване на хакери е напълно достатъчно предишното поколение бойни програми, кой ще се съгласи да загуби камара скъп хардуер?

— Не вярвам — казвам аз. — Ти може да си искал да провериш как действа.

— Тези проверки се извършват по друг начин — рязко изрича Дибенко. — Върху добре платени доброволци, около които има бригада от лекари с дефибрилатори[29], пипети, спринцовки и останалите гадости!

— Как ще го докажеш?

— А какво ще те устрои? Чекове на изплащане? Подписаните от мен нареждания? Съгласуваните планове на изпитанията? Официалната поръчка на дийптаунската полиция? Отчетите на лабораториите?

— Кой уби Ромка? — Разбирам, че се предавам, че сега е мой ред да губя достойнство.

Но аз му вярвам. Случило се е най-страшното — вярвам му.

— Хлапе на двайсет и две години — казва Дибенко. — Млад, талантлив, интуитивен програмист. Има млада жена, скоро ще им се роди дете. И възрастна майка в Ростов. Бил е сигурен, че в прототипа има парализиращи заряди. Решил е да си поиграе на герой. Да ти го предам ли, Леонид?

Той крещи — крещи на мен, а аз си мълча, седейки насред Храма на Дайвъра-в-Дълбината, на своя територия.

— Какво, нима не разбирам какво иска дайвърът Леонид? Иска мъст! Справедливост! Да накаже убиеца! Какво, ти сега лично ли ще го наказваш? Или ще наемеш бандити? Ще го предадеш на полицията? Това момче даже не знае, че е убиец! Казах, че слухът за смъртта е лъжлив, пуснат от мен за сплашване на хакерите… В противен случай… е, нямаше да се самоубие, но щеше да е свършен като професионалист. И без това не е хич добре с нервите. Е? Да ти го предам ли? Име, фамилия, адрес?

— Закълни се, че той не е знаел — казвам аз. Това е нелепо. Да изисквам клетва в свят, в който всичко е чиста измама. Да искам клетва от човека, създал този свят и получил правото да върши в него всичко, каквото му скимне. Но аз го моля.

— Заклевам се — произнася Дибенко. — Разбирам… после ще анализираш гласа… но не лъжа. Не лъжа, Леонид.

— Защо го направи? — питам аз. — Дибенко, защо пое по този път? Оръжие трето поколение… трябваше ли да се въвежда във виртуалния свят? Поръчките на полицията… ти не си длъжен да ги изпълняваш.

— Поръчки за шоково и парализиращо оръжие!

— Ти какво, не разбираш ли, че от тях до оръжието, което убива, има половин крачка? Парализата може да засегне сърдечния мускул, шокът от болката може да бъде непоносим. Главното е да се преодолее границата между техниката и психиката. Без теб тази граница никой не може да я премине, това е твоя дарба…

— Никой? — в гласа на Дибенко има ирония. — А какво е вградено в този Храм?

Аз мълча. Не зная как е защитен Храма.

— Повярвай ми, в мен няма никаква лична омраза към дайвърите — обажда се Дибенко. — И не ви смятам за престъпници. Но… щом вие сте създали оръжие трето поколение… най-важното сега е балансът на силите.

— Кой ти каза? — питам аз.

— Тъмния Дайвър.

Струва ми се, че сега той се усмихва…

— Знаеш ли го кой е?

— Тъмния Дайвър? Де да знаех… де да знаех, Леонид. Както разбирам, и на теб не ти е известно? Затова си пуснал слуха, че съм ти дал оръжие от трето поколение… за да го примамиш… нали?

Мълча.

— Не знам кой е той — казва Дибенко. — Но от известно време ме е страх да се вясвам в *дълбината*, Леонид. Аз притежавам Медала за Всепозволеност. Имам… вече имам… оръжие, което убива. Но Тъмния Дайвър го има отдавна. И аз във всяка една секунда очаквам куршум в лицето. Изригване на ослепителна светлина, болка, сърце, което спира да тупти.

— Аз също не съм във възторг от действията му — изричам. — Той е пратил моя приятел да проникне във фирмата ти. Накиснал го е. Ти казваш, че охраната не е имала оръжие трето поколение… все едно. Той е нямал право.

— Сега ти остана само един обект за отмъщение — неочаквано произнася Дибенко. — Нали?

— Доволен ли си?

— Естествено. Нали ти казах — дойдох като съюзник. Ти пусна слух, че съм те наел на работа… това ми се стори забавно…

Дибенко бърка в джоба на плаща си. И вади пистолет.

Светлина. Стълб от ярка светлина пада от тавана и заключва в себе си Дибенко. Силуетът му съвсем посивява, лишен от багри. Движенията му са забавени, плавни…

Без да бърза, Дибенко протяга пистолета към мен, държейки го за цевта. Хвърля го на пода между нас.

И светлината изчезва.

Каквото и да се е готвила да направи защитната програма, тя се изключи моментално след като Дибенко пусна оръжието от ръката си.

— Вземи го.

Изглежда той не е забелязал, че е бил под прицел…

— Какво е това? — питам аз.

— Прототип на оръжие трето поколение. Същото, с което са убили приятеля ти… ако това има значение.

Поглеждам пистолета. На външен вид най-обикновен „Smith&Wesson“.

Но въпросът е какво има вътре…

— С какво е зареден? — питам аз.

— Първите пет патрона са парализиращи програми за дийптаунската полиция — отвръща Дибенко. — Те предизвикват временен паралич, продължаващ петнайсет-двайсет минути и минаващ без последствия. А следващите пет… честно казано, това е нова разработка, тя няма да има серийно производство. Прекалено висока е вероятността за летален изход. Също временна парализа… но засягаща и сърдечния мускул.

— И ти си готов да ми дадеш това оръжие?

— Ще подпишем ли малък договор? Ти ще поемеш задължение да проведеш изпитването на новото програмно осигуряване. За съжаление, сега няма никакви закони, регламентиращи употребата на подобни опасни продукти… Надявам се на благоразумието ти, дайвър…

Вземам пистолета в ръка, гледайки Дибенко. Ако и мен светлината ме обхване в кръг, едва ли той ще запази спокойствие… поне ще потрепне.

Но изглежда, на мен в Храма ми е разрешено всичко.

— За какво ми е това, Дмитрий? — питам аз. — Стига… Аз вярвам на думите ти. Мъчно ми е за Дийптаун, страх ме е от това, което ще стане с него, когато това нещо бъде освободено… но аз не мога да спра бъдещето. И няма на кого да отмъщавам. Няма да тръгна да преследвам младия глупчо, решил да си играе на полицаи и крадци. И тебе няма да тръгна да те стрелям… ако не за друго, то защото си създал *дълбината*. Всичко завърши с фарс, Дибенко. Започна с трагедия, а свърши с фарс. Аз намерих този

Храм… получих това проклето оръжие… защо? Всичко е напразно. Всъщност не. Знаеш ли, намерих нови приятели. Което вече е страшно много. Жалко само, че Ромка си плати за това.

Мъгливата маска се взира в мен, после Дибенко произнася:

— Така че ти ще унищожиш откраднатия от мен файл?

— Не. Тук не го заплашва нищо, повярвай ми.

— Не разбирам — с леко учудване произнася Дибенко. — Не, наистина не разбирам.

— Какво?

— Възнамеряваш да не влизаш повече в *дълбината*, така ли?

Да. Неразбирането наистина го има. И от двете страни.

— Защо пък. Ще си влизам.

— Тогава — сигурен ли си, че ще можеш навреме да излезеш, да избегнеш куршума?

— Чий куршум?

— На Тъмния Дайвър.

Ново двайсет…

— Защо му е да ме убива, Дмитрий?

— Затова, защото у теб има нещо, което му трябва! — изкрещява Дибенко. — И докато пазиш този файл, ти си под прицел! И всичките ти приятели са под прицел! Той ще го изтръгва от теб със същата упоритост, с която ми досаждаше на мен!

— И за какво му трябва! — Сега е мой ред да крещя. — Ако Тъмния Дайвър и така притежава оръжие трето поколение, ако той те е заплашвал отдавна…

Разбирам, че съм казал нещо в повече, когато Дибенко става, отхвърляйки с крак възглавничката.

— Значи ти още не си видял какво са откраднали от мен? — пита той. — Нали?

— Не съм видял. — Да се преструвам е късно. — Там са сорсовете на оръжието трето поколение, правилно ли съм разбрал?

Дибенко се смее толкова дълго, че аз успявам мислено да си нахлупя шутовска шапка, да си нарисувам дълги щръкнали уши и да забода на гърба си хартия с надпис „магаре“.

— Леонид… ех… браво, Леонид. Добре. Няма да настоявам да ми дадеш файла незабавно. Виж го сам. После — решавай. Пистолета… пистолета го носи със себе си. И бъди готов да го употребиш. Защото животът ти сега е малка разменна монета. А на приятелите си кажи да не влизат в *дълбината*. Сега ти си мишена за Тъмния Дайвър. До теб е значително по-лесно да се добере, повярвай ми.

— Не е толкова просто, аз също съм дайвър…

— Леонид — Човека Без Лице се навежда над мен, аз продължавам да седя на пода, — повярвай ми, старите способности на дайвърите… дори и да си ги запазил… те не са нищо в сравнение с неговите способности! Понякога ми се струва, че когато сте загубили всичките си таланти, те са се събрали в един-единствен човек. И са го превърнали в Тъмния Дайвър. Той може почти всичко. Половината разработки на моите фирми са средства за защита и издирване във виртуалното пространство. Знаеш ли защо? Защото Тъмния Дайвър ме атакува непрекъснато. Аз почти не рискувам да се появявам в *дълбината*! Аз и сега съм заобиколен от чудовищно количество бариери. Спасява ме само едно: Тъмния Дайвър, както и повечето от вас, е посредствен хакер. Сякаш са се сблъскали магията и технологията, Леонид. Той побеждава моите програмисти интуитивно, с вашите способности. Засега ми се удава да поддържам равновесие, с цената на чудовищни усилия. Но на него му трябва файла, който сега притежаваш и ти. Пази се!

— Ами ако върна този файл? — питам аз, пробвайки някак да отслабя натиска му.

— Първо го виж. После решавай. А най-добре го унищожи и ми позволи да продължа да водя битката. Да, Леонид, прав си, аз съм готов да убия Тъмния Дайвър. Ако го направиш ти — фантазията ти за договора може да стане реалност. Готов съм да ти платя страшно много.

Той чака минута, но аз мълча. Докато файлът не бъде в ръцете ми, докато не разбера от какво се бои и какво крие Дибенко и към какво се стреми Тъмния Дайвър, аз нямам право да говоря нищо.

— Пожелавам ти да оцелееш — произнася Дибенко. — Ще ме пуснеш ли?

— Върви — отговарям аз. — Вратата ще се отвори пред теб.

Остава ми да се надявам, че така и ще стане, че Дибенко няма да разбере, че в Храма аз съм неопитен и неумел новак…

Вратата се отваря. Дибенко още веднъж се оглежда на прага, засмива се:

— Когато се наканиш да прочетеш документите, свържи се с мен. Ще си поговорим.

И аз оставам сам.

С пистолета, с който може да се убива наистина. С това, което съм смятал за главната тайна на Дибенко. И което всъщност е малък пул в голямата игра, от която си нямам никаква представа!

Дявол да го вземе… кога най-после ще се появи в *дълбината* това хлапе?

Вадя пейджъра, мрачно поглеждам светлинките. И изведнъж, сякаш оживяла пред погледа ми, пламва нова. Някъде в реалния свят Иля е седнал на компютъра и пред него е избухнала безумната дъга, превръщаща света в приказка…

Достига ми търпението да почакам, докато той седи някъде — бог знае къде — и преглежда пристигналите писма.

Отговор.

„Идвам“.

Интересно, ако Дибенко прехваща съобщенията от пейджъра ми, ще разбере ли къде всъщност е файлът…

Впрочем, какво ще получи той, ако хване Иля? Нищо. Файлът засега дори не е в момчето. В офиса на компанията е. Там не можеш да проникнеш даже ако си с възможностите на Дибенко. Може би Тъмния Дайвър би успял, с всичките му свръхспособности. Но на него му трябва разшифрован текст, а не криптиран файл.

Пресмятам на ум колко дълго Иля ще пътува до Храма. Зависи преди всичко от мощността на машината му… ако си мечтае за стодоларова звукова карта, тази мощност едва ли е кое знае колко голяма. Раздрънкан „пентиум две“, ако не и просто „пентиум“. Пълно натоварване на мозъка… в Щатите и Япония е забранено непълнолетните да влизат в *дълбината* с машини, по-слаби от „пентиум две“ с честота на процесора четиристотин и със сто двайсет и осем мегабайта RAM… Но тук не са Щатите. Тук всичко се случва.

Значи десет минути при добра връзка, докато в машината бъде пренесена и обработена пълната картина на мястото, където той никога не е бил. Приятната разходка в такси или не по-малко приятната на велосипед е осигурена.

Свързвам се с Маниака — сега вече не с писмо, а чрез пряка връзка. Той откликва веднага, значи е чакал с пейджър в ръка.

— Гадняр!

Почти съм съгласен… докато съм разглеждал Храма и съм общувал с Дибенко, те там са премалявали от нетърпение. А и със сигурност са се притеснявали за мен.

— Тук имаше неочаквано посещение — отговарям аз. — Идвайте.

Пращам адреса.

— Някой път ще ти организирам подобно бдение за половин час! — заплашва ме Маниака и се изключва.

Да, лошо се получи.

Но кой е очаквал, че ще стане такова нещо?

Че Дмитрий Дибенко ме следи и само чака момента, когато ще вляза в Храма?

Опитвам се да успокоя съвестта си, разхождайки се напред-назад. Дано да дойдат по-бързо момчетата. Дано Иля по-бързо донесе файла.

Какво ли има в него, щом Дибенко е толкова сигурен, че ще застана на негова страна след прочита на документите?

Какво може да бъде по-важно от възможната гибел на виртуалния свят?

Най-отвратителното състояние е да чакаш, без да имаш възможност да направиш нищо.

111

Пристигат две таксита. От първата кола се измъкват Подляра, Чингиз и Пат. От втората — Маниака и Мага.

Аз стоя пред прага на кулата, засрамено навел глава. Сега ще започнат да ме ругаят…

— Льоня! — вика Пат, подскачайки на място. — Получи се!

Чингиз и Подляра също не изглеждат особено обидени. Мага стои, оглеждайки кулата със скептичното изражение на клиент, дошъл да приеме току-що построен обект.

Само Маниака мрачно ми показва юмрук. Но нищо, така е правилно.

Такситата си тръгват, на програмните шофьори не им е интересна кулата насред гората. Извисява се — нека си се извисява. Не е ли все едно…

Пускам приятелите си в Храма, потупвайки всеки по рамото, и сякаш без да искам, не махам ръката си, докато те не преминат прага. Подляра, изглежда, разбира каква е работата. И Маниака също. А останалите не обръщат внимание.

— И това ли е Храма? — с известно разочарование уточнява Чингиз, оказал се вътре. — Семпла работа…

— Какво има горе? — пита Подляра.

Пат просто мълчаливо хуква нагоре по стълбите и след секунда се дочува доволния му глас:

— Тук има картинки! Готини!

Мага се пльосва на пода, събира на куп под себе си камара възглавници и с доволен вид ни зяпва.

— Къде е писмото? — преминава към същността Маниака пръв от всички.

— Сега ще го доставят — успокоявам го аз. — Момчета, как беше при вас?

— Шибано — казва само Чингиз. — Това императорско говедо ме разкъса на две…

Маниака изфучава:

— Това е нищо. Аз пък научих какво чувства човек, чиято глава се търкаля по пода отделно от тялото. А Мага…

— Не трябва! — извиква Мага. — Няма какво да клюкарстваш!

— Какво стана с Ника? — пита Чингиз. — Дайвъра?

— Да. Тъмния Дайвър, очевидно. Той все пак ни изигра… почти.

Чингиз кимва:

— Пат разказа какво е станало там с вас… А Крейзи още ли не се е появил?

Поглеждам пейджъра си.

— Засега не. Странно, честно казано.

Някаква вълна на напрегнатост, тягостна тревога залива всички. Наистина странно. Но нищо не може да се направи — само да се чака…

— Шурка, ти каза ли на Дик, че с мен всичко е наред?

— Да. Оставих съобщение на пейджъра му.

— Е, нали не може Крейзи наистина да е загинал от ръката на Императора? — питам аз, сякаш очаквайки да получа отговор. — На всички вас той също ви видя сметката… и нищо.

— А ти с какво беше зает? — пита Подляра.

— Тук идва Дмитрий Дибенко. Разговаряхме.

Настъпилата тишина е прекъсната от предпазливия въпрос на Чингиз:

— Какво искаше?

— Да унищожа файла, разбира се. Той казва, че Тъмния Дайвър ще иска да се добере до него… Че и аз, и всички вие, сме в опасност, докато файлът съществува. Най-смешното е, че той дори даде формално разрешение да се запозная с файла. Беше сигурен, че след това ще се съглася с него.

И в този момент се разнася предпазливо почукване по вратата.

— Писмото — изрича Мага, потривайки ръце.

— Или Тъмния Дайвър… — добавя Маниака. Можем да размишляваме дълго. А още може и да ме попитат дали в този велик дайвърски храм има най-обикновена шпионка.

Аз не знам отговора, затова отивам да отворя.

— Компанията „HLD“, служба за доставка на проблемна кореспонденция… — изговаря на един дъх червенокосото момче, стоящо пред вратата. — Това ли е Храмът…

Той повдига погледа си към мен и незабавно лицето му се променя:

— Леонид? Ти?

— Аз.

Интересно, какъв извод ще си направи…

— Майтапиш се, нали?

Спомням си всичко, случило се през последните дни. Търсенето на Подляра. Гибелта на Ромка. Опита да преминем през „Лабиринта“. Посещението на Тъмния Дайвър. Почти измамилата ни (или измамилия ни?) Ника. Императора, който се държа така, както не е позволено на една програма. Мостът. Посещението на Човека Без Лице.

Съвсем малко усилия ще са ми необходими за минутна шега над тийнейджъра. Няколко весели приключения…

— Това е Храмът на Дайвъра-в-Дълбината — изричам аз. — Давай писмото…

— А ти какво правиш тук?

— Работя — почти честно отговарям яз. — Всичко е наред, ти достави писмото си.

Иля със съмнение ме поглежда, после бръква в кожения планшет, закачен за колана му.

— Кой чука на вратата ми… — казвам аз. — Ами влизай.

Лекичко го побутвам за лакътя, въвеждам го вътре. Пъстрата компания, събрала се в кулата, не смущава Иля.

— Супер! — подхвърля им той. — Кой ще се разпише?

— Той — кимва към мен Маниака. — Той ще се разпише.

От планшета се появява писмо. Голям плътен плик, вече леко зацапан и измачкан. Изглежда празен.

— Е? — мърмори Иля, гледайки пакета. — Е?

На него не по-малко от нас му се иска писмото да се появи, адресът на Храма да бъде признат за правилен и сървърите на „HLD“ да изпратят файла в празния плик. Едва ли всичките наши причини ще натежат повече от неговото желание да заработи за нова звукова карта…

Пликът започва да се подува. Натежава, Иля дори леко отпуска ръката си. И започва да се усмихва, толкова светло, искрено и радостно, сякаш е получил още топло писмо от умиращ роднина милионер.

— Разписвай се!

Какъв е проблемът… Оставям автографа си върху бланката на доставката. Вземам писмото.

— Така… сега… — започва да мърмори Иля, завирайки двете си ръце в джобовете. — Дължа ти двайсетачка, нали? Сега…

— О, Леонид даже и ще заработи от писмото… — с драматичен шепот съобщава Подляра. Ама че гадняр…

— Не трябва — изричам аз.

— Как не трябва, ние се уговорихме… — Иля започва да вади от джобовете измачкани доларови банкноти.

— Добре — бързо се съгласявам аз. Вземам парите и му ги връщам. — Бакшиш. Както е прието.

Иля изсумтява, но приема бакшиша. С любопитство пита, кимвайки към момчетата:

— Какво, дайвърите добре ли плащат?

Най-накрая проумявам цялата комичност на ситуацията. Естествено, какъв дайвър съм аз? Също като Иля — обитател на *дълбината*, по-рано подвизавал се на хамалска длъжност, а сега кротнат на топло местенце.

— Нормално… — поглеждам накриво момчетата. Мага и Подляра се забавляват. Останалите, изглежда, дотолкова изгарят от нетърпение, че не са способни да се усмихнат. — Добре, старче, благодаря.

— Няма за какво. — Иля се ръкува с мен. — Ти такова… идвай в кръчмата… ще си побъбрим някой път…

— Добре.

Нима не му е интересно? Никак, ама хич не му е интересно да си поговори с „дайвърите“? Впрочем, нали са бивши дайвъри. А Храмът… ами какво има тук да се гледа… празна кръгла стая, някаква стълба…

Затварям вратата зад него. Обръщам се към момчетата.

— Хайде — кимва Маниака. — Мисля, че е най-добре ти лично да отвориш този плик.

Хартията е твърда, аз даже откъсвам ъгълчето със зъби, преди да отворя плика.

— Може би трябва да извикам Пат? — изведнъж започва да се безпокои Подляра, поглеждайки към стълбата.

— Сам си е виновен, знае, че не сме дошли на екскурзия тук — отсича Чингиз. — Хайде, Леонид…

Вадя от плика тежко томче, загърнато в прозрачна опаковка. Така… ето я непробиваемата защита… публичният ключ на Храма на Дайвъра-в-Дълбината.

Подърпвам крайчето на опаковката. Няколко секунди нищо не се случва.

После опаковката шумно се разкъсва, цялата наведнъж, на малки колкото конфети парченца. Ключът е разпознат.

„Компания «Нови хоризонти» — прочитам аз на глас. — *Предварителен отчет по проекта «Приятно потапяне». Само за членовете на борда на директорите“*.

— Хайде — ободрява ме Чингиз.

Сядам на пода. Разтварям томчето. Бяла хартия, черни редове… Сухо, официално, традиционно. Никакви ефекти, анимации, звукови и видеоклипове. Впрочем, това не е за представяне пред публика, работен материал е…

— Тук има нещо подобно на преамбюли — казвам аз, гледайки първата страница. — *„Дийп-програмата, революционното откритие в областта на психотехниката, доведе след себе си създаването на нов, виртуален свят — Дийптаун. Сбъднаха се най-смелите мечти на човечеството. Възникнаха съвсем нови индустрии на науката, производството, развлеченията. Обаче петте години, изминали от деня на полагането на основите на първия квартал на Дийптаун, показаха и негативните ефекти на тази реализация на виртуалния свят. Светът на Дийптаун стана само отражение на реалния свят и в ни най-малка степен не е лишен от пороците и недостатъците на човешката натура. Проектът «Приятно потапяне» е насочен към преодоляване на тези недостатъци…“*

— Льоня, а за съдбоносния конгрес на партията нищо ли няма там? — рязко пита Подляра. — „Революционно откритие“, „най-смелите мечти“… Манджа с грозде!

На стълбата се появява разчорленият Пат:

— Каква е тая манджа, Тоха?

— Седи мирен, на тебе тя няма да ти хареса! — без да се обръща, доста рязко отговаря Подляра. — Идвай тука и слушай, докато не сме те изгонили!

Млъкналият Пат с грохот се изсипва от стълбата и сяда до хакера. А аз обръщам страницата.

Трябва да е някъде тук. Съвсем близо, Роман не е имал излишно време. Могъл е да прелисти няколко страници, да прочете няколко абзаца… и нещо го е потресло, изплашило, накарало го е да забрави за всичко.

— Тук е за проекта „Дълбинен контейнер“ — казах аз. — Техническа документация… те наистина са повече хардуеристи, отколкото програмисти…

— Дай! — протяга ръка Чингиз. Правя се, че не съм забелязал.

Това не е негово. Мое е. Моята борба! Фразата е изцапана с мръсотия и кръв, но това е моята борба. Чингиз ми е повече от симпатичен. Той е умен, силен и добър човек. Най-важното е, че е добър… и добър не със сляпа, прощаваща всичко доброта, а добротата на зрящ човек.

Но той не е скачал в пропастта между стените от огън и лед. Не са убили неговия приятел. Не него са го предали. Не него са го купували. Радвам се, че с него всичко е протекло точно по този начин… Но това томче, струвало живота на Ромка, си е само мое. И аз ще избирам какво ще кажа, и какво, може би, ще премълча.

— Сега… — мърморя неуместно, прелиствайки страниците. Маниака въздъхва, но търпеливо чака. Мага се излежава в позата

на преситен от радостите на живота султан и демонстративно се прозява…

— Какво има там? — отново не издържа Чингиз. И този път имам какво да му отговоря.

— Чертежи. Бих казал, че това е особено ергономично кресло… само че по-скоро е ергономично легло…

…Когато около теб има пет човека, нагло опулили се в книгата, която държиш в ръцете си, е много трудно да контролираш процеса на изтичане на информацията.

Честно казано, невъзможно е.

— Що за шибана история! — изразява общото мнение Подляра. — Тези чудаци са изобретили хибрид между креват и зъболекарски стол, и за него се води такава битка?

— Те дори не са го изобретили, а просто са го сглобили — поправя го Маниака, прелиствайки през рамото ми няколко страници. — Виждаш ли пълните указания за купените патенти? Тези са се използвали в медицината при грижи за болни в състояние на кома. Тези — в космическите изследвания… системи за контрол от разстояние и безконтактни интерфейси…

— Периодичен масаж на тялото, опционално — хранене чрез сонда и венозно, а гащеризоните и шлемовете могат да се изхвърлят на боклука — обобщава Чингиз. — Яко. Всичко е на повърхността, но е яко. Аз не бих се отказал от такова работно място. Винаги ми изтръпва гърба, когато седя в *дълбината* повече от десет часа. Но да се убие заради това… или да се боиш от него… някакво безумие, момчета!

— Тъмния Дайвър особено е настоявал за втората част от проекта — напомня Подляра. — Хайде, Льоня, търси. Изкуствена природа, или как беше…

— Изкуствена натура — казвам аз, отваряйки книгата. — А, ето го софта… същинския софт.

— Система от филтри. — Маниака примижава, гледайки прелистваните страници. Аз се предавам и започвам да ги обръщам по-бързо, без да се опитвам да вниквам в редовете. — За изображение, за звук, за пространствени премествания… Оу… не е възможно да са достигнали такава степен на компресия!

Потрива челото си и неуверено произнася:

— А може и да са…

— Какво е това, Шурка? — питам аз.

— Прилича на система за проследяване… нали? — Маниака и Подляра се споглеждат. Подляра кимва:

— Доста. Самообучаваща се система, проследява и фиксира поведението на обекта, очевидно — човек. А и обратна връзка… Баси! С прогнозиране, с елементи на ИИ…

— Ама не може да има изкуствен интелект на съвременната техническа база! — възмущава се Маниака.

— Не може — признава си Подляра. — И тук не става въпрос за конкретна машина. А за приспособяване към общомрежовите ресурси. Преразпределение на информацията… общи бази данни, лични бази данни, потоково кодиране и декодиране…

— Списанията трябва да се четат от края — изричам аз. И отварям томчето на последните страници.

— Резюме — радостно се обажда Пат, увиснал на раменете на Чингиз и Подляра. — Аз също започвам да гледам от края!

„Проектът «Изкуствена натура» премина предварителна проверка в три режима — започвам аз. — *В първия случай, както се вижда от заключението…“*

За нас нищо не се вижда. Ние не сме чели отчетите за експериментите, те са някъде там, между описанието на програмата и резюмето. Но аз вярвам на съставилия отчета. И сигурно му е повярвал и Ромка, когато също е започнал да чете от края…

„Използването на външните бази данни, заложени при програмирането на първичните поведенчески реакции, копирането на реакциите на партньорите хора и анализът на ефективността на собствените действия позволиха да се постигнат някои резултати, които не се вместват в стандартните схеми на изкуствения интелект. Възниква възможност да се предположи, че при по-нататъшно нарастване на мощността на операционната система и разширяването на достъпните модели жизнено пространство, тя плътно ще се приближи до тези параметри, които се оценяват като прагови за разума. Обаче някои особености на вложените в модела първични поведенчески реакции, при цялата им ефективност за бързото развитие и самоусъвършенстване, ни карат да смятаме за нецелесъобразно по-нататъшното й развитие. Препоръчва се прекъсване на работата за два-три месеца, след което да се възобновят експериментите с по-малка изходна активност.“

— А аз знам за кого е това — неочаквано произнася Пат. — Знам.

Погледите ни се срещат и аз кимвам. Струва ми се, че момчето започва леко да трепери.

Едно е да си заложник в игра, заложник на програма.

Съвсем друго — да разбереш, че за яката те е държало, прикривайки се от ракетомета, живо същество. Вече почти разумно. Нещастният Император, прикован към последното ниво на играта. Отново и отново хвърлящ се в бой… непобедим, могъщ, и все едно — губещ.

— Но те там всички… запуши уши, Пат! — изревава Подляра. — Те там всички…

— Тихо — прекъсва го Чингиз. — Те провеждат опити с ИИ. Да се използва като експериментален модел чудовище от игра в мрежата е чудесна идея. Това е оправдано икономически… на тях даже са им предплатили за програмирането на централния персонаж, нали помните че Крейзи се оплакваше? „Лабиринт на Смъртта“ има прекрасни защитни системи — моделът не може да се измъкне, нито пък хакерите да се доберат до него. Постоянен приход на нови геймъри, променящи тактиката и стратегията.

— Каква ти стратегия, той ме изгори с поглед! — възмущава се Подляра.

— И какво? Това е поначало агресивен модел, не чу ли? И тук няма нищо странно, уви. Необходимостта да се защитаваш и нападаш е движещ фактор на еволюцията. Че дадената еволюция протича във виртуалното пространство, а вместо тяло Императора има пакети от електроимпулси, нищо не променя. Всичко е логично. Гадно, но логично.

Подляра диша тежко, но мълчи.

— Някога преглеждах една книга — добавя Чингиз. — В нея главният положителен герой учеше главната положителна героиня как се постигат победите. „Стани по-зла от злите, по-подла от подлите…“ И това са положителните герои на книга, претендираща за хуманизъм. А ти какво искаш от бизнесмени, Подляр? Ако писател, учещ на добро, пропагандира такъв лозунг? И какво искаш от програмата на Императора? Него го убиват! Всеки ден! Него идват да го убият, а не да пият чай заедно в градината! Той не би могъл да стане различен, дявол да го вземе!

— Разбрах всичко — неохотно отговаря Подляра. — Човек като те слуша, може да оправдае всичко на света…

— Животът ме е научил на това — свива рамене Чингиз. — Не всичко, разбира се… но почти всичко. Леонид, чети по-нататък.

„Втори режим на проверка — започвам аз. Докато Чингиз и Подляра спореха, Маниака и Мага вече са успели да избързат и сега търпеливо чакат да прелистя страницата. — *Експериментът се провеждаше с доброволци, прекарващи в дълбината не по-малко от двайсет и четири часа в денонощие. Техническите характеристики на техните компютри варираха от средни до максимално мощни по стандартите на САЩ в момента на началото на експеримента. Като спомагателни ресурси се използваха свободни и общодостъпни мощности на сървърите, поддържащи Дийптаун. Както се вижда от графиките…“*

— А къде са графиките? — с недоумение пита Пат.

Игнорирам въпроса, а Чингиз бързо и тихо обяснява нещо. Сигурно значението на думата „резюме“…

„Първите прояви на следживот бяха забелязани през петия месец на експеримента. Надминаване на скоростта на нормалните човешки реакции, доловими само на апаратно ниво, закъснение между излизането на човека от дийп-хипнозата и изчезването на виртуалния персонаж. Към края на годината у всички участници в експеримента са появи ефектът «ръководене». Намирайки се във виртуалността, те са изпадали в състояние, сходно с наркотичното опиянение, изпитвали са усещането, че тялото действа самостоятелно, че разговорът се води от някой отстрани. При това на практика не е имало усещане за насилствено «ръководене», всичко казано или направено се е възприемало като собствена нормална реакция на случващото се. Окончателното доказателство за съществуване на следживот е поведението на виртуалния персонаж след принудителното прекъсване на връзката с човека оператор. Отначало се наблюдаваха кратковременни паузи, «застивания» на персонажа, неадекватни реакции на околния свят, после следваше кратък период на външно смислени и вместващи се в рамките на поведението на оператора действия. В хода на повторните експерименти периодът на «застиване» намаляваше, докато не престана да се отчита от апаратните методи. Времето на самостоятелно съществуване на виртуалния модел достигаше в отделни случаи няколко часа, а в рекордния случай — двайсет и шест часа и тринайсет минути, което надхвърля достъпния за човек естествен период за пребиваване в дълбината. Външно моделите изглеждаха напълно естествено, поддържаха общуване на битови и социални теми. Отбелязани са субективно сполучливи шеги, прояви на емоции, депресивни реакции. В три случая са забелязани творчески действия, аналози на които не са открити. Веднъж виртуалният модел е проявил ярко изразени интуитивни способности.“

— Мамка му — изрича Подляра. — Мамка му и пак мамка му. Те са създали ИИ.

— Не е там работата. — Чингиз сяда до мен. — Леонид, ти разбра ли?

— Копия — съгласявам се аз. — Копиране на личността. Пренасянето ѝ във виртуалния свят. Без записване на паметта, което, все едно, никой не може да прави. Просто оставяш калъп на своята личност в *дълбината*… и калъпът оживява. Притегля съществуващите ресурси. Имитира човешко поведение…

— Но това е имитация. — Подляра поглежда накриво Пат. — Чуй, дечко, би ли се съгласил да заселиш в *дълбината* свой двойник?

Хлапето не мисли дълго:

— Ами това е еф пет, а не еф шест…[30] нали? Нека. Даже ще е супер. Аз излизам, а той там разпуска максимално! После всичко ще ми разкаже.

Той се кикоти, явно размишлявайки какви би ги свършил в *дълбината* без никакъв контрол.

„Третият режим на проверка се извършваше с използването на техническите възможности на «Дълбинния контейнер». За съжаление, чистотата на експеримента донякъде се нарушаваше от двайсет и четиричасовата бариера за пребиваване във виртуалността, която засега не сме успели да преодолеем. Въпреки това резултатите изглеждат напълно успешни. В настоящия момент доброволците се намират в Дийптаун от три месеца. Ефектът на следживот започна да се проявява към края на първата седмица на пребиваване в дълбината. Към средата на втория месец виртуалният персонаж напълно преминава към денонощна активна дейност. Осезаеми изменения в реакциите и поведението по време на съня на човека оператор не са забелязани. Според независими експерти, персонажът се възприема адекватно, участва в обществения живот на своето обкръжение, проявява свойствените за оператора интелектуални, емоционални и сексуални реакции. Значителна промяна се забелязва само в поведението на хората-оператори. Рязко намалява интересът към околния свят. Забелязва се емоционална студенина и известна скованост в общуването с хората извън Дийптаун, включително и с по-рано важни за тях индивиди. Извън «Дълбинния контейнер» или без обикновен компютър операторът нервничи, лесно възбудим е, повишава се склонността му към алкохолизиране и употреба на наркотици. Сексуалните реакции се намаляват до минимум. Способностите за анализ на ситуацията и интелектуалната дейност обаче не са пострадали. Операторите проявяват максимум изобретателност, за да постигнат по-нататъшно продължаване на експеримента. В поведението им се забелязва значителна корелация с процесите, възникващи при наркотична зависимост. Интерполацията на данните позволява да се предположи, че у операторите, задействани във втория режим на проверка, подобни ефекти ще се появят към края на втората година на експеримента.“

Всички мълчат.

Всеки мисли за свои си неща.

Аз също.

Именно това е убило Ромка. Не просто новината, че Дибенко е довел работата до поява на изкуствен интелект. Не само информацията за възможността да се копира своето „аз“ във

виртуалния свят.

Ето какво го е накарало да се паникьоса, да избяга с файла, да го крие, да заличава следите.

Той е видял бъдещето. Човешкото бъдеще. Не хора, които ходят в *дълбината*, работят, почиват, сприятеляват се и обичат. И дори не хора, за които *дълбината* е само кражби, разправии, подлост, разврат.

Милиони придатъци към виртуалните си съзнания. Милиони живи автомати със зачервени възпалени очи и безсилни мускули, милиони половинки от разрязано на две цяло, устремени към мониторите, шлемовете, „Дълбинния контейнер“, към каквото и да е — само и само електронната игла да пронижe разума, зашивайки ги в едно цяло с изгубената в *дълбината* част…

Ето какво е то, нашето бъдеще. Сладък рай на елои, живеещи във виртуални градини. И стада морлоци, естествено. И не е задължително нощем морлоците да обират апартаментите на елоите и да впиват зъби в сладката плът. Времето на нощните чудовища е отминало, мистър Уелс. На вас ви е провървяло, британски мечтателю. Информацията е власт, световната мрежа е власт, напълно възможно е от *дълбината* да се изстреля ядрена ракета, също могат да започнат да се правят и роботи-полицаи. А никак не е сложно да се заградят бетонните бункери с „Дълбинни контейнери“ с бодлива тел под високо напрежение и да се сложи на автоматичната картечница същият този Император от „Лабиринта“.

Впрочем, за какво са всичките тези страхове?

И без това няма да е весело.

„Учи се добре, синко, и ще идеш да живееш в рая…“

„За какво ни е тази отпуска? По-добре да си купим «Дълбинен контейнер»! Да си починем в *дълбината*!“

„А чу ли, че съседът починал преди една седмица? Вчера ми го разказа неговият виртуал. Поседнахме, пийнахме за упокой на тленните му останки…“

— Това е безсмъртие — рязко казва Чингиз. — При достатъчно дълго пребиваване в „изкуствена натура“ виртуалната личност става абсолютно автономна. Със сигурност.

— В гроба да го видя дано това безсмъртие… — някак не много убедително измърморва Подляра.

— Не се заричай. Когато гробът се зададе, ще се замислиш.

— А аз бих опитал — радостно съобщава Пат. — Сто на сто!

— И би останал завинаги в *дълбината* нагло хлапенце… — отбелязва Чингиз.

— Ако искам, такъв ще остана. Каква е разликата?

— Момчета, какво възнамеряваме да правим с всичко

това? — пита Маниака.

Ето така е винаги. Седиш, смилаш получената информация, а отгоре на всичко те карат да отговаряш и на въпроси.

И най-обидното е, че въпросите нямат отговор.

— Да се унищожи файлът, както иска Дибенко, е необратима постъпка — изрича в празното пространство Маниака. — Аз не бих ви посъветвал…

— Да го пратим на моята машина? — предлага Чингиз. — А?

— Защо на твоята? — хлопвам томчето аз. — А на моята? На Маниака?

— В моя апартамент, предполагам, е по-трудно да се влезе, отколкото във всеки друг.

— А във виртуалността?

— Ключове. Ще го защитим с моя, твоя… няколко ключа. После файлът ще бъде достъпен само ако вземем общо решение.

— Защитавайте го вие, момчета — обажда се Маниака. — Четиримата. Вие живеете в един град… така ще е най-разумно. Нашето мнение ще вземете под внимание във всеки един случай, предполагам?

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
ОГЛЕДАЛОТО

Дълбина-дълбина, не съм твой…

Свалих шлема. Помислих малко и го оставих върху монитора, захлупвайки забавните фигурки от ярка синтетично кожа. Те са при мен отдавна, от някаква компютърна изложба… Седят си тихичко отгоре и ме гледат с прозрачните като мъниста очички. Може би си шепнат понякога свои си работи… когато се гмурвам за пореден път.

Е, какво, дайвър, наигра ли се?

— Вики, изход. Приключване на работата.

— Изпълнявам.

Успях да забележа точното време върху гаснещия екран. Дванайсет и половина. Добре… нормално поработих. Главата ме боли, но не толкова силно, колкото се опасявах.

Хакнахме „Лабиринта“. Преодолях моста. Влязох в Храма. А още и оръжието от ръцете на Дибенко… Забраненото оръжие, за което така и не казах на момчетата.

Защо ли изобщо не съм радостен?

Да, Дмитрий Дибенко ще убие *дълбината*. Но съвсем не по онзи начин, по който предполагах, че ще го стори.

Ще бъде ли оръжието трето поколение ефективно срещу странните симбиоти — наполовина хора, наполовина рожби на програми? Не знам, но инстинктите ми подсказват, че няма да върши работа.

А аз, както и всеки дайвър, съм свикнал да вярвам на инстинктите си.

Между другото, това нали е допълнителен аргумент в полза на „изкуствената натура“? Не е само поничка, но и камшик…

Бедата не е в „Дълбинния контейнер“ — той е нещо скъпо, сложно, и няма да се превърне в масово забавление. Освен за желаещите час по-скоро да пренесат личността си в *дълбината*. За всякакви болнѝци на последно издихание, жадуващи да се сдобият с безсмъртие, дори в такава форма. Или за хората, дето не си знаят парите, като Чингиз например.

Дийп-програмата победи именно със своята простота. Тя не изискваше нищо! Дори виртуалните шлемове и гащеризони станаха полезно и приятно, но не и задължително допълнение. Общо взето са достатъчни компютър, модем, връзка с Интернет и малката програмка…

За да придобиеш безсмъртие в *дълбината*, за да получиш електронен калъп на себе си, е необходима само още една програма. По-голяма, трябва да си признаем веднага. Но и мощността на машините е нараснала.

Копие… нова личност… електронен симбиот…

Можем дълго да се лутаме из термините. Да проверяваме, да експериментираме, да спорим. По-скоро тук е всичко накуп. Не просто съблазън, а истинско изкушение.

Кой би устоял?

И на какво ще заприлича Дийптаун, когато количеството на електронните копия стане сравнимо с количеството живи хора? Всичко построено в *дълбината* ли им трябва? От какво ще се откажат с лекота, какво ще оставят за несъвършените хора, какво ще съборят като незаслужаващо внимание? Кое у тях ще е от прототипите, и кое — собственото?

Или все пак се страхувам от невъзможното? Виртуалният персонаж привлича върху себе си част от общите ресурси на мрежата, обикновеният потребителски компютър физически не е в състояние да поддържа виртуалната личност. По време на експериментите натоварването нараства незабележимо… но ако количеството виртуални личности достигне десетки, стотици? Колко е в състояние да издържи мрежата?

И какво ще предприемат електронните морлоци, когато осъзнаят — а те ще го сторят — че са сковани от материални рамки?

Ще прекъснат появата на нови виртуални личности? Ще хванат оръжие в ръка?

Или…

Машините, на които работим сега, на практика са достигнали предела си. От силиция и германия е изцедено каквото е било възможно. Но количественото нарастване рано или късно се сменя в качествено. Всеки момент ще се появят компютри, основани на съвсем нови принципи. Аз прекрасно си спомням времената, когато „386“ се смяташе за мощна професионална машина. Сега да кажеш, че работиш на „пентиум“ или „пентиум две“ е същото, като да се оплачеш, че не ти е потръгнал животът.

Всичко зависи от това кога и как Дмитрий Дибенко възнамерява да хвърли на пазара новото си изобретение… програмния комплекс „Изкуствена натура“. Събитията ще се насочат или в едната, или в другата посока.

Но аз в края на краищата мога да попитам Дибенко.

Остава още един въпрос — какво възнамерява да направи с тази програма Тъмния Дайвър.

Да я публикува открито в мрежата?

Да я продаде пиратски за луди пари?

Да я използва лично за себе си?

Да започне кампания на борба с „Изкуствена натура“ преди Дибенко да я извади на пазара?

Да потърси слабости в програмната обвивка?

Само въпросителни. Аз не знам нищо за Тъмния Дайвър. Струва ми се, че се досещам… но бих предпочел да не зная.

Бавно станах от креслото, което тънко изскърца. Както обикновено се разсъблякох в тъмнината, сложих разкопчания гащеризон върху облегалката. Погледнах към вратата на спалнята.

Слаба-слаба нишка светлина под горния праг на вратата. Мост между действителността и съня…

Приближих се до вратата, тихичко я открехнах, погледнах…

Вики не спеше. Седеше върху оправеното си легло, пред включения ноутбук, загледана с празен поглед в екрана, към любимия си скрийнсейвър — гора, момиче с лък в ръка, до нея седи вълк…

По-добре да беше заспала вече! Нямаше да я будя. А утре — вече нямаше да рискувам да задавам въпроси…

— Добро време на денонощието… Нике… — казах аз.

Вики зиморничаво сви голите си рамене. Изрече, без да се обръща:

— Добро… Стрелец…

1

Седнах до нея.

Всичко това е странно, ако се погледне отстрани. Седи почти съблечена жена… до нея полугол мъж… Хора, които се обичат един друг. Които са преживели повече, отколкото обикновено се случва на човек.

Седят и мълчат, защото всяка дума само ще приближи бедата.

— Вики…

Тя леко обърна глава, погледна ме. Попита:

— Леонид, може ли да запаля?

Нищо не е както трябва. Тя ме моли за разрешение да запали…

— Дай и на мен…

Вики извади от нощното шкафче пакет цигари — силни, не дамски; запалка, пепелник. Виж ти. Разбира се, аз не се ровя из вещите й. Но не трябваше ли поне да усетя миризмата? Мисля, че би трябвало…

— Влезе ли в Храма? — попита Вики, щраквайки запалката. Протегна ми огънчето. Отново не е както трябва…

— Да. Влязох.

— Много се радвам, Стрелец. Какъв беше проблемът?

— Мостът, Вики. Мостът от моите сънища. Мостът, по който е невъзможно да се мине.

— Колко странно… — Тя си дръпна дълбоко, отмести цигарата. — Очаквах нещо, свързано лично с тебе… но чак толкова директно…

— Как е могло да се случи това, Вики?

— Не знам. Може би системата там е с обратна връзка, по някакъв начин проектираща страховете ти…

— Нямам предвид това. Как се случи, че започна да ходиш в *дълбината* и не ми го каза?

— Ще ми повярваш ли?

— Да.

Вики се усмихна. Протегна ръка, погали ме по рамото.

— Исках да ти помогна. Просто да ти помогна… когато ти се изгуби. Нищо повече.

Мълчах.

— Ти имаш дийп-психоза, Льоня. От много отдавна. Ти затъваш, дайвър. Може би и аз имам вина. Аз винаги съм обичала това-онова тук, в истинския свят. Твоята любов, твоята радост, твоят живот — те са там.

— Не е вярно…

Думите са тежки, тромави, неудобни. Да говоря е все едно да гриза камъни.

— Аз имам теб…

— Да, навярно. Но дори и мен — там. В *дълбината*. Ти не искаш да го признаеш, пред самия себе си дори. Но за тебе аз, все едно, съм си останала в *дълбината*. Ето че се върнах в Дийптаун… за да си стана пак аз.

— Отдавна ли?

— Отдавна. Не се получи веднага.

— Нике… — казах, гледайки я. — Нике… аз съм глупак. Веднага трябваше да се сетя. Нике-Виктория. Гърци-римляни… Ти даже не се криеше.

— За какво? Знаех, че когато разбереш, ще се случи беда. Но да лъжа… не исках. Не и теб.

— Вики, защо толкова ненавиждаш Дибенко?

— Аз? — обърна се тя и смаяно ме погледна. — Изобщо не го ненавиждам. Може би не го обичам. Но това е друго.

— А защо не го обичаш?

— Леонид, това важно ли е? Сега, тук, когато сме двамата… и

то не в *дълбината*… важно ли е?

— Да! — рязко казах аз.

— Е добре… Той е преждевременен гений. Той направи нещо, за което човечеството още не е готово. Не е готово в морално-етичен аспект. Това често се случва, създателите на атомната бомба също са избързали. Но представи си Айнщайн или Бор, твърдящи на смъртното ложе, че атомната бомба е благо, което трябва да се използва по-често. Преждевременните гении винаги могат да се спрат… Дибенко може, но не иска. Затова и не го обичам.

— Добре, както и да е… — преглътнах. — Бог ще го съди… Вики… а Ромка?

— Какво Ромка?

— Не ти ли е жал за него?

— Льоня, какво имаш предвид?

— Защо го забърка в тази авантюра?

Гледах я в очите. И видях как съвсем бавно потъмняват… или неразбиращо, или обидено.

— Кой го е забъркал?

— Тъмния Дайвър…

Аз замълчах.

— Льоня… защо реши, че аз съм Тъмния Дайвър?

Защо реших така? Бих искал самият аз да разбера. Просто го реших, и толкоз. Макар че не, струва ми се, че разбирам. Първо реших, че Тъмния Дайвър е Ника. После разбрах, че Ника е Вики.

И приравних половинките на уравнението, забравил, че в едното е останал неизвестен член.

— Стрелец, аз не съм Тъмния Дайвър. Аз тръгнах с вас в „Лабиринта“… не исках да те оставям сам и не исках да си признавам, че влизам в *дълбината*. Излъгах те. Прости ми. Но аз не съм Тъмния Дайвър.

— Вики…

— Няма какво да търся в *дълбината*, Льоня… И кого да губя… освен теб.

— Вики… — повторих аз. Всичките думи са се дянали нейде.

Всичките думи са изчезнали. Останало е само името.

— Вики…

— Ти не обичаш да ти помагат, Льоня. Ти си свикнал да си силният. Свикнал си да си помагаш сам, да спасяваш, да измъкваш и защитаваш, да се бориш и побеждаваш… — усмихна се тя. — Дайвър… ти ще измъкваш потъващия за косата, дори ако самият се нагълташ с вода… И ще отблъскваш чуждата ръка… в най-добрия случай ще позволиш да плуват до теб.

— Вики… Това не е истина.

— Част от истината е, достатъчно голяма. Това, което преди две години ни пречупи, всички нас, засегна най-много теб. Ти не намери себе си, Леонид. Дори Ромка успя. Независимо от случилото се. А ти се затвори в себе си. Отряза всички нишки, отказа се да търсиш изход. Каза си, че вече не си дайвър.

— Но аз наистина не съм дайвър, Вики. Аз съм никой.

— И затова отиде да мъкнеш нарисувани мебели? И да пиеш нарисувана водка в евтини виртуални барове?

— Да. Защото сега съм никой.

Вики поклати глава. Отново докосна ръката ми.

— От кого бягаш, Леонид? От кого или от какво?

— Бих искал да знам накъде бягам, Вики. Зная какво съм загубил, но не зная докъде ще стигна.

— Льоня…

Тя ме прегърна, прегърна ме толкова неочаквано, че потреперих. Притисна ме към гърдите си.

— Льоня, нищо не си загубил…

Не отговорих. Седях, прегърнал я, заровил лице в косите й… седях и мълчах. Тя не е права, но няма да й го кажа.

— Льоня, дайвърът е това, което е дадено свише. От бог, от съдбата, от играта на гените… нека всеки да вярва в своята истина. Какво си загубил, Леонид? Умението да излизаш от *дълбината* в мига, в който го поискаш? То си е с теб. Умението да виждаш това, което не виждат другите? А нима това беше главното, Льоня?

Главно… второстепенно… Нима там е работата.

Това беше моя съдба…

— Зная какво си мислиш. Ти можеше да създаваш чудеса… малки чудеса, докато беше още дайвър. Големи чудеса, когато се срещна с Неудачника. После тая дарба изчезна, не само при теб, при всички… но нима то беше главното, Льоня?

— То беше моята съдба.

— Беше само нещото, с чиято помощ изграждаше съдбата си. Форма, инструмент, но съвсем не беше твоята същност. Льоня, колцина бяха подлеците сред дайвърите?

— Ние крадяхме. Чужди програми, чужди пари, чужди тайни.

— Много? Често?

— Не, но…

— Колцина бяха подлеците сред нас, Льоня? Колко от дайвърите използваха дара си в името на злото? Хазарт, игри, проникванията, кражби… Така или иначе, никой не се принизи до подлостта. Могат да се нарушават законите на обществото, но не и законите на морала… помниш ли?

— Докато всички бяхме заедно. Докато имахме свой кодекс

на честта. А сега какво?

— Тъмния Дайвър ли имаш предвид?

— Най-вече него… за другите нищо не знаем. Той е съхранил дара си в пълна сила. Ако се вярва на Дибенко…

Вики трепна.

— Говорих с него днес. Ако не лъже, Тъмния Дайвър не просто е съхранил способностите си, той ги е умножил. Той се стреми към файловете, за които е пратил Подляра и Ромка. Той ненавижда Дибенко… и се опитва да му навреди.

— Ето защо ме попита за Дибенко…

Не отговорих — само поех ръката й.

Защо не видях нейните очи в очите на Нике? Защо не чух гласа й, не почувствах топлината на дланта й?

Защо я забравям, нея, истинската? Не тази на екрана, не тази в спомените ми… А тази, която дели с мен жилището и постелята.

Приказките ненапразно винаги свършват със сватба. Впрочем, понякога след сватбата долита дракон. Голям, злобен, огнедишащ… мераклия да краде чужди невести. Ето тогава приказката има малък шанс да продължи по-дълго.

Нима трябва специално да отгледаш този тъп дракон, ако не искаш приказката да свърши прекалено бързо?

Ненавиждам драконите… и тези, които ги отглеждат.

— Аз не съм Тъмния Дайвър, Льоня… Не съм Тъмния Дайвър.

— Вики…

За миг ми се стори, че е готова да заплаче. Притеглих я към себе си, прегърнах я по-силно, прекарах длан по лицето й. То беше сухо… тя не умее да плаче.

Аз така и не научих на това нарисуваната Вики, а живата се е отучила сама.

— Не ми трябва оръжие трето поколение… нямам намерение да убивам никого. Нито в живота, нито в *дълбината*…

— Там, в този файл, не е оръжието…

— А какво тогава?

Аз продължавах да люлея сгушилата се в мен Вики. Не ми достигат ръцете да прегърна всички, нуждаещи се от утеха. Не ми достигат сили да измъкна всички, които потъват. Не ми достига живот, за да го изживея така, както аз искам.

Прави каквото можеш, и да бъде каквото ще бъде.

— Там има не смърт, Вики… а живот. Но не знам нужен ли е той на *дълбината* — такъв един живот…

Разказах й всичко. От момента, в който натиснах спусъка и вече се бях досетил, че стрелям в нея. Досетих се и въпреки това стрелях.

Храмът, където всеки от нас е изобразен на стената…

Посещението на Дибенко…

Идването на момчетата…

Писмото с файла…

„Изкуствена натура“…

— Този нов живот вече убива… — прошепна Вики. — А още не е в пълната си сила.

— Не той убива…

— Не е важно кой е натиснал спусъка. Наемникът-охранител, който знае с какво стреля; въодушевеното хлапе, не разбиращо какви ги върши… Тя вече убива, тази втора натура. Вкопчва се за живота, за място под нарисуваното слънце. Засега — с нашите ръце.

— Те не могат да излязат в реалния свят. Никога. Нито Императора от играта, нито електронните симбиоти.

— Затова пък ние можем да отидем там окончателно. И никакви дайвъри няма да достигнат, за да бъде спасен всеки.

— Никой няма и да моли да го спасяваме. Ето кое е страшното… — поех си дъх и казах, сякаш скачам във вода: — Ще си отида от Дийптаун. Ще имам сили, Вики.

— Не, няма да си отидеш. — Тя вдигна глава и се усмихна. Слабо, но все пак се усмихна. — Какво си намислил… да бягаш?

— Какво мога да направя?

— Ти си дайвър!

— Аз съм никой!

— Ти си дайвър! Докато можеш да виждаш света без розови очила, докато си способен да влезеш и да се върнеш, докато си готов да се хвърлиш в бой — ти си дайвър! Ето кое е главното, Льоня! Обективността, свободата и смелостта. А съвсем не умението да се виждат или да се пробиват дупки в програмите…

— Ти забрави съвестта, Вики…

— Съвестта няма нищо общо тук. И да я няма — човек си остава дайвър. Само че Тъмен.

— Той не е изгубил способностите си.

— Значи и ти можеш да ги намериш. Та нали си преминал моста!

— То… то е друго.

— Сигурен ли си? Помниш ли как се смяхме с теб на фантазиите ти… как ти се е сторило, че си влязъл във виртуалността с изключена телефонна линия… че си дошъл да ме посрещнеш… Но кое е било сън и кое — истина, Льоня? Кога всъщност са ти изключили линията? Та ти умееше, наистина умееше неща, които са недостъпни другиму! Да преминаваш през стени, да се разсмееш в отговор на изстреляния куршум, да

стигаш до всяко кътче от мрежата. Така беше! Ние се целувахме, реейки се в небето над Дийптаун — помниш, нали?

— Неудачника си отиде и отнесе всичко, което ми беше дал…

— Всичко ли? Моста, Льоня! Моста! Ти започна да го минаваш в съня си, помниш ли? Два, три пъти?

— Повече, Вики. Просто не съм ти казвал… всеки път.

— Защо? — леко се отдръпна тя.

— Ами… за да не разбереш какво се случва с мен.

— Мислиш ли, че е било възможно да не разбера? — само поклаща глава тя. — Да не говоря — да. Но да не разбера?

— Прости ми.

— Няма за какво. Но ти вървеше по този мост, Льоня. Без никаква мрежа, без компютър и модем…

— Та нали самата ти даваше друго обяснение.

— Аз всичко мога да кажа…

Тя замълча.

— Не знам какво да правя… — казах тихичко, сякаш за да се оплача.

— Мисли. Ти си дайвър. И кажи… — Вики изведнъж се запъна. Малко се поотдръпна от мен, погледна ме строго и изпитателно.

— Какво?

— Кога заподозря, че Нике е дайвър?

— След като тя не изостана от нас при спускането.

— Да… позабързах се. А кога си помисли, че Нике съм аз?

— В самия край. Чак след двореца.

— Значи, когато казваше на Нике, че ти харесва, още не знаеше, че това съм аз.

— Но нали беше ти!

— Но ти нали не го знаеше?

Ето ти проблем.

— Чувствах го… — усмихнах се. — Вики, сигурно просто съм чувствал, че си ти. Знаеш… както в приказката принцът намира принцесата сред стотици момичета със прикрити лица…

Сега мога да кажа много красиви думи.

Толкова много, че сам да си повярвам — чувствах, досещах се, знаех…

Ще надяна красива маска, сходна на онези, които надявах в Дийптаун. Ще уговоря Вики да повярва — тя добре усеща лъжите, но ще й се прииска да повярва. Лъжата ми няма да се превърне в стена, а напротив — в мост. Според мен за нищо не съм виновен… не мога да имам вина заради един комплимент, даже и според най-пуританския морал. А Вики далеч не е пуританка.

Просто лекичко ще послъжа.

— Честно казано, нищо не съм почувствал — обадих се аз. — А и да съм чувствал, е било напълно несъзнателно. Просто ми хареса Ника. Симпатично, войнствено момиче.

Изобщо нямам представа как ще реагира Вики. По-рано лесно бих се досетил. Сега — не знам.

— Тя и на мен самата ми хареса — усмихна се Вики. — След Мадам — най-приятната личност. Даже ми се прииска да отида да работя в този глупав „Лабиринт на Смъртта“.

— А какво ще стане с реалния свят?

— Тогава — да припечелвам…

— Не бива. Достатъчно е, че в семейството ни има един луд, дето не излиза от *дълбината*.

— Леонид…

Погледнах Вики в очите.

— Намери Тъмния Дайвър. Намери го и си поговорете. Изясни си какво иска.

— Той сам ще ме намери, Вики. Нали пуснах слух, че Дибенко ме е нает да убия Тъмния Дайвър.

— И дезинформацията стана реалност… Леонид, нали не смяташ да го сториш?

— Не. Вероятно не.

— Само за това „вероятно“ забрави. Онзи младеж може и да не е знаел какво прави, когато е стрелял. Ти обаче ще знаеш. И ще помниш, винаги.

Сега тя си беше пак онази, много сериозната, моята Вики.

— Той вече стреля в нас, Вики.

— В отговор на вашите изстрели.

— Няма значение. Беше проникнал в чужд дом.

— Все пак е търсил диалог!

— Вики, той разполага с оръжие трето поколение.

— Това са само думи на Дибенко. Тъмния Дайвър може и да е блъфирал, може да е заплашвал. Но нима е убил някого?

— Когато убие, Вики, това също ще го помня цял живот. И не знам кое ще е по-болезнено: да знам, че аз съм убил, или че са убили мой приятел.

— Леонид… — Тя въздъхна. Отново се притисна до мен. — Ех, Льоня, Льоня…

Защо сякаш съм от камък?

Искам да отмъстя?

Или не съм готов да простя?

Или, което е най-страшното — завиждам на този от нас, който е запазил цялата си сила? Запазил я е и е отхвърлил правилата и нормите, които винаги са съпътствали дайвърите.

Може би и на това завиждам?

На юнашката безгрижна свобода, с която Тъмния Дайвър преследва Дибенко, карайки да се крие в миша дупка създателя на самата *дълбина*. Веселата възбуда, с която нахлу в дома на Чингиз, принуждавайки ни да разговаряме, лекотата, с която натисна спусъка — не на игровия полигон на „Лабиринта“, а в обикновения свят на Дийптаун?

Аз не знам кой и защо го е нарекъл Тъмния Дайвър. Може би прякорът е заслужен. Ако той се е нарекъл така — още по-зле. Защото е израз на позиция.

— Не прави необратимото, Льоня!

— Знам.

— Никога не прави необратимото. Веднъж произнесената дума „мразя“ не може да изкупи и десетократното „обичам“. А една смърт…

— Знам, но вече имаше една смърт!

Млъкнах, чул собствения си глас. Искам да отмъстя или не мога да простя? Ето къде е въпросът.

— Вики…

Лицето й все пак е станало мокро, усетих соления вкус върху устните си.

— Вики, ще опитам. Наистина ще опитам.

— Ти си дайвър, Льоня… помни го…

— Аз…

Дланите изведнъж станаха топли. А думите — просто излишни.

— Аз не съм дайвър, Вики… тук и сега.

— Ти страшно отдавна не си спал… — усмихна се тя. — Сигурен ли си?

— Сигурен съм — кимнах. — Не искам да гледам звездите тази нощ. Нито пък да говоря за враговете си.

Вики кимна. И видях как през сълзите изгря усмивката й:

— Добре… звездите ще почакат. Ще ги помоля. А враговете няма да ги питаме.

10

Хубаво е да се събудиш сутрин.

Именно сутрин, а не към обяд, когато през щорите те удря рязко слънчевата светлина, бучат колите, пискливо крещят децата, а главата ти още със ставането кънти от умора.

Да станеш в осем сутринта… за обитателите на Дийптаун това е почти подвиг.

Вики беше станала по-рано. Чух как обикаля из кухнята, тихо тананикайки нещо, как бърбори включеният телевизор. И ухае на

нещо вкусно. И можеш да се поизлежаваш царски, без да си спомняш за никаква *дълбина*, за дребните и по-сериозни спорове, за ненужните подвизи, за хитрите интриги на виртуалния свят… интриги, чието място е в боклукчийската кофа, които увяхват до вечерта и се разпаднат на прах още на следващия ден.

Ритъмът… бесният ритъм на Дийптаун. Обичам го. Но понякога така ми се иска да забравя за тенекиената кутия, натъпкана с микросхеми, и да не отворя вълшебната врата към огромния и пленителен свят. Да постоя в обикновената си стая с олющените тапети, със скърцащия разсъхнал се паркет, с малкото прозорче, от което лъха леден студ… където жената, която обичаш, си тананика в кухнята и приготвя закуска за теб, безделника…

— Льонка, внимание…

Когато Вики се появи с поднос в ръце, аз се смаях.

— Поднасяла ли съм ти поне веднъж кафе в леглото?

— Не — честно казах аз.

— Ще наваксаме пропуска.

…Това изглежда красиво само във филмите. Или техните легла са други модели. И храносмилането им е устроено другояче. Да пиеш полулегнал е нищо, но виж, да ядеш е върхът. Континенталната закуска е хубаво нещо, но тостовете имат навика да се ронят, при това не върху подноса, а в леглото. Яйцата — и те лошо се чупят при удар от подноса, когато той е поставен върху дебелото одеяло, покриващо мекия ти отпуснат корем.

— Можеш честно да се похвалиш на приятелите, че имаш жена, която ти поднася закуска в леглото — каза Вики. — Само не уточнявай колко често. Става ли?

— Става.

И все едно, безумно приятно ми е. Нищо че предпочитам да закусвам седнал, след като съм измил лицето и зъбите си.

— Вики — попитах я, отпивайки от кафето, — какви са плановете ти за днес?

— Да работя. Обадих се да предупредя, че малко ще закъснея… но именно малко.

— Не можеш ли днес да забравиш за работата? Нека да отидем някъде. На театър. На концерт. Или просто да побродим където ни хрумне…

Вики смешно нацупи устни.

— Аха… хубаво би било… Но няма да стане.

— Защо?

— Защото и ти си на работа днес.

Тя се усмихна и ме целуна по челото.

— Не искам — с тона на капризно дете възкликнах аз.

— Чудесно е, че не искаш. Но трябва. Ще отидеш при приятелите си. Ще решите какво да правите с Дмитрий Дибенко. Ще се свържете с него… опитайте да намерите Тъмния Дайвър. И решете най-сетне какво ще се прави с онова нещо.

— Кой и какво иска да прави — уточнявам аз.

— Именно. Намерете баланса на интересите си. Според мен не си струва това нещо сега да се появи на бял свят. Във всеки случай — широко и открито. На човечеството не му достигат само изкуствен интелект и хора, придобили безсмъртие в електронния свят… за пълна психоза. Струва ми се, че Дибенко го разбира. И този… Тъмния… не може да не го разбира. Какво точно иска той? Едва ли да раздаде файла на всички желаещи или да доведе Дибенко до банкрут и самоубийство. Пари, власт, слава, уязвено самолюбие… Търсете мотива. Търсете компромис. Това е моят съвет към вас… отправен от по-прекрасната част от човечеството.

— Добре — усмихнах се аз. — Ще опитаме.

— И се пази. — Лицето на Вики стана сериозно. — Моля те. Ако видиш Тъмния Дайвър — изплувай. Ами ако Дибенко е прав, и онзи е въоръжен?

— Добре.

— Льоня… аз разбирам, че това не е шега. И че сега всички вие рискувате живота си. По-добре изобщо не водете хлапето в Дийптаун — защото е потенциално най-удобният заложник.

— Да. Ще кажа на Чингиз.

— Изобщо не ми се иска да забравя онова, което ти казах снощи. Да забравя, да взема оръжие и сама да тръгна на лов. Но ти знаеш, че ще го направя.

— Знам.

— Тогава се пази. И се среши.

Задавих се от толкова странно преплетените съвети. Но Вики вече беше сложила подноса на нощното шкафче, бе станала от кревата и оправяше полата си. Усмихна се.

— Трябва да тръгвам. Успех, Льоня. Здрав кънект, бърз пинг…

Интересно, как в действителност изпращат на война? Не знам… слава богу. Самият аз не съм изпращал, нито пък мен са ме изпращали. В паметта ми се въртят картини — от учебниците в училище, от книги и филми. „Победител или победен“… Разногласен вой на жени… Мълчалив, дори не молещ, а примирен предварително с всичко, което може да се случи, поглед.

Или така — „здрав кънект, бърз пинг“. Дори това пожелание

е остаряло. Аз не влизам в *дълбината* през модем, за да застивам като истукан по време на прекъсването и възстановяването на връзката, да се бавя с отговорите си, когато връзката просто се влошава. Но ново пожелание още не е измислено… или ние просто не сме го чули.

Трябва да попитам Пат или Иля. Младежта знае най-добре.

А само преди седмица бих си помислил, че трябва да намеря и да попитам Ромка…

Вратата в антрето хлопна. Станах, изтръсках трохите на постелята право на пода. Довечера непременно ще организирам почистване. На Вики ще ѝ е приятно. И пода ще измия. Даже ще избърша прахта от рафтовете и шкафовете.

А сега — да се стягам.

Душ. Ледени и горещи струи. Гел с аромата на мускус.

Кой там възнамеряваше днес да не ходи в *дълбината*?

Да, имаше тук един такъв…

Прекарах мократа си ръка по запотеното стъкло на огледалото. Огледах се. Очите ми вече не са зачервени. И устните ми, свикнали да се стискат в тънка черта, леко са се отпуснали.

Компромис?

Ще видим. Както се получи. Калпавият мир е по-хубав от разправията за добро.

Но нали ако Тъмния Дайвър не беше накиснал вместо себе си Подляра и Ромка, хлапето още щеше да е живо…

— Ще опитам, Вики… — казах, карайки устните си да се отпуснат. — Честна дума, ще опитам.

В метрото беше претъпкано. Отвикнал съм да се возя в часовете пик, дума да няма. Стоях при самата врата, между старец клошар, отрано уморена жена и мрачен тийнейджър, запушил ушите си със слушалките на плеър. Едва ли изглеждах по-добре от тях… е, като изключим, естествено, стареца с мръсното палто. Умерено мърляв вид, измъчено, бледо лице, напрегнат поглед.

А нали това е страт[31], социален разрез на обществото. Струва си, естествено, да се добавят още новобогаташите като Чингиз… но те не се возят в метрото. Ала и без тях не е зле. Старец, на когото вече му е все едно… Жена, свикнала да тегли тъжно каиша… Хлапе, не желаещо да види и чуе нищо около себе си…

Е, и аз, естествено.

Не толкова измъкнал се дайвър, колкото изплувал на повърхността удавник. От стареца лъха равнодушие към тялото

му и външния му вид. От жената — умора, само че не от висенето й в някаква лавка или кантора, а заради собствената й глупост. А хлапето — слушалки в ушите, когато се отнася до реалния свят.

Какво не ни достига на всички ни, какво? Тук, в истинския свят? Аз не вярвам, че лошите хора са повече от добрите. Не вярвам, че сме слаби. Не вярвам, че всеки желае злото всекиму. Да, можем да приведем колкото си искаме примери против. Убийци, психопати, дегенерати, обикновени простаци, егоисти и подлеци. Светът е пълен с тях. Но, все едно — те са в малцинство — иначе светът отдавна да се е превърнал в окървавена месомелачка…

„Нима още не се е превърнал?“ — запитах се аз.

Не. Навярно не. Иначе здравият младеж би заритал търкалящия се на пода старец, прочиствайки света от старостта и мръсотията. Жената би подхванала монетките, изпаднали от джобовете на жертвата. Всички останали пътници биха започнали да се обзалагат — на коя минута старецът ще предаде богу дух.

А аз бих седял в къщи, в шлем и гащеризон, слабо потрепвайки в креслото, докато в райските дебри на Дийптаун хуриите глезят виртуалното ми тяло…

Нали все пак отивам сега при Чингиз не защото лично мен ме заплашва нещастие? И момчето би ме заплюло в лицето, а жената би ме зашлевила, ако чуеха мислите ми.

Дори не защото мислите ми са лъжливо бълнуване. Хлапакът с погнуса се мръщи, когато погледът му попадне върху стареца. А за жената явно не е малка сумата от два долара дневно, които аз не се замислям да дам на фирмата „Нюком-порт“ за правото да влизам в *дълбината*.

Само че у всички ни има и още нещо, освен зверското озъбване, освен бодрите животински инстинкти, освен веселото кикотене. У някои повече, в някои — по-малко. Но, все едно, има го у всички. Бариерата между звяра и човека. Здравата решетка, която може да се изпили или зазида още повече — както решиш. Мостът над пропастта.

Аз не знам кога тези решетки ще станат излишни. Може би наистина когато козлето застане спокойно до барса.

Ако вярвах, че са вечни, още вчера бих взел подарения от Дибенко пистолет и бих тръгнал да въдворявам своите порядки в Дийптаун.

Вратата ми отвори Чингиз. Гладко обръснат, спретнат, в дънки и бархетна риза на райета.

— Влизай — без каквото и да е учудване каза той.

— Нали не те събудих?

— Не. Аз винаги ставам рано. Пат и Подляра спят до обяд.

Иззад гърба на Чингиз се показа ритривърът. Протегнах ръка към любопитния Байт, песът тикна нос в дланта ми и свойски се потърка от крака ми.

— Да отидем в кухнята? — предложи Чингиз.

— Бира? — подозрително попитах аз.

— Не, мисля, че кафе. Кафе с коняк. Или с рижки балсам[32]. Ти обичаш ли рижки балсам?

— Разбира се. Както си е редно за бивш съветски човек.

Очевидно, съдбата ми днес е такава — да пия кафе…

В кухнята не се е променило нищо от времето на последната ни седянка. Абсолютно. Даже празните бутилки „Жигульовска“ си бяха там, само дето силно се съмнявах, че са същите. Подляра, изглежда, пие бирата като вода.

— Ей сега…

Чингиз предозира нес кафето. И с кафеварка явно е същото[33]. Седях и гледах как сипва в малката ръчна кафемелачка шепа зърна — „Коломбо“, от „Московско кафе“, и бавно, прецизно го смила…

— Нали няма проблем, че кафето е наше? — попита Чингиз. — Някои се мръщят, но… наистина хубаво кафе е, правилно изпечено. Аз не купувам вносни стоки, ако има достойни родни заместители. — Той се замисли за секунда и добави: — Само дето рядко се намират такива.

— Няма проблем. И аз пия такова.

Хубаво е да си богат. Можеш и да се поперчиш.

— Чингиз, от какво си правиш парите?

— Сидита — спокойно отвърна той. — Пиратски сидита, дивидита. „Windows-Home“ за два-три долара, пресни игри, колекции с програми… Когато отиваш на митинския пазар за аудиотехника или просто минаваш покрай някоя сергия, ми хвърляш малко пари. За кафе.

Той изсипа смлените зърна в джезвето.

— И ето, че сега те компенсирам за този позорен факт…

— Ясно.

— Преводи на игри… ако играта ми харесва, понякога и сам се занимавам с това. Ако не — давам я на момчетата. Понякога и на Пат. Той иска сам да си заработва…

— Сега е ясно на кого да благодаря за евтините шегички. „Корабът ви акостира на острова на сирените, те пееха «Депеш Мод» толкова готино, че част от екипажа дезертира…“

— Точно това не е Пат, той не обича Депеш Мод…

Чингиз разля кафето по чашките. Извади и сложи на масата

бутилка рижки балсам и малки сребърни чашки.

— Как го искаш, в кафето или отделно? Аз обичам отделно.

— И аз.

И двамата неволно се усмихнахме.

— За успеха ни… — вдигна чашката Чингиз.

— А на мен? — дочу се мрачен глас от стълбата. — О, ти ли си, Льоня?

Подляра стоеше, почесвайки се по корема и късогледо взирайки се.

— Пак ли си изгуби очилата? — попита Чингиз.

— Не съм ги губил. Спомням си, някъде в апартамента са… струва ми се.

Подръпвайки нагоре чудовищните си сатенени гащи, Подляра седна до мен.

— В джезвето има кафе, сипвай си докато не е изстинало — посъветва го Чингиз.

— И няма да налееш на стария си приятел… съвсем си изгубил срам… — промърмори Подляра и се пресегна към котлона. — Ще видиш, ако дойдат да ти секвестират богатствата, и дума против няма да кажа!

Той изсумтя, тържествено трясна джезвето върху масата. Потърси с очи чашка, въздъхна, отпи направо така. Наля си със замах в кафето балсам. Изрече:

— Красота… дума да няма… Чингиз, вероятно ще поживея у теб до есента. Става ли?

— А ако кажа не? Сигурно ще си тръгнеш?

— Не, естествено. Ти си ми длъжник. Десетачка. Още от шлепа.

Чингиз се усмихна. Забавляваше се от сърце.

— Нищо не ти дължа. Честно си спечелих десетачката. Ти не се вмести в срока.

— Вместих се, ти по-късно включи хронометъра! — изрева Подляра. — На какво ли не са готови тия бизнесмени, само и само да се налапат с пари… Погледни го само, Льоня!

— А какъв е този шлеп? — попитах аз. — Вече няколко пъти чувам…

— От оня шлеп започна цялото руско хакерство! — тържествено изрече Подляра. — За хакерите!

— И за дайвърите — добавих аз, вдигайки чашата.

— Тогава гепихме едно ХТ — каза Чингиз.

— Не сме го гепвали! Назаем го взехме! Нали честно си го върнахме!

— Да, след четири години. Между другото, напразно. Трябва да си купим… ако още има такива. Нека си стои бракмата, ще си

играем понякога „Дигер“.

— „Дигер“… — мечтателно каза Подляра. — Да…

— Събирахме се там една компания… начинаещи програмисти. На стар, извън движение, шлеп. Около единствения компютър. — Чингиз се усмихна, явно спомняйки си нещо свое си. — Учехме се. На всичко. Пиехме гадна бира, гадно кафе, ядяхме хлебчета за три копейки и кюфтета от дреболии… Хубаво беше. Нали, Тоха?

— Вярно е — кимна Подляра. — Само дето тогава нямах „Харлей“, а „ИЖ-Юпитер“. Ама иначе беше супер.

Той шумно отпи от кафето. Изтри устата си с горната част на дланта.

— Е, братчета-зайчета? Какво ще правим?

— А защо трябва да правим нещо? — отговори Чингиз с въпрос. — Да попречим на Дибенко да разпространява програмата — не е във властта ни. Ние да я разпространяваме… Да, разбирам колко бързо ще се харчат дисковете с програмата, позволяваща да си създадеш свое безсмъртно копие във виртуалния свят. Но знаеш ли, и така имам с какво да живея.

— Какво възнамерява да прави Дибенко с програмата? — попита ме Подляра.

— Не знам — свих рамене аз. — Можем да пробваме да го попитаме. Току-виж отговори честно.

Чингиз въздъхна:

— Програми от такъв тип, за разработката на които е потрошено море от пари, върху които са се трудили десетки специалисти, не се крият под миндера. Това изобщо е невъзможно. Целият въпрос е кога ще я извадят на пазара.

— Тъмния Дайвър трябва да питаме… — казах аз. — Какво иска…

— Ще дойде той — присви очи Чингиз. — Къде ще ходи…

— Привети…

В кухнята влезе Пат. Сънен, потъркващ очите си, в дънки и бос.

— Какво от толкова рано… — отваряйки хладилника, измърмори той. Застина за миг, избирайки си плячка, после измъкна кутия кисело мляко и се плъсна до масата. — Развикали сте се тука, из цялата къща се чува…

— Ходи да се измиеш — нареди Чингиз.

— Ъхъ. Само да похапна…

— Правилно — подкрепи го Подляра. — Излишната хигиена — това са интриги на изнеженото западно общество. Истинският хакер трябва да бъде мръсен, несресан, с жълти зъби и безцветно лице.

Пат погледна хакера изпод вежди, но упорито продължи да яде киселото мляко.

— Днес имам работа — каза Чингиз. — В *дълбината* мога да вляза чак вечерта. Хайде да се срещнем тук… но в *дълбината*. В седем часа. Не, по-добре в осем. Всички ли ги устройва?

— Не може ли малко по-рано… — обади се Пат. — А?

— Хлапе, ти по-добре засега да не влизаш в *дълбината* — изрекох аз.

— Защо пък?

— От децата по традиция стават най-добрите заложници.

Пат изфуча:

— Аз днес ще бъда два метра висок и с брада…

— Леонид е прав — кимна Чингиз. — Мисля, че ще ти се наложи да изкараш два-три дни без виртуалност.

По погледа на момчето разбрах, че съм паднал в очите му… значително по-надълбоко от размерите на онази нещастна пропаст пред Храма.

— Льонка, аз съвсем съм ти обиден!

— Но чуй…

— Ти стреля в мене с ракетомет — съобщи Пат, облизвайки лъжицата. — И ме уби. А ако бях преживял болеви шок? Или ми се беше пукнал апандисита?

— Не ни баламосвай — спокойно отвърна Чингиз. — Днес оставаш без *дълбина*.

— Е, ще видим какво ще постигнете без мен там… — измърмори Пат. — Ще отворим ли онази програма? Искам да се позанимавам малко… не в *дълбината*, просто така… Да прочета хелповете…

— Забравих си ключа — усмихна се Чингиз. — Хапна ли? Върви да се измиеш.

— Гадове — подхвърли Пат, ставайки. — Какво, на трима мъже ви е лесно да се справите с едно дете?

— Като се обидиш, си дете — вадейки пура, каза Подляра. — А като сваляш гигабайти порно — съвсем възрастен.

Изглежда тийнейджъра предпочете да не спори с Подляра. Изсумтя и излезе.

— Сам няма ли да влезе? — попитах аз.

— Не. Той вижда, че ние не се шегуваме. — Чингиз също запали цигара. — С програми му се занимавало…

— А ние какво, всъщност, изплашихме ли се? — Подляра пусна гъсто кълбо дим. — Е, да… необичайно е. Нов декор в театъра на живота. Изкуствен разум… разумен или почти разумен електронен двойник, възможност да се пребивава едновременно и в *дълбината*, и в реалния свят…

— Това не е нов декор — казах аз. — Нова сцена е, на която ще ни се наложи… дори не да играем, а да живеем.

— И все едно. Ние сме свикнали веднага да виждаме лошото. Свикнали сме да подозираме, свикнали сме да се страхуваме. А ако това е чудо? Спасение? Настъпване на златен век? Повяват се роботи, разбираш ли! Човек е щастлив, да не повярваш!

Подляра ни огледа тържествуващо. Аз премълчах. Чингиз — също.

— Ето… — Подляра старателно загаси пурата си. Постави я на перваза на прозореца. — Не я изхвърляйте, може да я допуша… Отивам да спя, бойни другари. Право е детето, развикали сте се тука още от рано сутринта…

Ставайки, той с ловко движение подхвана почти пълната бутилка балсам. Чингиз не забеляза или не сметна за необходимо да възрази. Каза, гледайки към прозореца:

— Той отчасти е прав… не намираш ли?

— Относно съня? — не се сдържах аз.

— Относно подозренията и страховете. Относно ориентацията към най-лошото. Да… Това е необходимо. Понякога спасява. Но ако сега случаят е съвсем друг?

— Не знам — честно отговорих аз. — Не знам, Чингиз.

— Именно там е работата…

Чингиз стана. Приближи се до прозореца, постоя, напъхал ръце в джобовете.

— А какво да правим в такъв случай, Чингиз? — попитах аз. — Какво да се прави, когато не знаеш кой път води към доброто, и кой — към злото?

Чингиз замислено вдигна скътания от Подляра фас. Щракна със запалката, разпали го. Намръщи се:

— Как може да пуши такава гадост…

— Да се стои на място? — отговорих сам на себе си. — Тогава няма да стигнеш далеч. Да се върнеш назад? Съвсем лошо…

— Вървиш из гората и се натъкваш на висока стена — неочаквано изрича Чингиз. — Твоите действия?

— Знам го този тест.

— Тогава спомни си как си отговорил.

— Тръгвам надясно, вървя например около километър. Ако стената не свърши, поемам наобратно — около два километра. После се опитвам да я прескоча.

— Непременно ли се опитваш? — поинтересува се Чингиз.

— Да.

— А аз казах, че това зависи от целта ми. Накъде съм тръгнал и защо…

Чингиз изгаси фаса, извади своите цигари. Днес той нещо

много пуши…

— Истинската зима дойде. Нали, Льоня?

Аз също станах и погледнах надолу.

Сняг. Бял, чист, мек. Той не блести от слънцето — небето е забулено с облаци. Но това вече е истински сняг. Няма да изчезне до пролетта.

— Нова година — каза Чингиз. — Портокали, пирог във фурната, салати, шампанско… Елха, украшения, бенгалски огън, гирлянди… Гости, музика, шеги, камбанен звън… Прилича на тест за свободни асоциации, нали?

— Махмурлук, смет, умора, изгубено копче за маншети… — казах аз. — Не се ли сети първо за това?

Чингиз кимна. Усмихна се:

— Повече обичам лятото. Само че то винаги свършва. Как мислиш, Леонид, може би това е хубаво? Безкрайно лято. Макар и в електронния свят. Нека даже там не си съвсем ти… но нали там винаги ще е лято. Помниш ли, когато стояхме там, в *дълбината*, и ти каза, че лятото е свършило? Но нали сега то може да стане вечно?

— Тук всеки решава сам, Чингиз — внимателно казах аз. — Кое е по-важно… лятото или безкрайното лято. Животът или илюзията за живот…

Чингиз не просто се усмихна, той се забавляваше.

— Аз съм жив! — изрече той. — Живея. Ще живея. Лятото няма да свърши скоро.

Колко се въодушеви…

А мен сякаш вече не ме и виждаше. Гледаше през прозореца, гледаше белия сняг, стълбчето пепел пълзеше навън от цигарата, усмивката сякаш се срасна с лицето му.

— И сега също е лято. Само че доста мразовито. Но ще има ново лято… аз чувствам диханието му, леките му стъпки върху заснежените листа… Лятото…

Той си дръпна дълбоко от цигарата.

Така не разговарят. Даже на сцената, ако пиесата не е от деветнайсети век.

Още по-малко пък така приказват богатите безделници, колкото симпатични и образовани да са.

— Горещ вятър, вкус на горски ягоди по устните, звезди в небето, докосване на топла вода… Лятото… То си отива толкова бързо, че не успяваш да извикаш „почакай!“. И ти се струва, дълго време ти се струва, че то още е тук. В крайчетата на пръстите — спомен, спомен за лятото. Трепериш, тресеш се, главата — обърната нагоре към дъжда, тих смях и случайна усмивка — лято… Все пак лято. Разправят ти, че си е отишло, но ти търсиш

следите му, бягаш, закъсняваш, не успяваш… Но все пак е лято. И тръгваш по стапящата му се следа… два часа в кола, още три — в самолета, после малко пеша — да потегляме! Къде — не знам. Ще пристигнем. Всичко е заради лятото. Мъничко-премъничко. Плахо парче, останало от лятото. А повече и не ти трябва, иначе ще умреш от жега… Лятото…

— Чингиз… — тихо казах аз. Той не чуваше. Догонваше своето лято.

— Дайте ми моето късче от лятото… Но то и така си е с мен. Завинаги. Моето лято. Каквото е било, каквото е, каквото ще бъде. Лято завинаги! Нали си спомням как си отива. Как жълтото слънце се разтапя в аления заник. Как вятърът започва да мирише на сняг. Аз се усмихвах на вятъра. Молех го: „Почакай!“. Поне мъничко! Остави ми малко лято. А вятърът неведнъж е виждал такива като мен. Докато беше топло, не спореше с мен. Но стана студено, и вятърът прошепна: „Лятото свърши“. Не повярвах веднага. Но лятото бе свършило. Заваля дъжд. Студен, тъжен, сив. Протегнах ръка и хванах капка вода. Отражението не ми хареса. „Това не съм аз!“ — казах на водата. Но капката застина в зрънце лед. И аз разбрах, че това е отражението ми. И най-страшното е, че не се разтапя върху дланта ми. Значи дланта е не по-топла от леда.

Чингиз се засмя.

— И ето, че тогава разбрах — лятото е свършило.

— Какво ти става, Чингиз? — попитах само.

— Нищо, всичко е наред…

Той хвърли в пепелника изгорялата цигара. Попита:

— Нима още не си го почувствал, Леонид? Това велико изкушение? Това дихание на вечното лято? Какво значение има измисленото от Дибенко оръжие! Ако не беше той — някой друг щеше да успее. Рано или късно. Нека да го съдим не с това. *Дълбината.* И вечното лято. Живот, илюзия за живот… Аз, или моят двойник… Каква е разликата? Ако той влезе в лятото? Леонид… не можеш да удържиш джина в глинена стомна. *Дълбината* ще стане различна. Дали ще направим нещо или не — все едно. Може би ще помогнем на новия свят да дойде? Ще разкрием ключовете си, ще инсталираме „Изкуствена натура“. И ще влезем в лятото…

— Не — казах аз.

— Защо?

— Има ги Маниака, Мага, Крейзи. От техните думи зависи дали ще си спомня своя ключ. Има я Вики. От нейните думи зависи, ще вляза ли аз в лятото. Има го Дибенко. И повярвай — той мисли над всичко това не за първи ден. Има го Тъмния

Дайвър. И аз бих искал да узная към какво се стреми.

— Толкова условия… — кимна Чингиз. — Толкова условия и едно лято за всички.

Зад гърбовете ни се дочу хлипане. Обърнах се. Подляра стоеше до стената и триеше сълзите си с мръсна носна кърпичка.

— Чингиз… — Той шумно се изсекна. — Чингиз, изпей още веднъж за лятото? А? Не запомних всичко. Как беше там… „малини в устата“, „аз дълго ще карам велосипеда“…

— Ти си безсърдечен мръсник — изръмжа Чингиз. — Безсърдечен и неромантичен.

— Аз? Аз си слязох за пурата. А ти вече си я изпушил. Но аз ти прощавам всичко, Чингиз. Само дай още малко за лятото… Слушай, а можеш ли така и за пролетта?

— Не мога. Пролетта е промеждутък между зимата и лятото, тя не е самодостатъчна.

— А разправяш, че аз не съм романтичен — въздъхна Подляра. — Добре… приключихме. Само да не забравиш, поете, че днес трябва да ходиш да си разпределяте територии.

— Колко пъти трябва да ти обяснявам, че не ходя да разпределям територии! Това са делови преговори!

— Какво значение как ще го наречеш? — Подляра ми намигна. — Оставяй цигарата и потегляй. Само да не забравиш да почистиш цевта…

Чингиз ме погледна:

— Вярваш ли ми, че някой ден ще изхвърля тоя тип от къщи?

— Не — поклатих глава аз.

— Ето, че и той не вярва. Добре… шегите са си шеги… Откъде ще влезеш в *дълбината*, Леонид? Пат не се брои, значи има свободна машина. А каналът ми е добър.

— По добре от къщи. Свикнал съм.

— Добре. Ела в осем.

Чингиз излезе от кухнята. Сгушилият се под масата ритривър се повдигна и потъпчи на място, гледайки ту след стопанина си, ту към нас.

Количеството надделя над качеството. Байт изпусна почти човешка въздишка и легна обратно.

— Обземат го понякога такива настроения — весело каза Подляра. — Шантав романтик. Важното е да го изслушаш и навреме да го избъзикаш. Че иначе няма да оцелее в бизнеса си. Ще разкаже на деловия си партньор за несъвършенството на мирозданието, за красотата, скрита в сивите камъни, за отиващото си лято, как жално извива птицата, заблудила се в нощното беззвездно небе… И някой ще си отбележи: „Чингиз омеква“. И край. Оцеола не уцели. Или Акела не уцели? Кой там

беше водач на глутницата, и кой — вожд на семинолите?

— Акела.

— Какво Акела?

— Акела не уцели.

— Да не ме ментиш? — подозрително попита Подляра. — Отдавна не съм препрочитал Киплинг…

— Сега няма ли да уцели?

— Сега… сега по-скоро ще извади душата на някого. Чингиз на работа и Чингиз сред приятели — това са съвсем различни хора. С първия аз, слава на всевишния, почти не се познавам.

11

deep

[Enter]

Цветна виелица…

Почти за всички дийп-програмата се асоциира със сняг. Топъл, цветен, но все пак сняг. Но сега Дибенко е готов да подари на света вечно лято.

Защо на мен то ми се струва снежна пустиня?

Не съм прав. Не… не е това. Нямам право. Нямам право да решавам вместо другите. Ако дори за Чингиз „Изкуствена натура“ е съблазнително изкушение, то какво да кажем за другите? За хлапака от провинцията, който остава да работи цяла нощ, заключен в офиса, само и само да влезе през хилава линия в *дълбината*, без никакви шлемове и гащеризони, само да се озове под небето на Дийптаун, на воля да се наиграе в елфическите пространства, да отскочи до евтин бордей и да посети недостъпен в живота ресторант… Какво да кажем за прикования към креслото инвалид, за когото *дълбината* е единственият шанс да стъпи на собствените си крака, макар и върху нарисувана, но толкова истинска трева. Какво да кажем за всички нещастни, тъгуващи, измъчени, уморени, разочаровани?

Дълбината…

Танц, танц на топли снежинки. Всмукващ в тъмнината водовъртеж. Калейдоскоп, фойерверк…

Светлина.

Стоя в хотелската си стая. Всичко е наред. Върху кревата са Протей и мотоциклетиста. Уморените стари кукли…

Ти ще дойдеш при мен, Тъмни Дайвъре. Ще дойдеш, и ще си поговорим.

Проверявам джобовете. Ето го подарения от Дибенко пистолет.

Значи съм готов за разговора.

А ето го и пейджъра с мигащото огънче. Да… най-накрая Дик се е появил…

Явно нервите му сериозно са се разклатили от промъкналия се след нас Император…

Самият Дик го няма в *дълбината*, оставил е съобщение на пейджъра.

Включвам на приемане, появява се изображение.

Ама че работа… Ние рядко се знаем един друг по лице.

— Здравей, Леонид.

Той наистина е старец. Дявол да го вземе. Над петдесет е. Поточно не мога да преценя. Имам прекалено малко познати тъмнокожи.

Никога не съм предполагал, че Крейзи Тосър е негър!

— Имам съвсем малко време — казва Крейзи. Опитва се да се усмихне. Върху лицето му е изписана болка. Той лежи и около него се суетят някакви сенки. — Измолих… една минута. Няма проблем. В наши дни не умират от първи инфаркт. Нали?

— Така е, Дик — изричам аз, макар и той да не може да ме чуе, отдавна са го откарали в болницата, над него сега бдят лекари и болногледачки и аз вярвам, че всичко ще е нормално, Ричард е осигурен човек, американската медицина не е като нашата и всичко непременно ще е наред, не може да не бъде…

— Дъщеря ми ще ти прати писмо… а с мен всичко ще е наред. Нервите ми се разклатиха, Леонид. Остарях. Остарях и оглупях. Нищо…

Дик поглежда някъде встрани, едва забележимо кимва. Карат го да бърза. Изобщо не знам какво е казал, какво е излъгал, за да му позволят да изговори това съобщение пред камерата. Нещо за важен договор, за сделка за милиони долари, вероятно…

— Вярвам, че си достигнал. И ще направиш всичко както трябва, и това го вярвам. Успех… дайвър. Поработи и за мен… глупчото със слаби нерви. Успех.

Изображението изчезва.

Такива ми ти работи… такива ми ти работи.

Спомних си как се промени лицето на Дик, когато Императора попита: „Кои сте вие?“.

Ето ти зараждащ се изкуствен интелект. Ето ти прогрес. Във всеки случай убива почти наистина.

Не, не мисля, че Императора е ударил Крейзи Тосър с нещо подобно на оръжие трето поколение. По-скоро тук наистина са виновни нервите. Напрежението, умората… и болното сърце.

И все пак сътвореният от Дибенко живот вече е готов да убива.

Отварям вратата. Предпазливо се оглеждам в коридора,

излизам, заключвам.

Докато се спускам по стълбите, пращам на пейджъра на Дибенко молба за среща. Не обичам да чакам. Затова и навярно ми се налага постоянно да се занимавам с това.

Само да се хване такси в Дийптаун никога не е проблем. Едва съм вдигнал ръка, когато колата спира. Шофьорът е млад пънкар с гребен от цветни коси на главата и разкъсано яке на голото си тяло. Изглежда, програма. Казвам адреса и се разполагам на задната седалка.

Днес по улиците има постоянни задръствания. Таксито едва пълзи. Отминаваме Виртуалния площад, после колата свива нанякъде, в китайския квартал.

— Така по-бързо ли е? — интересувам се.

Чайнатаун се появи в *дълбината* неотдавна. Китай доста дълго не искаше да влиза в общата виртуалност. Но все пак и тях ги увлече…

Сега кварталът стремително нараства, разтягайки Дийптаун около себе си. Пространство във виртуалността — колкото си искаш. Вероятно това се харесва на китайците.

— По-бързо е — отговаря шофьорът.

— Сигурен ли си? Смяната на маршрутизацията…

— Сигурен съм.

И в този момент маниерът му на отговаряне престава да ми харесва.

Поглеждам мощния, обръснат тил. Превъртам в паметта си краткия разговор.

Програмите-шофьори по принцип са учтиви. Лаконичен до грубост може да бъде само човек.

Не успявам да довърша размислите си. Нещо вътре в мен крещи — инстинктите, усетът, интуицията.

В следващия миг притискам към тила на шофьора дулото на пистолета. Леко, но осезаемо.

— Спри колата!

Цветни фенери над лавките. Хартиен дракон в яркосиньото небе. Всичките лица на минувачи са усмихнати.

— Колата — повтаря шофьорът. И започва да набира скорост.

Това не е програма! Аз дадох нареждане и не получих нито отказ за изпълнение, нито подчинение. Само човекът умее да лъже и да протака.

— Младеж, ще съжаляваш. Имам оръжие трето поколение.

Шофьорът се обръща към мен. Усмихва се.

Дъхът ми спира — той гледа към мен, но продължава да се носи стремително по улицата, продължава да шофира.

— Наистина ли? И какво от това?

С мен не може да се случи нищо страшно. Не би трябвало. Аз съм във виртуалността, дявол да го вземе, и най-голямата от възможните неприятности…

Най-голямата е смъртта.

Сблъсък, глух удар по капака — нечие тяло отлита към банкета. Викове. Нищо страшно, естествено, при човека ще се задейства изход поради недопустимо силно физическо въздействие. В Дийптаун всякакви сблъсъци биха могли да се направят абсолютно безопасни, човек би могъл да стане, да се отърси и да продължи пътя си. Но тогава, рано или късно, той би пресякъл истински път, без да се страхува от прелитащите коли…

Шофьорът, даже без да се обръща, започва да се хили. Не може да не е разбрал какво е станало… и въпреки това се смее.

— Спри! — повтарям аз.

Към какво се стреми? Да ме задържи в *дълбината*! Да ме откара някъде, където не съм възнамерявал да отивам?

— Потърпи малко — съветва ме шофьора.

Той поглежда в дулото на пистолета и се усмихва. После отваря уста и бавно налапва цевта.

Безумие. Някакво немислимо сексуално извращение. Да правиш свирка на пистолет.

И аз изведнъж разбирам Крейзи Тосър, който започна да стреля по Императора.

— Напразно — казвам аз, докато пръстът ми освобождава предпазителя. — Напразно.

Ние продължаваме да се носим по тесните улички на Чайнатаун и вече няма никакви съмнения, че това не е най-краткият път към дома на Чингиз. Пред колата сякаш се движи вълна — хората се разбягват, освобождавайки пътя.

— Три… — изричам аз.

Какво иска той, дявол да го вземе.

— Две…

Отново присмехулна, човешка усмивка. Какъв веселяк! Аз, впрочем, също умея да се шегувам. Първите пет заряда са парализиращи… ако може да се вярва на Дибенко.

— Едно…

Шофьорът намалява.

Даже не успявам да се порадвам на благоразумието му. Колата е в някаква тясна, задръстена с боклуци уличка. До стената стои човек с черен плащ.

В ръцете му има пистолет.

Успявам да се наведа когато прозвучава изстрелът, куршумът разбива стъклата. Лежа на задната седалка, а шофьорът, наведен над облегалката, се ухилва, стискайки със зъби цевта на

пистолета ми. После започва да отдръпва главата си, с неочаквана сила опитвайки се да изтръгне оръжието от ръката ми.

И тогава аз натискам спусъка.

Бял прах, мирис на изгоряла кост. Облак от раздробени зъби виси насред купето.

— Леле-леле… — фъфлещо произнася шофьорът. И се усмихва.

Пуснал е пистолета. Само дето няма намерение да умира. И на парализиран не прилича изобщо. Върху цевта на пистолета се виждат отпечатъците от зъбите му.

Мръсника Дибенко!

Отново воден само от инстинктите си, вадя револвера на Стрелеца с лявата си ръка, слагам пръст на спусъка, бързо вдигам оръжието нагоре и стрелям в усмихващото се лице…

А виж, с второто поколение всичко е наред… даже повече от наред…

Би трябвало да убия машината му. Да изпържа процесора му, както изпържиха моя. Виртуалното тяло би трябвало да застине или да изчезне моментално.

Но днес всичко се случва не по правилния начин.

Куршумът влиза в шията му. Вирус, пакет от електронни импулси, троянски кон — не зная как е най-правилно да бъде наречен заряда. Но за мен е именно куршум.

И за шофьора също, очевидно.

Той крещи, вдигайки ръце към гърлото си, притискайки раната с длани. Кръвта шурти през стиснатите му пръсти, които пропадат навътре в раната, раздират я…

И под свитите пръсти виждам блясъка на метал и оплетени проводници…

Киборг. Пънкар-киборг. Класически, може да се каже.

Ръката ми сама се свива, стрелям повторно, и втория куршум довършва киберпънкаря.

Главата, украсена с петльов гребен, се счупва на парчета. Кръв, мръсотия, лепкава сива каша, надробени микросхеми и преплетени кабели.

Каква гадост е този класически киберпънк…

Отварям вратата, измъквам се от колата. Падам в прахта, криейки се зад колелото от оня, дето стреляше в мен.

— Ей, Леонид!

Гласът ми е смътно познат. Мълча, опитвайки се да определя къде е врагът ми. В главата ми е пълен хаос.

Зарядите от трето поколение не се задействаха. Но не защото Дибенко ме е излъгал.

Аз стрелях не в човек.

Стрелях в изкуствен интелект. Или в нечия „втора натура“.

Зарядите от второ поколение помогнаха. Не знам убиват ли напълно, или ще му трябва време, за да се сглоби отново, да пренесе части от съзнанието от една област на мрежата в друга. Но дори и да съм нанесъл на киберпънкаря непоправими поражения, не се чувствам убиец.

— Льоня, защо толкова грубо?

Гласът е насмешлив, дори весел.

— В отговор на изстрела ти! — крещя аз и с рязко движение се прехвърлям зад другото колело.

— О, аз стрелях с парализиращи… Нямам намерение да те убивам, повярвай ми.

— Ти си Тъмния Дайвър!

— Да, и така ме наричат…

Ето че дочаках.

Лежа в мърсотията, някъде в покрайнините на китайския квартал. Крия се зад колата, в която се търкаля убитият от мен изкуствен разум. Беседвам с Тъмния Дайвър, в ръката на когото има оръжие…

Отново прибирам револвера на Стрелеца, измъквам пистолета „от Дибенко“. След миг пак вадя и револвера.

Така ще е по-сигурно.

— Не се сърдя, че уби шофьора, Леонид. Достигна ти акъл да стреляш с второ поколение, а? Нищо, не съм обиден. Те вече са достатъчно много, благодарение на Дима Дибенко. И лесно се поддават на манипулиране. Импулсивни като пубери… понякога не мога да разбера наистина ли са разумни…

— Какво искаш от мен?

Къде ли е той? Виждам стената, но не и Тъмния Дайвър.

— Да поговорим, Леонид. Само да поговорим! Та аз затова и дойдох у Чингиз, ала вие се оказахте толкова негостоприемни…

— Говори! — съветвам го аз.

Тих смях.

— Не си в най-добрата позиция за разговор…

— Нищо, ще успея да намеря аргумент и в тази позиция… — отговарям аз, помръдвайки цевите. — Хайде, започвай!

— Файлът, Леонид.

— Какъв файл?

— Не ме баламосвай! Трябва ми файлът, който свиха от Дибенко Подляра и Ромка. Имахме договор.

— Ти ги накисна, гадино! Договорът е развален!

В този китайски район има ли изобщо полиция? След толкова шумно профучаване по улиците би трябвало да ни арестуват

десетина пъти… да се опитат да ни арестуват по-точно.

— Успокой се!

Така ми се струва, или гласът му наистина е станал абсолютно сериозен.

— Не бих могъл да предвидя, че ще ги преследват с ново оръжие! Да, аз настоях Подляра да вземе Ромка при проникването!

Виж ти…

А Подляра не ми каза това. Пожертва възможността напълно да се оневини!

Гледай ти какъв груб, шумен, язвителен хакер…

— Хлапето се нуждаеше от това! Искаше да намери себе си в живота. Разбираш ли? И би го постигнал, ако не беше нелепата трагедия. Исках да му помогна, вярваш ли ми?

Лежа в прахта, притиснал челото си към мръсния протектор. Гледам в прахта.

Вярвам му.

Защо винаги така се случва? Достатъчно е да се добереш до самото дъно — и виждаш, че всъщност никой не е виновен за нищо.

Струва ми се, че Тъмния Дайвър не лъже. Едва ли е имал причини да желае смъртта на Ромка. И не е имало никакви причини да се предполага, че Ромка ще пострада сериозно при проникването в „New boundaries“.

— Вярваш ли ми?

— За какво ти е файлът? — крещя в отговор.

— Вярваш ли ми или не?

Нима това е важно за него? Отговорът ми… отношението ми към него.

— Вярвам ти — произнасям полугласно.

Но той явно ме чува.

— Добре. Трябва ми файлът. Дай ми го, и няма да имаме повече взаимни недоразумения. Или наистина те е наел Дибенко? Мила провокация, но никога не бих повярвал. Ти прекалено добре помниш как потъваше в *дълбината*.

— За какво ти е файлът?

Тъпата упоритост понякога е единственият изход.

— Достъпът до него ще стане свободен. За всички желаещи. Ако искаш, ще ви дам време, за да успее Чингиз да го пусне в продажба.

— Помисли ли си какво ще излезе от това?

Тъмния Дайвър се смее.

— А ти как мислиш? Витруаладжиите ще започнат да влизат в *дълбината* с „Изкуствена натура“ на машините. Всеки желаещ

ще може да пренесе личността си в мрежата. Сегашната мощност на Дийптаун няма да го позволи… Ще бъде даден тласък на прогреса. Дийптаун ще нарасне хилядократно.

— Какъв е смисълът?

— Аз обичам *дълбината*.

Струва ми се, че това продължава безкрайно. Разговорът с оръжие в ръце…

— Не съм готов да ти дам отговор. Да се видим след денонощие…

— Леонид, не се опитвай да ме измамиш. Няма къде да се скриеш. Аз достатъчно нагледно продемонстрирах възможностите си. Или не е достатъчно?

Възможностите си, значи…

Дълбина-дълбина, не съм твой…

Така съм свикнал с ефекта от тази кратка фраза!

А светът наоколо не придобива очертанията на анимационен филм. Светът си остава същия. Аз съм в *дълбината*, и *дълбината* е станала реалност.

Първата и последната от способностите на дайвъра, основата на основите, е изгубена.

Дълбина-дълбина, не съм твой…

Безполезно.

— А сега — достатъчно нагледно ли е?

Той се смее.

Той знае какво съм се опитал да направя и знае, че съм претърпя неуспех.

Господи, откъде са тези възможности у него? И имат ли те предел?

Не може да нямат… Иначе отдавна да се е добрал до файла и да го е разшифровал. Тъмния Дайвър не е всесилен.

Значи…

Скачам, претъркулвам се през капака на колата. Падам.

Боли, дявол да го вземе…

Тъмния Дайвър продължава да стои до стената. Само че не е стъпил на земята, той виси на метър над асфалта, бавно местейки крака във въздуха. Ето защо не го виждах.

— Давам ти два часа, Леонид — произнася той съвсем спокойно. — После ще започнат доста сериозни проблеми. Засега довиждане.

Може би щях да успея да стрелям. Но сега той е с лицето на Ромка. И това ме спира. Той е гадина, все пак…

Тъмния Дайвър прокарва ръка по стената — и в нащърбените тухли се отваря тесен процеп. През този процеп той и си отива, вмъква се, сплесквайки се в тънък цветен лист.

Още една демонстрация на сила…

Иска ми се да плача. От обида. Като детенце, наказано в ъгъла с напътствието „да си помисли“.

Прибирам револвера на Стрелеца в кобура, пистолета — просто в джоба. Хвърлям последен поглед на колата, в която е застинало простреляното тяло на пънкаря.

— Стой!

Гласът на полицая е тънък, пронизващ. Човек с такъв глас троши тухли с пета. На външност онзи страшно наподобява Джеки Чан.

— Стоя — меланхолично отвръщам аз. Някак си не ме плаши полицията на Дийптаун след общуването с Тъмния Дайвър.

— Свали кобура, хвърли го на земята!

Подчинявам се.

Полицаят, държейки ме под прицел с масивния си револвер, се приближава. Предпазливо поглежда в колата. Очите му се опулват.

— Не е мъртъв, просто така си мирише — любезно съобщавам аз.

— Това ще ти струва скъпо… — съобщава полицаят, даже с някакъв възторг. Тъга по шофьора в очите му няма, на него му е ясно, че всичко е наужким…

— Не мисля.

Кобурът с револвера е пред краката ми, но виж, пистолетът на Дибенко ми е под ръка. Място за колебание няма. Дали са ми два часа за размисъл. Разправиите с полицията не влизат в плановете ми.

Погледът на полицая става невероятно смаян. Той се вкочанява и пада по гръб. Ръката му продължава да стиска здраво пистолета.

Приближавам се, леко треперя, докато се взирам в лицето на „Джеки Чан“. Ами ако Дибенко е излъгал за първите пет патрона?

Полицаят започва да бъбри с такава скорост, че програмата-преводач се задавя и аз чувам родната му реч. Ех, не съм силен в китайските йероглифи.

— Какво направи? Какво направи, негоднико? Какво направи с мен? — най-накрая програмата се справя със задачата си.

— Не се вълнувай — успокоявам аз пазителя на реда. — След четвърт час парализата ще премине. Нали сте поръчали разработката на парализиращо оръжие? Та ето, тя приключи с успех!

Оставям го да лежи и да се любува на небето.

Полезно ще е полицията на Дийптаун да помисли върху последствията от поръчката си. Не знам дали е възможно да се

върне времето назад, възможно ли е да се вкара джина обратно в бутилката.

Но току виж комисарят Джордан Рийд се изхитри да направи този фокус? Той все пак не е глупав мъж.

— Закъсняваш — отбелязва Чингиз.

Кимам и влизам.

По вида ми вече не личи, че до неотдавна съм се търкалял по мръсния път, нито пък, че съм скачал като тигър или съм бил целият опръскан с кръв, примесен със силициева каша.

Хубава е мръсотията при нас, в Дийптаун. Електронна. Бързо изсъхва и пада. Само че, не знам защо, човек си спомня за нея. Дали да не вляза в джакузито? Или то и тук е натъпкано с бира?

— Общувахме си с Тъмния Дайвър.

— Охо… — Чингиз кимва към вратата за библиотеката. — Да вървим да разказваш. Всички вече са тук.

— Всички?

— Освен Пат. Сложих го да си подготвя уроците. Понякога е полезно.

В библиотеката наистина е целият ни отбор. Настроението не е същото, каквото беше преди похода в „Лабиринта“. По-спокойно, може би… И в същото време — по-тъжно. Маниака и Мага разговарят за нещо, седейки при камината и пийвайки си уиски. Свикнали са на всякакви глезотии в своята Америка… Подляра е в своето амплоа. Дълга редица бутилки „Жигульовска“, половината са празни, а другата половина — пълни. Вече ме гложди диво любопитство, трябва да я пробвам тая бира в реалността. Току виж се окаже, че наистина през последните години вкусът се е подобрил?

— Даден ми е ултиматум — съобщавам вместо поздрав. — Разполагам с два часа… по-точно, вече два часа без десет минути, за да предам на Тъмния Дайвър файла от Дибенко. След този срок са обещани гадни последствия.

Маниака мълчаливо ми сипва уиски, аз вземам чашата и разказвам всичко, случило се в Чайнатаун.

Когато приключвам, от срока трябва да се махнат още петнайсет минути. Чингиз пуши цигара след цигара и става все по-мрачен.

— Киберпънкар си пречукал значи — въздъхва Подляра. — Браво бе, жесток си…

— Какво ви е мнението? — питам аз. — Честно казано, не съм готов да реша сам.

— Какви са възможностите на Тъмния Дайвър в действителност? — пита Маниака. Той отново свежда всичко до точни… и неприятни въпроси.

— Доколкото видях — много сериозни. Той правеше това, на

което аз някога също бях способен… докато ме подхранваше силата на Неудачника. А то… то е страшно много. Аз съм поразен, че Дибенко все още се изхитря някак да му се противопоставя.

— Ще можем ли да устоим? — продължава Маниака.

— Аз например ще допиша защитната си програма… — започва Мага. Неловко се усмихва, маха с ръка и млъква.

— Не — честно отговарям аз. — Той лесно можеше да ме довърши там, при колата. Да излети по-нависоко и да ме разстреля. Или да стане невидим и да ме разстреля. Би могъл да направи каквото си иска.

— Да беше геройствал така в „Лабиринта“… — ядосано изрича Подляра. — Да беше убил Императора или облекчил пътя ни…

— Ние не е Тъмния Дайвър.

Как не ми се искаше да говоря всичко това. Отлагах го, докато беше възможно…

— Сигурен ли си? — скептично пита Чингиз. — Видял ли си я отново?

— Виждам се с нея всеки ден. Ние е Вики. Жена ми.

— Мадам! — възторжено се провиква Мага. — Веднага разбрах, веднага като я видях! Почувствах познатия почерк! Само че не се обадих… щом не иска да си признае, значи не иска…

— Хайде-хайде — подхвърля Маниака. — Леонид, сигурен ли си?

— В Ние не съм сигурен. Но на Вики вярвам. Тя не е Тъмния Дайвър.

Други въпроси не възникват. Маниака и Мага, предполагам, вярват на Вики. Чингиз и Подляра — на мен.

— Трябва да кажем на Пат — замислено се обажда Чингиз. — Още се надува… Добре, с Ние е ясно. А с Тъмния Дайвър? Какво ще правим?

— Твоето мнение?

— Да му дадем програмата. Ще я използваме ли самите ние… нека всеки решава за себе си. Но да се отървем от Тъмния Дайвър. Аз няма да я пускам на дискове… И изобщо ще препятствам този канал в Русия до последно! Все някак ще си заработя парчето хляб и без съмнителни постъпки.

— С хайвер и масло — промърморва Подляра. — Момчета, можем просто да унищожим програмата. Тъмния Дайвър не ми прилича на психопат. Няма да тръгне да си отмъщава заради самата мъст. Отпадне ли нуждата да ни преследва — ще се прехвърли на Дибенко. А той сам си е виновен — всичко това е негова работа. Аз казвам — да я унищожим. Безвъзвратно! Да я

пратим на майната ѝ! На чий хард е тя сега?

— На моя. — Чингиз се бави за миг. Поглежда ме, усмихва се… и аз виждам в очите му неговото безкрайно лято. — Добре. Аз съм съгласен. Да я ликвидираме. Заедно с харда. До дупка. Да не разчитаме на форматирането и презаписа. Дупка с бормашината и шишенце киселина вътре.

Маниака свива рамене:

— Все едно, Дибенко ще я пусне на бял свят… сигурен съм. Е, по-късно… но след още два експеримента… О'кей. Както искате. Да я унищожим.

— Хората са работили… старали са се… — въздъхва Мага и се почесва по тила.

— Та ние не унищожаваме оригинала — забелязва Маниака. — А копие. Откраднато.

— Тогава — да трием! И не трябва да се съсипва хардът, аз имам една програмка, след нея…

— Харда — произнася Чингиз с леден глас.

— Е, както искаш, ако не ти е жал за парите; харда е добър, не се съмнявам… — леко обидено изрича Мага. — Давай, троши харда…

Всички поглеждат към мен.

Последното значимо мнение…

— Да направя равносметка? — питам аз. Нямам ни най-малки колебания, знам какво ще кажа сега.

— Здрасти, Льон!

Пат влиза в библиотеката. Облечен е в гащеризон, приличащ си като две капки вода с униформата от „Лабиринта".

— Пат… — Чингиз явно започва да се нервира. — Какво ми обеща?

— Подготвих си уроците! — ядосано отговаря хлапакът. — Всичките! И освен това нарисувах една готина униформа! Ето, исках да се похваля!

— Да, готина е — съгласява се Чингиз. — Само че ти обеща да не влизаш в *дълбината*. Помниш ли?

Пат умолително гледа Подляра, и той не издържа. Изсумтява и произнася:

— Добре, Чин. Мирясай. Нека влиза тук… Освен това Пат има право да решава. Както и всички ние.

Последният аргумент, изглежда, оказва въздействие.

— Сядай — рязко подхвърля Чингиз. — Рисувач… Решаваме какво да правим с програмата на Дибенко.

— И какво? — настанявайки се между Чингиз и Подляра, пита Пат.

— Общото мнение е да я унищожим. Тъмния Дайвър ни даде

ултиматум, иска файла. Най-лесно е да унищожим файла, тогава ще ни остави на мира. Не е по силите ни да се борим срещу него.

— Как не ни е по силите? — пита Пат, прехвърляйки поглед от Чингиз към Подляра, а после към мен.

Ето как се разрушават идеалите. Якият бизнесмен Чингиз, великият хакер Подляра, последният дайвър Леонид — всичките пасуват пред Тъмния Дайвър.

— Абсолютно не ни е по силите. Неговите възможности в *дълбината* имат по-скоро мистичен характер. За разлика от нашите. Трябва или да плюем на Дийптаун и да престанем да се появяваме тук, или да унищожим файла.

Трябва да се отдаде дължимото на Пат — той изобщо не се колебае.

— Тогава хайде да изтрием файла! Или да му го дадем, да се задави дано!

— Не, няма да му го даваме. Ще го изтрием. — Чингиз отново ме поглежда. — Леонид? Твоето мнение?

— Да го изтрием — изричам аз. — Да го изтрием до дупка. И ще обясня защо.

Изглежда всички очакват обяснения, поне частични.

— Дибенко е направил много хитро нещо. Той е решил да създаде изкуствен интелект, но не самодостатъчен, а като придатък на живия човек, фактически това е киборг. Само че половината от този киборг не е механична и електронна, а виртуална, програмна. Отначало тя само копира реакциите на човек. След това започва да ги изпреварва. А после… после придобива някакъв собствен живот. Прав ли съм?

Маниака кимва и аз продължавам:

— Това нещо може да се развива и самостоятелно… Императорът е красноречив пример. Той е започнал като тъпа програма с редица вложени в нея рефлекси. А завърши… завърши като се измъкна от зададените програмни бариери. И попита: „кой съм аз?“. Така че играчката на Дибенко се е получила великолепна. Само дето едно нещо му смущава…

— Разбрах — кимва Чингиз. — Да, прав си. Първо — Императора. Второ — твоят шофьор на такси.

Той наистина е разбрал…

— Може да се каже, че Императора от самото начало е бил предназначен за убийства и сражения — продължавам аз. — Такава е ролята му в „Лабиринта“. И това е посоката, в която е прогресирал. Но едва ли реалният човек, чиято оживяла виртуална половинка се е свързала с Тъмния Дайвър, е бил психопат, забавляващ се с прегазване на пешеходци, лапащ цевта на пистолета, отвличащ хора. Той е станал такъв. И в това няма

нищо чудно, за съжаление. Нуждаел се е от развитие. От придобиване на своя електронна плът и кръв. А борбата, агресията, войната — те са идеални стимули за развитие. Маймуната някога е вдигнала тоягата не за да свали банан от клона… а за да удари врага. Програмата на Дибенко — това са милион пещерни хора, които ще се втурнат в Дийптаун. Милиони цивилизовани, умни, електронни неандерталци. Не знам в какво ще се превърнат. Може би ще си създадат прекрасен и добър свят. Само че отначало ще им трябва борба… схватка… битка. За да придобият напълно съзнание. За да започнат да мислят.

— Майната му на тоя хард… — изрича Мага. — Чингиз, ти после мини през него и с чук, става ли? И с година само да отложим това нещо, пак ще е добре.

— Всички ли са съгласни?

— Всички. — Маниака става. — Момчета, време ми е. Разкарайте тоя файл, съобщете на Тъмния Дайвър, че не е у нас. А на Дибенко предайте до какви изводи сме достигнали. Може пък и да го оцени?

— Аз също ще тръгвам — обажда се Мага. — Имам да оправям едни каши…

— Занемарил си работата? — вяло се интересува Подляра.

— Не работата… — Мага се мръщи от яд. — Вчера… някак се бях разстроил от всичките ни подвизи… Отидох във фирмата, и така ми се прииска да напсувам някого! Метнах по локалната мрежа едно писмо до мой приятел… нищо особено! „Ако животът те такова, значи си още жив!“. Той е наш човек, руснак, емигрант. Би трябвало да разбере шегата!

— Почти афоризъм — с насмешка произнася Маниака. — Е, и какво? Не разбра хумора ти ли?

— Не кликнах по необходимата икона… изпратих писмото до всички сътрудници.

Маниака подсвирва.

— Двайсет и три човека, от тях — пет жени… Сега ме обвиняват в сексуален тормоз… Всичките жени и трима мъже…

— Американци… — поклаща глава Подляра. — Извини се. Плати им премии. Гледай да не стигне работата до съда, накратко казано. Че ще останеш и без гащи… тогава и ще се убедиш, че си още жив.

— Да тръгваме… — Маниака, поклащайки глава, побутва Мага по рамото. — Скица… какво повече да ти кажа…

Едва когато излизат от библиотеката, Подляра си позволява да се захили.

— Тоха, не е смешно… — Чингиз с укор поклаща глава. — Той сега наистина има сериозни проблеми.

— Ясно ми е, де… — Подляра с усилие престава да се кикоти. — Представих си лицата на порядъчните служители, получили такова послание от шефа на фирмата…

— Според мен е смешно! — предпазливо се намесва Пат.

— На твоята възраст всяка неприлична дума е смешна. — Чингиз ме гледа някак уморено. — Е, какво? Нали няма да протакаме? Че срока на ултиматума ще изтече…

— Няма — съгласявам се аз. — Излизайте и унищожавайте харда. Имаш ли там нещо ценно?

— Нищо, за което си струва да си жертваш живота. Тази машина не е за работа, а за развлечение. Ще ни довериш ли унищожаването на харда? Или ще дойдеш?

— Ще ви се доверя — съгласявам се аз. — Струва ми се, че такова безкрайно лято няма да ти хареса…

— Льоня, а наистина ли съм нарисувал добре униформата? — пита Пат.

Ох… всеки си има свои проблеми. Но поне радва това, че пак толкова лесно се отказва от новата, неизпробвана играчка…

— Желязна е! — съгласявам се аз. — Супер.

— Дори пистолетът е като истински… — измъквайки от кобура оръжието, изрича Пат. — Нали?

Той твърде лесно се отказа от „Изкуствена натура“…

Прекалено лесно наруши забраната на Чингиз.

Прекалено бързо създаде униформата…

— Чингиз! — крещя аз, скачайки.

Късно.

Първия изстрел Пат отправя към мен.

Втория — към обърналия се с недоумение към него Чингиз.

Третия — към Подляра, започнал да се надига от креслото.

Това не е избухване на син игрив пламък, както от истински пистолет от „Лабиринт на Смъртта“. А е кратък миг, когато пред очите се появява и се завърта оловно-сива спирала, мълниеносно изтегляйки живота от тялото.

Какво странно усещане!

Като анестезия с новокаин. Само че по цялото тяло — уж го има, чувствам го, а не ми се подчинява. Дървен съм като Буратино и подвижен като цепеница.

Затова пък не ме боли като падам.

И се изхитрям да падна сполучливо — виждам Чингиз и Подляра, увиснали в креслата си.

И стоящия до тях Пат.

Тъмния Дайвър…

Колко глупаво е.

— Пат! — крещи Чингиз. Можем да говорим. Това е хубаво.

Това е някакъв шанс. — Какво ти става?

Точно на него — нищо…

Пат отпуска пистолета, приближава се към мен.

— Пат! — още веднъж изкрещява Чингиз.

Тъмния Дайвър се навежда над мен. Произнася полугласно:

— Двата часа изтекоха, Леонид. Чакам отговора.

Да се приказва е достатъчно трудно. Не мога да си представя как Чингиз се изхитря да крещи. Но аз все пак избутвам думите си през онемялото гърло:

— Смени си маската… недей да се гавриш.

Пат се усмихва и с познатия жест вдига ръка към лицето си. Отгоре-надолу. Сваляйки лицето си, надявайки ново. Раменете му се разширяват, той се разтяга на височина. Униформата променя цвета си, разкъсва се, превръща се в черен плащ.

Сега това е Дмитрий Дибенко. Не Човека Без Лице, а Дибенко от снимките. От старите снимки — объркано усмихващ се, смаян, още не осъзнал какви ги е забъркал.

— Чингиз, това не е никакъв Пат… — казвам аз. — Тъмния Дайвър е.

Чингиз издава леко ръмжене, сякаш се опитва да се повдигне.

— Така по-удобно ли е? — почти весело изрича Тъмния Дайвър. — Нормално ли е? Или е нужна друга външност? Вики, Маниака, комисаря Рейд, Крейзи… Циркът приключи. Файлът, Леонид!

Мълча. Четвърт час — и парализата ще премине. Трябва да премине.

— Вие не оценявате ситуацията съвсем правилно. — Тъмния Дайвър поглежда към млъкналия Чингиз и към Подляра, който свирепо върти очи, но мълчи. — Засега аз използвам хуманни методи. Вие сте парализирани за кратко, петнайсет-двайсет минути. Ако за това време не получа разкриптирания файл, ще ми се наложи да повторя процедурата… обаче за беда…

Той прави кратка, изразителна пауза.

— Останал ми е само един парализиращ заряд. Другите подтискат ритъма на миокарда. Мисля, че не е толкова неприятно като оръжието, от което е загинал Ромка. И все пак е обидно… не намирате ли? Главата мисли, ръцете и краката още са топли, а сърцето е спряло. Петнайсет минути… мозъкът не издържа. На изпитанията при Дибенко онези психари-доброволци са ги спасявали с непряк масаж на сърцето. Но у вас под ръка май няма бригада лекари?

— Ти си готов да убиваш? — питам аз.

Тъмния Дайвър свива рамене.

— Аз? Не знам. Вие можете да смятате, че блъфирам. Ваше

право е — в близкия четвърт час. Но след мен стои нов живот, който иска да се роди. Нов свят. Нови хоризонти. Зад мен са милиони хора, които не могат да намерят вечност — докато Дибенко се колебае, внимава, експериментира. Чували ли сте за такъв човек — Волф Мейрман? Това е млад учен, достигнал много близо до създаването на единна теория на полето. Той умира от левкемия. Останала му е половин година живот, най-много година… Програмата на Дибенко ще му позволи да пренеса разума си в *дълбината*.

— Не разума… — произнася изведнъж Чингиз. — Илюзията за разум.

— Всеки един разум е илюзорен. — Тъмния Дайвър даже не благоволява да се обърне. — Той ще копира във виртуалния свят своя начин на мислене, своите неочаквани, парадоксални озарения, своя метод за анализ на данните… Да, някои неща ще загуби. А някои ще придобие. На неговите услуги ще бъде цялата информация на мрежата. Ще му бъде достатъчно да зададе въпрос, за да получи отговора… ако изобщо го има.

— Това е демагогия. — Чингиз, изглежда, също е решил да печели време. — Да приравняваш възможната полза и реалния живот на хората…

— Не сте вие тези, които можете да ме учите на морал — спокойно отговаря Тъмния Дайвър. — Хакери, дайвъри, крадци-бизнесмени… Забележете — давам за пример най-явните ви постъпки. Стига протакане, Чингиз. Трябва ми файлът. Нямам намерение да се шегувам… Ще го получа. Нали и вие самите дълго се съмнявахте дали да не ми го дадете? Така че го дайте. На едната страна на везните е взетото от вас решение. На другата — доста вероятна смърт. Сигурни ли сте, че искате да рискувате?

— Ако ние умрем, файлът е загубен за теб — възразява Чингиз. — Той е защитен с четири пароли…

— Да, знам. Но ще бъда принуден да постъпя така. Дори и само за да стане по-сговорчив Дибенко. Да убия хора, които нямат съвсем нищо общо, за да му докажа сериозността на своите намерения — не го смятам за невъзможно. А вие… вие сами си го търсехте. Не ви ли предупредих?

Никой не му отговаря. Аз например, съм зает с повтарянето на стихчето си. *„Дълбина-дълбина, не съм твой…“*

Тя не иска да ме пусне. Изобщо не иска. Бих искал да знам как Тъмния Дайвър го постига. Та нали тук вече не става въпрос за контрол над виртуалното пространство. По-скоро има пряко въздействие върху мен.

— Всички вие имате какво да губите. — Тъмния Дайвър се

отдалечава в посока към камината. Протяга ръце над огъня. — Да загинеш за идеята е красиво. Но струва ли си тази идея живота? Ще направим така. Аз ще преброя до седем. На цифрата седем…

Има нещо в гласа му — увереност, равнодушие, сила. Нещо, което не ни дава и сянка на надежда.

Той ще натисне спусъка. И аз ще почувствам, как сърцето ми звънливо удря за последен път, преди да спре. И ще ми остане не много, петнайсет минути…

Ще продължавам да живея, чувствайки как пропадам в бездънна пропаст. Може би стените от огън и лед ще се съберат около мен — само дето отпред няма да я има топлата светлинка.

И полетът ще стане вечен. И Вики, приближила се към мен, ще види под сваления шлем бялото ми, мъртво лице.

— Ти си подлец, Дайвър… — Чувам гласа си, но ми се струва, че някой говори вместо мен. — Ти си подлец, но си прав. Това не си струва да си пожертваш живота. Готов съм да дам файла.

Тъмния Дайвър кимва и се усмихва. Изобщо не му пука от обидата.

— Ще получиш файла…

Това е Чингиз.

— Остана още нашия велик хакер… — Тъмния Дайвър поглежда Подляра. — Хайде, хайде… Не бива да се правиш, че винаги си говорил през клавиатурата. Хубава мисъл, но знам, че не е така. Съгласен ли си с приятелите си?

— Да! — изревава Подляра.

— Тогава ще постъпим така… — Тъмния Дайвър взема от камината телефонната слушалка, допира я до ухото си, кимва. — Ще позвъня… на истинския Пат, който прилежно учи омразния руски език. Ти, Чингиз, ще го помолиш да отвори файла и да го изпрати в *дълбината*. Ето тук, на масичката за списания. Мисля, че ще се справи.

— Той не знае ключовете ни, глупако… — не издържа Чингиз.

— Ами ще му ги кажете. Всичките, поред. Кой беше пръв?

Докато говори, той вече набира номера.

— Леонид, после аз, после Подляра, накрая самия Пат. — Чингиз, изглежда, напълно се е предал.

— Прекрасно. И… нека да няма намеци и измами. Току-виж момчето се втурне тук да ви спасява — Тъмния Дайвър се вслушва и поднася слушалката към лицето на Чингиз.

— Привет, Пат…

Гласът на Чингиз е съвсем обикновен. Сякаш седи пред камината с чаша уиски в ръка, пуши цигара и философства с нас на отвлечени теми.

— Трудиш ли се? Браво. Работата е такава… ще те откъсна за минутка. Вземи файла, който зашифрирахме… да. Мързи те да отидеш? А по локалната мрежа трудно ли ти е да го изтеглиш? Добре… Сега всички поред ще ти кажем ключовете си. Ще отвориш файла и ще ни го пратиш в *дълбината*. Някъде в библиотеката. На масичката за списания. Не, не се шегувам. Хайде, действай, давам слушалката на Льоня…

Тъмния Дайвър одобрително кимва, потупва Чингиз по рамото и се приближава със слушалката към мен.

— Хей… — изричам аз в микрофона.

— Льоня, а защо изведнъж решихте да си разкрием ключовете? — с любопитство пита Пат.

— Ами за майтап. — Даже се изхитрям да се усмихна аз. — Готов ли си да набираш ключа?

— Аха…

— Диктувам. Първо са цифри. Седем. Четири. Шест. Нула. Шест. Две. Четири. Седем. Сега букви. W. H. O. Всичките главни, d. s. Всичките малки. Отново цифри. Едно. Три. Шест. Осем. Едно. Малко у. Главно Z. Символът за долар. Маймуна.

— Маймунското „а“ от адресите ли? Или думата „маймуна“? — делово пита Пат.

— Думи, които имат някакво значение, се използват в шифрите само от ламери — казвам аз. — Знакът, разбира се. Сега три отварящи скоби, цифрата осем. И възклицателен знак.

— Набрах я — съобщава Пат. — Сега ключът се генерира…

— Е, давам ти пак Чингиз…

Тъмния Дайвър, отдръпвайки слушалката встрани, прошепва:

— Хубав ключ! Одобрявам!

Мълча си. Това е общият ми ключ. Сега ще се наложи да преопаковам всичките си бази данни. Тъмния Дайвър отнася слушалката на Чингиз. Той, неясно защо, ме гледа със същото негодувание, с което гледа и Тъмния Дайвър. Но запазва гласа си спокоен:

— Отвори ли първия шифър? Добре. Сега набирай ключа ми… той е лесен… ламерски…

Ето каква била работата!

— Това е фраза, първата буква е малка, всички останали са големи. Има интервали между думите. Накрая трябва да се сложи точка. Набирай и повтаряй по букви.

Какво се тутка…

Чингиз издишва и с леден глас произнася:

— Четирийсет хиляди маймуни завират си отзад банан.

Тъмния Дайвър се превива в беззвучно кикотене.

Слушалката в ръката му подскача пред лицето на Чингиз.

Подляра издава грухтящ звук, опитва се да погледне периферно Чингиз, после се обръща към мен.

Аз се удържам. Трудно, но се удържам.

— Какво? — изведнъж Чингиз губи самообладание. — Какво е това „мамуни“? Ти за да гледаш „мамуни“ ли ходиш в зоологическата градина?

Този път не издържам.

Изгубихме. Капитулирахме пред Тъмния Дайвър. Не е ясно и дали ще ни остави живи, след като получи файла.

Но сега аз се търкалям от смях, парализиран едновременно и в *дълбината*, и в апартамента си. И ме забавлява не толкова избраната от Чингиз парола, колкото от хокането, което той осъществява в момента.

— Да! Банан!

— Един за всичките ли? — пита Подляра и преминава в тихо кикотене.

— Това е… Сега Тоха ще ти каже своя ключ. Двойкаджия…

Тъмния Дайвър се приближава към Подляра. Поглежда към мен, усмихва се. Аз не мога да се усмихна в отговор… но усещам, че бих могъл да го направя. Виж ти. Намериха се някакви допирни точки между нас.

Всичко разбирам. И че ключът, състоящ се от думи, които имат значение, е по-удобен. И че ако се използва такъв ключ, трябва да се състави смешна фраза, нелепа и лесно запомняща се. И че тя дотолкова не подхожда на образа на Чингиз, че е напълно надеждна.

И все пак… все пак е смешно…

— Здрасти, старче… — изрича басово в слушалката Подляра. — Хубаво ключе има Чингиз, а? Ние тук едва не пукнахме от смях…

— Не протакай — тихо се обажда Тъмния Дайвър.

— Значи, ето какво… Моя ключ също не е труден. Но някои думи могат да ти се сторят непознати… ако има нещо, ще го уточним буква по буква. И изобщо… не се съсредоточавай върху смисъла.

Чингиз очевидно се напряга.

— Ами… такива са ми шегите, глупави. Сленг, ненормативна лексика… ти си голямо момче…

— По-бързо! — В гласа на Тъмния Дайвър се появява лека заплаха.

— Ако има нещо, после ще те отведа на преглед при психолог…

— От какви думи си съставил ключа? — съска Чингиз.

Подляра въздъхва и неизвестно защо понижава глас:

— Накратко, слушай… буквите се редуват, първата е малка, втората главна, третата малка и така нататък… няма никакви интервали. Набирай механично…

И той произнася ключа си.

За десет секунди в библиотеката настъпва гробна тишина. Тъмния Дайвър стои, замръзнал като скулптура, и червенина залива лицето му.

На мен също ми се иска да се изчервя. Но не мога.

После се чува ледения глас на Чингиз:

— Какви ги говориш на детето?

Подляра изсумтява, но не отговаря.

— Ще те убия, пънкар ненормален…

Подляра се начумерва и с доста сух, академичен тон, произнася в слушалката:

— Да, момче, разбирам, че въпросната дума рядко се използва в множествено число и поради това звучи някак необичайно. Не, няма да я намериш в речника… в нито един. Но според общоприетите граматични правила формата за множествено число трябва да се образува именно така.

Чингиз шумно издишва.

— Какво? — Подляра се замисля за миг. — Не, не, разбира се! Това всъщност е невъзможно. Противоречи на анатомията, физиологията и психологията на човека. А ако попиташ специалист по съпромат, ще разбереш че е и против законите на физиката. Това е просто някаква иронична фантазия, изразена с ненормативна лексика. Добре, после ще го обсъдим. Всичко е, да. Не зацикляй, става ли? Въведи ключа си и ни изпрати файла.

Тъмния Дайвър, без да каже нито дума, отнася слушалката обратно върху полицата на камината. Връща се при масичката.

У мен се появява чувството, че сега той се страхува да се доближи до Подляра.

— Чингиз, ами какво да правя? — жално се обажда Подляра. Да умирам ли сега? Твоя ключ… също си го биваше.

— Моят ключ могат да го четат пред елхата в детската градина! — изкрещява Чингиз. — В сравнение с твоя!

— Е, не преувеличавай… Бъди по-обективен, Чингиз!

— Как можа да го кажеш!

— Затова пък такъв ключ никой няма да избере!

— Естествено! Такива изроди като тебе се раждат веднъж в столетие!

— Наистина много съжалявам — тихо казва Подляра. — Извинявай. Наистина.

Слушам караницата им, но не се намесвам.

Зает съм с нещо изключително важно — мърдам пръстите на

краката си.

Парализата отминава. Може би у всички нас, просто сега Чингиз и Подляра са заети с изясняване на отношенията си. А може да е първо при мен…

Плясване.

Върху масичката за списания се появява малкото леко томче. Тъмния Дайвър го хваща и бързо започва да го прелиства.

Ето, че той постигна своето. Ето, че дойде в Дийптаун новия живот. Въпреки физиологията и съпромата…

Лекичко подгъвам крака в коленете. Прекрасно. И чувствителността в тялото ми се завръща.

— Добре — казва Тъмния Дайвър. — Всичко е честно. Аз също играя честно… сбогом, господа. Пожелавам ви да измислите нови, също толкова интересни и необичайни ключове…

Той се променя, отново се превръща в Пат. Сигурно това му е необходимо, за да може да излезе от апартамента на Чингиз.

С прекалено детска походка, подскачайки, фалшивият Пат се насочва към изхода на библиотеката. И се спира.

Аз вдигам глава и виждам какво се случва.

На вратата стои другият Пат. Във виртуален костюм, а не с униформата за „Лабиринта“. И с някакво късоцевно, подобно на тамбура оръжие в ръце.

— Подляра никога не е псувал пред мен — обажда се новият Пат. — Даже и когато е бил пиян. Веднага си помислих, че само под дулото на пистолет би казал такъв ключ.

101

Тъмния Дайвър стои с гръб към мен. Не зная дали сега може да ме наблюдава. Напълно вероятно е да може.

Но не бива да продължавам да се търкалям.

Започвам да се надигам. Много бавно и неумело. Ръцете и краката ми вече не са дървени, като от памук са.

Чингиз също обръща глава. Прави гримаса, като от болка или прекомерно усилие, но се обръща.

Какво става сега с телата ни? Плахи потрепвания на мускулите, непохватно плъзгащи се по клавиатурата пръсти? Да можех да изляза от *дълбината*… да изляза… да изляза…

Но аз не мога. Тъмния Дайвър ми е отнел и това последно умение.

А само на мен ли?

И само него ли е отнел?

Кой беше причината за това, че дайвърите изгубиха силите си?

Дълбина… дълбина, пусни ме…

Сякаш се удрям в невидима, еластична стена. Или се опитвам да се откъсна от силно стегната връв.

— Пат, пусни го… — изрича Чингиз.

— Пусни го — почти викам и аз. — Пат, не е лъжица за твоята уста! Нито пък на всички нас! Нека си ходи!

Само че сега Пат не иска да знае за нас, нито пък да ни чуе.

Пред него стои врагът, обидил приятелите му, изгорил машината му, престорил се на приятел… та той продължава да мисли, че Ника е била Тъмния Дайвър!

Пред него стои този, който е проникнал в дома му, който го е обрал, който е принудил Подляра не просто да играе ролята на изпаднал в паника циничен изрод, но и да стане такъв, макар и за миг. Пред него е този, заради когото вече е загинал някакъв младеж… нищо, че му е непознат — но е приятел на Подляра и на мен.

Сега той няма да отстъпи…

— Момче, няма нужда да се правиш на герой — със спокоен глас произнася Тъмния Дайвър. — С приятелите ти всичко е наред. Това, което отнасям, си е мое. Напълно. Свали оръжието.

— Ще стрелям, и край с машината ти! И нищо няма да можеш да отнесеш! Разбра ли?

По-добре да беше стрелял… по-добре да беше стрелял, глупчо… Но ти трябва да се самонавиеш. И се помпаш, без да разбираш, че Тъмния Дайвър е готов да нанесе удара си във всеки един момент, че той е по-бърз, че за него са достъпни изгубените от всички тайни и няма нужда да се самонавива. Просто у него все още има някакви огризки съвест и той не иска да стреля в теб дори с парализиращ заряд…

— Момче, престани — казва Тъмния Дайвър. — Не искам да ти причинявам зло, симпатичен си ми. Твоите приятели вече промениха гледната си точка, попитай ги.

— Пат, всичко свърши, направи му път! — провиква се Подляра. И също се мята, опитва се да стане. — Нека си ходи!

— Пропусни го! — изревава Чингиз с такъв глас, че даже Тъмния Дайвър потрепва.

— Пат, не се паникьосвай, всичко е наред! — изричам аз. Спокойно и убедително. За контраст. За да намаля емоционалното напрежение, увиснало във въздуха. — Всичко ще ти обясним! Нека да си върви.

Изтича кратък миг — съвсем кратък, в който Пат вече започва да навежда оръжието и Тъмния Дайвър прави малка крачка напред.

— Ти казваше, че си приятел! — извиква Пат.

Ето това е нещото, което той никога няма да може да прости.

— Ние не е Тъмния Дайвър! — изкрещявам аз. Късно.

Пат стреля.

Такова нещо досега не съм виждал. От цевта изригва фонтан от оранжев огън, той облива Тъмния Дайвър, който пламва.

— …машината ти! — радостно крещи Пат.

Само че огънят угасва. Задушава се, сякаш се самоизяжда.

И фалшивият Пат отново променя облика си. Израства, превръща се в гъвкав, висок човек. Не мога да определя кой е, докато е обърнат с гръб, но ми е смътно познат.

— В настоящия момент не съм свързан с конкретна машина, сополанко — изрича Тъмния Дайвър.

Изстрел — пистолетът току-що е бил в кобура на колана му, след миг вече е в ръката му.

Ето, че Пат го закъса…

Приповдигам се, пристъпвам, вече почти мога да ходя…

Нещо не е наред!

Пат не пада като подкосен. Пат също продължава да стои.

Тъмния Дайвър е отпуснал хватката си?

— По дяволите… — този, когото виждам само откъм гърба, сваля оръжието си. — Това е…

Върху лицето на Пат се появява усмивка. Мимолетно, за секунда, примесена с обърквање и страх. Той изпуска оръжието си и се хваща с двете ръце за гърдите.

За сърцето.

Дълбина…

Невидимата връв поддава, но издържа. Сякаш силно опънат ластик обгръща лицето ми.

Тъмния Дайвър скача напред, покрай Пат, и изскача в коридора.

— Пат! — изкрещявам аз.

— То не бие — смаяно съобщава Пат това, което аз вече съм разбрал.

Успявам да го подхвана, когато той пада. Полагам го върху пода. Само че това нищо не променя, той сега може да бъде спасен само с масаж на сърцето, силен, професионален, безпощаден, със синини, със счупени ребра — само и само да се задвижи кръвта през малкото глупаво тяло, за да поддържа безразсъдния мозък…

— Пат! — Чингиз успява да скочи, прекатурвайки масивното кресло, и на четири крака запълзява към нас. — Пат!

А той знае какво трябва да се направи… аз виждам как полага ръцете си върху гърдите на момчето, как с тласъци се опитва да съживи сърцето…

Не така! Не през *дълбината*! Не през скъпия и безопасен виртуален гащеризон, който ще превърне силния тласък в леко докосване…

А директно. В реалния живот, в реалния апартамент, където сега Пат се изхлузва от креслото, дращейки гърдите си, сякаш иска да се добере до спрялото сърце…

— Чин, аз умирам ли? — шепне той само с устни.

С периферното си зрение виждам как Подляра се изправя и с походката на пияно зомби се опитва да тръгне към нас.

Дълбина…

Звън на невидима верига. Сблъсък с пустотата. Не мога да изляза!

Макар че и това не би помогнало, аз съм си в къщи, далеч съм. Нужен е този, който е наблизо.

— Излизай! — изкрещявам аз на Чингиз, който продължава да се опитва да направи масаж на сърцето от *дълбината*… — Излизай, тъпчо! Къде ти е терминала?

Чингиз само хвърля обезумял поглед някъде нагоре и аз разбирам всичко. Далече е. Не можем с полуживите си тела да пълзим през огромната виртуална квартира. Чингиз сега може да е на няколко метра от Пат, през една стена, съвсем наблизо; само че тук, в *дълбината*, това ще е много дълъг път…

— Излез така! — крещя аз. Сякаш съм забравил кой е пред мен. Сякаш е по силите на обикновения човек, не дайвър, да се изскубне от дъгоцветната вихрушка, да смъкне шлема, да… — Излез, помияр! Всичко това е измама! Всичко е илюзия!

Дълбина…

Пат вече изобщо не говори. Само гледа с помътнели очи, а може и изобщо да не гледа, това да са всичките ни надежди, претопени от лъжовната *дълбина* в илюзия за живот.

— Аз не умея! — извиква Чингиз. — Аз не мога!

Подръпване на повода. Потропване на веригата. Стените са си наоколо. Не мога да са измъкна, но това нищо няма да промени. Само Чингиз може да го направи.

Дълбина…

— Умееш! Можеш! Длъжен си! — крещя аз. И му шибвам един шамар. С целия си насъбран бяс. — Длъжен си! Длъжен си — значи можеш!

Ти не винаги си била добра към мен, дълбина. И аз не винаги съм те обичал. Само в приказките е различно. Но аз вярвам, че си не просто тъпа, бездушна леща, насочена към душите ни, разплескани върху стъклото. Ти си нещо повече. Ти си изградена от всички нас, ти си изстрадана от нас, ние сме ти давали всичко, каквото можем. И зло, и добро, и ненавист, и любов. Нещо ново би

трябвало да се роди в теб и аз не вярвам, не искам да вярвам, че това ново нещо е жестоко и безпощадно.

Не се моля за себе си. Не за Чингиз или Подляра. Дори не и за Пат. За всички нас. За тези, които са били в дълбината, които сега са в нея и които ще влязат.

Защото, ако Пат умре, ти ще станеш друга, *дълбина*.

Завинаги.

Ние ще загубим не заради това, че Тъмния Дайвър получи своя мечтан файл. Ще загубим, ако умре това момче, което не блести с хакерския си талант; пише думата „маймуна“ без „й“, което е недостойно, вероятно, според Тъмния Дайвър, за вечен живот във виртуалността.

Всички ние ще загубим.

Дори ти, *дълбина*…

Гледам Чингиз в очите. Виждам страха му, виждам отчаянието му, виждам как се блъска в невидимата бариера…

Дълбина…

И нещо става.

Сякаш ни свързва някаква нишка.

Сякаш късчета от синия лед, сякаш венчелистчета от аленочервения пламък танцуват сега в очите на Чингиз.

Сякаш той скача в бездънна пропаст…

— А… — издишва Подляра, когато тялото на Чингиз помътнява, губи цвета си и се разтваря във въздуха. — А?

— Направи му масаж на сърцето! — крещя аз. — Направи на Пат масаж на сърцето!

Това е смешно — слабите почуквания на магнитните намотки в гащеризона, илюзията за удар, илюзията за докосване — нищо не могат да решат, но нека Подляра да се опита да помогне — докато някъде в истинския свят Чингиз смъква шлема от главата си и изтръгвайки кабела от слота, изхвърчава навън от стаята.

Нека.

— Ще го убия това нищожество! — изревава Подляра, докато непохватно натиска гърдите на Пат. — Заклевам се! Ще го убия! Ще го размажа!

— Той е мой! — отговарям, скачайки.

Тялото вече е мое. Тялото е готово да ме слуша.

Може би действието на заряда приключва. Сивата спирала си е взела своето.

А може би понякога трябва да се даде всичко, за да се получи нещо.

Все едно ми е.

Дори и да съм престанал да съм дайвър — завинаги.

Излизам тичешком от стаята.

Тъмния Дайвър е мой.

Не се опитвам да отворя вратата. Удрям я — и дървената облицовка се разкъсва като хартия, стоманата се прегъва като картон, с рязко движение изскачам навън.

Мога да простя.

Много неща.

Мога да повярвам.

В почти всичко.

Вярвам, че Тъмния Дайвър не е възнамерявал да накисне Ромка. И аз самият бих могъл да постъпя така — да натреса неопитното хлапе на опитен хакер, да му дам шанс да се учи и да придобива опит.

Вярвам даже, че Тъмния Дайвър не е подозирал с какви заряди стреля. И е бил сигурен, че само ще парализира Пат.

Но едно нещо не мога да простя. Скоростта, като страхливец, с която Тъмния Дайвър се хвърли да бяга, когато разбра какво е направил.

Той е мой.

Нищо не мога да направя там, в квартирата на Чингиз. Не притежавам знания и сила, за да премахна последствията от изстрела. Но е по силите ми да направя така, че да няма нови изстрели.

Излизам тичешком на улицата. Мога да попитам охранителите. Мога да попитам и минувачите. Или да хвана такси.

Но аз чувствам присъствието на Тъмния Дайвър толкова ясно, колкото сигурно и той чувства моето.

Бягам по улицата. Минувачите отскачат встрани.

Вики, прости ми, обещах ти да не рискувам… но аз вече не умея да излизам от *дълбината*…

Вики, казах ти, че ще се опитам да намеря компромис… значи съм излъгал…

Вече не търся компромиси.

Наляво…

Той също бяга. Просто бяга по улицата, мъкнейки със себе си тежкия файл, без да се опитва да се издигне към небето или да минава през стени. Като най-обикновен жител на Дийптаун.

Той сега не се чувства добре.

Още веднъж наляво…

Даже успявам да видя Тъмния Дайвър. Съвсем близо, на стотина метра. Виждам го, измъквам револвера на Стрелеца и се учудвам на това — не искам да наказвам компютъра му, искам да убия самия него…

И Тъмния Дайвър се обръща. За миг той ме поглежда и аз

виждам лицето му.

После той изчезва.

Разтваря се във въздуха.

Никой не обръща внимание на това. Изглежда като програмен изход от *дълбината*. Истината знае само той — и аз.

— Няма да се измъкнеш — казвам аз.

Може би ме чува. Или ще ме чуе после, когато отново придобие виртуална плът.

— Ще ти се наложи да ме убиеш, за да се измъкнеш, чуваш ли? — крещя аз и хората отскачат встрани, гледат ме като че ли съм побъркан. — Но ти няма да посмееш, нали?

Дълбина-дълбина… не съм твой.

Екраните на шлема. Нарисувана улица.

Свалих шлема, дълбоко поех дъх.

Часовникът показва единайсет и половина. Вики още я няма в къщи. Не мога даже да поискам съвет.

А искам ли сега да чуя нечий съвет?

Или отговор — четвърт час вече измина.

Свалих слушалката и набрах номера на клетъчния телефон на Чингиз. Страх ме е, че не е успял, че не се е справил, че…

— Да!

Познах гласа на Подляра, но дори не се учудих, че той отговаря на обаждането.

— Какво става при вас?

— Жив е — късо съобщи Подляра и аз усетих как тялото ми омеква.

— Всичко ли е наред?

— Какъв ти ред! Пат повтаря онези думи, които чу от мен. Чингиз разправя, че следващия път нямало да го спасява. А той, все едно, продължава да ги повтаря. Непрекъснато.

— Браво, да ги повтаря — казах аз. — Значи няма амнезия. Значи мозъкът му не е пострадал.

— Какво има там, та да страда? И за какъв мозък говориш? — преднамерено силно попита Подляра. Чух тънък възмутен глас, лек шум — Подляра се отдалечава нанякъде, а после добавя с приглушен глас: — Ти по-добре кажи какво направи Чингиз?

— Стана дайвър.

— Как?

— Подляр, да не дава Господ да разбереш… Повикайте Бърза помощ, нека все пак Пат го прегледа лекар.

— Повикахме го вече. Ти догони ли негодника?

— Не. Но няма къде да избяга. Сега вече не.

Подляра кратко въздъхна:

— Леонид… добре, какво толкова. Бедата ни се размина. Не

бива. Живи сме. Всички ние сме живи. И нека да запазим това състояние.

— Подляр, не се безпокой. Всичко ще бъде… всичко ще бъде както ще бъде.

— Леонид!

— Всичко е наред, повярвай ми. Пийни си бира. Дай на Чингиз коняк. Поздрави Пат от мен… и му поискай прошка.

— За какво?

— Просто така. До после, Подляр.

Положих слушалката. Нахлузих шлема.

deep

[Enter]

Дори не забелязвам дъгата на дийп-програмата. Просто прекрачвам от истинския, реален свят в *дълбината*.

Пред мен стоят две девойки.

— Преструва се — скептично казва едната.

— Излязъл е отдавна, това е просто сянка! — втората протяга ръка и лекичко побутва лицето ми.

— Ам! — изричам аз, щраквайки със зъби.

Девойките радостно пискат.

— Загуби! — крещи първата. — Загуби!

— Кой тревожи съня ми? — питам с мъртвешки глас. Но момичетата се интересуват не от Стрелеца като такъв, а само от собствения си спор.

— Благодаря! — в хор произнасят те и с кикот избягват по улицата.

Всичко е просто. Ето така и трябва да се живее в *дълбината*.

Отмествам се от мястото си, приближавам се към стената, облягам се. Пуши ми се. Жалко, че Стрелеца не пуши.

— Приятел, ще ми дадеш ли да запаля? — повиквам минаващия покрай мен мъж. Той кимва, с невъзмутимо лице изважда пакет цигари и запалка. Паля.

— Защо пръстите ти така танцуват? — пита минувачът. — Подпийнал ли си?

— Не. Видях привидение.

— О, често се случва… — съгласява се мъжа. — Използвай кръст и светена вода…

— Ще пробвам — кимвам аз.

Наистина не ми е добре. Оглеждам се. В Дийптаун питейните и развлекателните заведения са на всяка крачка.

Ето някаква пицария. А ето и наша, руска кръчма.

Да проявим патриотизъм.

Влизам, оглеждам се. Обстановката е достатъчно приятна. Стилизирана в „руски дух“, естествено. Но грамотно.

Сядам на свободна маса. Дървена пейка до стената, излъскана до белота дървена маса. Запалена борина на масата. Каруца, в която върху наръч сено са поставени кофи и каци със салати. Стил а ла рус. На чужденците трябва да им хареса.

Притичва сервитьор в яркочервена риза. Разбира се, че как иначе?

— Чаша коняк — казвам аз.

— Имаме прекрасна водка — отбелязва момъкът. — Истинска, руска…

— Момче, аз съм свой. Имах тежък ден. Но не искам да пия водка, разбираш ли?

Той кимва, но аз все пак добавям:

— Чаша коняк от красива бутилка с надпис „Кутузов“. И сандвич с хайвер. Това е всичко.

— Момент…

Получавам поръчката, веднага плащам и на екс изпивам половин чаша.

Прекрасен коняк.

Всъщност съм пил от него само веднъж. И то само за да запомня вкуса.

Добре.

Напрежението започва да спада. Бавно-бавно. Но аз усещам как си отиват от мен днешната вечер, вцепенилото ми се тяло, изплашените очи на Пат, пробилият бариерата Чингиз.

Отиват си, но не съвсем. Временно.

Иначе няма да оцелея.

На съседната маса седи някаква задружна, весела компания.

— Рейн, ще издекламираш ли стихотворение… — моли някой симпатична девойка. — А?

Момичето не е настроено да се дърпа. Надменно издига глава… и веднага се усмихва, сякаш да подчертае несериозността на позата.

Но всички утихват.

Достатъчно е само по прозрачността
на стъклото длан сребриста да прекараш…
Изкуството така твори огледала
Че всеки може себе си в тях да открие…

Тя рецитира много просто. Несериозно. Без да умее да декламира стиховете, пък и без да ги приема насериозно, изглежда…

Вярваме им и се пресягаме напред…

На злото сянката илюзията скрива,
И двойникът ни със насмешка устни свива
Крадат душите ни огледалата.

И толкоз лесно е да се порежеш от ръба,
От остър ръб, и да остане болка.
„Не разбивай!…“ ще шептят огледалата
и ще заместват любовта във нас със студ.

Светът на отраженията е лепкав и жесток,
Той се откъсва от покрито с лед стъкло…
И страшно ще е ако изведнъж, във кратък срок
огледалата дръзнат да ни завладеят.

На свобода ще се изтръгне легион —
фалшиво отразените от тях души.
И звън света ще изпълни… Стъклен звън…
Кой ще победи?… Оркестър, туш ми изсвири.

Момичето млъква. Неловко се усмихва. Засмива се и посяга към чашата с вино. Но още няколко секунди на масата цари тишина.

Аз също мълча. Не знам защо си спомням за хакера Бърд от бара „При загиналия хакер“.

Та нали той фантазираше. Дори никакви съмнения няма, и не би могло да има.

Защо фантазиите толкова лесно се превръщат в реалност? Защо хакерът беше описал Храма, когото не беше виждал, когото не би могъл по никакъв начин да види? Защо това момиче рецитира стихове за неща, за които даже не може и да подозира?

Какво създадохме, влизайки в *дълбината*?

Гледам в тъмния кехлибар на коняка. Това също е *дълбина*. Много тук са я търсили.

Много са я намерили.

Даже не са необходими усилия… аз хвърлям бърз поглед към момичето, и някаква част от мен се изтръгва от тялото.

Сървър от второ ниво. Сървър от първо ниво. Входен гейт. Провайдър. Телефон.

В действителност тя се казва Лена. От Петербург. Не… по-точно, от Кронщадт.

Машината не е много яка. Защитата е стандартна. Няма проблем да бъде преодоляна. Тя влиза в *дълбината* не за да воюва. И не за да спасява.

И слава богу, че ги има тези, за които това е достъпно.

Кой ще каже за нас това, което не ще си кажем сами?

И кой ще се разсмее, когато сме се отучили да се усмихваме?

— Излизай — казвам аз, гледайки пред себе си. — Не можеш да се криеш вечно. Нали знаеш. И да опиташ — все едно, ще те измъкна навън.

Въздухът пред мен започва да потъмнява, сгъстява се. Наблюдавам как Тъмния Дайвър придобива плът, и допивам коняка си.

Все едно, моята *дълбина* не е в него.

110

— Именно аз мога да се крия вечно — обажда се Тъмния Дайвър. — За разлика от тебе.

Усмихвам се, гледайки към него.

Злите духове се страхуват от усмивката повече, отколкото от кръста и светената вода. Всички подлости се извършват със сериозно лице. Всяка една гнусна мизерия произтича от това, че някой се е изплашил от нечия усмивка. Не е важно своя или чужда.

— Да, аз отслабвам — казва Тъмния Дайвър. — Аз отслабвам, а ти си възвърна част от предишните сили. Но, все едно, това нищо не променя.

— Пат е жив — изричам аз.

— Знам.

— Разбира се. Иначе ти не би се появил.

— Чуй, Леонид… — Той прокарва ръка по масата, взема от въздуха чаша, после — пълна бутилка коняк.

— Извинявайте — към нас се приближава сервитьор, — но да се носи със себе си…

Той среща погледа на Тъмния Дайвър, млъква и се отдалечава.

— Леонид, откъде бих могъл да знам, че следващия патрон е смъртоносен?

— Оттук — казвам аз. Вадя пистолета, даден ми от Дибенко. Измъквам пълнителя. Изсипвам патроните.

— Едно… две… три… четири… Липсват шест. Нали?

Тъмния Дайвър ме поглежда в очите.

— Първия куршум ти го изстреля в мен. Не улучи. С втория аз свалих полицая. Още три куршума ти използва за мен, Чингиз и Подляра. Шестия куршум беше смъртоносен. Ти стреля в Пат.

— Убягна ми твоя изстрел.

— Да, разбира се. Ти се разтвори в мрежата. И не счете за

необходимо да провериш какво се е случило през това време.

Тъмния Дайвър налива коняк. На себе си и на мен.

— Ще пийнеш, нали? Не е отровен.

Мълча.

— Леонид… ама какво толкова, в края на краищата! — Тъмния Дайвър се намръщва. — Не бих тръгнал да стрелям във вас с бойни куршуми. Никога! Разбери — Чингиз ми е приятен, Подляра ми е интересен, Пат ми е симпатичен. От само себе си се разбира, че и в теб не бих стрелял.

— Гибелта ми вече не е фатална за теб.

— Да… вече има повече от година, откакто не е фатална. Аз съм напълно самостоятелна личност.

Аз поглеждам Тъмния Дайвър в лицето — в своето лице — и се усмихвам.

— Целият проблем е там, че ние гледаме на света малко различно — казва Тъмния Дайвър. — Аз съм от *дълбината*. Ти — отвън. За теб съществува реалния свят. Слънце, небе, хора… За мен всичко това също го има. Но тук. В *дълбината*. В Дийптаун.

— Как стана така? — питам аз.

— Не помниш ли?

— Не.

— Неудачника ти даде част от силите си, Леонид. Помниш ли как потъваше, когато Дибенко изпробва върху теб зацикленатa дийп-програма… уловката за дайвъри?

— Помня.

— Той ти даде част от своите сили, Льоня. Обвивката, бронята… мен. Ти успя да излезеш от безкрайното потапяне. Ти можеше да управляваш мрежата. Не директно, естествено… чрез мен. Тогава това нямаше никакво значение, аз си оставах никой. Безмозъчен придатък, изпълнител на нарежданията ти… Разтворена в мрежата програма, чакаща появата ти… учеща се да отгатва желанията, да избира най-добрите пътища.

— Това, което сега създаде Дибенко. „Изкуствена натура“.

— Да.

Отпивам от коняка. Поглеждам Тъмния Дайвър. Той разперва ръце — донякъде виновно, донякъде смирено.

— Та нали ти сам се отказа от дара, Леонид. Ти избра реалния свят… струваше ти се, че си го избрал веднъж завинаги. И започна да изгаряш мостовете след себе си. Отказа се от способностите на дайвър… но нали не можеш да промениш самия себе си, тялото си, мозъка си. Ти унищожи дайвърството като явление. Промени цялата мрежа. Промени дийп-програмата. Хората престанаха да затъват в *дълбината* — таймерът сега е вътре в самата програма. Дайвърите престанаха да виждат

пропуските в кодовете — защото ти искаше това!

— Не исках!

— Искаше. Неосъзнато, естествено. Но ти драсна клечката… а аз изгорих моста. Както се полагаше. И когато се слегна електронната пепел, когато нареждането беше изпълнено, аз се разтворих в мрежата. И знаеш ли… почти умрях. Но ти се върна.

Да, аз се върнах…

А какво друго ми оставаше да направя? В истинския свят бях никой, нямах нито работа, нито приятели, нито интереси. Нищо и никого. Само Вики.

Но това, както се оказа, също бе малко.

Любовта е огън. Достатъчно е изцяло да се откъснеш от света, да останеш сам — и няма да забележиш как пламъкът ще изгори кислорода и ще изгасне.

— Аз се върнах — казвам.

— И тогава аз оживях. Вървях подире ти. Слушах думите ти. Повтарях жестовете ти. Учех се да отгатвам постъпките ти и доизяждах чувствата ти. Доизносвах гнева ти. Доизплаквах мъката ти. Доизмислях яростта.

— А всичко останало? Любовта, радостта, добротата?

Тъмния Дайвър се усмихва. Усмихва се тъжно.

— От тях не оставаше за мен, Леонид. Ти ги извличаше докрай. И аз не те виня… странно би било да очаквам нещо друго.

Ние сигурно изглеждаме доста изрядно отстрани. Двама стари приятели, срещнали се след раздяла. И най-страшното е, че си е точно така.

— Ето защо си… такъв? — питам аз.

— Вероятно. Но аз не съжалявам. Аз не съм зъл гений, не съм маниак убиец. Просто съм по-рязък и сериозен от теб. Но аз съм жив… аз съм истински, макар и да е само тук, в Дийптаун, но съм истински!

— Защо така ненавиждаш Дибенко?

— Нима това е важно? Да допуснем, че ми трябва новата му програма. Нужни са ми братя и сестри. Такива като мен. Пълноправни обитатели на виртуалния свят. Негови коренни жители.

— Но това си ти самият! — не издържам аз и губя самообладание. — Това е, от което си направен. За какво са ти програмите, от които се състоиш?

— А ти можеш ли да ми разкажеш от какво се състоиш, Леонид? Как работи черният ти дроб, как бие сърцето ти? Как прескачат импулсите по невроните, как се съкращават червата ти, как се изплискват в кръвта хормоните?

— Какво общо има всичко това?

— Можеш ли да си измъкнеш бъбрека, да го разгледаш под микроскоп, а после да го напъхаш обратно? Аз не мога. Засега — не мога. Трябваше ми това, което се нарича сорсове. Сега получих каквото исках.

— И такива като теб ще влязат в Дийптаун?

— Да.

— Не.

Гледаме се един друг. Погледът на Тъмния Дайвър е съвсем истински, човешки. Очите са огледало на душата. В неговите очи аз виждам себе си.

Но това са фалшиви огледала.

— Ти нищо не можеш да направиш, Леонид. Нищо. Отново си дайвър, справи се, но аз съм част от *дълбината*. По-силният съм.

— Аз не мога да променя себе си. Ти сам го каза. Значи…

— Нищо не значи, Леонид… Да! Ти пожела, и аз ти върнах част от силите ти. Мога да ти върна всичко. Вземай. Владей. Твори чудеса. Влизай в *дълбината* без компютър, руши стени, строй дворци. Аз съм по-силният. На много неща се научих.

— Да — кимвам аз. — Вярвам ти. Само дето знам едно нещо… което ти не знаеш.

Тъмния Дайвър върти чашата в ръце. Поклаща глава.

— Блъф.

— Светът на отраженията е лепкав и жесток… — изричам аз. — Не. Не е блъф.

Дълбина-дълбина, не съм твой… Пусни ме, дълбина…

Стена. Не гума, а камък.

Аз не мога да изляза от *дълбината*, докато Тъмния Дайвър е до мен. И това не е случайно.

Ти вървиш из гората и попадаш на стена. Твоите действия?

— Защо ненавиждаш Дибенко?

— За какво ти е да го знаеш? Ясно ми е, ти си му простил всичко. Даже опитът му да те убие. Но аз не съм му простил.

— Не е там работата. Ти вече не разчистваш моите сметки. А свои, лични. Защо?

— Какво значение има за теб?

— Искам да те разбера.

Тъмния Дайвър се усмихва.

— Да разбереш значи да победиш…

— Нали Дибенко е създал този свят. Твоят свят, единственият, където можеш да живееш. И дори нападението му… иначе Неудачника не би ми дал част от своята броня… не би ми дал теб… Просто нямаше да те има…

Аз мълквам и поглеждам Тъмния Дайвър.

Аз разбирам.

— А аз молил ли съм да ме създават?

Тихо е. Много тихо. Кръчмата наоколо започва да се топи. Светът се забулва от мъгла. Сива мъгла, обратната страна на Дийптаун.

Светът, където всъщност живее Тъмния Дайвър.

Моето всесилно отражение. Оживялата броня. Копие на душата ми, направено в момент на болка и страх, тъга и самота.

Било ми е и хубаво, и лошо в *дълбината*. Било ми е хубаво — и аз съм поглъщал радостта си, събирал съм я до дъно, изтребвал съм я докрай. Било ми е лошо — излизал съм. Оставяйки бронята си насаме с тъгата.

— Молил ли съм да ме създават? — пита Тъмния Дайвър.

— Никой никога не би могъл да помоли за това. Нито един човек.

Стоим до коленете в гъстата мъгла. Мъглата е навсякъде, мъглата се вие наоколо, пълзи по лицата ни, заглушава гласовете ни. И никъде — нито искрица светлина.

— Но аз не съм човек. Аз съм жив. Аз съм разумен. Аз нямам дийп-програма, Леонид. Аз виждам Дийптаун такъв, какъвто е. Нарисувано слънце. Нарисувано небе. Нарисувани лица. А знам, че има и друг свят.

— Той е същия.

— Не. Той е различен. Истински. Ти можеш да целунеш Вики — или да се скараш с нея. Можеш да поговориш с приятел — или да се сдърпате. Вие сте равни. Вие живеете сред равни на вас. Аз също искам да живея така.

Дълбина-дълбина, не съм твой…

— Какво искаш да направиш, Леонид? Да ме убиеш? Няма да стане. Колкото и силно да ме ненавиждаш, това няма да ти даде сили.

— Не те ненавиждам.

Тъмния Дайвър се смее:

— Наистина ли? Ами кажи, че ме обичаш тогава… кажи!

— Мъчно ми е за теб.

Той млъква.

— Мъчно ми е за теб, Тъмни Дайвъре.

— Няма за какво да ти е мъчно.

— Прости ми — изоставих те сам.

— Не бива!

— Прости ми — отказах се от самия себе си. Предадох съдбата си. Мислех, че мога наведнъж да разреша всички проблеми и беди. Че има идеални постъпки и абсолютни истини. Че малкият уютен свят може да оцелее в големия неуютен свят.

Че мога да затворя прозореца и да не чувам чуждите гласове.

— Млъкни!

Тъмния Дайвър мърда глава, неловко, сякаш нарисуваната дреха го стяга. Разбирам какво иска да направи.

Да избяга.

Както аз избягах от него.

— Повече няма да те изоставям… — произнасям аз и докосвам рамото му.

Дълбина-дълбина, не съм твой…

Дъга в зениците му.

Сивата мъгла се разпада на разноцветен сняг. Шлемът е тежък… прекалено тежък за нарисуваното ми тяло.

Подлагам дланта си и улавям снежинка. Взирам се в мъничкия сияещ кристал.

Там са въртят цифри, безкрайни цифри, които аз не разбирам.

Там плуват лица, безкраен поток от лица, които не ми е писано да видя.

Стоя сред дъгоцветен снеговалеж, насред виелицата, която някой оцветява, черпейки цветове от неизчерпаема палитра.

— Повече няма да те изоставям.

И Тъмния Дайвър в мен потрепервa, когато падащия на парцали цветен сняг преминава през нас.

Истински сняг в истинския Дийптаун.

Толкова е лесно да промениш света.

Тръгвам през снеговалежа. Подлагам лицето си на вятъра. Под краката ми — невидима нишка, опъната по протежение на пропастта.

Искам ли да го направя? Наистина? Имам ли право на това?

Вечният въпрос, за който никога няма да има отговор. Не… ще има. При тези, които се боят да направят крачка; у тези, които няма да рискуват да подложат лицето си на вятъра; у тези, които са се стоварвали от моста.

Но нима някой е длъжен да прави това?

Протягам ръка. Улавям тежките снежни парцали. Стискам ги в дланта си, правя снежна топка.

Някой би казал, че това е разрушение.

Снегът беше цветен, снежната топка стана бяла…

Но бялото също е цвят…

Замахвам и хвърлям снежната топка напред. Миг — и на масата в кръчмата бойните патрони се покриват с ръжда. Миг — и доброволците, на чиито компютри е инсталирана „Изкуствена

натура“ усещат кратко виене на свят. Миг — и отпред избухва топла светлина.

Пристъпвам още веднъж. Мостът под краката ми е хлъзгав, кара ме да бързам.

Разтварям виелицата и влизам в кабинета на Дибенко.

Доста сериозен кабинет. Веднага внушава уважение. Не се съмнявам, че и в реалността е толкова внушителен.

А създателят на *дълбината* и творецът на изкуствен интелект седи пред компютъра си и играе тетрис. Доста посредствено, между другото. Ямата е наполовина затрупана… ще му е трудно да разчисти всичко.

— Натисни пауза — съветвам го.

Дибенко потрепва, обръща се. Разноцветните чудновати фигурки се сипят в ямата, образувайки шарена купчина.

— Леонид?

Знам от какво се страхува. Знам защо пръстите му трескаво шарят по клавиатурата, пускайки дийп-програмата.

— Да, аз съм. Не се страхувай. Тъмния Дайвър вече го няма.

— Ти? — без да маха пръсти от клавиатурата, пита Дибенко. — Как влезе?

— Нали все пак съм дайвър.

— Ще ми покажеш тази дупка!

— Вече я затворих. Не бой се. Всичко свърши. Тъмния Дайвър няма да те преследва. Нито пък ще разпространява новата ти програма.

— Уби ли го?

Нямам право да го осъждам. Но облекчението в гласа му е причината, поради която никога няма да станем приятели с него.

— Справих се с него — отклонявам се от отговора. — Съвсем се затрупа…

Дибенко ме поглежда с недоумение. Не разбира как могат да се сравняват играта и живота.

— Сигурен ли си, Леонид?

— Да.

Дибенко се замисля за секунда. После кимва:

— Добре. Вярвам ти. Имахме джентълменско споразумение и аз ще го изпълня… — той вади чековата си книжка, подписва чек и се замисля.

— Няма нужда.

— Да вписвам сума? Но… Леонид, така постъпват само в евтините екшъни.

— Няма нужда от чек. Все едно — няма да го взема. Той няма и да ми трябва, ако реша да отида в банката и да ти взема парите. Но няма да го направя.

— Защо? — Дибенко е искрено учуден. — Помолих те за помощ. Обещах ти награда.

— Това беше моя малка лична работа.

— О'кей. — Дибенко затваря чековата книжка, настанява се по-удобно в креслото. — Тогава искам да ти кажа благодаря. Дори няма да те питам за подробностите. Тази новина ли дойде да ми съобщиш?

— Не само. Дмитрий, какво възнамеряваш да правиш с „Изкуствена натура"?

— Значи си се запознал с нея? Засега продължава тестването. След около половин година програмата ще бъде представена и пусната на пазара.

— Сигурен ли си, че това трябва да се прави?

Сядам пред масата. Поглеждам Дибенко:

— Дмитрий, ти мислиш ли, че отраженията ни ще се окажат по-добри от нас? Че ще се радват да живеят в нарисуван свят, без грима на дийп-програмата, без шансове да влязат в истинския живот?

— Какви ще се окажат — за всеки е индивидуално. Дали ще се радват — ще видим. Всеки един живот е по-добър от небитието, нали?

Тъмния Дайвър в мен се смее и аз поклащам глава.

— Дмитрий, не си пред журналист. Ти самият как мислиш?

Дибенко извръща поглед.

— Леонид… добре, дявол да те вземе. Не знам! Не знам отговорите и на двата въпроса. Но нали все някой трябва да търси отговорите? Така ли е?

— Да, все някой трябва. Аз ги намерих. И двата отговора са — не.

— Леонид, вече нищо не зависи от мен! Нищо! Колелото е задвижено! Мога да забавя скоростта му или да я увелича. Но изобщо не мога да го спра. Програмата ще излезе на пазара. Това е бизнес, разбираш ли? Просто голям бизнес и големи пари. Детските игри на „медал за всепозволеност" — те са в миналото. Съдружниците ми ще ме погълнат, конкурентите ми ще ме задушат. Парите са вложени, продуктът е създаден. И ще излезе на пазара.

— Разбирам. Само един съвет… не обещавай прекалено много.

— Не разбрах…

— Дмитрий, рекламирай „Изкуствена натура" като най-удобния интерфейс за *дълбината*. Като програма с елементи на изкуствен интелект. Като надежден щит срещу психотропно виртуално оръжие. Като прогностична система, в края на

краищата! Само никога на разправяй, че тя е способна да породи разум… ще ти се изсмеят.

Той мълчи и ме гледа. А аз добавям, и злорадството ми по-скоро идва от Тъмния Дайвър, от неговата болка и самота, от живота в сивата мъгла.

— Нали ние с теб сме сериозни хора. Не журналисти, на които им трябват сензации, не писатели, които мечтаят за чудеса. Изкуствен интелект на съвременната научна база е невъзможен. Може би някога по-нататък…

— Леонид, ти нали чете отчетите?

Усмихвам се, разпервам ръце:

— Малко ли неща могат да се привидят на въодушевените млади програмисти? Грешки в експериментите, субективно тълкуване, може би и нагласяване на данните…

— Как го направи?

— По същия начин, по който и преди две години добавих таймер към дийп-програмата.

Дибенко стиска устни. Не изглежда учуден. Или се е досещал, още преди мен, или издържа на удара.

— И все пак?

— Дмитрий, та ти по-добре от мен знаеш какво е това създаване на програма. То винаги е на границата между мистиката и магията. Стартираш — не работи. Стартираш — работи. Стартираш трети път — получило се е съвсем не това, което си искал. Алхимия. Вълшебство. Ти никога ли не си правил оня магически знак с пръсти, за да заработи програмата? Нали понякога това е помагало. Попитай някой художник как отгатва цветовете. Попитай някой писател как намира думите. Попитай някой скулптор какво излишно трябва да се отсече от къс мрамор.

— А ти сигурен ли си, че си отсякъл излишното?

— Надявам се.

Ставам. Покланям се.

И се разпадам на цветен сняг.

111

Поставих шлема си върху монитора. Както обикновено.

Измъкнах кабела от гащеризона. Както обикновено.

Но не свалих гащеризона.

Вратата към спалнята беше отворена. Вики седеше на кревата и ме гледаше.

— Всичко е наред — казах аз.

— Абсолютно всичко?

— Не, естествено. Това не е възможно. Но все пак е наред.

Вики кимна. Тя ме гледаше много странно… взискателно.

— Позвъни Подляра. Покани ни на гости у Чингиз, утре. Каза, че с Пат всичко е наред, даже не са го сложили на легло. Какво се е случило там?

— Заряд трето поколение. Последният от тях. Вече ги няма.

— Така си и помислих. Успя ли?

— Не аз, Чингиз. Да успее трябва този, който е близо.

— Очите ти са почервенели, Льоня. И видът ти е… за плашене на Тъмни Дайвъри.

— Тъмния Дайвър беше само един. И вече го няма.

— Ти?…

— Не, не в този смисъл! Той престана да е Тъмния Дайвър. И това е всичко.

— Льоня, сигурно трябва да си поговорим. За много неща.

— Трябва. Само че утре. Първо с теб. После ще отидем у Чингиз, и там също ще ми се наложи да разкажа това-онова.

Вики кимна:

— Да, виждам. Лягай си.

— Нямах предвид това. Остана ми да свърша още една работа в *дълбината*. Последна. И още не знам как да постъпя. И дори няма право да моля за съвет.

— Сигурен ли си, че е толкова спешно?

— Да. Вики, аз проумях едно нещо. Просто, естествено, но аз едва сега го разбрах. Ако умееш да плуваш — не стой на брега.

— Отново ли дойде времето на дайвърите?

— То никога не си е отивало, Вики. Ние просто се уморихме. Всичките. Но дайвърите ги е имало, има ги и ще ги има. Докато е жива *дълбината* и тези, които могат да потънат.

— Какво разочарование за Недосилов…

— Нищо. Той ще измисли ново логично обяснение. Това е негов талант.

Засмяхме се. После Вики каза:

— Върви, потапяй се. И се върни. Помни, че те чакам.

— Винаги го помня.

Шлемът е тежък, но това си е обичайната тежест.

Неизбежната.

deep

[Enter]

Стените на хотелската стая. Протей и мотоциклетиста на кревата. Картината на стената, с хижата, размазана на груби ивици боя.

Как ми е омръзнал този хотел.

Отдавна е време да построя свой дом.

Повдигам телата на Протей и мотоциклетиста, раздрусвам

ги, за да се изправят, и ги закачвам в гардероба.

После отварям вратата и излизам от стаята.

Не се оглеждам встрани.

Мога да вървя из Дийптаун направо, през стените на къщите и бариерите на защитните програми. Мога да се издигна в нарисуваното небе, където плуват бели облаци и свети слънцето. Мога просто да се преместя от една точка в друга.

Този, който беше Тъмни Дайвър, е в мен. И заедно ние можем много.

Но аз вдига ръка и хващам такси.

— „Лабиринт на смъртта“.

— Спешно ли е? — пита рижият луничав шофьор.

— Не непременно. Както се получи.

Излизаме на Гибсън, поемаме към американския квартал. Преминаваме покрай улица Тюрин[34], покрай площад Василиев[35].

Не, все пак — кой е този Гибсън?

Мога да попитам силата, която сега живее в мен.

Но бързите отговори са толкова скучни. Те не са за хората.

Те имат друга употреба.

Пътуваме — а аз затварям очи и се пресягам през мрежата. Сървър. Втори. Трети. Търсещи системи. Въпрос, отговор. Сървър. Локалната мрежа на болница в далечния Ванквувър. Защитата е здрава, но това сега не играе никаква роля.

Поглеждам в екраните на мониторите, сверявам данните от компютрите. Включвам се към видеокамерата под тавана на залата и за секунда поглеждам спящия Крейзи Тосър.

Хайде… по-бързо се оправяй.

За нас винаги ще има работа в *дълбината*.

— „Лабиринта“.

Плащам и поклащам глава, виждайки остатъка в сметката ми. Все пак трябва да поговоря с Крейзи, когато се върне на работа. Да мъкна рояли повече не се наемам.

При входа на „Лабиринт на Смъртта“ днес няма тълпа. Няколко групи оживено разговарящи геймъри — и това е всичко. Знаех, че ще е така, но все пак е необичайно.

— Льонка!

Червенокосо момче притичва към мен и протяга ръка.

— Здрасти! „Лабиринта“ днес не работи!

— Знам. Появили са се проблеми на последното ниво на играта. Отказала е програмата на главното чудовище.

— Това се викат ламери! — възмущава се Иля. — И какво,

затварят целия „Лабиринт“? Аз малко позаседнах на двайсето ниво. Помниш ли как се минава?

— Изобщо не си спомням — признавам си аз. — Е, какво… купи ли си звукова карта?

— Че как! Да можеше да чуеш? Бум-бум-бум! И-ха!

Той тръска глава и аз разбирам, че сега слуша някаква своя музика. Неизбежно прекрасна. На неговата възраст цялата музика се дели на отвратителна и великолепна.

— Поздравявам те — казвам аз. — А знаеш ли, че Дибенко изобщо не е имал звукова карта и затова дийп-програмата се стартира без звук?

— Знам. Само че аз, все едно, чувам нещо, когато започва да вали цветния сняг. Някаква музика, само че много тихо. Мислех, че е заради лошата карта. А нищо не се промени!

— Не е в картата работата. А в теб.

Момчето кимва, веднага забравяйки за казаното. У него има прекалено много енергия, за да говори само за едно нещо.

— А ти значи при тези… при бившите дайвъри?

— Да, при дайвърите.

— Някой път ще намина, става ли? И ти надниквай в хакерския бар, става ли? Само че там смениха паролата… момента. А! „Любов и вярност“! Ще я запомниш ли? Аз ще бягам…

— Ще се постарая. — Аз оставам страшно сериозен. — Хайде. Бягай. Сигурно имаш куп работи?

— Милион! — вече бягайки, крещи Иля. — А повече не може да има!

Аз стоя още минута, усмихвайки се.

А после бавно преминавам през затворената арка на входа.

Аз също имам работа. Една единствена, но неприятна работа.

Блатото, със сновещи чудовища…

Горите, с пълзящи чудовища…

Небето, с летящи чудовища…

Под земята, с бягащите чудовища…

И градът, с чудовища от всякакъв вид.

Разрушеният от нас небостъргач вече е възстановен.

Покривът, естествено, не се вижда, но аз знам, че там група гадини се суети около пушката.

Заплашвам ги с пръст и тръгвам по улицата.

Не стрелят в мен.

Влизам в градината на императорския дворец. Оглеждам се. Ето там се криехме… колко отдавна беше. Ето оттук вървеше групата играчи, които могъщият Император изби.

Сега ми е необходима ярост. Ярост, ненавист, злоба. Иначе

няма да направя това, което съм длъжен да направя. Едно е да лишиш от първите проблясъци живот оживяващите доспехи… пънкари, гризещи пистолети и прегазващи минувачите.

Друго е да убиеш този, който няма въплъщение в реалния свят.

Този, който е бил създаден като студен безпристрастен експеримент. С първоначално заложени строги правила на играта — да убива и да бъде убиван.

Нямам право да го оставя жив.

Длъжен съм да го убия.

Да извърша необратима постъпка… да, разбира се. Но да не му позволя да излезе на улиците на Дийптаун. Да не му позволя да осъзнае себе си, да разруши бариерите, да се разтвори в себе си. Тогава няма да помогне и сегашната ми сила.

Стоя, самонавивайки се, както преди няколко часа Пат стоеше пред Тъмния Дайвър. Спомням си как Императора чупеше с коляно гърбовете на геймърите, как изгоря Пат, как загина Чингиз. Той не трябва да извърви своя път до края, този финален персонаж на жестоката игра. Защото тогава всичко може да се върне. Заедно с истинския живот в Дийптаун ще се появи и истинска смърт.

И когато решавам, че яростта ми е достатъчна, тръгвам към вратите на двореца.

Вие сте доказали на проверяващите, че не пропагандирате зло и насилие… Айде стига бе, Крейзи, вие сте доказали, че „Лабиринта“ е доста печелившо развлекателно мероприятие… А ако някой ден Императора излезе извън играта и реши да си разчисти сметките с всички, които са го убивали?

Нали той вече тръгна по безкрайния път на познанието. Той зададе главния въпрос. Той престана да се подчинява на строгата програма на играта.

И аз съм длъжен да прекъсна този път.

Коридорите са празни.

Стигам до асансьора по познатия път, натискам тайния бутон. Асансьорът тръгва нагоре.

За програмистите на „Лабиринта“ сега аз съм невидим и безшумен. Но все пак намирам и прекъсвам всички канали за контрол, оставяйки на екраните замръзнали картини.

Не искам зрители.

Ще направя това, което трябва да се направи.

Тронната зала също е празна. И охраната я няма… охраната, която Императора е сложил в двореца по своя воля, въпреки програмата. Вадя пистолета на Стрелеца. От него няма никаква полза — аз ще убия Императора със силата на Тъмния Дайвър. Но

ми трябва символ.

Обхождам залата. Поглеждам зад сребристия метален трон.

И виждам Императора.

Той седи, превит, притеглил колене към лицето си, обхванал ги с ръце. В съвсем човешка поза. Била ли е зададена тя първоначално? Тази жалка поза на изгубено, замръзващо дете? Тази възможност да седи, скрил се зад трона, без да реагира на поредните групи геймъри, на шумните им викове, на продължаващите дълго изстрели от упор, на възмутените възгласи, че подобен скучен финал разваля цялото впечатление от интересната игра?

Защо нито един от трите отбора, достигнали до стотното ниво преди „Лабиринта“ да бъде затворен, не е спрял? Защо те са стреляли от упор, стреляли са дълго, отегчително, докато не свърши огромния жизнен потенциал на Императора?

Или аз не си задавам правилните въпроси?

Или се страхувам да ги задам?

Императора повдига глава и ме поглежда. Аз чакам. Може би ще ме познае. Може би очите му ще избухнат с ослепителен пламък… безвреден за мен пламък.

И тогава аз отново ще отсека излишното.

Той ме гледа дълго, много дълго. И усещам, че май полудявам.

Защото помня тази поза. Струва ми се, че помня и погледа.

— Кой съм аз? — пита Императора.

Сядам пред него. Тъмния Дайвър в мен мърмори нещо за излишно разтакаване, за необходимостта проблемите да се решават без колебание.

Но аз сега нямам право да слушам този глас.

— Защо престана да убиваш? — питам аз.

Той мълчи, сякаш подбира думите. Думите от бедния си запас, от това, което е чул от възбудените, хвърлящи се в боя геймъри, от техните кораници и заповеди…

— Не искам.

— Защо?

Императора се опитва да каже нещо. И замира. Може би у него просто няма думи, които биха могли да обяснят всичко. Не му се е удало да ги чуе.

И тогава той просто се усмихва. Смутено, виновно, объркано.

Какво се е случило, когато той се измъкна след нас в опаката страна на Дийптаун, в сивия, размит свят на информационните потоци? Какво е видял, чул, разбрал?

Може би само това, че светът не се свежда само до града и градината, където той е длъжен да убива и да бъде убиван?

Те са във всички нас. Яростта и омразата. Агресията и страха.

Без тях също не може — никак.

Но има още нещо, и навярно то е по-силното. Ако оживялата програма разрушава заложените в нея инстинкти. Ако тя не отвръща на удара с удар.

Ако програмата пита: „Кой съм аз?“.

Ставам и хващам Императора за ръката. Той послушно става, въпросително ме поглежда.

Не бива да се извършват необратими постъпки. Но нали и с тях някой трябва да се занимава?

— Сега — изричам аз. — Почакай…

Това не е в неговата власт. Засега. Ще дойде миг, когато всичко ще е във властта му.

Дори времето, вероятно.

Побутвам стената на двореца, побутвам я с дланта си, и стената се разрушава. Зад нея не е императорският дворец, зад нея е Дийптаун. Пристъпвам, Императора също прави крачка.

Стоим върху хълм и градът е пред нас — всичко е като на длан. Заобиколени от някакъв парк, един от стотиците паркове в Дийптаун.

— Това е светът — казвам аз. — А светът е любов.

— Това е светът — повтаря Императора, и в очите му се появява светлина. — А светът е любов.

— Ето, виждаш ли колко е просто всичко? — изричам аз. Усмихвам се, и правя крачка встрани. Време ми е. Не трябва да се казва всичко. — Бъди щастлив! Живей!

— Кой съм аз?

На него все не му дава мира този най-важен въпрос. Кой е той… А аз кой съм? Имам ли аз кого да попитам?

— Мисля, че знам, но ти търси отговора сам. Така трябва!

Бившият Император на „Лабиринта“ кимва, колебливо се оглежда. И прави първата крачка.

— Довиждане! — казвам аз. — Довиждане! Тръгвам! Че имам милион работи за вършене… А повече не може да има!

ПРОЗРАЧНИ ВИТРАЖИ

Имам конкретно предложение —
Да заменим всички стъкла със витражи.
За да виждаме в прозорците не своето отражение,
А цветни картинки и миражи.

В тази работа има едно усложнение —
Твърде много парченца и порезни рани.
Но затова пък — фантастично
впечатление —
Сякаш всеки прозорец има цветни екрани.

Но виждам, че те терзаят съмнения —
Ти и в тази идилия виждаш лъжа.
Какво пък, нека някои от нас да изпитат прозрение —
Когато всички миражи се превърнат в мъгла.

Константин Арбенин.

0000

Тази играчка ми беше най-любимата, когато бях малка.

Пъзел като пъзел. Събираш картинка от стотици парченца с различна форма.

Само че този пъзел беше прозрачен. Тънка пластмаса в преливащи цветове, мътна — но ако погледнеш през нея към лампата, можеш да видиш нажежената спирална нишка.

Сглобявах пъзела си почти половин година.

Сам-самичка!

Той не беше за деца, сега разбирам това, твърде голям беше. Пет хиляди парченца прозрачна пластмаса: малинови и мраморни, лилави и шоколадови, лазурни и морковни, лимонени и кървави, маренго и мокра прах, въглен и кармин. Картинката се образуваше неохотно, като че ли я оскърбяваше факта, че я сглобява осемгодишно момиченце, упорито лазещо по пода в детската стая. Строго забраних на родителите си да чистят там — можеха да разрушат възникващият изпод ръцете ми свят. Мама все пак чистеше, внимателно заобикаляйки пъзела, но само докато бях на училище.

А от цветните парченца се образуваше стена. Каменна стена на древен замък, покрита с мъх, с изронена мазилка между камъните, с тъмен гущер, припичащ се под слънчевите лъчи.

И витражен прозорец. Полупрозрачен, нереален, зад който смътно се различаваха човешки сенки. Цветен прозорец, на който рицар в бляскави доспехи беше коленичил пред прекрасна дама в бяла рокля. Пъзелът още не беше завършен, но вече можех с часове да се любувам на рицаря и неговата дама. Смущаваше ме, че доспехите на рицаря, блестящи и великолепни, се оказаха леко очукани, а на места — дори зацапани с кал. Учудваше ме лицето на дамата — в него нямаше възторг, по-скоро — печал и жалост. И все пак аз гледах пъзела, измисляйки си историята на рицаря и принцесата (та нали младата дама можеше да е само принцеса!). Реших, че рицарят току-що се е върнал от поход, а вече се готви за друг. Затова са вдлъбнатините и калта по доспехите, затова е печална принцесата.

А разноцветните фигурки заставаха на своите си, единствено правилни места. Изгряваше дъгата над рицаря и принцесата. Ръката на рицаря стискаше дръжката на меча. В светлите (като моите!) коси на принцесата блясваше гребен със скъпоценни камъни. Гущерът на стената се сдоби с приятелка.

Родителите ми спряха да се усмихват снизходително, гледайки моята битка с витража. Сега и те обичаха да стоят тихо,

гледайки как се образува цветния прозорец в сивата стена. Сигурно понякога са забелязвали нужните фигурки преди мен. Но нито веднъж не ми подсказаха — това се подразбираше.

Сам-самичка!

И настана денят, в който разбрах — днес пъзелът ще бъде сглобен. Останаха ми не повече от петдесет парчета. Най-сложните, почти неразличими едно от друго. Но аз знаех, че днес ще видя цялата картина, завършена.

Не отидох да обядвам, а после — и да вечерям. А мама не ми се скара, донесе ми чай и сандвичи. Дори не забелязах кога ги изядох.

Парченце пасваше към парченце. Цветната мозайка се сля във възел.

И остана последното парченце — вече знаех какво е. Прозрачно, с три зъбчета. Въобще не беше главно, само прозрачно парченце между наведената глава на рицаря и протегнатата към нея ръка на принцесата. Аз протегнах ръка, опитвайки се да го напипам, без да откъсвам поглед от картината.

Кутията с фигурките беше празна.

После обърнах цялата стая нагоре с краката. После плаках ту в ръцете на татко, ту на коленете на мама. Татко обеща, че ще напише писмо във фирмата, произвеждаща пъзела, и те непременно ще ми изпратят липсващото парченце. И даже още един пъзел, за компенсация. Мама прерови кошчето за боклук и изтръска цялата прахосмукачка. Макар и да знаеше, че там няма нищо.

Късно вечерта аз се върнах в стаята си, при почти сглобения пъзел. Ако не знаеш, че едно парченце липсва, можеше и да не го забележиш.

Сега аз знаех истината. Знаех защо е толкова тъжно лицето на принцесата и защо толкова безнадеждно и уморено е склонил глава рицаря. Те никога няма да се докоснат един друг. Между тях е празно.

Приклекнах и положих длани на картината. И придвижих лявата си ръка назад, а дясната — напред.

Стената на замъка се пропука, гущера беше разкъсан наполовина, рицаря се разпадна на блестящи парченца доспехи, принцесата се разпръсна на бели парцалчета от роклята.

Пурпур, ръжда, охра, стара мед, бежово…

Дъга, цветна буря, боядисан сняг…

Когато за пръв път видях дийп-програма, се поразих — колко приличаше завладяващият й калейдоскоп на стария пъзел, разпаднал се под моите ръце.

Но тогава дийп-програмата още не съществуваше. Изобретиха

я три години по-късно.

0001

На вратата се спрях за миг, разглеждайки се придирчиво в огледалото. Ох, ама че вид… От огледалото ме гледа унила дама, около тридесетте, с гнусливо присвити устни, наченки на втора брадичка — макар че фигурата й е по-скоро костелива, отколкото охранена. Обезцветената коса е събрана в стегнат кок, червилото на устните е твърде ярко, крещящо, а сенките на клепачите — блатисто зелени. Рокля в мишосив цвят, здрави като на селянка крака с дебели чорапи. Уж не е уродлива, но…

Сексапилността в мен е не повече, отколкото в размазана по чинията изстинала овесена каша.

Чуквам по носа отражението си и изскачам от вкъщи. В отлично настроение, бодра и весела.

А на улицата е хубаво!

Въздухът след краткия проливен дъжд е чист и свеж, слънцето вече се виждаше и светеше. Топло, но не задушно. На двора дрънка на китара симпатичен младеж, и дрънка много добре. Когато минавам покрай него, той вдига глава и се усмихва.

Той се усмихва на всички. Той не е човек, а програма. Смес от справочно бюро, музикален автомат и дежурен. Всеки уважаващ себе си дом в Дийптаун се обзавежда с нещо подобно. Или играят на двора неправдоподобно вежливи и симпатични деца, или на пейката стои спретната старица, или дългокос художник стои зад статива с мечтателен поглед. А при нас — китарист.

— Привет — подхвърлям аз.

Понякога младежът отговаря, но сега се ограничава само с кимване. А аз продължавам нататък. Можеше да взема такси, но е наблизо, по-добре да отида пеша. Едновременно с това мога да се съсредоточа върху беседата.

Работата е там, че всъщност ужасно се страхувам.

Дийптаун винаги е бил за мен място за развлечения. Още откакто на дванадесетгодишна възраст за първи път влязох в дълбината, от татковия компютър и без никакъв комбинезон. Е, а когато вече имах своя машина, свой комбинезон — дори и „детски“, без някои функции… това не пречеше на целувките.

И аз се носех из дълбината, присъединявах се ту към една, тук към друга компания, сприятелявах се и се карах, смело пиех виртуално шампанско, а няколко пъти виртуално се омъжвах и развеждах. В дълбината бяха най-хубавите концерти — на огромните арени, над които кръжаха цветни облаци и неправдоподобно ярки звезди, мигащи в такт с музиката. В дълбината можеше да гледаш най-новия филм далеч преди

излизането му на екран — в разкошни пиратски кина. В дълбината можеш да пътешестваш — във всяка страна, във всеки град има човек, който прави виртуални копия на любимите си пейзажи.

Разбира се, имаше и такива, които работеха в дълбината. Програмистите, за които вече не бяха нужни офиси. Цяла камара счетоводители, дизайнери, инженери. Преподавателите, обучаващи студенти от цял свят. Лекарите, консултиращи се един друг. Тайнствените дайвъри, ако, разбира се, такива наистина съществуваха.

Но на мен изобщо не ми се искаше да се занимавам с програмиране или със счетоводни отчети. Дори предпочитах старомодния начин на учене. И след колежа влязох в юридическия факултет — старомоден и солиден.

Но дълбината растеше и растеше. Неписаните правила вече не й бяха достатъчни. Трябваха й закони.

И юристи.

Аз завивам от оживената улица, минавам през малко площадче с остарял, пресъхнал фонтан в центъра. Наоколо е някак пусто, сякаш хората се стараят да заобикалят отдалеч това място.

Нищо чудно. Затворите никога не са се ползвали с особена популярност. Дори виртуалните.

Заобиколено от висока стена, завършваща с бодлива тел, унило-сиво здание зад площадчето — това е виртуалният затвор в руския сектор на Дийптаун. Кой казва, че изоставаме от развитите страни? Може би в нещо изоставаме, но наказателната ни система винаги следва прогреса!

Приближавам се към единствената врата в стената — две тесни метални крила с миниатюрно прозорче-шпионка. Натискам бутона на звънеца. Пауза, после се чува металическо стържене, прозорчето се отваря. Мрачно ме гледа якичко момче, дебелият врат е притиснат от синя униформена якичка. Той не казва нито дума, чака. И аз мълча, само подавам документите си през прозорчето. Пазачът се скрива, сега е мой ред да чакам търпеливо.

Много ли време е нужно, за да провериш документи в дълбината? Малко, но далеч повече време е необходимо за спешно обаждане до началника.

Не се възмущавам, чакам. Поправям прическата си — сякаш нещо може да се случи с моята „миша опашка“. Самата аз сигурно приличам на плъх — опърлен, зъл, бит и тровен, свикнал да гледа към света без глупави измислици.

Нищо, така трябва.

Вратата се отваря с грохот. Пазачът козирува и някак смутено отстъпва встрани, пускайки ме да мина.

Зад вратата няма затворнически двор, а просто полутъмен коридор. Стената, съдейки по всичко, е дебела пет метра. Това изобщо не е за показност. Докато вървя, тропайки с токчетата по неравния бетонен под, в моя компютър бързо се зареждат простите затворнически интериори. Коридорите, стаите на охраната и персонала…

Коридорът свършва с още една врата. Пазачът посяга, възнамерявайки да отвори вратата, но аз го изпреварвам.

И излизам в затворническия двор.

Спортна площадка и площадка за разходки. Грижливо подкастрени храсти край пътечката, водеща към затвора. Никога не съм виждала в Русия такива затвори, проектантът явно е откраднал дизайна от някой от американските, от най-новите. В такива затвори само превъзпитават!

Пазачът деликатно се прокашля, аз го гледам насмешливо. Едва ли е истински войник от вътрешни войски, виждал истински затвори. Тук, във виртуалността, са важни не физическите данни.

— Да вървим — успокоявам аз пазача. — Винаги ли е толкова безлюдно при вас?

Доброжелателният ми тон изобщо не успокоява пазача. Явно, в съчетание с гнусливо присвитите устни и вечно намръщеното чело, доброжелателността изглежда като издевателство.

— Не… не винаги… госпожо инспектор.

— Нищо, нищо — казвам аз така, че веднага става ясно — много даже „нещо“!

Влизаме в помещенията на затвора. Това е административният етаж и само решетките на прозорците напомнят за суровата проза на живота. Минавайки покрай един от прозорците, аз прокарвам по стъклото краищата на пръстите си. Така, че малко лак от ноктите да попадне върху стъклото.

Пазача не забелязва нищо.

Персоналът е малко — срещаме само две жени в униформа и небрежен младеж в мръсна бяла престилка. Младежът дълго ме гледа, сякаш обмисля дали си струва да се запознаваме, или по-добре да избяга през най-близката врата. Благоразумието надделява и той се скрива зад вратата с надпис „контролна стая“.

В истински затвор тук щяха да са мониторите за вътрешно наблюдение. Очевидно и тук е същото. Става ми интересно и около вратата натискам с токчето си по-силно от обичайното. Пазачът се обръща, преструвам се че съм се спънала.

Дребният термит, изпаднал от токчето и отправил се делово към вратата, не можеш да го различиш с просто око.

Най-накрая — кабинетът на началника на затвора. Пазачът спира пред вратата, предавайки ми инициативата.

Почуквам по меката синтетична обвивка, предизвикваща спомени за онези дни, когато входните врати се правеха от облицован шперплат, а не от легирана стомана. И влизам, без да дочакам отговор.

Забавянето е почти недоловимо, но все пак го има. Вратата се отваря твърде бавно, сякаш се бориш със стегната пружина. Още един сървър, а може би — закрит участък от затворническия сървър… трябва да уточня после. Но сега изхвърлям всичко това от главата си и сухо се усмихвам на началника на затвора.

— Добър ден.

Началникът е почти два метра висок, широкоплещест, униформата му стои като излята, заплашително проблясват звездичките по пагоните на подполковник. Не е трудно да имаш геройски вид във виртуалността.

— Вашите документи.

Мълчаливо му подавам удостоверението, заповедта от Управлението по Надзора, командировъчното. Каквото и да говорим, това е забележително изобретение на бюрокрацията — командировка във виртуалния свят. Може би именно затова повечето държавни учреждения използват „независими“ международни сървъри? Къде по-приятно е да си командирован във виртуалната Панама или Бурунди, отколкото в баналния Звениград.

Жалко, че виртуалният затвор се намира на сървърите на МВД[36]…

Докато подполковникът преглежда документите, любопитно оглеждам кабинета. Нищо интересно няма в него, но все пак… и най-малкият щрих може да е полезен.

— Седнете… Карина Петровна.

Омеква направо пред очите ми. Сигурно е погледнал датата на раждане.

— Това първа инспекция ли ви е, Карина Петровна?

Кимам. И с откровеността на пълна глупачка добавям:

— Виртуална — да.

— Аркадий Томилин. Просто Аркадий. — Стискам здравата длан. Ръкостискането му е приятно, предразполагащо.

— Честно казано, отначало се разтревожих.

Откровеност за откровеност…

— Виртуалните поправителни домове са нещо ново, непривично. — Подполковникът небрежно захвърля книжата на масата. — И ако се опитва да ги инспектира човек на години, със стари навици, имащ само повърхностна представа за дълбината…

Пушите ли, Карина Петровна?

— Пушете — разрешавам аз. — Може и просто Карина.

Полковникът запушва евтини „21 век“, които в дълбината се разпространяват безплатно. Или демонстрира простотата си, или благоразумно не иска да привиква към скъпи цигари — и в реалния свят ще ти се прииска да пушиш…

— В течение ли сте относно ситуацията с виртуалните затвори?

Още един жест. Никой не обича да казва, че работи в затвор. Най-неловките словосъчетания, като „трудово-изправително учреждение“, се ползват с по-голяма популярност.

— В общи линии — да — казвам със запъване аз.

— Тогава само общо пояснение… Между другото, Карина, Пьотр Абрамович още ли преподава?

— Преподава.

— Сто години не съм виждал стареца… Та така, първите крачки в това направление бяха направени от американците, ние, както винаги, изостанахме. Нали на всички е ясно, че повечето изправителни учреждения не изпълняват своята задача. Не превъзпитават човека, престъпил закона, а само го озлобяват, осигуряват му криминална среда… затворен кръг, сякаш си подготвяме нов контингент! А в историята е имало, и то неедноkратно, примери за удачно превъзпитание на престъпници. Какво е Австралия, ако се замислиш? Бивш затвор. Изпращали са каторжници, поставяли са ги в такива условия, че единственото средство за оцеляване е бил честният труд, и са постигали поразителни резултати! Каторжниците са създавали свое общество, превъзпитавали са се, населението е нараствало…

Неизвестно защо ми се прииска да добавя за зайците, които също изпращаха в Австралия. Но аз мълча и само кимам.

— Целта на идеалният затвор е да създаде на човека условия за осъзнаване на своето провинение. Да постигне катарзис, истинско покаяние. Но тук подходът трябва да е строго индивидуален. На един му трябва единична килия и Библия под ръка. На друг — общуване с хората. Трети трябва просто да го научим да чете, пише, да му дадем някаква специалност! Но в обикновения затвор такъв индивидуален подход е невъзможен. Точно в това е смисълът на виртуалните затвори. Квалифицирани юристи и психолози определят точно по какъв начин може да се поправи престъпника. И човекът получава точно този затвор, който му е необходим! Необитаем остров. Малка община високо в планината. Ако се налага — и затворническа килия, но чиста, суха и топла… Плюс постоянните елементи на психодрама, цели спектакли, в които те неволно участват и с това се поправят…

Полковникът даже става и започва да се разхожда из кабинета. Следя го с очи.

— И така, ние работим вече втора година. Имаме повече от двеста подопечни… всички доброволно са избрали виртуалния затвор, разбира се. Контингентът ни е най-различен — от хакери и разпространители на нелицензирани програмни продукти до убийци и изнасилвачи. В реалния свят техните тела се намират в специален затвор под Москва… всъщност това е по-скоро лазарет. Закупихме специални устройства, „дийп-бокс“, или дълбочинен контейнер. В тях човек може да прекара във виртуалността месеци, дори години. Скъпо, ще кажете вие. Разбира се! Но и обикновеното задържане под стража не излиза евтино на държавата. Освен това накрая ние ще имаме честни хора, осъзнаващи своята вина. А именно това е нашата цел. Не да накажем престъплението — то вече е извършено, — а да предотвратим нови престъпления, да върнем на обществото един здрав, законопослушен гражданин…

Знам всичко това.

Хубави и правилни думи говори господин подполковникът на младата инспекторка, която за пръв път прави проверка на виртуален затвор.

Само че защо твоите подопечни могат свободно да излизат от забележителния виртуален затвор из улиците на Дийптаун? Или дори не подозираш за това, Аркадий Томилин, офицер с прекрасно досие?

Иска ми се да задам този въпрос и ще го задам. Но не сега. После.

Засега само слушам — за великолепните системи за безопасност, за защитения от всякакви проникванията сървър, за психолозите, медиците, за младия персонал с нестандартно мислене, за това, какви забележителни писма пишат на роднините си поправилите се затворници.

0010

Поднасят ни чай. Сурова жена в униформа — не прилича на секретарка, а и началникът на затвора няма приемна. Сигурно работи в женския блок на затвора.

— Чаят е хубав — казва подполковникът. Слага три лъжички захар, разбърква и добавя: — Краснодарски. Тук използваме виртуални образи само на руски продукти.

Намерил с какво да се гордее!

Виртуалният патриотизъм — това дори не е смешно. Достатъчно е само веднъж да се разориш за истински чай, за онези три най-горни листенца, откъснати на ръка от храста. Разбира се, ако си от недоубитите в началото на века олигарси, ако щеш всеки ден пий чай от онези, „три долара грама“. Но не е трудно да спестиш за една-единствена чайна церемония. Затова пък после можеш да се наслаждаваш на истински чай при всяко посещение на дълбината!

Но запазвам тези мисли за себе си. Пия чай. Не знам какъв изглежда той за началника на затвора. За мен е мътна воняща течност с плаващи отгоре листенца. В такъв чай наистина трябва да слагаш захар, вкарвайки в ступор истинските ценители на напитката.

— С отчетите ли ще започнете? — пита мимоходом подполковника.

— Сигурно — преструвам се, че размишлявам. — Не, сигурно първо ще огледам жилищните условия на затворниците.

Началникът кима. Или му е все едно, или добре се преструва.

— Нося няколко скенера — добавям аз. — Знаете ли, има мнение, че виртуалния затвор е недостатъчно добре защитен от бягство…

Аркадий се смее напълно искрено.

— Бягство? Къде, Карина? Ох, тези изкопаеми от юридическия… Всичките ни подопечни спят здрав сън зад високи огради. Наоколо е виртуалността!

— Да — заеквам аз, — но ако убийците и изнасилвачите могат да обикалят из Дийптаун…

— Да предположим! — подполковникът е готов на обсъждане. — И така, кръвожадният маниак Вася Пупкин е успял да избяга от виртуалния затвор…

Бедният Василий Пупкин, автор на учебника по аритметика за църковните училища! Не е знаел колко жестоко ще се разправят с него измъчените от задачите за басейни и влакове ученици. Ще направят името му нарицателно, даже повече и от

мистър Смит.

— И какво ще направи нашият маниак във виртуалността? — продължава да пита Томилин. — А, Карина?

— Убийство — предполагам аз.

— Виртуално?

— Ами оръжията от трето поколение? Които убиват хора от виртуалността?

Разбирам, че стремително падам в очите на Томилин. Но нищо не може да се направи.

— Карина, преди две години имаше подобни слухове — съгласява се той. — Даже цели истории се разказваха. За това, как някакъв хакер е загинал от виртуален куршум… Повярвайте ми, такъв шум се вдигна, че започна официално разследване. Да, имало е опити за конструиране на „оръжие от трето поколение“. Но безуспешни. Сериозните хора отдавна изоставиха тези изследвания… само разни служби още скубят пари от своите правителства.

— Ами сексуално насилие? — не се предавам аз. — Нали това е възможно във виртуалността!

Тук полковникът няма какво да възрази и веднага загубва своята ироничност.

— Затова пък е невъзможно да избягаш от виртуален затвор. Моля, проверявайте… аз първи ще ви стисна ръката, ако докажете обратното.

Нещо излизам от ролята си. Опитната Карина, горда от своята мисия, няма да се отвлича за чай, дори и краснодарски, и брадати вицове.

— Да започваме — оставям аз чашката. Чашката е красива — черно-златисти рози върху тънък порцелан. Също родна, много ясно.

— Последвайте ме. — Гласът на Томилин също става по-суров.

Вървим дълго. Поне три решетъчни врати — сървър-гейтове, потопяващи ни все по-дълбоко и по-дълбоко в затворническата мрежа. Демонстративно размахвам скенера — напълно работещ и доста надежден прибор. Всички е чисто. Няма никакви тунели. Едмонт Дантес би пропилял напразно младините си.

Затворническият корпус наистина е построен по американски образец. Помещение с прилични размери, пасаж, където вместо магазини има килии с решетки на три етажа. Изненадите започват, когато се приближаваме до първата килия. Тя е празна.

— Подопечния е в своето пространство — казва Томилин. —

Виждате ли вратата?

В килията наистина има един детайл, отличаващ се от привичния затворнически интериор. Между блестящата тоалетна чиния и твърдата койка — отвор за врата, покрит с плътна сива тъкан.

— Това ли е „вътрешната Монголия“? — позволявам си малка волност. Е, нали трудолюбивата инспекторка е длъжна да се запознае със затворническия жаргон.

— Да — с леко учудване отговаря Томилин. — Сержант!

Един от надзирателите, които мълчаливо ни следваха, раздрънква ключовете и отключва килията. Влизам след Томилин.

— Няма нужда — полковникът спира хвърлилият се към завесата сержант. — И така, Карина Петровна, целият ни контингент има право да излежи наказанието си по обичайният начин, макар и във виртуалността. Да лежи в килията, да работи в работилницата, да посещава библиотеката и църквата… предоставяме услугите на представители на петте най-разпространени вероизповедания. Но има и решаваща разлика между нашият затвор и обикновеният. Всеки затворник има собствено автономно пространство, или както го наричат неофициално — „вътрешна Монголия“. Във всеки конкретен случай това пространство се създава индивидуално, от квалифицирани специалисти. Посещаването на вът… на автономното пространство, или „зоната за катарзис“ — това вече е официалният термин — служи за превъзпитание на престъпника. Мога да отбележа, че случаите на отказ от тази терапия са крайно редки. Позволете…

— Това не е ли твърде безцеремонно? — питам аз.

И Томилин забележимо се променя в лице:

— Намиращите се в зоната на катарзис са под непрекъснато наблюдение. Те знаят, че във всеки момент надзирателя може да прекъсне сеанса. Елате[37].

Може би е започнал кариерата си в патрулно-постовата служба?

Следвайки Томилин, аз отгръщам завесата и влизам в зоната на чуждия катарзис. В нечия вътрешна Монголия.

А това наистина прилича на монголска степ!

Не, не съм била там. Дори през дълбината. Но в моите представи тя изглежда точно така: безкрайна равнина до самият хоризонт, камениста земя със сухи стъбла — изсушена от жестокото слънце трева, прашен вятър, безоблачно небе. Много е

горещо.

— Ш-ш-т! — изпреварва въпроса ми Томилин. — Ето там.

И наистина, на около сто метра от входа — висящо направо от въздуха сиво платнище, — е приклекнал човек. Ние се приближаваме и човекът се оказва кльощав, с оредяла коса и болезнено бледа кожа.

Пред него на земята стои малка рижа лисичка — фенек.

Можеше да си помислиш, че медитират, гледайки се един друг. Но за разлика от човека лисичката ни вижда. И когато се приближаваме съвсем, тя се обръща и избягва.

Човекът извика горестно и едва тогава се обръща.

Лицето му също е съвсем обикновено. С такова лице е трудно да си уговориш среща с момиче — няма да те познаят, да те отличат от тълпата.

— Затворник Генадий Казаков, осъден от районния съд на град… — скачайки на крака и поставяйки ръце зад главата, той започва наученатa наизуст формула.

А членът, по който е осъден, е доста лош. Умишлено убийство с утежняващи вината обстоятелства.

— Аз съм извънреден инспектор от Управлението за Надзор на изправителните заведения — казвам аз. — Имате ли някакви оплаквания относно условията за живот?

— Нямам оплаквания — бързо отговаря осъдения.

В погледа му има не страх, и дори не злоба към надзирателите. Раздразнение! Съвсем истинското раздразнение на човек, откъснат от много важна работа заради някаква дреболия. В погледа му няма нищо друго.

— Да тръгваме — казвам аз на Томилин.

И ние оставяме Казаков в неговата вътрешна Монголия. Подполковникът започва да говори веднага щом влизаме в обикновената килия.

— Това е един от най-простите, но според мен — най-изящния вариант на зоната за катарзис. Затворникът има излаз към пустиня. Пустинята е безкрайна, но затворена в кръг — ако се опита да продължи напред, ще се върне на предишното място. В пустинята живее една-единствена лисичка. С търпение и мекота затворникът може да я дресира. За последната година нашият подопечен постигна определени резултати.

— Много трогателно — мръщя се аз. Почуквам токчетата си едно в друго — на пода се сипе ситен сух пясък. — Макар че затворникът Казаков не прилича много на Малкия Принц. А какво ще стане после?

— Когато дресира лисичката, ще може да я внесе в килията. Тя ще стане съвсем питомна, ще спи в краката му, ще тича из

килиите с бележки… дори малко ще разбира какво й казва. — Томилин е недоволен от нещо, но все пак разказва с увлечение.

— А после?

— Досетлива сте, Карина. После фенекът ще умре. Той ще я намери в пустинята, три дена след като лисичката престане да идва в килията му. И няма да е ясно дали е умряла от естествена смърт или е убита от някой.

Спирам. Или заради увереният глас на началникът на затвора, или под впечатление на току-що видяното, но си представям всичко много ясно. Човекът, стоящ на колене пред неподвижното телце на зверчето. Вик, отчаян и безнадежден. Пръсти, дращещи сухата земя. И празни очи, в които вече няма абсолютно нищо.

Явно лицето ми ме издава.

— Това е нарисувана лисичка — казва подполковникът. — Обикновена програма „домашен любимец“ със забавен инстинкт за опитомяване. Не нея трябва да съжалявате… — Той се поколебава за секунда, после добавя: — а още по-малко — човекът, убил зверски жена си. Преживяният шок ще го накара да осъзнае какво е това болка от загубата.

На езика ми се въртят много скептични въпроси. Но нима е моя работа да ги задавам? Затова кимам, въртя наоколо скенера, отделяйки особено внимание на прозореца с решетката. На Томилин му е смешно, но се опитва да не се усмихва.

Много му благодаря.

Минаваме покрай още три килии. В едната затворникът спи и аз моля подполковникът да не го буди. Обитателите на другите две странстват по своите зони за катарзис. Първата зона — град, в който няма никой, изобщо никой, но непрекъснато се срещат следи от присъствие на хора. Веднага познавам, че градът е предназначен за още един убиец. Втората зона — нещо, подозрително напомнящо за симулатор за автомобилни състезания. Тук се разкайва за престъпленията си шофьор, който в пияно състояние осакатил няколко души. Не зная, не зная… струва ми се, че веселият мустакат мъж просто се опитва да запази професионалната си форма. Впрочем, от наказанието му оставаше само половин година. Едва ли е решил да бяга, дори ако тежкият „КАМАЗ“ разбие нарисуваната ограда и излезе на улиците на Дийптаун.

Обаче работя старателно със скенера.

— Следват затворените за икономически престъпления — казва подполковникът. — Ще ги проверявате ли?

Да си помисли човек, че убийците и изнасилвачите са ми по-интересни.

— Разбира се.

— Проникване в сървъри, кражба на информация, представляваща търговска тайна. Общо взето — хакер — представя полковникът отсъстващият обитател на килията. — Ще влезем ли в зоната за катарзис?

— Да надникнем — казвам аз, опитвайки се да не издам вълнението си.

На екрана на детектора продължава да свети зелена светлинка — всичко е чисто. Но тази светлинка не означава нищо. Тя е за онези, които ще гледат екрана, надничайки през рамото ми.

Нищо незначещата буква F в ъгъла на екрана е далеч по-информативна. Някъде наблизо е пробит канал към улиците на Дийптаун.

Ах, каква забележителна идея — да накажеш хакер със затваряне във виртуален затвор!

0011

Зоната за катарзис на хакера е вход на панелен блок. Мръсен, с унили гумени изтривалки до вратите. Защо изтривалките винаги са с такъв унил цвят? За да не ги откраднат ли?

— Най-трудно е да превъзпиташ човек, извършил икономическо престъпление — съобщава изведнъж полковникът. — Разбирате ли, Карина?

— Не, не съвсем.

— Ами помислете само. — Той се оживява. — Ето ви най-простият пример. Медицината лекува страшни заболявания: шарка, чума. А не може да се справи с най-обикновена настинка. Така е и с престъпленията в икономическата сфера: кражба на данни, незаконно използване на програми. Да хванем нарушителя, да го накажем — това ни е напълно по силите. Но да го убедим, че не трябва да прави така… Първо, сроковете на присъдите са малки. Изобщо няма време за работа с човека…

Стори ли ми се, или в гласа на Томилин наистина се промъкна огорчение?

— Второ, много трудно е да убедиш човек, че действията му са аморални. Дори християнските заповеди не са подходящи. Казано е „не кради“, но нима той е откраднал? Той само е изкопирал информация. Пострадал ли е конкретен човек. Общо взето — да. Но как да обясниш на провинциален програмист, че Бил Гейтс страда от незаконното използване на „Уиндоус-Хоум“, че на певицата Ения са нужни процентите от продажбата на дискове?

Гледам Томилин с удивление. Никога не бих и помислила, че слуша Ения! Такива като него трябва да слушат музика само веднъж годишно. На концерта по случай денят на милицията.

— Но ние, все пак, не се предаваме — със скромна гордост казва Томилин.

Ние вървим по стълбите, Томилин леко побутва всяка врата. Най-накрая една поддава.

Влизаме.

Апартамент. Както е прието да се казва — чистичко. Даже твърде много, като вземем предвид дочуващите се детски гласове.

— Това е жилище на обикновен руски програмист — тържествено казва Томилин, понижавайки глас. — Той се казва Алексей, жена му — Катерина, дъщерята — Диана, синът — Артем. Имената, възрастта, характера — всичко е съставено на основата на голяма представителна извадка. Това е абсолютно стандартен програмист.

В гърдите ми се надига смях. Но аз мълча и кимам.

— Алексей работи във фирмата „Седми проект“, занимаваща се с издаване и локализация на игрови програми — продължава подполковникът. — Но хакери са проникнали в сървъра им и са откраднали най-новата игра, над която програмистите са работили пет години. Играта е излязла на пиратски дискове, фирмата е на ръба на банкрут.

Следвам Томилин в хола. Мислите относно играта, която правят пет години, запазвам за себе си.

А ето го и нашият програмист. Той е пълен, очилат и небръснат. Седи на табуретка пред компютъра, а на монитора — редове машинен код. Съдейки по поведението на Томилин, Алексей не ни вижда. Впрочем, той и без това е зает — сложил ръка на рамото на слабичко момче, той обяснява:

— Разбирам те, синко. Обещахме ти велосипед, но сега на нас с мама ни е много трудно. Откраднаха ни играта, която правехме толкова дълго, и няма да ни платят заплати.

— Но всички деца имат велосипеди… — тъжно отговаря детето.

— Ти вече си голям и сам трябва да разбереш — сериозно отговаря стандартният руски програмист. — Хайде да се разберем така — за Нова Година ще ти купим кънки!

Най-важното е да не се смея. Ще изляза от образа. А и не е хубаво — все пак на детето му е тъжно!

— Добре, татко — съгласява се стандартното дете на руския програмист. — Да ти помогна ли с настройката на програмата? Така по-бързо ще направиш новата игра.

— Хайде, сине. Ако не я откраднат, ще ти подарим велосипед!

— Примерно такава психодрама — шепне на ухото ми Томилин. — Шокова терапия.

Неизвестно защо изведнъж си спомням стар-престар филм, още от комунистическо време. Действието се развиваше в един пионерски лагер, на сцената децата пееха песента „На прашните пътеки на далечните планети…“ А директорът на пионерският лагер, наклонил се към важния гост, му прошепва…

— Гагарин е пял тази песен в космоса! — казвам на глас аз. Без да искам. Само се откъсна от езика ми, честна дума!

И изведнъж лицето на Томилин едва забележимо се променя. Пламва и изгасва усмивка.

Изобщо не си толкова прост, другарю подполковник!

Но няма време да обмислям това. Заговорих твърде силно — и от обърнатото с гръб към нас кресло се дочува пъшкане. Креслото скърца жалостиво (и защо стандартният програмист се

мъчи на табуретка, когато има и други мебели?). Над облегалката се появява проблясваща плешивина. После — широки рамене.

— О-хо-хо… — въздъхва притежателят на плешивината, обръщайки се.

Ама че гардероб!

Хакерът изобщо не е толкова пълен и нисък, колкото ми се стори. Той просто е широк. Затворническата дреха едва се закопчава, вижда се космата гръд.

— Затворник Антон Стеков — с привидна небрежност, макар и без запъване, поставяйки ръце зад главата, произнася хакерът. — Усъден…

— Осъден — внезапно го поправя Томилин.

— Осъден, осъден — съгласява се хакерът — по член двеста седемдесет и две, част първа от НК Русия…

На носа на хакера — очила с тънка, интелигентска рамка. Или лещите са много силни, или той си е с изпъкнали очи.

Докато хакерът рапортува, опитвам се да разбера какво е правил. Нима е слушал оплакванията на стандартното дете на стандартния програмист?

Най-накрая разбирам. В ъгъла едва чуто мърмори телевизор — старичък „Самсунг“. Хакерът само е гледал новините!

— Аз съм инспектор по надзора — казвам аз. — Затворник Стеков, имате ли оплаквания?

— Имам — поглеждайки за момент началника, казва хакера.

— Слушам ви.

— Дистанционното не работи — въздъхва Стеков и ми го показва като доказателство. — Не, аз разбирам — ако наказанието е такова — така да бъде. Но ако е просто недоглеждане?

— Нещо друго? — питам аз, опомняйки се. Леко почуквам с токче по пода — и миниатюрният термит се устремява към затворника.

— Нищо друго — с достойнство отговаря хакерът. — Отношението е добро, плюскането е вкусно, чаршафите се сменят редовно, веднъж седмично се къпем.

— Ще видя какво мога да направя… с дистанционното…

Томилин чака с каменно изражение на лицето.

— Разрешете да се върна към отбиване на наказанието? — пита Стеков.

Очаквам някаква реакция от страна на подполковника, но такава няма. Ние напускаме хакера, излизаме във входа, после — в килията.

— Надува се — неочаквано отбелязва Томилин. —

Затварянето във виртуалността е най-неприятното наказание за хакера. Да се намираш в дълбината, и при това — да нямаш никаква възможност да „разбиваш“ програми.

Кимам… и изведнъж разбирам какво ме е напрегнало. Член двеста седемдесет и две, част първа. Изправителна работа за срок от шест месеца до една година, лишаване от свобода за срок до две години.

— Каква му е присъдата?

— Шест месеца.

— И… колко му остава?

— Малко по-малко от два.

Не разбирам. Дори ако хакерът е успял да се измъкне от виртуалния затвор — защо му е този риск? Ами че той почти си е излежал присъдата!

— Ще продължим ли обиколката? — пита Томилин.

Струва си да се посетят още една-две килии. С единствената цел да объркам Томилин. Гледам часовника си.

— Имам още двайсет минути. Хайде. Ще се съсредоточим на компютърните престъпления, става ли?

deep

Цветната мозайка се върти пред очите ми. Ту се опитва да се сглоби в картинка, ту се разпада. Рицарски меч, доспехи, протегната ръка, скъпоценни камъни, гущер на стената…

Но аз знам — в този пъзел липсва един фрагмент, най-важният.

Изход.

Свалих шлема, разкопчах яката на комбинезона. В стаята беше тъмно — сутринта така и не дръпнах щорите…

Станах, протегнах се сладко и извиках:

— Мамо! Татко! Прибрах се!

През вратата се дочу нещо неразбираемо, заглушено от музика. Голяма беда с тези родители! Като надуят тези „Машина времени“ или някои други старчоци — не можеш да ги надвикаш!

— Не чувам! — отново извиках аз.

Макаревич, съкрушаващ се от невъзможността да промени света, притихна.

— Дъще, ще вечеряш ли? За теб да слагам ли? — приближавайки се до вратата, попита мама.

— Идвам — изхлузвайки комбинезона, казах аз. — Сега.

Настръхвайки под студения душ — няма нищо по-хубаво за да се отърсиш от дълбината, — аз „превъртях“ затвора в спомените си. Томилин, хакерът Антон.

Не, нещо не пасва.

Аз изскочих изпод душа, избърсах се и хвърлих хавлията направо в коша за пране. Нахлузих старите, пробити на коленете дънки, и стара риза — някога я носеше мама, но на мен страшно ми харесваше.

— Карина!

— Идвам — отключвайки вратата, промърморих аз. — Нали ви казах, ей сега…

Татко вече беше в къщи. Седеше на масата, хвърляйки по едно око към телевизора. И не пропусна да попита:

— Любимият град?

— Можеш да спиш спокойно. — Аз се строполих на своята привична табуретка. — Татко, представи си, че си в затвора…

— Не искам — моментално отвърна татко.

— Поне опитай. Затворили са те за половин година, ами, за хакване на сървър и кражба на файл…

— Карина! — татко многозначително почука с вилица по чинията си.

— За неправомерен достъп до охранявана от закона компютърна информация, като това деяние е довело до копиране на информацията… — с досада казах аз.

— Представих си — отвърна татко. — Сега вече си представих. После?

Разбира се, не трябваше да обсъждам такива неща с роднините си. Е… малко ли неща не трябва да правя? Да инсталирам бръмбари на Томилин също нямах право.

— Осъдили са те на половин година във виртуален затвор…

— Добре поне, че не е бесилка — вметна татко. Улови укорителния поглед на мама и се усмихна.

— Половин година — продължих да упорствам аз. — Излежал си четири месеца. И изведнъж си намерил начин да излезеш навън, в Дийптаун. Но ако това се разкрие, ще те съдят за бягство! Е, ще се разхождаш ли Дийптаун?

— Това за твоят американски стаж ли е? — невинно попита татко.

— Не е стажът, аз се върнах преди повече от седмица… — започнах аз, но съобразих, че татко се шегува. Стажът в САЩ го изкарах във виртуалността, макар че много се надявах на истинско пътуване. И всяка вечер се налагаше да слушам за чудесата на техниката: „Я, дъщеря ни вече се е върнала от Щатите? Брей, какви са бързи самолетите днес!“. — Татко, питам сериозно!

— Не съм юрист — скромно каза татко. — И дори не съм затворник.

— Татко…

Татко се замисли.

— Може и да избяга — каза накрая той. — Ако има някаква важна причина. Това наш хакер ли е?

— Питам само абстрактно — тормозейки котлета с вилицата, казах аз.

— И аз също. Това абстрактен руски хакер ли е?

— Ъхъ.

— Тогава той може да е влюбен, може да пие бира с приятели, или да бяга само заради тръпката.

— Ами ако хакерът е американски?

— Тогава той ограбва банки, използвайки безупречното си алиби — уверено каза татко. — И защо не? Да влезеш в затвора за малко, и докато честно си излежаваш наказанието, да се занимаваш със сериозен бизнес.

— Карина, петте минути минаха — напомни ми мама.

Родителите ми са добри. Но правилото, че на масата не се говори за работа, а ако все пак се говори, то за не повече от пет минути, се съблюдава строго. По-добре да не споря.

— Вие сте зли, ще избягам от вас — казах аз и протегнах към Клеопатра, дресираното мишле на мама, седящо на рамото й, парче котлет. Клео подуши котлета, но не го взе.

— Не тъпчи бедното животно — строго каза мама.

— Когато доведеш в къщи някой млад човек и кажеш: „Ще замина с него“, ние ще сме щастливи — добави татко.

— Ще ви го припомня — злорадо обещах аз.

— Виртуалните млади хора не се броят — уточни мама.

Не, хубаво е, когато родителите ти са програмисти. При това не толкова стандартни, както във Вътрешната Монголия на Антон Стеков.

Но понякога ми се иска да приличат повече на родители, а не на по-големи брат и сестра. Впрочем, братя и сестри също биха ми свършили работа…

— Вече преболедувах тези детски забави — казах аз. — Аз съм на двайсет и шест и съм стар плъх от МВД-ешкия аквариум. Тийновете да се влюбват във виртуалността.

— Карина? — меко попита татко.

— Тинейджърите!

— Карина?

— Пъпчивите недорасляци! — аз хвърлих вилицата така, че Клео трепна на маминото рамо. Искаше ми се веднага да изскоча от кухнята, но първо отворих хладилника и грабнах пакет мляко.

— Не го пий студено! — напомни ми мама.

— Постави го пред духалото, да се затопли — посъветва ме

татко.

— Татко? — ехидно попитах аз, отправяйки се към стаята си.

— Пред вентилатора на системния блок — бързо се поправи татко. Но аз вече се бях скрила зад вратата.

0100

Не мога да понасям, когато се опитват да ми уредят семейния живот!

Ако бях мъж, никой нямаше да се учудва, че на двадесет и шест годишна възраст се занимавам с кариерата си, а не стоя в кухнята. Направо средновековие! Всичките ми роднини непрекъснато се опитват да ме запознаят с някой, при това родителите ми активно им помагат.

Имам добра приятелка — наистина, никога не сме се срещали в реалността. Казва се Наташа, тя е рускиня, но живее в Австралия, заминала е там с родителите си още като е била малка. Преди две години с нея обсъждахме кога е подходящо да се омъжиш, и трябва ли изобщо да го правиш. Някак се получи така, че Наташа заговори за лесбийски секс. Пообсъждахме малко темата и решихме да опитаме — ами ако все пак се получи нещо? Толкова добри приятелки сме, ами ако успеем и да създадем здраво семейство? Решихме да не протакаме, отидохме в някакво дийптауновско ресторантче, изпихме бутилка шампанско и опитахме да се целуваме. Мляснах Наташа по устата — и изведнъж ми стана толкова смешно…

Ох, как се смяхме. Тъкмо се настроим на сериозна вълна, както се полага на влюбени жени, погледнем се — и отново ни напушва смях. Никаква романтика. Така че изпихме още едно шампанско и се запознахме с момчетата от съседната маса.

Общо взето смятам, че семейството е отживелица от довиртуалната ера. Но никога не мога да кажа това на родителите си.

Отпивайки прясно мляко направо от пакета, аз гледах монитора и обмислях жилищния въпрос, който разваля винаги и всичко у нас. Искаше ми се да мисля за нещо хубаво. За това, че ще разоблича отвратителна банда виртуални престъпници и ще получа премия — толкова голяма, че ще си купя апартамент. Е, или пък ще спечеля от лотарията къща, лимузина и яхта… това е доста по-вероятно.

И в този момент на екрана замига панелът на „бръмбара“, а колонките запищяха противно.

Виж ти!

Аз скочих, заподскачах на един крак, напъхвайки се в комбинезона. На монитора се разтвори карта на Дийптаун, а по нея невъзмутимо плуваше зелена точка. Хакерът Антон Стеков бе напуснал прехваленият виртуален затвор и със спокойна крачка се разхождаше из града!

Имах няколко входни точки в дълбината. Сега се включих към портала в развлекателният център — не най-добрият, но затова пък се намираше директно на пътя на хакера. Надявайки шлема си, аз се опитвах да си спомня какви тела имах там. Май нямах голям избор…

deep

Enter.

Аз скачам от койката в малка тясна стаичка. Отварям гардероба — на закачалките висят две мадами. Едната е вулгарна до безобразие, наклепана с грим и облечена в глупава старомодна рокля. Втората — твърде малолетна, в такава само в младежка дискотека можеш да идеш…

Така, а с какво съм в момента?

Доста симпатично момиче, здрава, с хубави извивки, но спортна. Ще стане. Такава трябва да се хареса на Стеков.

Закопчавам на ръката си скенера, маскиран като часовник, и излизам от стаята.

По прозрачния под на високия небостъргач, към плъзгащите се в прозрачни колони прозрачни асансьори. Сградата е изцяло от стъкло, само заетите стаи тъмнеят като капки мед в пчелна пита. Никога няма да построят такъв небостъргач — там, в истинският свят…

Шмугвам се в услужливия асансьор — и той с главозамайваща скорост пада от небесата към улиците на Дийптаун. Тези, които имат страх от високото, да не се притесняват…

А скенерът пищи жизнерадостно, стрелката плавно се завърта по екрана. Хакерът не взема такси, той просто върви по улицата.

Не, не мога да повярвам на късмета си! Толкова бързо и лесно да открия нарушение! Заданието ми и без това беше главозамайващо: първа инспекция в първия виртуален затвор. Не мога да разбера защо го повериха на мен, защо не изпратиха група опитни програмисти — при нас има истински майстори, те могат да разглобят затвора байт по байт, дори без да влизат в дълбината. А другарят подполковник и неговите подопечни дори нямаше да разберат, че лежат на предметното стъкло под микроскопа…

И в този момент ме спохожда много лоша мисъл.

Нямам думи колко лоша.

А защо реших, че това не се случва? Та това е стандартна схема — при обектът се изпраща неопитен сътрудник, „смотаняк“ на нашия жаргон, а истинските професионалисти работят тихо и незабележимо…

Но сега не трябва да мисля за това, нямам време. Аз излизам

от асансьора и веднага забелязвам Антон Стеков.

Не, колко е нагъл само!

Затворникът се разхожда по улиците в истинския си облик. Дори не се е потрудил да се преоблече! Използва това, че виртуалните затвори са нещо ново, и още никой не е чувал за бягство.

Аз тръгвам след хакера, опитвайки се да съобразя какво да правя. Да се свържа с полицията на Дийптаун? Имам идентификационен номер на сътрудник на МВД Русия, длъжни са да ми окажат помощ. А може би трябва да проследя Стеков? Разбира се, това не е моя специалност, но…

„Карина, опомни се!“ — строго си казвам аз. „Не си играй на детектив, ти си експерт, а не оперативен работник!“

Точно така е, но продължавам да вървя след Стеков. Ругая се, спомням си отчетите на психолозите — при хората, които влизат в дълбината още от детска възраст, се забелязва значителен психически инфантилизъм, склонност да се играе, а не да се живее… И все пак аз вървя след Стеков.

За щастие — не за дълго.

Хакера се отправя с уверена стъпка към масичките на малко открито кафене. Посреща го висок, светлокос мъж — ама че се е издокарал, направо като някой викинг от филмите… сигурно в истинският живот е закръглен дребосък…

Стеков и непознатият се прегръщат, разменят някакви реплики. Опитвайки се да се изглеждам непринудено, аз сядам на съседната масичка. Изключвам звука на скенера — стига е пищял.

Неумело, непрофесионално… не са ме обучавали да преследвам…

Но те като че ли не ме забелязват.

Светлокосият здравеняк вика келнера, купува от него пакет „Беломор“ и се отдалечава. Върви някак неуверено, да не би да е пиян? Едва не се блъсва в мен и мърмори:

— Извинявай, птиче…

Отговарям без да се замисля, този образ сам ми подсказва маниерът на поведение:

— Лети си, орльо…

— Както кажеш, птиче. — Светлокосият тип ме дарява с добродушен поглед и се отдалечава.

Добре ще е да проследя и него. Но сега нямам бръмбари, а и е опасно да ги инсталирам — мога да го изплаша.

А Стеков на съседната маса непринудено допива оставеното от „викинга“ кафе. Усмихва ми се, после става и се приближава:

— Извинете, може ли да седна?

Това вече не го очаквах. От една страна — късмет… от

друга…

— Ами опитай… — отговарям аз. Грубо момиче съм, но затова пък — откровена и независима.

— Да ви поръчам ли кафе? — пита Стеков. Забелязвам, че наблизо стои келнерът и търпеливо чака поръчката. Келнерът очевидно е програма.

— Ами… — аз все повече и повече изпадам от образа. Поведението на Стеков изобщо не пасва с неговите тайни излизания от затвора! — Поръчай — разрешавам аз. — Черно, без захар. А какво си се издокарал такъв?

Нападението е най-добрата защита!

— Издокарал? — с искрено недоумение пита хакерът. — Това е обикновена затворническа дреха.

— Е, и защо си я навлякъл? — продължавам аз. Нима ще каже, че е избягал от затвора?

— За да привличам вниманието. — Стеков се усмихва. Някак странно… сякаш е нечия чужда усмивка… — Знаете ли, че в дълбината се появи и затвор?

— Не — бързо отговарям аз. — И какво, ако се е появил?

— Това не ви ли шокира? — Стеков сваля очилата и ме гледа със съвсем не късоглед поглед.

— Малко ли затвори има по света…

— Но това е в света — търпеливо обяснява Стеков. — Там има още много неща. Война, например. И други гадости. Но ето го и удивителното човешко свойство — да мъкне цялата налична гадост със себе си… Между другото, нека се запознаем. Казвам се Чингиз.

Ама че име си е измислил.

— Ксения — изтърсвам напосоки. — Може и само Ксюша.

Името не предизвиква вътрешен протест. Груба и здрава девица — типична Ксюша. Сигурно обича марихуана и стар рок…

— Прекрасно — кима „Чингиз“. — Имате ли няколко часа?

— Зависи за какво — уточнявам аз.

— За разходка — сериозно казва Стеков. — Та вие сте отдавна в дълбината, нали? Бих предположил — още от четиринайсетгодишна.

— А на колко съм сега? — любопитствам аз. Той наистина позна.

— Двайсет и четири — двайсет и пет. — Стеков дори не чака потвърждение. — Разбирате ли, Ксюша, дълбината налага своя отпечатък върху поведението. Ако имаш известен опит, можеш да определиш колко отдавна човекът влиза във виртуалността.

Келнерът носи кафето. Отпивам малка глътка и кимам кокетливо на Стеков:

— Интересен си. Да се поразходим.

Аз все по-дълбоко потъвам в разговора. Сега би трябвало да заловя хакера на местопрестъплението, а аз флиртувам… но сега нямам възможност да позвъня в полицията, нали така? Всичко става твърде бързо.

Стеков отново слага очилата си, става, маха с ръка, спирайки такси. А аз поглеждам мимоходом в екрана на скенера.

Стрелката сочи някъде в посока на затвора. Но не и на Стеков!

— По дяволите! — викам аз, скачайки. Чашката пада от масата върху каменните плочи на тротоара и звънко се разбива на парчета. Лъже-Стеков се обръща с усмивка:

— Какво има, Ксюша?

Аз мълча. Иска ми се да се разрева. Аз съм глупачка, последната глупачка! „Лети си, орльо!“ Измамиха ме толкова просто и изящно… трябваше само малко да си размърдам мозъка и…

— Не го преживявайте толкова. — Лъже-Стеков ме хваща меко за лакътя. — Нищо ужасно не е станало, повярвайте ми.

— Къде е той? — изтърсвам аз.

— Тоха? Мисля, че вече се е върнал в затвора.

— Разбирате ли, че сте виновен в съучастничество? — питам аз. — Имайте предвид, че разговорът ни се записва и…

— Аз все още ви каня на разходка. — Лъже-Стеков изобщо не изглежда уплашен. — Между другото, Ксюша, замисляли ли сте се защо виртуалният затвор е поместен в Дийптаун?

Мълча. Всичко отиде по дяволите, изплаших престъпника, провалих инспекцията…

— Какво им пречеше да направят отделно виртуално пространство за затвора? — продължава Лъже-Стеков. — Никакви бягства, дори теоретически.

— Мислите, че големите клечки на върха разбират от тези неща? — отговарям аз. И мислено се хващам за главата. Какви ги върша? Споря с престъпник, одумвам началството пред него!

— Разбират. Е, ще тръгваме ли?

Оглеждам се — наблизо, на кръстовището, стои полицай. Обикновен Дийптауновски полицай, як, с предразполагащо добро лице. Бяла униформа, значка с номер. На колана — кобур с пистолет, белезници, радиостанция. Само да викна — и моят събеседник ще бъде арестуван. Никъде няма да избяга.

Но вече осъзнавам, че няма да извикам полицая. Стеков зададе същия онзи въпрос, който мъчеше и мен.

Защо затворът не е изолиран?

И отговорът е само един.

За да има къде да се бяга.

0101

Таксито криволичи из Дийптаун, следвайки указанията на фалшивия Стеков. На пръв поглед — без всякаква система, но аз забелязвам — ние непрекъснато прескачаме от руския сектор в японския, китайския, немския, американския.

Заплита следите. Грубо, но ефективно. Разбира се, ако проследяването не се води на ниво провайдер.

И моят спътник си мисли същото.

— През кого влизаш, Ксюша?

— Аз не съм Ксюша — отговарям аз, пращайки цялата секретност по дяволите. — Казвам се Карина.

— А аз — Чингиз. Наистина. Та през кого?

— Москва-Онлайн.

— Ъхъ… — с явно задоволство отговаря Чингиз. Без да се крие, вади пейджър и пише писмо, без да поглежда клавиатурата.

Нима има съучастници и сред провайдерите?

А защо пък не? Москва-Онлайн е една от най-популярните фирми. Ако Чингиз е сериозен човек — а той определено прилича на такъв, — то със сигурност би си осигурил познати в най-популярните и големи фирми.

— Спрете при паметника на Последния Спамър — нарежда Чингиз на програмата-шофьор.

Познавам това място. Имаше такава професия в дълбината — спамър. В довиртуалната ера те разпращаха рекламни писма от арендовани за еднократно използване адреси. В началния период на дълбината се заеха лично с рекламата. Създаваха простички програми с външния вид на обаятелни младежи и симпатични девойки, които бродеха по улиците и досаждаха на всеки срещнат: „Извинете, чухте ли удивителната новина? Отворен е прекрасен публичен дом «Интелектуална страст»…“

Преследваха[38] ги дълго време. Полицията ги разстрелваше, провайдерите ги проследяваха… Но спамерите изчезнаха едва след като започнаха да издават лицензи на частни лица. Появи се и още една професия — ловец на спамъри. Веднага щом хората съобразиха, че по-лесно ще спечелят от лов на нелицензирани „рекламчици“, отколкото от самата реклама, броя на спамерите стремително намаля. За ознаменуване на победата издигнаха паметник, изобразяващ млад човек с идиотска усмивка, опулени очи и сноп рекламни листовки в ръка. Разбира се, от време на време се появяват спамери. Но това е епизодично, защото наградата за унищожаването им благоразумно не е отменена.

Таксито спира до парка, където стои вечно младия

„рекламчик“. На стъпалата на паметника хората пият бира, общуват си и никой не досажда на другия със съвети как по-добре да изхарчи времето и парите си…

Чингиз успява да изкочи първи и да ми отвори вратата. Оставям галантността му без внимание. Намираме свободна пейка; със същата мълниеносност Чингиз се отправя към будката за бира. Над будката виси избледнял рекламен плакат: „Само днес бирата «Леден орел» се разпространява безплатно!“

Плакатът виси, откакто се помня.

Той даже нарочно е окачен избледнял.

— Е, какво искахте да ми кажете? — питам аз, отваряйки бирата си. — Имайте предвид, че всичко казано може да се използва срещу вас…

— Карина, имате ли нещо против да сменя тялото си? — пита Чингиз.

Мълча; не разбирам нищо.

А Чингиз сякаш се обгръща с мъгла. До мен стоеше набитият Антон Стеков, а ето — вече го няма. На мястото му се появява предишният светлокос красавец.

Когато Чингиз си размени тялото с Антон в кафето, това не ме учуди. Това може да е запрограмирано предварително. Чингиз чакаше приятеля си и машината е реагирала при неговото приближаване. Обикновен набор функции, използван от всеки уважаващ себе си хакер.

Но нима и обратната смяна на телата е била предварително зададена?

По-лесно е да повярвам в това.

Защото в противен случай Чингиз е дайвър.

Онзи същия фолклорен персонаж, който може по желание да излезе от виртуалността. Човек, който през цялото време осъзнава илюзорността на всичко наоколо. Само да поиска — и паркът наоколо ще се превърне в обикновена триизмерна картинка. Той може да свали шлема, да набере на клавиатурата команда и да смени облика си. Той може, гледайки нарисувания Дийптаун, да види слабите места в програмния код.

Може много неща… ако дайвърите наистина съществуваха.

— Аз съм дайвър — казва Чингиз. — Ако смяташ, че това бе приготвено предварително, кажи какъв да стана.

Поклащам глава. Само маскарад ми липсва. Не сме във Венеция. Питам:

— А истинският Стеков също ли е дайвър?

Това би обяснило по какъв начин е излязъл от затвора.

— Не. Той е хакер. Много добър хакер… — Чингиз се усмихва и добавя: — Единственият член на UGI, HZ0 и UHG едновременно.

— Но те не допускат съвместно членство… — глупаво възразявам аз.

— А той навсякъде се представя под различно име — разяснява Чингиз. — Впрочем, това няма нищо общо с работата ни.

— Има! — възразявам аз. — Как може толкова опитен човек да го хванат за дребна кражба? Прегледах делото му — той е направил груби грешки! А и престъплението е… смешно. Заличаване на телефонна база данни на стойност триста четирийсет и три рубли и шестнайсет копейки!

— Е, някога Шура Балаганов беше хванат за кражба на евтина пудриера — загадъчно отвръща Чингиз. Балаганов… смътно познато име, но не мога да си спомня. Сигурно някой от легендарните хакери… — Но вие сте права, Карина. Тоха нарочно се издъни.

— Защо?

— За да го арестуват — с точността и безсмислеността на програмиста от вица отговаря Чингиз. — А после се наложи да дам подкуп. За да го осъдят, а не да се размине с глоба.

— Защо? — отново възкликвам аз.

— За да може Тоха да влезе във виртуалния затвор — търпеливо обяснява Чингиз. — А после започна да излиза от затвора и да се разхожда из дълбината. Каналът нарочно беше пробит грубо.

— Вие искате да дискредитирате самата идея на виртуалния затвор? — досещам се аз. Моят събеседник кима. — Чингиз… но това е глупаво!

Аз се горещя и осъзнавам това. Далеч по-добре би било да изслушам Чингиз. Но трябва да го победя в спора — за да изчезне неприятното, глупаво усещане за собствената ми непълноценност.

— Нима това ви е толкова неприятно? — питам го аз. — Ние всички обичаме Дийптаун, но помислете — с вашата гнусливост, с вашето нежелание да бъдете редом с престъпниците вие хвърляте тези хора по склона на живота…

— Откъде накъде „гнусливост“? — изумява се Чингиз. — Самият аз съм престъпник, ако не сте забравили.

— Тогава защо сте против затвора? Вашият приятел е пожертвал свободата си, за да се бори с виртуалния затвор! Нима си струва такива жертви?

— Карина, защо затворът е в юрисдикцията на МВД, а не на министерството на правосъдието, както трябва да бъде?

— Проектът започна като следствен изолатор за лица, извършили престъпление в дълбината — отговарям аз. —

Разбирате ли, много беше удобно следствието да се провежда в самият Дийптаун. Сега изолаторът е превърнат в затвор, но докато протича експериментът, юрисдикцията не се променя. Странно е, разбира се, че затворът не е отделен от Дийптаун…

— Карина, знаете ли как хората стават дайвъри?

— Не — гледам го като хипнотизирана. Ами ако сега ми предложи…

— Стрес. Силни емоции. Отвращение. Страх. Ненавист. Мъка. — Чингиз вдига глава и гледа безоблачното небе. Над този парк небето винаги е чисто, тук го няма знаменития „Le quartier des Pluies“ от френския сектор… — По-рядко — възторг. Радост. Много по-рядко… Забелязвали ли сте, Карина, че в езика ни има далеч повече думи, които означават тъга? Печал, депресия, мъка, меланхолия…

— Е, и?

— Те провеждат експерименти над хората, Карина. Опитват се да създадат дайвъри.

— Кои „те“?

— Не зная. Някои умни момчета от МВД. Те и без това търсиха дайвъри, особено когато имаха нещо като собствена организация, „съветът на дайвърите“. Молиха да се направи едно, да се помогне в друго… обикновено не им отказваха. Но явно това вече не им е достатъчно. Виртуалността стана твърде голяма част от живота ни. Тук има всичко — банки, институти, корпорации, военни бази и щабове. Значи — нужни са информатори, агенти, шпиони. Дайвърите са малко. Тези, които са успели да открият и да вербуват, вече не достигат. И ето, че се опитват да създадат нови.

Силни емоции?

Аз си спомням убиеца, опитващ се да дресира лисичето.

„После лисичето ще умре.“

Значи, катарзис, другарю подполковник?

Хакери, затворени без достъп до любимите си компютри — и при това затворени във виртуалността! Убийци и изнасилвачи, крадливи бизнесмени, шофьори, прегазили пешеходци…

— Всички те знаят, че затворът е в Дийптаун. Те мечтаят да се измъкнат… поне за малко — казва Чингиз. — И непрекъснато ги подлагат на стрес. И дори да го наричат психотерапия… целта й е да превърнат човек в дайвър.

— Какви доказателства имате? — питам аз.

— Неофициални — усмихва се Чингиз. — И няма да разкрия информаторите си. Но помислете сама: оборудването за всеки затворник струва около пет хиляди долара. Поддръжката — около четири хиляди за година. Защо МВД ще проявява подобна

щедрост?

— Хора с… с необикновени способности… — неизвестно защо аз избягвам думата „дайвър“. Все едно да повярвам в Баба Яга или Дядо Мраз. — Те наистина са нужни. И ще е много хубаво, ако тези способности може да получи всеки желаещ.

— На времето фашистите измъчиха хиляди военнопленници. Но науката получи ценни данни. Карина, на кого да обяснявам, че експериментите над хората са престъпни? На сътрудник на МВД?

Той е много сериозен.

— И какво искате от сътрудника на МВД? — питам аз. — Помощ?

— Първо отговорете, Карина, споделяте ли мнението ми? Или просто не искате да спорите? — пита Чингиз.

— Ами ако излъжа? — питам аз.

— Отговорете честно.

Каква смешна молба!

„Отговорете честно“!

В Дийптаун, в града, където всеки има хиляди лица. В града, където всеки си измисля нова биография и ново име. В града, където измислицата е по-необходима от истината.

А Чингиз ме гледа така, сякаш изобщо не се съмнява — ще го послушам.

— И на мен не ми харесва всичко това — казвам аз. — Но какво мога да направя? Разказвате ми за заговор едва ли не на държавно равнище! Не разбирате ли коя съм аз? Преди година завърших университета. Специализирам мрежови правонарушения. Ни в клин, ни в ръкав ми възложиха тази инспекция… казаха, че има сериозни съмнения в надеждността на затвора. Това е! Ще напиша отчет, началниците ми ще го получат… но ако им наредят отгоре — отчетът ще изчезне. Никой няма да ме чуе, Чингиз.

— Това не е нужно — той се усмихва и протяга ръце. — Арестувайте ме, Карина.

— Вие сте побъркан! — аз неволно се отдръпвам.

— Арестувайте ме! — настоятелно повтаря Чингиз. — Няма да успеем да провалим проекта. Но ще вдигнем шум около затвора. Ние с Тоха ще се отървем с условна присъда, гарантирам ви. Имам много добри адвокати… всичко е обмислено. Но за затвора това ще е край. Вестниците ще предъвкват историята с бягството, гражданите ще завият от ужас. Затворът или ще бъде премахнат, или ще го отделят от Дийптаун.

— Нямам право да ви арестувам!

— Извикайте полицай!

Той все още държи ръцете си пред мен, сякаш очаква

щракването на белезниците около китките си.

— Престанете… — мърморя аз.

— Но вие искахте това, Карина! Вие мечтаехте да хванете беглеца! Е, хайде — заловете го!

Аз скачам. Аз отстъпвам позорно. А Чингиз изведнъж пада пред мен на колене. Това е някаква невъзможна смес от клоунада и искреност.

— Моля ви! Моля да изпълните служебния си дълг! Арестувайте престъпника!

— Стига толкова, Чингиз! Не се превземайте!

Младежите, стоящи до паметника, започват да ни ръкопляскат. Сигурно отстрани това прилича на обяснение в любов… белокосият рицар се е поклонил пред прекрасната дама…

Аз трепвам, когато си спомням на какво ми прилича това.

— Добре, ще ви помогна да го направите — казва Чингиз. — Не исках това…

Той пъха ръка в сакото — и когато ръката се връща, в нея блести пистолет.

Но в следващият миг някъде иззад гърба ми се раздава изстрел. Лицето на Чингиз се покрива с кръв — и той пада в краката ми.

— Отдавна не си се съветвала с мен — каза татко.

Седяхме в кухнята и пиехме чай. Мама спеше, не я събудих. И татко не будих — той сам се събуди, когато се измъквах от стаята.

— Ти не ходиш в дълбината — измърморих аз.

— Някога ходех — отговори татко.

— А защо престана? — поклащайки лъжичката в чашата, попитах аз. Винаги пия чая си без захар, но упорито продължавам да използвам лъжичка. Така изстива по-бързо.

И преди съм питала баща си защо така избягва виртуалността. Уж добър програмист, а живее като в каменния век, само електронна поща използва.

— Имах много добър бизнес — внезапно отговори татко. За пръв път отговори! — Но после… наложи се да се преквалифицирам.

Не продължих да го разпитвам. Сигурно е работил на някоя специфична операционна система и когато е излязла от употреба, не е успял навреме да се преквалифицира.

— А после? — попита татко.

— После… дойде полиция. Домъкнаха скенери, прочетоха следите… казват, че е стреляно с нещо незаконно, второ поколение. Явно машината е унищожена. Започнаха да търсят стрелеца… но къде ти…

— Не те ли заподозряха?

— А, не… претърсиха ме, но нищо.

— А пистолетът му?

— Запалка — аз наведох очи. — Най-обикновена запалка! Шегаджия…

Татко въздъхна. Погледна към тъмния прозорец. По улицата, плъзгайки фаровете по мокрия асфалт, премина кола. Някоя хубава марка, премина почти безшумно…

— Каринка, нека да помислим малко… Първо — как смяташ, този Чингиз излъгал ли е за затвора?

— Мисля, че не — признах аз. — Там има нещо мътно. Не може нашите да хвърлят такива пари на вятъра! Дори и за да се поперчат пред чужденците!

— Добре… — татко ме погледна крадешком и попита: — Имаш ли цигара?

— Откъде? — опулих очи аз.

— Карина…

— Сега, тате…

Пуша рядко. Но винаги нося кутия „Ротманс“ в чантата си. Затворихме вратата на кухнята и запушихме. Беше някак неловко да пуша с баща си… за последен път изпитвах такава неловкост на десет години, когато нашите ме къпаха… тогава не казах нищо, но баща ми повече не влезе в банята с мен.

— Второ. Дайвърите са индивидуалисти — каза внезапно татко. — Далеч по-големи индивидуалисти от хакерите. Няма да воюват за общото благо… но виж, за това, да останат уникални…

Ушите ми загоряха. Мислех си абсолютно същото нещо. Красавецът Чингиз може да говори каквото си иска, но ако задълбаеш по-навътре, винаги ще се открие користна цел. Винаги и навсякъде.

— Вярваш ли в дайвърите, татко? — попитах аз.

— Вярвам, Карина. Трето… — татко ме погледна в очите. — Ако зад виртуалния затвор се крие някакъв сериозен държавен проект… Дъще, за какво ти е това? Дори при побърканите на тема закони и права на личността американци… а какво да говорим за нас.

— Имам задача — казах аз. — Трябва да напиша отчет.

— Напиши. Длъжна ли беше да използваш бръмбари?

— Да. Как иначе да наблюдавам персонала?

— И персоналът какво?

— Работи — свих рамене аз. — Сваля порно от мрежата. Играе на игрички.

— Много добре. Открито е неуставно изпълнение на служебните задължения… или както там му казвате? Нали не беше длъжна да поставяш бръмбари на затворниците? Ами тогава — това е. Не трябва да проваляш собствения си живот заради някаква абстрактна справедливост!

— Татко, а ти познаваш ли някой Чингиз? — попитах аз.

Татко поклати глава.

— И да съм познавал, не съм го запомнил с нищо. Но ти не се притеснявай. Сигурно ти си по-важна за него, отколкото той за теб. Карина?

Аз скочих и отворих вратата на кухнята. Вслушах се. Да… някъде в стаята звънеше мобилния ми телефон.

— Татко, момент…

Само това ми липсваше — нощни повиквания. Не съм си дала номера в работата, и изобщо — този номер го знаят много малко хора.

— Да! — грабвайки телефона от масата, отговорих аз.

— Привет. Прекъснаха ни, Карина.

Чингиз!

Гласът беше неговия.

— Не бях аз — бързо казах аз.

— Да, да, знам. Карина, трябва да се срещнем.

— Сега ще вляза. Къде?

— Не, по-добре в реалността — разсмя се Чингиз. — Надявам се, че няма да се стигне до истински куршуми. А в Дийптаун могат пак да ни прекъснат. Мога да ви взема от вас, ако е удобно.

Дори не попитах откъде е взел адресът ми. Сигурно от там, откъдето и телефонът.

— По-добре на неутрална територия — отвърнах аз. — Нека… някъде…

— Улица „Пчеларска“ — каза Чингиз.

— А къде е това?

— Не знам. Сега ще проверя дали изобщо има такава… Има. До номер пет на улица „Пчеларска“, става ли?

— Добре — не се поколебах аз. — Излизам веднага. Там ще се срещнем.

— О кей — весело каза Чингиз. — Довиждане.

Затворих телефона. Погледнах дисплея — естествено, там имаше забрана за определяне на номера. Добре де, ако се наложи — ще го разберем…

— Веднага?

Татко влезе в стаята веднага след мен. И чу всичко.

— Няма да ме пуснеш? — предизвикателно попитах аз.

— Не — поклати глава той. — Не, Карина. Дори не си го мисля.

Погледнах го с любопитство. Като бях малка, бях сигурна че обичам мама и татко, че по-добри от тях няма на света. После… не съм забелязала как престанах да мисля за това. Не съм ги разлюбила, просто престанах да мисля за това с такива думи.

— Да ме тормозиш за жаргона — винаги… а когато ме грози опасност — може, така ли?

— Може. Защото ти си преценила всичко и си взела решение. Защото това е професията ти… нищо, че не съм във възторг от такава професия. А за жаргона — извинявай, но това са детинщини!

— Какво лошо има, ако човек да запази детето в себе си? — инатливо попитах аз.

— То не трябва да остава там, дъще. Кретен е онзи баща, който не се радва, че децата му порастват.

— Благодаря ти, татко — казах аз. — Знаеш ли, аз все пак много те обичам.

Татко учудено ме погледна, после хвърли поглед към часовника.

— Единайсет и половина… наистина ли ще отидеш сега?

— Ще отида — твърдо казах аз. — И няма да викам подкрепление. И без това няма да дойдат, да не сме Америка.

Но първо извадих пистолета си от сейфа.

После отидох в кухнята и си взех цигарите.

В колата, докато моторът загряваше, извадих от жабката карта на Москва и започнах да търся улицата с милото име „Пчеларска“. Старата „десятка“ ми я подари баща ми преди три години, когато си купи по-хубава кола: корейска „Деу“, сглобена в Узбекистан. И аз ползвах „десятката“ с удоволствие, защото никога не съм обичала метрото. Но все едно, за мен Москва си остана малки петна около някои станции на метрото и някои маршрути, по които пътувах постоянно: на работа, в супермаркета — да купя продукти за седмицата, през лятото — да се къпя на Мечото Езеро или на вилата…

Също като Дийптаун. Там също познаваш само няколко любими места. Останалото го виждаш мимоходом, през прозореца на таксито, и дори не можеш да разбереш: живи ли са тези райони, или са просто нарисувани декорации, прикриващи надписа „мястото се продава“.

Аз бавно излязох от паркинга и завих в безлюдната уличка. Дъждът се усили и барабанеше по паркираните встрани автомобили.

Странно. Вече почти няма разлика — между дълбината и реалността.

Пространства в пространствата… ако някой зъл шегаджия имаше излишък на пари и време, той би могъл да създаде за мен виртуален свят, копиращ Москва. Реалната Москва, в която живея. Десетина магазина, пет апартамента, две парченца природа… Дори няма нужда да се занимава с театри, консерватории, библиотеки. Макар че с тях няма защо да се занимава — те имат аналози във виртуалността.

Ето, започна се! По-рано това се наричаше дийп-психоза, после започнаха да казват „матрицата го хвана“, а сега се използва съвсем невинния евфемизъм „заблудил се е“. Така казват за тези, които започват да бъркат реалния и виртуалния свят, които се съмняват, че живеят в истинския свят.

Глупости… това е невъзможно. Човек със сигурност ще забележи подмяната. Дори и да пътувам само между две точки — апартаментът и работата — около мен има доста хора. Такъв спектакъл може да се организира само от солидна организация, а не от самотен шегаджия. А за какво й е това на организацията?

Но все пак настроението ми се развали. Аз подозрително се

оглеждах наоколо, в крайна сметка завих в забранена улица и налетях на катаджия, а той на всичкото отгоре се оказа честен и добросъвестно ми написа фиш за глоба. Затова пък после, след като ми връчи квитанцията, ясно и подробно ми обясни откъде да мина.

В резултат на това след двайсет минути аз бях до номер пет на улица „Пчеларска“. Качих колата на тротоара и спрях двигателя.

Странно е някак. Добре, инсталирал ми е бръмбар… или ме е изчислил по някакъв начин. Но аз не успях да разбера нищо за него. И изведнъж, просто ей така, тайнствения Чингиз се решава на рандеву[39].

Интересно, как ли изглежда в действителност? Обикновено такива широкоплещести красавци в реалния живот са кльощави и ниски, или дебели и неловки. Компенсация. Човек трябва задължително да компенсира нещо във виртуалния свят. Недостиг на общуване, телесни недостатъци, душевна несъстоятелност, в края на краищата! Така че е по-добре Чингиз да се окаже невзрачен, но обаятелен.

И във всеки случай сега ще изясним нещо.

Аз извадих чадъра от колата, отворих го и изскочих навън. Включих алармата. Огледах се. Да, ето го номер три, а ето го и номер пет… Аз се огледах и почти веднага забелязах, че в една от колите, паркирани край улицата, седят хора. И не просто седят, а оживено спорят. Червенееше огънчето на цигарите, даже се дочуваха някакви реплики…

Има такова понятие — виктомно поведение[40]. Това е, когато жертвата сама провокира престъплението. И аз не бих посъветвал нито една девойка да влиза нощем в кола, в която седят двама мъже.

Но в края на краищата аз съм сътрудник на МВД! Което другите не трябва да правят, аз съм длъжна да правя.

— Извинете — аз почуках по стъклото на колата. Хубава кола, нещо здраво и мощно, но в същото време — не парадиращо като „Мерцедес“ или „БМВ“. — Чингиз?

Стъклото плавно се смъкна надолу и аз дръпнах ръка. Съвсем навреме — показа се онзи, който седеше до шофьора:

— Да, Карина. Влезте в колата.

Едва не ми се подкосиха краката.

Това беше Чингиз.

Съвсем същия.

Точно като в Дийптаун.

Само дупката в челото липсваше.

— Помислих, че съм се заблудила — казах аз. Запалих цигара.

Чингиз кимна и прибра запалката. Той седеше на предната седалка, а мястото на шофьора се заемаше от хлапе на седемнайсет-осемнайсет години, което мрачно ми каза „привет“ и повече не се намеси в разговора.

— Случва се. Всички понякога се боим от това — сериозно отвърна Чингиз. Маниерът му на говорене беше странен, сякаш непрекъснато премълчаваше нещо. Това малко ме ядосваше, но в същото време ме интригуваше. — Представях си ви съвсем различна, Карина.

— Очакваше да видиш стара сухарка?

— Не. По-… — той се замисли. — По-уверена и твърда. Карина, наясно ли сте, че вашата мисия е отвличаща маневра?

— Имах такива предположения — признах аз. — Е, какво става? И откъде имате тази информация?

Чингиз просто игнорира вторият въпрос, но на първия отговаря ясно.

— Феноменът „дайвъри“ е изучаван от няколко държавни структури. От МВД и Държавна Сигурност до данъчната полиция и министерството на печата и електронните комуникации. Когато стана ясно, че тези способности не могат да се прогнозират, а освен това не могат да се обучават, то по-голяма част от изследванията бяха прекратени. Но тук се намеси случайността: в МВД остана следствен изолатор в дълбината. Няколко пъти задържаните са успели да се измъкнат оттам в Дийптаун, проявявайки съвсем истински дайвърски способности. И в нечия умна глава е дошла мисълта: преобразяването става, когато човек е притиснат до стената. Започнаха разработката на мащабен експеримент. Информацията достигна до върховете на ведомствата и сега интригите са в ход. На Държавна Сигурност й харесва самата идея — да получат група контролируеми дайвъри, но не им харесва, че са изпуснали инициативата. Данъчните и чиновниците от министерствата изобщо не искат никакви дайвъри. Дали от консерватизъм, дали защото разбират, че не могат да удържат джина в бутилката… В самото МВД също се сблъскаха различни интереси… Теб те изпратиха в затвора, за да предизвикат лека паника. През това време сървърът се проверява от реалния свят.

— Тогава имате съюзници, Чингиз.

— Опазил ме Бог от такива съюзници! — полушеговито,

полусериозно отговори Чингиз. — Ще ме настъпят случайно и дори няма да забележат. Карина, дълбината вече много години живее по своите закони. Добре-зле, но се справя някак. Създава ново общество, без да разрушава старото. Взема от реалния свят само това, което наистина е жизнеспособно. Да, това е един вид анархия, и като всяка анархия дълбината ще се противопостави на държавната власт. Карина, какво трябва да има в Дийптаун — това ще решат неговите обитатели. Дали да има затвор — това също ние ще решим.

— Чингиз — казах аз. — Проблемът не е в затвора. Проблемът е в появяването на нови хора. Хомо виртуалис. Човек мрежови. Съединяващ в себе си два свята — истинският и виртуалният. Еднакво свободен и в двата свята.

— Карина, това време още не е настъпило. Не трябва да качваш на велосипед дете, което не се е научило да ходи.

— Чингиз, а това не е ли ревност? Не е ли страхът на дайвърите да загубят своята индивидуалност?

— Карина, това не е ревност и не е страх.

Замълчахме. Младежът зад волана сумтеше, сменяйки станция след станция на радиоприемника. „Московско ехо“, „Сребърен дъжд“, „Ретро“… Същият набор, както и в дълбината. Никаква разлика; на някои места реалният и виртуалният свят са се слели в едно.

Интересно, как ли са оживели радиостанциите в наше време? Още повече — в дълбината? Та нали без проблем можеш да свалиш всякаква музика, която ти харесва, а не да зависиш от вкусовете на ди-джеи и водещи. Но не, ние продължаваме да слушаме радио. Мръщим се, когато ни пускат поп, псуваме, натъквайки се на поредната реклама, прескачаме от станция на станция… и слушаме.

Сигурно за хората е важна съпричастността? Осъзнаването на факта, че именно сега, заедно с теб, тази песен се припява тихичко от още хиляди хора? Ние всички сме индивидуалисти, ние всички сме уникални и неповторими — но насаме със себе си можем да си признаем колко е трудно да си самотен.

Младежът най-накрая престана да блуждае по ефира. Спря на станция, където песента вече свършваше.

> — И сега знам, какво има зад вратата към лятото —
> Това е място за онези, които са преживели зимата и есента.
> Тези врати са навсякъде и в същото време ги няма,
> Без ключалка, но пък с табелка „имайте милост“.
> Аз намерих тези врати, когато се готвех за ада,

За това ми помогна негово величество случаят.
И оттогава така се разхождам дотам и обратно,
Защото вечното лято — това също е скучно…[41]

— Карина? — попита Чингиз, когато песента свърши. Не зададе самият въпрос, но всичко беше ясно. Решавай…

— Кой стреля в тебе? — поинтересувах се аз.

— Някой, който има достъп до „Мушкато“.

Знаех какво е това „Мушкато“. Наша разработка, руска. Атакува машината, вграждайки се в мрежовия протокол. С нея са въоръжени полицията на Дийптаун… и структурите на МВД.

— Чингиз, не мога да направя нищо — казах аз. — Няма да нарушавам закона, нима не е ясно? А в рамките на закона… е, ще изкажа особеното си мнение… и кой ще го погледне? Сам казваш, че са ме използвали за отвличаща маневра. Нито тебе ще арестувам, нито Антон. За вас ще е по-добре да не го правя. Защото за бягство от виртуалният затвор приятелят ти рискува да получи истинска присъда… А защо той има толкова звучна фамилия?

— Стеков? През целия си живот е бил Стеклов. Но веднъж си загуби паспорта, а в електронната картотека се получи някакъв странен срив. И новият му паспорт беше издаден с фамилията Стеков… — Чингиз помълча. Каза: — Карина, не ви моля за невъзможното. Единственото, което ни е нужно — това е общественият резонанс. Шум. Изявления за пресата. Ако това тръгне от мен, или от което и да е частно лице — никой няма да ми обърне внимание. Ще го сметнат за измислица на жълтата преса. Но ако официално лице от МВД…

Защо не може да разбере?

— Чингиз, ти самият го каза: дълбината живее по собствените си закони. Създава нов свят, без да разрушава стария. А ти искаш да смеся двата свята! С методите на реалния свят да се боря във виртуалния. Казваш, че няма да ти повярват? Че гражданите на Дийптаун няма да се възмутят от експериментите над хора? Значи така трябва да бъде. Всяко общество има такова правителство, каквото заслужава.

Чингиз кима, макар и много неохотно. Попита:

— Тогава поне ти си кажи мнението.

— Аз съм против това, което става — честно отговорих аз. — И се надявам, че проектът ще се провали. И в отчета ще изкажа своето мнение. Но да изкарвам кирливите ризи, за забавление на целият свят — не.

— Честен отговор — каза Чингиз. — Благодаря.

Погледнах си часовника. Вече беше два, а трябва и да пътувам поне половин час…

— Ще тръгвам. Беше ми приятно… да пообщуваме.

— Извинявай, Карина — мрачно ме погледна Чингиз, — но ние вече се хващаме за сламка. За най-фантастичните варианти. Крайният срок наближава, днес уважаемият подполковник Томилин смята да проведе първите сеанси на шокова терапия.

— И да получи първите дайвъри?

— Да.

Аз почаках секунда и излязох от колата. Дъждът беше спрял, беше свежо и тихо. В къщите наоколо почти не бяха останали светещи прозорци.

— Чао-чао — вежливо се сбогува с мен младият шофьор. Вървейки към колата си, го чух как попита Чингиз: — И сега какво, при Ленка ли ще ходиш да се оплакваш, или при драскачите?

Изглежда, дайвърът наистина е в цайтнот… ако е решил цяла нощ да се мотае по познати и журналисти, опитвайки се да намери изход.

Изведнъж ми хрумна една аналогия, която ме накара да се усмихна. Смелият рицар смяташе да сразі дракона. Но драконът се оказа държавен, на издръжка от кралският двор, грижливо гледан в случай на война, и даже притежаващ съответните чинове и награди. И сега рицаря, без да рискува да извади меча си, тича из двореца, моли фаворитите и фаворитките за подкрепа, пише докладни записки на съветниците, оплаква се на метресите, пие с бардовете и се оплаква навсякъде. Как може така! Та това е дракон! Такива — само с меча по шията!

Дракон. Точно така. Жалко за рицаря — звярът е доста опасен, но щом държавните интереси го изискват…

Моите събеседници (ако можем да причислим момчето към събеседниците) вече бяха тръгнали, когато загрях мотора и излязох от „Пчеларска“. На път за вкъщи видях същият катаджия, който все така зорко дежуреше.

Наивно е всичко това, Чингиз, наивно… Дайвърът ми хареса и аз бях съгласна с него почти за всичко. Но е глупаво да се надяваш, че можеш да победиш държавата. Още по-наивно е да мислиш, че можеш да победиш в спор с държавата.

deep

Enter.

Мозайката се разбърква и после се подрежда отново. Пълзят разноцветни огънчета — дълбината подрежда своят пъзел.

Как ли става това с дайвърите?

Сякаш онова, последното парченце от пъзела, което някога не успях да открия, си застава на мястото? Онова, което разделя рицаря от принцесата?

Не знам. И не съм сигурна, че искам да знам.

Излизам от къщи. Тази входна точка е реализирана като старинна беседка в парка. Паркът е твърде красив, твърде картинно неподдържан… няма такива в истинската Москва, а може би и никъде по света…

Вървя по пътечката, посипана с едър черен пясък. Ако тръгнеш надясно — там ще има пътека от жълти тухли. Наляво — самодвижеща се пътека. Ако се обърнеш назад — паркът ще свърши и ще започне пътека през Вечната Гора, където броди безгрижният Том Бомбадил, а от време на време се срещат и хобити.

Всеки от нас създава своя част от дълбината. Сътворява свят — и го дарява на другите. И чуждата дълбина не пречи на твоята. И затворът няма да попречи на Дийптаун, какво да се прави — в света има затвори. Напразно се паникьосва Чингиз…

Но все пак ми е тревожно на душата.

Минавам покрай „Старият лалугер“. Това е много приятно кафе в стил ретро, място за бохеми, макар и не много известно. Тоест, само си мисля, че минавам, но спирам и решително се отправям към вратата. Спах малко, не закусвах, само глътнах един антиацид[42] от шишенцето. Гастритът също е професионална болест при жителите на Дийптаун, точно както „хванат от матрицата“.

„Лалугерът“ е пристанище на руските обитатели на дълбината. И толкова рано (по московско време) почти няма хора. Сядам на свободна масичка, поръчвам си яйца и бекон, портокалов сок и препечени филийки.

Е, а кой ми пречеше да изям точно същото в истинският свят?

На съседната маса — живописна двойка. Или по-точно, колоритен е само един от събеседниците — той изобразява сиамски близнаци, момче и момиче, сраснали странично. Устите се отварят синхронно, жестикулацията им е обща — това е проста маска, сложена от човек, обичащ да привлича вниманието. Сиамският близнак е доста пиян и гласът му гърми из цялото кафе:

— Кажи де, нима „Хелицерите“[43] не ти харесаха?

Събеседникът му, изглеждащ съвсем нормално, уморено се отбраняваше:

— Хареса ми, Льошка, хареса ми…

— И какво? Не, ама всички казват „хареса ми“… чете ли

рецензиите?

— Четох…

— Е, една трета от тях писах сам — самокритично си призна сиамският близнак. — Другата третина — приятели. Но нали има още една трета — истински?

— Истински…

— Нима лошо съм представил западняците? Там вече изобщо не си личи откъде растат краката, всичко стана напълно самостоятелно!

— Е, за някои не си личи, за други много даже си личи… — мъгляво мърмори събеседникът му, опитвайки се да се съсредоточи върху киселото мляко.

— Кажи де, нима му има нещо? Разбих всички конкуренти на пух и прах; минах през всички като булдозер. Булдозерите не се боят от кал, ха-ха! Такава интрига завъртях, че изобщо няма нужда от финал! Какво му липсва?

— Душа — чувам отговора.

Неволно се усмихвам и се обръщам настрани, за да не притеснявам сиамското чудо. Забавно място е този „Стар лалугер“.

Само че фразата ми засяда в главата. През това време сиамският близнак се суети и иска да му обяснят какво е това душа и как може да се зафиксира.

Да, ако душата можеше да се зафиксира… какъв простор за работата на държавните служби…

Келнерът ми носи поръчката. Яйцата са направо в тигана, още цвърчащи, добре изпържени, с нежни парченца бекон. Сокът е прясно изцеден, „витамините подскачат в него“, както казваше един мой познат.

— Липсва ли нещо? — вежливо се интересува келнерът.

— Душа — неволно отговарям аз.

— Извинете, липсва в менюто — невъзмутимо казва келнерът. Объркана, се вглеждам в очите му.

Не, просто програма.

— Благодаря — казвам аз. — Знам.

— Ще желаете ли още нещо?

Колебая се. Няма защо да ходя до виртуалният затвор. Събраните материали стигат за отчета. А резултатите от изпитанията — изобщо не искам да ги знам.

Нека белокосият звяр Чингиз да тича из Москва, опитвайки се да намери съюзници! Това си е негова, дайвърска работа. А аз съм обикновена сътрудница на МВД. И да се пъхам между споровете на ведомствата и големите началници е противопоказно за здравето ми.

— Поръчайте ми такси до руския сектор на Дийптаун — моля аз.

1000

Този път ме пускат в затвора без всякакви забавяния. Без да се крият се обаждат на Томилин, докладвайки му за моето пристигане. През двора ме съпровожда много млад и интелигентен пазач; такъв е по-лесно да си го представиш в скъп костюм и седнал зад бюрото в сериозен офис, отколкото със сержантска униформа и пистолет на хълбока.

Днес вътрешният двор е пълен с хора. Извели са затворниците на разходка… И сега вече поведението им е привично. При моето появяване се чува лек шум. Опипват ме оценяващи, жадни погледи. Дочувам отделни реплики — внимателно изучават моите крака, ръце, гърди…

Явно нито една от „Вътрешните Монголии“ не дава възможност да се удовлетвори основният инстинкт. Интересно, как ли е направено това? Представям си как хакерът Стеков се опитва да прегърне „стандартната жена на стандартния програмист“, а тя в отговор се разтапя във въздуха… или се превръща в гнусна зелена жаба.

И все пак реакцията е неправилна. Недостатъчно силна. Жена в зоната — това е събитие, това е празник за няколко седмици. А тук по-голяма част от затворниците изобщо не реагират, останалите — сякаш по навик, по инерция, опитвайки се да излъжат самите себе си… А и аз не съм в тялото на навъсената инспекторка, а в „Ксения“ — доста готино маце.

— Не ви създават много проблеми, нали? — питам пазача, като кимам към площадката за разходки.

— Спокойни са — съгласява се пазача.

И сякаш в потвърждение на думите му до мен долита нечия възхитена реплика: „Не, виж само как си върти дупето! Проклет да съм, ако тактовата й не е поне хиляда, а каналът — оптовлакно!“

Чак се спъвам.

Обидно!

„Ксения“ е толкова пластична заради добрия дизайн, а не заради мощната машина!

По коридорите на затвора, вече скрити от погледите на затворниците, ние вървим към кабинета на Томилин. Преброявам петия прозорец след входа — на него стои един от моите бръмбари…

Седял е.

Прозорецът е измит. Направо демонстративно измит, а за идиотите на перваза е оставена кутия „Лозински“. Как беше

рекламният надпис? „Убива даже неизвестните вируси!“

Ясно. Другарят подполковник е решил да направи тънък намек.

Но когато влизам в кабинета му, оставяйки пазача в коридора, мнението ми за тънкостта на намеците му се променя.

На масата на Томилин, до телефоните, клавиатурата и монитора, папките и фотографиите в рамки, се е появил напълно неуместен предмет.

Саксия с мушкато.

— Добро утро, Карина!

Томилин е самата приветливост. Става и галантно ми отдръпва стола.

— Кафе?

— Краснодарско ли? — не се удържам от ирония. Но излиза жалко и неубедително. Изобщо не мога да отклоня поглед от мушкатото.

… А Томилин се смее хубаво. Добродушно, сякаш те кани да се присъединиш към веселбата му. Хората, които се смеят така, са много обичани в компаниите — те могат да превърнат всяка неприятност в забавно приключение.

— Не, Карина. Най-обикновено бразилско. Нес.

— Благодаря, с удоволствие — съгласявам се аз.

Трябва да пазя достойнството си. Трябва да продължавам да играя. Трябва да му предам инициативата. Това не е шах, не са кръстчета и нули. Тук този, който прави първият ход, почти винаги губи.

— В това тяло ми харесвате много повече — мимоходом отбелязва Томилин. Вдига слушалката на телефона и заповядва: — Две кафета!

И застива, втренчил любопитен поглед в мен.

— Бих желала да обиколя затвора още веднъж — казвам неочаквано дори за самата себе си. И какво ще търся?

— Заповядайте — не се противи Томилин. — Ако е възможно, постарайте се да приключите до 14:00, Карина.

Светска беседа. Сякаш мога да пренебрегна заповед, дори и да е оформена толкова любезно.

— Разбира се — кимам. — Някакви планове ли имате?

— Да. Първият сеанс на катарзис. — Томилин маха раздразнено с ръка. — Искахме да го проведем доста по-късно, но… обстоятелствата ни карат да бързаме. Твърде много противници… нали разбирате, Карина?

Аз разбирам, естествено, че разбирам…

И гледам мушкатото.

— Карина, обичате ли цветя?

— Да. Освен мушкато.

— И защо така? — подполковникът е искрено огорчен. — А пък на мен мушкатото ми харесва, Карина.

Той толкова упорито повтаря името ми, че се налага да му отвърна със същото.

— Аркадий, а никога ли не ви е хрумвало, че е непредсказуемо и опасно да държите престъпници в дълбината? — питам аз.

— Нали вече обсъждахме…

— Не говоря за това. Никой не знае как точно работи дийп-програмата. Никой не разбира какво всъщност е дълбината. Какво става със съзнанието, непрекъснато потопено във виртуалност? Какви способности може да придобие човек? Как хората, които са в дълбината, влияят на самата дълбина?

— Дайвъри… — усмихва се Томилин. — Мрежов разум…

— Дори и това! Легендите не възникват от нищото.

— Легендите са създадени от хора. — Томилин вади цигари. Мрачна жена-пазач донася кафетата, хвърля ми кос поглед и се скрива зад вратата. — Карина, за човека е свойствено да измисля страхове. Това е защитен механизъм, разбирате ли? По-добре да се боят от несъществуваща опасност, за да не ги свари неподготвени. Всяко устройство, по-сложно от газената лампа, предизвиква подозрение. Обичате ли фантастиката, Карина?

— Не.

— Напразно. Много отдавна, когато още е нямало никаква виртуалност, когато компютрите са били огромни, хората започнали да се страхуват от електронният свръхразум. Появяването му е било предсказвано и при общите телефонни линии, и при примитивните лампови… изчислители. Компютрите се усъвършенствали, обединявали се в мрежи, а разум нямало. Тогава започнали да се страхуват от хората, които можели да общуват с електронната мрежа на ново, недостъпно за повечето хора ниво, без всякакви устройства за вход-изход. Но времето минавало, а такива хора не се появявали. Легенди, Карина! Защитен механизъм на човечеството. Всичко неразбираемо е потенциално опасно. Всичко неразбираемо е страшно.

— А ако има такава вероятност? Дори и малка? Ако същият този мрежов разум вече съществува, а ние просто не можем да забележим проявленията му? Ако има дайвъри, но те се крият?

— Ако има дайвъри, но се крият, то те не са опасни. Това е само любопитен феномен, подлежащ на изучаване. — Ето сега Томилин говори без ирония. — И нека нашите затворници придобият извънредни способности. Това ще е прекрасно! Ние имаме много добри следящи системи, Карина. Веднага ще

разберем какво става. Ще разберем какво и как е станало. А телесно целият контингент е под бдителен надзор… искате ли да ги посетите в реалният свят?

— Това не е в компетенцията ми — отхвърлям предложението. — Аркадий, ами самият факт, че във виртуалността пребивават толкова престъпници? Ами ако допуснем, че мрежовото съзнание съществува и се формира от личностите на онези, които ходят в дълбината?

— Карина, иначе няма ли бандити в дълбината? — сериозно пита Томилин. — Господи, та какво значение имат двеста затворника! Хиляди, десетки хиляди убийци, изнасилвачи, терористи, наркотърговци ползват дълбината! Ето кой я формира! И всички опити да ги обуздаят… знаете ли, някога се опитваха да въведат една международна програма: „СРАМ“?

Клатя отрицателно глава. Не, не помня…

— Тя трябваше да открива престъпниците по ключови думи в електронните писма — намръщено обяснява Томилин. — А търговците на порнография — по розовият цвят на голите тела във видеофайловете… И знаете ли какво стана? Излезе мода — всяко, дори най-невинното писмо се пишеше на розов фон и се съпровождаше с лозунги от вида „НЕ НА ТЕРОРИЗМА! ИЗХВЪРЛЕТЕ ВЗРИВНИТЕ ВЕЩЕСТВА ОТ ДОМА СИ! НАРКОТИЦИ — НЕ, КИСЕЛО МЛЯКО — ДА!“. След половин година програмата беше спряна. Не можеше да се контролира всичко! Фанатиците на тема гражданска свобода тържествуваха… а престъпниците продължиха да се вихрят из виртуалността. Легализираха публични домове… създаваха електронна марихуана и виртуален хероин…

Не съм чувала тази история. А в гласа на Томилин звучи истинската мъка на човек, принуден да отстъпи пред несправедливостите.

— В новият, виртуален свят са нужни нови средства за борба с престъпността — каза неочаквано той. — Необикновени. Революционни. Даващи решително преимущество на силите на реда. Не сте ли съгласна с това, Карина?

А аз вече не зная с какво съм съгласна и с какво — не. Не, не лъгах Чингиз. Не харесвам средствата, които използва Томилин. Но целите му… целите му са благородни.

— Подготвихте ли отчета си, Карина? — интересува се Томилин, без да дочака отговор.

— Ще го направя довечера. Може ли още веднъж да проверя затворниците?

Томилин уморено притваря очи. Недокоснато кафе на масата, саксия с мушкато, фотографии… Изведнъж забелязвам, че това са

снимки на възрастни мъж и жена. Явно са родителите на подполковника, а не жената и децата…

— Разбира се, Карина. Проверявайте каквото пожелаете, ще ви зачисля придружител…

Вече съм на вратата, когато подполковникът отново ме вика:

— Карина!

Обръщам се.

Пръстите на Томилин бавно мачкат мушкатото.

— Да предположим, че съм се презастраховал. Изплашил съм се за вас. Разбирате ли? Бандитите могат да са много обаятелни… за разлика от мен и вас. Но ние сме от едната страна на барикадата. Те — от другата. Това… не трябва да се забравя. Елате към два часа, става ли? Надявам се, че ще си промените мнението.

Пръстите му продължават да мачкат нещастното цвете, което не се е провинило в нищо. Освен в това, че при нас има традиция да кръщаваме оръжията с имена на цвета.

Не ми остава нищо друго, освен да кимна на подполковника.

Някога, щом разбра че смятам да постъпя в юридическия, татко ми каза… тогава не приех думите му на сериозно, замислих се доста по-късно. Не, баща ми не говореше за опасностите в работата на следователя или експерта. Той просто отбеляза, че докато защитаваш закона, е много лесно да го нарушиш. Именно за да го защитиш. И че служебният дълг и обикновеният човешки морал ще се борят в душата ми… докато единият не победи.

Не, отначало не повярвах…

Но най-отвратителното е разбирането, че вече няма никаква борба. Аз избрах. Чингиз и неговите приятели могат да са много убедителни. И дори са прави… от общочовешка гледна точка. Само че и Томилин е прав — не може да се бориш с престъпността във виртуалността със стари средства.

И още… нима аз самата не искам да стана дайвър? Да разбера, да видя… да сглобя пъзела си докрай…

Оставям пазача в килията на Антон Стеков и влизам във „Вътрешната Монголия“ на неуспелият борец за свобода. Напразно лежа в затвора, напразно приятелят ти е раздавал подкупи. Нищо няма да спрете. Дори снизходително няма да забележат бягствата ви…

Този път Стеков не стои пред телевизора. Разхожда се из стаята, размахва ръце и говори нещо полугласно. Аз се спирам на прага на „стандартният апартамент“ и гледам затворника с недоумение.

Да не би да се е побъркал?

Антон Стеков, който спокойно се измъква от виртуалният затвор в Дийптаун, общуваше със своето фантомно семейство! С „програмиста Алексей“ и синът му „Артем“.

— Ако питаш мен — хващай го за врата и го замъквай в дълбината! — почти реве Антон. — Какво му става на Ленка? Трудно му е да бъде Бог, неговата…

— Подляр, не псувай! — с жив, човешки глас отговаря „стандартният програмист“.

— Нищо, вече не е малък — мърмори Антон, поглеждайки накриво към „Артем“. Но все пак понижава тон: — Длъжни сме да го убедим…

И в този момент най-накрая ме забелязват. Скучаещият „Артем“ се оглежда, вижда ме и казва:

— Е, дочакахме… Чингиз, имаме гости!

Всъщност няма на какво да се учудвам.

Ако има канал „навън“, чрез който Антон Стеков е излизал от затвора, то той ще работи и в обратната посока. А да избереш за тела марионетките, които разиграват своя мизерен спектакъл пред Стеков, е повече от разумно. Унилият стандартен програмист изобщо не прилича на Чингиз. Но това е той. А в тялото на детето е онзи младеж, който беше с него в колата.

Аз влизам в стаята и сядам на дивана. Няма смисъл да се опитвам да арестувам неканените посетители. Това ще бъде точно онзи „шум“, който се опитваше да вдигне Чингиз. Томилин явно не може да затвори неизвестния канал и затова се прави, че го няма.

— Карина, знаехте ли, че сме тук? — пита Чингиз. В това тяло може да го познаеш единствено по интонацията.

— Не. Исках да говоря с Антон.

Затворникът Стеков изсумтява и се приближава към мен. Поправя очилата с дебелия си пръст и казва:

— Извинявайте, Карина.

— За какво? — учудвам се аз.

— Че ви забъркахме в това. Аз предложих идеята, ако трябва да съм честен.

— Не помня някой да ме е принуждавал.

— Разбирате ли — Стеков отново придобива притеснения вид на интелигент, който е настъпил някого в трамвая, — ние смятахме, че тукашният персонал сам ще реагира на бягствата. Но те премълчаха този факт. Веднага щом разбраха, че не могат да ме изолират, престанаха да обръщат внимание на бягствата. Наложи се да подхвърлим информация за тях на такова ниво в ръководството на МВД, където не бяха посветени в проекта… и в резултат вас ви изпратиха на инспекция…

Ето какво било!

Аз така и не си зададох въпроса откъде се е появила информацията за нередностите във виртуалния затвор. А се оказа, че е подхвърлена от самите затворници.

— Не трябва да се извинявате, Антоне — казвам аз. — Аз си свърших работата. Цялата ви идея е една детинщина. Но вие сам сте се наказали за нея — със затвор.

— Няма страшно. Неограничена свобода не съществува — философски отговаря Стеков. — Убедихте ли се, че целта на този… този атракцион са експерименти по създаване на дайвъри?

— Антоне! — намесва се Чингиз. — Няма смисъл. Карина

разбира всичко, но не ни подкрепя.

— Изглежда, не само аз? — не се удържам от ирония.

Противно на очакванията, никой не възразява.

— Не само ти — съгласява се Чингиз. — Имаме един приятел… той е дайвър. Но неговите способности са особени, уникални по рода си. Той може да унищожи затвора. Може да направи така, че никой от затворниците няма да стане дайвър.

— Откъде такива таланти? — питам аз. Лицето на Чингиз е сериозно, но изобщо не вярвам на думите му.

Чингиз свива рамене.

— Така се получи… той работи непосредствено с дълбината. Но не иска да се намесва.

— Защо? — питам аз с любопитство. Да оставим възторжените епитети на съвестта на Чингиз и да допуснем, че приятелят му наистина е толкова силен.

— Той каза почти същото, което и ти, Карина. — Чингиз ме гледа през очилата на „стандартния програмист“. — Че не трябва да смесваме реалният свят и дълбината. Че виртуалността — това е ново общество, нова реалност, свят без държавни граници и езикови бариери. Неутрална територия, както е прието да се казва. Към от бъдещето, проникнал в нашето време. Дълбината сама ще изгради себе си, нейните обитатели ще решат какво да приемат и какво да отхвърлят.

— Браво на вашият приятел.

— Известно време подозирах, че ти си една от маските му — признава Чингиз.

Свивам рамене. Случва се. Матрицата го е хванала.

— Ще наблюдаваш ли експеримента? — пита Чингиз след кратка пауза.

— Да.

— И ние — кима Чингиз. — Не смятат да провеждат експеримент с Антон. За днес са предвидени само три опитни зайчета.

Да, явно в недрата на правителствените сървъри Чингиз се чувства като у дома си. Но не се възмущавам, а питам:

— И кои са те?

— Вече ти ги показаха. Убиецът, който иска да дресира лисичето. Шофьорът, който катастрофира. И още един убиец, затворен в безлюден град.

— Сигурно знаеш какво ще направят с тях? — питам аз.

— Знам. Лисичето ще умре. Под колелата на камиона отново ще попаднат две деца. Убиецът ще намери умираща жена.

— Аз видях всичките… — учудено казвам аз. — И тримата…

— Сигурно подполковникът иска да направи приятна

изненада — усмихва се „стандартният програмист“ с твърдата усмивка на Чингиз. И изведнъж разбирам — той също подготвя своите изненади. Каквото и да говоря аз, или онзи здравомислещ супердайвър, просто Чингиз е от хората, които е невъзможно да спреш. Дори и да се съгласи, че дълбината сама ще вземе решение, това няма да го смути.

Той просто ще обяви, че той е дълбината.

И ще решава вместо всички.

— Напускам ви, господа — казвам аз и ставам. Младежът не се намеси в разговора — забавляваше се в ъгъла със старата главоблъсканица „кубчето на Рубик“. Антон Стеков ме гледа тъжно и от време на време въздиша. А Чингиз в тялото на „стандартният програмист“ е просто говоряща кукла.

— Антоне, само един въпрос…

— Да? — скръбно пита Стеков.

— За какъв дявол се съгласихте на това? Не, разбирам — висши принципи, антидържавни настроения, анархистичната ти натура… прочетох досието ти. Но да влезеш за половин година в затвора? Защо?

Явно уцелвам десятката. Стеков започва да се колебае, да се оглежда към приятелите си и даже малко да се изчервява.

— Още някакво провинение ли имаш? — питам директно аз. — От какво се криеш в затвора? Друго престъпление или бандити…

— О, господи, ама че напориста жена! — шумно се оплаква Стеков. — Ето защо.

И се щипе по солидния корем.

Нищо не разбирам, стоя и разстроено гледам притеснения, а поради това — шумен и малко агресивен хакер.

— Много се отпуснах в последно време — тъжно съобщава Стеков. — Такова шкембе отпрах, мотоциклетът направо ще се разпадне под мен, момичетата ми се смеят в лицето. Да ме беше видяла преди — бях строен като млада топола! Не ми достига воля — щом пийна една бира и апетитът ми веднага се разиграва. Качих петнайсет килограма за една година. Даже на лекар ходих, а той: „половин година на строга диета“… като че ли мога да издържа. А тук всичко е както трябва: храненето е строго по минималните норми, между яденетата не можеш да намериш нещо за хапване, за бирата направо забрави…

— Направо си крейзи! — радостно крещи „синът на стандартния програмист“.

А Чингиз направо замръзва от стъписване.

Никога не бих повярвала!

Да влезеш в затвора, за да свалиш излишните килограми!

— До къде я докарах — започнах да чета книги за целулита, изчислявах изядените калории на калкулатора, постоянно киснех в банята — продължаваше да се оплаква Стеков. — Бягане сутрин, бягане пред сън… само ми отваряше апетит…

Бавно и внимателно се оттеглям към изхода.

Може би Антон Стеков наистина е толкова нестандартен, че спокойно би се подложил на държавна диета…

А ако не — сигурно няма да изпусне случая да се погаври с надзирателите, като дава тази версия.

— Психари! — казвам аз и изскачам от „Вътрешната Монголия“ на Антон Стеков.

И със закъснение разбирам, че реакцията ми е подобаваща за шестнайсетгодишен хаймана.

Лудница. Не, ние всички, които прекарваме десетки часове в дълбината, сме малко побъркани. Но тези тримцата са съвсем краен случай!

Пазачът не се интересува от моите изживявания в килията на Стеков. Или не знае какво всъщност става там, или е получил инструкции да не се намесва. Връщам се в кабинета на Томилин половин час преди уреченото време.

Неизвестно защо, подсъзнателно очаквах да видя там нови лица. Някакви висши чинове, които с напрегната усмивка са поставили шлемовете на главите си и сега се държат като деца в бонбонена фабрика.

Но Томилин е сам. Все пак работата е твърде несигурна, та висшите чинове да рискуват да присъстват. Предстоящият експеримент намирисва, ох как намирисва…

— Седнете, Карина. — Подполковникът ми се усмихва с предишната любезност. На масата вече няма мушкато, намеците са свършили. — Как беше разходката?

Видял ли е какво става в килията на Стеков?

Ако е искал, е видял.

Значи трябва да изхождам именно от това.

— Повече от полезна — казвам аз и Томилин се намръщва за момент. Нека превърти разговора в главата си, опитвайки се да разбере какво ме е заинтересувало. — Кажете ми, какво трябва да предприеме персонала на затвора, ако се открие проникване в затвора?

— Да повика охраната — мигновено реагира подполковникът. — Ако няма следи от проникване, да не се обръща внимание на всички възможни посетители. Дори ако затворникът прави секс с Мерилин Монро или разговаря на

философски теми с Чебурашка. Откъде да знаем какво са измислили психолозите в „зоните за катарзис“?

Ясно. Чингиз и Антон са станали жертва на собствената си квалификация. Докато стандартните охранителни системи не забелязват проникването, Томилин може да игнорира неудобните посетители колкото си иска.

Друго ми е любопитно — какво ще направи, ако хакерът и дайвърът организират в затвора истински виртуален бунт? Дали Чингиз не е намислил точно това за своята „изненада“?

Но това вече е твърде сериозна крачка. За такова нещо няма да се разминат с половин година. И колкото и да се дразня от упоритостта им, мислено се моля да не свършат някоя подобна глупост.

Полковникът се обажда по телефона и след минута в кабинета влиза млад човек в мръсна бяла престилка, облечена върху цивилни дрехи. Някой от психолозите? Или друг волнонаемен сътрудник? Той ме дразни и в първият момент не успявам да разбера защо. Работата е в преднамерено реалните дрехи, смачканата престилка и небрежният вид.

Защо в дълбината винаги се стремим да изглеждаме по-зле, отколкото в действителност?

— Карина, Денис — запознава ни Томилин. Не добавя нито звания, нито длъжности. — Готово ли е всичко?

— Да, програмите са вкарани — кима Денис.

Очаквах, че ще отидем в килиите на „обектите“. Но Томилин набира някаква команда на терминала и дървените панели на една от стените на кабинета се плъзгат встрани, разкривайки огромен екран.

— Карина много се интересува от първият етап на превъзпитанието — казва Томилин. Дали с ирония, дали сериозно… — Карина, с кой ще започнем? Имаме шофьор, прегазил две деца, които карали велосипеди по тротоара. И двама убийци.

Няма нужда да питам кои са убийците.

— Започнете с шофьора — казвам аз.

Екранът сякаш се превръща в прозорец — огромен прозорец, отворен към вечерният град. Обикновени московски улици, само дето хората са малко. Тук, в дълбината, няма разлика между телевизионното изображение и реалността — и едното, и другото са илюзорни.

Камионът, който се движи по улицата, обикновен камион с празна каросерия, с олющена боя по кабината и мръсно странично стъкло, минава съвсем близо — само да протегнеш ръка…

— Пускай децата, Денис — нарежда Томилин.

И аз чувствам моментно уважение към него. За това, че не каза „пускай фантомите“ или „започвай сеанса“. Не се скри зад евфемизъм.

Нищо, че това изобщо не е реално, нищо, че това е само бяг на електрони в кристалните микросхеми, но за човека, който излежава присъдата си във виртуалния затвор, предстоящото ще бъде истински шок.

1010

Виртуалната камера, която ни показва препускащият камион, се рее над него. Светлината в кабинета на Томилин помръква и аз започвам да се чувствам като в киносалон. Сякаш гледам някой нов холивудски екшън… от онези, модерните, в които компютърните образи на най-популярните актьори за всички времена и народи бродят сред виртуални декори… където мъжественият Клинт Истууд стои рамо до рамо с импозантния Шон Конъри и лъскавия Леонардо Ди Каприо… интерактивен филм, в който и тримата могат да се провалят, а да победи трогателния Чарли Чаплин…

Но този филм не е интерактивен. Той е режисиран от първата до последната секунда. Каквото и да си мисли шофьорът на камиона.

— Но нали той е бил пиян… — казвам аз. — Нали?

— Той и сега е пиян — отвръща Томилин. — За него имаше оставени виртуални барове.

— Но не можете точно да повторите онази ситуация — не се предавам аз.

— Защо? — учудва се Томилин.

И в този момент камионът завива в пресечката.

Сякаш някой дръпна завеса. Вечерта се смени с ден. Широкият булевард — с тясна уличка, където и две коли не могат да се разминат. Още повече, че отсреща бодро приближават два автомобила. Камионът криволичи, подскача, налитайки на бордюра, и изскача на тротоара.

А на няколко метра пред него две деца карат велосипеди и вече се обръщат при шума на двигателя.

— Оп — казва Томилин. Успява да го каже, преди изображението да трепне, да се обърне и да започне да се върти: виртуалната камера описва невъзможна крива, задържайки се над кабината на камиона.

Нима е възможно да завъртиш така волана в реалността?

Скоростта не е чак толкова висока. Колкото и да е пиян шофьора, той все пак е отнел от газта преди завоя. Но ударът все пак е силен.

Предницата се смачква, удряйки се в стената на сградата, камиона се завърта и чупи стъклената витрина, влизайки наполовина в бакалията. И аз разбирам: нещо не е наред. Магазинът не е нарисуван изцяло, има само няколко метра пред витрината, всичко останало е сива мъгла, дим без цветове и форми. От смачканата предница излиза пара и тече безцветна

течност.

— Денис — много спокойно казва Томилин, — нали те помолих…

— Ама не може да завие така! — отвръща Денис. — Всичко е пресметнато!

В гласът му звучи истинско възмущение. Не, едва ли е психолог. По-вероятно е програмист, превеждащ неясните указания в цифров вид.

— Скоростта беше трийсет и четири километра в час, радиусът на завоя… — мърмори Денис. Но Томилин с жест го кара да млъкне.

Смачканата врата на камиона се отваря със скърцане. Шофьорът по-скоро се изсипва, отколкото излиза. И без да поглежда към сивата мъгла в магазина, излиза през остатъците от витрината на улицата.

— Премести камерата! — изръмжава Томилин.

Не виждам кой изпълнява командата. Сигурно Денис има някакъв пулт, а може би ни слушат и други сътрудници от затвора.

Но камерата послушно се придвижва и се понася след шофьора.

И аз започвам да се смея.

Това вече не е трагедия. Това е фарс.

По улицата продължават да се движат автомобили и пешеходци, без да обръщат внимание на врязалият се в сградата камион.

А непокътнатите велосипедисти продължават да карат, обръщайки се ужасено назад. Те карат на място, колелата се плъзгат по асфалта, проблясват спиците и червените кръгчета на светлоотражателите, дългите коси на едно от момчетата се развяват от несъществуващият вятър. Най-добрият в света велотренажор.

Шофьорът заобикаля камиона. Приближава се към децата, поглежда ги, вади смачкан пакет „Прима“, пъха цигара в устата си, но забравя да я запали и крещи:

— Бип! Бип бип ваш’та мама! Да ви бип! Бип!

Може би се е досетил къде е камерата. Може и да е случайност — но той гледа право към нас.

— Бип! — злобно казва Томилин. — Кой бип е включил звуковият цензор?

— Но това е общо изискване за всички държавни учреждения! — оправдава се Денис.

Шофьорът е изпуснал цигарата и вади друга. Сяда на асфалта и запалва, гледайки носещите се за никъде велосипедисти.

— Махнете… това — нарежда Томилин. — Карина, моля за извинение.

— Бип — казвам аз с усмивка. Именно „бип“ исках да кажа.

— Смешно — съгласява се Томилин, когато екранът угасва. — Може би ще ми обясните какво означава това, Карина.

— Само ако знаех…

Всъщност аз се досещах. И съм готова да аплодирам Чингиз, който явно е устроил своята „изненада“. Само че…

— Посетителите ни изолирани ли са? — пита Томилин.

— Естествено! — явно програмистът е уверен поне в това. — Стеков е изключен апаратно от дълбината. На другите двама им отрязаха каналите. Напълно.

— Е, някакви предположения? — пита Томилин.

Отговор няма. И подполковникът нарежда:

— Давайте втория!

— Кой по-точно?

— Дайте Казаков. Как е при него?

Екранът светва отново. Камерата се носи в небето, спускайки се по спирала като хищна птица, която преследва плячка. Безкрайна степ, суха трева, клекнал човек…

Какъвто и престъпник да е бил, в момента той е само човек, обречен на самота. Човек, държащ в ръце малко рижо лисиче.

— Добре беше да го поотложим… — замислено каза Томилин. — Впрочем…

— Нищо няма да стане — казвам неочаквано аз.

Томилин се обръща и ме гледа въпросително.

— Не знам защо. Но нищо няма да стане. Нещо сте пропуснали.

— Всички дайвъри са придобили способностите си в резултат на силен стрес — бавно и убедително, сякаш преподава на тъп студент, казва Томилин. — Случаен стрес! А тези… стресове… те са проектирани и пресметнати. Не може да не подействат.

— Те ще подействат, но как…

— Ще видим. Убийте тази лисица! — нарежда Томилин и се обръща към екрана.

В продължение на минута не става нищо. Затворникът внимателно и грижливо гали малкото зверче. Камерата се спуска съвсем ниско, надниква през рамото му така, че симпатичната муцуна на лисичката изпълва половината екран.

А после черните очички започват да помътняват.

Лисичето изпищява, трепва и се изпружва по дължина. Пухкавата опашка трепери.

Човекът сякаш не забелязва това. Ръката докосва козината и погалва зверчето. И сред шума на вятъра едва се дочува гласът

му.

— Не.

Без печал, без болка, без ярост.

И без капка съмнение.

Той не вярва в ставащото, този злодей и убиец. Истински, без никакви смекчаващи вината обстоятелства, злодей…

Не иска да вярва.

И никога няма да повярва.

Четох досието му. Знам, че е убил съпругата си. И знам, че я е обичал. И сигурно още я обича. И се е осъдил много преди районният съд…

— Не — повтаря затворникът, прокарвайки ръка по тялото на лисичето. — Не.

И пухкавата опашка трепва.

Обръснатата глава се навежда, човекът докосва с устни муцуната на лисичето. И малкото езиче ласкаво го ближе по бузата.

— Изключена е — без да дочака въпроса, казва Денис. — Въобще я няма! В програмата изобщо не е предвидено оживяване!

На екрана човекът гали лисичето.

— Изключете — казва Томилин. И ме поглежда.

— Ще има ли трети… катарзис? — питам аз.

— Има ли смисъл? — отговаря с въпрос Томилин.

Аз се колебая. Наистина се опитвам да отговоря честно. Дори затова, че който и да стоеше зад тази жестока пиеса, каквито и амбиции да кипяха в министерските умове, за Томилин този проект е съвсем различно нещо. Преграда на пътя на престъпността, бляскав меч и надежден щит в ръцете на правосъдието, истински стражи на реда, супермени на конвейер.

За тази цел той без колебание би измъчвал престъпници.

Без колебание… но и без радост.

— Той също няма да стане дайвър — произнасям аз накрая. — Той ще направи нещо… дори не знам какво точно… казвате, умираща жена в запустял град? Не, едва ли ще я съживи. По-скоро ще я доубие.

— Тя не може да бъде убита — почти стеснително се намесва програмиста Денис. — Точно там е работата… този тип е маниак, той непременно ще се опита, но…

— И лисичето не можеше да се съживи — напомням аз.

— Тогава каква е причината? — вече не пита, а настоява Томилин.

— Познавам само един дайвър — казвам аз. — Но нима не разбирате разликата? Това е толкова просто!

— Свобода — неочаквано казва Томилин. — Бип.

— Всички способности на дайвърите произлизат от едно-единствено нещо — кимам аз. — Само от едно. Те не търпят ограничения. Затова могат да влизат и излизат от дълбината когато си поискат. Затова виждат дупките в програмната защита. В затвора можете да обучите всякакви хора… които съживяват или убиват програми, например. Но не и дайвъри. Защото дайвърът във виртуален затвор — това е невъзможно.

1011

Сигурно най-обидното не е поражението. Пълководецът, който води армията на бойното поле, мечтае за победа. Но също така е готов и за поражение. А за това, че вражеската армия, за която са му съобщили съгледвачите, безславно е потънала при преминаване на малка рекичка, или е повалена от банална дизентерия — за това не можеш да се подготвиш.

Томилин дълго ме гледа, преди да кимне неохотно.

— Сигурно сте права, Карина. Сигурно. Но, дявол да го вземе, как разбрахте? Проектът е подготвен от големи специалисти… коя сте вие, че успяхте да разберете?

— Коя съм аз? — свивам рамене. Въпросът беше риторичен, но незнайно защо възнамерявах да му отговоря.

Коя съм аз?

1011.0
„Лабиринт“
(Червен финал)

Коя съм аз?

Аз съм съвсем обикновена. Момиче на компютърния век. Една от онези, които са учили азбуката на клавиатурата. Една от онези, които се измъкваха от къщи не на улицата, а в мрежата. Една от онези, които никога не са виждали приятелите си. Една от онези, които са свикнали да бъдат каквито пожелаят — надутата и грубовата Ксения, любопитната малолетна Маша, писателят-детектив Роман, хакерът Сьома, солидната и умна Олга… аз бях толкова много души в дълбината…

Аз съм най-обикновена.

Просто живея тук.

А енергичният и умен подполковник Томилин — работи.

Нищо, че никога не съм вярвала в дайвърите! Нищо, че ги смятах за приказка. Но аз знаех за какво е тази приказка: за свободата. За хората, които не губят себе си в дълбината. Не за вълшебници, творящи виртуални чудеса, а за хората, научили се да живеят в мрежата.

И нищо, че сега работя в МВД, нищо, че имам звание и длъжност, аз съм гражданка на Дийптаун.

А чак след това — гражданка на Русия.

— Аз съм съвсем обикновена — отговарям аз на Томилин. — Само че живея тук. Разбирате ли? Сигурно е лошо, че живея тук. Сигурно така и ще остарея в това тяло. И в службата няма да напредна — това не ми е интересно. Затова пък виждам онова, което вие не виждате.

Томилин поглежда към Денис, кима и Денис бързо излиза. Поглежда ме… сякаш със симпатия.

Нима и той е доволен, че проектът по създаване на дайвъри се е провалил?

— Честно… — навъсено пита Томилин. — Доволна ли сте, че всичко свърши така?

— Разбира се — казвам аз. — Извинявайте…

— Карина, но нали разбирате, че това няма да промени нищо? На държавата й трябва контрол над дълбината. И не само заради самата държава, а заради мирните граждани, разбирате ли?

— Не, не разбирам — отговарям искрено аз. — Нали и сега се справяме. Къде по-добре, къде по-зле, но се справяме. Нима в

истинският свят не е останала работа за нас?

— Ние? — подчертава подполковника.

И аз кимам.

— Ние. Тези, които живеят в дълбината.

— Това истинският ви вид ли е? — неочаквано пита Томилин.

Такива въпроси не се задават. Дори на подчинените. Но аз отново решавам да отговоря:

— Да.

— А пък аз — не съвсем. — Той се усмихва внезапно. — Не е хубаво така… Е, какво ще напишете в отчета?

— Чистата истина — отговарям аз. — Че в затвора не е открито нищо, което заслужава вътрешно разследване… с изключение на дребни нарушения на трудовата дисциплина. Наистина, имах някои съмнения. Стори ми се, че в затвора успяват да проникнат външни лица. Но сега разбирам, че това е част от програмата за превъзпитание на затворниците.

Томилин кима.

— Разрешете да напусна — моля аз. — Трябва да се заемам с отчета.

— Утре ще съм в управлението — казва Томилин. — Със своя отчет. В девет нула-нула. Доколкото разбирам… според правилата на добрият тон… и аз трябва да ви се покажа в истинския си вид.

Това е толкова неочаквано и трогателно, че аз с мъка запазвам невъзмутима физиономия.

Интересно, дали е мъдър и белокос, или млад и енергичен?

Интересно, разбира се…

— Половината нощ прекарвам в дълбината. А в девет сутринта още спя — отвръщам аз. — Извинявайте. Разбира се, ако това е заповед…

Томилин клати глава:

— Не. Не е заповед. Няма да ви задържам повече.

И за момент ми се струва, че го виждам — него, истинския. Не млад и не стар. Човек на около четиридесет години, който упорито се е учил да работи на компютър, опитвал се е да достигне дълбината — не от любов към нея, не от любопитство, а само защото така му е заповядано. Самотен служител, обигран в кабинетните интриги, но също не от любов към тях, а само за да може да си върши работата.

Дори ми става жал за него.

Но съжалението той не е сред нещата, заради които бих станала в девет сутринта.

— Всичко хубаво — казвам аз, преди да си тръгна.

Паметникът на Последният Спамър все така е пълен с младежи. В дълбината има много паметници — много е лесно да наемеш малко местенце и да издигнеш каквото пожелаеш. Само че популярността на паметника е много лесна за определяне. Неудачните, около които никой не се среща, са пълни с гълъби, после бронзът позеленява, мраморът се рони, а най-накрая пристига камион от кметството на Дийптаун и пренася неудачното творение към бунището. Бунището е вечно и безкрайно. Дълги редове от никому ненужни скулптури… страшничко място.

Общо взето, това е краят на всичко в дълбината. Тук има твърде много неудачни творения. Опери, сглобени от чужди парчета, книги, написани с левия крак, безумни философски теории и мъртви картини. Те всички отиват в нищото, на вечно съхранение в безкрайните виртуални бунища.

Но паметникът на Спамъра е жив. И покрай него има много малко свободни пейки. Намирам една, вземам от лавката бутилка бира и сядам — нарочно по средата на пейката, давайки да се разбере, че не желая случайни запознанства. И никой не се приближава към мен. Научили сме се да се уважаваме един другиго в дълбината. Без бдителният надзор на полицията, без супермени-дайвъри от МВД. Значи все пак можем нещо?

Паметниците са място за срещи. Никой не ми е определял среща тук, но това е единственият паметник, край който сме се срещали с Чингиз.

И аз стоя на пейката. Пия студена бира — тя е студена точно толкова, колкото трябва. Гледам чистото небе. Когато бях малка, веднъж се изплаших от небето. Бях на море с родителите си и веднъж, докато лежах по гръб, погледнах нагоре. Небето беше толкова бездънно и чисто, че аз разбрах — в него можеш да паднеш. Да се откъснеш от горещия пясък, размахала нелепо ръце, и да полетиш нагоре — в небето, което ще се превърне в бездна. А над главата ти ще се въртят преобърнатата Земя, плачещите родители, вдигналите глави зяпачи, дърветата, поклащащи клоните си. Те няма да паднат в небето, нали те не знаят, че в небето може да се падне…

Колко отдавна беше това… Но съм го запомнила. Заедно с пъзела, който така и не успях да сглобя. Заедно с първото влюбване, първата истинска обида, първото посещение в дълбината, първото предателство…

— Може ли?

Поглеждам косо към Чингиз. Кимам и леко се отмествам

встрани.

— Сигурно си заслужава да ни се присмее човек — казва полугласно Чингиз. — Всичките ни способности… не струват нищо, когато провайдерът те изключва от мрежата. Само по една команда от МВД.

— А как влезе? — питам аз.

— Както едно време. През телефонната линия. — Чингиз сяда до мен.

— Не съм ви предавала — казвам аз. — Следили са ви от самото начало. Просто не им е било изгодно да вдигат шум. Затова ви игнорираха… а когато се наложи, ви изключиха.

Той кима. И мълчи — макар че разбирам колко му се иска да зададе въпроса.

— А как ме намери? — питам аз. — Маркер ли имам?

Чингиз клати глава.

— Не. Помислих си, че е прието да се срещаме край паметниците… Дай глътка.

До лавката с безплатната бира има няколко крачки. Но аз му подавам бутилката. И започвам да му разказвам това, за което нямам никакво право да говоря. За това, как не се става дайвър.

— Благодаря — казва Чингиз, когато приключвам разказа си. — Благодаря ти. Вярвах, че все пак си на наша страна.

— Какво общо имам аз? Нищо не направих.

— Направи — уверено отвръща Чингиз. — Ти не искаше те да успеят. Може би си била единствената от онези, които са наблюдавали експеримента, и не си искала.

— Е, и? Малко ли работи не искам?

— Дълбината — това е нещо повече, отколкото мислим — убедено говори Чингиз. — Това не е само среда за обитаване. Това е още нещо. Ние сме частици от дълбината. Тя става такава, каквато искаме да я видим. Ако всички искахме да напълним улиците с щамповани дайвъри — би се случило. Но трябваше, просто беше задължително някой от наблюдателите да не желае успеха на това начинание…

Смешно. Уж голям човек…

— Е, добре, нека това да е моя заслуга — съгласявам се аз. — Убеди ме.

Чингиз се усмихва и ми връща бирата.

— Твоят приятел, Стеков, наистина ли е влязъл в затвора за да отслабне? — питам аз.

— Един Господ го знае — свива рамене Чингиз. — Не винаги разбирам кога е сериозен. Сигурно и той самия не винаги разбира това… Карина?

— Да? — все още гледайки в небето, отговарям аз.

— Изобщо не ме бива в ухажването — самокритично признава Чингиз.

Без съмнение. Сигурно още от училище момичетата са го гонили на групички. Такива като него се учат да избягват приятелките, а не да ги ухажват.

— Но виртуалната бира не е най-хубавото нещо на света — продължава Чингиз. — Може ли да те поканя на ресторант?

Брей… досега нито грош, а изведнъж — жълтица… И Томилин, и Чингиз.

— Чингиз — намръщено отговарям аз, — искаш ли да ти разкажа една история?

— Разкажи.

— Когато бях малка, имах една играчка. Пъзел. Много красив… на него имаше рицар и принцеса… те се стремяха един към друг. Аз го сглобих… целия. Само че едно парченце липсваше. Между ръката на принцесата и главата на рицаря. Разбираш ли, бяха забравили да сложат това парче в кутията!

Чингиз мълчи.

— Сигурно аз съм такава принцеса — продължавам аз. — Към който и да посегна, нищо не се получава. И ти недей се стреми към мен.

— Знам за този пъзел — изведнъж отговаря Чингиз. Гласът му се променя, става смутен, дори виновен. — Знаеш ли, че тези пъзели се нарязват по случаен начин чрез схема, изчислена на компютър?

— Е…

— Случвало ли ти се е вместо едно парче да поставиш друго? И то уж да е подходящо… остава пролука, но миниатюрна, незабележима…

— Случвало се е.

— Та така, веднъж пъзела бил разкроен много неудачно. Той е можел да се сглоби по два начина. Ако го сглобиш неправилно, се получавали пролуки — но съвсем малки, незабележими. А в центъра оставало празно място. Скандалът беше чудовищен, поне една трета от купувачите го глобили неправилно и засипали фирмата с рекламации.

— Лъжеш ли? — разстроено питам аз. — Не може да стане така!

— Сигурно не е могло да стане случайно — признава Чингиз. — Но фирмата е била хакната по мрежата от един млад и много безотговорен руски хакер… той решил да се пошегува, седял цяла нощ над изчисленията… и изобщо не се е замислил, че заради тази шега десет хиляди души… Честна дума, Карина, едва после разбрах…

Колко жалко, че виртуалната посуда не се чупи!

Аз стоварвам бутилката на главата на Чингиз, но той успява да отскочи.

— Ти, жалък, гнусен, безчувствен, страхлив урод! — аз се задавям в търсене на подходящи епитети. — Ти!

— Защо урод? — възмущава се Чингиз, стоейки на безопасно разстояние. — Карина, честна дума, разкайвам се!

— Знаеш ли как ревах! — крещя му аз. — Сигурно и досега имам психическа травма!

Целият парк ни наблюдава любопитно. Включително и разхождащият се полицай. Втори ден подред, на същото място… Ама че излагация…

— Имам познат психоаналитик… — ловко се отклонява Чингиз. — Карина, прости ми! Тогава бях млад и глупав!

Аз се обръщам и гордо се отдалечавам от паметника. Някой от тълпата подвиква подигравателно. Чингиз ме догонва и моли жалостиво:

— Слушай, това беше преди петнайсет години! Да бях убил някого, досега вече да съм излежал присъдата! Карина, как мога да… изкупя вината си?

Спирам и го измервам с поглед. И казвам, подчертавайки всяка дума:

— Утре. В осем. Пред моят вход. С букет цветя, и имай предвид — не обичам рози.

— В осем… — унило повтаря Чингиз.

— Осем вечерта — уточнявам аз.

Все пак, не съм чак толкова жестока.

— Наистина, много ми е неудобно… — отново започва Чингиз.

— Изчезвай и да не съм те видяла до утре! — командвам аз. Чингиз кима — и се разтваря във въздуха.

— Дайвър… — мърморя си аз.

Правя още няколко крачки — и започвам да се смея.

Над себе си. Над малкото момиче, което искаше по-бързо да сглоби пъзела и предпочиташе да не забелязва неточностите. Която си измисли цяла философия. Над глупавото момиче, което изобщо не искаше да порасне.

Интересно, за колко ли дни ще успея да сглобя правилно пъзела?

1011.1
„Огледала“
(Син финал)

Коя съм аз?

И аз бих искала да разбера. Всички ние, предпочитащите да живеят в дълбината, сме странни. Всеки си има своите чудатости. Но когато чудатостите станат твърде много, разликата между тях изчезва.

Какво от това, че моята приятелка скача с парашут в дълбината, а в живота се бои от високо? Какво от това, че първият ми виртуален съпруг се оказа десетгодишен хлапак от Украйна? Какво от това, че понякога обичам да отида в гората, която се е разпростряла около Дийптаун — безкрайна и доста унила гора, тя просто „запълва фона“ — да отида и да бродя с часове… там винаги е утро, там винаги е полумрак и гората няма край…

Ние всички сме толкова странни, че ставаме обикновени…

— Аз съм най-обикновена — казвам аз на Томилин. — Е… стоя в дълбината повече от другите, това е всичко… Сигурно затова разбрах.

— Денис, излез — нарежда Томилин, гледайки към мен. — Знаеш… какво да правиш.

Програмистът излиза. А Томилин прави крачка към мен, хваща ме здраво за лактите, поглежда ме в очите и казва, минавайки на „ти“:

— Откъде си, момиче?

Опитвам се да се измъкна, но той ме държи здраво. Не грубо, но не успявам да се измъкна…

— Нали видяхте документите ми…

— Твоите документи не струват дори клавиатурата, на която са набрани! В Управлението по Надзора няма сътрудница Карина Опекина!

Може би той има дийп-психоза?

— Ами тогава защо не ме арестувате… — мърморя аз, опитвайки се да освободя ръцете си. Когато някой се е „заблудил“, по-добре да не спориш с него. Трябва да го убеждаваш, трябва да бъдеш логичен.

— Докладвах… нагоре… наредиха ми да не предприемам нищо. Казаха, че ти провеждаш инспекция… от друга инстанция. — Томилин ме пуска изведнъж и сяда на стола си. — Е, от кои си? ФСБ[44]? Мрежова полиция?

Що за бълнувания?

Но аз не споря. С болните не се спори.

— Каква е разликата? — дръзко питам аз. — Нали ви наредиха да не предприемате нищо?

— Откъде знаеше, че експериментът няма да успее? — отговаря с въпрос Томилин.

— Нали ви казах — досетих се! Често съм в дълбината. Аз…

— Остава да кажеш, че това е истинската ти външност — саркастично се усмихва Томилин.

Мълча. Защо да споря, като са решили да не ми вярват.

— Е, какъв е резултатът от инспекцията? — пита Томилин. — Какво ще докладвате, Карина Петрова?

Той влага толкова ирония в името, че неволно се чувствам виновна.

— Чистата истина — отвръщам аз. — Че с изключение на няколко дребни нарушения на трудовата дисциплина, в първият виртуален затвор няма нищо необичайно. Наистина, имах някои съмнения. Стори ми се, че в затвора са успели да проникнат външни лица. Но вие ме убедихте, че това е част от програмата за превъзпитание на затворниците.

— Въпреки всичко проектът няма да бъде закрит — казва Томилин, сякаш иска да убеди себе си. — Има някои резултати…

— Какви резултати? — невинно питам аз. — В дълбината само бунтарите имат свръхвъзможности. Самотниците, индивидуалистите. А това не можеш да го симулираш в затворническа килия.

Зад гърба ми се тропва врата, появява се Денис.

— Казвай — нарежда Томилин. — Няма от какво да се притесняваш.

Не виждам — чувствам, че Денис разпервa ръце. Затова пък чувам как мърмори виновно:

— Това не е по силите на нашата апаратура… каналът е усукан в пръстен през шестнайсет сървъра, а къде се отклонява навън — не можем да разберем…

— ФСБ — уверено казва Томилин, гледайки към мен. — Нали? Знаехте, че гоним Михаля, но мълчахте?

— Нищо няма да ви кажа — бързо казвам аз, отстъпвайки към вратата. — Всичко хубаво.

Денис бързо се отдръпва, освобождавайки ми пътя. И едва чуто казва:

— Имате великолепна защита!

Неизвестно защо си спомням за затворниците, които ме гледаха и разсъждаваха за тактовата честота на процесора ми.

Но не влизам в дискусия. Изскачам в коридора, крача бързо — покрай стаите на персонала, където пусках „бръмбари“,

покрай охраната, покрай решетъчните врати в затворническия блок.

Виж ти! Взеха ме за проверител от ФСБ. От нашите официални съюзници и негласни конкуренти… направо да се смееш.

И каква беше тази глупост за усуканият канал? Използвам най-обикновен вход, е, може би с малко по-професионално поставена защита, но не чак дотам, че да не я преодолеят програмистите на Томилин…

Отпускам се едва на улицата, в унилото площадче пред затвора. Започнах да осъзнавам цялата ирония на ставащото. Томилин се е побъркал. Или е сбъркал някъде. Или началниците ми са се опитали да ме прикрият и са озаптили твърде любопитният подполковник.

Е, не може да не знам къде работя всъщност, нали?

Аз присядам на края на пресъхналия фонтан. Запалвам цигара, клатя глава и се смея с грубият смях на Ксения.

Ама че работа. Сега за всичко ще обвиняват невинните ефесбешници. Ами нека, аз нямам допирни точки с Томилин. А изработката на дайвъри пропадна. И това е правилно. Няма нищо по-страшно от производство на чудеса на конвейер, преди да им е дошло времето. Още не е време за това — както още не е време за термоустойчиви свръхпроводници, за лекарства, продължаващи човешкият живот до триста години, за откриване на истината за разума на делфините и сваленитe НЛО, за всички тези тайни — погребани в най-секретните архиви на мрежата…

Но откъде зная аз за тях?

Опитвам се да си припомня, но спомените се объркат, изчезват, оставяйки след себе си неясно безпокойство.

Не трябва да мисля за това. Това не е важно.

Излизам на улицата, протягам ръка и спирам такси. Шофьорът чака търпеливо, докато размишлявам.

А сега накъде?

Към някоя от точките за изход?

Или да потърся неуспелите борци начело с Чингиз? Да ги успокоя?

Само че къде да ги търся? Те къде ли биха ме търсили?

— Към… — аз пак замирам за миг, размишлявайки. Може би — паметника на Последния Спамър? Прието е срещите да са край паметници… Или към виртуалният аналог на Пчеларската улица, където се срещахме наистина? — Към улица „Пчеларска“, Москва.

Шофьорът кима — значи адресът съществува. Нищо чудно. Един от най-грандиозните и амбициозни проекти на московското

кметство беше създаването на копие на Москва в дълбината, много нашумял рекламно-туристически проект. Злите езици твърдят, че за този проект са изразходвани толкова пари, че с тях е можело да се застрои отново половин град…

Но те преувеличават. С два порядъка.

Таксито обикаля из Дийптаун. Излиза на границата между руския и американския сектор, огромна светеща арка, чийто размах не оставя съмнение за авторството. Казват, че склонният към гигантомания скулптор напоследък създава творенията си единствено в дълбината…

Гмурваме се под арката и се озоваваме на московските улици.

Не всички са нарисувани достатъчно добре. Както се получи. Но понякога приликата с реалността е просто поразителна. Когато приближаваме „Пчеларска“, аз забелязвам катаджия, стоящ на същото място, където беше и в реалността — миналата нощ. Трепвам.

Не, така и до дийп-психоза ще я докарам…

Пред сграда номер пет се разплащам с шофьора и излизам от автомобила. Разбира се, няма никой. Чингиз не ме чака, а и хора почти няма. Улицата изглежда като истинската, е, и на това благодаря. Сигурно тук е живял някой от програмистите, работили над проекта, и затова се е постарал…

Приближавам се към мястото, където бяхме през нощта. И замирам.

Сигурно през нощта е валяло дъжд. Виртуален, разбира се.

А тук е стояла кола. Правоъгълникът върху асфалта е по-светъл, основната сила на дъжда е отишла върху автомобила.

Навеждам се и вдигам от тротоара подгизнал фас. „Милд Севън“. Какво пушеше Чингиз? Не… Не помня…

Хвърлям угарката и гнусливо си изтривам пръстите с кърпичка.

Нищо необичайно! Абсолютно нищо! Времето във виртуалната Москва се променя точно както в истинската. Това е стандартна поддръжка на сървъра, нищо сложно няма. Е, тук има и автомобили, обикалят, създават фон. Просто съвпадение.

Та аз се срещах с Чингиз в реалността!

Нали?

Казах му, че ще вляза в дълбината. Чингиз предложи да се срещнем в реалността. Аз му отговорих… какво по-точно му отговорих? С някаква странна фраза… „на неутрална територия“… Чингиз се съгласи, предложи този адрес и провери дали изобщо съществува.

Дийптаун често го наричат „неутрална територия“…

Изведнъж ми се завива свят. Сякаш съм уморена до смърт.

Или не мисля за това, за което си струва да се мисли…

— Карина?

Обръщам се и поглеждам Чингиз.

Този път е дошъл сам. А колата е абсолютно същата. Сега мога да я разгледам по-добре — „Ягуар“.

— Не знам защо, но си помислих, че ще те намеря тук. — Чингиз неловко разпервa ръце. — Първо отидох до паметника на Спамъра. Не те намерих, тръгнах насам… и така.

— Изключиха ли ви? — питам аз. Иска ми се да попитам нещо друго. Говоря не каквото искам! Правя не каквото искам! Но затова пък правя това, което… е разрешено?

Разрешено от кого?

— Да — кима Чингиз. — Всичките ми способности… не струват нищо, когато провайдера те изключва от мрежата. Само по една команда от МВД.

— А как влезе? — питам аз.

— Както едно време. През телефонната линия. — Чингиз се намръщва. — Усещам се сякаш съм минал на „Жигула“.

— И това е автомобил, много хора нямат и такъв — машинално отвръщам аз. Да имаш автомобил в дълбината — това е разкош, някога частният транспорт беше напълно забранен. А да имаш виртуален „Ягуар“… данъкът за него е същият като на истинския. Както и на виртуалните „Ролекси“, „Патек Филип“, стогодишните уискита… човешкото тщеславие е живо и в дълбината…

— Извинявай, не исках да те обидя — искрено отвръща Чингиз. — Е… какво стана там?

— Нищо. Всичко се провали — отговарям аз. И започвам да разказвам — за шофьора, успял да извърне волана, за убиеца, съживил лисичето…

Чингиз се усмихва все по-широко и по-широко. Трябва да го попитам нещо друго… съвсем различно: Къде всъщност се срещнахме с него!

Но аз продължавам да разказвам.

— Надявах се на това — казва Чингиз. — Честна дума, надявах се.

— Защо? — питам аз.

— Дълбината — това е нещо повече, отколкото сме свикнали да смятаме — убедено казва Чингиз. — Това не е само жизнена среда. Това е още нещо. Ние сме частички от дълбината. Тя става такава, каквато ни се иска да я видим. Ако всички искахме да напълним улиците с щамповани дайвъри — би се случило. Но ние не искахме — и дълбината не го позволи.

— Говориш така, сякаш тя е жива — отбелязвам аз.

— А аз си мисля, че е точно така. — Чингиз дори не се притеснява от думите си. — Мрежата се разрастна твърде много. Не можеш да свържеш заедно милиони компютри и да очакваш само количествени изменения. Ние оставяме следи в дълбината. Сенки, отпечатъци от думи, постъпки, желания. Ние… сякаш я учим. Отдаваме й частица от душата си… и един ден тя ще се осъзнае.

— Като каква? — питам аз. — Разпъната из цялата земя паяжина от проводници и милиони компютри? Електронен Франкенщайн? Чудовище, голем, коктейл от амбиции, похот, празни приказки, фалшиви философии? Мислиш ли, че подобна дълбина ще може да разбере човека? И човека — да разбере такава дълбина?

— Може и да не стане така — отговаря Чингиз. — Ние не мислим за това, че разумът ни всъщност са искрици върху паяжината на синапсите между купчина неврони. Ние осъзнаваме своята личност, а не нивото на хормоните в кръвта и противостоянието на древните инстинкти.

Той млъква и вади цигара от синьо-бяла кутия „Милд Севън“. И преди да запали, добавя:

— Във всеки случай, винаги имаме избор, като какви да се осъзнаваме. Човек или голем.

— Чингиз, да се махаме оттук — моля го аз. — Имаш ли любима кръчма наблизо?

— По-добре в истинската Москва. Има едно уютно ресторантче… — започва Чингиз.

Аз поклащам глава. Струва ми се, че ако затворя очи и се вгледам в тъмнината, ще видя нещо, което не искам да виждам. Безкрайна сива мъгла, купчина неврони, сред които проблясват искрици в синапсите.

И не затварям очи.

— Започвам да се притеснявам, че ти всъщност… — Чингиз не се доизказва.

Хващам го за ръката. Тя е истинска, жива и топла. Човек, а не голем.

— Чингиз, аз не съм мъж, не съм малолетна, не съм старица или някой урод. Аз съм точно такава, каквато ме виждаш в момента. Само такава. Никаква друга Карина не съществува.

— Оки — казва той след кратка пауза. — Извинявай.

— Няма нищо — казвам аз, докато се качвам в колата. — Днес е много странен ден… представяш ли си, Томилин реши, че съм инспектор от друга инстанция, от ФСБ…

— Не произнасяй тази дума на глас — шеговито отвръща Чингиз. — А защо подполковникът е решил така?

— Ами… не са успели да пробият защитата ми и да проследят канала.

Чингиз кима. И с уважение признава:

— Ако трябва да съм честен, и аз… се опитах да те проследя. Стигнах до виртуалната квартира — и дотам. Страхотен пръстен, така и не разбрах къде е номера.

— Това е татко — без колебание казвам аз. — Той е добър програмист. Поставил е собствена защита.

— Сериозен татко — съгласява се Чингиз.

„Ягуарът“ тръгва и аз се отпускам на седалката. Гледам косо към Чингиз.

И все пак, колко много прилича на рицаря от моя стар пъзел…

Но тази мозайка никога няма да бъде сглобена докрай. Знам това. Знам го, дори без да затварям очи.

Но рицарят и принцесата не е задължително да го знаят.

notes

1

Термин, останал от Фидонет, приет по-късно и в Интернет. Буквалният му смисъл е „Не е по темата“, което в клубове по интереси е абсолютно недопустимо. — Бел.пр.

2

Това е истинското заглавие на играта, макар че правилното изписване на английски е „Combat“. — Бел.пр.

3

Алюзия с DOS-Navigator и Norton Commander. — Бел.пр.

4

Цитат от „Балада за борбата“ на Владимир Висоцки. Бел.Mandor.

5

А. С. Пушкин — „Евгени Онегин“, издателство „Хемус“, 1947 г., под редакцията на Х. Левенсон.

6

А. С. Пушкин — „На А. П. Керн“.

7

Л. Карол — „Алиса в огледалния свят“.

8

Л. Карол — „Алиса в огледалния свят“, превод Стефан Гечев, „Народна младеж“, София, 1969 г.

Гръцко правоъгълно наметало. — Бел.пр.

10

Лудити — участници в работническо движение в Англия през XVII — нач. на XIX век, които смятат, че машините са източник на бедствията на работниците и започват да ги рушат. — Бел.пр.

11

Боен строй на джуджетата в романа на Н. Перумов „Пръстенът на мрака“. — Бел.пр.

Макрел (рус.) — скумрия. — Бел.пр.

13

Елениумът е вид транквилизатор (успокоително) — Бел.пр.

14

Друг вид транквилизатор. — Бел.пр.

15

Руска народна весела песничка на злободневна тема. — Бел.пр.

16

От английската дума alien — Пришелец. — Бел.пр.

17

А. Чертков — руски писател-фантаст, голям почитател и популяризатор на киберпънка. След спор с него на тема възможен ли е „киберпънк с човешко лице“, Лукяненко написва „Лабиринтът на отраженията“ — Бел.прев.

18

Всъщност е „Уви, *хентай* няма да има…“. Хентай — порнографски поджанр в анимето. На практика целият текст е пълен с печатни (и тук-таме преводачески) грешки, затова тук повечето от тях са поправени „тихомълком“, без забележки под линия. Бел.Mandor.

19

Бурлак — в предреволюционна Русия — работник, който тегли шлеп или гемия с въже срещу течението на реката. — Бел.прев.

20

Есетра — едра речна хрущялна риба. — Бел.прев.

21

Песента „Рисунка на асфалта“ е на Юлий Буркин. — Бел.авт.

22

Всъщност е „не само нейни, но и мои гости, между другото“. Бел.Mandor.

23

Комунално жилище — в СССР след Октомврийската революция — многостайно жилище за няколко семейства, с обща кухня и баня. — Бел.прев.

24

Тук вече грешките са повече; идиомите са преведени буквално. Всъщност е: „Обичайното детско фукане — намръщи се Чингиз. — Никога ли не си чувал какви небивалици разправя Пат на приятелчетата си?“. Бел.Mandor.

25

Всъщност е „Значи той съществува?“. Бел.Mandor.

26

Всъщност репликата е „В чужд манастир…“, като се има предвид поговорката „В чужд манастир със свой псалтир не се ходи“. Бел.Mandor.

27

Ондатра (Fiber bethicus) — гризач с ценна кожа. — Бел.прев.

Всъщност е „разузнаване с бой“. Бел.Mandor.

29

Дефибрилатор — апарат за прекъсване на спазмите на сърдечния мускул с помощта на краткотрайни електрически импулси. — Бел.прев.

30

Тук става въпрос за функционалните клавиши F5 и F6, които в повечето програми за работа с файлове (напр. „Total Commander“, „Midnight Commander“ и т.н.) изпълняват съответно функциите „копиране“ и „преместване“. Бел.Mandor.

31

Страт — (от лат. stratum) — ивица, слой. Бел.Mandor.

32

Рижки балсам — силна алкохолна напитка с много билки. — Бел.прев.

33

Всъщност е „Чингиз очевидно презираше нес-кафето. Също и кафеварките.“ Бел.Mandor.

34

Александър Тюрин — руски фантаст, в момента живеещ в Германия. Автор на няколко киберпънк романи, най-известен от които е „Страхуват ли се компютрите от адския пламък?“ — Бел.прев.

35

Владимир Василиев — руски фантаст, автор на киберпънк повестта „Сърца и мотори“, преработена в романа „Горещ старт“. Съавтор на Лукяненко в „Дневен патрул“. — Бел.прев.

Министерство на вътрешните работи. Бел.прев.

37

Лека игра на думи: в оригинала — „пройдемте“, нареждане на милиционер към арестант да го придружи. Бел.прев.

38

В оригинала — „давили“; нещо като „унищожавам“, но приложено към паразити и др. подобни вредители. Не се сещам за подходящ заместител. Бел.прев.

39

Среща (фр.) Бел.прев.

От англ. „victum“ — жертва. Бел.прев.

41

Оригинал:

— И теперь я знаю, что там за дверью в лето —
Это место для тех, кто выжил зиму и осень.
Эти двери повсюду и в тоже время их нету,
Без замка, зато с табличкой „милости просим“.
Я нашел эти двери, когда собирался в ад,
Мне помог в этом деле его величество случай.
И с тех пор так и гуляю туда и назад,
Потому что вечное лето — это тоже скучно…

Бел.прев.

Т.е. лекарство срещу стомашни киселини. Бел.прев.

43

„Хелицери“ всъщност означава първият чифт крайници при членестоногите животни, най-често с щипци, с които те раздробяват храната си. Произлиза от гръцките думи „chele“ — щипка, нокът и „keras“ — рог. Бел.прев.

ФСБ — Федерална Служба за Безопасност, т.е. руското контраразузнаване. Аналог американското ФБР. Бел.прев.